Adam Boniecki

-

HERBARZ POLSKI

HERBARZ POLSKI

CZĘŚĆ I.

WIADOMOŚCI HISTORYCZNO-GENEALOGICZNE
O RODACH SZLACHECKICH.

UŁOŻYŁ I WYDAŁ

Adam Boniecki.

Tom XII.

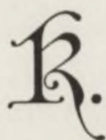
WARSZAWA
Skład główny Gebethner i Wolff w Warszawie
G. Gebethner i Sp. w Krakowie.

1908.

HERBARZ·
POLSKI·

Druk Towarzystwa Akcyjnego S. Orgelbranda Synów.

(Dalszy ciąg)

z KOTRY Adam, syn Jakóba, kanonik sandomierski i wileński, pisarz i sekretarz litewski, w latach 1492 — 1510.

KOTRYM Lenard, chorąży raduński 1536 r. (Czy to nie *Kontrym*?).

KOTULIŃSCY h. KOPACZ z Kotulina na Szląsku. Pieczęć Irzmana z Kotulina z 1438 r., opisana przez Zamoyskiego, jako konarek o kilku gałązkach bez listków (Piekos.). Henryk, syn Wrochna z Kotulina, 1422 roku na uniwersytecie w Krakowie. Stefan z Kotulina 1456 r., w przemyskiem. Rodzina ta istnieje dotychczas w Czechach i Styryi i posiada tytuł hrabiowski.

KOTULIŃSCY podobno h. ODROWĄŻ z Kotulina, w powiecie rawskim, na którym dziedziczyli 1579 r. Jan, Albert i Mikołaj (Paw.). Byli oni również właścicielami Małego Kołacinka i Zaczywilków. Antoni Kotuliński podpisał, z województwem nowogrodzkiem, elekcyę Augusta II-go. N., żonaty z Praksedą Kruszyńską, zmarłą 1866 r. i Paweł, zmarły tegoż roku, zamieszkiwali Warszawę.

KOTULSCY. Stanisław i Agnieszka, Norbertanka w Strzelnie, zmarli w pierwszej połowie XVII-go wieku (Necr. Strzel.). Helena Kotulska, za Janem Skirmuntem 1698 r. (Perp. Czers. 16 A f. 71).

Antoni i Jan z synami: Józefem, Ludwikiem, Dominikiem, Leonem i Lucyanem, synowie Ludwika, wnukowie Walentego, prawnukowie Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa 1848 r., w gubernii podolskiej. Otton zaś, Hipolit Feliks i Walenty Stanisław, synowie Ludwika, wnukowie Jana, 1864 r., a Kalikst,

Bolesław Paweł i Konstanty Władysław, synowie Dominika, wnukowie Jana, 1865 i 1868 roku (Spis.).

z KOTUNI Piotr, prałat katedry poznańskiej 1422 r.

KOTUŃSCY v. KOTOŃSCY z Kotunia, w ziemi liwskiej. Zofia Kotońska za Piotrem Sobiekurskim 1591 r. (Perp. Czers. 1 A f. 207). Katarzyna Kotuńska, za Janem Goślickim, w tymże roku (Ibid. f. 216). Kazimierz Kotuński v. Kotoński na Niewiarowie, syn Jana Władysława, wspólnie z siostrą swą, Gizellą, żoną Stanisława Wyszyńskiego, sprzedał 1679 r. Lasockiemu dobra Olendy, spadłe na nich po babce Barbarze z Broszanów, 1-o v. Tarusza, 2-o v. Całowańskiej (Perp. Czers. 13 f. 639).

Sejm 1775 r. wyznaczył komisyę, do rozsądzenia sprawy Józefa, Antoniego i Jakóba Kotuńskich i Angeli z Kotuńskich Zagrobskiej, ze Stoińskim i drugimi, o kaduk na Bychawkę (V. L. VIII f. 329).

Michał, żonaty z Maryanną Skarszewską, skarbnikówną sieradzką, pozwał 1752 r. macochę swej żony o spadek (A. Tr. Lub.). Leon, żonaty z Rozalią z Berezeckich, córką Franciszka i Maryanny z Broszniowskich. Pozwała ona 1783 r. siostrę swą Miłkowską, o sumę (Gr. Żydacz.).

KOTURCZYŃSKI Wojciech podpisał, z województwem kijowskiem, elekcyę Jana III-go.

z KOTURZYNA Albert, na sądach w Kościanie 1394 r. (Leksz.).

KOTUSZEWICZ Jakób podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

KOTUSZOWSCY h. WĄŻ z Kotuszowa, w powiecie opoczyńskim. Za czasów Długosza, dziedzicem Kotuszowa był Imram alias Przech, a dziedzicem Groszowic, Piotr Kotuszowski Groszowski (Lib. Ben.).

Mikołaj z Grozowic i Jakób z Kotuszowa h. Wąż, zawołania Zachorz, świadczą 1411 r. w Radomiu, przy wywodzie szlachectwa. Przecław z Kotuszowa przed 1500 r. nabył Daleszewice, Nadole i Wolę, w opoczyńskiem, od Anny Targowickiej, a 1508 r. jest dziedzicem Kotuszowa i Popław (Paw.). Jan *Burdan* z Kotuszowa, 1609 r. w opoczyńskiem.

KOTUSZOWSCY h. ZYRZAWA. Długosz wspomina o Toligniewie Kotuszowskim, żyjącym w XIV-tym wieku, dziedzicu Kotuszowa, w stopnickiem (Lib. Ben. 1 f. 355). Stanisław Cebrzyk z Kotuszowa zasądzony 1403 r. za przygane Jakóba z Grabkowa, a Paszek i Henryk z Kotuszowa, świadczą 1408 roku w Szydłowie (Bart.).

KOTUŻYŃSCY. Mikołaj Kotużyński, podstarości krzemieniecki, w latach 1647 — 1651 (Arch. I. Z. Ros VI. 1). Wojciech, towarzysz pancerny roty królewskiej, otrzymał 1666 r. Horwiłów, po Malince (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 79).

KOTWICCY. Heraldycy nasi przypisują im h. Korab i Kotwicę. Mnie się zdaje, że są h. KOTWICZ i być może, stanowią jeden dom z Kotwiczami, gdyż znajduję Sebastyana Kotwickiego, dziedzicem Dreziny, w powiecie wschowskim, 1566 r., gdy obok położona wieś Gorczyna, należała do Zygmunta Jurgi Kotwicza (Paw.).

Mikołaj Kotwicki, 1735 r. dziedzic Jodek, w powiecie lidzkim, miał syna Antoniego, którego synowie: Nikodem, Dionizy, Józef, Kazimierz i Jan, legitymowali się ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa 1856 r.: Andrzej z synami: Aleksandrem, Janem Stanisławem, Teofilem Romualdem i Mikołajem Dionizym, Paweł z synami: Antonim Wacławem Ludwikiem, Wiktorem, Janem i Włodzimierzem i Antoni Grzegorz, synowie Stanisława, wnuki Bartłomieja, prawnuki Jana (Spis.).

Jedna linia Kotwickich, licznie rozrodzona na Wołyniu, legitymowała się ze szlachectwa tamże, mianowicie 1862 r. Walenty, syn Antoniego, z synami: Wenceławem, Antonim, Szymonem i Wojciechem; Bartłomiej z synami: Kazimierzem którego syn Jan i Wincentym, i Antoni z synami: Maciejem i Janem, którego synowie: Dominik i Franciszek Salezy Józef, synowie Piotra; Ludwik z synem Janem, którego synowie: Damian, Hiacent, Franciszek i Teodor, i Kajetan z synem Maciejem, którego synowie: Feliks, Franciszek i Jakób, synowie Ignacego, a wszyscy pięciu wnukowie Jana, prawnukowie Jana, praprawnukowie Antoniego. Także Michał Felicyan z synami: Janem i Jakóbem, którego synowie: Andrzej i Mikołaj. Stanisław, Józef i Teodor, którego synowie: Leonciusz, Stefan i Michał, synowie Wawrzyńca, wnukowie Kazimierza, prawnukowie wyżej wspomnianego Jana, syna Jana. A z ich potomków: Wojciech, Grzegorz i Piotr, synowie Antoniego, Antoni, syn Szymona i Jan, syn Wojciecha, wnukowie Walentego, 1884, 1878 i 1873 roku.

Dominik Jakób i Marcin, synowie Jana, wnuki Kazimierza, 1887 r. Antoni i Jan, synowie Wincentego, 1877 r. Gwido i Ludwik, synowie Dominika i Jan, Antoni, Dominik i Gwido, synowie Franciszka Salezego Józefa, a wnukowie Jana, 1887 r. Michał, Ignacy i Wawrzyniec, synowie Damiana, 1883 r. Teofil i Piotr, synowie Andrzeja, wnukowie Jakóba, 1888 r. Józef, Wojciech i Ludwik, synowie Leonciusza, 1877 r., a Celestyn i Bronisław, synowie Józefa, 1888 r. Ludwik, Dominik i Justyn, synowie Stefana, 1877 i 1899 r.; w końcu Józef i Jan, synowie Michała, 1899 r.

Antoni Kotwicki, syn Macieja i Zofii, ur. 1791 r. w Czortkowie.

KOTWICZOWIE v. KOTFICZOWIE h. KOTWICZ. Jerzy, wójt gnieźnieński, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1521 r. Był on synem Jana, h. Kotwicz, dziedzica Kowalewa, w powiecie wschowskim i Małgorzaty z Ludzicka h. Grzymała (M. 35 f. 587).

Wyszek, Mikołaj i Syfryd Kotwiczowie, na sądach w Poznaniu i Kościanie, w latach 1393 — 1397 (Leksz.). Andrzej Kotwicz z Sedlnicy, sędzia wschowski 1425 r. Sędziwój Kotficz, syn Mikołaja z Sikorzyna, na uniwersytecie krakowskim 1428 roku (Alb. Stud.). Janusz na sądach we Lwowie 1441 roku (AGZ. XIV).

Mikołaj Kotwicz, czy też ojciec jego, pożyczył od Hermana Hoka, stałego przeciwnika na Węgrzech króla Władysława, 140 grzyw. na dobra Sedlnicę i król 1444 r. nakazał Janowi Kotwiczowi z Golinicz, staroście wschowskiemu, skonfiskować tę sumę i czynsze zaległe, lub zająć Sedlnicę (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1193). Mikołaj, syn Jana Kotwicza z Celnika, 1450 r., Krzysztof Kotwicz ze Sprotawy, 1462 r. i Paweł, syn Wawrzyńca z Kotwicza, na uniwersytecie krakowskim. Krzysztof, rotmistrz, otrzymuje żołd 1472 r., a Zygmunt dostał glejt na dwa miesiące w Kwietniu 1493 r. (Summ. Wierzb. I. 801 i II. 182).

Henryk Kotwicz, starosta wschowski 1449 r. Jan Kotwicz, pisarz królewski 1502 r. (Teka Paw. I). Floryan, syn wyżej wymienionego Jerzego, wójta gnieźnieńskiego i Anny Skwiroszewskiej, kanonik gnieźnieński 1546 r., umarł w Gnieźnie 1567 r. i tamże w katedrze pochowany (Kor.). Mikołaj, pewno brat Jerzego, doktór prawa kanonicznego i cywilnego, mąż niepospolitej nauki, archidyakon poznański 1493 r., dziekan łowicki, został kanonikiem gnieźnieńskim 1503 r. Synowiec jego, Mikołaj, dziedziczny wójt gnieźnieński 1533 r. Mikołaj Kotwicz, burgrabia gnieźnieński, umarł 1541 roku (Kal. Lend.).

Herb Kotwicz.

Augustyn Kotwicz, dziedzic Gawłowa i Słąnki (M. 48 f. 102), wojski kaliski i koniuszy koronny 1532 r., rezygnował z wójstwa 1533 r., a 1540 r. jest i chorążym nadwornym koronnym. W 1548 r. został i burgrabią krakowskim. W tymże roku otrzymał Iwkowę, w powiecie czchowskim (M. 76 f. 42). Umarł 1549 roku, pochowany w kościele Bożego Ciała w Krakowie. Z Zofii Jakubowskiej, miał córkę Katarzynę, żonę Grzegorza Branickiego, łowczego krakowskiego i starosty niepołomickiego, zmarłą i pochowaną w Niepołomicach 1588 r. (Star. Mon.). Druga jego córka Ewa (M. 77 f. 339 i 355).

Synem jego, lub sukcesorem, musiał być Marcin Kotwicz, piszący się 1570 roku z Gawłowa (M. 107 f. 564). Był on dziedzicem Kwaszniowic i Krzesławic, w szczyrzyckiem, 1581 r. (Paw.). Sukcesorowie Kaspra Kotficza mają, 1561 r. u Morsztyna, 700 flor. Łukasz 1585 r. w krakowskiem. Adama Kotficza, żonatego z Anną z Kossecic, pozwali15 86 r. Kosseccy, w sprawie granicznej (Zs. Krak. 53 f. 344). Zygmunt Jurga Kotwicz, dziedzic Gorczyny 1566 roku (Paw.). W 1661 r. ustanowioną została opieka nad Dominikiem, Anną, Zofią i Maryanną, dziećmi niegdy Mikołaja Kotwicza i N. Moszczyńskiej (Sig. 3 f. 194). Jakób, podstoli nurski 1745 r.

Mateusz Kotwicz, syn Jana Józefa, szambelan dworu polskiego 1786 r., pozostawił córkę Maryę Kowerską i trzech synów: 1. Jakóba Jana Justyna Ignacego,adwokata izby cywilnej wileńskiej, którego synowie: Zygmunt Mateusz Erazm i Ksawery Stanisław Antoni. 2. Leona Onufrego, sędziego granicznego wilejskiego, którego synowie: Józef Aurelian Antoni i Jan Onufry Ksawery. 3. Ludwika *Ksawerego* Aloizego Stanisława, prezydenta sądu granicznego wileńskiego, ożenionego 1834 r. z Żylińską, dziedzica Palestyny, wylegitymowanych ze szlachectwa 1835 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jan Kotwicz, właściciel Palestyny, w gubernii wileńskiej, zaślubił 1895 r. Wiktoryę Benisławską. Jan, dziedzic Turny, syn Ksawerego i Izabelli z Wołków,

po rozwodzie z pierwszą żoną, zaślubił 1906 r. Maryę z Mazarakich, córkę Eliasza i Maryi Horodeńskiej.

KOTWIŃSCY h. OGOŃCZYK (Wittyg) z Kotwina, w powiecie radomskim, województwie sieradzkiem. Stanisław Kotwiński, właściciel tej wsi i Włyńca 1552 r., a N. sąsiedniej wsi Zakrzewa (Paw.). Jan, syn Andrzeja, wniósł 1609 roku protest w grodzie warszawskim przeciwko Okęckiej, o więzienie go (DW. 35 f. 1057).

KOTYCZ Samuel, dziedzic dóbr w kowieńskiem 1634 r.

KOTYŃSCY h. OGOŃCZYK (Wittyg) z Kotynina, w powiecie kaliskim. Bartłomiej Kotyński dziedziczył 1579 r. na Liczynie, Goliszewie i innych, w województwie kaliskiem. Był on 1586 r. komornikiem królewskim (Wittyg).

Łukasz, doktór filozofii i medycyny, 1613 r. w Padwie. Katarzyna, wdowa po Janie Goślickim 1602 roku (Perp. Czers. 2 f. 261). Jan, akademik krakowski, wierszopis łaciński, w pierwszej połowie XVII-go wieku. Jan, sekretarz królewski 1661 r. (DW. 53 f. 226), instygator Trybunału lubelskiego 1680 r. (Zap. Lub. 43 f. 174; 53 f. 427; 59 f. 8).

Jan v. Jan Antoni, z ziemi czerskiej, elektor Augusta II-go, pisarz skarbu koronnego, zapisał 1698 r. 1,000 flor. klasztorowi Karmelitów w Lipiu (Perp. Czers. 15 f. 107), a 1703 r. 400 flor., kościołowi w Jasieńcu (Ibid. 15 f. 511; 16 A f. 112 i 16 B f. 293). Był on synem Jana i Elżbiety Kruszewskiej. Jan Antoni, wspólnie z żoną, Elżbietą z Żabińskich, nabył 1694 r. Wólkę Turowską (Ibid. 14 C f. 242), a 1683 r. wójtostwo w Latowiczu (Ibid. 14 A f. 83). Synów jego trzech: Adam, wspólnie z ojcem, wystawił 1710 r. oblig na Zbroskiego; Franciszek Paweł kwitował Prażmowskiego 1713 r., a Józef odstąpił 1731 r. Nielubowiczowi prawa swe, do Kurczowej wsi (Ibid. 17 f. 215; 18 f. 16 i 22 f. 122). Córki jego: Zuzanna, za Stanisławem Nielubowiczem, skarbnikiem grodzieńskim, 1715 r., sprzedała 1735 r. Domańskiemu, część swoją na Turowskiej Wólce, Jasieńcu i Kurczowej wsi (Ibid. 18 f. 346 i 23 B f. 25); Zofia, za Antonim Grotowskim, cześnikiem drohickim 1733 r. (Ibid. 23 A f. 33 i 29 f. 5) i Elżbieta, żona Wojciecha Antoniego Cieńskiego, która prawa swe do Wólki Turowskiej, Jasieńca i Kurczowej wsi, odstąpiła 1738 r. synowi swemu Stanisławowi (Ibid. 24 f. 391).

Wojciech, syn Benedykta i Maryanny Cieńkowskiej, wnuk Dominika, pisarza hiberny skarbu koronnego, część swoją na Kurczowej wsi i Jasieńcu, sprzedał 1765 r. Okęckiemu (DW. 85 f. 326).

KOVACHICH Mikołaj Michał Franciszek i Aleksander Konstanty Paulin Józef Cypryjan, synowie Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Ten Józef, zapewne jako Józef Kowwacz, porucznik w regimencie Moszczeńskiego, nobilitowany 1793 r. W 1829 roku był kapitanem inwalidów.

KOWACZOWIE h. WĄŻ. Kajetan, syn Ignacego i Franciszki Karasiówny, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim przemyskim (M. D. Wąs.).

KOWAL, podwojewodzy lwowski 1446 r. Ten sam pewno Iwan Kowal 1453 r. Kowal de Slonka, 1456 r. na sądach we Lwowie.

KOWALEWICZ Bazyli, gajewnik mielnicki, umarł przed 17-m Grudnia 1532 roku.

KOWALEWSCY v. KOWALOWSCY h. DOŁĘGA, wyszli pewnie z Kowalewa, w powiecie szreńskim. Stanisław *Grad*, z tego Kowalewa, otrzymał 1397 r. od księcia Ziemowita Mazowieckiego, prawo wybierania cła przy Szreńsku (KM.). Stanisław z Kowalewa 1470 r. w Płocku. Jan i Kasper Kowalewscy, dziedzice części Dąbrowy i Kowalewa, w szreńskiem, 1578 r. Wawrzyniec, dziedzic części Lubowca, w lipieńskiem, 1564 r. (Paw.).

Józef, dziedzic Zającżkowa w zakroczymskiem, 1737 r. Filip, Antoni, Stanisław i Wawrzyniec, synowie Wojciecha i Wiktoryi z Przeciszewskich, odziedziczyli 1755 r. Kowalewo i część Dąbrowy, w ziemi zawskrzyńskiej, po ojcu Wojciechu. Filip odstąpił część tych dóbr 1760 r. bratu Antoniemu, chorążemu gwardyi pieszej królewskiej (DW. 83 f. 442). Stanisław i Wojciech sprzedali 1774 r. Chudzewo, w ziemi dobrzyńskiej, odziedziczone po ojcu Hilarym (Herb. Kr.). Tomasz, porucznik regimentu gwardyi pieszej koronnej, syn Hilarego i Rozalii Rościszewskiej, sprzedał 1774 r. część Chudzewa bratu Stanisławowi (DW. 91 f. 434). Potomkowie ich: Ignacy Marceli Błażej, Łukasz Wincenty Jan i Józef, synowie Albina Kazimierza, ksiądz Sebastyan, syn Tomasza, Józef, syn Franciszka i Józef, syn Wawrzyńca, Wincenty, syn Antoniego, Franciszek i Jakób, synowie Jana, Piotr, syn Jana i Mikołaj Adryjan Zacharyasz, syn Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. W grodzie przedeckim Wojciech 1639 r, a Jan 1705 r. (Ks. 71 f. 168 i 82 f. 228).

Herb Dołęga.

Adam, Jakób, trzech Janów i Walenty podpisali, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go, a Antoni, Kajetan i Filip Jakób, obiór Stanisława Augusta.

Wojciech, żonaty z Konstancyą Kłokocką, córką Jana, pozostawił syna Stanisława, którego, z Maryanny Mdzewskiej, synowie: Michał i Szymon, dziedziczyli 1777 roku na Łomi, w powiecie mławskim (Zs. Szreńs.).

Szymon nabył 1765 roku od Kłokockich Romokę, Grady i Bogurzyn (Gr. Mławs.).

Żyjący w pierwszej połowie XVII-go wieku Stanisław Kowalewski, miał dwóch synów: Michała bezdzietnego i Stanisława Kazimierza.

Ten ostatni, łowczy kijowski 1660 r., otrzymał tegoż roku Kisielin, a w roku następnym Haliczany, po Czaplicach, arjanach (Sig. 3 f. 166 i 237). W 1672 roku został podczaszym kijowskim, ale nominacya ta nie przyszła do skutku i umarł łowczym 1697 r. W 1667 r. był deputatem z kijowskiego, na Trybunał koronny (Kij. VII f. 86). W 1674 r. podpisał elekcyę Jana III-go. Trzymał dożywociem Zazulińce, Osiekrów, Ostapy, Zubkowice, Litki i Radohoszczę, w powiecie owru-

ckim (Arch. I. Z. Ros. I. 4; Ręk. Ossol. Sig. 136 f. 4, 5 i 79; 139 f. 1). Żonaty z Krystyną ze Staweckich, pozostawił córkę Helenę, za Zahorowskim (Bracł. XIV f. 762 i Op. Kij. 3, 4 i 5). Stanisław, podstoli bracławski 1713 roku, umarł 1737 roku.

KOWALEWSCY h. JASTRZĘBIEC, a właściwie BOLEŚCIC, wyszli z Kowalewa, w powiecie bielskim, województwie płockiem. Wsi tego nazwiska było tam kilka. W XV-m wieku dziedziczyli już na Wityni, w ziemi wiskiej i od nich poszli Wityńscy tegoż herbu. W 1465 r. dziedziczył na Wityni Mikołaj Kowalewski, a 1483 r. Albert, obaj h. Boleścic (Mil.).

Na Kowalewie-Skorupkach dziedziczyli 1531 r. Paweł i Andrzej, synowie Jana *Mścicha*, 1542 r. Paweł, syn Andrzeja *Druzgi*, 1543 r. Mikołaj *Mora*. Stanisław Kula z tegoż Kowalewa miał trzech synów: Antoniego, Augustyna i Jana. Anna, wdowa po Antonim, odstąpiła 1541 r. dożywocie, przysługujące jej na Kowalewie, bratu mężowskiemu, Augustynowi, a Jan obwiniał 1544 r. Macieja z Kowalewa, o zadanie ran (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 130 i 288; 7 f. 124; 9 f. 26, 44, 62 i 142; 9 f. 395). Na tymże Kowalewie dziedziczyli 1578 r. Jan *Mścichowicz*, Stanisław, syn Dominika, Jan i Paweł *Druzrza* (Paw.).

Herb Jastrzębiec

Na Kowalewie-Podbornem dziedziczyli: Małgorzata, wdowa po Stanisławie, 1532 r., Wawrzyniec, syn Jana, 1541 roku i Bogusław, syn Mikołaja *Brody*, 1544 r., a na Kowalewie-Trojanowie Leonard, syn Świętosława, 1532 r., którego bratem był Bronisław z Kozłowa (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 267 i 288; 2 f. 25; 6 f. 286 i 9 f. 282). Dziedzicem Kowalewa-Podbornego 1578 r. był Wawrzyniec (Paw.). Kowalewo-Sule należało 1542 r. do Zofii, córki Jakóba, a 1544 r. do Jakóba i Agnieszki, wdowy po Stanisławie Konopce z Kowalewa, Małgorzaty, wdowy po Szymonie i Pawła, syna Jakóba (Gr. Płoc. Wiecz. 7 f. 248; 9 f. 186 i 286). W 1578 r. dziedziczyli tamże, Andrzej, syn Leonarda, Jakób, Wawrzyniec *Goździk* i Jakób, syn Szymona (Paw.). Na Kowalewie-Boguszycach siedzieli 1543 r. Tomasz i Jan, synowie Stanisława *Poduszki*, a 1578 r. Jan Druzgowicz i Kasper (Gr. Płoc. Wiecz. 9 f. 62 i Paw.). Stanisław, Marcin i inni dziedzice Kowalewa pod Łęgiem, 1578 r. (Paw.).

Znak Boleściców.

Dorota, żona Bartłomieja z Miszewa, Jadwiga, żona Materny z Rycharcic, Małgorzata, wdowa po Macieju z Brzesek i Barbara, żona Wawrzyńca z Torunia, córki Andrzeja *Kundek* v. *Kurtowicza* z Kowalewa-Sule, kwitują 1536 i 1537 r. brata swego Szymona z posagu (Gr. Płoc. Wiecz. 3 f. 364 i 4 f. 53). Jan z Kowalewa, pleban w Ligowie, 1531 r. Maciej z Kowalewa, skarbnik płocki, 1535 r. (Ibid. 1 f. 196 i 3 f. 142).

Antoni Kowalewski, syn Jakóba, sprzedał 1748 r. część Kowalewa-Sule i Boguszyc, bratu Michałowi. Syn jego, Jan Nepomucen, urodzony z Franciszki

Lasockiej 1753 r., w parafii Mniszew, legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodnej (Quat. IX f. 89).

Długosz w Lib. Benef. wspomina o Stanisławie Kowalowskim h. Jastrzębiec, dziedzicu Kowalewa, w powiecie ksiąskim.

KOWALEWSCY v. KOWALIEWSCY h. JUNOSZA z Kowalewic, w ziemi zakroczymskiej. Andrzej z Kowalewic, starosta ciechanowski, 1480 r. Andrzej Kowalewski, żonaty 1519 r. z Jadwigą Nowodworską (M. 32 f. 53). Maciej, z cześnika, został stolnikiem płockim 1555 r. Łukasz Kowalewski, dziedzic Kowalewic, 1576 r., a Stanisław, dziedzic części Sokołowa, w warszawskiem, 1580 roku. Stanisław, chorąży zakroczymski 1588 r. Sebastyan, syn Stanisława, z żoną Felicyanną, sprzedali 1613 r. Sokołowo wielkie Sokołowskim, a Wojciech i Andrzej, synowie tegoż Stanisława, procesują się z Łaszewskim, 1614 r. Siostra ich, 1-o v. Górska, 2-o v. Bolecka (DW. 39 f. 675; 41 f. 617; 42 f. 995 i 1011).

Marcin, pisarz ziemski łomżyński 1641 r. i Ignacy Piotr, z ziemią łomżyńską, a Adam, z ziemią zakroczymską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Andrzej, podstoli płocki, elektor króla Michała i Jana III-go, pisał się z Kowalewic, które to dobra sprzedał 1670 roku Bielińskiemu (Zap. Lub. 68 f. 67 i M. 210 f. 156). W 1690 r. był kasztelanem sierpskim.

Herb Junosza.

Ignacy Piotr był synem Marcina (Zap. Lub. 46 f. 724). Adam, pisarz ziemski zakroczymski 1658 r., umarł w 1663 r.

Elektorowie Augusta II-go: Aleksander, burgrabia ziemi zakroczymskiej, Adam, z ziemi łomżyńskiej i Jan, z ziemi ciechanowskiej. Wojciech, syn Mikołaja i Katarzyny z Karwowskich, zeznał 1724 r. zapis dożywocia z żoną, Gertrudą z Rakowskich (Perp. Czers. 19 f. 496). Józef i Jan podpisali, z województwem płockiem, a Kazimierz, z ziemią zakroczymską, elekcyę Stanisława Augusta. Szymon został wojskim raciążskim 1786 r. Był on dziedzicem Boguszynka (DW. 106 f. 123). Andrzej, w kawaleryi narodowej 1792 r. (DW. 107 f. 1639). Ksiądz Józef, kanonik płocki, nieżyjący już 1796 r., miał bratanka Szymona, który układał się z Podoskim 1796 r. (DW. 111 f. 136).

Franciszek Kowalewski, bez procedencyi, 1782 roku w grodzie lwowskim, a Łukasz, Wojciech, Jan i Józef, synowie Andrzeja i Maryanny z Maciejowskich, wnukowie Stanisława i Anny z Wierzbickich, 1782 r. w grodzie trembowelskim, i Jacek, Ignacy, Teodor, Franciszek i Tomasz, synowie Łukasza, dziedzica części Łubna, jako też Walenty, syn Pawła i Zofii Długołęckiej, wnuk Tomasza i Anny z Rożańskich, 1782 r. w grodzie bieckim, legitymowali się ze szlachectwa.

Walenty, z Barbary Wolańskiej, pozostawił syna Ignacego Tomasza, ur. 1764 r. (M. D. Wąs. z A. Lwow For. Nob.).

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem przed 1850 rokiem: Stanisław Joachim Feliks, syn Jana, Korneli Eustachy Mateusz, syn Stanislawa, Franciszek, syn Feliksa i Leopold i Jan Kanty, synowie Franciszka.

KOWALEWSCY h. KOLUMNA. Andrzej Kowalewski tegoż herbu 1692 roku (Wittyg).

KOWALEWSCY h. ŁADA skąd-by wyszli, dojść trudno. Może idą z Kowalewa, w ziemi łomżyńskiej, którego dziedzicem, w latach 1462 — 1470 był Wit z Kowalewa, a 1627 r. Adam Kowalewski.

Herb Łada.

W XVI-m wieku są w ziemi rożańskiej, skąd przeszli na Litwę, gdzie dziedziczyli w powiecie oszmiańskim. Andrzej Kowalewski, sędzia ziemski rożański, dziedziczył 1567 roku na Gadnowie - Kowalewskiem, w ziemi ciechanowskiej, a Jakób i Stanisław Kowalewscy 1582 r., na Kotowie-Magnuszewie, w ziemi rożańskiej (Paw.). Jan, z ziemią ciechanowską i Jan, z województwem wileńskiem, a Szymon, z województwem trockiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa przed 1850 r.: Piotr, syn Andrzeja, Mikołaj, syn Pawła, Tomasz, syn Szymona i Franciszek Ksawery, syn Piotra.

Marcin Kowalewski, 1712 r. dziedzic Miszkinięt (Miszkini?), w powiecie oszmiańskim, pozostawił syna Józefa, którego synowie: Michał z synem Antonim i Marcin z synem Janem, legitymowali się ze szlachectwa 1808 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tamże się również legitymowali ze szlachectwa 1819 roku: Antoni i Wincenty z synem Józefem, synowie Jakóba i Aleksander Ignacy, syn Kazimierza, wszyscy trzej wnukowie Gabryela, dziedzica 1754 r. Miszkinajci, w powiecie oszmiańskim.

KOWALEWSCY v. KOWALOWSCY h. NOWINA, wyszli prawdopodobnie w Kowalowa, w bieckiem, niedaleko której leży Kowalowa, w pilznieńskiem, zdaje się dziedzictwo Radwanów. Bliskość wsi nie pozwala rozróżnić dobrze przynależności osób do tych rodzin. Mikołaj, Stanisław i Krzysztof Kowalowscy, dziedzice Kowalowa, w bieckiem, 1581 r. Stanisław, dziedzic Wróblowic, w sądeckiem, 1581 r. Stanisław, dziedzic Olbierzowic, w sandomierskiem, części Ziembic, w wiślickiem, w latach 1578 — 1579. Paweł, dziedzic części Dłużniowic w opoczyńskiem, 1577 roku (Paw.).

Herb Nowina.

Nikodem Kowalowski z Kowalowych nabył 1537 r. za 100 grzyw. sołtystwo w Kamienicy. Jest też dziedzicem Zawadki, a sołtystwo w Kamienicy zastawił 1545 r. siostrze swej, Katarzynie Stanisławowej Porębskiej, (St. Pr. P. Pom. IX). Nikodem jest w latach 1557 — 1561 sędzią grodzkim bieckim. W 1581 r. jest Wojciech Kowalowski dziedzicem Zawadki i części Siedlisk, a Józef, sołtysem w Kamienicy i dziedzicem części Gorzejowej (Paw.).

Piotr zeznał 1544 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Kosseckich, 1-o v. Janową Sułkowską (Zs. Krak. 7 f. 710). Nikodem, Hieronim, Mikołaj, Stanisław, Krzysztof i Sebastyan, o Kossecice, a Nikodem, Hieronim, Stanisław, Krzysztof i Jan, spadkobiercy Jana, pozwali 1558 r. o majątek po nim pozostały Kosseckich (Ibid. 19 f. 493; Ind. Krak. f. 493).

Kazimierz Nowina Kowalewski, zmarły przed 1737 r., z Elżbiety Pisarzowskiej, 1-o v. Jakóbowej Duninowej Szpotowej, pozostawił syna Andrzeja, zwanego miecznikiem grabowieckim, żyjącego 1742 r. i córkę Annę, w zakonie Dominikanek Józefę (Gr. Krak. 351 f. 85 i 90; 356 f. 2487 i 357 f. 1813).

Jacek, brat i opiekun Ignacego, Teodora, Franciszka i Tomasza, obierał 1784 r. plenipotentów (Arch. Fed. w Oknie).

KOWALEWSCY h. ODROWĄŻ. N. sługa Ossolińskiego 1752 r. (Wittyg).

KOWALEWSCY h. PRUS III-ci czy nie wyszli z Kowalewa, w powiecie kaliskim, którego dziedzicem był 1579 r. Bartłomiej Kowalewski (Paw.). Bogusz, Markusz, Pietrasz, Mikołaj i Mirosław, na sądach w Kaliszu, w latach 1411—1416. Jan Kowalewski, chory, wyprawił za siebie na wojnę wołoską 1497 r. syna swego Alberta i drugiego jeźdzca Laskawskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 351). Wojciech Kowalewski, dziedzic części Goliny i Noskowa, a Piotr, posesor w Słupi, w pyzdrskiem, 1578 r. (Paw.). Michał, altarysta w katedrze poznańskiej 1584 r.

Herb Prus III-ci.

Żyjący w połowie XVI-go wieku Sebastyan Kowalewski, podczaszy sieradzki, pozostawił dwóch synów: Mikołaja, dziedziczącego 1698 r. na Bełchatowie, w powiecie piotrkowskim i Piotra (Zap. Lub. 9 f. 76 i 100; 6 f. 716). Mikołaj został miecznikiem sieradzkim 1604 r. W 1607 r. był i podstarościm nowokorczyńskim (DW. 34 f. 1541). Marcin, 1613 r. miecznik sieradzki, komisarz do rozgraniczenia (M. 155 f. 201). Wojciech podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała.

Wojciech Walenty, w latach 1641 — 1644 ma sprawy w Poznaniu z Mycielskimi, a Teresa z Komorowskich Kowalewska, z siostrą Iżykowską, sprzedały w latach 1672 — 1673 Rostrembowo Mycielskim (A. Pozn.).

Na Litwie ci Kowalewscy nazywali się Szewerdykowiczami Kowalewskimi. Krzysztof, żonaty z Zofią Pogorzelską, która spisała testament 1641 r. w Witebsku. Dzieci ich: Jan, Maryna, za Bazylim Hurką Chocimskim, Raina, za Jakóbem Czyżem i Zofia, za Łukaszem Pohoskim.

Stefan Szewerdykowicz Kowalewski, dziedzic Sachonowszczyzny, wzięty do niewoli moskiewskiej 1658 r., powróciwszy z niej 1667 r., procesuje Derengowskich, o zatracenie mu dzieci, z których dwoje odnaleźć nie może i o grabież (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Justyn z synami: Karolem, Kleofasem, Kazimierzem, Janem i Aleksandrem, syn Władysława, wnuk Jakóba i Andrzej Ignacy, syn Antoniego, a wnuk Andrzeja, obaj prawnukowie Piotra, a praprawnukowie Kazimierza, dziedzica 1717

roku Wojsznaryszek, w powiecie oszmiańskim, legitymowali się ze szlachectwa 1825 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOWALEWSCY v. KOWALOWSCY h. RADWAN mieli wyjść z powiatu pilznieńskiego. Mściszek i Mirosław z Kowalowej, w latach 1386 — 1409 występują często w aktach krakowskich. Michał z Kowalowej sprzedał 1448 r. jeden łan Wroszowi z Ulaszowic (Zs. Pilzn. 3 f. 39). Tenże Michał Kowalowski jest 1462 r. ławnikiem sądu leńskiego w Kołaczycach. Anna, córka Mściszka, żona Zawiszy Oziembłowskiego, odstępuje mężowi 1463 r. sołtystwo w Zagorzanach i Moszczanach.

Herb Radwan.

Stanisław Kowalowski, pewno brat jej, zastępuje 1465 roku Oziembłowskiego na sądach leńskich (St. Pr. P. Pom.). Długosz wymienia Stanisława i Jerzego, braci, dziedziców Kowalowej, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Benef.). Paweł i Jadwiga, dziedzice Kowalowej 1508 r., a bracia rodzeni, Paweł, Maciej i Stanisław Kowalowscy, 1536 r. Mikołaj, dziedzic części Sowiny i Skurowej, a Stanisław—Łączek, w pilznieńskiem, 1581 r. (Paw.).

Józef Kowalowski, sędzia grodzki krakowski 1583 r. i sędzia kapturowy województwa krakowskiego 1587 r., podstarości krakowski 1584 r., został 1588 r. podsędkiem krakowskim. Żył jeszcze 1590 r. Żonaty z Barbarą ze Szczekocin Dembieńską (Wyr. Lub. 58 f. 1104 i 80 f. 232). Syn jego, Andrzej, w Lublinie 1609 r., a córki: Anna Krzysztofowa Pakoszowa, Zofia Janowa Kotkowska, Katarzyna, Dorota, Barbara i Elżbieta, żona 1-o v. Mikołaja Ferdynanda Korycińskiego 1640 r., 2-o v. za Hermolausem Przyłęckim (Zap. Lub. 18 f. 244).

Zacharyasz kwitował się wzajemnie z Borkowskim 1594 r. (Gr. Biec. 30 f. 179). Andrzeja i Ludwiki z Łodzińskich córka Zofia zeznała, 1774 r. zapis dożywocia z mężem, Wawrzyńcem Zaćwilichowskim (Gr. Oświec. 44 f. 115). Wojciech pozywał 1782 r. Czosnowską, o sumę (Tryb. Gal.).

KOWALEWSCY w województwie chełmińskiem, czy nie z Kowalewa (Schönsee). Heynko de Zchemse, ma 1356 r. za spłatą 30 grzyw., zwrócić Kozielec arcybiskupowi, zastawiony niegdy jego teściowi, Mikołajowi Litwinowi. Tomasz Kowalewski de Ledecz, dożywotnik starostwa kowalewskiego 1526 r. Feliks Kowalewski de Ledecz, tytułowany starostą kowalewskim 1549 r. (M. 42 f. 48 i 77 f. 90): Przed nimi starostą kowalewskim 1520 r. był Jan, piszący się wprost de Ledecz, po którym pozostała wdowa, Dorota ze Szczawińskich (M. 45 f. 107). Wawrzyniec Kowalewski, poseł prowincyi pruskiej, stronnik Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 611).

KOWALEWSCY i KOWALOWSCY różni: Duchno z Kowalewa wziął połowę Magnuszewa w zastaw, od Jakóba Prusina, wójta czerskiego, 1415 r. w Warce (Najst. Ks. Czerskie).

Jakób z Kowalewa, pisarz publiczny w Poznaniu 1437 r. Mikołaj, dziedzic na Kowalewie-Mojkowym, godzi się w Gnieźnie z plebanem z Wysocka 1443 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 400).

Chociemir z Kowalewa i Jarosławic, 1391 r., a Nasław z Kowalewa, w latach 1399 — 1400, mają sprawy w Kościanie (Leksz.).

Agnieszka z Bnina dostała 1487 r. konsens królewski, na wykup Dzierżeniny i Borowej z rąk Mikołaja Kowalewskiego, wnuka Mikołaja Koczanowskiego (Wierzb. Summ. I. 1868).

Jan Kowalowski, świadek 1531 r. w Krakowie (St. Pr. P. Pom. VI. 507). Jan i Mikołaj, bracia Kowalewscy, sprzedali 1574 r. Mniszchowi, części swoje na Tarnowieczku, Wroczance i Chlebnie (M. 111 f. 57). Marcin Kowalowski procesuje się 1578 r. z Szamborem (AGZ. X. 1930).

Stanisław Kowalowski, burgrabia samborski 1555 r. (AGZ. XIX f. 632). Stanisław Kowalewski otrzymał 1602 r. gleyt królewski (AGZ. X. 2940). Samuel Kowalewski, burgrabia zamku samborskiego, żonaty 1628 r. z Dorotą Cieplińską (Zap. Lub. 31 f. 28). Feliks pozywał 1636 r. kahał kałuski, o zabicie żyda (Gr. Kam. Podol.). Samuel, doktór filozofii, profesor uniwersytetu krakowskiego 1656 roku, jest 1668 roku w Padwie. Jana kwitowali Zawadzcy 1674 roku (Gr. Biec. 67 f. 1058).

Adam Kowalewski, vicegerent grodzki buski 1689 r. (Zap. Lub. 65 f. 457). Gabryel Kowalewski, mierniczy województwa połockiego 1704 r. (Ist. Jur. Mat. XXIX). Kazimierz, horodniczy grodzieński 1713 r. Król zatwierdził 1720 r. cesyę wsi Błotni, na Franciszka i Teresę Kowalewskich (AGZ. X. 6801). Tadeusz Kowalewski, syn Bartłomieja, nabył 1774 r., od teścia swego, Antoniego Ostrowskiego, część Ostrowa dużego i małego, Ostrówka i Kłembowa (DW. 91 f. 46). Michał Kowalewski, syn Jana i Jadwigi de Rakoczany, sprzedał 1787 r. część wsi Woyny Fiałkowskiemu, a 1791 r. ją odkupił (DW. 103 f. 553 i 107 f. 927).

Floryan Kowalowski, dziedzic części wsi Tchorzów i Główki, w łukowskiem, 1580 r. (Paw.). Anna z Gałązkowskich, wdowa po Stanisławie, kwitowała Mikołaja Kiszkę 1616 r. (Gr. Nurs.).

Jan Kowalewski, z Katarzyny Głuszczanki, miał syna Floryana, ur. 1686 r. w parafii Horodyszcze. Floryan nabył 1715 roku część dóbr Przegaliny małe, od Tchorzewskiej. Z żony Urszuli, syn jego Maciej, urodzony w parafii Wohynie 1721 r., pozostawił syna Dominika, ur. 1753 r. w tejże parafii, wylegitymowanego ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. V f. 81).

Józef, z Salomei Łozińskiej, miał syna Feliksa, ur. 1805 r., który zaślubił 1829 r. w Czortkowie, 1-o v. Helenę Adamską, a 2-o v. 1848 r. Balbinę Gnoińską. Antoni, medyk w Czortkowie 1814 r. Marya, córka Izydora z Rohatyna, zaślubiła 1899 r. w Rohatynie Józefa Grabskiego z Czortkowa (M. Zawadz.).

W podolskiej gubernii legitymowali się ze szlachectwa 1845 r.: Maksymilian z synem Józefem, syn Grzegorza, wnuk Szymona, prawnuk Michała; 1886 r. Mikołaj, syn Józefa, z gubernii wołyńskiej, a 1890 roku Grzegorz, syn Aleksego, wnuk Jakóba i 1894 r. dzieci jego, Jerzy i Nina, pochodzący ze szlachty czerniechowskiej (Spis.).

W czerniechowskiej gubernii legitymował się ze szlachectwa: Daniel, syn Jakóba. Miał on syna Jana, ur. 1850 r., którego potomstwo: Jan, ur. 1882 r., Piotr,

ur. 1887 r., Bazyli, ur. 1892 r., Marya, ur. 1882 r., Lidia, ur. 1890 r. i Anna, ur. 1893 roku.

W kijowskiej gubernii legitymowali się ze szlachectwa: 1841 r. Wiktor Jan, syn Ignacego Urbana, wnuk Franciszka Dionizego i 1845 roku Maksymilian z synem Józefem, syn Grzegorza, wnuk Szymona, prawnuk Michała.

W wołyńskiej gubernii legitymowali się ze szlachectwa: 1854 r. Antoni Piotr i Franciszek, synowie Jana Kantego; Jan Baptysta, Piotr z synami: Janem i Wawrzyńcem i Józef Ludwik z synami: Tomaszem i Aleksandrem Klemensem, synowie Franciszka, a 1862 r. Piotr Dionizy z synami: Henrykiem Kajetanem, Józefem i Klemensem, syn Marcina Augustyna Benedykta, wszyscy zaś wnukowie Antoniego, prawnukowie Macieja, praprawnukowie Aleksandra. Także 1854 roku Antoni, syn Stanisława Kostki, wnuk Macieja, prawnuk Macieja, praprawnuk Aleksandra; Włodzimierz zaś, Konstanty i Aleksander, synowie Józefa, wnukowie Piotra Dionizego, 1894 r.

W 1862 r. Piotr z synami: Tomaszem, Janem, Wincentym i Feliksem, Mikołaj i Tomasz Józef, synowie Józefa; Jan z synami: Antonim i Ludwikiem, Józef z synem Władysławem, Dominik i Franciszek, synowie Piotra; Adam z synami: Franciszkiem i Mikołajem, Jan, Julian, Józef, Antoni, Gwido Wacław i Ludwik synowie Dominika, a wszyscy wnukowie Jana Błażeja, prawnukowie Michała, praprawnukowie Stanisława Kazimierza.

W 1901 r. Kamilla, Józef Franciszek, Zygmunt Seweryn i Helena, dzieci Antoniego, wnuki Dominika.

Józef Szczepan Kowalewski, ur. 1800 r. w grodzieńskiem, znakomity orientalista, dziekan wydziału filologiczno-historycznego, szkoły głównej w Warszawie. Brat jego, Julian, ur. 1790 r., dyrektor szkół gubernii petersburskiej.

Jadwiga, córka Telesfora, właściciela Łabędzia w gubernii kaliskiej i Konstancyi z Zahorowskich, zaślubiła w Częstochowie 1901 r. Kazimierza Dębowskiego, właściciela Dańczypola tamże.

KOWALEWSKI Jan, otrzymał szlachectwo na sejmie 1659 r.

KOWALICKI - DĄBROWSKI Jakób, poseł prowincyi pruskiej, stronnik Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 611).

KOWALIŃSCY. Maciej Kowaliński, podpisarz grodzki przemyski, miał syna Wojciecha i córkę Jadwigę 1593 r. (Wyr. Lub. 54 f. 1324). Urszula z Kowalińskich, wspólnie z mężem, Jerzym Leszkiewiczem, otrzymała 1694 r. wójtostwo w Kozinie. Barbara, żona 1-o v. Jana Kazimierza Nestorowicza, porucznika chorągwi pancernej 1707 r., 2-o v. za Andrzejem Ossowskim 1713 r. (Perp. Czers. 14 C f. 256; 17 f. 34 i 18 f. 63).

Stanisław Kowaliński z Kupny, zaślubił 1664 r. Katarzynę z Sicina Sicińską. Wojciech z Cisowej miał, z żony Anny, córki: Barbarę, ur. 1608 r. w Cisowej i Annę, ur. 1610 r. w Kopyśnie. Marcin, administrator Michowej, miał ze zmarłej 1759 r, Antoniny Białkowskiej, Kunegundę, ur. 1759 r. w Michowej i Stanisława, ur. 1757 r. (metr. w Dobromilu i Rybotyczach).

KOWALKOWSCY, dawniej KOWALIKOWSCY h. GODZIEMBA w Prusach i w województwie sandomierskiem. Henryk z Zelnowa, w ziemi chełmińskiej, założył 1289 r. w Pomezanii wieś Kowale (Cebelow), później nazwaną Kowalki. W 1349 r. dziedzicami Kowalek byli, Marcin i Bartosz, bracia, oraz ich szwagier Henryk. Dostali oni kilkadziesiąt włók w Spicimierzu i Kamionce, gdzie powstały z czasem wsie, Bartoszki i Bartki.

Mikołaj v. Cobelaw otrzymał dwieście włók w ziemi Saskiej, na których powstało Mielno, Gąsiorowo, Tymawa etc. Enoch z Kowalek, proboszcz katedralny warmiński, w latach 1476 — 1503. Niclis Kowalikowski 1515 r. (Kętrz. Lud. Pols. w Prusach). Mikołaj Kowalikowski, sędzia ziemski chełmiński, 1521 r. Jan Kowalikowski, z województwa pomorskiego, elektor Jana Kazimierza, Zygmunt, z tegoż województwa, podpisał obiór Jana III-go, a Władysław z Lubrańca Kowalkowski, z województwem kaliskiem i Adam, z województwem pomorskiem, pisali się na elekcyę Augusta II-go.

Adam otrzymał 1699 r. część w Bietowem, na Pomorzu, kadukiem po Kuli (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 4). Maryanna z Borowskich, wdowa po Stanisławie, otrzymała od Mokierskich, zabójców męża, 500 florenów, 1716 roku (Gr. Skarszew. z 1718 roku).

Antoni, podstarości nowokorczyński 1614 r. Jan, pisarz grodzki chęciński 1631 r. Pisali się ci Kowalkowscy z Kowalkowa.

KOWALKOWSCY v. KOWALIKOWSCY h. OSTOJA z Kowalikowic, w sandomierskiem. Jan z Kowalikowic, 1384 r. komornik graniczny sandomierski, w latach 1380 — 1387 obecny w Opatowie. Jasiek z Kowalikowic v. z Kowalikowa h. Ostoja, świadczy w Wiślicy w latach 1414 — 1421. Maciej, syn Bogdana z Kowalikowa, 1448 r. na uniwersytecie krakowskim.

KOWALKOWSCY v. KOWALIKOWSCY h. PRZEGINIA z Kowalikowa, nazwanego z czasem Kowalkami (Kowalki), w ziemi dobrzyńskiej. Marcyan z Kowalikowa, świadek 1345 r. na przywileju erekcyjnym miasta Rypina. Tenże Marcisz z Kowalikowa 1345 r. w Łęczycy, w orszaku księcia Władysława Dobrzyńskiego i Łęczyckiego. Anna, wdowa po Michale z Kowalikowa, 1497 roku (M. 16 f. 114).

Dziedzicami Kowalikowa byli 1564 r., Malcher, Franciszek, Trojan, Maciej, Feliks, Kasper, Baltazar, Erazm i Andrzej Kowalkowscy, a Stanisław dziedziczył na części Zasad (Paw.). Kasper Kowalkowski, syn Melchiora, sprzedał 1609 roku część Kowalikowa bratu Feliksowi (DW. 37 f. 167).

Tomasz Kowalkowski, syn Melchiora z ziemi dobrzyńskiej i Katarzyny z Radomina, pisarz grodzki nowokorczyński 1590 r., następnie podstarości i sędzia grodzki korczyński, w końcu pisarz ziemski sandomierski, dziedzic Zbludowic, zmarły 1637 r., żonaty 1-o v. z Anną Korycińską, ur. 1571 r., zmarłą 1605 roku. Oboje pochowani w Busku. Córka jego, Barbara, za Janem Leszczyńskim 1637 r. Drugą żoną Tomasza, miała być Anna Bobolanka i z niej córka Anna, za Janem Mokrskim.

Bartłomiej, pisarz grodzki bobrownicki, potwierdził 1611 r. układ, zawarty z Feliksem i Marcinem (DW. 39 f. 1602). Ludwik podpisał, z ziemią dobrzyńską,

elekcyę Jana Kazimierza. Samuel 1617 r. Córka jego Zofia, żona 1-o v. Jana z Wojsławic Pieniążka, 2-o v. Zygmunta Uchańskiego, wdowa po tym ostatnim 1648 r. (Gr. Przem.). N. Kowalkowski, rotmistrz hussarski, zginął pod Cecorą 1620 roku.

Marcin, z ziemią gostyńską, a synowie jego: Kazimierz, Aleksander i Franciszek, z ziemią dobrzyńską, podpisali elekcyę króla Michała. Ów Marcin, zwykle Marcyanem zwany, zaślubił Annę Świderską i z niej miał wymienionych trzech synów, oraz córkę Maryannę, żonę Adama Bilińskiego, na Bilinie i Sokołowie, zmarłą 1665 r., której bracia pomnik w Pułtusku wystawili.

Kazimierz, syn Marcyana, elektor Jana III-go, 1661 r. sekretarz królewski i pisarz kwarciany skarbu koronnego (M. 202 f. 4), 1676 r. podstoli dobrzyński, zmarły 1697 r., żonaty był z Zuzanną Baryczkówną, z którą zeznał zapis dożywocia 1681 r. (DW. 56 f. 558; Perp. Czers. 14 f. 124; M. 215 f. 78). W 1691 r. żona jego wprowadzoną została do Wyględówka, odziedziczonego po Michale Baryczce (DW. 57 f. 1657). Kazimierz w 1670 r. został zwolnionym od wyprawy wojennej (DW. 54 f. 1830 i 1844), w 1690 roku z sejmu naznaczony komisarzem, do sporów granicznych. Franciszek, także elektor Jana III-go, był kanonikiem łuckim 1674 roku.

Aleksander, kapitan regimentu królewskiego, elektor Jana III-go, następnie major lejbgwardyi królewskiej, został skarbnikiem dobrzyńskim 1695 roku. W 1692 r. nabył od Prażmowskiego, za konsensem królewskim, prawa do Nieszawy, Korabiewic i Żukowa, stąd się pisał starostą nieszawskim i korabiewskim. W 1693 r. część Służewa sprzedał królowi Janowi (Perp. Czers. 14 C f. 123 i M. 216 f. 337). Żonaty 1-o v. z Ewą Służewską, 2-o v. z Katarzyną Cieciszewską, córką Jacka, podstolego liwskiego, z pierwszej żony pozostawił córkę Maryannę, 1721 r. wdowę po Jerzym Jarzynie, wojskim nowogrodzkim i po Michale Spinku. Z drugą żoną sprzedał 1701 r. Brzezienko Brzezińskiemu (Perp. Czers. 19 f. 73; DW. 61 f. 286 i 70 f. 993).

Adam, Łukasz, Michał i Tomasz podpisali, z ziemią dobrzyńską, elekcyę Augusta II-go. Kazimierz z żoną, Barbarą z Olszewskich, w Przedeczu 1725 roku (Gr. Przed. 85 f. 73). Jan, podczaszyc malborski 1761 r. i Kajetan, w 1759 r. występują w sprawie spadku po Firlejach.

Kajetan, miecznik urzędowski i żona jego, Katarzyna z Piegłowskich, otrzymali 1771 r. konsens królewski, na wykupienie Pokutyniec, w powiecie kamienieckim, od Sobolewskiego (Kancl. 49 IV f. 50). Córka ich Maryanna, za Augustynem Kickim 1788 r. (Lwows. Tab. Resig. 1 f. 205).

Franciszek i Kajetan Kowalkowscy, synowie Adama, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KOWALOWSCY h. JELITA. Marcin, 1576 roku służebnik podkomorzego przemyskiego (Wittyg).

KOWALOWSCY h. OSSORYA z Kowalowa, w powiecie ksiąskim. Bernard, syn Mikołaja z Kowalowa, nabył 1398 r. Zaryszyn i część Ciszycy, od Knyszyńskich za 600 grzyw., a 1400 r. sprzedał część swą Kowalowa za 139 grzyw. i za część Janowic, Adamowi z Kaliny. Mimo tej sprzedaży pisze się jednak da-

lej z Kowalowa, lub Kowalowskim z Zaryszyna. W 1401 r. w Sieradzu, a 1411, 1413 i 1415 r. w Krakowie, świadczy z rodu Ossoryów przy wywodach szlachectwa i tam zganiony, dowiódł 1420 r. szlachectwa i herbu Ossorya. W latach 1418 — 1420 był komornikiem podsędka krakowskiego. Wdowa po nim Stachna 1444 r. Syn Jan Kowalowski z Zaryszyna i Boczkowic, 1437 r. komornik podsędka, a w latach 1443 — 1449 sędziego krakowskiego, idąc na wojnę pruską, ustanowił 1454 r. opiekę nad dziećmi, a nabył 1460 r. część Książa. Synowie jego: Mikołaj, Bernard i Łukasz Kowalowscy, dziedzice Boczkowic, Zaryszyna i Książa w latach 1468 — 1480.

Andrzej i Jakusz z Kowalowa 1382 r., Bartek z Kowalowa i Janowic, w latach 1376 — 1386, Wawrzyniec, syn Bartka, w latach 1381 — 1389, mają częste sprawy w Krakowie. Jakusz, syn Wawrzyńca, pisał się tylko z Janowic (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc.; Lib. Ben.).

KOWALOWSCY h. PRUS I-szy. Wojciech, 1576 r. urzędnik Montelupiego (Wittyg).

KOWALOWSCY, patrz *Kowalewscy*.

KOWALSCY z Kowalskiego, w powiecie gnieźnieńskim, czy nie będą herbu *Czewoja* (*Czewia*). W Poznaniu 1438 r. świadczył, przy wywodzie szlachectwa, Jarosław Kowalski h. *Czeuya*, który przedstawia dwie podkowy, krzyż między niemi (Pis. Dz. Pol. IX f. 341).

Bogufał, Piotrek, Prandota i Szymon, dziedzice Kowalskiego, nabyli, za bardzą niską cenę, od zakonnic Owińskich, Skorzęcin i Barcinek, które król odkupuje od nich 1340 r. i zwraca zakonnicom. Andrzej Kowalski, kanonik poznański 1357 roku.

Na sądach w Poznaniu często się zjawiają w latach 1397 — 1399 Andrzej i Adam Kowalscy, bracia, pisani też Kowalewskimi, dziedzice Kowalskiego. Adam był 1399 r. wójtem poznańskim i kościańskim (Leksz.). Małgorzata, pozostała po nim wdowa, dziedziczyła 1452 r. na Irzykowie (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1133), wsi obok Kowalskiego leżącej, która 1580 r. należała pewnie do jej potomka, Jana Kowalskiego (Paw.). Andrzej Kowalski ma sprawę o dziesięciny z plebanem z Wronczyna 1477 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 646)). Kasper Kowalski posiadał 1580 r. część Jelitowa i Żółci starych, także w powiecie gnieźnieńskim (Paw.).

Czy nie do nich należy Albert Kowalski, wójt Pobiedziski, nabywca 1497 roku połowy Jemielna i Stanisław, procesujący tegoż roku Luchowskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 25, 26, 27, 168 i 92).

KOWALSCY h. GOZDAWA. Swiętosław, przydomku *Kobuz*, opłacał 1552 roku pobór ze wsi Charłupia mała, w powiecie sieradzkim (Wittyg).

KOWALSCY h. HABDANK z Kowali-Duszocinej v. z Kowali, w powiecie radomskim. Michał Duszota z Kowali, w ziemi radomskiej, ma sprawę o Szczepanów z Mokrzeskimi w Krakowie, w latach 1397 — 1398 (St. Pr. P. Pom. VIII). Andrzej z Kowali, obecny w Radomiu 1388 r. (KMP.). Paweł z Kowali i Adam

z Czarnej, sprzedali 1414 r. część w Kowali Jakóbowi z Pękosławia. Mściszek i Albert z Kowali, dopełnili 1416 r. działu dóbr (Rad. Inscr. Decr. II f. 120). Jan z Woli Kowalskiej, zwany Duszota, świadczy 1411 r. w Radomiu. Fenna z Woli Kowalskiej, siostrzenica Mikosza z Gościszewic, sprzedała 1427 r. część Gościszewic Pełce z Podkanny (A. Radoms.). Bogusław z Woli Kowalskiej, 1465 r. w Radomiu. Ten sam może Bogusz, dziedzic tej wsi, 1508 r. (Paw.).

Piotr z Kowali zabezpieczył 1427 r. posag matce swej, Annie, wdowie po Zbyszku. Jarosław i Jan z Kowali, przyznali 1458 r. sumę siostrze swej, Małgorzacie, żonie Jana z Dąbrówki (Rad. Inscr. I f. 70 i Inscr. i Decr. IV f. 392). Pakosz Duszota i Jan Pakoszek, dziedzice Kowali, a Andrzej i Jan, bracia Kowalscy, współdziedzice Dąbrówki - Pękosławskiej, w powiecie radomskim, w drugiej połowie XV go wieku (Dług.). Kowale i Klikawa, w tymże powiecie, były 1508 r. własnością Stanisława z Kowali, a Kowala Duszocina i Wola Zabłotna, należała w części do Jana i Andrzeja. W 1569 r. Kowala Duszocina i Zabłotna Wola należały w części do Jerzego Jordana Kowalskiego, a Piotr posiadał Boiska, ze starostwa soleckiego (Paw.).

Herb Habdank.

Jan z Kowali, żonaty 1487 r. z Martą z Brześć, córką Mikołaja. Maciej Kowalski z Klikawy, obecny 1552 r. w Radomiu. Ksiądz Piotr, pisarz biskupa krakowskiego 1546 r., starosta iłżecki 1562 r.

Hipolit Kowalski, dziedzic na Kowali 1585 r., pozostawił dwóch synów: Mikołaja i Piotra, procesujących się z Trzebińskim 1589 r. (Zs. Warec. 1 C f. 80; 13 f. 339 i 14 f. 303). Czy nie tego Mikołaja córka Helena, za Stefanem Rzewuskim, 1650 r. (Perp. Czers. 11 f. 332). Anna, żona Jana Łodzi 1633 roku (Ibid. 9 f. 51). Maryna z Kowali, wdowa po Melchiorze Michałowskim, wojskim lubelskim, wprowadzona 1628 r. do Bończy, Rudawicy i Ryszek otrzymała tegoż roku, od Andrzeja Michałowskiego, część Michałowa, Kałęczyna i Wólki Myszczyńskiej (Ibid. 8 f. 76 i 92).

Katarzyna, za Michałem Zawiszą, 1723 r. (Perp. Czers. 19 f. 272). Tomasz, syn Krzysztofa i Doroty z Zaleskich, wnuk Jana Zaleskiego i Katarzyny z Kamieńskich, prawnuk Mikołaja Zaleskiego, odstąpił 1730 r. Andrzejowi Zaleskiemu, sumę po babce (Ibid. 14 D f. 155). Hieronim, doktór Św. Teologii, przeor klasztoru sieciechowskiego 1779 roku (Ibid. 36 f. 115).

Andrzej, podczaszy bracławski 1736 r., syn Marcina i Maryanny z Szymkiewiczów, żonaty z Eufrozyną Jańską, miał trzech synów: Cypryjana, Joachima i Stanisława, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem.

Cypryjan otrzymał 1759 r., od swej matki, pewną sumę, a 1801 r. zapisał testamentem dobra swe Krzeczowice, bratance swej, Zofii Fedorowiczowej.

Joachim zaślubił 1-o v. Agnieszkę Radwańską, a 2-o v. Kunegundę Brochowską, z której córka Anna. Z pierwszej żony, syn Piotr, miał syna Walentego, a ten Ignacego, w wojsku rosyjskiem 1860 r.

Stanisław, z Konstancyi Kłussowiczównej, miał córki: Annę Ostafińską i Zofię Helenę Eufrozynę Floryanowę Fedorowiczową (M. D. Wąs. z A.[Gal. Wydz. Kraj.

Michał, syn Aleksandra i Anny Jakubowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1789 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Michał, syn Józefa i Anny Gierałtówny, ożeniony z Maryanną Rybińską, pozostawił syna Szymona, wylegitymowanego ze szlachectwa 1789 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Z Kunegundy Zborowskiej, z Wielopola, córki Stanisława i Anny Kulczyckiej, miał Szymon trzech synów: Jana Ignacego, Andrzeja i Michała. Z nich:

Jan Ignacy, ur. 1762 r. w Wielopolu, oficer b. wojsk polskich, właściciel Korczyna szlacheckiego, w powiecie stryjskim, zmarły 1847 r. w Birczy, którą nabył, zaślubił Barbarę Proniewską, córkę Józefa, cześnika upickiego i Klary Stacewiczówney, z której syn Adam Anzelm Wojciech, ur. 1794 r. w Sasowie, właściciel Birczy, zmarły tamże 1867 r., z Ludwiki Nahlikównej, córki Karola Nahlika i Karoliny Lose de Losenau, zmarłej 1873 r. w Birczy, pozostawił: Inocentego, ur. 1832 r. w Uszkowicach, zmarłego bezpotomnie w Birczy 1881 r., ożenionego 1869 roku z Elżbietą Pankratieff, ur. 1847 r. w Odessie, córką Teofila, generała wojsk rosyjskich i Celestyny Fonton de l'Etang; Augustę, ur. 1834 r. w Kimirzu, żonę Erdmana hr. Zedtwitz-Schönbach, ordynata, zmarłą 1898 r. w Birczy; Stanisława, ur. 1835 r. w Kimirzu, generała wojsk austryjackich, dziedzica Birczy, bezżennego i Marcelego, ur. 1842 r., rannego pod Potokiem, zmarłego w Rzeszowie 1863 roku (Z not. Mich. Zawadzkiego).

Michał, najmłodszy syn Szymona, ze Zborowskiej, żonaty z Joanną Siedlecką, miał syna Ewerysta i córki: Hermenegildę, za Szymonem Przetockim i Nimfę, za Tresenberg'iem. Ewaryst, właściciel Więckowic, które 1857 roku należały do Elżbiety Kowalskiej, bezpotomny z Maryą z Lisickich, wdową po Franciszku Czarnomskim (Ibid.).

KOWALSCY h. JASIEŃCZYK z tą odmianą, że zęby od klucza są na obie strony. Przypuszczam, że Kowalscy Jasieńczykowie pochodzą od Warpęsów v. Warpensów i stąd się pisali Warpensami-Kowalskimi.

Józef Warpęs Kowalski, łowczy dobrzyński, wziął 1739 roku w zastaw od Ostrowskiego, Grzegorzewice i Opozdzew. Córka jego Anna, wdowa po Józefie Kurowskim, zeznała 1736 r. zapis dożywocia z drugim mężem, Jakóbem Wąsowiczem, późniejszym miecznikiem liwskim. Żyła jeszcze 1783 r. (Perp. Czers. 23 B f. 123; 3 f. 91 i 25 f. 71; Deb. Czers. 3 f. 170).

Waleryan Warpens Kowalski (DW. 80 f. 73), dworzanin królewski, mianowany 1757 roku wojskim stężyckim, a 1758 r. i asesorem sądów nadwornych (Sig. 27), umarł 1780 r. W 1758 r. zaślubił w Luboszycy Józefę Straszewską, córkę Floryana i Franciszki Dziulanki, zaślubionej w Skrzynnie 1725 r. Z niej syn Aleksander, ur. w Radomiu 1759 r., żonaty z Magdaleną Wizembergówną, 2-o v. Ignacową Korzeniowską 1790 r., z której córka Maryanna, za Janem Kantym Dembińskim 1802 r. (Gr. Opocz. z 1790 roku; Perp. Czers. 16 f. 437 i 438).

KOWALSCY h. KORAB' mieli wyjść, podług naszych heraldyków, z Kowala, późniejszego miasta. Mnie się zdaje, że prędzej wyjść mogli ze wsi Kowale,

w powiecie sieradzkim. Pietrasz z Kowali, ma 1414 r. sprawę w Kaliszu. Gerno z Kowali, pisarz publiczny we Włocławku 1419 r. Jan z Kowali świadczy 1412 roku w Sieradzu (Gr. Sier. II f. 63). Hanka, Anna z Kowali i syn jej Stanisław, sprzedali 1448 r. Kobierzyckiemu, młyn w Kowali. Jakób z Kowali, dzieli się 1450 roku Kowalami, z dziećmi brata swego: Stanislawem, Mikołajem i Elżbietą (Gr. Sier. 10 f. 112). Przedbor, alias Borek z Kowali, 1453 r. w sieradzkiem. Jakób z Kowali, mansionarz katedry włocławskiej 1488 r.

W 1497 r., dobra należące do Alberta Kowalskiego, w powiecie sieradzkim, zostały nadane Michałowi Borowskiemu (Wierzb. II. 1085). Piotr Kowalski świadczył 1527 r. Rudnickiemu, kanonikowi poznańskiemu. Bartłomiej Kowalski, zwany Borowski, żonaty z Katarzyną Kobierzycką, która kwitowała 1571 r. ojca swego Jakóba, z odbioru 30 grzywien. Syn ich Jan, odstąpił 1601 r. część Kobierzycka Kobierzyckiemu (Gr. Sier.). Marcin, syn Bartłomieja, zabezpieczył 1596 r. posag żonie, N. z Osieckich (Gr. Przed. 44 f. 7).

Herb Korab'.

Jerzy, podstarości barski, 1577 r. (M. 115 f. 229). Wiktoryn otrzymał 1581 r. Dobrzelczyce (M. 123 f. 711). W 1586 roku był podsędkiem lwowskim. Stanisław i żona jego, Katarzyna z Libiszowskich, otrzymali 1616 r. konsens królewski, na odstąpienie Błotni, w powiecie lwowskim, synom swoim: Janowi i Aleksandrowi (M. 148 f. 255 i 160 f. 87). Po śmierci Aleksandra, połowę Błotni otrzymal Jan, 1636 r. (M. 182 f. 137). Mikołaj i Jan odstąpili 1638 r. prawa swe do Błotni Stanisławowi Kowalskiemu (AGZ. X. 3987).

Stefan, rotmistrz królewski 1642 r., a Stanisław mianowany stolnikiem lwowskim 1640 r. (Zap. Lub. 38 f. 411). Ten ostatni, elektor Jana Kazimierza, otrzymał 1647 r. Gaje (M. 189 f. 560). Dziedzic Biłki, Jasławic i Czyżykowa, zaślubił Reginę Trzebieńską (M. 188 f. 23) i z niej miał trzy córki: Annę, 1-o v. za Janem Gumowskim, 2-o v. za Franciszkiem Żychlińskim; Zofię, za Aleksandrem Izdebskim i Helenę, za Zygmuntem Lubowieckim, które dopełniły 1667 roku podziału dóbr ojcowskich (Zs. Lwows.).

Dwóch Franciszków, Jan, Jacek i Samuel, z województwa sieradzkiego, elektorowie króla Michała.

Samuel Mikołaj, syn wymienionego wyżej Stanisława i Doroty Lubiszewskiej (ma być Libiszowskiej), kanonik gnieźnieński 1662 r., umarł w Płocku 1677 roku (Kor.). Elżbieta, za Waliszewskim 1667 r. (Gr. Przed. 76 f. 372). Franciszek, Krzysztof i Maciej, z województwem sieradzkiem, a Mikołaj, z województwem bełskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Zygmunt, syn Stanisława, z Katarzyny v. Maryanny Bełżeckiej, siostrzeniec i domownik Wąsowiczów, stolnikostwa chełmskich, procesował 1721 r. Rykowskiego, o Krowicę (Zs. Bels. Fasc. 56 f. 1539). Teresa, siostra Zygmunta, za Michałem Butkiewiczem 1753 r. (Gr. Bełs. 136 f. 280 i 141 f. 180). Ignacy, pozwany 1713 r. przez Mycielskiego, podsędka sieradzkiego, o sfałszowanie pieczęci (Rel. Gr. Kośc. f. 208). Stanisław Kostka Korabita Kowalski, w Warszawie 1780 roku

(DW. 96 f. 585). Piotr, cześnik owrucki, kwitował 1782 r. Szeptyckiego, z odbioru dwustu dukatów (DW. 98 f. 939).

Mikołaj legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim przemyskim, a syn jego Marcin, ur. 1761 r. z Anny Lachowskiej, w Wydziale Stanów galicyjskich, 1818 r. Z żony Katarzyny, syn jego, Wiktor i córka Eleonora (A. Lwows. For. Nob.).

W Królestwie legitymowali się ze szlachectwa, przed 1850 rokiem: Michał Wacław Hieronim. syn Stanisława, Józef Michał, syn Kazimierza, Stefan, syn Marcina, Seweryn, syn Józefa, Józef Roman, Antoni Hilary, Ignacy Józef i Feliks, synowie Stanisława.

Jan, syn Stanisława i Rozalii, wnuk Michała, legitymował się ze szlachectwa w Kijowie 1803 r. (Not. L. Białkowskiego). Tego Jana może, dziedzica Pawołoczy, z Agnieszki Ruszkowskiej, syn Franciszek, ur. 1799 r., uczeń liceum krzemienieckiego, profesor w Szczebrzeszynie, poeta i literat, ożeniony 1832 r. z Antoniną z Jagiełłowiczów, zmarł 1863 r.

KOWALSCY h. MURDELIO. Mikołaj, 1565 roku sługa Kuropatnickiego (Wittyg).

KOWALSCY h. OSTOJA, przydomku *Gołąbek*. Antoni i Jan, bracia rodzeni, 1748 r. Z nich Jan, zaślubił Pelagię Przedrzymirską i z niej zostawił: Jana, Teodora i Michała, żonatego z Maryanną z Wołosowiczów Jaśniskich, z której synowie: Piotr, Michał i Jan, wraz ze stryjecznymi braćmi, Grzegorzem i Janem, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Z nich Piotr, właściciel części Przedrzymich, z Maryanny Przedrzymirskiej, zostawił syna Marcina, którego syn, Franciszek Salezy, legitymował się ze szlachectwa 1820 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Herb Ostoja.

Walenty, wraz z dziećmi: Antonim, Franciszkiem, Karolem, Stanisławem i Agnieszką, urodzonemi z Reginy Wilczyńskiej, zapisał 1763 roku sumę siostrom Miłosierdzia we Lwowie (Gr. Lwows. 307 f. 722). Jakób zawarł 1758 r. układ z żoną, Anną z Roguskich (Zs. Lwows.).

Czy nie do tych Kowalskich należą: Jacek i Jan, synowie Jana i Teodozyi z Popielów, wnukowie Kazimierza i Maryanny Borysławskiej i Jacek i Teodor, synowie Piotra i Maryanny Tustanowskiej, wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r., w grodzie przemyskim. Po Teodorze pozostał syn Jakób 1838 r.

Ksiądz Atanazy, proboszcz w Radenicach, zmarły 1803 roku. przekazał swój majątek Kazimierzowi Kraczewskiemu (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KOWALSCY h. ŚLEPOWRON (Wittyg) z Kowali, w powiecie płońskim, W 1497 r. dobra należące do braci: Jana, Mikołaja, Stanisława i Andrzeja Staszkowiczów, Marcina, Tomasza i syna tego ostatniego Mikołaja i Jana *Bzdziel* z Ko-

wali, leżące w powiecie płońskim, nadane zostały Chebdzie z Malawy i Mikołajowi z Borzewa (Wierzb. II. 1008).

W latach 1530 — 1540 dziedziczyli na Kowalach: Jakób, syn Bernarda, Maciej, syn Krystyna, Maciej, syn Jana i Piotr, syn Macieja. Dziedzicem zaś Mystkowa był Paweł Kowalski, syn Jana z Kowali (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 65 i 299; 3 f. 4; 5 f. 24; 6 f. 197 i 336; 7 f. 14). Maciej i Jan, synowie Krystyna, posesorowie części Kraśniewa, niegdy Stanisława Kraśniowskiego, pozwani 1527 r. przez Kossobudzkiego, kanclerza katedralnego płockiego, o zwrot kielicha, krzyża i pieniędzy, zabranych przez tegoż Kraśniowskiego, z kościołów w Glinojecku i Gralewie (St. Pr. P. Pom. VI. 352). Szymon opłacał pobór z Kowali 1552 r. (Wittyg).

W 1578 r. w liczbie właścicieli Kowali spotykamy jeszcze: Jakóba, syna Bernarda, Macieja, syna Andrzeja *Drozdka*, współdziedzica także Malawy, Szymona, syna Macieja, Macieja *Wielgiego*, Andrzeja, syna Macieja *Kozła*, Andrzeja *Chrzczona*, Adama, syna Jana i Pawła Kowalskiego, który też dziedziczył i na Mystkowie.

Bartłomiej Kowalski dziedziczył tegoż roku na Rybitwach - Kokoszkach, w płońskiem (Paw.).

KOWALSCY h. WIERUSZOWA z Kowali, obok Wieruszowa leżących, w ziemi wieluńskiej. Idą też od Wieruszów, stanowiąc jeden dom z Bielskimi, Niemojowskimi i Walknowskimi.

Lutold Wierusz, syn zmarłego Lutolda Wierusza, zapisał 1337 roku wieś Brzozę koło Białej, w wieluńskiem, arcybiskupowi gnieźnieńskiemu, za szkody zrządzone kościołowi przez ojca (KWP. II).

Herb Wieruszowa.

Wierusz Lutoltowicz z Mokrska, obecny 1373 r. przy sprzedaży Kakawy, w wieluńskiem. Ten sam pewno Bernard Wierusz, burgrabia ostrzeszowski 1386 r. sędzia ziemski wieluński 1389 r, podpisany 1401 r. wraz z bratem Bieniaszem, na dokumencie Unii z Litwą (Rz. M.). Był on dziedzicem Wieruszowa, Walknów v. Walichnów, Białej, Kowali, Niemojowic, Cieszęcina, Cieciułowa, Żytniowa, Wiktorowa i wielu innych wsi, w wieluńskiem, a oprócz tego zamku Kopanicy, z przynależnemi wsiami, gdzie jako komes Bernard Wierusz, potwierdził 1394 r. przywilej swego sołtysa z Wąchowna. W 1399 roku zaświadczał z innymi panami w Kaliszu niewinność Mikołaja Trąby (KWP.). Ożeniony z córką Zbigniewa Zadorzyca z Wielgomłynów, nie żyjącą już 1400 roku, w którym on z synami: Wieruszem i Lutoltem i córkami z tej żony, przegrał proces o Prawkowice i Gowarzów, w sieradzkiem, z jej siostrami (St. Pr. P. Pom. VIII). W 1401 r. fundował klasztor Paulinów w Wieruszowie. Fundacyę tę pomnożyli 1413 r. Wierusz, dziedzic Kątów i Wieruszowa; Lutolt, dziedzic Cieszęcina; Bieniasz z Niemojowic i Paszek z Walknów, wszyscy czterej pewno synowie Bernarda. Z nich Wierusz, starosta wieluński 1414 r., pisał się z Białej i Kowali i był protoplastą Kowalskich.

Wierusz, syn Wierusza z Białej i Kowali, 1420 i 1421 r., a Jan Wierusz z Kowali, 1455 r. na uniwersytecie krakowskim.

Na Kowali, Ganie, Żytniowie, Cieciulowie i Olewinie, dziedziczyli 1552 r. Jarosław i Feliks, Jan i Walenty, bracia, i Anzelm Kowalscy (Paw.).

Adam z Praszki, chorąży wieluński 1520 r., żonaty z Urszulą z Siemowic. Jan Wierusz Kowalski, podkomorzy wieluński, umarł 1580 r. Małgorzata z Fogelwederów Janowa Wierusz Kowalska, zmarła 1598 r., przy szóstem dziecku, pochowana u Dominikanów w Krakowie. Jan, burgrabia wschowski, 1636 r., a surrogator wschowski 1641 r. (V. L.).

Samuel, dzielny wojak, umarł 1637 r. Ojciec postawił mu pomnik w Kaliszu. Jarosz 1642 r. w Winnicy. Władysław podpisał, z ziemią wieluńską, elekcyę Jana Kazimierza, a Marcin, z województwem sieradzkiem, obiór króla Michała. W liczbie elektorów Augusta II-go, spotykamy Gabryela i Wacława Wieruszów Kowalskich.

Franciszek z żoną, Maryanną z Wyszyny Grodziecką, 1670 r. dziedzice połowy Borzykowej i Gór. Ona sprzedała 1671 r. część Dąbrowy i Młyńska, a 1722 roku odstąpiła Borzykowę synowi Stanisławowi. Drugi syn ich Józef, obrany 1711 roku komisarzem skarbowym województwa sieradzkiego, umarł 1715 r., pozostawiwszy z żony, Krystyny Uleskiej, 2-o v. Kamockiej, skarbnikowej wiskiej 1731 roku, syna Aleksandra 1731 r. i córkę Maryannę, żonę 1-o v. Antoniego Karśnickiego, łowczego bielskiego, a 2-o v. Franciszka Kamockiego, skarbnika sieradzkiego 1781 r. (DW. 97 f. 244). Synem też Franciszka, miał być Franciszek, kawaler maltański, który 1700 r. w Rzymie wystawił nagrobek swemu krewnemu Zakrzewskiemu.

Marcin, z komornika granicznego poznańskiego, pisarz ziemski wschowski 1725 r., umarł 1736 r. Tomasz, pisarz ziemski wschowski 1742 r., a podsędek 1762 r., nie żył już 1765 r.

Maciej Wierusz Kowalski, stolnik bracławski, zapisał 1727 r. 10,000 flor. żonie swej, Annie z Rudzkich, córce Jana, wojskiego radomskiego i Katarzyny Lesiowskiej (Gr. Piotrk.). Nie żył już 1730 r., w którym pozostała po nim wdowa, odstąpiła różne sumy synom swoim: Janowi, stolnikowi bracławskiemu i Ludwikowi, pułkownikowi dragonów królewskich (Gr. Wieluńs.).

Ludwik był następnie chorążym bracławskim. Żonaty z Elżbietą Węgierską, nie żył już 1745 r. (Gr. Radom.).

Nieżyjący 1717 r. Mikołaj, pozostawił syna Tomasza i córkę Annę, za Antonim Konarskim (Bracł. XV f. 1593). Pewnie tenże Tomasz, sędzia grodzki wschowski 1759 r.

Marcin nabył 1694 r. Zimotki od Kołdowskiego (Gr. Sier.), a był też dziedzicem Słomowa Górnego, Balic, Przemczy, Radyczyna, Psar Kościelnych i Starych, Rzedkowic i licznych dóbr, któremi dzielą się 1718 r. jego synowie: Maciej, Maksymilian, Jan i Ignacy, urodzeni z Jadwigi Miaskowskiej, kasztelanki krzywińskiej. Córki Marcina: Anna (ta miała być z pierwszej żony Zalewskiej, według Niesieckiego), za Franciszkiem Miaskowskim, miecznikiem poznańskim; Zuzanna Stanisławowa Dominikowska, wdowa 1724 r.; Joanna, 1-o v. Andrzejowa Zielonacka, 2-o v. Antoniowa Wstowska, 3-o v. Janowa Imielińska i według późniejszego procesu spadkowego, Urszula Stefanowa Borzewicka. Był jeszcze syn Jakób, o którym bracia w działach wspominają, że gdyby miał dzieci, to im spłacą część

należną. Została po nim, z Agnieszki Winiarskiej, córka, Joanna Baltazarowa Korzenicka 1749 r.

Maciej, zmarły przed 1738 r., z Maryanny Wierzbięcianki Doruchowskiej, miał córki: Franciszkę Józefowę Koszutską i Konstancyę Michałowę Jerzmanowską i syna Ignacego, który sprzedał Słomów Górny 1747 roku Cieleckiemu (Gr. Sieradz.).

W sprawie rozdziału długów na Słomowie 1753 r., występuje wdowa i dzieci po Maksymilianie, dziedzicu Skarzynka (według Niesieckiego Teresa z Bojanowskich i synowie: Jan i Józef), Jan, podczaszy czerniechowski i Ignacy, sędzia grodzki wschowski.

Jan, z Konstancyi Prusimskiej, miał córkę Kunegundę, za Piotrem Kołaczkowskim i według Niesieckiego, synów: Marcina i Józefa.

Ignacy był 1721 r. podwojewodzym sieradzkim. W 1728 r. spłacił siostrzenicę z Miaskowskich Cielecką (Gr. Sier.).

Jan zadzierżawił 1713 r. Grodziszczko od Mycielskich, a Eustachy 1741 r. wziął od nich w zastaw Szamotuły.

Marcin 1674 r., Adam 1719 r., Marcin 1732 r., Maciej 1746 r., Tomasz, pisarz ziemski wschowski 1751 r., Leon 1784 r., a Antoni 1785 r., mają sprawy pieniężne w Poznaniu z Mycielskim. Jan rozgranicza dobra swe Rudki i Lipnicę i dobra Szczepankowo i Śmiełów Kowalskich od Szamotuł, 1780 r. Maryanna z Miniszewskich, 1-o v. Antoniowa Kowalska, 2-o v. Norbertowa Malinowska, ceduje 1774 r. córce Franciszce sumę na Bogucicach (Gr. Sier.). Stanisław, żonaty z Maryanną Mikołajewską, w sieradzkiem, 1773 r.

Jan, z Katarzyny Mieszkowskiej, miał syna Ignacego, dziedzica Popówka i Wysoczki, konsyliarza i sekretarza konfederacyi województw wielkopolskich 1769 r., żonatego z Joanną Morawską, z której córka Teresa, zaślubiona 1811 r. w Kowalu Józefowi Abdank Białoskórskiemu, kapitanowi b. wojsk polskich i synowie: Gabryel, major b. wojsk polskich, zabity pod Pragą, Andrzej, także major b. wojsk polskich, Wawrzyniec i Kajetan. Ten ostatni, kanonik gnieźnieński 1811 roku, a sufragan gnieźnieński i biskup maximianopolitański 1832 r., ur. 1769 r., umarł w Gnieźnie 1840 r. (Kor.).

Wawrzyniec, brat biskupa, z Prowidencyi Zaborowskiej, miał pięciu synów. Z nich: Antoni, właściciel Marcelina pod Poznaniem, zmarł tamże 1871 r. bezżenny. Julian umarł również 1871 r. w Płocku bezżenny. Bolesław, żonaty z Heleną Nostitz-Jackowską, ma dzieci: księdza Ignacego, Halinę, Zofię i Ludwikę. Ignacy, dziedzic Wysoczki pod Bukiem, z Stanisławy Arndtówny, pozostawił: Wawrzyńca, Michała, Maryę i Rozalię. Kazimierz, dziedzic Sarbinowa, zmarły 1898 r., z Michaliny Moszczeńskiej, pozostawił tylko córkę Maryę (Żychl. XXI).

Stanisław, dziedzic Frydrychowic, zmarły 1831 r., z Małgorzaty Skotnickiej, miał syna Jana Nepomucena, dziedzica Osówka, w siedleckiem, żonatego z Waleryą Goławską, córką Wojciecha i Ludwiki z Wężyków, z której córki: Wilhelmina Marya, za Kazimierzem Mleczką, właścicielem Borychowa, zmarła 1902 r., Felicya Janowa Czarnocka i Barbara, zmarła panną.

Józef, syn Marcina, posesor Zbrożków i Olszanki, z Maryanny Stetkiewiczównej, miał córki: Barbarę Głaszyńską, Bronisławę Kąkolewską i syna Franci-

szka Placyda, ur. 1794 r., zmarłego 1870 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., dziedzica Pratulina, Jamny, Telatycz i innych dóbr, w siedleckiem i grodzieńskiem. Żona Franciszka Placyda, Leokadya Czarnocka, córka Stanisława i Karoliny Skirmuntównej, z której jego dzieci:

1. Helena, ur. 1836 r., za Piotrem Suffczyńskim z Rusił.
2. Franciszka, ur. 1840 r., za Władysławem Bądzyńskim z Czekanowa.
3. Józef, zmarł bezdzietny.
4. Marcin Antoni, ur. 1843 roku, dziedzic Motwicy, Dubowa i Pohorylca, ożeniony 1-o v. z Antoniną Budziszewską, z której córka Janina za Ludwikiem Groerem, a 2-o v. z Maryą Pruszakówną, z której córka Helena.
5. Marya, za Edwardem Dembowskim.
6. Wiktor, ur. 1853 r., ożeniony z Anielą Dobrzyńską.
7. Jadwiga, za Feliksem Zegrzdą.

Maciej, regent grodzki ostrzeszowski 1773 r., syn Stanisława i Marcyanny Janikowskiej, dziedzic dóbr Kozuby nowe, żonaty 1780 r. z Wiktoryą Rościszewską, córką Ignacego, cześnika dobrzyńskiego i Zofii Stoińskiej (DW. 96 f. 546 i 97 f. 681), był 1785 r. pisarzem grodzkim, a 1786 r. sędzią grodzkim ostrzeszowskim.

Maksymilian, tytułowany stolnikiem radomskim 1773 r., a 1783 r. inflanckim, z Petronelli Ostrowskiej, córki Józefa, stolnika piotrkowskiego i Antoniny Ponińskiej, miał córkę Annę, za Janem Łychowskim (Zs. Lwows.).

Stanisław, syn Macieja, z Katarzyny Lachowskiej, miał trzech synów: Jana Feliksa, Jakóba Ignacego i Wincentego Wojciecha, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim. Jan Feliks zaślubił Zuzannę Karpińską, z której synowie: Jakób Ignacy i Wincenty Wojciech.

Maciej, Andrzej i Józef, synowie Jana i Franciszki Goralównej, wnukowie Wawrzyńca i Anastazyi Szczepanowskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem.

Andrzej, z Anny Jaroszewskiej, miał syna Wincentego Jana, a Józef, z Katarzyny Sawównej, Ignacego, żonatego z Anielą Terlecką, z której: Jan Józef i Cyryl Longin, wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich, w latach 1831 — 1832 r. (M. D. Wąs.).

Piotr, wraz z żoną, Katarzyną z Grudzińskich, wydzierżawił 1796 r. klucz Oksa, od Wąsowiczowej, starościny budziszewskiej (Wiecz. Krak. 2 f. 156).

Anna z Morawickich, 1-o v. Aleksandrowa Wierusz Kowalska, 2-o v. Mikołajowa Lesicka, kwitowała 1729 r. Popiela (Gr. Tremb. 64 f. 568).

Mateusz Wierusz Kowalski, syn Marcina, ur. 1807 r., zmarły 1866 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., zaślubił 1840 roku Józefę z Lipek Lipińską (akt ślubny w parafii Św. Jana w Warszawie), córkę Tadeusza i Teresy z Kruszynów. Z niej syn Tadeusz, ur. 1842 r. w Warszawie (metryka w kościele Św. Jana), właściciel Olbięcina, znakomity agronom, radca Komitetu Towarz. Kred. Ziems., zmarły 1904 r. w Warszawie i tamże pochowany, zaślubił 1865 r. w Włostowicach Julię Wasilewską, córkę Józefa i Eleonory ze Słupskich, z której córki: Aniela Marya, siostra Miłosierdzia, zmarła 1895 r. i Joanna Józefa, zmarła 1874 r., oraz synowie: Józef, ur. 1866 r. i Tadeusz, ur 1870 roku.

Józef, słynny elektrotechnik, profesor uniwersytetu we Fryburgu, żonaty 1-o v. z Gosiewską, 2-o v. 1900 r. z Leonią Rostworowską, córką Romana i Maryi

z Glogerów, a Tadeusz, żonaty 1-o v. z Zofią Banachiewiczówną, córką Artura, radcy Dyrekcyi Głównej Towarz. Kred. Ziems. i Zofii Rzeszotarskiej, 2-o v. 1900 r. z Wiktoryą Szymańską, córką Wiktora i Cecylii z Dziechcińskich.

Bracia stryjeczni Mateusza, Jan, Izydor i Teofil, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1852 r.

Aleksandra z Chudzyńskich, żona Władysława Wierusz Kowalskiego, radcy Dyrekcyi Głównej Towarz. Kred. Ziems., właściciela Posady, w gubernii kaliskiej, matka malarza Karola, ożenionego 1901 r. z Janiną Wilską, zmarła w Warszawie 1900 r.

Teofil Wierusz Kowalski, rejent w Kaliszu, ze zmarłej 1899 r. Teofili Siewierskiej, ma syna Adolfa, malarza, ożenionego 1883 r. z Jadwigą Szymanowską.

Niżej wymienieni Kowalscy tego herbu, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.: Karol Jan Walenty, syn Franciszka, Placyd Franciszek, syn Józefa, Kazimierz Julian, Teofil Józef, Ludwik Adam i Stanisław Kostka, synowie Franciszka, Felicyan Antoni, syn Wiktora, Piotr Józef, syn Maksymiliana, Julian Konstanty Prot, Waleryan Wincenty Stefan, Józef Karol Jan i Zofia Józefa Walerya, dzieci Jana, Teofil Wincenty Józef, syn Ignacego, Feliks Antoni, syn Maksymiliana, Lucyan Benedykt Józef Jan Antoni, syn Benedykta i Hipolit Roman, syn Józefa.

Także legitymowali się ze szlachectwa tegoż herbu Kowalscy, z przydomkiem *de Szmiden*: Ignacy Aleksander, syn Ignacego, Waleryan Józef, syn Józefa i Kazimierz, Michał i Adam Izydor, synowie Jana Izydora.

KOWALSCY różni: W XIV-m i początku XV-go wieku pisali się z Kowali Gamratowie (Ob. G.). Bogufał z Kowali, kanonik i scholastyk włocławski 1324 r. Szymon z Kowali podpisał 1352 r. konfederacyę w Poznaniu (KWP.). Bogusz ze Służowa, za zgodą synowca Jakusza z Kowali, sprzedał 1387 r. Borów, w lubelskiem, Janowi z Tarnowa. Jan, syn Arbolda z Kowali, 1413 r., Maciej, syn Piotra, 1425 r., Jan, syn Jakóba, 1447 r., a Wojciech, syn Jana, 1457 r., studenci uniwersytetu krakowskiego. Maciej, zięć Jana z Leszczetowa, 1449 r. w bełskiem (AGZ. XIX).

Jan Kowalski, koniuszy słonimski 1570 r. Samuel Jan, sędzia ziemski kowieński 1671 r.

N. Kowalski pomagał do zmuszenia księżniczki Anny Rużyńskiej, do wyjścia za mąż, za Jakubowskiego, o co stryj jej wniósł manifest 1627 r. (Woł. V. B f. 45).

Jan nabył 1566 r. sumę od Strzałkowskiego, na Myszkowie i Ilaszowcach. a Jerzy wziął 1576 r. w zastaw Krzemienną od Herburta (Gr. i Zs. Lwow.). Stanisław, żonaty z Reginą Trzebieńską, wykupił 1645 r., od Gostyńskiego, Bóbrkę, Gaje i Sarnaki (Zs. Busk. 21 f. 1250).

Franciszek, z województwa poznańskiego, elektor Jana III-go, a inny Franciszek, z województwa brzeskiego, Jan, z ziemi nurskiej, Maciej i Wojciech, z województwa płockiego, elektorowie Augusta II-go. Maciej podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Walenty, syn Jana i Zofii Żylińskiej, ma siostrę Maryannę, żonę 1762 r. Macieja Krajewskiego (DW. 82 f. 450).

Maryannę Kowalską porwał, od jej wuja Rzeszowskiego, Andrzej Pietruszewski, do zamku Peremylskiego i tu ją wydał za Umańskiego, o co protest 1701

roku (Woł. IX f. 1873). Ignacy i Wiktor Kowalscy, komisarze z sejmu 1775 r., do podziału Małych Sokolnik, między Jarochowskich.

Jan, żonaty 1793 r. z Kunegundą Drozdowską, córką Marcina i Kunegundy Skarzyńskiej (DW. 109 f. 134). Elżbieta z Kowalskich, Kazimierzowa Drużbacka, znana poetka polska, zmarła 1760 r. w Tarnowie u Bernardynek.

Aleksander, z Anny Zawadzkiej, miał syna Wincentego, żonatego z Justyną Bukowską, córką Kajetana, z której córka Leokadya Ksawera, ur. 1834 roku w Czortkowie starym.

Marcin, ze zmarłej 1868 r. w Wygnance, Katarzyny Awedykównej, pozostawił:

a) Salomeę, ur. 1812 r., zaślubioną 1836 r. w Białej Wincentemu Nowickiemu.

b) Wiktoryę Joannę, ur. 1819 r., zaślubioną 1839 r. w Czortkowie Ignacemu Ambrożemu Mikołajowi Bołobońskiemu.

c) Maryę i d) Eleonorę, zmarłe w panieństwie.

e) Antoniego, współwłaściciela Białej.

f) Konstantego, właściciela Litwinowa.

Franciszka, córka Romualda i Antoniny, za Michałem Białeckim z Białej, 1847 r. (metr. w Czortkowie). Franciszek, syn Wojciecha i Anny, ur. 1746 roku w Jagielnicy. Szymon zaślubił 1763 r. w Rosochaczu Annę Iwanowską. Maciej, zmarły 1770 r., z żony Rozalii, miał synów: Antoniego, ur. 1751 r., Jacka, ur. 1753 roku, Stanisława Kostkę, ur. 1754 r., Grzegorza, ur. 1757 r., Bartłomieja, ur. 1761 r. i Jana, ur. 1765 r. w Jagielnicy. Marek, syn Aleksandra i Barbary, zmarł w Rosochaczu 1748 r. Wojciech, syn Stanisława, z Magdaleny Wespiańskiej, miał córki: Magdalenę, ur. 1815 r. w Berezownicy i Petronellę, ur. 1820 r. w Zabłotówce (M. Zawadz. z metr. w Jagielnicy).

Adam, z żony, Barbary Dębickiej, pozostawił córki: Katarzynę Kuźniarską i Elżbietę, za Kowalskim 1829 r. N., z żony, Eufrozyny Wielogłowskiej, podsędkówny czchowskiej, miał syna Napoleona, żyjącego 1829 r.

Kazimierz, dziedzic Ojsławic, w powiecie jędrzejowskim, zmarły przed 1863 rokiem, z żony, Antoniny Lochmanównej, pozostawił: Antoniego, Józefa, Kazimierza, Edmunda, Edwarda, Stanisława, Jana, Bogumiłę Janowę Jankowską, Maryannę, za Konstantym Nitschke i Antoninę.

Na cmentarzu w Drcznie, są liczne nagrobki zniemczałych Kowalskich z XVIII-go i XIX-go wieku.

Jan, kapitan 6-go pułku piechoty, kawaler Legii Honorowej 1824 r., Sebastyan, porucznik 1-go pułku strzelców 1824 r., zmarł w Radomiu 1859 r. Melchior, porucznik 3-go pułku strzelców konnych 1824 r., kapitan 1829 r. Jan, Józef, dwóch Franciszków i Michał, oficerowie b. wojsk polskich różnych broni 1829 r.

Jan Kowalski, zmarły 1783 r. w Krasiczynie, z Teresy Krzyżanowskiej, 2-o v. Aleksandrowej Szczęsnej Grzyszeckiej, pozostawił: Magdalenę Andrzejowę Grużewską, ur. 1758 r., Maryannę, ur. 1762 r., Mikołaja, ur. 1765 r, Barbarę, ur. 1768 r. i Ludwikę, ur. 1771 r. (metr. w Krasiczynie).

Jan, Jacek i Teodor, bracia, dziedziczyli na części Borysławia. Z nich: Jacek, zmarły 1811 r., pozostawił: Felicyannę Winnicką, Justynę Romanowę Głowacką, Maryannę 1811 r. Piotrowę Tustanowską i Marcyannę. Teodor umarł 1813 roku, zostawiwszy syna Jacka i córkę Maryannę, drugą żonę Jana Popiela. Jan zmarł w Wołczuchach 1819 r., zostawiwszy, z Salomei Rafałowskiej: Adama i Jana Dezyderego (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: 1846 r. Franciszek z synami: Janem Alfredem i Adamem Witoldem Mścisławem, syn Jana, wnuk Michała, prawnuk Michała, praprawnuk Maksymiliana, a 1849 r. Mikołaj z synem Józefem, syn Jerzego, wnuk powyższego Michała.

W 1848 r. Grzegorz z synami: Jerzym i Janem, Piotr z synami: Jakóbem Karolem i Wiktorem, Tomasz z synami: Marcinem, Kazimierzem, Leopoldem i Janem i Jan z synami: Leonem, Wincentym i Janem, synowie Tomasza, wnukowie Tomasza, prawnukowie Mikołaja, a 1865 r. Włodzimierz i Dymitr, synowie Jana, wnukowie Grzegorza i 1888 r. Mikołaj i Apollo, synowie Kazimierza, wnukowie Tomasza.

W 1852 r. Marcin Stanisław, Kazimierz Erazm, Filip Jakób i Aleksy Libory, synowie Feliksa i Józef Henryk i Tomasz Wiktor, synowie Antoniego, a wszyscy sześciu wnukowie Kazimierza, prawnukowie Jana Kantego, praprawnukowie Wojciecha, syna Mikołaja, a z ich potomków: Edward, syn Marcina Stanisława, 1865 r., Hilary i Paulin, synowie Kazimierza Erazma, 1865 i 1867 r. i Jakób Maryan Bartłomiej, syn Filipa Jakóba, 1865 r., a jego dzieci: Jerzy, Ludwik i Natalia, 1895 r.

W 1852 i 1864 r. Franciszek Hugo z synami: Albinem i Cypryjanem i Kazimierz, synowie Mikołaja, wnukowie Tomasza, prawnukowie wymienionego wyżej Jana Kantego i 1855 r. Franciszek z synami: Aleksandrem i Julianem, syn Michała Macieja, wnuk wymienionego Jana Kantego.

W 1861 r. Michał z synami: Leonem, Wiktorem i Kazimierzem Bolesławem, syn Michała Pawła, wnuk Tomasza.

W 1862 r. Jan z synami: Wiktorem, Piotrem i Ludwikiem, Michał z synem Antonim, Jan z synem Bazylim i Józef, synowie Tomasza Bazylego, wnukowie Jana, prawnukowie Tomasza. W 1862 r. Jan z synami: Ignacym, Wincentym i Dionizym, syn Józefa, wnuk Józefa, prawnuk Jana (Spis.).

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa 1826 r.: Michał, syn Macieja, wnuk Nicefora, prawnuk Bazylego, praprawnuk Aleksandra, a 1852 roku Helena Joanna i Maryanna Antonina, córki Józefa Michała, wnuki Kazimierza.

W gubernii wołyńskiej wylegitymowani ze szlachectwa: 1846 r. Franciszek z synami: Janem Alfredem i Adamem Witoldem Mścisławem, syn Jana, wnuk Michała, prawnuk Michała, praprawnuk Maksymiliana.

W 1851 r. Włodzimierz z synami: Karolem Antonim i Mikołajem Kazimierzem, syn Adama. W 1849 r. Jacenty i Józef Antoni, synowie Kazimierza, wnuki Aleksandra, prawnuki Franciszka, a 1863 r. Telesfor, syn Józefa Antoniego. W 1897 r. Mikołaj, Aleksander i Nadzieja, dzieci Mikołaja, wnuki Jeremiasza.

KOWALSKI Szymon, kadet w regimencie gwardyi konnej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

KOWAŃSCY h. WŁASNEGO RYŚ (Wittyg). Jarosz Kowański, komornik ziemski przemyski 1637 r. Wojciech podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

KOWARSCY h. DRUŻYNA z Kowar, w powiecie proszowskim. Jan i Przybysław z Kowar, 1379 r. w Krakowie. Jakób z Kowar ma 1400 r. sprawę w Krakowie, a 1402 r. z rodu Drużynów, świadczy w Radomsku. Sędzią w Kowarach

z ramienia wojewody krakowskiego, jest Jakusz z Woli, w latach 1428 — 1432. Jan z Kowar podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna. Stanisław, syn Wojciecha, 1451 r. na uniwersytecie krakowskim.

Jan Kowarski dziedziczył, w drugiej połowie XV-go wieku, na Kowarach i Rzędowicach (Lib. Ben.). Marcin Kowarski, podsędek krakowski 1478 r. Jan, za 600 flor. wysłużonych na Litwie, dostał sześć lat stacyi w Wąchocku 1502 r. (Tek. Paw. I). Jakób Skotnicki zapisał 200 grzyw. posagu i wiana żonie, Dorocie z Kowar, 1489 r. (Wierzb. Summ. I. 1969).

Jan, Stanisław i Katarzyna, dzieci Stanisława, procesowały w latach 1581—1586 Barzych, o łańcuchy złote i sto dukatów (AGZ. X. 2134, 2135, 2338). Maciej, proboszcz w Drzewicy, w latach 1700 — 1704.

KOWARSCY h. GRYF z tych samych Kowar, co Drużynowie. Bracia Marek, Wyszek i Mikołaj dowiedli 1401 r. w Krakowie, szlachectwa ojca swego, Pietrasza z Kowar, zganionego przez Jakusza z Kowar i wykazali, że jest h. Gryf, zawołania Świeboda (Inscr. Clenod.). Wdowa po Marku, Katarzyna, ustąpiła 1413 roku domu w Krakowie Wyszkowi.

z KOWASEK Adam ma sprawę 1428 r. z kanonikiem i oficyałem poznańskim, o dziesięcinę (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 233).

KOWELSKI, patrz *Sanguszko.*

KOWELSKI Chryzostom podpisał, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Augusta II-go.

KOWERSCY h. BIAŁYNIA legitymowali się ze szlachectwa 1802 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską i takąż Deputacyą mińską. Podług tych wywodów, Aleksander Jag. nadał 1498 roku Stanisławowi Kowerskiemu, dworzaninowi swemu, Pienianki, w powiecie wileńskim, które on przezwał Kowerskiem. Potomkiem jego musiał być Franciszek Kowerski, dziedzic tej majętności, którą przekazał synowi swemu Stefanowi. Zofia Gabryelowa Maćkiewiczowa, córka Franciszka, w testamencie sporządzonym 1692 r. (Gr. Brzeskie z 1701 r.) wspomina, o ojcu swoim Franciszku i bracie Stefanie, który za jakieś przestępstwo utracił Pienianki alias Kowersk i sumę swoją posagową, 3,000 kóp gr. lit. wynoszącą, na Kowersku zabezpieczoną, zapisała bratankowi swemu Grzegorzowi, synowi Stefana.

Herb Białynia.

Grzegorz Kowerski, chorąży wojsk koronnych, wyrokiem wydanym 1713 r., w grodzie krakowskim, skazany został na banicyę. Syn jego, Antoni Michał, osiadł w ziemi wiskiej i był tytułowany skarbnikiem. W czasie bezkrólewia 1764 r., szwagier jego, na mocy wyroku z 1713 r., uzyskał przeciwko niemu wyrok banicyi, wskutek którego powrócił na Litwę, gdzie otrzymał glejt 1769 r. Żonaty z Katarzyną Grzybowską, pozostawił synów trzech: Stefana, Antoniego i Stanisława, bezdzietnego. Z dwóch pierwszych:

A). Stefan, ur. 1744 r. (metr. w kośc. Uszewskim), osiadł w powiecie orszańskim, gdzie posiadał prawem zastawnem Suchy Bór. W 1785 r. został kraj-

czym witebskim. Żonaty z Katarzyną Brzostowską, pozostawił córki: Elżbietę Wacławowę Chomską i Teresę Franciszkowę Ossolińską, oraz synów: *Kaspra* Kajetana, Pawła *Jana*, *Antoniego* Sympliciusza i Józefa *Franciszka*. Nad dziećmi Stefana ustanowioną została 1799 r. opieka, przez sąd okręgowy wileński. Z synów Stefana trzech, za wyłączeniem Pawła *Jana*, wylegitymowało się ze szlachectwa 1802 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską. Z nich:

1. Kasper był księdzem. Umarł w Mińsku 1849 roku, będąc kapelanem siostr Miłosierdzia.

2. Paweł *Jan*, ur. 1786 r. w Dworcu, gubernii wileńskiej (metr. w Ilii)› sędzia graniczny wilejski 1823 r., zaślubił w Krzywiczach 1815 r. Brygidę z Niewiarowiczów Tyszkowę, za którą otrzymał Klesin, w którym umarł 1838 r. Córki jego: Walerya Józefowa Tomaszewiczowa i Helena Sieńkiewiczowa, a synowie: Kamil, zmarły w Czarnoruczu 1857 r, pochowany w Klesinie i *Stefan* Franciszek Szymon. Ten ostatni, ur. w Klesinie 1824 r. (metr. w Krzywiczach), właściciel Józwowa, w powiecie lubelskim, gdzie umarł 1901 r., radca Dyrekcyi lubelskiej Towarz. Kredyt. Ziems., zaślubił 1-o v. 1854 r. w Kurzeńcu, gubernii wileńskiej, Antoninę Kowerską, a 2-o v. 1865 r. w Niżnym Nowgorodzie, gdzie był na wygnaniu, Zofię Przewłocką, głośną powieściopisarkę. Jego potomstwo:

a) *Jan* Stefan Antoni, ur. 1855 r. w Klesinie (metr. w Krzywiczach), zaślubił 1881 r. w Malicach Jadwigę Malinowską i z niej ma synów: Jana Eustachego, ur. 1882 r. w Józwowie (metr. w Bychawie) i Maryana Adama, ur. 1901 roku w Józwowie (metr. w kośc. Św. Aleksandra w Warszawie), oraz córki: Antoninę i Jadwigę.

b) *Stefan* Kazimierz Stanisław, ur. 1865 r. w Siemionowie, gubernii niżenowgorodzkiej, dziedzic Józwowa i Kowerska, zaślubił w Warszawie 1893 r. Maryę Zielińską, córkę Bronisława i Katarzyny z Szadkowskich, z której, urodzeni w Kowersku, parafii Zakrzówek: Stefan Konstanty 1895 r., Marya Katarzyna 1896 roku, Zofia 1898 r., Róża Helena 1901 r. i Helena Bronisława 1903 r.

c) *Stanisław* Józef Kamil. ur. w Żabnie 1869 r. (metr. w Turobinie), właściciel Duba, zaślubił 1897 r. w Krakowie Maryę Popielównę, córkę Pawła i Maryi z hr. Zamoyskich. Z niej: Krzysztof Antoni, ur. w Józwowie 1898 r. i Grzegorz Stanisław, ur. w Dubie 1901 r. Stanisław uzyskał potwierdzenie szlachectwa 1891 r. w Heroldyi w Petersburgu.

d) Witold Aleksander, ur. w Żabnie 1875 r.

e) Zofia, za doktorem Antonim Rządem, posłem do Dumy państwowej.

f) Wanda, za Feliksem Drużbackim.

3. *Antoni* Sympliciusz, adwokat wilejskiego powiatowego sądu 1818 roku, a następnie sędzia powiatowy, zmarły 1870 r., pochowany wspólnie z żoną w Kulbaczynie v. Kowersku, powiecie wilejskim, zaślubił 1826 r. w Wilnie, w kościele Św. Antoniego na Antokolu, Maryę Kotwiczównę, szambelanównę dworu polskiego i z niej pozostawił córkę Antoninę, za Stefanem Kowerskim i synów: Ignacego i Hipolita.

a) Ignacy, ur. w Kulbaczynie 1827 r. (metr. w Kurzenicach), zaślubił 1860 roku N. Krupską, z której syn Józef, ur. 1862 r. i córki: Marya Malinowska, Stanisława i Helena. Józef, właściel Czarnorucza, zaślubił 1895 r. N. Waśniewską i ma z niej: Zygmunta, Stanisława, Irenę, Maryana, Helenę i Maryę.

b) Hipolit, ur. 1828 r., zmarły 1892 r., pochowany w Wilnie, pozostawił synów: Bronisława, Karola i Jana, oraz córki: Zofię Plebańską i Elizę Domaniewską. Bronisław, ur. 1872 r., zaślubił 1901 r. Zofię Bondy. Karol, ur. 1875 r.

4. Józef *Franciszek* zaślubił Jadwigę Hołubównę, córkę rotmistrza oszmiańskiego i z niej pozostawił syna Kaliksta, ur. 1819 r. (metr. w kośc. Postawskim), lekarza w gubernii charkowskiej, zmarłego 1864 r. bezżennie.

B). Antoni, młodszy syn Antoniego Michała, skarbnik witebski 1785 r., nabył Dalkiewicze i Hancewicze od Oborskich. Żonaty z Maryanną Adamowiczówną, umarł 1796 r., w którym spisał testament, oddając majątki swe synom: Józefowi i Stanisławowi. Córki jego: Antonina, za Halką i Salomea, za Janiszewskim. Stanisław umarł bezpotomnie na Kaukazie, a Józef, sędzia graniczny powiatu borysowskiego, zaślubił Teresę Daszkiewiczównę i z niej pozostawił:

a) Juliana, ur. 1805 r., sekretarza mińskiego konsystorza rzymsko - katolickiego, zmarłego 1855 roku, którego, z Ireny Szklennikównej, synowie: Józef i Zenon.

b) Tytusa, ur. 1811 r., emigranta 1831 r.

c) Trojana, ur. 1813 r. (metr. z 1819 r. w Wilejce), sekretarza zarządu dóbr skarbowych, zmarłego bezpotomnie.

d) Aureliana, ur. 1815 r., sprawnika powiatowego w Ihumeniu, ożenionego 1835 r. w Kulbaczynie z Sydalią Sieheniówną, z której: Edward, generał wojsk rosyjskich, żonaty z Elizą Plewakówną, Piotr, Marya Bołtuciowa, Teresa, Sydalia Plewakowa i Michalina Ibieńska.

e) Konstantego, ur. 1822 r., zmarłego 1858 r. w Kulbaczynie.

f) Izydora, ur. 1825 r., zmarłego w Anglii.

g) Tamirę, zmarłą w Kulbaczynie.

h) Letycyę (metryki wszystkich w kośc. Okołowskim, za wyłączeniem Konstantego, w katedrze Mińskiej).

Lucyan Kowerski 1783 r. w Mińsku.

Na Podolu również legitymowali się ze szlachectwa Kowerscy: Piotr i Nikodem Leopold Karol, synowie Antoniego, wnukowie Benedykta, prawnukowie Wojciecha, praprawnukowie Stanisława, 1845 r., a Michał Piotr, żonaty z Wiktoryą Laskowską, z synami: Józefem, Hipolitem i Wincentym, syn powyższego Antoniego, wnuk Benedykta, 1846 r.

Józef Mikołaj i Mikołaj, synowie Piotra, wnuki Antoniego, 1867 r., Piotr, Feliks i Stanisław, synowie Wincentego i zaślubionej 1868 r. w Mołczanach Antoniny Sochańskiej, 1879 i 1890 r. (Spis.).

KOWIECCY. Wojciech Kowiecki i żona jego, Małgorzata z Naropińskich, kwitowali 1601 r., w grodzie trembowelskim, Borkowskiego (Zap. Gr. 22 f. 939). Franciszek Kowiecki, skarbnik podolski, umarł 1713 r. Prawdopodobnie będą to *Kawieccy*.

KOWIESCY h. JUNOSZA i h. KOWNIA z Kowies, w powiecie sochaczewskim. W Kowiesach wielkich dziedziczyli 1579 r. *Junochowie*, *Wodkowie* i *Kopciowie*, a w Kowiesach-Bielinach Feliks *Saro*, Mikołaj *Saro* i inni (Paw.).

Jan Kowieski, którego córka Barbara, ma sprawę w Lublinie 1596 roku (Wyr. Lub. 68 f. 485). Walenty v. Seweryn Kowieski, żonaty z Urszulą Sankowską, 1-o v. Andrzejową Wilską, 1610 r. (Perp. Czers. 3 f. 264 i 329).

Adryjan Kowieski h. Junosza kwitował 1592 r. skarb koronny, z odbioru 100 flor. (Wittyg).

Anna, 1 o v. Andrzejowa Ustrzycka 1632 r., 2-o v. Janowa Łysakowska, 1640 r. Katarzyna Kowieska, za Janem ze Stadnik Stadnickim, 1664 r. Aleksander, z żoną Katarzyną, wwiązani 1640 r. w część Gierałtowa, nabytą od Komorowskich (Zs. Zat. 6 f. 160; Gr. Oświęc. 9 f. 1501).

W 1669 r. nadano różnej szlachcie 132 włók, z klucza Łomaskiego, w ekonomii brzeskiej, w liczbie której znajdował się Bartłomiej Kowieski h. Kownia. Synem jego pewnie był Walenty, którego syn Maciej, testamentem sporządzonym 1734 r., zapisał żonie, Jadwidze z Michałowskich, na powyższym gruncie dożywocie, a własność gruntu, synowi Felicianowi.

Felicyan, z żony Katarzyny, pozostawił: Marcina, ur. 1746 r., Andrzeja, ur. 1748 r., Jana, ur. 1751 r., Walentego, ur. 1755 r. i Krzysztofa, ur. 1757 r., wylegitymowanych ze szlachectwa i h. Kownia 1804 r., w Galicyi zachodniej (Akta Galic. 295, 479—486).

KOWIG Bruno, faktor królewski, podpisał, z księstwem inflanckiem, elekcyę Jana Kazimierza.

KOWINICCY v. KOWIENIECCY v. KOWINNICCY h. TRĄBY, z Kowinicz, w ziemi przemyskiej. Maciej z Barańczyc, którego pieczęć z herbem Trąby z 1427 r., podaje Zamoyski w swych notatach z Metryk koronnych (Piekos. VII), dziedzic Kowinic 1448 r., brat (pewno rodzony) Mikołaja Słappy z Kowinic 1453 r., zapisał żonie Małgorzacie, 120 grzyw. posagu i wiana 1436 r. i pozostawił cztery córki i trzech synów: Krzychnę, za Andrzejem z Dmoszczyc i Brześcian (Rybotyckim) 1446 r.; N., za Mikołajem Siestrzeńcem, sołtysem z Borsowic 1462 r.; Jadwigę, za Stanisławem Kapustką z Bronowic 1476 r. i Elżbietę, za Mikołajem Turskim 1476 r. Synowie: Jan, Łukasz i Mikołaj Baranieccy, dzielą się dobrami po ojcu 1462 r.

Jan starszy wziął całe Kowinice i część Woli Baranieckiej i nazywał się już Kowinickim. Ożeniony z Fenną Orzechowską 1462 r., zdaje się, potomstwa nie zostawił.

Łukasz i Mikołaj wzięli Barańczyce z częścią Woli. W razie wykupu przez króla Kowinic, zastrzeżony nowy dział.

Mikołaj Baraniecki, ożeniony z Jadwigą, córką Piotra z Brańczy, sędziego lwowskiego 1470 r., miał córkę Jadwigę, za Piotrem Wapowskim 1500 r. Łukasza synem był Jan Kowinicki z Barańczyc, który nabył 1494 r. część Brześcian, a z żony Anny, pozostawił syna Stanisława 1496 r., dziedzica Kowinic i części Barańczyc z Wolą, 1508 r. (Paw.). Córkami także Jana pewno były, Anna Kowinicka, żona Jana Romanowskiego 1501 r. i Jadwiga, dziedziczka Barańczyc, żona Stanisława Orzechowskiego, pisarza ziemskiego przemyskiego, która swoje Barańczyce odgraniczyła 1525 r. od Kowinic, Stanisława Kowinickiego, a 1535 r. wspólnie z tymże Stanisławem, była dziedziczką Barańczyc, Kowinicz, części Brześcian

i Wolicy. Maciej, Krzysztof i Jan Kowiniccy, współdziedzice Małych Barańczyc 1559 r. (AGZ. XIII do XIX).

Krzysztof, żonaty z Dorotą Wasiczyńską 1584 r., pozostawił: Piotra, Zofię. Jadwigę i Annę (Wyr. Lub. 22 f. 239 i 38 f. 904). Piotr, mianowany pisarzem ziemskim przemyskim 1611 r., umarł 1618 r. Syn jego, Damian, 1627 r. w Lublinie. Aleksander, dziedzic Maksymówki, w przemyskiem, 1618 r., także w Lublinie 1622 r. (Zap. Lub. 26 f. 275 i 30 f. 145).

Maciej podpisał, z województwem ruskiem, obiór Władysława IV-go. Józef Kowieniecki, podczaszy dźwinogrodzki, wyznaczony z sejmu 1768 r. do komisyi, mającej zamienić Jarugi Potockiego, na Smotrycz (V. L.).

KOWIŃSCY. Andrzej Kowiński, poborca łanowego w województwie polockiem, 1632 r. (V. L.). Ksiądz Kazimierz, prałat i scholastyk przemyski, umarł 1817 r., przekazując swój majątek przyjacielowi swemu, kanonikowi Fredrze, z tejże kapituły (A. Lwow. For. Nob.).

KOWNACCY h. ŚLEPOWRON pochodzą od Ciarnowskich, którzy dziedzicząc na Kownacinie, w ziemi wiskiej, powiecie wąsoskim leżącym, przezwali się Kownackimi. Być jednak może, że Ślepowrończyk dziedziczył na jednej z licznych wsi, Kownatami zwanych i od niego również mogli pójść Ślepowrończykowie Kownaccy.

W 1606 r. w grodzie warszawskim, wywodzili swoje szlachectwo: Jerzy, Andrzej, Piotr i Franciszek Kownaccy, seu Ciarnowscy, synowie Jakóba Ciarnowskiego z Kownacina i Katarzyny Grendzianki, a powołani przez nich świadkowie, stryj Albert Ciarnowski i brat stryjeczny, także Albert Ciarnowski, zeznali, że do ich rodu należą i są h. Ślepowron (DW. 33 f. 1425).

Herb Ślepowron.

Konstanty Józef Kownacki, sędzia grodzki chęciński, mianowany skarbnikiem urzędowskim 1760 r., sędzia grodzki lwowski 1764 r., wojski mniejszy 1766 r., a miecznik urzędowski 1771 r., zmarły w tymże roku, poseł ziemi łukowskiej i elektor Stanisława Augusta 1764 r., syn Jana i Maryanny z Kownackich (DW. 85 f. 408), wnuk Andrzeja z Bieńkowskiej, z Antoniny z Rzeczyńskich, pozostawił: Józefa, 1791 r. kawalera maltańskiego, Tadeusza i Antoniego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Z nich:

Tadeusz, członek Stanów galicyjskich, zaślubił Annę Szulcównę i miał z niej córkę Teresę, 1-o v. Wiśniowską, 2-o v. Fuchsową i syna Konstantego Wincentego, współdziedzica Waniowa, zmarłego 1843 r., po którym, z Józefy Radziejowskiej, zaślubionej 1833 r., 2-o v. Münterowej, córka Konstancya, 1863 r. zamężna Lonyay i syn Tadeusz Cyryl, dziedzic Świtarzowa, szambelan austryjacki i porucznik huzarów, żonaty z Wandą Rulikowską, z której syn Konstanty, ur. 1876 roku.

Antoni, brat Tadeusza, starosta niżyński, za przywiązanie do tronu austryjackiego, mianowany 1819 r. skarbnikiem koronnym galicyjskim, z odpowiedniem

dodatkiem w herbie (Priv. Gal. 1 f. 286), pozostawił z drugiej żony, Ludwiki hr. Łosiównej, córki Michała Maurycego i Maryanny z Worcellów, córkę Klementynę za bar. Gustawem Hagen-Schwerin i Anielę, za Tadeuszem hr. Łosiem, z pierwszej zaś żony, Maryanny z Uruskich, cześnikówny trembowelskiej, zmarłej 1798 r., miał synów Józefa i Tadeusza Jana. Z nich:

Józef, dziedzic Ponikwy, 1821 r. członek Stanów galicyjskich, zaślubił 1820 roku Magdalenę z Lambertów, z którą się 1849 r. separował i z niej miał córki: Adelę, 1-o v. Edwardowę Radziejowską, 2-o v. Benonowę hr. Vitzthum von Eckstädt, Aleksandrę, za Ottonem Hausnerem i Olgę Anielę, dziedziczkę Ponikwy, za Sewerynem hr. Duninem Borkowskim.

Tadeusz, dziedzic Czernicy i Suchej Woli, zmarły 1830 r., z hr. Honoraty Chołoniewskiej, 2-o v. Edwardowej księżnej Lichtensteinowej, miał syna Antoniego Józefa Adama, dziedzica Czernicy, oficera wojsk austryjackich, żonatego 1-o v. z Teresą Lityńską, 2-o v. z Eleonorą Laurą z Zagórskich, którego synowie. Rudolf i Józef.

Krewnym ich pewnie będzie Stanisław Kownacki, 1847 r. dziedzic Zuzla, żonaty z Julią Lambertówną, siostrą Magdaleny Józefowej Kownackiej (M. D. Wąs: z A. Lwows. For. Nob.).

Anna z Kownackich Piotrowa Chylińska, skarbnikowa owrucka, sprzedała 1765 r. część Kornelowic Białoskórskiemu (Gr. Przem. 264 f. 420).

Kazimierz, rotmistrz kawaleryi narodowej, kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., nabył 1794 r. Kościelec od Działyńskich (DW. 110 f. 307). Ożeniony z Teodorą Dąmbską, wojewodzianką brzeską-kujawską, zmarłą 1852 r., miał córkę Teresę zmarłą panną i syna Kazimierza, po którym, z żony Melanii N., syn Kazimierz, dziedzic Regnowa i Komorowa w rawskiem, 1861 r.

Tadeusz, Jan i Karol, bracia rodzeni. Ostatni komornik sądowy przemyski, zmarły 1808 r., zostawił, z Karoliny z Gucklerów: Katarzynę, Antoninę, Ludwikę, Franciszka, Marcelego i Jana (A. Lwows. For. Nob.).

Marcin z synami: Tomaszem, Franciszkiem i Stanisławem, syn Michała i Franciszek z synami: Andrzejem i Aloizym, syn Antoniego. a obaj wnukowie Michała, prawnukowie Jerzego Kownackiego, dziedzica 1712 r. Kuszlan, vel Monkiewicz, w powiecie oszmiańskim, legitymowali się ze szlachectwa 1799 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa, przed 1850 rokiem. Kazimierz Stanisław, syn Kazimierza, Adam Łukasz, syn Franciszka, Józef, syn Wawrzyńca, i Feliks, syn Józefa.

Józef Maryan Ślepowron Kownacki, syn Józefa i Heleny Kulpińskiej, ur. 1806 r. w Płocku, ostatni emigrant armii polskiej z 1831 r., umarł 1907 r. w Joinville pod Paryżem, tamże pochowany. Brat jego Teofil, także emigrant, wrócił do kraju i przepędził 20 lat na Sybirze.

Pewnie do nich należą: Marcin, Piotr i Paweł, z ziemi rożańskiej i makowskiej, elektorowie króla Michała, jak również Konstanty, komornik ziemski wiski, chorąży powiatu wąsoskiego, poseł wiski, elektor Augusta II-go i Antoni, elektor Stanisława Augusta.

KOWNACCY h. SUCHEKOWNATY z licznych Kownat, w powiecie nidzborskim, parafii ciechanowskiej. Dom rozrodzony. Marcin i Mikołaj z Kownat, h. Suchekownaty, świadczyli 1425 r., przy wywodzie szlachectwa. Paweł z Kownat, za położone zasługi, otrzymał 1437 r. od ks. Władysława Mazowieckiego 10 włók w ziemi wiskiej. Piotr i Albert z Kownat nabyli 1439 r. Rydzewo, w ziemi wiskiej i od nich poszli Rydzewscy tegoż herbu (Mil.).

Części bardzo licznych dziedziców w Kownatach - Borowych, Zandowych i Wojnowych, darował król Janowi Kownackiemu 1497 r. Części Wawrzyńca Kownackiego uległy tegoż roku konfiskacie (Wierzb. Summ. II. 826 i 989).

Stanisław Kownacki, dziedzic Grodzanowa i Krzewa, w ziemi wiskiej, podkomorzy wiski 1509 r., pisał się Kownackim z Grodzanowa v. Grodzanowskim i dał początek domowi Grodzanowskich, tego herbu używających (M. 24 f. 53).

W XVI-m wieku liczni Kownaccy dziedziczyli na Kownatach - Borowych, K.-Zendowych i K.-Woynowych. Stanisław, Jan i Andrzej, z Kownat - Borowych, synowie Pawła *Cybulki*, procesują 1534 roku Kroczonowskich, i Jana i Mikołaja, synów Mikołaja Krzczonowicza z Kownat. Andrzej *Cybulka* i syn jego, Szymon, z tychże Kownat, procesują się 1533 r. z Wojciechem, synem Jana (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 47; 2 f. 61, 216, 239 i 240; 3 f. 103).

Herb Suchekownaty.

Na Kownatach - Borowych dziedziczyli 1535 r. jeszcze Jan i Maciej, synowie Jana Krzczonowicza, Franciszek, Wojciech i Stanisław, bracia rodzeni, 1538 r. i wielu innych (Ibid. 3 f. 140; 4 f. 171; 5 f. 17).

Stanisław, syn Michała, dziedziczył 1538 r. na Kownatach-Zendowych. Piotr Kownacki, syn Marcina, procesuje Romockiego 1543 r. Mikołaj z Kownat - Borowych, syn Jakóba, dopełnił 1544 r. działu tych dóbr, ze stryjem swoim Ściborem (Ibid. 4 f. 301; 8 f. 206; 9 f. 188).

Regestra poborowe z 1578 r., wymieniają kilkudziesięciu współdziedziców tej wsi, lecz wiedzieć nie można, czy wszyscy do domu Kownackich należą (Paw. f. 121).

Przy wywodzie szlachectwa Wróblewskich z 1637 r w grodzie warszawskim, świadczyli: Albert i Andrzej Kownaccy, h. Suchekownaty, synowie Michała, pochodzący z parafii ciechanowskiej, powiatu nidzborskiego (DW. 49 f. 473). Jan, miecznik ziemi płockiej 1611 r., został sędzią ziemskim ciechanowskim 1620 r. Andrzej otrzymał prezentę na probostwo łukowskie 1622 r. (M. 169 f. 96). Stanisław, syn Marcina, zabezpieczył 1613 r. posag żonie Maryannie (DW. 39 f. 739 i 41 f. 684).

Wojciech, cześnik wiski 1625 r. Teofil, syn Walentego, sprzedał 1623 r. Chłopków Wiśniewskiemu (Perp. Czers. 6 f. 529). Elżbieta z Kownackich, żona Jakóba Młodnickiego, zrzekła się 1623 r. majątku ojczystego, na rzecz Wojciecha i Stanisława Kownackich, synów Piotra (Ibid. 6 f. 726 i 8 f. 261).

Stanisław, podstoli ciechanowski i strukczaszy królewski, z województwem wileńskiem i z ziemią ciechanowską, Wojciech, z województwem płockiem i Adam, z ziemią nurską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Jan, z ziemi wiskiej, elektor króla Michała. Wojciecha testament wniesiony do grodu warszawskiego 1651 r.

Jan, syn Łukasza, sprzedał 1653 r. Łepkowskiemu, plac w Kownatach (DW. 51 f. 1680 i 52 f. 155). Anna, wdowa po Wojciechu ze Smogorzowa Wąsowiczu, 1684 r. (Gr. Chęcin. 41 f. 824).

W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Bartłomieja, Kazimierza z Koźniewa, Sebastyana i Stefana, z ziemi ciechanowskiej, a Franciszka, Grzegorza, Jana, Józefa, Pawła i Piotra, z ziemi wiskiej.

Maryanna, córka Tomasza i Katarzyny z Malewskich, żona Marcina Dłużniewskiego, w pierwszej połowie XVIII-go wieku.

Jan, pisarz komory solnej Kobylnickiej, syn Krzysztofa i Katarzyny z Myszkowskich, nabył 1739 r. od Trzcińskiego, Cyganówkę, Trzciankę i Gielczę, w powiecie garwolińskim, część których odprzedał Dobieckiemu 1748 r. (Perp Czers. 14 D f. 252 i 23 B f. 559).

Waleryan, subdelegat 1734 r., a viceregent czerski 1743 r. (Ibid. 23 A f. 317 i 26 f. 231), zapisał w tym ostatnim roku testamentem sumę, na szpital w mieście Górze. Adam, podstarości i sędzia grodzki kamieńczykowski i poseł nurski 1764 r., elektor Stanisława Augusta, mianowany w tymże roku podczaszym wiskim, został 1766 r. pisarzem ziemskim i grodzkim nurskim. Umarł 1789 r. W 1778 r. był deputatem na Trybunał koronny (DW. 94 f. 607). Z Franciszki Kutyłowskiej, miał córki: Anielę, żonę 1-o v. Kazimierza Krassowskiego, 2-o v. 1792 r. Mikołaja Wolskiego, szambelana Stanisława Augusta, Zofię, za Janem Klickim, komisarzem cywilno-wojskowym ziemi nurskiej, Justynę, za Michałem Kozłowskim, stolnikiem owruckim, wdowę po nim 1792 r. i Józefę, oraz syna Karola, regenta ziemskiego i grodzkiego nurskiego 1783 r., komisarza cywilno-wojskowego ziemi nurskiej 1790 r., w końcu podczaszego nurskiego 1792 r. (DW. 105 f. 261; 106 f. 396; 108 f. 770; M. 302 f. 35).

Jerzy, młodszy syn Adama, zginął 1788 roku w Nadarzynie w pojedynku, z ręki Wodzińskiego. W tymże roku Karol pozwał Wodzińskiego, o rozmyślne zabójstwo brata.

Michał, regent ziemski i grodzki ostrowski 1779 r., komornik graniczny nurski 1780 r., żonaty z Barbarą ze Święckich (DW. 109 f. 572). Adam Stanisław, syn Piotra, 1652 r. dziedzic Trzecierzy i Łuczan, żonaty 1-o v. z Krystyną Bronicką, a 2-o v. z Zofią Fayglówną, z pierwszej żony pozostawił syna Stanisława, a z drugiej, Adama Franciszka.

Stanisław zaślubił Katarzynę Chrostowską, z której syn Michał, właściciel części Trzecierzy, ekonom generalny starostwa czorsztyńskiego, z Ewy Gawrońskiej, pozostawił: Michała, posiadacza wójtostwa Sromowce i Krzysztofa, żonatego z Maryanną Łowecką, z której syn Karol.

Adam Franciszek, dziedzic Trzecierzy, tytułowany podstolim mozyrskim, zaślubił Joannę z Tomickich, z której Franciszek, właściciel części Trzecierzy, żonaty 1-o v. z Antoniną Miłżecką, 2-o v. z Franciszką Popielówną, wdową po Józefie Rogulskim, z pierwszej żony pozostawił syna Felicyana, susceptanta grodzkiego sandeckiego, dzierżawcę Białego Dworu. Michał, syn Michała i Felicyan, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sandeckim, a Karol 1784 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Ignacy Kownacki został cześnikiem smoleńskim 1757 r. Syn jego, Michał Gerard, urodzony z Katarzyny Wasilewskiej, 1753 r. w parafii Hebdów, odstąpił

1790 r. prawa swoje do Świetlikowej Woli bratu przyrodniemu, Joachimowi Prawdzic Patkowi i legitymował się ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi Zachodniej (DW. 106 f. 145; Quat. III f. 210).

Józef, komornik graniczny chełmski 1754 r., miecznik oświecimski i zatorski 1790 r. Syn jego, Maksymilian, w grodzie warszawskim 1791 r. (M. 107 f. 731). Jedna linia tego domu osiadła w województwie krakowskiem. Z niej Stanisław Kownacki, przyznał 1642 r. żonie swej, Zofii z Gluzickich, 2,000 flor. długu (Inscr. Gr. Krak. 251 f. 365 i 255 f. 706). Tenże Stanisław, właściciel Niegowonic, w powiecie lelowskim, zapisał na nich 1651 r. drugiej swej żonie, Maryannie z Przedwojewskich, 3,000 flor. i zeznał z nią zapis dożywocia. W tymże samym roku wyznaczył opiekę swym dzieciom, z Gluzickiej urodzonym (Ibid. 270 f. 305 i 307). Synowie jego: Bernard, Stanisław i Jan, zawarli w 1663 roku umowę (Ibid. 250 B f. 1541).

Bernard, dziedzic Chechła, zapisał 1672 r. żonie swej, Elżbiecie z Biały Szypowskiej, 1,000 flor posagu i oprawy. Z niej synowie: Antoni, Józef i Wojciech, oraz córki: Maryanna Aleksandrowa Kozłowska, Anna Janowa Kozłowska i Zofia Antoniowa Kamińska. Wymienione rodzeństwo dopełniło 1722 roku działu majątku po rodzicach pozostałego, w ten sposób, że Chechło rozdzielono na trzy części między synów, z których siostry ich miały być wyposażone (Ibid. 290 f. 459; 298 f. 276 i Obl. Krak. 145 f. 1909).

Antoni, żonaty z Katarzyną Łochyńską, córką Jana i Zofii Izdebskiej i Józef, synowie Bernarda, sprzedali część Chechła, zwaną Kownacczyzna, Sokołowskiemu i zeszli bezpotomnie, a brat ich Wojciech, zaślubił Maryannę Korycką, córkę Kazimierza, cześnika buskiego i Teresy Siemońskiej, 2-o v. Mateuszowę Winklerową, która zrzekła się majątku rodzicielskiego na brata Stanisława, 1750 roku i z niej pozostawił synów: Antoniego, Józefa, Franciszka i Sebastyana, z których trzech, za wyłączeniem Józefa, sprzedało 1746 r. wszystkie swe działy w Chechle, po ojcu Wojciechu i stryjach, Antonim i Józefie, na nich spadłe, wujowi swemu, Stanisławowi Koryckiemu (Inscr. Gr. Krak. 350 f, 21; 357 f. 2579; 359 f. 885; 363 f. 1117 i 364 f. 917). Z synów Wojciecha:

Antoni umarł bezpotomny.

Józef, towarzysz chorągwi pancernej królewskiej, zeznał 1731 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Anną z Trzebieńskich, córką Krzysztofa, zmarłą 1760 r., pochowaną u Reformatów w Krakowie, a 1761 r. zapisał 3,000 flor. drugiej swej żonie, Annie z Rysiewiczów, córce Stanisława, pisarza wielkorządztwa krakowskiego, z którą w roku następnym zeznał wzajemny zapis dożywocia. W 1780 r. był podwojewodzym ksiąskim. Z drugiej żony, córka jego Zofia, wyszła 1786 r. za Sympliciusza Januszewicza, syna Andrzeja, komornika granicznego sieradzkiego i Wiktoryi z Rokszyckich (Ibid. 365 f. 792; 375 f. 2184; 376 f. 1882 i Prot. Inscr. Zs. Krak. XI f. 12).

Franciszek zeznał 1759 r. zapis dożywocia z żoną, Marcyanną z Piegłowskich, córką Józefa i Maryanny Dembińskiej. W latach 1782 — 1791 tytułowany podstolim smoleńskim, pozostawił synów: Hipolita, na rzecz którego zeznał 1791 r. pewne zobowiązanie (Inscr. Gr. Krak. 373 f. 313; 396 f. 254 i 409 f. 21) i Stanisława.

Hipolit, szambelan Stanisława Augusta, umarł w Warszawie 1854 r., pochowany na cmentarzu wilanowskim, a brat jego, Stanisław, paź Stanisława Augusta, zginął 1788 r. w pojedynku z Wodzińskim, starostą nurskim (Cment. Powąz. Wójc. III f. 69).

Sebastyan potwierdził 1755 r. wszystkie umowy zawarte z braćmi, a dotyczące działu Chechła. W 1783 r. był podwojewodzym bieckim, a 1791 r. sandeckim. W tym ostatnim roku nabył część Górek od Januszewiczów. Żonaty z Wiktoryą Rokszycką, wdową po Andrzeju Januszkiewiczu, komorniku granicznym sieradzkim, pozostawił z niej synów: *Pantaleona* Ignacego i *Kajetana* Rocha Mamerta (Ibid. 369 f. 1852; 398 f. 219; 409 f. 59; Prot. Inscr. Zs. Krak. XI f. 12), wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 206) i córkę Maryannę, 1-o v. Kajetanowę Ankwiczową, 2-o v. Józefowę Łabęcką. Bracia z siostrą dopełnili 1802 r. działu dóbr, po ojcu pozostałych (Gr. Krak. Trans. Perp. XII f. 336).

a) *Pantaleon* Ignacy, ur. 1771 r., nie żył już 1816 r., w którym, pozostała po nim wdowa, Maryanna z Wężyków, wraz z synami: Napoleonem, Aleksandrem i Władysławem, była dziedziczką Górek (Hip. Górek).

b) *Kajetan* Roch Mamert, ur. 1774 r., zmarły w Krakowie 1831 r. (Sepult. w kośc. Panny Maryi), zaślubił Apolonię z Zielińskich, córkę Tomasza z Kisielewskiej, która zabezpieczyła na Górkach, wszystkie swoje należności, z mocy wyroku Trybunału krakowskiego, z 1816 r. i pozostawił syna Jana Kantego i córki: Annę Ignacowę Chrzanowską i Józefę Piotrowę Januszewiczową.

Jan Kanty, ur. w Zielonkach 1799 r. (metr. w Świniarach), wstąpił 1817 r. do pułku grenadierów gwardyi, jako kadet. Przechodząc kolejno przez wszystkie stopnie, został w końcu 1831 r. majorem 21-go pułku piechoty liniowej. Za odznaczenie się pod Lubartowem, otrzymał krzyż złoty Virtuti Militari. W 1827 r. zaślubił w Nasielsku Eugenię Englerównę, córkę Wilhelma i Florentyny z Ketliczów. Umarł 1857 r. (sepult. w Mławie). Jego potomstwo: Jan, Eugenia, Emma, Natalia, Anna, Bronisława, Matylda i *Józef* Teodor Bohdan. Ten ostatni, urodzony w Mławce 1852 r. (metr. w Szydłowie), lekarz powiatowy w Wieliczce, zaślubił w Proszowicach Olimpię Ochabowiczównę, z której: Jan inżynier, Józef, doktór praw, Eugenia, Anna (ich metryki w Proszowicach), Bolesław i Olimpia (metryki ich w Wieliczce).

Jakób umarł za pruskich czasów, a spadek po nim w Trybunale płockim brali Kasper i Adam Leon.

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa przed 1850 r.: Ludwik, syn Wawrzyńca, Józef Kajetan, syn Józefa, Adam Leon Józef i Józef Benedykt, synowie Stanisława, Jan, syn Jakóba i Nikodem Aloizy Leopold, syn Michała.

KOWNACCY różni: Marcin, syn Jana z Kownat, 1450 r., Borzysław, syn Jana, 1472 r., Jakób, syn Jana, 1475 r., Augustyn, syn Jana, z dyecezyi płockiej, 1487 r. na uniwersytecie krakowskim. Aleksy, Jan. Marcin, Stanisław i Marcin, syn Pawła z Kownat-Kęsów, otrzymali 1476 r., z całą ziemią liwską, różne wolności od ks. Konrada (Kod. Maz.). Krzysztof z braćmi, dziedzice Kownat pod Wąsoszem, 1577 r., a Paweł dziedziczył na Kownatach, w powiecie mławskim, 1578 r.

(Paw.). Jan z Zaborowli, w powiecie łuckim, 1583 r. (Jabł.). Jan i żona jego, Barbara z Dubrowskich, mają 1597 r. sprawę z Bohowitynem, o pierścień (Woł. I. 520). Jan procesował 1600 r. Leszczyńskiego i Radzimińskich, o zbiegłych poddanych z Witkowa. Dzieci jego: Mikołaj i Anna, 1607 r. (Kij. I. D f. 192 i II. A f. 119). Mikołaj i żona jego, Dorota z Piratyna, posiadają Siemki, w starostwie chmielnickiem, 1625 r. (M. 172 f. 121).

Albert, dziekan kościoła Św. Szczepana w Krakowie i fundator scholasteryi w tym kościele, umarł 1622 r. Brat jego Jan, zwany *Trafny*, miał synów: Marcina, Grzegorza i Szymona. Z nich Grzegorz, doktór obojga praw, scholastyk u Św. Szczepana, wzniósł stryjowi nagrobek 1646 r. (Star. Mon.). Wojciech i żona jego, Zuzanna z Wierzbia Romerówna, posiadali 1634 r. wójtostwo w Siedlcu, ze starostwa olsztyńskiego (M. 180 f. 347). Aleksander z Kownat, na sejmiku krakowskim 1695 r.

Andrzej, z województwa kaliskiego, Jan, z ziemi rawskiej i Stanisław, z ziemi wieluńskiej, elektorowie króla Michała, a Stanisław, jeden z województwa inowrocławskiego, a drugi, z województwa sandomierskiego, elektorowie Augusta II-go. Franciszek z Kownat, podstoli inowrocławski 1720 r.

Matiasz Kownacki, jezuita w Połocku 1713 r. (Ist. Jur. Mat. XXI). Jakób, syn Jana i Maryanny Zarembianki, nabył 1716 r. Kownatki, Dosiewo i Kalisko, od Bagińskiego, nabyte przez tegoż od Konstantego Kownackiego, kanonika regularnego (DW. 62 f. 1042 i 1716). Józef, kapitan wojsk koronnych, odstąpił 1785 roku sumę 19,000 flor., Klemensowi Bernaux (DW. 101 f. 587).

Jan Aloizy nabył 1790 r. Malczew i Janopol, od Przyłuskiego i legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. V f. 76). Z żony, Maryi Kłopockiej, zmarłej w Radomiu 1813 r., miał córkę Rozalię, dziedziczkę Malczewa, żonę Szczepana Potkańskiego, zmarłą 1849 r. w Radomiu. Stanisław 1840 roku, a Cypryjan 1874 r. zmarli w Radomiu.

Urszula, wdowa po Marku Kownackim i syn jej Fryderyk, sprzedali Finkowi 1628 roku, część swoją w Szuwałdku. Posiadali też Kownatki i Browinę (Kętrz. f. 307).

W końcu XVII-go wieku spotykamy na Żmudzi Kownackich. Franciszek i Wincenty podpisali, z księstwem żmudzkiem, elekcyę Augusta II-go. Onufry, c. x. Ż. (pewnie cześnik żmudzki), deputat na Trybunał litewski 1735 roku (Akta XIII). Franciszek, sędzia ziemski szawelski, w latach 1775 — 1793, posiadacz Upiny 1790 r. (DW. 106 f. 58), dziedzic Kownatowa, w powiecie szawelskim, został następnie marszałkiem szawelskim. Syn jego, Eligiusz, także marszałek szawelski, umarł bezpotomnie (Sł. Geogr.).

Ludwik Roman z synami: Konstantym Henrykiem, Gustawem Zygmuntem i Przemysławem Ferdynandem, 1841 r., Izydor Chrystian 1864 r, Adryjan i Zygmunt Witold Jan, 1866 r., synowie Feliksa, wnukowie Kazimierza, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, a Zygmunt Adryjan i Zofia Marya, dzieci Adryjana, 1889 r. (Spis.).

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa w latach 1837 — 1855: Cezary z synem Ryszardem i Władysław z dziećmi: Włodzimierzem Floryanem, Adamem Emilianem, Julianem Ignacym, Ignacym Ludwikiem, Gustawem i Anielą, a 1869 r. Karol, Józefa Marya, Aleksandra Marya i Otton Ludwik, dzieci

Ignacego Ludwika i 1904 r. Włodzimierz Ryszard, syn Władysława, wnuk Włodzimierza Floryana.

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa 1851 roku: Józef Wincenty, Dominik Stanisław Wojciech i Franciszek, synowie Jana; Ludwik z synem Piotrem Pawłem, Jan Franciszek z synami: Gabryjelem i Janem i Józef Atanazy, synowie Piotra, wnuki Antoniego; Wincenty Ferariusz, syn Pawła, Michał z synami: Franciszkiem Mikołajem i Cypryjanem, syn Franciszka i Franciszek, syn Kazimierza, wnuki Teodora; Ludwik z synami: Aleksandrem i Kasprem, Kazimierz i Stanisław, synowie Józefa, Jan z synami: Tomaszem i Stanisławem, Gabryel z synami: Agatonem Kasprem, Sewerynem i Józefem, Franciszek, Józef i Ludwik, synowie Antoniego; Jan, syn Macieja, wnuki Wawrzyńca; Ludwik, Antoni i Paweł, synowie Franciszka, wnuki Ludwika, a wszyscy prawnuki Szymona.

Franciszek Józef, Jan Ferdynand, Paweł i Augustyn, synowie Ludwika wnuki Antoniego, prawnuki Wawrzyńca, 1872 r.

Jan i Antoni, synowie Tomasza, wnuki Jana, prawnuki Antoniego, praprawnuki Wawrzyńca, 1872 r.

Antoni Aleksander, Szymon Antoni, Wawrzyniec i Józef, synowie Franciszka; Dominik Stanisław, Leon Ignacy i Władysław, synowie Józefa, wnuki Antoniego, prawnuki Wawrzyńca, 1872 r.

Jan, syn Antoniego, wnuk Franciszka, prawnuk Ludwika, 1873 r.

Józef i Ignacy, synowie Kazimierza, wnuki Józefa, prawnuki Wawrzyńca 1873 roku.

Aloizy, syn Seweryna, wnuk Gabryela, prawnuk Antoniego, praprawnuk Wawrzyńca, 1873 r.

Karol, Feliks, Stanisław i Kazimierz, synowie Kaspra, wnuki Ludwika, prawnuki Józefa, praprawnuki Wawrzyńca, 1874 r.

Michał, syn Stanisława, wnuk Józefa, prawnuk Wawrzyńca, 1874 r.

Józef z synem Feliksem i Mikołaj z synem Fabianem, synowie Stanisława, wnuki Józefa, prawnuki Wawrzyńca, 1875 r.

Stanisław, Antoni i Mikołaj, synowie Aleksandra, wnuki Ludwika, prawnuki Józefa, praprawnuki Wawrzyńca, 1876 r.

Jan Ludwik, syn Ludwika, wnuk Józefa, prawnuk Wawrzyńca, 1877 r.

Witalis, syn Stanisława, wnuk Jana, prawnuk Antoniego, praprawnuk Wawrzyńca, 1877 r.

Jan i Seweryn, synowie Józefa, wnuki Gabryela, prawnuki Antoniego, praprawnuki Wawrzyńca, 1880 r.

Adolf, Ignacy i Augustyn, synowie Dominika Bronisława i Józef, syn Leona Ignacego, wnuki Józefa, prawnuki Antoniego, praprawnuki Wawrzyńca, 1888 roku.

Wojciech i Tomasz, synowie Kaspra, wnuki Ludwika, prawnuki Józefa, praprawnuki Wawrzyńca, 1897 r.

Eugeniusz, Leonid i Michał, synowie Jana, wnuki Antoniego, prawnuki Franciszka, praprawnuki Ludwika, 1902 r.

Stanisław, Jan, Aleksander, Adam i Ignacy, synowie Szymona Antoniego, wnuki Franciszka, prawnuki Antoniego, 1904 r.

Antoni Andrzej, syn Jana, wnuk Antoniego, z synami: Józefem i Stanisławem, 1905 roku.

KOWSCY. Urszula, wdowa po Stanisławie Kowskim, posiadała 1576 roku cząstkę na Talubie, w powiecie wareckim (Paw.). Kazimierz Kowski podpisał, z województwem krakowskiem, elekcyę Augusta II-go.

KOWZANOWIE h. TRĄBY, w powiecie oszmiańskim. Jan i Andrzej, ziemianie oszmiańscy, 1690 r. Stanisław Kowzan, 1719 r. Maryanna, żona Jana Kossakowskiego, w XVII-m wieku. Antoni Kowzan podpisał manifest szlachty litewskiej, 1763 r. Ignacy, elektor Stanisława Augusta. Michał Klemens, instygator przy urzędzie marszałkowskim, 1791 r.

Feliks Kowzan z synami: Feliksem i Leopoldem i Wincenty, synowie Antoniego i wnukowie Antoniego, właściciela 1755 r. Starzynek, w powiecie oszmiańskim, legitymowali się ze szlachectwa 1821 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tamże legitymował się ze szlachectwa również 1837 r. Ambroży, syn Ignacego, wnuk Józefa, prawnuk Jana, praprawnuk Jerzego Antoniego, a prapraprawnuk Kazimierza Kowzana, dziedzica 1681 r. dóbr Budziany i Dekurniszki, w powiecie oszmiańskim.

KOYCZAN Sułkowicz przyjął, na zjeździe w Horodlu 1413 r., herb *Wężyk*.

KOYSOW Jakób podpisał, z województwem witebskiem, elekcyę Stanisława Augusta. To pewnie *Kossow*.

KOZA h. JUNOSZA Mikołaj, dziedzic Chorągwicy pod Wieliczką, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben. 1 f. 43). Mikołaj Koza z Witkowic, burgrabia bendziński 1443 r., wierzyciel ks. Jana Oświęcimskiego 1448 r. Jakób Koza, żupnik olkuski 1503—1506 r.

KOZA Olechno, na sądach w Chełmie 1430 r. (Akta XIX). Jachna, żona Jakóba Kozy, wójta z Komarna, kwitowała 1479 r. z posagu brata swego, Jerzego Kunata, we Lwowie.

KOZA Jan, komornik wojewody na sądach w Gnieźnie 1419 roku, pozwał 1424 r. do konsystorza gnieźnieńskiego Michała, pisarza sądu ziemskiego, okręgu kcyńskiego (Pom. Dz. W. Śr. XVI).

KOZACZYŃSCY. W gubernii kijowskiej i wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa.

W kijowskiej gubernii 1836 r., Paweł, Mikołaj z synami: Kalikstem Janem i Łukaszem Julianem i Maciej z synami: Konstantym, Dominikiem Józefem i Dominikiem Protazym, synowie Jana, wnuki Teodora; 1841 r. Gabryel Jan, Stefan Józef i Szczepan, synowie powyższego Pawła, Józefat, Bolesław, Jakób i Rafał, synowie wzmiankowanego Mikołaja i Feliks, syn Macieja, Albin, syn Macie-

ja, 1854 r.; Dionizy i Seweryn, synowie Łukasza Juliana, 1855 r.; Antoni, syn Feliksa, 1898 r. i Włodzimierz, syn Albina, 1903 r.

W gubernii wołyńskiej 1847 r., Ignacy, syn Piotra, z dziećmi: Romualdem, Adamem i Faustyną Zofią.

KOZAK h. OSTOJA Mikołaj, współdziedzic Krempy, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben. I f. 384).

KOZAK Stanisław, którego własność w Draminie, powiecie płońskim, otrzymał 1497 r. Jakób Kruszyna z Dramina (Wierzb. II. 959).

KOZAK Jan, któremu Małachowski odstąpił 1641 r. dożywocie wsi Brzozy (DW. 49 f. 2025).

KOZAKIEWICZOWIE h. KOWNIA, w województwie połockiem. Waleryan i Franciszek, ziemianie Newelscy 1766 r., łacinnicy (Ist. Jur. Mat. XXIX). Jakób, syn Jana i Anny, umarł 1731 r. Z Teresy Zarzyckiej, syn jego, Antoni Mikołaj, ur. 1701 r. w parafii Trojańskiej (?), zaślubił Annę Turską, z której syn Antoni Szymon, ur. 1729 r. w parafii Wilezińskiej (DW. 113 f. 404, 405 i 406). Jan nabył 1684 r. Horodyszcze, w kijowskiem (Op. Kij. 2).

Herb Kownia.

Ignacy Kozakiewicz z synem Stanisławem, Benedykt z synem Franciszkiem, Józef i Dominik z synami: Antonim, Bolesławem i Konstantym, synowie Michała, wnukowie Benedykta, prawnukowie Stefana, praprawnukowie Samuela, prapraprawnukowie Aleksandra, a praprapraprawnukowie Stefana, dziedzica 1594 r. dóbr Mieżewo, w województwie połockiem, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Przed tąż Deputacyą legitymowali się ze szlachectwa również 1804 r.: Franciszek, Michał, Tomasz, Tadeusz, którego synowie: Stefan, Ambroży i Hieronim, i Benedykt, którego synowie: Mikołaj, Jerzy, Antoni i Jan, wszyscy pięciu synowie Dominika Marcyana, a wnukowie Stefana Kozakiewicza, dziedzica Opejszyszek, w powiecie wileńskim. Antoniego syn Józef, a Jana, Dominik i Karol.

Anna z Reutów, z synem Stefanem, zastawili 1663 r. część Mieżewa, zwaną Klikowszczyzną, Sumowiczowi z Połocka, z którym Stefan, nazwany ziemianinem połockim, zawarł 1671 r. umowę, dotyczącą tego zastawu (Ist. Jur. Mat. XXV i XXVI). Tadeusz, Mikołaj i Tomasz podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. Benedykt, w powiecie wiłkomierskim 1764 r. (V. L.). Marcin Kozakiewicz Kuroczycki podpisał, z województwem mińskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

Jan z Kuroczyc, syn Michała i Maryanny Jankowskiej, wnuk Krzysztofa i Teresy Szwejkowskiej, w grodzie przemyskim, Jan, Teodor i Eustachy, synowie Grzegorza i Katarzyny Grelickiej, wnukowie Stefana i Maryanny Podgórskiej,

w ziemstwie lwowskiem, wreszcie Jan, przydomku *Koula*, syn Marcina i Barbary Janiszewskiej, z synami: Tomaszem, Józefem i Jakóbem, z Maryanną z Grodzińskich spłodzonymi, w grodzie trembowelskim, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r. (M. D. Wąs.).

Jeden z dwóch pierwszych, dopiero co wymienionych Janów, podżupek saliny w Lacku, miał, z Katarzyny Jezierskiej: Feliksa Piotra Rajmunda Joachima, chrzczonego 1771 r., Onufrego Antoniego, chrzczonego 1774 r. i Nikodema Erazma, chrzczonego 1775 r. (M. Zaw. z metr. w Dobromilu).

Czy nie do powyższych należy Jan, z chełmskiego, zmarły w Lubaczowie 1829 r., którego, z Ewy Cieleckiej, dzieci: Jan, Ewa Michałowa Januszkiewiczowa, Maryanna i Helena Eliaszowa Zienkiewiczowa (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KOZAKIEWICZOWIE h. WŁASNEGO (KOZAKIEWICZ), w województwie trockiem. Józef podpisał sejmik kowieński 1670 r. Stefan Antoni i Ignacy, w powiecie grodzieńskim 1767 r. (Akta VII). Marcin, z powiatem kowieńskim, a Jan i Marcin, z województwem trockiem, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Jakób Ignacy, Zygmunt Floryan Maurycy i Aleksander Franciszek, synowie Franciszka, rotmistrza bracławskiego, wnukowie Antoniego, prawnukowie Michała *Smołko* Kozakiewicza, dziedzica 1740 r. Jurewicz, w województwie trockiem legitymowali się ze szlachectwa 1838 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOZAKIEWICZOWIE, nie wiem jakiego herbu, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii kijowskiej: Władysław z synami: Wiktorem, Tadeuszem i Mikołajem, syn Tadeusza, wnuk Antoniego, 1900 r.

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa: Feliks i Józef Benedykt, synowie Sebastyana Stanisława, wnuki Jana Jerzego, prawnuki Aleksandra, 1850 r., a Konstanty i Sebastyan, synowie powyższego Feliksa, 1852 roku. Ignacy z synami: Wincentym Janem Nepomucenem, Adolfem Łukaszem i Fortunatem, Józef z synami: Ludwikiem i Antonim Eustachym i Dionizy Jan z synami: Bolesławem Julianem Konstantym, Zenonem Janem i Aleksandrem Janem, synowie Tadeusza, wnuki Kazimierza Wojciecha, prawnuki Wojciecha Kazimierza, praprawnuki Kaspra, prapraprawnuki Juliana, 1853 r. Cezary, syn Ignacego, 1862 r., Julian, syn Dionizego Jana, 1885 r. i Edward, Rajmund Witold i Zenon Jan, synowie Zenona Jana, 1886 r.

KOZAKOWICZ - PROSZYCKI Jan, burgrabia i namiestnik podstarostwa łuckiego, w latach 1622 — 1639 r. (Arch. I. Z. Ros. III. 1; I. 6; VI. 1).

KOZAKOWSCY h. KOZIEŁ w W. Ks. Litewskiem. Szymon Kozakowski z synami: Michałem, Maciejem i Karolem, Jan z synem Szymonem, Józef z synem Sylwestrem i Maciej z synem Janem, synowie Antoniego, wnukowie Konstantego, prawnukowie Konstantego, praprawnukowie Łazarza Kozakowskiego, dziedzica 1676 r. Wołkowska-Wołkowiczowskiego, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOZAKOWSCY h. LILIA DARTA w W. Ks. Litewskiem. Herb ich przedstawia w polu czerwonem białą lilię, tak jak w Gozdawie, przeszytą strzałą w le-

wo. W szczycie hełmu takaż lilia, między dwoma trąbami. Przydomek ich *Krupek*. Prawdopodobnie wyszli z ziemi łomżyńskiej, gdzie Mikołaj Kozakowski był pisarzem ziemskim 1601 r.

Andrzej Kozakowski nabył 1640 roku Kułwę, w powiecie kowieńskim, od Kuncewicza, a z Doroty Sągayłłówny, pozostawił trzech synów: Rafała, Samuela i Karola.

A). Rafał, z Wańkowiczówny, miał trzech synów: Stefana, oboźnego wiłkomierskiego, Samuela i Wiktora, z których Samuel, ze Skalskiej, miał synów: Stanisława i Wiktora, a po tym ostatnim pozostali synowie: Wiktor i Andrzej.

B). Samuel, na mocy działu sporządzonego z braćmi 1677 roku, otrzymał Kułwę. Żonaty z Anną Maykowską, miał trzech synów: Michała, Władysława i Rafała.

1. Michał, dziedzic po ojcu Kułwy, podpisał, z województwem trockiem, elekcyę Augusta II-go. Synów jego pięciu: ksiądz Aleksander, pleban Jeziorowski, Michał, Salomon, Antoni i Jerzy. Z nich:

Michał, z Malawskiej, miał syna Adama. szambelana dworu polskiego, żonatego z Barbarą Zabielską, za którą wziął Zabielszczyznę, Uszkopie i Etykońcie, w powiecie wiłkomierskim. Z niej synowie: Michał dziedzic Zabielszczyzny i Benedykt, dziedzic Etykońc. Po Michale idą: Michał, zmarły bezpotomnie i Ignacy.

Salomon miał syna Antoniego, chorążego artyleryi litewskiej, dziedzica Szylan, w powiecie kowieńskim, którego synowie: Feliks i Ignacy. Po Ignacym idą synowie: Edward i Antoni.

Antoni, dziedzic Kułwy 1737 r., zaślubił Bohuszównę i z niej pozostawił dwóch synów: Adama i Michała. Adam, dziedzic Kułwy, regent ziemski kowieński, podpisał, z powiatem kowieńskim, elekcyę Stanisława Augusta. W 1769 r. sędzia ziemski kowieński, był w końcu prezydentem sądu ziemskiego. W 1790 r. otrzymał order Św. Stanisława. Z Marcinkowiczówny, synów jego dwóch: Franciszek, dziedzic Kułwy i Borciun, marszałek powiatu kowieńskiego w latach 1808—1812, zmarły 1848 r., żonaty z Zabiełłówną i Ignacy.

Michał, brat Adama, sędzia grodzki kowieński 1780 r., nabył Werpuciany. Z Wołodkowiczówny, synów jego czterech: Adam, dziedzic Końcewa, w powiecie kowieńskim, którego syn Józef, emigrant z 1831 r. Franciszek, pułkownik wojsk Ks. Warszawskiego, którego syn Krakus, zamieszkał w powiecie ostrołęckim. Władysław, dziedzic Werpucian, podpułkownik b. wojsk polskich, którego syn Józef, odziedziczył po nim Werpuciany i ksiądz Karol, pleban suderwiański.

2. Władysław, skarbnik wiłkomierski, miał syna Franciszka, dziedziczącego na Towianach, żonatego z Eufrozyną Heningówną, z której synowie: Antoni, Samuel i Adam.

a) Antoni nabył 1775 r. Wojszkany, w powiecie wiłkomierskim. Z Izabelli Nowomiejskiej, syn jego Józef, ur. 1769 r., zmarły 1850 r., dziedzic Wojszkan i Szołkowa, sędzia ziemski, a następnie podkomorzy wiłkomierski, zaślubił 1804 r. w Żmuydkach Weronikę Dąbrowską, dziedziczkę Kuran, córkę Bartłomieja i Elżbiety z Rudominów. Weronika zmarła 1840 r. i wraz z mężem pochowana w Widziszkach. Syn ich *Karol* Napoleon Teofil, ur. 1806 r., zmarły w Kownie 1871 r., dziedzic Szołkowa, Kuran i Nowosiołek, zaślubił Klementynę Morzycką,

zmarłą w Wilnie 1881 r., wraz z którą fundował kościół parafialny w Szołkowie. Z niej liczne potomstwo:

1. Oktawia.
2. Laura, za Pawłem Bohdanowiczem, kapitanem wojsk rosyjskich.
3. Felicya, za Mieczysławem Siesickim, dziedzicem Deyb.
4. Wiktorya.
5. Marya, za Bonifacym Pawłowskim.
6. Józef, rzeczywisty radca stanu, urzędnik ministerium sprawiedliwości, umarł w Nicei 1902 r. Dziedzic Szołkowa, żonaty z Waleryą Siesicką, z której: Józef, dziedzic Szołkowa, sędzia pokoju honorowy powiatu poniewieskiego, Marya i Felicya, za Feliksem Pietraszkiewiczem.
7. Stanisław, chorąży artyleryi wojsk rosyjskich, rozstrzelany w Wiłkomierzu 1863 r.
8. Wacław, dziedzic Rutki, z Felicyi Burdo ma: Jana, Karola, Wacława, Klementynę i Stanisława.
9. Piotr, ur. 1848 r., zmarły 1897 r., dziedzic Kuran, sędzia pokoju honorowy powiatu wiłkomierskiego, z Apolonii Lisieckiej, pozostawił: Stanisława, dziedzica Kuran, Józefa, dziedzica Gorń, Maryę Tomaszewską, Annę, za Janem Wilejszisem, adwokatem w Wilnie, Wiktoryę i Klementynę.

b) Samuel, z Czerniewskiej, miał synów: Ignacego, sędziego wiłkomierskiego, dziedzica Lowkagoli i księdza Bonawenturę, Pijara.

c) Adam, rotmistrz kowieński, miał trzech synów: Władysława, majora wojsk rosyjskich, Jana i Tadeusza, po którym pozostało dwóch synów: Aleksander i Piotr.

C). Karol, właściciel Linkowiec, oboźny kowieński, porucznik petyhorski, żonaty z Kosińską, miał dziesięciu synów, z których pięciu zmarło w młodym wieku, a z pozostałych:

Jan, na wojnie tureckiej wzięty do niewoli, po 18-tu latach powrócił do kraju i umarł księdzem; Kazimierz zginął w rozprawie ze Szwedami; Stefan służył w wojsku saskiem; Franciszek wzięty do niewoli przez Szwedów do kraju nie wrócił i Józef, wzięty do niewoli przez Szwedów, miał wrócić do kraju i przenieść się na Ukrainę i podług Żychlińskiego, miał dać początek linii ukraińskiej Kozakowskich. Tymczasem legitymacya Kozakowskich w gubernii kijowskiej, przedstawia, że protoplastą ich był Jan, ojciec Józefata, po którym zostało dwóch synów: Józef i Jan. Józef miał dwóch synów: Józefa i Benedykta.

Synowie Józefa: Jan, Stanisław i Klemens, legitymowali się ze szlachectwa 1834 r. w gubernii kijowskiej, a Feliks Grzegorz, syn Stanistawa, 1843 r.

Klemens, właściciel Kraczkówki w humańskim powiecie, z Bejnarowiczówny pozostawił pięciu synów: Antoniego, Ksawerego i Józefa bezdzietnych, Kaspra i Wincentego, wylegitymowanych wspólnie z ojcem 1834 r.

Kasper, właściciel Maryanki, w powiecie humańskim, zmarły 1881 r., zaślubił Maryę Rakowską i z niej pozostawił: Kaspra, żonatego z Fuchsówną, Włodzimierza, ożenionego 1897 r. w Wilnie z Leonią Gnoińską, córką Leona i Heleny z Maciejowskich, Jana, ożenionego 1897 r. w Warszawie z Eweliną Abramowiczówną, córką Władysława i Michaliny z Gosławskich, Zofię, za Michałem Żółkie-

wskim, Maryę, za Karolem Weryhą Darowskim i Wandę, za Antonim Marylskim-Łuszczewskim.

Wincenty, właściciel Kraczkówki, żonaty z Katarzyną Ostromęcką, z której: Antonina, 1-o v. Lipkowska, 2-o v. Jelska, Jadwiga Lipkowska, Klemens i Walery, obaj żonaci z Neymanównami i Maryan, żonaty z Krasińską, a Klemensa potomstwo: Helena, Włodzimierz i Janina.

Dzieci Kaspra 1871 r., dzieci Wincentego 1869 r., a dzieci Klemensa 1903 roku, legitymowały się ze szlachectwa.

Jan, drugi syn Józefata, pozostawił syna Macieja, którego synowie: Michał z synami: Klemensem Janem i Franciszkiem Janem i Maciej, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej, 1848 r.

KOZAKOWSKI h. LIS Jan, 1597 r. ziemianin trocki (Wittyg).

KOZANECCY h. WĄŻ z Kozanek, w powiecie przedeckim. Siedziała na Kozankach szlachta różnych rodów. Stanisław z Kozanek, zganiony przez Andrzeja z Kozanek i Sobiesiera, dowiódł w Sieradzu szlachectwa h. Amadej, w latach 1420 — 1424 (Łag.). Maciej i Jasiek Sirsky, bracia rodzeni, dziedzice Kozanek, świadczą 1412 r. w Przedeczu Roliczowi.

Stanisław Kozanka i brat jego Falisław, 1390 r., Piotr z Kozanek, Jan z Kozanek, Wojciech *Zepolowicz* z Kozanek, mają w latach 1391 — 1400 sprawy w Łęczycy (Łęcz. I i II). Bartłomiej Kozanka i Paszek Kozanka 1411 r., a Zaremba z Kozanek 1416 r. w Kaliszu. Stanisław z Kozanek 1419 r., a Michał, w latach 1420 — 1424 w Brześciu (T. Paw. VII). Jakób, zwany *Klimo*, z Kozanek, uległ konfiskacie dóbr 1497 r. (Wierzb. Summ II. 1065). Andrzej Kozanicki, dworzanin arcybiskupa 1469 r. Dziedzicami Kozanek 1552 r. byli: Żukowa, Słowik, Baran, Krzywonos, Bogusz, Filip *Żóraw* i Klimowie (Paw.).

Maciej Kozanecki, syn Wojciecha, zastawił 1527 r. część Kozanek, a 1532 roku zapisał żonie Reginie, sumę. Synowie jego: Szymon wprowadzony 1567 r. do Kozanek, Andrzej zabezpieczył 1575 r. na Kozankach posag, żonie Barbarze, a Stanisław zastawił 1592 r. część Kozanek Andrzejowi (Gr. Przed. 1 f. 135 i 292; 10 f. 213; 16 f. 241; 24 f. 325 i 40 f. 296).

Czy nie powyższego Szymona synowie: Wawrzyniec i Andrzej, procesują się 1569 r. (Ibid. 18 f. 137).

Grzegorz Kozanecki, syn Szymona, zabezpieczył 1525 r. na Kozankach posag żonie Annie. Synowie jego: Piotr odstąpił 1580 r. częśc Kozanek bratu Andrzejowi, Andrzej zeznał 1589 r. zapis dożywocia z żoną, Urszulą z Kościelskich, a 1600 r. sprzedał część Kozanek Ciosnowskiemu. Wojciech z braćmi, Piotrem i Andrzejem, sprzedał część Kozanek 1571 r. Jan procesował się z bratem Andrzejem, 1580 r. Floryan, syn Andrzeja, zeznał 1611 r. oblig na Bielickiego (Ibid. 1 f. 196; 20 f. 205; 28 f. 147 i 713; 34 f. 28; 37 f. 201) 48 f. 98 i 58 f. 79).

Apolonia, za Wietrzychowskim 1546 r. Barbara, za Szczycińskim 1543 r. Helena, za Szczkowskim 1628 r. (Ibid. 4 f. 178; 5 f. 97 i 69 f. 586). Marcin, Piotr i Andrzej, bracia, 1578 r. Marcin, syn Filipa, sprzedał 1609 r. połowe swoją Kozanek Przebrańskiemu (Ibid. 26 f. 433 i 56 f. 358). Agnieszka z Ostrowskich, córka Floryana, żona Adryjana Kozaneckiego, sprzedała 1642 r. Dudkę i Wilktę, Pa-

rysowi (Perp. Czers. 10 f. 307). Ewa z Goranowskich Kozanecka i syn jej, Mikołaj, zawarli 1651 r. układ z Sierakowskim (Gr. Przed. 73 f. 223).

Andrzej, Marcin i Wawrzyniec, z województwem sieradzkiem, a Marcin, z województwem łęczyckiem, podpisali elekcyę króla Michała. Maciej zabezpieczył 1725 r. sumę żonie swej, Maryannie z Czeluścińskich (Ibid. 85 f. 69). Antoni, z województwa sieradzkiego, elektor Stanisława Augusta. Marcin i Bartłomiej, synowie Antoniego i Karol, syn Michała, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KOZARIEW Hryńko nabył 1507 roku Koraszewce, w powiecie grodzieńskim (ML. 8).

KOZAROWIE w województwie bracławskiem, Kostia Kozar 1545 r. Konrad Kozar, sędzia grodzki bracławski, zaniósł 1580 r. manifest do grodu, o spaleniu się przywilejów na Oblin, Paszkowce, Sawran, Besidki, Koraczowce, Derenkowce, Koszyłowce i t. d., w bracławskiem. Z Romanówny Żytyńskiej, miał córki: Maryę Stanisławowę Goliszewską 1605 r., Eudoksyę Kulczycką 1605 r. i syna Bohdana, poległego przed 1598 r., którego córka Fedora Kozarówna Oblińska, jest 1607 r. żoną Wawrzyńca Juszyńskiego. Jerzy Kozar 1578 r. (Rulik.).

KOZAROWSCY. Wyroki lubelskie z 1586 r. wspominają o Janie Kozarowskim i żonie jego, Reginie (Ks. 27 f. 401). Wawrzyniec Kozarowski, sędzia grodzki kijowski 1593 r. (Zap. Lub. 7 f. 1616). Będzie to pewnie to samo co *Koziarowscy* (Wyr. Lub. 47 f. 217).

KOZARSCY alias ZAGORZYCZOWSCY h. LUBICZ. Jan opłacał 1563 r. pobór z Kozarzewic - Zagorzyc, w ziemi rawskiej (Wittyg). Stanisław Kozarski i Łukasz, syn Zofii Wspinkównej, dziedziczyli 1579 r. na Kozarzewicach-Zagorzycach (Paw.).

KOZARSCY h. WĘŻYK mieli wyjść podług naszych heraldyków z Kozarek, w rawskiem, ale wsi tej nazwy nie znajduję, natomiast jedni z nich pisali się z Kozarzewic, w powiecie rawskim, a drudzy z Kozarowa (?), w województwie lubelskiem.

Andrzej, syn Michała z Kozarowic, 1485 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan z Kozarzewic Kozarski, podsędek rawski 1522 r., miał syna Mikołaja, który w 1538 r. wywodził się ze szlachectwa (M. 35 f. 896 i 55 f. 50). Walenty i Jakób, dziedziczyli jeszcze na Kozarzewicach 1579 r. (Paw.).

Wojciech Kozarski z Długiego, w ziemi rawskiej, pozwał 1524 r. Jana de Wągry, sędziego ziemskiego, o bezprawne zajęcie Popienia Wielkiego (St Pr. P. Pom. VI. 273).

Wyroki lubelskie wspominają o Tomaszu i Wojciechu, synach Andrzeja i o Rebece, córce Tomasza, 1593 r. (Ks. 50 f. 331 i 56 f. 175). N. Kozarski, dziedziczył 1579 r. na Długiem, Wierzchach i Popieniu, a Jan, na Popieniu małym (Paw.). Franciszek, z województwa rawskiego, elektor króla Michała, a Wojciech i Grzegorz, Jana III-go. Samuel zawarł 1661 roku umowę w grodzie lwowskim

z Augustynowiczem (Gr. Lwows. 234 f. 27). N., cześnik podlaski 1688 r. Jan i Wojciech, bracia, pozywani w latach 1758 — 1765 przez mieszczan rawskich. Z nich Wojciech, żonaty z Moniką Prażmowską, 1785 r.

Jacenty nabył część Łochowa, 1778 roku. W tymże roku odstąpił córkom swoim: Kunegundzie, Jadwidze Felicyanowej Bilskiej i Maryannie Szymonowej Rylskiej, dożywocie przysługujące ich matce, Petronelli z Turowskich (Perp. Czers. 35 f. 373 i 374). Sebastyan, syn Andrzeja i Ewy z Miroszewskich, część swą na Podkunicach Wielkich, sprzedał 1796 r. Moraczewskiemu (DW. 111 f. 946). Andrzeja bracia, Jan i Wojciech, siostry, Maryanna Strumiłłowa i Helena Bielińska, a synowie: Sebastyan i Józef 1814 r. Kazimierz nabył 1793 r. od Maleszewskich prawa ich do wójtostwa w Pszczonowie, i prawo ich emfiteutyczne do 14-tu włók w księstwie łowickiem (DW. 109 f. 655 i 757; M. 291 f. 473).

Wincenty, Józef i Jan Kozarscy z Kozarowa (?) h. Wężyk, legitymowali się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim, a Józef Seweryn, syn Józefa, w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Patrz *Koziarscy*.

KOZARSCY z Kozarzyc, ale wsi tej nazwy nie znajduję. Wszebor i Łukasz na sądach w Łęczycy 1388 r. (Łęcz. 1, 885 i 920).

KOZARYCKI N., sędzia ziemski wendeński, dziedzic Szczydut, w połockiem, 1667 r. Petronella z Kozaryckich Samuelowa Kirkorowa 1671 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

KOZARYNOWIE h. DRYA w W. Ks. Litewskiem. Kozaryn (Rezanowicz) występuje w trzech dokumentach, jako starosta łucki. Z nich dwa są z mylnemi datami. Arch. I. Z. Ros. VII. 1. 1582 r. nazywa go Rezanowiczem. Gramoty Antonowicza podają datę jego urzędowania na 1408 r. Jedne Akta Zap. Ros. podają dokładną datę 1438 r., odpowiadającą urzędowaniu świadków zamieszczonych w nadaniu dóbr Piotrowi Myszczycowi, przez wiel. ks. Świdrygiełłę (Gram. Ant. f. 6). Wolff go nie zna. W Arch. Sang. wymieniony Pan Kozaryn, marszałek ziemski łucki 1443 r. Pan Kozaryn Rezanowicz i pan Niemira Rezanowicz, starosta łucki, w latach 1446 — 1451 w orszaku Świdrygiełły w Łucku.

Iwan Fedorowicz Kozaryn, bojar smoleński 1524 r. (ML. 15). Tenże Iwan, dworzanin królewski 1534 r., w którym żona jego, Lubka, zeznała na rzecz jego zapis (ML. 24). Krzysztof, pełnomocnik metropolity Kolendy, w Połocku 1671 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). W 1655 roku nazwany ziemianinem połockim (Ibid. XXI). Jan i Stanisław podpisali, z województwem mińskiem, elekcyę Augusta II-go. Aleksander, skarbnik mozyrski, 1698 r. N. został stolnikiem kijowskim 1702 r. Piotr, chorąży regimentu pieszego artyleryi W. Ks. Litewskiego, w Witebsku 1713 roku (Ibid. XXI). Samuel, porucznik wojsk koronnych 1733 r. Anna, za Cypryjanem Ostrowskim 1748 r. (Ibid. XXVII). Mateusz, w powiecie pińskim 1780 roku (Akta IV). Wincenty, sędzia rzeczycki 1817 r.

Kozarynowie, z przydomkiem *Okulicz*, Józef, Krzysztof i Wincenty, synowie Łukasza, skarbnika mozyrskiego i Apolonii Kruczkowskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Wincenty, protokólista Trybunału apelacyjnego galicyjskiego, zmarły we Lwowie 1827 r., zaślubił 1-o v. Teresę Fesswagnerównę, czy też Jesswangerównę, zmarłą 1816 r., z której syn *Gabryel* Józef, 2-o v. Agnieszkę Zbrożkównę, z której: Fabian i Ignacy.

Gabryel Józef, austryjacki komisarz cyrkułowy, wylegitymowany ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1838 r., żonaty z Albertyną Józefą Maryą Anną Dreslerówną, pozostawił z niej syna Franciszka Salezego Kamila Alberta, który otrzymał 1862 r. potwierdzenie szlachectwa, od galicyjskiego Wydziału Krajowego (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

z KOZARZA na Podlasiu, Albert odstąpił część swoją tamże 1478 r., bratu Świętosławowi.

KOZARZEWSCY v. KOZARZOWSCY v. KOSARZEWSCY różnych herbów z Kozarzewa, w województwie lubelskiem, którego część posiadali, Januszowa wdowa 1531 r., a Bronisław Kozarzewski 1676 r. (Paw.). Falko z Kozarzewa na sądach we Lwowie 1441 r., a Wojtko 1443 r. (AGZ. XIV).

Marcisz z Kozarzowa, zganiony przez Zbigniewa z Kozarzowa, dowiódł 1439 roku w Lublinie szlachectwa, h. *Rawa*. Dobiesław z Kozarzowa h. *Luba* 1450 r., Michał z Koscharza (sic) h. *Pobóg* 1455 r., a Maciej *Marulowicz* z Kozarzowa h. *Półkoza*, świadczą 1475 r. w Lublina. Jakób, syn Andrzeja z Kozarzowa, 1400 r., Andrzej, 1423 r., Marcin, syn Jana, 1428 r., Paweł, 1432 r., Mieczek, syn Jana, 1449 roku, na uniwersytecie krakowskim. Długosz wymienia Brodę i Jana, dziedziców Kosarzowa pod Bychawą (Lib. Ben.).

Z Kozarzewa pisali się: Marek i Bernard 1420 r., Maciej i Wawrzyniec 1496 r., Stanisław 1499 r., Mikołaj Kozarzewski, zeznający oblig 1503 r. na Jabłońskiego i Stanisław Kozarzewski 1573 r.

Jan, ale Koziarzewski, podstarości grójecki 1533 r. (Zs. Gr. Czers. 10 A). Barbara, wdowa po Abrahamie Kozarzewskim, posiadała 1543 r. część Bobów Wielkich (Podkom. Lub.).

Stanisław Kozarzowski, syn Stanisława, 1599 r. (Wyr. Lub. 81 f. 667). Jakób Kozarzowski na Piczkowicach, obok Kozarzewa leżących, syn Jakóba, własność tę swoją zapisał 1604 r. Jadwidze Jaślikowskiej, córce Feliksa (Zap. Lub. 15 f. 306).

Stanisław, syn Franciszka i Heleny Grąbczewskiej, wraz z siostrą Teofilą, żoną Marcina Kozarzewskiego, kwituje 1753 r. Bohdanowicza z odbioru sumy szacunkowej dóbr Grabna Wola (Perp. Czers. 29 f. 568).

Jakób Kozarzewski i żona jego Anna, wprowadzeni zostali 1780 r. do dworku przy ulicy Inflanckiej w Warszawie (DW. 96 f. 368).

W województwach, połockiem i witebskiem, Kozarzewscy v. Kossorzewscy używają herbu *Łuk*, który przedstawia, w polu czerwonem, nad łukiem napiętym ze strzałą prosto do góry, podkowę srebrna z krzyżem złotym kawalerskim na barku, strzałę ocelami obejmującą.

Jan Kosorzewski, landwójt połocki, nabył 1643 r. Poddubie od Rahozów i funduje tam miasto Kossarzewo, spalone przez nieprzyjaciół, które nie utrzymało

się, mimo odnowionego przywileju w 1662 r. Potomkowie Jana: Jan Bolesław z bratem Jerzym, Władysław i Bohdan, sprzedali Poddubie Szczyttom 1697 roku (Sł. Geogr. XI f. 855).

Jan Bolesław Kosarzewski, rotmistrz królewski, otrzymał 1657 r. Dryssę po Kiszce (Wolff). Jan, skarbnik połocki 1657 r. Władysław Kozarzewski 1721 roku, a Michał i Anna Kosarzewscy, 1761 r. w witebskiem. Jan na dworze metropolity Hrebnickiego, 1759 r. w Połocku (Ist. Jur. Mat. XXVII i XXIX).

Tadeusz Józef Jacek Feliks, syn Konstantego, Franciszek Andrzej, Kazimierz, Stanisław i Antoni, synowie Walentego, Hilary Paweł, syn Kazimierza, Antoni, syn Józefa i Ludwik, syn Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa z h. Łuk w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Krzysztof, syn Kajetana, zaślubił 1899 r. Wandę Skarzyńską. Marya, córka Zygmunta i Maryi z Marchwickich, wyszła 1891 r. za Włodzimierza Chełmickiego, syna Bolesława.

Na Wołyniu posiadał Bazyli Kozarzewski 1583 r. Olszanicę, Skrobotówki i Maczynin (Jabł. f. 142).

KOZARZEWSCY z Kozarzewa, w powiecie konińskim. Laskary Kozarzewski sprzedał młyn w Koszutach 1390 r. (KWP.). Na sądach w Pyzdrach był obecny 1391 r. (Leksz.). Kościanka z Kozarzewa ma sprawę w Kaliszu 1411 r. Nie wiem, czy z tego Kozarzewa pisali się bracia, Mikołaj i Jakusz, procesujący się w latach 1394 — 1395 w Łęczycy z arcybiskupem, za których ręczą Rawicze (Łęcz. I. 3488, 3490, 3493 i 3622).

KOZDROJ Mikołaj ma sprawę w Warce 1422 r. (Najst. Ks. Czers.).

KOZEL (COSEL, a właściwie COSSEL). Patrz *Cossel.*

z KOZENINA w opoczyńskiem, Mikołaj, komornik ziemski sandomierski 1456 r. Długosz pisze, że dziedzicem tej wsi byli Pirogowie, ale herbu ich nie znał (Lib. Benef.).

Herb Prawdzic.

KOZERSCY v. KOZYRSCY h. PRAWDZIC z Kozer, w powiecie sochaczewskim. Piotr Kozyrski, stolnik sochaczewski 1516 r. Bernard Kozerski, syn Bernarda, tytułowany sędzią sochaczewskim (może był grodzkim), nie żył 1518 r., po którym pozostała wdowa, Anna ze Lbiska, córka Floryana (Zs. Warec. 11 f. 989; Zs. Gr. Czers. 4 f. 287 i 413).

W 1579 r. dziedziczyli na Kozerach, Kalęczynie i Kuklówce, Stanisłan Kozerski *Naido*, Jan sędzic i Mikołaj sędzic Kozerscy, widocznie synowie Bernarda.

Na Kozerach była w tymże czasie część Krzysztofa Kozerskiego i część Korybuta. Stanisław i Krzysztof Kozerscy, tego roku dziedzice Woli Krośniczej (Paw.). Jan nosił

przezwisko *Szelong*. W 1578 r. wydzierżawił część Kozer bratowej Mikołajowej. Synowie jego: Stanisław i Mikołaj. Stanisław z synem Pawłem, zastawili Giżyckiemu 1568 r. część Kozer, po bracie Mikołaju. W 1590 roku Jan, syn Stanisława, procesuje brata Mikołaja (Zs. Gr. Czers. 36 f. 372; 38 f. 734; 45 f. 1085; 59 f. 94).

Mikołaj, syn Jana, z Katarzyny Rembertowskiej miał synów: Sebastyana i Pawła, pozwanych 1606 r. przez Grzegorzewskiego, o zabójstwo (DW. 33 f. 134 i Zs. Gr. Czers. 45 f. 1085 i 47 f. 1082), a Stanisław, syn Mikołaja, zeznał 1616 r. oblig, na Małgorzatę Kozerską (DW. 45 f. 1102). Sebastyan miał syna Piotra, oraz córki: Dorotę Marcyanowę Rusiecką, Katarzynę Janowę Gołaszewską. Annę Janowę Gośniewską i Maryę Wojciechowę Mieszkowską.

Piotr nabył 1638 i 1639 r. część Budziszynka i Zawad od Zawiszy, lecz z Anny Chełmskiej. nie pozostawił potomstwa, bo w 1641 r. wdowa po nim, jako dożywotniczka tych dóbr, a siostry, jako jego sukcesorki, pozwane o dziesięcinę (Zs. Warec. 26 f. 522 i 561; 27 f. 135 i 414; Perp. Czers. 9 f. 489).

Krzysztof wziął 1563 r. w zastaw Całowanie i Wolę. Pozostała po nim wdowa, Marancya z Giżyckich, 1564 r. Synowie jego: Kasper i Krzysztof. Kasper w imieniu swojem i brata, odstąpił 1568 r. poddanych z Kałęczyna, Giżyckiemu. Kasper zapisał 1578 r. 2,000 flor. żonie swej, Barbarze z Boglewskich, córce Mikołaja. Syn jego Adam, układał się z Łaźniewskim 1605 roku, a wspólnie z Zofią z Ostrowskich, sprzedał 1611 r. część Bogatego i Gostkowa Boglewskiemu (Zs. Gr. Czers. 30 f. 412; 32 f. 217; 36 f. 466; 46 f. 594; DW. 32 f. 877; Perp. Czers. 4 f. 9).

Krzysztof, żonaty 1594 roku z Anną Arciechowską (Wyr. Lub. 58 f. 278). Inny Krzysztof, odstąpił 1651 r. część swoją na Kozerach, synowi Abrahamowi, który wspólnie z bratem Kasprem, przyznał posagi siostrom swoim: Zofii, Annie, Krystynie i Maryannie (DW. 51 f. 1319 i 52 f. 1015). Tegoż Krzysztofa mógł być synem Stefan, w grodzie warszawskim 1686 r. (DW. 56 f. 1763). Kasper i Stefan podpisali, z ziemią sochaczewską, elekcyę króla Jana.

Kasper, łowczy sochaczewski 1657 r., z Zofii Krzysztoporskiej, wspólnie z którą nabył wójtostwo w Starej Warce, od Chmielowskich (Sig. 12 f. 122 i Perp. Czers. 13 f. 518 i 14 C f. 284), pozostawił syna Piotra i córki: Maryannę, żonę Mateusza Lisowskiego i Katarzynę, którzy kwitowali Boskiego z procesu 1700 roku (Perp. Czers. 16 A f. 254).

Piotr, żonaty z Teresą z Wrzosków, córką Augustyna, kwitował 1721 roku Wrzoska, z odbioru 1,200 flor. (Perp. Czers. 19 f. 114 i 21 f. 185). Córka jego, Franciszka, zeznała 1753 r. zapis dożywocia z mężem, Jakóbem Arciszewskim, synem Krzysztofa i Katarzyny Zybułtowskiej (DW. 74 f. 1253).

Mikołaj na Wielkich Kozerach, skarbnik mielnicki, zeznał 1695 r. zapis dożywocia z żoną, Apolonią z Grzybowskich. Z niej syn Ludwik i córki: Elżbieta Kobylińska i Eleonora, dziedziczące na Kozerach 1721 r. Zdaje się, że tenże sam Mikołaj, żonaty był 1-o v. z Maryanną Parulówną i z niej miał: Macieja, Stanisława i Monikę, wspólnie z którymi, oraz z Parulami i Gralewskim, sprzedał 1696 roku Mirowice Znanieckiemu (Perp. Czers. 14 C f. 280 i 409; Gr. Warsz. z 1721 roku).

Stanisław na Kozerach, w sochaczewskiem, żonaty z Jadwigą Dunin Borkowską, córką Stanisława, miał trzech synów: Stanisława, zabitego pod Beresteczkiem, Marcina i Mikołaja.

Marcin, łowczy sochaczewski, umarł 1686 roku, a urząd łowczego po nim otrzymał brat jego Mikołaj, 1688 r.

Mikołaj był podwojewodzym wołyńskim 1668 roku, dziedzicem Watyniec, w powiecie łuckim (Zap. Lub. 52 f. 696 i 66 f. 688), elektorem króla Michała. Z Krystyny Braneckiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1652 r. (Perp. Czers. 11 f. 548), pozostawił trzech synów: Kazimierza, Jerzego i Stanisława.

Kazimierz zeznał 1691 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Izbińskich (DW. 57 f. 1466).

Jerzy v. Jerzy Mikołaj, łowczy starodubowski 1710 r., zaślubił Barbarę Kisielównę (Bracł. IV f. 1766).

Stanisław, z Jadwigi Pruszyńskiej, pozostawił synów: Hieronima, Aleksandra, Pawła i Samuela, oraz córkę Krystynę, za Andrzejem Radwańskim (Gr. Krzem.). Hieronim sprzedał 1726 r. części swe w Kozyrach Wielkich i Kałęczynie braciom, za 6,000 flor. (Gr. Łuckie 2271). Po jednym z nich pewnie idą: Dominik, vicesgerent sądowy krzemieniecki, w latach 1778 — 1779 i Mikołaj, subdelegat grodzki krzemieniecki, w latach 1785 — 1793. Feliks podpisał, z województwem bełskiem, elekcyę Augusta II-go.

Stanisław i Wojciech, synowie Michała, wraz z matką swą, Katarzyną z Trojanowskich, kwitowali Oborskiego 1715 r. (Perp. Czers. 14 D f. 132).

Elżbieta z Węgierskich, córka Wacława, żona 1-o v. Marcina Szczepanowskiego, 2-o v. Wojciecha Kozerskiego, wdowa, dożywocie, zapisane jej przez drugiego męża, odstąpiła 1724 r. Chociwskiemu (DW. 65 f. 451). Jan, chorąży w kawaleryi wojsk koronnych, 1778 r. (DW. 94 f. 661). Anna Kozerska, za Michałem Lasockim, 1781 r. (Deb. Czers. 3 f. 111). Maciej, chorąży żydaczowski 1779 r.

Dział dóbr Kozer sporządzony pomiędzy Mikołajem, Zofią, Krystyną, Dorotą, Elżbietą, Małgorzatą i Kasprem Kozerskimi, wniesiony do grodu warszawskiego 1787 r. (DW. 103 f. 1036). Po bezdzietnej śmierci Heleny z Kozerskich, 1-o v. Onyszkiewiczowej, 2-o v. Leonowej Zaliwskiej, pozwał 1789 r. Zaliwskiego Horodyński, wnuk po jej siostrze, Maryannie Kobylińskiej, o pozostały po niej majątek (Gr. Krak.).

Walenty, Norbert Antoni, Jan Stefan i Polikarp Paweł, synowie Macieja, Antoni Ignacy Wojciech, syn Franciszka i Karol, syn Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Józefa z Kozerskich Rajkowska, zmarła w Radomiu 1884 r.

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa 1860 roku: Roman z synami: Aleksandrem, Mikołajem i Marcelem Franciszkiem, i Maciej, synowie Jakóba, wnuki Hieronima, prawnuki Stanisława. Czy są jednak tego herbu, nie jest mi wiadomem.

KOZIAROWSCY h. JELITA. Dymitr Koziarowski posiadał 1565 r. królewszczyznę Werchkładno, alias Koziarowce, w województwie podolskiem. Zygmunt Koziarowski, zasłużony wojak, otrzymał 1640 r. wieś Glinnik (M. 185 f. 327)

Samuel podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Józef, syn Józefa, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sandeckim. Patrz *Kozarowscy*.

KOZIARSCY. Adam Koziarski, z sandomierskiego, kwitował Wąsowicza 1643 r. (A. Radom.). W liczbie elektorów króla Michała spotykamy: Jana, Macieja, Stefana, Kaspra i drugiego Stefana, z województwa rawskiego i Pawła, z województwa sandomierskiego, a Jakób podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Kazimierza Koziarskiego herb z 1805 r. przedstawia rękę zbrojną z mieczem, na którym ptak (Wittyg). Patrz *Kozarscy*.

KOZIARZEWSCY. Maciej, elektor króla Michała, z województwa rawskiego, a Adam, elektor Augusta II-go, z ziemi ciechanowskiej. To pewno *Kozarzewscy*.

KOZIAWSKI Stefan, w województwie mścisławskiem, elektor Augusta II-go.

KOZICCY. Nazwiska tego jest domów kilka, a różnych herbów, trudność przeto wielka zachodzi, skąd który z tych domów wyszedł i do którego domu należą, cytowani w aktach Koziccy. Habdańce Koziccy najpewniej pochodzą z Kozic, w województwie lubelskiem, Lubiczowie Koziccy, z Koziczyna, w ziemi ciechanowskiej, gdyż nawet Paprocki, zwąc ich Kożyckimi, na Mazowszu umieścił. Koziccy zaś Łabędziowie, wraz z Kozickimi Rawiczami, wyjść musieli z Kozic, w powiecie radomskim, wsi położonej między dziedzictwami Duninów i Rawiczów. Niektórzy Duninowie Koziccy pisali się z Ciekanowa, będzie to pewnie dzisiejsze Czekanowo, w powiecie brzezińskim, należące w XVI-m wieku do Stanisława Dunina, syna Piotra (Paw.). Inny znów Dunin Kozicki poszukuje 1794 r. spadku po pradziadzie, w ziemi chełmskiej, co daje do myślenia, że uważał się za pochodzącego z Kozic, w województwie lubelskiem leżących, nieopodal ziemi chełmskiej. A. Kosiński, w monografii Duninów Kozickich, przedstawił, że jeden z Duninów ożeniwszy się z Lubiczówną Kozicką z Koziczyna, dał początek temu domowi. Twierdzenie to, na niczem nie oparte, tak jak i drugie, że dzisiaj żyjący Duninowie Koziccy, pochodzą od Piotra Kozickiego, wojskiego czerniechowskiego, który umarł bezpotomnie. Są jeszcze Kozice w województwie połockiem, na których siedzieli Koziccy; herb ich nie znany.

Herb Habdank.

KOZICCY h. HABDANK z Kozic, w województwie lubelskiem. Władysław Jagiełło mając wzgląd na zasługi Stanisława z Kozic, nadaje 1394 r. jemu i jego prawym następcom wójtostwo w Szczekarzowie, dozwalając wieś tę erygować na miasto. Z czasem powstał tu Krasnystaw (Star. Pol.). Wojciech z Kozic, komornik lubelski 1442 r., pisze się z Kozic, inaczej z Biestryjowic, 1446 r. (KMP.). W 1430 r. Jakób z Kozic, asesor sądowy w Krasnymstawie (Inscr. Clen. f. 604). Tenże Jakób z Kozic, świadek na przywileju wydanym w Lu-

blinie 1437 r. (RM. III f. 412). Synem tego Jakóba, a wnukiem Stanisława, mógł być Stanisław, piszący się z Przybysławic, wójt Szczekarzowski i pisarz ziemski lubelski, któremu Kazimierz Jag. potwierdził i odnowił pierwotny przywilej (Star. Pols.). W 1531 r. część Kozic należała jeszcze do Stanisława Kozickiego, w 1676 roku wyszła już z ich rąk. Część Bystrzejowic była własnością Kozickiego 1531 roku (Paw.), którego potomkowie, z tej wsi się pisali.

Wojciech Kozicki, żonaty z Katarzyną, córką Macieja Białeckiego v. Orchowskiego, w latach 1622 — 1644 ma sprawy o dział w Rogowie (akta grabowieckie). Jan i Stanisław, 1648 r. w lubelskiem.

Maciej, 1638 r. kapelan sufragana chełmskiego. Mikołaj, z województwa lubelskiego, elektor króla Michała. Jan Chryzostom, prowincyał Dominikanów, następnie przeor łucki 1729 r. (Gr. Lwows. i Bracł. XVI f. 163). Gedeon, Dominikanin, zamordowany 1768 r. w Chodorkowie.

Andrzej Kozicki z Bystrzejowic, w latach 1716 — 1757, żonaty z Dorotą Burczak Abramowiczówną, córką Jana Alberta i Eleonory z Broszków, miał synów: Józefa, Stanisława i Jana, stolnika latyczowskiego, oraz trzy córki: Annę, za Jakóbem Naymanowskim z Niemojowa; Katarzynę, za Stanisławem Dęboszewskim i Zofię. Jan, z Teresy Łańcuckiej, miał córkę Teresę, za Wojciechem Duszyńskim (Not. Łuszcz.).

Ignacy z Bystrzejowic Kozicki, którego siostry: Ludwika, zmarła 1827 r., Agnieszka, zmarła 1842 r., Maryanna, za Rylskim, ze zmarłej 1834 r. Maryanny Żurowskiej, pozostawił: Teofila, Waleryana, Tytusa, zmarłego 1841 r. i Honoratę, za Chodylskim (A. Sąd. Spadk. Tarn. 3548, 4421, 5140 i 5162). Ignacy zapisany do ksiąg szlacheckich galicyjskich 1819 r. (Goł.).

KOZICCY h. LUBICZ z Koziczyna, w ziemi ciechanowskiej, która to wieś należała 1567 r. do Jana i Wojciecha Kozickich. Obok zaś położone Sulmierze i Lipa, były własnością Jana, Wojciecha, Piotra, Stanisława, Sebastyana i Mikołaja Kozickich, wieś Daszkie należała do Wojciecha, a Kołaki-Soyki i Mieczki, do Mikołaja (Paw.).

Herb Lubicz.

Paweł Kozicki (Corziczsky), rycerz z dyecezyi płockiej, świadczy 1504 r. Sosnkowskiemu, kanonikowi poznańskiemu (Pis. Dz. Pol. IX). Maciej, podstarości ciechanowski 1537 r. Ksiądz Jakób Kozicki, proboszcz i dziedzic Koziczyna, zeznał 1565 r. zapis na kościół tamże. Wspomina w nim braci swoich: Wojciecha, Jana i nieżyjącego Benedykta.

Stanisław Kozicki zaślubił Katarzynę Łaźniewską, córkę Marcina i z niej pozostawił: Annę, Jana, Jakóba i Andrzeja 1584 r. Andrzeja syn Wacław, raniony 1611 r. w Warszawie, w domu Andrzeja, na Krakowskiem Przedmieściu, przez rotmistrza Radoszewskiego. Jakób z żony, Małgorzaty Wolskiej, z Woli Krzykowskiej v. Krzcikowskiej, miał 1605 roku synów: Jana, Mikołaja, Piotra, Grzegorza i Macieja (Wyr. Lub. 21 f. 95; Don. Gr. Krak. 39 f. 1701; Convent. Varsav. 5 f. 227; 7 f. 857; 9 f. 2206 i 2275; DW. 32 f. 124; Tryb. Piotr. 27 f. 1821). Jan, syn Mikołaja z Woli Krzcikowskiej, cedował 1649 roku zapis

niegdy Jana Kozickiego Piotrowi, poborcy ciechanowskiemu (Perp. Ciechan. 86 f. 351).

Piotr, nieżyjący 1599 r., z Agnieszki Radzimińskiej, pozostawił synów: Jana, Mikołaja i Erazma. Jan, zmarły 1649 r., miał dwóch synów: Franciszka i Piotra. Po Franciszku szedł syn Michał, którego synowie: Michał i Stanisław, współdziedzice Babic 1717 r. Michał zaślubił 1704 r. u Najśw. Panny Maryi w Krakowie, Kunegundę Krokoszyńską i z niej pozostawił: Juliannę Franciszkowę Grabowską, Elżbietę Janowę Józefowę Dembowską 1746 r., N., 1-o v. Marcyanowę Sawutyczową, 2-o v. Antoniowę Barwicką, Krzysztofa, Felicyana i Wojciecha. Stanisław, z Jadwigi Płoczyskiej, pozostawił: Macieja 1763 r. i Wojciecha, zmarłego 1781 r., żonatego z Kunegundą Bystrzycką, córką Józefa, z której: Wincenty, Brygida i Konstancya.

Piotr, brat Franciszka, poborca ciechanowski i elektor Jana Kazimierza 1648 r., następnie sędzia grodzki ciechanowski, miał synów: Baltazara i Franciszka. Baltazara, dziedzica Spędoszyna 1682 r., z Barbary Miłobęckiej, synowie: Jan, ur. 1671 r., elektor Augusta II-go, żonaty z Katarzyną Naborowską, z której córka Jadwiga, Wojciech bezdzietny i Piotr, żonaty z Elżbietą Szymanowską, z której syn Adam, sprzedał 1718 r. Spędoszyn Łopackiemu.

Franciszek, brat Baltazara, elektor Augusta II-go, z Katarzyny Czerżnickiej, miał dwóch synów: Piotra i Wojciecha. Wojciech ten, zdaje się paź królewski, otrzymał 1700 roku wójtostwo babickie i gąbińskie (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 12 i 37).

Mikołaj, młodszy syn Piotra, a brat Jana, pozostawił syna Piotra, wojskiego czerniechowskiego 1671 r., elektora Jana III-go, burgrabiego i rotmistrza załogi zamku krakowskiego 1685 r., żonatego z Teresą Drozdowską, córką Jana i Elżbiety z Grabowa, zmarłego bezpotomnie 1686 r. W 1717 r. w grodzie ciechanowskim układają się o spadek, po bezpotomnie zmarłym Piotrze, wojskim czerniechowskim: Piotr i Wojciech, synowie Franciszka i Katarzyny Czerżnickiej, bratanek ich Adam, syn Piotra i Michał i Stanisław, synowie Michała, bracia ich stryjeczni (Gr. Ciech. Perp. 110 f. 176).

N. Kozicki, żonaty 1622 r. z Jadwigą Świnkówną Zielińską, podkomorzanką malborską. Jan z Koziczyna, syn Pawła, żonaty z Maryanną Sulimierską 1654 roku. Jan z Koziczyna, żyjący 1682 r., syn Mikołaja, żonaty z Elżbietą Grzybowską, miał syna Mikołaja, ur. 1661 r.

Dorota, za Janem Krasińskim, w drugiej połowie XVII-go wieku. Elżbieta, za Stefanem Krasińskim 1668 r. Maryanna, za Janem Demby 1710 r., procesuje się z Krasińskim. Józef i Franciszek, z ziemi ciechanowskiej, a Józef, burgrabia ciechanowski, z ziemi rożańskiej, elektorowie Augusta II-go.

Józef, komornik ziemski ciechanowski, komisarz z sejmu 1775 r., do rozsądzenia sprawy Rościszewskiego, a Franciszek, także komornik ciechanowski, również komisarz z tegoż sejmu, do rozsądzenia sprawy (V. L.).

Franciszek, następnie burgrabia ciechanowski, 1781 r. Andrzej, podwojewodzy ciechanowski 1778 r. Pewnie tenże sam Andrzej, regent ziemski i grodzki łomżyński 1783 r. Józef, regent ziemski i grodzki ciechanowski 1779 r. Piotr, burgrabia grodzki bobrownicki 1789 r. Ludwik, burgrabia grodzki ciechanowski, syn Wojciecha, także burgrabiego, odstąpił 1784 r. pewną sumę siostrzenicy swej,

Ludwice Karchowskiej, córce Krzysztofa i Agnieszki z Kozickich (DW. 100 f. 1100). Dominik, żonaty z Magdaleną Gościcką, w płockiem, w początkach XIX go wieku.

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa przed 1850 r.: Ezechiel Józef, syn Antoniego, Józefa Maryanna, córka Józefa, Karol Kajetan, syn Ludwika, Karolina Matylda Koskowska, córka Antoniego, Ignacy, syn Andrzeja, Michał, syn Kaspra, Hipolit Roch Wawrzyniec, syn Józefa, Ignacy Błażej, syn Jakóba, Piotr Filip, syn Józefa, Józef Tomasz, syn Jana, Franciszek Ludwik, syn Andrzeja, Stanisław Franciszek, syn Franciszka, Juliusz Piotr Witalis, syn Euzebiego, Maurycy Wacław i Teofil Jan Sylwester, synowie Michała.

Koziccy tego herbu zamieszkiwali Galicyę w ostatnich czasach: Zygmunt w Radłowie 1894 r., a brat jego stryjeczny Karol, w Tłumaczu. Ksiądz Ludwik, ur. 1773 r. w Poznańskiem, przybył do Galicyi 1808 r., a umarł proboszczem w Rzezawie 1848 r. Andrzej Kozicki, z Agnieszki Kozickiej, h. Łabędź, miał syna Ignacego, żonatego z Kazimierą Wołowską, zmarłą 1871 r., z której: Roman Kozicki, senator, ożeniony z Emmą Chrzanowską, miał z niej córki: Jadwigę Ejchlerową i Helenę, wydaną 1898 r. w Warszawie za doktora Apolinarego Thieme; Edward, właściciel dóbr w powiecie pułtuskim, miał syna Stanisława; Kazimierz i Jan bezdzietni i Adolf, którego córka Antonina. Stanisław, docent uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa 1802 r.: ksiądz Daniel, Michał i Jan, synowie Piotra i Eudoksyi Paleckiej, wnukowie Teodora i Maryanny Bereżańskiej, którego przodkowie zamieszkiwali województwo mazowieckie.

KOZICCY DUNINOWIE h. ŁABĘDŹ i KOZICCY h. RAWICZ, z Kozic, w powiecie radomskim. Ponieważ oba te domy na tych samych Kozicach dziedziczyły, wspólnie o nich mówić będę, tem więcej, że nie zawsze można rozróżnić, do którego domu należą Koziccy, występujący w aktach.

Herb Łabędź.

Herb Rawicz.

W XV-m wieku Kozice należały do Rawiczów i dopiero jeden z Duninów, prawdopodobnie wskutek małżeństwa z Rawiczówną, został współdziedzicem tej wsi i Kozickim się przezwał. Grot z Kozic h. Rawa, świadczył w Radomiu, w latach 1415—1419 przy wywodach szlachectwa. W latach 1416—1418 nabył on część Wysokiej. W 1444 r. był komornikiem sądu ziemskiego w Radomiu. Syn jego, Stanisław (syn Grota), dziedzic Kozic, zabezpieczył 1449 roku posag żonie, Małgorzacie (Rad. Inscr. Decr. 1 f. 63; II f. 107 i 125).

Długosz pisze, że Jan h. Rawa, może już wnuk Grota i bracia jego, dziedziczyli za jego czasów na Kozicach, Wysokiej, Zastroniu, Woli, Krzcięcinie

i Pogroszynie (Lib. Ben.). W 1508 r. Krzęcin v. Krzcięcin należał do Grota Jana Kozickiego, a Zastronie, do Katarzyny Kozickiej. W 1569 r. właścicielem Krzcięcina i współwłaścicielem Kozic i Woli, wspólnie z Grotem Kozickim był Kasper Kozicki (Paw.), Wiktoryn, syn Kaspra, nabył 1612 r. część Kozic, od Stanisława, syna Krzysztofa Kozickiego, prawdopodobnie Łabędzica (Zap. Lub. 19 f. 641). W 1613 r. powyższy Wiktoryn, syn Kaspra Grota i Marcin, syn Marcina, *„imposesionati et golotha"*, skazani przez sąd sejmowy, za zabicie Michała na Jabłonicy Dunina Wąsowicza (Zs. Krak. 81 f. 397). Synami pewnie powyższego Kaspra byli: Jan, Wojciech, Mikołaj, Wiktoryn, Andrzej, Kasper i Spytek, którzy, wspólnie z ojcem, pozwali 1586 r. mieszczan z Potylicza, o zabicie Baltazara, syna także Kaspra, a brata wymienionych (Zs. Bełs. 139 f. 1035). Samuel, Andrzej i Mikołaj, bracia. wzięli udział w rokoszu Zebrzydowskiego. Mikołaj zaślubił Annę ze Stojeszyna, wdowę po Mikołaju Dziku i z niej miał syna Samuela, 1643 r. zostającego pod opieką stryja Samuela i córki: Annę Stefanowę Dąbską, wdowę 1660 roku i Teofilę Samuelowę Chołojowską (Gr. Bełs. 207 f. 1274; 208 f. 633 i 209 f. 655).

Dunin Kozicki, syn niegdy Grota, dziedzic na Kozicach, miał w Trybunale lubelskim 1599 r. sprawę z Micińskim, o zadanie ran (Wyr. Lub. 80 f. 22). To wszystko są, zdaje się, Rawicze, ale imie jednego z synów Grota Dunin, wskazuje w każdym razie na bliskie z Łabędziami stosunki.

Kiedy i z której linii Łabędziców, Dunin został współdziedzicem, czy dziedzicem Kozic i nazwał się Kozickim, dojść trudno. Sądząc po imionach, już Andrzej, dziedzic Kozic 1508 r. do tego rodu należał. Do Łabędziców również zaliczam Piotra, współdziedzica Wysokiej i Wysocka, Stanisława, dziedzica Zastronia, współdziedzica Kozic i Bartosza, właściciela Pobroszyna Kozickiego i także współdziedzica Kozic, 1569 r. (Paw.).

Ponieważ Duninowie Koziccy pisali się czasem z Ciekanowa (Czekanowa), w powiecie brzezińskim, który w 1576 r. należał do Stanisława Dunina, syna Piotra, być może, że z tej samej linii, co i on pochodzą.

Po Bartoszu, pozostał syn Stanisław, dziedziczący 1596 r. na Pobroszynie, w radomskiem. Czy to nie on był pisarzem grodzkim bełskim 1595 r. (Wyr. Lub. 69 f. 674 i 61 f. 151). Jakób i drugi Stanisław, 1589 r. w opoczyńskiem. Sebastyan, syn Stanisława, kwitował 1594 r. Świętosława (Zap. Lub. 7 f. 500).

Na Pobroszynie i Kozicach, w radomskiem, dziedziczył 1607 r. Marcin Kozicki, syn Marcina, który w grodzie przedeckim zeznał 1607 r. oblig na Karnickiego (Gr. Przed. Recogn. 54 f. 88).

Stanisław, syn Krzysztofa, sprzedał 1612 r. Wiktorynowi część swoją na Kozicach, w powiecie radomskim (Zap. Lub. 19 f. 641). W 1613 r. Anna Gniewoszowa, kwitowała w Lublinie Wiktoryna, Stanisława, Kaspra i Dunina Kozickich, synów Jana (Zap. Lub. 20 f. 451). Samuel, syn Stanisława, nabył 1627 r., od Wolskiej, część Kozietuł, w ziemi czerskiej, którą w 1645 r. odprzedał Załęskiemu (Perp. Czers. 7 f. 421 i 10 f. 608). Samuel był żonaty z Barbarą Bylinianką, która część swoją na Niedabylu i Wólce Brachniowej, sprzedała 1621 r. Przedworskiej (Ibid. 6 f. 239). Anna, córka Stanisława, a siostra Samuela, za Aleksandrem Badowskim (Ibid. 7 f. 213). Wiktoryn, z Maryanny Jeżówney, miał córkę za Pawłem Duninem 1680 r.

W XVII-m wieku Koziccy Duninowie przenoszą się do województw bełskiego, podlaskiego i kijowskiego. Jan Kozicki, dziedzic 1663 r. pewnych części w Skomorochach, w powiecie grabowieckim, żonaty z Anną Michalewską, pozostawił syna Piotra Stanisława, zastawnego posesora Stepankowic i Wyprodowic, który zeznał w grodzie horodelskim 1718 r. zapis dożywocia z żoną Barbarą, córką Franciszka Goliana Skomorowskiego, wojskiego czerniechowskiego i Doroty z Dyakowskich. Synowie jego: Michał i Marcin Józef.

Michał, ur. 1717 r., tytułowany stolnikiem bielskim, żyjący jeszcze 1802 r., miał syna Feliksa, rotmistrza wojsk cesarsko-rosyjskich, zmarłego bezpotomnie.

Marcin Józef, ur. 1730 r., właściciel Zbrzyzia na Podolu, zeznał 1767 roku w ziemstwie kamienieckiem, zapis dożywocia z żoną, Salomeą z Skupieńskich, córką Stanisława, wojskiego trockiego i Maryanny z Tarnawskich. W 1791 r. tytułowany podczaszym sanockim. Drugi raz był żonaty z Salomeą Krzywkowską. Córka jego, Maryanna, za Leśniewiczem, synowie zaś: Stanisław, Julian i Antoni, wylegitymowani ze szlachectwa 1802 r., w gubernii podolskiej, dali początek trzem liniom tego domu, zamieszkującym cesarstwo rosyjskie i Galicyę.

I. Stanisław, ur. 1765 r., chorąży kawaleryi narodowej, kawaler krzyża złotego Virtuti Militari, posesor Kociubińczyk, zaślubił Rozalię Rojecką, z której miał trzech synów: Hipolita, *Karola* Narcyza i Leona Piotra, zmarłego bezpotomnie.

Hipolit, ur. 1793 r., właściciel Giełgudyszek i Łankieliszek, a następnie w Galicyi Złotego Bilcza i Głębokiego, z drugą żoną, von Sanden, bezdzietny, pozostawił z pierwszej, Anny Karkowskiej, pięciu synów: Władysława, Edmunda, Tytusa, Aleksandra i Seweryna, z których pierwszy i ostatni młodo zmarli. Z pozostałych trzech:

Edmund Stanisław Tomasz, ur. w Łankieliszkach 1818 r., oficer kirasjerów pruskich, zaślubił, w poznańskiem, Sewerynę Ruździńską h. Rawicz, córkę Walentego i Michaliny z Zadolskich. Z poznańskiego, gdzie dzierżawił Mąkownicę, wydalony przez Prusaków, przeniósł się do Galicyi, gdzie umarł we Lwowie 1865 r. Pozostała po nim wdowa, wyszła 1875 r. za Jerzego Jaworskiego. Dzieci jego: ksiądz Zygmunt, ur. 1854 r. w Mąkownicy, archiwaryusz konsystorski w Krakowie; Irena, ur. 1856 r., Wizytka w Krakowie i Stefan Jan Krzysztof Walenty, ur. 1860 r. w Nowosiółce Jazłowieckiej w Galicyi, rotmistrz w 7-m pułku ułanów, dziedzic Soposzyna, zaślubił 1894 r. Ludwikę Grocholską, 1-o v. Żarską, córkę Izydora i Ewy z Darowskich, właścicieli Oserdowa w Galicyi.

Tytus Karol Julian, oficer kirasjerów pruskich, zaślubił Dionizę Karnicką i z niej pozostawił córkę Celinę, za Leonem Humnickim i syna Kaliksta Maryana, właściciela Zarudzia, w gubernii kijowskiej, wylegitymowanego ze szlachectwa w gubernii podolskiej 1877 r.

Aleksander, ur. w Łankieliszkach, zaślubił Adelę z Żurakowskich i z niej pozostawił dwóch synów: Kazimierza i Włodzimierza. Kazimierz, właściciel Zbrzyzia, żonaty z Adelą Gradowską, ma z niej: Maryę, Romana, Zofię i Stefanię. Włodzimierz, doktór praw, ces.-król. radca sądu obwodowego w Sanoku, żonaty 1-o v. z Maryą Sochanikówną, 2-o v. z Heleną Gostkowską, córką Romana, profesora politechniki lwowskiej.

Karol Narcyz, drugi z kolei syn Stanisława, miał, z Żardeckiej, trzech synów: Wincentego Zygmunta, Ferdynanda Witolda Stanisława i Żelisława, wylegitymowanych ze szlachectwa 1842 r., w gubernii podolskiej.

II. Julian, po ojcu Marcinie Józefie właściciel Zbrzyzia, podsędek ziemski kamieniecki, posiadacz Oratówki i Pieńkówki, w powiecie jampolskim, zaślubił 1-o v. Zofię Krzyżanowską, z której syn Feliks, młodo zmarły, 2-o v. Maryę Tołwińską, z której córka jedynaczka Florentyna, wyszła 1847 roku za Krzysztofa barona Błażowskiego z Jazłowca.

III. Antoni, właściciel Siekierzyniec i Tarnawki w Galicyi, kapitan b. wojsk polskich, zmarły w Tarnawce 1840 r., z Tekli Witwickiej, miał córkę Maryannę i dwóch synów: Hipolita *Edwarda* i *Henryka* Napoleona.

Edward, zmarły 1850 r., właściciel Siekierzyniec, zaślubił Elżbietę Wolańską i z niej miał trzech synów:

1. Juliusza, ur. 1829 r., zmarłego we Lwowie 1901 r., właściciela Siekierzyniec i Czernichowa, żonatego z siostrą stryjeczną, Henryką Kozicką, z której córka Emilia, za Julianem bar. Błażowskim.

2. Maryana Edwarda Sylwestra, właściciela Pobereża, wylegitymowanego ze szlachectwa 1883 r., w galicyjskim Wydziale Krajowym, zmarłego 1890 r., żonatego z Sylwią Wandą Ludwiką Kordulą Krystyną Horodyską, z której córka Wanda, za Piotrem Łastowieckim i syn *Edward* Franciszek Korneli, doktór praw, porucznik austryjackich ułanów, dziedzic Dorohów, ożeniony z Izabellą Podlewską, córką Edwarda.

3. Antoniego Joachima, żonatego z Jadwigą Kępliczówną, z której syn Mieczysław, porucznik austryjackich ułanów i córka Marya, zmarła panną.

Henryk Napoleon, młodszy syn Antoniego, ur. w Zbrzyziu 1806 r., zmarły we Lwowie 1887 r., dziedzic po ojcu Tarnawki, zaślubił 1832 r., zmarłą w Popowcach 1880 r. bar. Heydel, córkę bar. Maryana i z niej pozostawił trzy córki: Emilię, za Romualdem Bocheńskim, która wniosła w dom mężowski Tarnawkę, Wandę, zmarłą 1900 r. w Chomiakówce, za Waleryanem Podlewskim, właścicielem Chomiakówki i Henrykę, za Juliuszem Kozickim z Czernichowa.

W pierwszej połowie XVII-go wieku żyło dwóch braci, Stanisław i Stefan, z których pierwszy posiadał Wichrówkę, w powiecie uszyckim. Stanisław, z żony Jadwigi, pozostawił syna Szymona, ur. 1639 r. (metr. z kośc. Grodeckiego), którego synów dwóch: Antoni i Wojciech.

Antoni pozostawił syna Aleksandra, którego syn Stefan, miał syna Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa 1854 r., w gubernii podolskiej.

Wojciech, drugi syn Szymona, miał dwóch synów: Franciszka Józefa i Stanisława. Po Franciszku Józefie pozostali synowie: Michał i Wojciech Józef. Michała dwóch synów: Józef i Fabian. Ludwik i Franciszek, synowie Józefa i Mikołaj i Jan, synowie Fabiana, legitymowali się ze szlachectwa 1854 roku, również w gubernii podolskiej.

Wojciech Józef miał także dwóch synów: Jakóba i Franciszka. Feliks, syn Jakóba i Jan, Szymon, Piotr, Łukasz, Michał i Józef, synowie Franciszka, wylegitymowali się ze szlachectwa tamże 1854 r., a synowie ich, mianowicie: Fran-

ciszek, syn Feliksa, Ludwik, syn Jana, Jan i Józef, synowie Tomasza, Józef i Jan, synowie Piotra, Jan, syn Łukasza i Józef, syn Michała, 1865 r.

Stanisław, drugi syn Wojciecha, miał dwóch synów: Andrzeja i Ludwika. Jan i Tomasz, synowie Andrzeja, a Adalbert, Andrzej i Józef, synowie Ludwika, wylegitymowani tamże 1854 r., a Józef, syn Tomasza i Ignacy, syn Feliksa, wnukowie Adalberta, 1865 r. (Spis.).

Andrzej Dunin Kozicki, syn Stanisława i Antoniny Chrzanowskiej, wnuk Wojciecha i Anny Bobrowskiej, prawnuk Tomasza i Maryanny, wniósł 1798 roku do ziemstwa latyczowskiego manifest, którym zastrzega się co do spadku pozostałego po przodkach swoich na Kozicach, w ziemi chełmskiej (?). Podobny manifest wniósł do grodu latyczowskiego, tegoż samego roku, Mateusz Dunin na Kozicach Kozicki, syn Aleksandra i Ewy Zmieczyńskiej, wnuk Antoniego i Maryanny z Gostyńskich, prawnuk Waleryana, czy Wawrzyńca, roszczący pretensyę do kilkudziesięciu tysięcy złotych, zabezpieczonych na Bussownie i Pawłowie, w ziemi chełmskiej.

Z Ciekanowa (Czekanowa) pisał się Franciszek Dunin Kozicki, zmarły przed 1753 r., po którym pozostała wdowa Maryanna Kozicka, zeznawała w tymże roku akta w Krakowie (Inscr. Gr. Krak. 406 f. 1083).

Pisał się także z Ciekanowa Antoni Franciszek Dunin Kozicki, student uniwersytetu krakowskiego 1742 r., który został bakałarzem 1749 r., a doktorem filozofii 1751 r. Dziekan lelowski 1761 r., pleban w Niegowej i Mrzygłodzie, w latach 1763 — 1782, proboszcz kolegiaty i oficyał pilecki 1784 r. (Gr. Krak.).

Antoni Klemens Józefat, syn Marcina, wnuk Adama i Maryanny z Szawłowskich, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1837 r.

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa 1860 r.: Ludwik Józef, z synem Konstantym i Karol, synowie Gabryela, wnukowie Michała, a 1899 roku Michał, syn Konstantego i 1904 r. Wiktor, syn Karola.

KOZICCY z Kozic, w powiecie sierpskim, w województwie płockiem. W latach 1530 — 1542 dziedziczyli na tychże Kozicach Paweł *Siczek* i Piotr *Siczek*, żonaty z Elżbietą Wierzchowską, córką Pawła. Wacław Kozicki, syn Macieja, zwanego *Siczek* z Kurowa, procesuje 1542 roku brata Pawła z Kozic, zwanego *Dól*, o gwałty (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 36; 7 f. 73 i 340; 8 f. 18). W 1578 r. dziedziczyli na tych Kozicach Tomasz, Szymon i Stanisław *Wantochowie*, i Paweł i Piotr *Siczkowie* (Paw.).

KOZICCY PIRCHOWIE na Pomorzu. Piotr Pirch Kozicki i bracia jego, Jakób i Jan, nabyli 1484 r. Burchardsdorf, Grabowo i Rekownicę. Mikołaj Pirch sprzedał te dobra 1518 r., które znowu posiada 1526 r. Szymon Pirch Kozicki. Szymon sprzedał je znowu 1532 r., które windykuje syn jego Jerzy, 1555 r. (Sł. Geogr. IV f. 176).

KOZICCY z Kozic, w ziemi lwowskiej. W latach 1446 — 1458 występuje w aktach lwowskich Bartosz Kozicki z Kozic, że jednak Kozice w lwowskiem, są wsią królewską, zatem ten Bartosz, z imienia sądząc, mógł być Duninem z Kozic, w radomskiem. Kozice w lwowskiem trzyma w zastawie Iwaszko, ormianin

ze Lwowa, syn Tychna, tłomacz tatarski, łożniczy królewski 1469 r., a po jego śmierci 1506 r. syn jego, Wasil (AGZ. XI — XVII).

KOZICCY różni. Paweł z Kozic Kozicki, zabity 1510 r. przez Pawła Kamieńskiego z Żołtaniec (Inscr. Gr. Krak. 27). Stanisław na Kozicach pozwał 1526 r. Wąsowicza, o kmiecia z Kozic (Arch. Wileńs. 20962 f. 525). Ten Stanisław może być Łabędzicem. Jerzy Szczkowski zwany Kozicki, w przedeckiem, 1555 r.

Piotr Kozicki, syn Jakóba, otrzymał 1653 r. w obozie pod Żwańcem ekspektatywę, na lenność Wołynkę, w województwie czerniechowskiem (Gr. Lwow. 402 f. 969). Mikołaj i żona jego, Maryanna, otrzymali 1666 r. glejt królewski, w sprawie z Domaradzkim (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 91).

Andrzej z Kozic zeznał 1636 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Otwinowa. Umarł 1652 r. Syn ich Franciszek Floryan, żonaty z Maryanną Kędzierzewską 1690 r., a córka Barbara, 1671 r. żona 1-o v. Mikołaja Szczepanowskiego, a 2-o v. Michała Chodorowicza. Bogusława z Ulatowskich, wdowa po Piotrze, kwitowała Michałowskiego, 1685 r. (Inscr. Gr. Krak. 305 f. 1505). Franciszek, syn Gabryela, w imieniu żony Szczwalińskiej, spisuje kontrakt o zastaw Mielna, w brzeskiem-kujawskiem, 1710 r. (Recogn. Brzes. Kuj. 796 f. 157 — 161; Gr. Krak. 283 f. 1115; 288 z 1670 r.; Obl. Gr. Krak. 130 f. 2131; Inscr. Gr. Krak. 317 z 1697 r.; 301 f. 1681).

Antoni, z województwem podolskiem, Franciszek, z ziemią dobrzyńską, Piotr, z województwem kaliskiem, a Władysław, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Anna z Kozickich, 1-o v. Janowa Kruszyńska, 2-o v. Mikołajowa Gołyńska, sędzina kamieniecka, 3-o v. druga żona Aleksandra Chomentowskiego, stolnika kijowskiego, pozwała 1723 r. pasierbów Chomentowskich, o naruszenie dożywocia jej, po pierwszym mężu (Gr. Tremb. 163 f. 1039; 165 f. 121). Regina, wdowa po zabitym Stanisławie Kozickim, z dziećmi: Maciejem, Wojciechem, Zofią i Agnieszką, kwituje 1761 r. brata mężowskiego Krzysztofa, z odsiedzenia wieży. Drugi brat męża Feliks, wspomniany w tym akcie (Gr. Oświęc. 43 f. 190).

Antoni, syn Macieja, kapitana b. wojsk polskich i Teresy z Matczyńskich, dziedziców Wrzeszczowa, w radomskiem, sprzedał 1790 r. Wąsowiczowi, otrzymany w dziale po ojcu Wygnanów (Ingros. Radoms. 3 f. 115).

Paweł Kozicki, namiestnik połocki 1552 r. (Rew. Z. Połoc.). W 1553 roku był marszałkiem dworu Stanisława Dowoyny, wojewody połockiego. Ezof (Józef) Janowicz Kozicki, dworzanin królewski 1585 r. (Akta XIV). Stanisław, dworzanin hetmana Tarnowskiego, niósł na jego pogrzebie chorągiew żałobną. Barbara z Kozickich, Wojciechowa Przyborska, w województwie kijowskiem 1618 r. (Kij. III A f. 359).

Jan Kozicki na Wołyniu, procesuje się 1627 r. z Firlejami (Woł. V B f.44). Andrzej, komornik królewski, został 1639 roku szafarzem żup wielickich (M. 185 f. 155). Anna z Kozickich, za Mikołajem Świnarskim 1649 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Dymitr, pozwany 1627 r. przez Chłopickiego, o grabież wołów (Woł. XI f. 1464).

Maciej, z synem Janem, syn Juliana, wnuk Antoniego, legitymował się ze szlachectwa 1889 r., w gubernii podolskiej.

Niżej wymienieni Koziccy legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej: Leon z synem Gracyanem Franciszkiem, Józef Wincenty z synami: Filipem *Ignacym* Brunonem, Wiktorem, Prosperem i Ignacym i Adolf Antoni z synami: Józefem Hubertem Wiktorem, Rajmundem Ferdynandem Zenonem, Mieczysławem Aleksandrem, Henrykiem Modestem i Ludwikiem, synowie Ludwika, wnukowie Antoniego Wincentego, prawnuki Michała, praprawnuki Piotra, 1847 r.

Tomasz Franciszek z synami: Samsonem Edwardem i Józefem Wacławem, syn Franciszka, wnuk wyżej wymienionego Antoniego Wincentego, 1853 r.

Z ich zaś potomków: Maryan Julian, Stanisław Napoleon i Konstanty, synowie Gracyana Franciszka, 1872 r., a Wiaczesław, Gracyan Teodozy i Anna Konstancya, dzieci Stanisława Napoleona, 1898 r.

Jan, Izydor, Marcel, Konstanty i Jan, synowie Filipa Ignacego Brunona, 1897 i 1901 r.

Hipolit Edmund, syn Józefa Huberta Wiktora, 1860 r.

Stanisław Juliusz, Bronisław i Ferdynand Lucyan, synowie Rajmunda Ferdynanda Zenona, 1884 r. i Antoni Oktawian, syn Ludwika, 1873 r.

KOZICOWIE. Herb ich przedstawia podkowę, barkiem na dół zwróconą w środku której krzyż (Jastrzębiec?).

Bartosz Juszkiewicz Czyżewicz Kozika i syn jego, Mikołaj, sprzedali pewne pustkowie Roskiemu 1527 r. (Arch. Dubr. I). Mikołaj Bartoszewicz procesował się z Mamczycem 1550 r. (ML. 65). W 1547 r. był namiestnikiem hohołskim Dowojny, wojewody połockiego (ML. 63).

Kazimierz i Samuel Kozicowie podpisali, z powiatem lidzkim, elekcyę Jana III-go, Ignacy Kozica, starosta kormiałowski, stronnik Augusta III-go 1733 roku (Oblig. Warsz. 49 f. 612).

KOZICZKOWSCY h. WŁASNEGO, przedstawiającego w polu srebrnem trzy róże czerwone, z jednej gałązki, o trzech odnogach z liśćmi; środkowa wyższa. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Wyszli z Koziczkowa na Pomorzu. Jakób Koziczkowski, kapitan artyleryi koronnej, żonaty 1745 r. z Teofilą bar. de Friese v. Frese, córką Abrahama Ernesta, majora wojsk koronnych i Julii z Orzechowskich (Gr. Lubel.). Dwóch Jakóbów, dwóch Janów i Maciej Koziczkowscy, posłowie prowincyi pruskiej 1733 r., stronnicy Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 611). Jakób, major artyleryi pieszej koronnej, poseł powiatu człuchowskiego i Wojciech, porucznik tejże artyleryi, podpisali, z województwem pomorskiem, elekcyę Stanisława Augusta.

KOZICZOWIE h. ŁABĘDŹ z Kozicz, w powiecie lidzkim. Justyn, Piotr i Antoni z synami: Karolem Leonem, Aleksandrem Stanisławem i Konstantym Feliksem, synowie Kazimierza, wnukowie Andrzeja, prawnukowie Kazimierza, praprawnukowie Marcina Kozicza, właściciela Stecewszczyzny - Abramowiczowskiej i Lackiego, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1832 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Kazimierz Kozicz podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała.

Spotykamy również Koziczów w województwie bełskiem, gdzie Filon, dziedzic części Spasowa, zabity został 1658 roku przez Chamca ze Szlatyna i Lubcza. Pozostawił on, z Barbary Katarzyny Litawskiej, v. Litańskiej, v. Sitańskiej, 2-o v. Jakóbowej Zabłockiej, troje dzieci: Kazimierza, Maryannę i Justynę, ur. 1658 r. Ta ostatnia wyszła za Jana Dobrzyńskiego (Gr. Bełs. 233 z 1646 r.; 247 z 1658 r.; 250 z 1661 r. i 251 z 1662 r.).

Marcin Kozicz, żonaty 1644 roku z Heleną Rudecką, wdową po Mikołaju Smitkowskim (Ibid. 230).

KOZICZYŃSCY z Koziczyna (z Kosziczina). Żona Andrzeja z Koziczyna, pozwała 1419 roku przed sąd w Warce, Andrzeja, dziedzica Koziczyna. Elżbieta (z Maleckich?), wdowa po Macieju Koziczyńskim, współdziedziczka Malcza, w powiecie brzezińskim, 1576 r. (Paw.).

KOZIEBRODZCY v. KOZIOBRODZCY h. JASTRZĘBIEC z Koziebród, w powiecie raciążskim. Przywilej księcia Ziemowita z 1408 r., nadany Boleścicom, o nich wspomina, winni przeto na tarczy herbowej kłaść podkowę barkiem do góry. Jednej dzielnicy z Kucharskimi. Jedna ich gałąź otrzymała tytuł hrabiowski w Austryi 1781 r.

Bolesta z Koziebród i Mikołaj z Kuchar, bracia, synowie, zdaje się, Bartłomieja Bolesty, sędziego płockiego 1363 r., wystawili 1373 r. kościół w Koziebrodach. Bartłomiej i Paweł z Koziebród, wymienieni w przywileju księcia Ziemowita z 1408 roku, nadanego Boleścicom (Mil.), byli widocznie synami Bolesty z 1373 r.

Herb Jastrzębiec.

Bartłomiej dziedziczył i na Gołkowie, w ziemi warszawskiej, dla którego otrzymał prawo niemieckie 1422 r. (M. 3 f. 89). Synem jego był pewnie Andrzej z Koziebród, dziedzic na Gołkowie, żonaty z Katarzyną z Mniszewa, podczaszy księcia Władysława Mazowieckiego 1437 roku, w którym nabył Karsy (Zs. Gr. Czers. 2; M. 336 f. 75 i 82; 5 f. 56). Jako Andrzej z Kars, był 1458 r. podsędkiem, a 1475 r. sędzią ziemskim płockim. Od niego idą Jastrzębczykowie Karscy.

Znak pieczętny Boleściców.

Paweł z Koziebród miał synów: Jana i Marcina, oraz córkę Jadwigę, mającą sprawę w Bełzie 1452 r. (AGZ. XIX. 1831). Jan, kanonik krakowski 1426 r., kanclerz gnieźnieński 1428 r., generalny prokurator kapituły 1437 r., umarł 1451 r. Brat jego Marcin, wydał 1433 r. list polecający niejakiemu Jakóbowi i wymienia w nim, że jest bratem Jana, kanclerza gnieźnieńskiego (Pis. Dz. Pol. IX f. 52). Od niego poszli Koziebrodzcy, a synem jego był pewnie Jan z Koziebród, w orszaku ks. Władysława 1440 r. w Płocku, 1444 r. w Bełzie, kasztelan sierpski 1463 r., a raciążski 1468 r., żył jeszcze 1478 r. Syn jego Bartłomiej, student uniwersytetu krakowskiego 1463 r., kanonik płocki, w latach 1485 — 1497, prowadzi 1493 r. proces z Jakóbem z Koziebród, o Koziebrody. Jan, wojewoda z Kempy, pewno syn Krzysztofa z Kempy, wojewody płockie-

go, także Boleścica. Stanisław z Koziebród, łożniczy ks. Anny, otrzymał 1526 r. wójtostwo w Piasecznie.

Jan, obwiniony 1536 r. o zabójstwo Pawła z Siemiątkowa (Gr. Pł. Wiecz. 3 f. 257). Anna, córka Andrzeja z Czerniewa, wdowa po Andrzeju Koziebrodzkim z Kowalewa, wydzierżawiała 1535 r. część swoją na Kowalewie i Małych Koziebrodach Sierpskiemu (Ibid. 3 f. 7). Anna, wdowa po Janie Koziebrodzkim, obierała plenipotentów 1532 r. (Ibid. 1 f. 228). Dorota, córka Mikołaja Koziebrodzkiego, za Maciejem Unieckim 1543 r. (Ibid. 8 f. 321).

Jakób Koziebrodzki z Wielkich Koziebród, pozwany 1531 r. przez Dorotę z Sławęcina, o napad, żonaty 1536 r. z Heleną Łaszewską, chorążanką płocką, córką Zygmunta (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 209; 3 f. 249 i 279). Był on dziedzicem Koziebród Wielkich i Małych, Łaszewa, Siemiątkowa, Chomęcic, Goszczka i części Kraszewa. Dobrami temi dzielą się 1573 r. synowie jego: Jan, Stanisław, Mikołaj, Zygmunt, Tomasz i Jakób, których też wymieniają regestra poborowe z 1578 roku (Oblata działu 1577 roku w Raciążu; Paw.). Synem także Jakóba miał być Wojciech, zmarły bezdzietnie przed 1573 r., a ożeniony z Magdaleną Krasińską. Od pozostałych synów Jakóba poszło sześć linii Koziebrodzkich, obecnie oprócz jednej wygasłych.

1. Jan, wskutek działu z 1573 r. i zamiany z braćmi 1574 r., dziedzic Siemiątkowa, Chomęcic i Goszczka, pozostawił tylko córki: Agnieszkę, za Marcinem Szydłowskim, Barbarę, za Piotrem Mostowskim, Małgorzatę, za Wojciechem Żabickim, Urszulę, za Floryanem Chotomskim, Dorotę, za Sebastyanem Wrońskim, Annę, za Wojciechem Czapskim i Bogumiłę, za Marcinem Płochockim. Potomkowie tych córek Jana, sprzedali 1764 r. Marcinowi prawa swe do spadku w Chocimierzu, po Stanisławie Hieronimie Koziebrodzkim.

2. Stanisław, drugi syn Jakóba, współdziedzic Koziebród i Kraszewa, żyjący 1584 r., z Anny Chamskiej, miał córkę Jadwigę Marcinowę Malewską i synów: Floryana bezdzietnego, Pawła, którego syn Piotr bezdzietny, Marcina, którego córka Dorota, za Zygmuntem Leskim i Walentego.

Walenty, elektor Jana Kazimierza i króla Michała, miał synów. Władysława i Jana. Z nich Jan pozostawił syna Bartłomieja Samuela 1697 r., którego, z Anny Leskiej, syn Tomasz, tytułowany miecznikiem płockim, należy w latach 1753—1756 do spadku po Stanisławie Hieronimie.

Władysław, starszy syn Walentego, elektor królów: Michała i Jana III-go, podwojewodzy 1680 r. i poborca płocki 1682 r., zastawił 1697 r. część swoją i synowca swego Bartłomieja w Chamsku Mostowskim, a z Zofii Pniewskiej, pozostawił córki: Jadwigę Piotrowę Niedrowską i Elżbietę Michałowę Ostrowską, obie bezdzietne i syna Stanisława, dziedzica Kosemina i Zagajowa, miecznika, a od 1729 r. wojskiego zawskrzyńskiego, zmarłego 1744 r. Pierwsza żona Stanisława, Katarzyna Bromirska, zmarła bezdzietnie 1704 r., z drugiej, Franciszki Rutkowskiej, pozostały córki: Apolonia Antoniowa Osiecka, skarbnikowa zawskrzyńska, Maryanna Antoniowa Bagińska, pisarzowa grodzka płocka i Eleonora Pawłowa Kadłubowska, miecznikowa wyszogrodzka, zmarła przed 1756 r., w którym jej dzieci, wraz z ciotkami, przychodzą do spadku po Stanisławie Hieronimie.

3. Mikołaj, trzeci syn Jakóba, żonaty z Katarzyną Milewską, miał córki: Jadwigę, za Andrzejem Bogurskim, Zofię, za Maciejem Kęsickim, Bogumiłę, 1-o v

za Aleksandrem Kęsickim, a 2-o v. za Feliksem Gościckim i Annę, 1-o v. za Borzymem Malewskim, 2-o v. za Janem Dramińskim, oraz synów: Stanisława bezdzietnego i Baltazara. Ten ostatni, z żony, Ewy Chudzewskiej, pozostawił córkę Katarzynę Wojciechowę Sękowską i synów: Jana i Macieja, których matka 1624 roku już 2-o v. Antoniowa Osiecka, kwitowała z sumy, a którzy 1639 r. dopełnili działu dóbr Koziebrody.

Maciej, ożeniony z Zofią Rościszewską, miał syna Tomasza bezdzietnego i córki: Barbarę Mikołajowę Siemiątkowską, Joannę Wojciechowę Niedrowską i Magdalenę, 1-o v. Sebastyanowę Malewską, 2-o v. Jakóbowę Łabanowską.

Jan, starszy syn Baltazara, elektor Jana Kazimierza, zaślubił Ewę Kosińską i miał z niej córkę Maryannę Janowę Makomaską i siedmiu synów. Z nich:

a) Krzysztof i b) Andrzej, bezżenni.

c) Stanisław, kanonik płocki, pleban w Koziebrodach 1699 r.

d) Kazimerz, po którym córka Maryanna, 1-o v. Kazimierzowa Niemojowska, 2-o v. Tomaszowa Czaplicka i syn Jan, ożeniony z Konstancyą Zaborowską, z której córka Teresa Stanisławowa Sękowska.

c) Paweł, po którym, z Krystyny Hakowskiej, syn Piotr bezdzietny i córka Ewa, 1-o v. Kierska, 2-o v. Kossobudzka.

f) Stefan, który 1683 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Malewskich, pozostawił córkę Katarzynę Zaborowską i synów: Jakóba, kanonika kamienieckiego, proboszcza tarnopolskiego 1746 roku i kanonika stanisławowskiego 1756 r. i Macieja, po którym, z Anny Gierzyńskiej, czy też Gurzyńskiej: Maryanna Klicka, Helena zmarła panną, Jan, chorąży wojsk saskich, w latach 1756—1766 i Franciszek, 1756 r. subdelegat, 1761 r. vicesgerent grodzki, 1766 r. komornik graniczny halicki, podpisał 1754 r., jako Franciszek de Paulo Bolesta Koziebrodzki, protest przeciw rozwiązaniu ordynacyi ostrogskiej, a w latach 1754 — 1756 z rodzeństwem i stryjem wpływa do sprawy spadkowej po Stanisławie Hieronimie.

g) Wojciech, siódmy syn Jana, towarzysz pancerny, żonaty z Ewą Malewską, miał córki: Agnieszkę Ignacowę Czaplicką i Zofię, zmarłą panną i syna Adama.

Adam, wojski zawskrzyński 1746 r., spisał testament 1762 r., a zmarł 1764 roku. Żonaty 1-o v. z Klarą Zakrzewską, z której córka Ewa, za Franciszkiem Arciszewkim z Czosnowa 1750 r. (DW. 73 f. 231), 2-o v. z Agnieszką Karską, z której synowie: Ignacy, Marcin i Tadeusz, zmarły młodo (DW. 95 f. 463 i 516), 3-o v. z Konstancyą Oborską, wdową po Karolu Izbińskim, łowczym sochaczewskim, 1755 r. (DW. 77 f. 467 i 80 f. 65). Z tych synów:

Ignacy v. Ignacy Mikołaj Bolesta Koziebrodzki, podwojewodzy zakroczymski i towarzysz pancerny 1753 r., został pokwitowany przez Ziemeckiego (DW. 74 f. 766). W 1764 r. został po ojcu wojskim zawskrzyńskim. W 1769 r. otrzymał prawem kaduka pewne grunta w Wielkim Kazuniu, którego część nabył również od Brochockiego, tegoż roku (M. 272 f. 250 i DW. 88 f. 375). W 1779 r., wspólnie z bratem Marcinem, zawarł ugodę z Mieczkowskim (DW. 95 f. 939). W tymże roku, wspólnie z żoną, Brygittą z Bieńkowskich, sprzedał część Kazunia Twardowskiemu (DW. 95 f. 463 i 516). W 1786 r. układał się z Bieńkowskim (M. 300

f. 79). Żył jeszcze 1793 r., w którym odstąpił sumę Domaszewskiemu (DW. 109 f. 6). Jako Wiktor Ignacy, podwojewodzy zakroczymski i poseł ziemi warszawskiej, podpisał elekcyę Stanisława Augusta.

Marcin Bolesta Koziebrodzki, brat Ignacego, nabywając 1764 r. część dóbr Koziebrody, Łaszewo i Siemiątkowo od Józefa Mostowskiego, potomka Piotra i Barbary z Koziebrodzkich, wymienił wszystkich swoich przodków, aż do Jakóba (DW. 84 f. 893), Przeniósł się na Ruś, gdzie nabył znaczne majątki i już 1749 r. był regentem grodzkim halickim. Tegoż roku tytułowany skarbnikiem kijowskim, a w latach 1751 — 1754 łowczym trembowelskim. W 1759 r. jest sędzią grodzkim halickim. W latach 1751 — 1756, skupuje od całej rodziny prawo do spadku po Stanisławie Hieronimie Koziebrodzkim na Rusi w Chocimierzu, Żabokrukach i innych dobrach. W 1765 r., w którym był i starostą olchowieckim i porucznikiem chorągwi pancernej, nabył prawa do części Chocimierza od Mostowskich (DW. 85 f. 206). W tymże roku został podsędkiem halickim, umarł 1787 r., w którym kwitował Rogoziński brata jego Ignacego i jego sukcesorów (DW. 103 f. 1103). Był i starostą chreptyjowskim 1772 r. (Kancl. 83 II f. 18 i 37). Po rozbiorze kraju, mianowany radcą Trybunału galicyjskiego apelacyjnego, członek Stanów galicyjskich, otrzymał 1781 r. od cesarza Józefa II-go tytuł hrabiowski dziedziczny (M. 299 f. 218). Żonaty 1-o v. 1754 r. z Wiktoryą Świejkowską, podczaszanką czerniechowską, wdową po Pawle Koszutskim i po Stanisławie Hieronimie Koziebrodzkim zmarłą 1756 r., z której córki: Ignacya, ur. 1755 r., zaślubiona 1-o v. 1774 r. Michałowi Onufremu-Szeptyckiemu, a 2-o v. Michałowi Krukowieckiemu i Helena, ur. 1756 r. Żonaty 2-o v. 1759 r. z Zofią Broniewską, córką Stanisława Adama, cześnika brzesko-kujawskiego i Teresy Sakinównej, 3-o v. z Maryanną z Rychtów Humiecką, wdową po N. Humieckim (DW. 105 f. 318). Z Broniewskiej, Marcin pozostawił: Franciszkę Józefę, za księciem Janem Puzyną, Małgorzatę Urszulę, za Józefem Przybysławskim 1792 r., Stanisława Jana, *Leopolda* Jana, *Józefa* Wincentego, *Jana* Krzysztofa i Wincentego Antoniego, pozwanych 1790 r. o różne sumy (Tryb. Gal.) i kwitowanych 1793 roku przez Mogilnickiego (DW. 109 f. 720). Z nich trzech: Leopold, Józef i Jan, dało początek trzem liniom tego domu.

I. Hr. Leopold, dziedzic Łuki, podpułkownik i szef 13-go pułku piechoty wojsk Księstwa Warszawskiego, kawaler krzyża Virtuti Militari, członek Stanów galicyjskich, zmarły 1833 r., zaślubił 1-o v. Maryę Rzeszotarską, z nią bezdzietny, 2-o v. Karolinę Siedliską, miecznikównę bracławską, zmarłą 1835 roku, z której:

A). Hr. Justyn, ur. 1822 r. w Łuce, zmarły 1885 r. w Wenecyi, pochowany w Podhajczykach, szambelan dworu austryjackiego 1856 r., członek dożywotni austryjackiej Izby panów 1884 r., generał-major wojsk austryjackich, zaślubił 1854 r. Różę hr. Wallis, damę krzyża gwiazdzistego i damę pałacową cesarzowej austryjackiej i z niej pozostawił:

1. Hr. Leopolda, ur. 1855 r., szambelana cesarsko-austryjackiego 1881 r., posła austryjackiego w Marokko 1908 r.

2. Hr. *Maryę Justynę* Różę.

3. Hr. *Józefa* Maryę, ur. 1862 r., szambelana austryjackiego i rotmistrza 1-go pułku ułanów wojsk austryjackich.

B). Hr. Ludwik, ur. 1824 r., zmarły 1850 r., zaślubił Olgę Cieńską, córkę Mikołaja, dziedzica Okna i Julii z Dzierzkowskich. Z niej córka Jadwiga, 1874 r. za Antonim Wybranowskim, starostą w Czortkowie.

C). Hr. Szczęsny, ur. 1828 r., zmarły w Chlebowie 1900 r., poseł na sejmy galicyjskie, prezes Rady powiatowej skałackiej zaślubił 1855 r. hr. Olgę Golejewską, córkę hr. Jana i Róży z Czarnomskich. Z niej.

1. Hr. Marya Róża, zaślubiona w Chlebowie 1883 r. Kalikstowi Ostroróg-Gorzeńskiemu.

2. Hr. Tadeusz, ur. 1860 r., właściciel Sapohowa, doktór praw, szambelan dworu austryjackiego, porucznik dragonów, poseł austryjacki w Egipcie 1908 roku.

3. Hr. Jan, ur. 1862 r., szambelan dworu austryjackiego i porucznik pułku dragonów.

4. Hr. Ludwik, ur. 1867 r., szambelan dworu austryjackiego, zaślubił 1905 roku we Lwowie Idę Rylską, córkę Władysława i Izy z ks. Puzynów.

5. Hr. Antoni, ur. 1871 r, szambelan dworu austryjackiego, zaślubił 1898 roku Maryę Bogucką, córkę Władysława i Maryi z Wolańskich.

D). Hr. Emilia, za ks. Józefem Puzyną.

II. Hr. Józef, dziedzic Chocimierza, członek Stanów galicyjskich, zaślubił Teklę Ludmiłę Zielińską, córkę Aleksandra, podkomorzego nurskiego i Jadwigi z Zielińskich. Z niej syn hr. Adam, właściciel Chocimierza, zmarły 1845 r., żonaty z Matyldą z Zagórskich, córką Karola z Kołodziejówki i Anieli z Dulskich, pozostawił dwóch synów: Władysława i Kazimierza.

A). Hr. Władysław, ur. 1839 r. w Kołodziejówce, zmarły 1893 r. w Chłopicach, znany autor dramatyczny, poseł na sejmy galicyjskie i do Rady państwa w Wiedniu, zaślubił 1877 r. Emilię z Głogowskich, zmarłą 1883 r., dziedziczkę Chłopic, córkę Artura i Anny z Polanowskich. Z niej córki: hr. Anna, zaślubiona w Kozłowie 1896 r. Tadeuszowi Bohdanowi, synowi Hipolita, prezesa banku krajowego i hr. Ewelina, zaślubiona w Kozłowie 1900 r. hr. Władysławowi Dieduszyckiemu, synowi hr. Wojciecha.

B). Hr. Kazimierz, ur. 1840 r.

III. Hr. Jan, dziedzic Kudryniec i Michałówki, zmarły 1809 r., zaślubił Krystynę Gryf Małachowską i miał z niej córkę Joannę Tytusowę Dwernicką i syna hr. Eugeniusza, zmarłego 1840 roku, żonatego z Sabiną Malinowską, z której synowie:

1. Hr. Jan, zmarły 1884 r., z Zofii Jordan-Stojowskiej, córki Feliksa i Pelagii z Malinowskich, pozostawił syna hr. Feliksa.

2. Hr. Eugeniusz, dziedzic Kudryniec, zmarły 1877 r., z Heleny Kęszyckiej, córki Józefa i Józefy Horodyskiej, dziedziczki Wołkowiec, pozostawił syna Józefa, ur. 1870 r.

4. Zygmunt, czwarty syn Jakóba, działem 1573 r. wziął wspólnie z braćmi, Tomaszem i Jakóbem, dobra Łaszewskie. Miał synów: Zygmunta i Wojciecha bezdzietnych, Pawła, po którym syn Tomasz i córki: Helena Baltazarowa Malewska i Elżbieta Janowa Nicka, wszyscy bezdzietni i Stanislawa, ożenionego z Barbarą Skarbkówną, po którym, syn jedyny Jan, ożeniony z Anną Pieczkow-

ską. Dzieci Jana: Tomasz, Wiktor i Stanisław, brali spadek 1681 roku po Zofii Skarbkównie. Anna, córka Jana, wyszła za Kaspra Przeradzkiego. Z synów:

Tomasz, dziedzic Kraszewa, Gaczułtów, Sławęcina i Borowego, fundował 1708 roku ołtarz w kościele w Koziebrodach i aniwersarze za duszę ojca, dziada i babki, pradziada i żyjącej jeszcze matki. Umarł bezżenny.

Wiktor, podwojewodzy płocki, konsyliarz konfederacyi ziemi dobrzyńskiej 1703 r. (Lauda dobrzyńskie), z Agnieszki Chamskiej, pozostawił córkę Zofię, 1-o v. Rafałowę Piegłowską, 2-o v. Jaroszewską, 3-o v. Franciszkowę Lipińską i synów: Józefa, dziedzica Tłuchówki, ożenionego z Jadwigą Boczewską, zmarłego 1724 r. i Adama, podwojewodzego płockiego, którego, z Kunegundy Malewskiej, jedyna córka Anna, 1-o v. Feliksowa Nakwaska, chorążyna wyszogrodzka, 2-o v. Antoniowa Galemska, sprzedała 1758 r. Tłuchówek Czarnomskiemu.

Stanisław, trzeci syn Jana, miał córki: Maryannę Suliską, Marcyannę Maciejowę Karską, Magdalenę Kosińską i synów: Antoniego bezdzietnego i Franciszka. Ten ostatni, dziedzic Dyblina, w ziemi dobrzyńskiej, 1706 r. (Herb. Król.), poseł ziemi dobrzyńskiej do Prymasa 1717 r. (Lauda), otrzymał, wspólnie z żoną Anną Kiewnarską, 1722 r. konsens królewski, na odstąpienie Zbyszewa i Strachowa Chełmickiemu (Sig. 20) W 1725 r. został cześnikiem dobrzyńskim, umarł 1738 r., pozostawiając córki: Magdalenę, wydaną 20-go Lutego 1730 r. za Józefa Antoniego Nałęcza, z czasem chorążego dobrzyńskiego, Maryannę i Teodorę, oraz synów: Karola, żyjącego jeszcze 1756 r., Franciszka, 1766 r. skarbnika zawskrzyńskiego, Antoniego, który 1747 r. w imieniu swojem i brata Franciszka, ogłosił reces od manifestu przeciw ważności obioru deputata i Bernarda Ludwika.

Bernard Ludwik, deputat na Trybunał radomski 1749 r., został podsędkiem dobrzyńskim 1750 r., z którego urzędu rezygnował 1790 r. W 1785 r. był kandydatem do kasztelanii rypińskiej (MP.). Ożeniony 1-o v. z Katarzyną Cissowską, 2-o v. z Maryanną Sumińską, zmarłą bezdzietnie, rozdzielił 1783 r. dobra między synów, zachowując sobie od każdego 500 flor. rocznie i wyznaczywszy córce Ludwice, ur. 1770 r., posagu 45,000 flor. Synów było trzech: Józef Franciszek, Tomasz i Onufry.

Józef Franciszek Bolesta Koziebrodzki, poseł królewski na sejmik dobrzyński 1778 r., konsyljarz konfederacyi targowickiej tejże ziemi (Lauda Dobrzyńs.), komornik ziemski dobrzyński 1783 r., został pisarzem ziemskim dobrzyńskim 1789 roku. Dziedzic Kraszewa, umarł bezżenny.

Tomasz, ur. 1757 r., chrzczony w Sobowie, marszałek sejmiku dobrzyńskiego 1778 r., skarbnik rypiński 1791 r., komisarz cywilno-wojskowy dobrzyński, dziedzic Bątkowa Jeziornego, Dyblina i innych dóbr, a z czasem i Kraszewa, zawarł 1782 r. intercyzę przedślubną z przyszłą swą żoną, Anną Machczyńską, córką Kazimierza, podczaszego zawskrzyńskiego i Kunegundy z Iwińskich (DW. 98 f. 87). Umarł 1818 r. w Kraszewie, pozostawiając małoletnie dzieci, pod opieką Tomasza Wyczołkowskiego.

Onufry, najmłodszy syn Bernarda Ludwika, ur. 1774 r., otrzymał od ojca Kamienicę, Michałków, Grzymały, Lenie i różne sumy, a z żony, Elżbiety Świnka-Zielińskiej, chorążanki raciąskiej, pozostawił syna Leona, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Nie wiem, czy nie Leona córką była ostatnia z Koziebrodzkich, dziedziczka Koziebrodów, Zofia, żona 1-o v. Józefa Nakwaskiego, 2-o v. Stanisława Chełmickiego.

5. Tomasz, piąty syn Jakóba, współdziedzic Łaszewa, miał córkę Agnieszkę, za Jakóbem Bobrowskim i synów: Feliksa bezdzietnego, Adama, po którym Wojciech i Walenty, żonaty z Ewą Kozłowską, bezdzietni, Anna Andrzejowa Malewska, Maryanna, 1-o v. Danielowa Myszyńska, 2-o v. Arnoldowa Mlicka i Elżbieta Maciejowa Jaroszewska i Stefan, po którym, z Elżbiety Miszewskiej, córka Anna i synowie: Michał ksiądz, Piotr, Paweł i Wiktor. Wiktora, z Teofili Rościszewskiej, synowie: Kazimierz i Wojciech, zmarli bezdzietni, ostatni z linii Tomasza.

6. Jakób, najmłodszy syn Jakóba, współdziedzic Łaszewa 1573 r., miał czterech synów: Adama, Wojciecha i Macieja, bezdzietnych i Samuela, którego, z Doroty Dobrskiej, córka Zofia Waleryanowa Niwińska 1655 r., posesorka Honiatyna, w bełskiem, 1666 r. i syn Piotr, ożeniony z Maryanną Kluszewską. Z trzech synów Piotra: Andrzeja, Stanisława i Wojciecha, tylko Wojciech, ożeniony z Anną Złotnicką, 2-o v. Stanisławową Bieniecką, łowczyną bracławską 1715 r., pozostawił jedynego syna Stanisława Hieronima.

Stanisław Hieronim, towarzysz pancerny 1699 r. (Perp. Czers. 16 A f. 148), regent ziemski czerniechowski 1721 r., pisarz grodzki nowogrodzki 1723 r., pisarz grodzki halicki 1727 r., łowczy halicki 1737 r. i podstarości i sędzia grodzki halicki 1742 r., został stolnikiem trembowelskim 1744 r., umarł 1751 r. Ożeniony z Wiktoryą Świejkowską, podczaszanką czerniechowską, wdową po Pawle Koszutskim, która po jego śmierci wyszła 3-o v. za Marcina Koziebrodzkiego, miał z niej dzieci: Maryannę i Antoniego, zmarłe młodo przed nim, a rozległe dobra jego dziedziczne, jak Chocimierz i zastawne, jak Dziuryn i liczne inne, objął po długim procesie, w latach 1751 — 1759, Marcin Koziebrodzki, skupiwszy prawa do spadku od wymienionych wyżej Koziebrodzkich, z wszystkich linii po Jakóbie i od Złotnickich, ciotecznych swoich braci (Kij. XII f. 1332).

Oprócz wyżej wymienionych, wśród elektorów Jana Kazimierza, podpisani Adam i Mikołaj, a króla Michała: Kazimierz, Tomasz i Wojciech. Anna, żona Adama Ładowskiego 1655 r. Ewa, wdowa po Adamie Papieskim 1735 r. (Perp. Czers. 23 B f. 102). Szymon, miecznik zawskrzyński, umarł 1731 r. Konstancya, żona Ignacego Ludwika Glinki 1760 r. Anna z Wierzbowskich, wdowa po bezdzietnie zmarłym Tomaszu Antonim 1777 r. Kazimierz, 1794 r. w szkole Pijarów w Łomży, dzierżawca Raczyna 1811 r. Michał, kapitan b. wojsk polskich 1831 r., zmarł 1874 r. w Żydowie.

KOZIEGŁOWSCY h. LIS z Koziegłów, w dawnem księstwie siewierskiem. Krystyn z Koziegłów, kasztelan sandecki 1386 r., zmarły 1437 r., wzniósł murowany kościół w Starych Koziegłowach (Dług.). Pisał się też z Mirowa, mógł więc być synem Jarosława z Mirowa 1356 r., a wnukiem Mszczuja z Chrzelowa, wojewody sandomierskiego. W 1383 r., jako starosta w Kole, rabuje dobra arcybiskupie (J. z Czarnk.). W 1410 roku prowadzi chorągiew Lisów pod Grünwaldem. W 1423 r., zatytułowany kasztelanem sandeckim i miecznikiem krakowskim, choć miecznikiem był wtedy Paszko z Biskupic. Był i sędzią generalnym sandeckim.

W 1422 r. odkupuje Bąkowiec z przyległościami od Heleny, córki Piotra z Bąkowca, podsędka krakowskiego, żony Jana z Sieciechowic, a swojej zdaje się synowicy. Ożeniony 1-o v. z Katarzyną Borkówną, stolnikówną sandomierską 1388 r. (Kod. m. Krak.), dziedziczką Żarszyna, w sanockiem, a 2-o v. z Katarzyną Oleśnicką, siostrą kardynała Zbigniewa, której zabezpieczył 500 grzyw. na Giebułtowie 1400 r., pozostawił z pierwszej żony: Jana, Krystyna, Dorotę, żonę Hinczy z Rogowa, kasztelana sandomierskiego i Annę, a z drugiej — Jana i Katarzynę, żonę Dobiesława z Szczekocin, podstolego sandomierskiego. Dopełnili oni 1439 r. działu rozległych włości, po ojcu pozostałych.

Jan drugi, w liczbie wielu wsi otrzymał i Giebułtów i dał początek domowi Giebułtowskich.

Jan pierwszy otrzymał z mocy działu zamek i miasto Koziegłowy, z przyległemi wsiami, a po matce Żarszyn, a Krystyn twierdzę Mirów, także z należącemi do niej wsiami (Helc. II. 2795, 2796).

Jan starszy sprzedał 1439 roku Smolickiemu Żarszyn, w ziemi sanockiej (AGZ. XI). Obaj starsi bracia podpisali 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna. Jan był starostą lelowskim 1466 r. Żonaty z Elżbietą, wraz z synem Krzczonem, zastawił 1481 r. część Koziegłów Rudzkim. Ten Krzczon, lub może syn jego, sprzedał 1519 r. całe dobra Koziegłowskie, za 10,000 czer. złot. biskupowi krakowskiemu, Janowi Konarskiemu.

KOZIEGORSKI z Koziegór Wacław, zabezpieczył 1445 roku posag żonie, Elżbiecie z Sieciechowic, na Mirzawie (Helc. II). Wdowa po nim 2-o v. Nawojowska, 1463 roku.

KOZIEJACCY z Koziejat, w powiecie brzeskim. Tomasz Koziejacki, w powiecie przedeckim 1553 r., a Szymon 1572 r. Floryan *Polecz*, dziedzic Koziejat 1566 r. (Paw.). Floryan z żoną, Małgorzatą, sprzedali 1573 r. Strzygi, a wzięli w zastaw Łakno t. r. Jan Koziejacki, syn Floryana, kwitował Bierzyńskiego 1580 r. (Gr. Przed. 8 f. 156; 19 f. 291; 21 f, 97; 22 f. 459 i 461; 28 f. 77).

KOZIEJKO Jan, krajczy smoleński, żonaty 1764 r. z Benedyktą Michniewską (Ist. Jur. Mat. XIX).

KOZIEKOWIE książęta, patrz *Kozikowie.*

KOZIELEC Stanisław, właściciel 1564 r. części Orchowa, w powiecie krasnostawskim (Paw.).

KOZIELECCY. Jan z Kozłowa Kozielecki, sędzia grodzki orszański, 1654 roku (Ist. Jur. Mat. XXV). Tenże Jan z żoną, Maryanną Zielczewską (może Kiełczewską?), wziął 1650 r. w zastaw dobra Woroncewickie od Paca (Ibid.).

KOZIELNICKI Bogusław z Wielkopolski, zwolniony 1497 i 1498 r. od wyprawy przeciwko Turkom (Wierzb. II. 717 i 1214).

KOZIELSCY h. LELIWA mieli być, podług Niesieckiego, na Litwie.

KOZIELSCY h. LUBICZ. Adam Kozielski, komornik starodubowski 1562 roku (Wittyg).

KOZIELSCY h. ROLA ze wsi Kozieł v. Koźle, w powiecie brzezińskim. Mikołaj i Racibor, bracia, z Koźla, mają częste sprawy w Łęczycy, w końcu XIV-go wieku. Z Koźla v. z Koźli, ale nie wiadomo z których, pisali się studenci uniwersytetu krakowskiego. Andrzej, syn Macieja, późniejszy profesor teologii i Mikołaj, syn Jana, 1435 r., Klemens 1461 r. i Jakób 1464 r., synowie Pełki, Paweł, syn Klemensa, Michał, syn Marcina i Wincenty, syn Piotra, 1470 r., Jan, syn Jana, 1473 r. Janek z Koźla, kanonik krakowski, pleban z Luborzycy i skarbny biskupa krakowskiego, w latach 1331 — 1345. Piotr, proboszcz bytomski, zabity 1367 r. przez mieszczan bytomskich. Mikołaj, syn Wojciecha, kleryk w Krakowie 1452 roku. Wawrzyniec, pleban z Targowiska, kanclerz biskupa przemyskiego, 1495 roku.

Herb Rola.

Piotr Kozielski otrzymał 1498 r., różne dobra skonfiskowane, za niestawienie się na wyprawę wojenną (Wierzb. II. 1160). Wojciech, syn Jakóba i Anny Zdunowskiej, uznany 1565 roku za zdolnego, do stawania w sądach (M. 100 f. 17). Stanisław, Mikołaj Jan, Jakób, Sebastyan i Jan, syn Stanisława, Kozielscy, dziedzice Koźla 1576 roku. Stanisław, współdziedzic Moskuli i Glinnika w tymże roku, a Małgorzata, Dąbrówki - Sowic (Paw.). Marcin zeznał 1618 roku zapis dożywocia z żoną, Anną z Grasińskich (DW. 57 f. 80). Wojciech, syn Floryana, kwitował Ponętowskiego 1620 r. (Gr. Przed. 66 f. 234). Krzysztof i Piotr podpisali, z województwem łęczyckiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Jan, z województwem krakowskiem, obiór króla Michała. Agnieszka z Rożańskich, wdowa po Janie Kozielskim, 1713 r. (DW. 62 f. 341). Jadwiga, za Janem Szymańskim, 1734 r. (Perp. Czers. 23 A f. 274). Aloizy, dziedzic Małocic, pisarz komisyi cywilno - wojskowej, 1791 roku (DW. 107 f. 805; 111 f. 769).

Dominik, syn Andrzeja i Ludwiki Wilkowskiej, wnuk Jerzego i Katarzyny Jasińskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim.

Ze zmarłej 1798 r. Salomei z Płachtów, 2-o v. Janowej Kraczewskiej, pozostawił Dominik syna Dominika, młodo zmarłego i córkę Małgorzatę, żonę 1812 roku Kajetana Kraczewskiego (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

Herb Topór.

KOZIELSCY h. TOPÓR z Kozielska, w powiecie kcyńskim, z rodu Pałuków. Zbylut z Kozielska i synowie jego: Zbylut i Drogomir, świadczą w Gnieźnie 1258 r. Sędziwój z Kozielska i syn jego Mikołaj, świadczą znów w Łeknie 1387 roku (KWP. I i III). Ów Sędziwój i synowie jego: Mikołaj, Albert i Dobiesław, mają częste sprawy w Poznaniu i Gnieź-

nie, w końcu XIV-go wieku. Albert był księdzem. Pewnie i Tomasz z Kozielska, żyjący w tymże czasie, był synem Sędziwoja (Leksz.). Jan Kozielski, kanonik włocławski 1404 r. Jadwiga, wdowa po Janie Kozielskim, z oprawy swej na Ośnie, wysłała 1497 r. konnego zastępcę na wojnę wołoską, w orszaku syna swego, Trystrama Kozielskiego, a na wojnę turecką wysłała Jaskółeckiego (St. Pr. P. Pom. VII. 417 i 458). Nakazany pokój i zgoda, pod zakładem 200 grzyw., między tymże Jakóbem Trystramem Kozielskim i Maciejem Budziejewskim, a plebanem z Janczewa, 1497 r. (Ibid. 183).

Grzegorz Kozielski zabezpieczył 1522 r. posag żonie, Małgorzacie z Budziejowskich (M. 25 f. 886). Jakób, Maciej i Jan dziedziczyli 1577 roku na Kozielsku (Paw.).

W 1523 r. w Piotrkowie świadczyli przy wywodzie szlachectwa Sebastyana z Zielonczyna, Jan i Paweł Kozielscy h. Topór, z Kozielnik, w łęczyckiem (?) (Zs. Halic. 9 f. 762). Marcin otrzymał 1571 roku w dożywocie połowę Laszkowa i Chrościenka, w powiecie gnieźnieńskim (M. 109 f. 498).

Kasper Kozielski, syn Macieja Kozielskiego z Gorzewa h. Topór i Barbary Wojnowskiej, kanonik poznański i płocki, został 1613 r. kanonikiem gnieźnieńskim. Wiceprezydent Trybunału koronnego 1617 r., otrzymał 1622 r. opactwo wągrowieckie (Kor.). Patrz *Kosielscy*.

KOZIELSCY, nie wiem jakiego herbu, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej: Michał z synami: Aaronem i Janem, syn Jana, wnuk Łukasza, prawnuk Michała, 1845 r. i Piotr, syn Aarona, w tymże roku. Józef z synami: Andrzejem, Aleksandrem i z synem tego ostatniego Włodzimierzem i Augustynem z synami: Benedyktem i Tomaszem, syn Andrzeja, wnuk powyższego Łukasza, prawnuk Michała, 1854 roku, a Gerwazy i Mikołaj, synowie Benedykta, 1897 roku.

Tomasz, syn Jana, wnuk Andrzeja, prawnuk powyższego Łukasza, także 1854 roku.

Grzegorz, syn Leona, wnuk Jana, prawnuk Michała, 1901 r.

KOZIEŁKOWSCY v. KOZIOŁKOWSCY h. RAWICZ z Koziełek, w ziemi rawskiej, na których dziedziczyły już 1579 r. różne rodziny. Współdziedzicami zaś Jeziorka, Wągrów, Trzeboszewic, Leszczyn i Długiego, byli Koziełkowscy (Paw.). Wojciech z Koziełek, na uniwersytecie krakowskim 1414 r. Zuzanna Koziełkowska, za Bartłomiejem Pęcławskim 1591 r. Stanisław Koziełkowski, dziedzic na Woli Belskiej 1564 r. (Paw.), żonaty 1-o v. z Barbarą Szczycińską, córką Wacława, 2-o v. z Zofią Grotowską, z drugiej żony pozostawił synów: Mikołaja, Jana, Stanisława, Wojciecha i Krzysztofa, którzy 1609 r. nabyli od swej matki część jej w Dąbrówce. Mikołaj i Wojciech dopełnili 1612 r. działu Woli Belskiej. Krzysztof sprzedał 1625 r. dział swój na Dąbrówce, bratu Mikołajowi, a schedę swoją na Woli Belskiej Oborskiemu, który też nabył 1640 r. i od Mikołaja, część jego na tejże Woli.

Mikołaj, elektor Władysława IV-go, był 1640 r. podwojewodzym czerskim. Wojciech zapisał 1613 r. sumę żonie swej, Marynie z Bierzwińskich. Syn jego, Stefan, sprzedał 1640 r. Oborskiemu, część swoją na Woli Belskiej (Zs. Gr. Czers.

56 f. 65; Perp. Czers. 1 A f. 221; 3 f. 268; 4 f. 93, 139 i 354; 7 f. 159 i 269; 10 f. 196 i 216).

Zygmunt Chryzostom, pisarz ziemski sieradzki 1663 r., umarł sędzią ziemskim 1677 r. Dorota z Ublińskich, wdowa po Aleksandrze Koziełkowskim, kwitowała Kożuchowskiego 1699 r. Syn ich Franciszek, odstąpił 1728 r. pewną sumę Laskowskiemu (Perp. Czers. 16 C f. 199 i 21 f. 8).

W 1412 r. na sądach w Kaliszu Przecław z Koziełkowa.

KOZIEŁŁOWIE h. KOZIEŁ w W. Ks. Litewskiem. Antoni, Ignacy i Mikołaj, synowie Jana, Wincenty z synem Józefem Ignacym i Ignacy, synowie Józefa, oraz Kazimierz z synami: Józefem i Pawłem Piotrem Ignacym, syn Michała, wnuk Szymona i Paweł z synem Feliksem, syn Wincentego, wnuk Piotra, prawnukowie Andrzeja, praprawnukowie Jana Koziełły, dziedzica 1654 roku dóbr Ołańsk, legitymowali się ze szlachectwa 1805 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

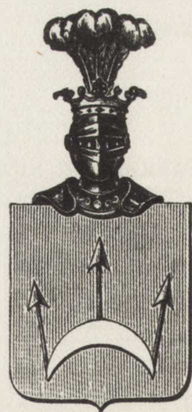
Do nich pewnie należą: Polonia, żona Mikołaja Michnowicza, bojarka wołkowyska 1532 r. (ML. 24). Iwan Wasilewicz Kozieł, urzędnik trabski 1563 roku (Arch. Dubr. IV). Matfiej Semenowicz Kozieł, bojaryn hospodarski powiatu grodzieńskiego 1561 r. (J. Wolff). Ignacy Kozieł, cześnik kowieński, z województwa brzeskiego-litewskiego, stronnik Stanisława Leszczyńskiego 1733 r. (JW.).

KOZIEŁŁOWIE - POKLEWSCY h. KOZIEŁ. Sawicz Kozieł, przodek ich, miał się przenieść ze Smoleńszczyzny na Litwę, gdzie od dóbr Poklewo, w powiecie oszmiańskim, Koziełłami-Poklewskimi się pisali.

Kozieł, poseł od wielkiego księcia Witolda, obecny w Wiślicy 1415 r. Jan i Mikołaj Kozłowie, łożniczowie królewscy 1504 r. (T. Paw. I).

Herb Kozieł.

Herb Kozieł.

Kozieł, podstarości oszmiański 1604 i 1606 roku, dziedzic Bakszt i Świetlany, w powiecie oszmiańskim, miał trzech synów: Fabiana, Gabryela i Filona. Z nich:

Fabian, sekretarz królewski, nabył 1618 r. Świrki, w powiecie święciańskim. W 1629 r. podstoli oszmiański, miał być podług Kojałowicza, następnie wojskim wileńskim i chorążym oszmiańskim. Rzeczywiście był chorążym oszmiańskim w latach 1644—1649 (Arch. Dubr. VI). Wojskim zaś wileńskim był Jan, może jego ojciec, 1627 r. (Ibid. V). Z Katarzyny Niewiadowskiej, pozostawił syna Kazimierza, miecznika oszmiańskiego 1636 r., następnie stolnika upickiego, w końcu podkomorzego wendeńskiego 1675 r. Żonaty 1-o v. z ks. Halszką Kroszyńską, 2-o v. z Zofią z Zenowiczów, której zapisał 1675 r. Suchodoły, w powiecie oszmiańskim. Córka jego Anna, wyszła 1-o v. za Władysława Wołłowicza, wojewodę witebskiego,

a 2-o v. za ks. Michała Leona Druckiego Sokolińskiego, pisarza litewskiego. Posagu miała 25,000 flor. i 50,000 flor. zabezpieczonych 1659 r. na Dołginowie. Synów Kazimierza trzech: Jan, Jerzy i Fabian. Z nich:

A). Jan, dziedzic Nowego Miadzioła, był miecznikiem oszmiańskim.

B). Jerzy v. Jerzy Michał, dziedzic Jazna, a po śmierci bezdzietnej brata i Nowego Miadzioła, starosta dziśnieński 1667 r., został chorążym oszmiańskim 1683 r. Wspólnie z żoną, Anną Kociełłówną, marszałkówną oszmiańską, odstąpił starostwo i wójtostwo dziśnieńskie bratu Fabianowi. Król potwierdził tę cesyę 1699 roku. On nie żył już 1690 r., a pozostała po nim wdowa wyszła 2-o v. za Leona Kazimierza Ogińskiego, podstolego litewskiego, a 3-o v. za Felicyana Lackiego, podstolego nowogrodzkiego. Córek pozostawił trzy:

1. Halszkę, żonę 1696 r. 1-o v. Kazimierza Kmicica, starosty krasnosielskiego, zmarłego 1703 r., 2-o v. 1704 r. Krzysztofa Ciechanowieckiego, starosty chosławskiego, 3-o v. Ludwika Ilinicza, stolnika mścisławskiego.

2. Rozalię, żonę 1-o v. Michała Aleksandra Judyckiego, starosty jaświońskiego, 2-o v. Franciszka Galimskiego, miecznikowicza orszańskiego, 3-o v. Stefana Michała Frąckiewicza, podstarościego oszmiańskiego, 4-o v. N. Woydagi, koniuszego lidzkiego.

3. Annę, za Ludwikiem na Baksztach Chomińskim, starostą oszmiańskim, który, wspólnie z żoną, sprzedał 1731 roku Nowy Miadzioł Oskierkom (Arch. Dubr. XIII).

C). Fabian v. Fabian Stanisław, starosta i wójt dziśnieński 1691 roku (Akta XI), zaślubił Maryannę z Bratoszyna Zenowiczównę, córkę Janusza Despota z Bratoszyna, podkomorzego połockiego i Kornelii z Chrapowickich, wojewodzianki witebskiej. Oboje kwitowali jej rodziców 1691 r., z odebranego posagu. On nie żył już 1731 r., w którym starostwo dziśnieńskie otrzymał Radziwiłł, ale widocznie go nie objął, bo posiadał je następnie syn Fabiana, Michał i żona jego, Ludwika z Sulistrowskich, córka Krzysztofa, podstolego oszmiańskiego. Michał pożyczył 1722 r. Sapieże, 2,000 talarów, z zabezpieczeniem na Zelwie i Hołowczynie (Sap. III). Nie żył 1736 r., w którym pozostała po nim wdowa posiadała Suchodoły, w oszmiańskiem. Wyszła ona następnie za Józefa Krzysztofa Woynę, z czasem oboźnego połockiego, któremu przyznano dożywocie na starostwie dziśnieńskiem. Michał pozostawił trzech synów: Ambrożego, Józefa i Tadeusza.

1. Ambroży, po ojczymie Woynie, starosta dziśnieński, poseł oszmiański 1776 r., chorąży oszmiański 1784 r. i kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., odstąpił starostwo dziśnieńskie Michałowi Kozielle - Poklewskiemu, który nim był 1788 r., a starostwo mendziańskie, które również posiadał, bratu Tadeuszowi, który nim jest już 1775 r.

2. Józef, porucznik petyhorski, buławy wielkiej litewskiej 1776 r., pułkownik husarski i starosta żykowiecki 1783 r., zaślubił Teklę Komarównę, córkę Onufrego, podstolego mozyrskiego i Racheli Chodźkówny, która wyszła 2-o v. za Józefa Kulwieca, stolnika zawilejskiego, generała majora wojsk litewskich, a 3-o v. za Antoniego Łappę, prezydenta sądu grodzkiego oszmiańskiego. Synowie jego: Fabian i Feliks, sędziowie ziemscy powiatu zawilejskiego, legitymowali się ze szlachectwa 1798 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

3. Tadeusz, starosta mendziański 1775 r., zaślubił N. Weryha Darewską, córkę Franciszka, starosty pokorszańskiego i Rozalii z Koszczyców, z której syn Janusz, wylegitymowany ze szlachectwa 1798 r., wspólnie z braćmi stryjecznymi i córka Józefa, zmarła 1790 r., żona Franciszka Jankowskiego, podczaszego smoleńskiego, z czasem sędziego ziemskiego oszmiańskiego.

Dominik Kozieł-Poklewski, właściciel Szawli 1752 r., miał syna Franciszka Józefa, którego synowie: Antoni Ferdynand z synem Stefanem Augustynem i Zygmunt, legitymowali się ze szlachectwa 1832 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Aleksander Kozieł-Poklewski, dziędzic Łopaczewszczyzny 1707 r., miał syna Marcyana, strażnika orszańskiego, żonatego z Anną Biegańską, córką Piotra, cześnika połockiego, którego syn Antoni, na konwokacyi warszawskiej 1764 roku, podpisał tegoż roku konfederacyę ziemi oszmiańskiej. Syn jego, Józef, z synami: Onufrym, Ottonem i Waleryanem, legitymował się ze szlachectwa 1832 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Niżej wymienieni, chociaż nie zawsze Poklewskimi się pisali, do tego domu należą: Lubka Korsakówna Iwanowa Koziełłowa, 1568 r. Józef Kozieł i żona jego, Halszka z Haraburdów, dziedzice Horodeczna, w powiecie oszmiańskim, sprzedali te dobra 1619 r. Biesieckim. Maksymilian Kozieł Poklewski, świadczył w orszańskiem, 1655 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Adam Bronisław Kozieł, deputat z witebskiego 1665 r., na Trybunał litewski (A. Tryb. Lit.). Stanisław Kozieł - Poklewski, na sejmiku w Wilnie 1671 r. (Akta VIII). Samuel Kozieł-Poklewski, strażnik oszmiański, w latach 1691—1702, umarł skarbnikiem oszmiańskim 1703 r. (J. W.). Anna Koziełłówna, za Józefem Korsakiem Udzielskim 1701 r., a Petronella, za Szymonem, bratem Józefa. Floryan Kozieł, horodniczy oszmiański, pod Olkienikami 1700 r., żonaty z Kamińską. Córka jego Zofia, za Mikołajem Schwerinem, podczaszym parnawskim, około 1715 roku (J. W.).

Jerzy Kozieł, podczaszy witebski, Jan, Antoni, Michał, Stanisław i Gabryel, pod Olkienikami 1700 r. Kazimierz Kozieł - Poklewski, horodniczy wiłkomierski, 1703 r. N. Kozieł, z Justyny z Olechnowiczów Dorohostajskich, 2-o v. Kazimierzowej Michałowej Żabiny, horodniczyny połockiej, miał synów: Józefata i Michała, dziedziców Wereszkowa i Dereczyna 1709 r. (J. W.). Dominika Koziełłówna, zakonnica Św. Bazylego w Wilnie.

Krystyna z Koziełłów - Poklewskich, żona Aleksandra Korsaka, dziedzica Dzierumicz, około 1722 roku. Konstancya Koziełłówna, żona Szymona Gieysztora, 1727 r. (Sap. III). Andrzej Kozieł - Poklewski, żonaty z Fiedorowiczówną, córką Marcina, strażnika oszmiańskiego, 1730 r. (Arch. Wileń. 6266 f. 537).

Stanisław Kozieł - Poklewski, cześnik słonimski, stronnik Augusta III-go 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 612). Ignacy Kozieł z żoną otrzymali 1749 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa kormiałowskiego, z rąk N. Koziełły - Poklewskiego (Sig. 27). Ignacy Kozieł-Poklewski, starosta płotelski, 1749 r. Fabian Kozieł, podstoli oszmiański, 1755 r. (Akta XII). Jan Kozieł, strażnik starodubowski, elektor Stanisława Augusta.

Krzysztof Kozieł-Poklewski, regent grodzki 1767 r. i ziemski 1775 r. (Akta IX), a pisarz grodzki wileński 1783 roku. Michał Kozieł - Poklewski, starosta

dziśnieński, poseł powiatu oszmiańskiego na sejm czteroletni 1788 r. (V. L.). Kajetan Kozieł, żonaty 1793 r. z Maryanną z Oskierków, kasztelanką oszmiańską (Żychl.). Bogumiła z Koziełłów, za Józefem Horbaczewskim, rotmistrzem pińskim, 1791 r. Stanisław Kozieł, łowczy oszmiański, 1791 r. (DW. 107 f. 1209).

Józef Kozieł, syn Jana i Katarzyny Chmielewskiej, sędzia brasławski, dziedzic Kowalewa, zmarły 1840 r., pochowany w wystawionej przez siebie kaplicy grobowej w Drymiatach, z zaślubionej 1831 r. Judyty Łopacińskiej, córki Józefa i Klotyldy Ruszczycówny, pozostawił córkę Wandę, zaślubioną 1859 r. Władysławowi Bortkiewiczowi i trzech synów: Józefa, ur. 1835 r., zmarłego 1839 r., Bronisława, ur. 1836 r., dziedzica Kowalewa i Władysława, ur. 1834 r., zmarłego 1889 roku, ożenionego 1862 r. z Teklą Lenkiewiczówną, córką Aleksandra i Aleksandry z Misunów. Z niej: Józef Onufry i Władysław Aleksander, bliźnięta, ur. 1863 r., Maryan Henryk, ur. 1864 r., Jan, ur. 1871 r., żonaty z Maryą Klottówną i Teresa Marya, wydana 1891 r. za Wiktora Mirskiego (Teka hr. St. Kossak.).

Jan Kozieł, żyjący w końcu XVIII-go wieku, dziedzic Antokola, zaślubił Annę Rudominiankę Dusiatską, córkę Michała Kazimierza, łowczego starodubowskiego, z której, oprócz kilku córek, miał ośmiu synów: Józefa Kalasantego, Karola, Ambrożego, Ignacego, Jakóba, Krzysztofa, Bernarda i Romana. Z nich:

1. Józef Kalasanty, marszałek wilejski, właściciel Kniahinina, Serwecz i Wereczaty, zaślubił N. Rodziewiczównę i miał z niej kilka córek, oraz synów: Jana, Kajetana, Józefa, Aleksandra, Dominika i Benedykta.

a) Jan, właściciel Serwecz, z Tolensdorffówny, pozostawił: Jana, żonatego z Felicyą Koziełłówną, z której: Jan, Wincenty i Józef; Wincentego, dowódcę oddziału wilejskiego, poległego pod Władykami 1863 r. (Arch. Fedor. w Oknie); Józefa, ożenionego 1883 r. z Julią Koziełłówną, z której: Józef, Wincenty i Tadeusz; Michała, Pawła i Zenona, którego dzieci: Zenon, Michał, Jan i Janina.

b) Kajetan, właściciel Kniahinina, sędzia wilejski, z Lichodziejewskiej, miał córki: Felicyę Janowę Koziełłową i Wiktoryę Stanisławowę Koziełłową, oraz synów: Henryka młodo zmarłego i Eustachego, emigranta, z Maryi zaś Kościałkowskiej, miał pięć córek: Jadwigę, Maryę, Teresę, Józefę i Zofię.

c) Józef, porucznik wojsk rosyjskich, z Wandy hr. Brzostowskiej, miał synów: Augustyna i Edwarda. Ten ostatni zaślubił Wilhelminę Świętorzecką, z której: Józef, Marya i Fortunat.

d) Aleksander, właściciel Wereczaty, pozostawił Konstantego, dziedzica Wereczaty, żonatego z Filipiną Koziełłówną-Poklewską, z której córki: N. (Stanisława?), za Antonim Szyszko i Wanda, zaślubiona 1905 r. w Wilnie Aleksandrowi Kościałkowskiemu, Ignacego, żonatego z Zeifertówną, Kazimierza, żonatego z Dmochowską, Leona i Anielę.

e) Dominik, dziedzic Miadzioła, z Michaliny Bohdanowiczówny, miał synów: Juliana i Gustawa. Tego ostatniego, z Przeuskiej, syn Henryk.

f) Benedykt, z Elżbiety Borowskiej, ma córkę Helenę, zaślubioną 1882 r. w Wilnie Leopoldowi Karolowi Czaplickiemu z Łapczyna.

2. Karol, dziedzic Antokola, zaślubił Teresę Kościałkowską i z niej pozostawił: Karola, Ambrożego, Aleksandra, Cezarego w emigracyi i Romana, oraz córki: Ludwikę i Dominikę, za Justynem Stachowskim. Z nich Karol, właści-

ciel Antokola, zaślubił Urszulę Kościałkowską, z której córka Teresa Rodkiewiczowa i synowie: Konstanty i Karol. Ten ostatni, żonaty z Anielą Jodkówną, ma: Karola, Ottona, Annę i Teresę.

3. Ambroży, prezydent wiłkomierski, dziedzic Dekszniań, w wiłkomierskiem, fundator kościoła w Sudejkach, z Dominiki Rodziewiczówny, pozostawił syna Pawła, sędziego wiłkomierskiego, zmarłego 1871 r., żonatego 1-o v. z Kamillą Korsakówną, 2-o v. z Ludwiką hr. Ledóchowską, córką Franciszka i Zofii z Krompoltów, wdową po Żelaskowskim.

Potomstwo Pawła z Korsakówny: a) Władysław; b) Stanisław; c) Adam; d) Józef; e) Paweł, dziedzic Mniszkowa, żonaty z Wandą Jodkówną, z której: Wanda Bzowska, Witold, żonaty z Jakubowską, Zdzisław i Anna Potocka; f) Antoni, żonaty z Anną Bolcewiczówną, z której: Paweł, Antoni, Aleksandra i Marya; g) Stefan, dziedzic Dekszniań; h) Grzegorz; i) Tomasz i j) Kamilla Ottonowa Kopańska.

Potomstwo Pawła z hr. Ledóchowskiej:

a) Marya; b) Dominika, za Andrzejem Kopańskim; c) Anna, za Zygmuntem Zawadzkim; d) Tekla, zaślubiona 1883 r. Aleksandrowi Łopacińskiemu; e) Julia, zaślubiona 1883 r. Józefowi Koziełłowi; f) Zofia; g) Paulina, zaślubiona 1897 roku, doktorowi Janowi Rosnerowi ze Lwowa; h) Ludwika; i) Franciszek i j) Ambroży.

4. Ignacy umarł młodo.

5. Jakób, kanonik wileński.

6. Krzysztof, o nim nie mam żadnej wiadomości.

7. Bernard, dziedzic Łojć, w powiecie wiłkomierskim, z Teresy Szwejkowskiej, pozostawił cztery córki: Rozalię, Dominikę, Konstancyę i Franciszkę, oraz czterech synów: Bernarda, Władysława, Jana i Stanisława. Z nich:

Bernard, porucznik wojsk rosyjskich, bezdzietny z Anastazyą Jakowlew.

Władysław, dziedzic Łojć, żonaty 1-o v. z Wiktoryą Heppenówną, 2-o v. z Władysławą hr. Ledóchowską, pozostawił kilka córek i synów: Władysława, Zdzisława, Michała, Stanisława i Piotra.

Jan, major wojsk rosyjskich, z Zofii Borówny, pozostawił: Edwarda, żonatego z Fiedorowiczówną, Ryszarda, Władysława, Włodzimierza i Maryę.

Stanisław, pułkownik wojsk rosyjskich, z Wiktoryi Koziełłówny, pozostawił: Eustachego, Stanisława, Władysława i Bronisława.

8. Roman, z Polkowskiej, pozostawił: Klaudyę, Barbarę Gizbertową, Annę, Franciszkę i Zenejdę Grzymaylinę (Teka hr. St. Kossak.).

Tomasz, landwójt połocki, żonaty z Anną Szpinkówną, pozostawił córkę Adelę, za Józefem Misuną, oraz synów: Wincentego i Alfonsa.

Wincenty zaślubił Ernestynę Makarewiczównę i z niej ma: Alfonsa, Władysława, Wincentego i córkę Korzonową.

Alfons, ur. 1810 r., zmarły 1890 r., radca stanu, właściciel rozległych dóbr Bykowszczyzny, w gubernii permskiej, zamieszkały na Syberyi, z Anieli Rymszanki, zmarłej w Bykowszczyznie 1901 r., miał synów: Alfonsa, Wincentego i Jana, oraz córkę Annę, generałowę Riesenkampff. Wincentego, z Maryi Hattowskiej,

córka Marya i syn Alfons (Teka hr. Kossak.). Wincenty jest obecnie członkiem Rady Państwa w Petersburgu z wyborów.

KOZIEŁŁOWIE v. KOZŁOWIE h. NOWINA. Paprocki pisze, że za jego czasów, żyli bracia: Andrzej, starosta kraśnicki, Piotr, Kasper, Melchior i Baltazar, którzy na dworach przedniejszych senatorów służbę pełnili. Mikołaj Kozieł z Dąbrówki-Zabłotnej, zmarły przed 1563 r., żonaty był 1557 r. z Elżbietą Kochanowską. Synowie jego: Jan, Piotr i Tomasz, komornik graniczny radomski i stężycki 1597 r. Józef, żonaty z Maryanną z Brzosków, dzierżawił 1727 roku Dymidcze (Gr. Halic.).

KOZIEŁŁOWIE posiadali prawem wieczystem ziemię Hazenicką, w starostwie lubeckiem, z nadania Zygmunta Augusta. W 1636 r. trzymali ją: Jukita Taraszewicz, Rycko Dorochowicz, Fedor Stefanowicz i Aluczyk Hryćkowicz (Źr. Dziej. V).

z KOZIEMINA na Pomorzu. Hektor, student uniwersytetu krakowskiego 1402 r., proboszcz głuszyński, kanonik poznański 1422 r., kanonik włocławski 1489 roku, pisał się też z Piaszczyna; umarł 1493 r. Synowiec jego, Wojciech, 1457 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1419). Mikołaj z Koziemina otrzymał, za różne zasługi wojenne od króla, w latach 1418, 1425 i 1444, 380 grzyw. na Czołpinie, w radziejowskiem. (Ten był może z Kossemina, w mławskiem).

KOZIENICKI h. WIENIAWA Piotr Władysław, dziedzic Kozieniczek, w radomskiem, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben.).

KOZIERADZCY, czasem KOZIERACCY, albo KOSIERADZCY h. KORAB', wzięli nazwę z Kozierad, właściwie Kosierad, w ziemi drohickiej, których część zwała się Kosierady-Korabie. Dziedziczyli na nich 1580 r. Szczęsny, syn Macieja, 1584 r. Krzysztof i Samuel, synowie Mateusza i Jakób, syn Mikołaja (Wyr. Lub. 23 f. 114), a 1590 r. Feliks, Wojciech i Marcin, Mateusz, Paweł, Jan i Stanisław (Ibid. 42 f. 287).

W powiecie przedeckim Tomasz, syn Wojciecha, 1556 r. pod opieką Odechowskiego i Skarbka, Floryan 1571 r. (Gr. Przed. 10 f. 189; 20 f. 278).

Andrzej i Wojciech, dzierżawcy Ustrzyk Górnych, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sanockim.

Franciszek Kosieradzki, syn Fabiana, nabył 1764 r. część Kosierad-Korabi od Sikorskiego. Żonaty 1-o v. z Ewą Wyrozębską, 2-o v. z Maryanną Kobylińską, z pierwszej żony miał syna Antoniego, ur. 1765 r. w parafii Rozbice (Rozbity Kamień), a z drugiej—syna Jana, ur. 1784 r. tamże, obu wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 58).

Stanisław Kosieradzki, syn Macieja, nabył 1736 r. część Kosierad Wielkich od Paczowskiej. Synowie jego: Józef Franciszek, ur. 1740 r., Michał Mateusz, ur. 1742 r., Ludwik Bartłomiej, ur. 1744 r., w parafii Rozbice, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 59).

Tamże legitymowali się ze szlachectwa: Kasper, syn Bartłomieja, nabywca części Kosierad od Dmowskiego, 1790 r. i Wawrzyniec, syn Józefa, wnuk Karola, któremu ojciec oddał 1777 r. część Kosierad Wielkich i Korabiów (Akta Galic. 297 i Quat. VIII f. 78).

Hipolit Jacek Kozieradzki v. Kosieradzki, komornik sądowy lwowski, dłużnik Budzyńskiej 1783 r., syn Felicyana i Joanny z Jezierskich, wnuk Adama Stanisława i Krystyny z Górskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Umarł komornikiem halickim 1790 r. Z pierwszej żony, Joanny z Noelów, pozostawił: Anielę, za Ferdynandem Szachłackim, Salomeę i Dionizego, a z drugiej, Kunegundy z Zarembów, zmarłej 1798 r., której, jako przyszłej swej żonie, zapisał 1779 r. dwa tysiące florenów, Bartłomieja, oficera wojsk austryjackich i Ludwika, bliźnięta, Augustyna Antoniego, Benedykta Oktawiana, adwokata i Felicyana Onufrego, oficera wojsk austryjackich. Z nich Ludwik był księdzem, proboszczem w Rawie ruskiej. Zmarł on 1814 r., a po nim brało spadek wyżej wymienione jego rodzeństwo.

Stanisław Jan Nepomucen, syn Benedykta Oktawiana, radca sądowy w Galicyi, udowodnił 1847 r., wraz z synem Władysławem Piotrem, pochodzenie swoje szlacheckie, w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

KOZIERADZCY v. KOZIERACCY h. KORCZAK, w województwie ruskiem. Piotr Kozieracki, żonaty 1596 r. z Barbarą z Niedźwieckich, 1-o v. Walentową Borkowską (Gr. Tremb. 20 f. 75; 311 f. 860). Antoni i siostra jego, Maryanna, sprzedali 1745 roku część Kawska Skiwskiemu (Gal. Tab. Contr. Nov. 84 f. 38). Patrz *Bohowityn*.

KOZIERADZCY h. POMIAN z Kozierad, właściwie Kosierad, w ziemi drohickiej. Na Kozieradach dziedziczyli 1580 r. Stanisław, Gabryel, Sebastyan i Jakób, synowie Mikołaja; Wojciech, syn Walentego; Andrzej i Jerzy, synowie Jana; Feliks, Stanisław, Marcin i Paweł, synowie Macieja; Gabryel i Szymon, synowie Jakóba; Jan, Marcin i Franciszek, synowie Pawła; Dorota i Barbara, córki Stanisława; Stanisław, Paweł, Maciej i Franciszek, synowie Serafina i Jan, syn Mateusza (Wyr. Lub. 7 f. 451).

Jan Kozieradzki, syn Piotra, przyznaje 1584 r. sumę Marcinowi, synowi Pawła (Zap. Lub. 3 f. 928). Wojciech, komornik ziemski drohicki, w latach 1620 — 1646 (Ibid. 24 f. 1032 i 40 f. 554). Dominik, podpisarz kancelaryi grodzkiej sanockiej (Ibid. 48 f. 534). Samuel, z województwem bracławskiem, Tomasz, z lubelskiem i Tomasz, z województwem sandomierskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Grzegorz, syn Mikołaja, z ziemi drohickiej, odstąpił 1698 r. część Kozierad Kazimierzowi, synowi Wawrzyńca, a Wojciech, syn również Wawrzyńca, odstąpił 1731 r. część tychże dóbr Bartłomiejowi, synowi Kazimierza. Kazimierz znów, syn Bartłomieja, dokupił 1770 r. część tychże dóbr od Andrzeja, syna Jakóba.

Antoni i Wawrzyniec, synowie Macieja, nabyli 1714 r. część Kozierad od Krasowskich. Ignacy, syn Jana i Barbary Wojewódzkiej, wnuk powyższego Wawrzyńca, urodził się 1768 r. Jan, syn Wawrzyńca i Marcelli Bielińskiej, odstąpił synowi Ignacemu część dóbr Bielany, Jarosławy i Żyłaki.

Tomasz, syn Szymona, nabył 1746 r. część Przewusk od Błońskiego, a Mikołaj, syn powyższego Tomasza, nabył znów część tychże dóbr od Przewuskich, 1787 roku.

Michał, syn Antoniego, nabył 1755 r. część Kudelczyny, od Katarzyny Xiężopolskiej, a z żony Maryanny, miał dwóch synów: Mikołaja, ur. 1755 r. i Kazimierza, ur. 1762 r. w parafii Rozbice (Rozbity Kamień?).

Kazimierz, Ignacy, Mikołaj i Mikołaj i Kazimierz, wyżej wymienieni, przedstawili powyższe dowody, legitymując się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Akta Galic. 297[383]; 295[371, 384]; Quat. VIII f. 236).

Maciej Kozieradzki, burgrabia grodzki krzemieniecki 1784 r.

KOZIERADZCY, nie wiem jakiego herbu, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej i kijowskiej. W wołyńskiej 1842 r.: Ignacy z synem Janem, syn Michała, 1850 r. Ludwik Józef, syn Józefa, z synami: Franciszkiem Rajmundem, Feliksem, Mieczysławem i Dionizym, 1852 r. Jakób, syn Jana, wnuk Ignacego, a w kijowskiej 1848 r. Piotr, syn Sebastyana, wnuk Antoniego.

KOZIERKIEWICZOWIE Jakób i Ferdynand Maksymilian, synowie Tomasza, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KOZIEROWSCY v. KOZIOROWSCY h. DOŁĘGA z Koziroga, w ziemi dobrzyńskiej. Właścicielami Koziroga-rzecznego byli 1564 r. Jan i Paweł; Stanisław, Jan, Feliks i Mikołaj; Jan, Jakób, Mateusz i Andrzej, zwani *Wróblowie*, Jan zwany *Laska*, Stanisław i Marcin; Adam i Albert Kozierowscy, a Koziroga-leśnego: Albert *Kmoch*, Adam, Walenty, Feliks i Marcin Kozierowscy. Andrzej Kozierowski, współwłaściciel Wolęcina tegoż roku (Paw.).

Herb Dołęga.

Pewnie z tej rodziny pochodził Andrzej Kozierowski, żyjący 1483 r., o którym wspomina Kętrzyński. Sowie z Koziroga-leśnego skonfiskowano dobra 1497 r. (Wierzb. II. 926).

Barbara z Janiczewa, córka Stanisława, wdowa po Janie Kozierowskim, ustanowiła 1534 r. w Płocku pełnomocnikiem syna swego, Stanisława (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 260). Hieronim Kozierowski, w województwie brzeskiem-kujawskiem, a Jakób, w województwie płockiem, 1632 r. Marcin, z ziemi dobrzyńskiej, elektor Jana Kazimierza, a Jarosz, z województwa brzeskiego-kujawskiego i Stanisław, z województwa poznańskiego, elektorowie króla Michała. Stanisław Koziorowski, właściciel 1581 roku Jurkowa i Łęki, w powiecie pilznieńskim (Paw.).

W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: dwóch Marcinów, Adama, dwóch Janów, Łukasza i dwóch Stanisławów, wszystkich z ziemi dobrzyńskiej. Antoni Dołęga Kozierowski, starosta broszkowski, z województwem smoleńskiem i powiatem kowieńskim, a Józef i Karol Dołęgowie Kozierowscy, starostowie rostkowscy, pierwszy z województwem smoleńskiem, a drugi, z powiatem kowieńskim, podpisali elekcyę Stanisława Augusta.

Jest prawdopodobnem, że Józef i Karol byli starościcami, a nie starostami rostkowskimi.

Z nich Józef, koniuszy smoleński 1765 r., miecznik 1770 r., a cześnik smoleński 1782 r. Potomkowie jego, Artur Bolesław Ryszard, Edmund Ludomir Astolf i Rudolf Bronisław Antoni, synowie Antoniego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Józef, rotmistrz smoleński 1784 r.

W 1693 r. właścicielem Małachowa pod Witkowem, w powiecie gnieźnieńskim, był Jan. Krewny jego Wojciech, właściciel Małachowa Górnego i Wierzbiczan, zmarły 1729 r., zaślubił Teresę Tomicką, która po jego śmierci wyszła 1730 roku za Józefa Małachowskiego. Jan, syn Wojciecha, urodził się 1716 roku w Małachowie.

Maciej, krewny bliski poprzednich, miał syna Ignacego, dziedzica Małachowa 1773 r., żonatego z Konstancyą Bronikowską, z której: Maciej, Michał, Tomasz, ur. 1755 r., Antonina i Łukasz.

Ignacy umarł 1782 r., pochowany w Kiekrzu. Maciej miał syna Jana Piotra Pawła, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 rokiem. Tomasz, brat Macieja, zaślubił 1781 r. Maryannę Zabłocką.

Daniel Kozierowski, syn Antoniego i Anny Piotrowskiej, w sądzie grodzkim halickim, a Józef, Jan i Wojciech, synowie Kazimierza, wnukowie Andrzeja, w sądzie grodzkim oświecimskim, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r.

Józef, dziedzic Chorowic, żonaty ze zmarłą 1806 r., Zuzanną Ślepowron Gostkowską, córką Antoniego (A. Krak. For. Nob.). Zofia, żona Franciszka Ślepowron Gostkowskiego, właściciela Łętowni, zmarła 1834 r. (A. Tryb. Krak.).

Jeden z Janów, dziedziczących w drugiej połowie XVI-go wieku na Kozirogu-rzecznym, przeniósł się do Wielkopolski, gdzie pozostawił trzech synów: Macieja, Łukasza i Wojciecha. Pierwszy z nich nie żył już 1595 r., w którym pozostali bracia podzielili się majątkiem po nim pozostałym. Wdowa po nim Zofia, wyszła za Bielickiego.

Wojciech, syn Jana, miał również trzech synów: Wawrzyńca, Stanisława i Łukasza. Procesowali się oni w grodzie poznańskim, w latach 1630 — 1639, z Rostkowskimi, Radzewskimi i innymi.

Łukasz, syn Wojciecha, posiadacz Rogowa, Rogówka i Szczepankowa, zaślubił 1642 r. Maryannę z Roszkowa Roszkowską i z niej miał syna Stanisława, który, poczynając od 1665 r., często jest wzmiankowany w aktach grodzkich poznańskich. Jan, syn Stanisława, ożeniony z Marcyanną Przystanowską, pozostawił syna Marcina, żonatego z Anną Mąkowską, zmarłą w Wysoczce 1737 r., pochowaną w Buku, córką Piotra i Katarzyny z Rożnowskich. Po śmierci Mąkowskiego Piotra, dziedzica Mierzewa, podzielił się Marcin 1719 r. majątkiem po nim pozostałym, ze szwagrem swoim, Sebastyanem Grudzielskim, żonatym z Wiktoryą Mąkowską. W tymże czasie nabył Wysoczkę pod Bukiem. Miał on pięcioro dzieci: Macieja, Katarzynę, Jadwigę, Joannę Helenę, ur. 1722 r. w Wysoczce i Sebastyana Feliksa, ur. 1725 r. tamże. Z nich:

Maciej, po ojcu dziedzic Wysoczki około 1739 r., zaślubił Maryannę Stawiską, z której: *Michał* Stefan, ur. w Wysoczce, Wawrzyniec Jakób ur. tamże 1744 r., Wiktorya Anna, ur. 1745 r., Melchior Antoni, ur. 1748 r. i Apolonia Mar-

cyanna, ur. 1753 r., już po śmierci ojca, która nastąpiła w 1752 r. w Wysoczce. Pozostała po nim wdowa, wyszła za Wojciecha Krajewskiego, który nabył Wysoczkę od pasierbów.

Michał, syn Marcina, zaślubił w Pszczewie 1769 r. Barbarę Frebenównę i z niej miał synów: *Antoniego* Onufrego, ur. w Zielomyślu 1773 r. i Jana Nepomucena, około 1840 r. rejenta komisyi obwodowej w Bydgoszczy, oraz córkę Urszulę, zakonnicę w Ołoboku.

Antoni Onufry, żonaty 1-o v. z Brygidą Michalską, zmarłą w Słupcy 1816 roku, 2-o v. z Julianną Krzycką, córką Wiktora i Salomei z Lipskich, z pierwszej żony pozostawił: Karola, Salomeę, Ignacego, ur. 1813 r. i Józefa Jana, ur. 1815 r. (metr. w Słupcy z 1816 r.), a z drugiej, Cyryla Michała, ur. 1821 r. w Wielowsi pod Ołobokiem, Franciszka Ksawerego, ur. w Skarboszewie 1833 r. Antoni, właściciel nabytego Lubinia pod Trzemesznem, umarł 1854 r., a druga jego żona 1867 roku, pochowana w Orchowie.

Józef Jan, syn Antoniego, zaślubił 1843 r. w Wągrowcu Weronikę Garczyńską, córkę pułkownika Jana Nepomucena i Agaty z Dembińskich, zmarłą 1873 r. w Ostrowitem i z niej pozostawił syna Floryana Apolinarego, ur. 1847 r. w Sulęcinie, którego synowie: ksiądz Stanisław, proboszcz w Siemianicach, Antoni, Zygmunt i Alfons.

Z tej rodziny pochodzą Kozierowscy protestanci, osiedleni w Prusach książęcych, z których Fryderyk Wilhelm był od 1816 roku prezesem rejencyjnym w Bydgoszczy, a jego potomek Oskar, jest obecnie prezesem królewskiej rejencyi w Szlezwigu.

KOZIEROWSCY v. KOZIOROWSCY h. JELITA z Kozierogów, w powiecie piotrkowskim, której to wsi byli właścicielami 1552 r., Wawrzyniec Kozierowski, Anna, wdowa Kozierowska i Jan Kozierowski (Paw.). Pełka, syn Mikołaja z Kozierogów, 1437 r. student uniwersytetu krakowskiego.

Mikołaj, syn Prokopa, żonaty 1586 roku z Dorotą Cieszkowską. Syn jego, Kasper, sprzedał 1608 r. Strzygi Łazińskiemu, a 1614 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Izabellą. Umarł 1629 r. Siostra jego Ewa. Anna, za Dziewczopolskim 1615 r. (Gr. Przed. 31 f. 711; 34 f. 466 i 468; 42 f. 152; 61 f. 423; 53 f. 33; 55 f. 484; 60 f. 328; 67 f. 704; 69 f. 815). Albert Kozierowski umarł 1617 r., pochowany w Piotrkowie, gdzie ma pomnik wystawiony (Star. Mon.).

Bartłomiej, z Pomianówny, miał dwóch synów: Stanisława i Piotra. Stanisław, z Potockiej, miał trzech synów, młodo zmarłych i kilka córek, a Piotr. dziedzic Zakrzewa i Lubiatowa, w piotrkowskiem, które zamienił na Rączki, Dobromierz i Wymysłów, w sandomierskiem, zaślubił 1-o v. wdowę z Politalskich Stokowską, z nią bezdzietny, 2-o v. Annę Duninównę Brzezińską, córkę Hieronima, miecznika sandomierskiego i z niej pozostawił córkę Katarzynę, żonę Krzysztofa Stanisława z Nadola Łąckiego, żyjącego jeszcze 1731 r., bardzo starego i synów: Samuela i Zbigniewa.

Samuel, żonaty z Ludwiką Rejówną, nie miał potomstwa, a Zbigniew, zaślubił Salomeę Bogucką h. Krzywda, podstolankę podlaską, urodzoną z Anny Odyń-

cówny Sokołowskiej, h. Sokola i z niej pozostawił syna Ignacego Augustyna, ur. 1708 roku.

Ignacy Augustyn wstąpił do zakonu kanoników regularnych lateraneńskich, a w kilka lat po wyświęceniu na kapłana, został proboszczem klasztornym w Mstowie, a następnie i w Radomsku. W 1763 r. biskup adrateński, 1767 r. kanonik gnieźnieński, kawaler orderu Św. Stanisława 1782 r., umarł 1791 r.

Jan, susceptant grodzki kościański 1779 r. Szymon mianowany sekretarzem królewskim 1775 r. (MP.). Tomasz, dziekan opoczyński 1780 r. Wiktor Tomasz i Eugeniusz Kozierowscy, synowie Walentego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KOZIERSCY h. SZELIGA. Franciszek Ksawery, syn Pawła i Paweł, syn Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 rokiem.

KOZIESTAŃSCY z Koziestanów, w łukowskiem, których dziedzicami byli: Jan 1531 r., Jan *Ślusarz* 1552 r. i Jan z sąsiadami 1580 r. (Paw.).

KOZIETULSCY h. HABDANK z Kozietuł, w powiecie grójeckim, pisali się *Skarbkami*, a stanowią jedną rodzinę z Wojczyńskimi z Wodzicznej i Słąnkami z Główczyna. Książę Trojden Mazowiecki obdarzył 1340 r. prawem niemieckiem dziedzictwo Pakosława, które mu z działu z braćmi w Kozietułach przypadło, mianowicie Główczyn i wsie nowo powstałe, Wodziczną, Jastrzębię i Pakosław, pod Mogielnicą (K. M. f. 52). Ów Pakosław był 1353 roku sędzią ziemskim czerskim.

Herb Habdank.

Jako właściciele Kozietuł występują: 1417 r. Mściszek, a 1432 r. Mścisław, Piotr i Jakób, z których dwaj ostatni, bracia, procesują 1445 r. pierwszego (Zs. Warec. 1 A f. 25; Zs. Grójec. 1 B f. 18 i 52; Zs. Gr. Czers. 1 A f. 142). Piotr z Kozietuł, 1414 r., a Jan, syn Piotra, dziedzica Kozietuł, 1461 roku na uniwersytecie krakowskim. Jakób Kozietulski i Pakosz z Wodziczny świadczą 1436 r. w Grójcu, za niejakim Wojtkiem. Jadwiga, córka Mścisława, za Piotrem Łupkowskim, 1465 r. (Zs. Gr. Czers. 1 A f. 151). Jakób z Kozietuł świadczył 1447 r. z h. *Abdanczy* (Ibid. 1 B f. 102).

Anna, pozostała wdowa po Piotrze z Kozietuł, zawarła 1477 r. układ z synem Jakóbem. Jakób nie żył już 1490 r., w którym, pozostała po nim wdowa Katarzyna, wspólnie z synami, Hieronimem i Janem, zeznała oblig w Grójcu (Zs. Grój. 3 f. 222 i 4 A f. 249). Jan, żonaty z Elżbietą, pozostawił córki: Katarzynę i Annę, 1526 roku żonę Pawła z Michałowa i dwóch synów: Jakóba i Adama, procesujących się 1527 r., wspólnie z matką, z Michałowskim (Zs. Warec. 3 A f. 613 i 4 f. 111). Na Jakóba zeznał oblig Kożuchowski, 1541 r. (Ibid. 6 f. 422).

Jakób, żonaty 1-o v. z N. N., 2-o v. z Anną, z pierwszej żony pozostawił synów: Stanisława, Marcina i Andrzeja, a z drugiej — także Stanisława i Małgo-

rzatę, żonę Stanisława Drwalewskiego, Annę, żonę Jana Zaleskiego i Katarzynę, żonę Pawła Chinowskiego. Ten drugi Stanisław nie żył już 1562 r., w którym siostry jego, a następnie 1563 r. i bracia przyrodni, procesują Czerwińską, o pozostały po nim spadek (Zs. Gr. Czers. 30 f. 236, 243 i 818; 36 f. 45).

W 1510 r. nastąpił dział Kozietuł. Skarbosław, Stanisław i Dobiesław, otrzymali Kozietuły, a Jan, Jakób, Hieronim i Anna — Lewikowo (Zs. Warec. 2 f. 64). Dobiesław pozostawił syna Jana, który się zwał Janem Dobkiem i dziedziczył na Wielkich Kozietułach. Dorota, pozostała po nim wdowa, odstąpiła 1579 roku posag swój synom: Adamowi, Janowi i Hieronimowi (Zs. Gr. Czers. 47 f. 195 i 45 f. 45). Z nich:

Hieronim, syn Jana Dobka, odstąpił 1594 roku schedę swoją na Wielkich Kozietułach braciom, Adamowi i Janowi, a 1602 r. zabezpieczył posag żonie swej, Dorocie z Zawiszów (Perp. Czers. 1 B f. 2 i 2 f. 232).

Jan, syn Jana Dobka, zapisał 1576 r. żonie swej, Katarzynie z Bieniedzkich, 120 kóp gr., a 1589 r. 300 flor. (Zs. Gr. Czers. 44 f. 276 i 58 f. 10).

Adam, syn Jana Dobkowicza Kozietulskiego, kwitował 1595 r. Wojciecha Kozietulskiego. W 1603 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Pruszkowskich, córką Jana, której ojciec jego Jan, zastawił 1570 r. pewien grunt w Kozietułach (Zs. Warec. 15 f. 498; 18 f. 8 i Zs. Gr. Czers. 37 f. 621). Synowi swemu, Stanisławowi, oboje rodzice odstąpili 1601 r. dwór z placem w Kozietułach (Perp. Czers. 2 f. 94).

Inny Stanisław, syn Hieronima, dziedziczący na Małych Kozietułach, nabył 1564 r. część Wielkich Kozietuł, za 100 grzywien (Zs. Gr. Czers. 30 f. 182 i 31 f. 316). Synowie jego: Jan, Krzysztof, Feliks i Marcin, kwitowali Zbroskiego 1569 roku (Ibid. 36 f. 667). Z nich:

Jan, syn Stanisława, wspólnie z bratem Krzysztofem, wydzierżawił 1568 r. część Kozietuł, od brata Feliksa (Ibid. 36 f. 535).

Feliks, trzeci z rzędu syn Stanisława, zeznał 1577 r. oblig na Lekarskich. Żonaty z Dorotą Branecką, córką Hieronima, która zapisała 1609 r. część swoją na Brankowie, dzieciom swoim: Bernardowi, Albertowi, Jadwidze, Zofii, Dorocie, Katarzynie, Agnieszce i Maryannie (Zs. Warec. 11 f. 232; 19 f. 385 i 386).

Marcin, czwarty syn Stanisława, zeznał 1589 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Anną z Gulińskich, córką Marcina, a 1616 r. z drugą, Jadwigą z Rzuchowskich (Perp. Czers. 1 f. 29 i 5 f. 134). Z pierwszej żony syn Samuel i córka Zofia, żona Macieja Opackiego 1622 r., a z drugiej — córka Anna Jagodzińska (Ibid. 6 f. 432 i 9 f. 421).

Samuel otrzymał od ojca część Kozietuł 1623 r., a w 1628 r. zapisał sumę żonie swej, Marynie z Dzierzgowskich. Nie żył jnż 1645 r., w którym pozostała po nim wdowa zeznała zapis dożywocia z drugim mężem, Wojciechem Wierzbowskim (Perp. Czers. 6 f. 447 i 577; 8 f. 71; 10 f. 565). Synowie jego: Stanisław, Franciszek i Walenty, sprzedali 1667 r. część Kozietuł Rykalskiej (Ibid. 13 f. 189). Z nich Stanisław zeznał 1668 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Kamieńskich (Ibid. 13 f. 257).

Krzysztof, drugi z kolei syn Stanisława, został 1577 r. pokwitowany przez dziedziców Lekarcic. W 1589 r. nabył część Winiar, z których zaczął się pisać

(Zs. Warec. 11 f. 232; 14 f. 288 i 15 f. 580). Synów jego dwóch: Hieronim i Stanisław. Ten ostatni, żonaty z Anną Laskowską, córką Jakóba, nabył 1611 r. od Kozietulskiego, część Winiar, a 1621 r. od Słąnki, część Lasek. Synów jego dwóch: Krzysztof i Jakób, oraz córka Jadwiga, żona Aleksandra Pikarskiego. Krzysztof na sądach w Warce 1628 r., Jakób sprzedał odziedziczone po ojcu Winiary, 1636 roku Szyszkowskiemu, a Laski 1637 r. Laskowskiemu. W 1636 r. żonaty z Joanną v. Zuzanną Selczyńską (Zs. Warec. 20 f. 370; 22 f. 733; 24 f. 85; 25 f. 272, 417 i 431; 26 f. 132—135, 154 i 386; Perp. Czers. 3 f. 444 i 6 f. 257).

Hieronim, syn Krzysztofa, brat Stanisława, dziedziczył po ojcu na Winiarach, z których się pisał. Część tę jednak Winiar, odstąpił 1607 r. bratu Stanisławowi. W 1603 r. kwitował Słąnkę. Córka jego Ewa, za Marcyanem Zawiszą 1627 r., a synowie: Marcin i Adam, pozwali 1606 r. Zaleskiego, o morderstwo (Zs. Warec. 23 f. 665 i DW. 33 f. 243).

Adam, syn Hieronima, żonaty 1631 r. z Jadwigą ze Słąnków, która zrzekła się tegoż roku majątku rodzicielskiego, na rzecz braci (Perp. Czers. 8 f. 479), następnie zaślubił Annę Boską, córkę Kaspra, z którą zeznał zapis dożywocia 1651 r. (Perp. Czers. 11 f. 424 i 425). Córki jego: Katarzyna zeznała 1667 r. zapis dożywocia z mężem, Marcinem Świerczewskim; Zofia wyszła za Wojciecha Zaliwskiego; wdowa po nim 1667 r., a Maryanna, żona Jakóba Lipskiego. Synom zaś swoim, urodzonym z pierwszej żony: Stanisławowi, Tomaszowi, Andrzejowi i Franciszkowi, odstąpił Adam 1645 r. folwark Przekory, z dóbr Kozietulskich. Oprócz wymienionych, miał jeszcze syna Adama, urodzonego z drugiej żony, na którego siostra Świerczewska zrzekła się 1668 r. majątku rodzicielskiego (Perp. Czers. 13 f. 185; 10 f. 565 i 13 f. 193 i 263). Z synów Adama:

Stanisław odstąpił 1649 r. część swoją Przekor ojcu. Żonaty z Zofią Rzyśkówną, prowadzi 1663 r. proces z rodziną żony, o Rzyśkową wieś. Syn jego Andrzej, w grodzie czerskim 1682 r. (Perp. Czers. 11 f. 223; 13 f. 727 i Zs. Warec. 29 f. 260).

O Tomaszu i Andrzeju, w aktach miejscowych śladu nie ma.

Franciszek zeznał 1666 r. zapis dożywocia z żoną, Heleną z Szumowskich W roku następnym już nie żył, w którym brat jego Adam, kwitował pozostałą po nim wdowę i córkę Maryannę (Perp. Czers. 13 f. 73 i 221).

Adam, syn Adama, a brat przyrodni poprzednich, elektor Augusta II-go, zeznał 1687 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Ślegielskich, córką Grzegorza i Zofii Mężeńskiej, wspólnie z którą sprzedał 1690 r. Załuskiemu, część Kozietuł i Urzuty (Perp. Czers. 14 A f. 217 i 293; 14 C f. 39). Dzieci jego: Józef, Rafał, Dominik, Urszula, Zofia, Anna, Weronika i Franciszka, zawarły układ z Wrzoskiem, 1721 r. (Perp. Czers. 19 f. 119). Zofia wyszła za Kazimierza Petrycego; jest jego żoną 1726 r. (Ibid. 19 f. 450 i 366; 20 f. 139). Wymienionym trzem synom odstąpiła 1724 r. matka przysługujące jej dożywocie.

Józef, syn Adama, towarzysz chorągwi pancernej 1725 r., wprowadzony wspólnie z żoną, 1730 r. do Uwielin, zeznał 1724 r. z tą żoną. Maryanną z Bielawskich, córką Karola i Magdaleny Bogatkówny. zapis dożywocia (Perp. Czers. 20 f. 11 i 21 f. 250; DW. 65 f. 834). Syn jego Józef, towarzysz pancerny chorągwi królewicza Ksawerego, wprowadzony do Wodziczny 1748 r. Być może, że to on był porucznikiem gwardyi pieszej koronnej 1779 r. (Perp. Czers. 28 f. 252 i DW

95 f. 286). Córki Józefa: Maryanna, 1749 r. za Antonim Młochowskim, z czasem burgrabią czerskim i Anna, 1774 r. za Stanisławem Kulczyckim (Perp. Czers. 29 f. 28; 31 f. 8; 34 f. 325 i 463).

Rafał v. Rafał Seweryn, młodszy syn Adama, a brat Józefa, towarzysz pancerny 1736 r., podstoli liwski 1745 r., nieżyjący 1782 r., zaślubił Zuzannę Turowską, wspólnie z którą kwitował 1754 r. Łastowieckiego. Pozostała po nim wdowa, jako sukcesorka prymasa Ostrowskiego, wprowadzoną została 1784 r. do pałacu Brühlowskiego i pałacu Rydzyna, przy ulicy Trębackiej w Warszawie (Perp. Czers. 23 B f. 173; 27 f. 162; 30 f. 103; DW. 100 f. 1028). Dzieci Rafała: Ignacy, skarbnik czerski, Antoni, starosta będziński, Władysław, Kazimierz, Agnieszka, Katarzyna i Antonina, kwitowały 1782 roku Turowskiego, z szacunku Chmielowa (Perp. Czers. 37 f. 71). Agnieszka, żona Piotra Zbrowskiego, łowczyca wschowskiego, kwitowała 1786 r. braci z odbioru posagu. Katarzyna wyszła za Krzysztofa Celińskiego, skarbnika czerniechowskiego. Antonina, żona Filipa Błońskiego, zeznała 1786 r., z bratem Kazimierzem, dział Promny (Perp. Czers. 39 f. 68 i 69). Z synów Rafała:

Ignacy, ze skarbnika, wojski mniejszy czerski 1789 r., żonaty 1786 roku z Anną Turowską (Deb. Czers. 2).

Antoni, starosta będziński, które to starostwo wykupił 1775 r. z rąk Dembowskiego (Kancl. 55 IV f. 36 i Sig. 32), komisarz cywilno-wojskowy ziemi czerskiej i kawaler orderu Św. Stanisława 1791 roku, wprowadzony został do Promny 1785 roku, a 1791 roku nabył Olszamy - Oprzałki (DW. 104 f. 159; Perp. Czers. 38 A f. 279; 40 f. 324 i 329). W 1786 roku z bratem Ignacym i siostrami: Agnieszką i Katarzyną, dopełnił działu dóbr (DW. 102 f. 88). Żonaty z Maryanną Grotowską, córką Kaspra, sędziego ziemskiego rawskiego i Konstancyi z Dobieckich (DW. 102 f. 417), zmarłą w Krakowie 1831 r., pozostawił z niej córkę Klementynę, żonę 1-o v. Józefa Walickiego, starosty mszczonowskiego, 2-o v. Piotra Wichlińskiego, senatora kasztelana Królestwa 1825 r. i syna Jana Leona Hipolita, ur. 1781 r. w Skierniewicach, zmarłego w Warszawie 1821 roku, słynnego szefa szwoleżerów polskich, wsławionego zdobyciem wąwozów Somo - Sierra 1808 roku.

Władysław kwitowany 1781 roku przez Stobieckiego, wspólnie z siostrą Błońską, kwitował brata Antoniego 1796 roku (Perp. Czers. 36 f. 497; DW. 111 f. 708).

Kazimierz zeznał 1781 roku dział Promny, z siostrą Błońską (Perp. Czers 39 f. 69).

Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Hieronim Kozietulski, miał córkę Barbarę, żonę Mikołaja Zbroskiego i synów: Stanisława i Mikołaja. Ten ostatni, żonaty z Anną Szpinkówną, nie żył już 1554 r. Syn jego, Stanisław, żonaty 1571 r. z Jadwigą Kaszowską, a córka Jadwiga, wyszła 1556 r. za Andrzeja Wodziczeńskiego (Zs. Gr. Czers. 20 f. 63 i 357; 14 f. 92; 32 f. 356).

Dziedziczący w pierwszej połowie XVI-go wieku na Wielkich Kozietułach Stanisław Kozietulski, miał trzech synów: Andrzeja, Wacława i Jana.

Andrzej zapisał 1569 r. żonie swej, Barbarze z Rosochowskich, córce Michała, 45 kóp gr. Z niej synowie: Stanisław i Tomasz, dzielą się 1598 r. Wielkiemi Kozietułami z braćmi stryjecznymi, Wojciechem i Janem, synami Jana (Zs. Gr. Czers. 38 f. 433 i Perp. Czers. 1 B f. 133). Tomasz, żonaty 1575 r. z Do

rotą Miedzechowską, córką Jana, pozostawił z niej synów: Sebastyana i Stanisława. Sebastyan otrzymał 1603 r. od ojca trzecią część dóbr jego na Kozietułach, a Stanisław sprzedał 1622 r. część swoją tamże Kasprowi Kozietulskiemu. Sebastyan, żonaty 1609 r. z Dorotą z Lesnowolskich Załęską (Zs. Gr. Czers. 40 f. 869; 42 f. 1005; Perp. Czers. 2 f. 208 i 340; 3 f. 181 i 6 f. 455).

Jan, syn Stanisława, a brat Andrzeja, miał synów: Wojciecha, Jana i Wacława. Wojciech, żonaty z Julianną Miedzechowską, pozostawił syna Kaspra 1622 roku (Perp. Czers. 6 f. 363 i 455). Jan zaślubił Elżbietę Błendowską i wspólnie z nią sprzedał 1602 r. Ocieszcz, bratu Wacławowi (Perp. Czers. 2 f. 198). Wacław odstąpił 1590 r. obu braciom, część swoją na Wielkich Kozietułach (Perp. Czers. 1 A f. 104).

Gabryel v. Kasper Gabryel, pisarz ziemski podolski 1607 r., został podsędkiem 1622 r., a umarł w roku następnym. Żonaty z Katarzyną Krężelowską, 2-o v. 1642 r. Marcinową Adamową Wolińską. Syn jego Adam nabył 1629 r., od Jakóba Kozietulskiego, część Kozietuł i Krzut (Perp. Czers. 8 f. 231).

Potomek jego, zapewne Adam, zwany cześnikiem podolskim, dziedzic dóbr Bolesławskich i Bruśnickich, zmarł bezdzietnie przed 1714 r., w którym do spadku po nim przystępował syn jego siostry, Heleny Andrzejowej Stradomskiej.

Jan, syn Wojciecha, potwierdził 1667 r. sprzedaż Chrościechowa, dokonaną przez siostrę jego stryjeczną, Barbarę, córkę Feliksa Kozietulskiego, żonę Marcina Wąsowicza, na rzecz Studzieńskiego (Perp. Czers. 13 f. 210).

Jan, syn Jana i Konstancyi Chomentowskiej, zaślubił 1688 roku Elżbietę Olszowską, już 1693 r. wdowę po drugim mężu, Mikołaju Skotnickim, a 1727 r. po trzecim mężu, Franciszku Chrzanowskim (Arch. Wąsow.). Magdalena, 1641 r. żona Mikołaja Borka, podstarościego sandeckiego, 1658 r. za Zygmuntem Wężykiem Widawskim.

Małgorzata z Jastrzębi, 1560 r. żona Stefana Kozietulskiego, syna Stanisława (Zs. Gr. Czers. 26 f. 438). Elżbieta ze Stamierowskich, córka Jana, 1604 r. żona Stanisława Kozietulskiego (Perp. Czers 2 f. 420). Zofia, żona Adama Kazanowskiego, kasztelana lubelskiego, zmarła 1645 r. Krystyna, żona Marcina Lanckorońskiego 1628 r.

Jan Chrzciciel Kozietulski, syn Antoniego, właściciel Porad, w rawskiem, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Umarł 1860 roku.

Władysław, syn Jana, żonaty z Honoratą Wierzejską, pozostawił syna Zdzisława Leonida Józefa, ożenionego 1869 r. z Bronisławą Maryą Sikorską. Alina Kozietulska, córka Karola, wyszła w Szymanowie 1900 roku za Apolinarego Jezierskiego.

KOZIKOWIE v. KOZIEKOWIE v. KOZICZYCE książęta, z czasem tytuł książęcy zarzucili i legitymowali się tylko ze szlachectwa w Cesarstwie w XIX-m wieku. Herb ich ma przedstawiać łuk tatarski, cięciwą w górę, na której krzyż złoty.

Książę Fedor Kozieka, świadek 1445 r. na nadaniu Szklina przez W. ks. Świdrygiełłę (ML. 29). Z synów jego, książęta Andrzej, Lew i Iwan, z synem Olechną, Kozieczyce, dopełnili 1499 r. zamiany dóbr, z ks. Zasławskim. Ks. Iwan otrzymał 1488 r. pięć kóp groszy jurgieltu, z karczem łuckich. Brat poprzednich,

ks. Bazyli Kozieczyc, otrzymał 1486 r. jurgieltu 8 kóp z myta łuckiego, a 1488 r. 7 kóp z karczem włodzimierskich i tyleż kóp z myta łuckiego.

Ks. Bazyli pozostawił syna Iwana ks. Koziekę, który posiadał na Wołyniu Rosnowo i Rużczałowicze. Nie żył już w czasie rewizyi zamków wołyńskich w 1545 r., a z żony Maryi, pozostawił córkę Katarzynę, żonę 1547 r. Lwa Borysowicza Obrazcowa.

Piąty syn ks. Fedora, ks. Michał Kozieczyc, otrzymał, od Aleksandra Jag., 1502 r. Mokrec, w powiecie włodzimierskim (ML. 20). W tymże samym roku potwierdził mu Aleksander Jag. nadanie pięciu innych dworów, w tymże powiecie (ML. 5). Sam książę Michał nabył jeszcze Ośmigowice na Wołyniu, od Bernatowicza.

Ks. Michał, z nieznanej małżonki, pozostawił: Andrzeja, Janusza zmarłego młodo, Hannę Tichnowę Kozińską, Zofię i Maryę. Ks. Andrzej dostał się jeszcze za życia ojca, w niewolę moskiewską, z której powrócił dopiero 1531 r. W 1533 roku potwierdził mu król nadanie dworu Mokreckiego jego ojcu (ML. 22). W 1541 roku, będąc dworzaninem królewskim, procesował siostrę Kozińską, o Ośmigowice. W procesie tym wymienione jego rodzeństwo (ML. 31).

Ks. Andrzej, z Nastazyi Kierdejównej (Arch. I. Z. Ros. VI), miał córkę Maryę, za ks. Fedorem Iwanowiczem Połubińskim (Akta XXII) i syna Dymitra, dziedzica Zamlicz, Biernaszowa, Kolonna, Biskupicz, Mokrca i Zimnego 1577 r., zmarłego w Zamliczach 1583 r., pochowanego w Zimnem, gdzie mu pozostała po nim wdowa, Katarzyna z Falczewskich, wzniosła pomnik marmurowy.

Ks. Dymitri, 1568 r. poborca powiatu włodzimierskiego, a 1576 r. poborca wołyński, poseł z wołyńskiego na elekcyę 1573 r., złożył 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Wdowa po nim wyszła 2-o v. za Wacława Podhoreckiego i wspólnie z dziećmi: Andrzejem, Januszem v. Janem, Jerzym, Stefanem, Maryą i Hanną, książętami i księżniczkami Kozikami, procesuje Bokija o Łaszkowice (Woł. 1 f. 68). Z tych dzieci:

Ks. Marya v. Marusza, wyszła 1591 r. za Adama Bohowityna z Kozierad, podkomorzego krzemienieckiego i zmarła 1593 r. bezpotomnie (Wyr. Tryb. Lub. z 1595 r. i Gr. Łuckie z 1596 r.).

Ks. Hanna, jest 1600 r. żoną Szymona Mikołajewicza Charlińskiego, rotmistrza królewskiego (Akta XIII).

Ks. Andrzej Dymitrowicz, żonaty 1597 r. z księżniczką Barbarą Aleksandrówną Porycką, poseł na sejmy 1607 i 1609 r., zabity w Warszawie podczas sejmu (Zs. Krak. z 1613 r. f. 92). Synów jego dwóch: Wacław i Piotr, oraz córka Katarzyna, za Stefanem Korytyńskim (Bracł. IV f. 1083 i Woł. VII A f 521).

Ks. Wacław Kozika, pod pozorem pomieszania zmysłów i kurateli, więziony był przez Jana Świderskiego, żonatego z ks. Krystyną Koziczanką, o co sprawa wytoczona 1630 r., przez książąt Tomasza i Krzysztofa Kozików, wskutek której kuratela przeszła na ks. Piotra Kozikę i ks. Stefana Poryckiego. Wacław spisał testament 1656 r., a wdowa po nim, Zofia z Ostrowa Stempkowska, 1-o v. Paszyńska, wyszła 3-o v. za Iwanowskiego (Gr. Bełs. z 1630 r. f. 215 i z 1658 r. f. 222, 245 i 247).

Ks. Piotr, żonaty był z Dorotą z Romanowa (Woł. VIII A f. 521), władającą w latach 1648 — 1653 na Wołyniu, Żaszkowiczami, Wolicą i Mokrcem (J. Wolff).

Dorota z Romanowa Koziczyna zmarła 1656 r. i pochowaną została w klasztorze Bernardynów w Sokalu, któremu ofiarowała bogate aparaty, sadzone drogiemi kamieniami i perłami.

Jerzy, syn ks. Piotra, zginął pod Beresteczkiem (Kron. Klaszt. Bernard. w Sokalu).

Ks. Jerzy Dymitrowicz Kozika, dał 1009 r. trzysta dukatów, na wykupno z niewoli szwagra swego, Kaspra Fredry (Gr. Przem. 72 f. 199). Syn jego, Tomasz i córka Hanna, procesują 1616 roku Firleja, o Ośmigowice (Bracł. IV f. 1083).

Ks. Piotr Dymitrowicz Kozika, zmarł bezpotomnie. Jego żona może, Anna z Ćmińskich księżna Piotrowa Koziczyna, pochowana 1615 roku u Bernardynów w Sokalu.

Ks. Jan v. Janusz Dymitrowicz Kozika wziął 1613 r. w zastaw, od Kurcewicza, Turyczany, Dulib, Jahodnę i inne. W akcie tym jest wzmianka o braciach jego, Jerzym, wówczas już nieżyjącym i Piotrze (Bracł. IV f. 762).

W 1616 r. Jan i Piotr ks. Kozikowie, Wacław, Piotr i Katarzyna, dzieci ks. Andrzeja, i Tomasz i Hanna, dzieci ks. Jerzego, procesują 1616 r. Firlejów, o Ośmigowice (Bracł. IV f. 1083). Ks. Jan v. Janusz, pozostawił córkę Annę, za Wacławem Bokijem i synów: Stanisława i Szymona. Ten ostatni zapisał 1634 r. żonie swej, Aleksandrze Horainównie, 10,000 flor. na Kołonnej i Mokrcu, a 1625 r. wprowadzony został do dóbr Strzelce, Pieczychwosty i innych, jako opiekun dzieci pozostałych, po siostrze swej Bokijowej (Gr. Łuckie).

Ks. Szymon Kozika, obecny na sejmiku w Łucku 1632 r., poborca wołyński, w latach 1645 — 1651, pozostawił synów: Franciszka i Stanisława, oraz córki: Helenę Andrzejową Morsztynową, Annę, Maryannę i Marcyannę (Woł. VII C f. 40).

Ks. Stanisław, syn Jana, pozostawił: Tomasza, Krzysztofa, Jerzego i Teoflię Morsztynową, którzy, wspólnie z dziećmi Szymona, procesowali 1661 r. Romanowskich, jako sukcesorów Doroty z Romanowa Piotrowej Koziczyny, o zwrot różnych summ, za sprzedane zboże i wyprowadzone inwentarze, z dóbr podległych jej dożywociu (Woł. VII C f. 40).

Ks. Tomasz Kozieka, syn Stanisława, poseł wołyński na sejmy, w latach 1632, 1638, 1641, 1646, 1648, 1649 i 1653, rotmistrz i podstoli wołyński 1637 roku, w końcu podkomorzy włodzimierski 1661 roku, zarzucił tytuł książęcy i pisał się z Rusnowa Koziką. Żona jego, Katarzyna z Czapskich. Syn jego, Jan Kozika (Zap. Lub. 51 f. 484), sporządzał 1667 r. inwentarz Rusnowa, dla Andrzeja Morsztyna, żonatego z Heleną Koziczanką, córką Szymona.

Jan, żonaty z Aleksandrą Nasiłowska, 2-o v. Janową Chorzewską (Woł. IX f. 74), zmarł bezpotomnie. Siostra jego Anna, za N. Taranowskim (Ibid.).

Stanisław, syn Szymona, miał syna Krzysztofa, żonatego z Katarzyną Wyleżyńską, z której pozostawił syna Kazimierza i córki: Katarzynę i Helenę. Kazimierz, w imieniu swojem i sióstr, a także i w imieniu siostrzeńca swego, Michała

Kosińskiego, syna Konstancyi z Kozików Kosińskiej, sprzedał 1668 r. Piotruszewskiemu dobra Peremil, Smolawę, Werbnę i Humniszcze, odziedziczone po wujach Wyleżyńskich (Gr. Łuc. i Zap. Lub. 51 f. 484). Krzysztof miał jeszcze drugiego syna Jana v. Jana Michała, dużo młodszego od Kazimierza, prawdopodobnie urodzonego z drugiej żony, który w 1693 r. wprowadzony został do połowy Lachowa i Szczeniatyna, odziedziczonej po ojcu (Gr. Łuc.).

Jan v. Jan Michał, został cześnikiem wiskim 1700 r. Żonaty z Petronellą z Siemińskich, umarł 1732 r., w którym spisał testament. Powołał się w nim, że jest synem Krzysztofa, a wnukiem Stanisława, zapisał żonie dożywocie na Lachowie, a inne dobra, jak Kołonne, Jankiewicze i część Szczeniatyna, synom swoim, Karolowi i Antoniemu, zlecając im opiekę nad młodszem rodzeństwem, Dymitrem i Agnieszką (Gr. Łuc. z 1700, 1701 i 1741 r.). Z synów Jana: Antoni i Dymitr, ożeniony z Ludwiką Humnicką 1725 r. (Gr. Bełs. 309 f. 357 i 318 f. 1027), zmarli bezpotomnie, a Karol, części swoje Lachowa i Szczeniatyna, sprzedał 1741 roku Prusinowskiemu (Gr. Łuc.). Z Zofii Lityńskiej, miał syna Ignacego, urodzonego w Maniowcach 1740 r. (metr. w Kulczynieckim kośc.). Karol zawarł 1771 r. intercyzę przedślubną, z Ludwiką z Podwińskich Godzimirską, skarbnikową sochaczewską, o oddanie za żonę synowi jego, Ignacemu, jej córki, Katarzyny Godzimirskiej, która miała mieć posagu 2,500 flor.

Ignacy umarł 1814 r. w Taranowce, pochowany w Płoskirowie (sepult.). Z Katarzyny Godzimirskiej, miał siedmiu synów, wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej 1848 r. Z nich:

1. Stanisław, ur. 1775 r. (metr. w Starym Konstantynowie).

2. Mikołaj, ur. 1777 r. (metr. tamże), asesor sądu ziemskiego w Ostrogu 1803 r., umarł przed 1837 r. Z Agaty Sliwińskiej, syn jego Franciszek, ur. 1800 roku (metr. w Ostrogu), wylegitymowany ze szlachectwa 1848 r.

3. Stefan *Jan*, ur. 1779 r. w Zapadyńcu (metr. w Starym Konstantynowie), z Maryanny Heleny Boruchowskiej, miał dwóch synów: Ignacego, ur. 1819 r. (metr. w Hromiaczach) i *Faustyna* Feliksa, ur. 1822 r. (metr. w Bereżańskiej cerkwi). Ten ostatni, zaślubił Apolonię Misiukównę i z niej pozostawił synów: Władysława, wylegitymowanego ze szlachectwa w gubernii kijowskiej 1849 r. i Leonarda, ur. 1848 r. w Wierzbowie (metr. w Chodorkowie).

4. Franciszek *Józef*, ur. 1781 r. (metr. w Starym Konstantynowie).

5. Aleksander Józef, ur. 1786 r. (metr. tamże), zaślubił Maryannę Jaworowską i z niej pozostawił syna Narcyza Juliana, ur. w Ławrowie 1819 r. (metr. w Nieświczu), którego syn Piotr wylegitymowany ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej 1858 r.

6. *Piotr* Franciszek Salezy, ur. 1793 r. w Hruzowiczach (metr. w Czarnym Ostrowiu), zaślubił Katarzynę Wilnerównę i z niej pozostawił trzech synów: Władysława Józefata, ur. 1828 r. w Horodnicy (metr. w Korcu), Włodzimierza Bolesława, ur. tamże 1831 r. (metr. w Korcu) i Stefana Wiktoryna, ur. 1833 r. w Bozynie (metr. w Tajkurach), wylegitymowanych ze szlachectwa 1848 r.

7. Franciszek, ur. 1794 r., z Teresy z Białokurów, miał dwóch synów: Adolfa, ur. 1829 r. w Wierzbowcach i Adama Narcyza, ur. 1833 r. w Kurhanow-

cu (metryki ich w Łabuniach), obu wylegitymowanych ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej 1848 r.

Książę Patrycy Kozika, podkomorzy krzemieniecki 1576 r. Księżniczka Katarzyna Koziczanka, za Maksymilianem Krechowieckim, około 1580 r. Teofila Koziczanka, 1-o v. Franciszkowa Czapska, pisarzowa ziemska włodzimierska, 2-o v. Janowa Janiszewska, podstolina dobrzyńska, 1675 r., 3-o v. Stefanowa Witoniska, podstolina kijowska, pozwana 1680 r. przez Czapskiego, o najazd Bortniowa (Woł. IX f. 6). Janiszewski został zabity 1675 r. w Szeplach (Gr. Bełs. 265).

Maciej Kozika, syn Wojciecha z województwa kijowskiego, zeznał 1670 r. w grodzie czerskim, zapis dożywocia z żoną, Apolonią z Turowskich (Perp. Czers. 13 f. 322). Tenże Maciej podpisał, z ziemią czerską, elekcyę króla Michała. Jan Kozika, z województwa bracławskiego, elektor Augusta II-go.

Michał, towarzysz chorągwi husarskiej, syn Andrzeja i Barbary Sieleckiej, z Zofii Polańskiej, miał córkę Katarzynę, za Janem Horodyskim 1734 r. i syna Rudolfa, żonatego z Anną Trembińską, z której syn Michał, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim halickim. Drugą żoną Michała, zdaje się, że była Konstancya Obertyńska 1734 r.

Agnieszka, 1856 r. za Michałem Duninem Wąsowiczem, właścicielem ziemskim w powiecie łuckim.

KOZIKOWIE. Bartosz Juszkiewicz Czyżewicz Kozika i Anna Jakóbówna Bartoszowa Olechnowiczowa Koziczyna, sprzedali 1526 r. pewne ziemie Roskiemu (Arch. Sang. III). Feliks Kozika, rotmistrz królewski, pozwany 1618 r. o napad na Woronicze (Kij. III A f. 421). Syn jego, Stanisław, zaślubił Marynę Borkowską, córkę Andrzeja i Zofii z Gurskich i zeznał z nią zapis dożywocia 1634 roku (Gr. Tremb. Zap. 36 f. 721).

KOZIKOWIE, w ziemi lwowskiej. Wojciech i Marcin, dziedzice Holina i części Topolska, 1578 r. (Paw.). Jakób, 1651 r. na popisie ziemi lwowskiej, stawił za synowca jednego konia.

KOZIKOWSCY. Domów tego nazwiska jest kilka. Kozikowscy herbu *podkowa, na niej półtora krzyża*, pochodzą ze wsi Koziki, w ziemi łomżyńskiej, w powiecie koleńskim. W 1610 roku w Warszawie, przy wywodzie szlachectwa Skrockich, świadczyli, Floryan i Marcin Kozikowscy, bracia stryjeczni, tegoż herbu i zeznali, że matką wywodzącego się Skrodzkiego, była ich stryjeczna siostra, Zofia Kozikowska, żona Jana Skrodzkiego (DW. 38 f. 1372).

KOZIKOWSCY h. GRABIE wyszli z Kozik - Wądołowa, w ziemi łomżyńskiej, powiatu zambrowskiego. Dziedziczyli i na Kozikach-Jałbrzykowie. W 1608 i 1610 r. wywodził się ze szlachectwa w Warszawie, Franciszek Kozikowski tegoż herbu, syn Macieja i Katarzyny Żebrowskiej, wnuk Tomasza i Katarzyny Duchnowskiej. Świadkami jego byli: Stanisław, Paweł i Mikołaj Jałbrzykowscy, synowie Jałbrzyka h. Grabie z Kozik (DW. 36 f. 559 i 38 f. 1374). W 1645 r. wywodził się ze szlachectwa w Warszawie, Wojciech Kozikowski h. Grabie, syn Jana i Zofii Jakackiej, wnuk Stanisława, urodzonego z Doroty Truszkowskiej. Świadkami jego

byli, Stanisław i Wojciech Kozikowscy, synowie Piotra, wnukowie Jana, stryjecznego brata Stanisława. Jan, ojciec Wojciecha, nabył od Jałbrzykowskiego, część na Kozikach-Jałbrzykowie (DW. 50 f. 1456).

Stanisław Kozikowski, żonaty z Zofią Młądzką, odstąpił 1587 r., wspólnie z żoną, pewien zapis Młądzkiemu (Zs. Gr. Czers. 56 f. 100). Franciszek 1594 r., a Wojciech 1610 r., brali w zastaw Boguszyce od Kisielnickich (Gr. Łomż.). Walenty zapisał 1628 r. posag żonie, Katarzynie z Pielaszkowskich (DW. 47 f. 2014) Aleksander podpisał, z województwem kijowskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Jan i Kasper, elektorowie króla Michała.

Kasper, podstoli łomżyński 1696 roku, podpisał w roku następnym, jako podsędek łomżyński, elekcyę Augusta II-go. Umarł 1720 r. Andrzej 1725 r., Maciej 1773 r., w łomżyńskiem.

Teodor Józef, Piotr Paweł, Korneli Nikodem, Szymon Stanisław i Michał Felicyan, synowie Józefa, wnukowie Michała, prawnukowie Antoniego, praprawnukowie Kaspra, dziedzica Kozik 1689 r., legitymowali się ze szlachectwa 1819 r. przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOZIKOWSKI Józef h. *Junosza*, syn Stanisława, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KOZIŃSCY. Istniały dwa domy tego nazwiska na Wołyniu Jeden herbu KIERDEJA, drugi właściwie h. WŁASNEGO, bo chociaż heraldycy zwą go Zagłobą, tym się jednak różni od niego, że miecz nie przez podkowę, a stoi prosto ostrzem w górę nad podkową, a w szczycie hełmu, nie skrzydło, a trzy pióra strusie.

Kozin, w powiecie krzemienieckim, jest gniazdem Kozińskich h. Własnego. Z nich dostarczali na potrzeby wojenne 1528 r.: Iwan Koziński dwa konie, Olechno i Tychno wspólnie 3 konie, Olechno sam 3 konie, Tychno sam 4 konie, a Semen 5 koni (Akta XIII).

Hryńko Koziński, chorąży łucki 1494 r. (Arch. Sang.), miał czterech synów: Olechnę, Michnę, Tyszkę v. Tychnę i Seńka.

Olechno Hryńkowicz Koziński, ziemianin wołyński, dworzanin królewski 1536 r., otrzymał od króla Zygmunta 1516 r. Ohawczyce, a 1518 r. dworzyszcza Timoszkowskie i Koźlińskie, w powiecie łuckim. W 1538 roku dozwolił król Zygmunt jemu i bratu jego, Michałowi (Michnie), założyć miasto w Kozinie, otworzyć tamże karczmy i zaprowadzić targi (ML. 36, 12 i 30).

Michno Hryńkowicz, żonaty z ks. Hanną Kozieczanką. W 1537 r. potwierdził król Zygmunt jej i jej synowi, Michałowi Kozińskiemu, nadanie Hołowby, którą otrzymał Hryńko Koziński, chorąży wołyński, ojciec Michny (ML. 30 i 31).

Tychno Hryńkowicz, dworzanin królewski 1513 r., otrzymał w 1527 roku ekspektatywę na starostwo owruckie, ale go nigdy nie posiadał. W 1511 r. król Zygmunt potwierdził mu darowiznę Klipowszczyzny i Diczówki, w powiecie owruckim, zeznaną na niego przez teścia. Żonaty z Jewfimią, miał synów: Filipa, Olechnę i Michała, oraz córkę Annę, żonę Jerofieja Bazylewicza Hośćkiego, sędziego ziemskiego łuckiego. Była ona dziedziczką Poczajowa i otrzymała od patryjarchy konstantynopolitańskiego obraz Matki Boskiej, który trzymała na zamku.

Gdy obraz zasłynął cudami, szczególnie, gdy brat jej Filip, od urodzenia ślepy przejrzał, obraz z wielką uroczystością, został przeniesiony do cerkwi Uśpienia Matki Bożej, 1597 r. Anna umarła 1617 r.

Olechno Hryńkowicz zaślubił ks. Zofię Piotrównę Hołowniankę i z niej pozostawił syna Dymitra, dziedzica Tołmachowa i trzech wsi w powiecie łuckim (Jabł.). Oprócz Dymitra miał jeszcze Olechno trzech synów: Romana, Isaję i Tomasza. Wszyscy czterej zawarli 1568 r. ugodę o Ohawczyce z Bohdanem Sośnickim (Op. Łuck. 2037 i 2099).

Dymitri, podstarości winnicki 1563 r., zeznał testament 1578 r. i umarł w roku następnym. Żonaty z Bogdaną Romanówną Krasnosielską, pozostawił trzech synów: Iwana, Olechnę i Pawła, oraz córkę Eudoksię.

Iwan Dymitrowicz, dziedzic Boryszkowic, podpisał 1569 r. akt przyłączenia Wołynia do Korony. Z Zofii Andrzejówny Babińskiej, miał dwóch synów: Konstantego i Andrzeja. Nie żył 1599 r., w którym wymienieni synowie jego i Roman Olechnowicz i Olechno i Paweł Dmitrowicze, pozwani zostali przez Barbarę Kozińską. o czwartą część Kozina, Iwańca, Tołmachowa i innych.

Konstanty Iwanowicz Koziński zapisał 1606 r. żonie swej, Halszce Brujaczance, córce Teodora Brujaki, pisarza grodzkiego krzemienieckiego, 4,000 flor.

Olechno Dymitrowicz czy pozostawił potomstwo, pewności nie ma. Być może, że synami jego byli występujący w aktach 1636 r., Aleksander i Dymitr Aleksandrowicze Kozińscy, urodzeni z Katarzyny Hulewiczówny. Aleksander, syn Aleksandra, żonaty 1637 r. z Anną z Mirkowic (Bracł. IX f. 418).

Paweł Dymitrowicz żonaty był z Anną Hulewiczówną Drozdeńską, której zapisał 1600 r. na Tołmachowie, 1,400 flor.

Roman Olechnowicz, dziedzic Zaborola, podpisał 1569 r. akt przyłączenia Wołynia do Korony. Zaślubił on Magdalenę Bohowitynównę Kozieradzką, córkę Serafina (Bracł. III f. 540), której zapisał 1579 r. na Zaborolu i Ohawczycach 300 kóp. W 1597 r., bratankom swoim, Aleksandrowi (Olechnie) i Pawłowi i Konstantemu i Andrzejowi, synom Iwana, odstąpił praw swoich do Tołmachowa. Syn jego Iwan, córki: Maryna i Nastazya.

Iwan, żonaty z Anastazyą Sulatycką, sprzedał 1619 r. połowę Ohawczyc ks. Koreckiemu, za 6,000 flor.

Isaja Olechnowicz sprzedał 1580 roku część swoją Ohawczyc, bratankowi swemu, Iwanowi Dmitrowiczowi. Synowie jego: Ostaf, Jan i Hrehory, procesują 1614 r. Iwana Romanowicza, a 1619 r. Krasuskiego, o Zaborol. Hrehory był żonaty z Anastazyą Lewkówną Perekładowską i miał z niej synów: Timofieja i Olechnę. Jeden z wymienionych Olechnów, ożeniony był z Nastazyą Lepiesowiecką 1627 r. (Woł. V. A f. 149).

O Tomaszu Olechnowiczu wspominają akta łuckie w latach 1560 — 1571 (Op. Łuck. 2045 i 2093).

Michał Tychnowicz Koziński, brat Olechny, dziedzic Boryszkowic, horodniczy włodzimierski 1561 r. i podstarości 1562 r., został kasztelanem łuckim t. j. wołyńskim, 1566 r., umarł 1568 r. W 1567 r., w którym świadczył na zapisie Czartoryskiego (Arch. I. Z. Ros VII. 1), był i horodniczym włodzimierskim. Żonaty z ks. Maryą Holszańską, 1-o v. Andrzejową Montowtową, a 3-o v. ks. An-

drzejową Kurbską, miał córkę Barbarę, dziedziczkę Kozina, żonę 1-o v. ks. Mikołaja Jarosławicza Hołowczyńskiego, zmarłego 1571 roku (Op. Łuck. 2093 f. 28, 33 i 40), 2-o v. ks. Jerzego Zbaraskiego, 3-o v. Andrzeja Firleja, wojewodzica krakowskiego, późniejszego kasztelana radomskiego. Synem jego był Oleks, młodo zmarły, żonaty z Jadwigą Treszczanką.

Seńko Hryńkowicz, dworzanin królewski, nabył Watyń 1524 r. (ML. 15). Syn jego Iwan, miał być żonatym z ks. Tacyanną Rużyńską i pozostawił dwóch synów: Hrehorego i Semena. Hrehorego zabił 1564 r. ks. Buremlski (Op. Łuck. 2038). Syn jego Stefan, dzielił się 1595 r. dworem w Łucku, z Pawłem Iwanowiczem Kozińskim.

Semen, dziedzic na Watynie i Ławrowie (Jabł.), wraz z synami: Iwanem i Pawłem, wykonał przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony (Arch. I. Z. Ros. II. 1). Żonaty z Fedorą Bołbasówną Rostocką, pozostawił liczne potomstwo: Hawryłę, Stefana, Janusza, Iwana, Pawła, Rainę Aleksandrowę Wielhorską, Olenę Hrehorowę Horainową i Orynę, 1-o v. Jaroszowę Rohozińską, 2-o v. Mikołajowę Kościuszkową Chobołtowską. Z jego synów:

Hawryło Semenowicz pozostawił córkę Helenę, za Fedorem Okołowem i syna Iwana, który dopełnił 1598 r. działu dóbr po ojcu i dziadzie, jako to, Bohuryna i Ławrowa, ze stryjami swoimi: Stefanem, Januszem, Iwanem i Pawłem Semenowiczami. Iwan był dziedzicem Bohuryna.

Stefan Semenowicz, dziedzic Kumiatkowa, zapisał 1598 r. żonie swej, Polonii Bazylównie Drewińskiej, 1,400 kóp na Bohurynie. W 1601 roku spisał testament.

Janusz Semenowicz zapisał 1598 roku żonie swej, Annie z Obodeńskich, 1,000 kóp na Ławrowie. Drugą jego żoną była Marta Ołdakowska. Z pierwszej żony syn Paweł i córki: Owdotia i Tacyanna.

Iwan Semenowicz dziedziczył na Watynie i Watyńcu, na których zapisał 1605 r. żonie swej, Teodorze ze Szpakowskich, 4,000 flor. Córka jego Owdotia, za Wasilem Świszczowskim 1610 r., synowie, Bohdan i Hrehory. Po Bohdanie, dziedzicu na Ławrowie, żonatym z Ewą Hurkówną Omelańską, pozostali synowie: Teodor i Mikołaj 1631 r.

Hrehory, żonaty 1-o v. z Katarzyną Iwanówną Kałusowską, 2-o v. z Eudoksyą Kościuszkiewiczówną Chobołtowską, z pierwszej żony miał: Mikołaja, Macieja bezpotomnego z Anną i Fedorę, żonę 1-o v. Krzysztofa Pruszyńskiego, 2-o v. Stanisława Bereśniewicza, a z drugiej—Apolonię Romanowę Bereśniewiczową, zmarłą 1653 r. i Stefana.

Mikołaj, syn Hrehorego, zaślubił Marynę Czekońską i z niej miał córkę Anastazyę, żonę Wojciecha Badowskiego 1668 r.

Paweł Semenowicz odstąpił 1617 r. część swoją na Watynie bratu Iwanowi. W 1599 r. zapisał na tymże Watynie żonie swej, Zofii Podhorodeńskiej, 2,100 flor. Z niej synowie: Stefan, Aleksander i Piotr, oraz córki: Polonia Janowa Błońska, Marya Andrzejowa Smorodzka i Magdalena.

Piotr, syn Pawła, podpisał, z województwem wołyńskiem, dwie elekcye, Jana Kazimierza i króla Michała.

Owdotia Kozińska, wdowa po ks. Jakóbie Kropotce z Jelowicz 1565 r.

Anna, za Ostafiem Bakowieckim 1598 r. Regina Pawłowa Korytyńska, wdowa 1591 r. (Woł. 1 f. 52). Anna, 1-o v. Aleksandrowa Malinowska, 2-o v. Adamowa Stempkowska 1644 r., 3-o v. Stefanowa Wkryńska 1647 r. (Woł. VI C f. 254 i Kij. VI C f. 86).

Jarosz, żonaty 1616 r. z Anną Hulewiczówną, wdową po Ławrynie Łozce, podczaszym kijowskim (Teka W. Rulikow.). Samuel podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Gabryel, zastawny posiadacz Horbaczy 1700 r. (Kij. VIII f. 756). Jerzy z żoną Anną i synami: Józefem i Ignacym, procesuje 1721 roku Hołubów, o obrazę honoru. Ignacy, żonaty z Angelą Kulczycką 1731 r. (Bracł. XV f. 1771 i XVI f. 335).

Barłaam Koziński, nie wiem, czy do tej rodziny należący, z opata wileńskiego, mińskiego i mścisławskiego, został 1665 r. archiepiskopem smoleńskim i czerniechowskim (Akta IX. XI i XV).

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa 1852 i 1877 r.: Benedykt z synami: Józefem, Wawrzyńcem i Antonim, syn Pawła, wnuk Jerzego, prawnuk Franciszka, praprawnuk Stefana, a 1904 i 1905 r. Ludwik Antoni, Piotr Maksymilian i Jan, synowie Józefa, i Mieczysław, syn Wawrzyńca.

Jerzy Kierdej Koziński podpisał się 1647 r. na akcie wyborczym Kossowa, na metropolitę kijowskisgo.

KOZIŃSCY z Kozin, w powiecie sochaczewskim, których część należała 1579 r. do Jakóba Kozińskiego. Stanisław Koziński, współwłaściciel Bieniewic, w tymże powiecie, tegoż roku (Paw.). Adam Koziński podpisał, z ziemią sochaczewską, elekcyę Jana Kazimierza.

Prawdopodobnie z tej rodziny pochodził Antoni Koziński, syn Stanisława i Anny Babskiej, który zeznał 1745 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Wyleżyńskich, córką Wojciecha (DW. 71 f. 255).

KOŻIŃSCY z Kozinina (dziś Kozenin), w opoczyńskiem. Jeronim i Mikołaj 1508 r., a Małgorzata i Józef 1577 r.. dziedzice Kozinina (Paw.).

KOZIOROWICZOWIE h. OGOŃCZYK. Augustyn Koziorowicz, podczaszy smoleński, syn Stanisława i Magdaleny z Matusiewiczów, zeznał 1756 r. zapis dożywocia z żoną, Salomeą z Czyszkowskich (Perp. Czers. 30 f. 327).

KOŹLA (KOSLA, KOSZLA) h. NOWINA. Mikołaj Kosla w Sieradzu 1403 roku (Zs. Sier.). Mikołaj Koslia, rajca krakowski 1553 r., przełożony nad cłami małopolskiemi 1559 r., poborca lwowski 1565 r., wziął w dzierżawę 1566 r. podatki ziemi ruskiej, sandomierskiej i lubelskiej.

Andrzej Nowina Kosla umarł 1589 r., pochowany w Kraśniku, a pozostała po nim wdowa Barbara, wyszła 2-o v. za Piotra Dunina. Piotr, Melchior i Jan Kosliowie, kwitują 1595 r. wdowę po Andrzeju (Zap. Krak. 153 f. 405). Melchior, syn Mikołaja, był 1571 r. poborcą sandomierskim, lubelskim i lwowskim. W 1604 roku nabyl Targowisko (AGZ. X. 1214, 1316 — 1320, 1339, 1364 i 1616). Bartłomiej, posesor Zabierzowa, w proszowskiem, 1581 r. (Paw.).

KOZLAKOWSCY. Paweł Koźlakowski z Borku, w powiecie krzemienieckim, 1583 r. (Jabł. f. 143). Iwan, Ulas, Mateusz, Bogdan i Filon, ziemianie pińscy, 1627 r. (Arch. Zbor. Dok. VI). Leon Koźlakowski, sługa Podhorodeńskiego, pobił 1628 r. Michałowskiego, popa z Lubomli (Akta XXIII).

KOŹLAKOWSKI Sebastyan otrzymał szlachectwo 1581 r. (M. 123 f. 959). Herb jego patrz u Ostrowskiego, Nr. 1558.

KOŹLĄTKOWSCY h. SZRENIAWA z Koźlątkowa, w powiecie kaliskim. Klemens z Koźlątkowa dał 1418 r. w Brześciu pełnomocnictwo bratu swemu, Michałowi (T. Paw. VI). Andrzej Koźlątkowski, dziedziczył na Koźlątkowie 1579 r. (Paw.). Dobrogost Koźlątkowski, syn Wojciecha, kwitował 1616 r. w Warszawie, Wojciecha Koźlątkowskiego (DW. 45 f, 712).

KOŹLIŃSCY h. BODZIEC. Ignacy i Antoni, z neofitów, nobilitowani 1765 roku.

KOŹLIŃSCY mają być h. PRUS I-szy. Nekrolog Pelpliński wspomina o Lambercie z Koźlina, który dał opatowi Pelplińskiemu 10 grzywien słowiańskich. N. Koźliński h. Prus I-szy, w województwie brześciańskiem, 1736 r. (Wittyg). Kazimierz był przed 1712 r. pisarzem komory witebskiej (Ist. Jur. Mat. XX).

z KOZŁOWA, w województwie rawskiem i z Ciechomic, pisał się Andrzej Szczubioł, kasztelan gostyński 1424 r., kasztelan płocki 1433 r., wojewoda rawski 1445 r. Inny Andrzej Szczubioł z Kozłowa, kasztelan gostyński 1465 r. (a nie płocki, jak pod Ciechomskimi podałem), wojewoda rawski 1490 r. Ten ostatni Andrzej, żonaty był z Małgorzatą z Bolkowa, wdową po Janie Rogali, wojewodzie mazowieckim. Syn jego Jan, a córka Małgorzata, wyszła za Mikołaja Oyrzanowskiego, chorążego zakroczymskiego (M. 7 f. 94; 5 f. 16; Dud. Warsz. 15 f. 835). Ci dziedzice Kozłowa są h. *Wąż*.

Druga córka wojewody, Zofia, jest żoną Pawła Zbrożka z Żyrnik, a drugi syn Andrzej, piszący się z Kozłowa i z Telatyna 1483 r., jest chorążym sochaczewskim 1489 r., a nie żył już 1503 r., w którym wdowa po nim, Konstancya, ma sprawę o Telatyn (AGZ. XIX).

KOZŁOWICCY. Filon Kozłowicki, pisarz grodzki grodzieński 1616 roku (Zs. Brzes.). Stanisław, vicegerent grodzki kamieniecki 1664 roku. Pewnie tenże sam Stanisław, podpisarz ziemski podolski 1665 roku (Zap. Lub. 48 f. 918 i 49 f. 497).

KOZŁOWICZOWIE wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii wołynskiej: w 1833 r. Franciszek z synami: Janem, Józefem i Erazmem, syn Jana, wnuk Szymona, prawnuk Pawła, praprawnuk Piotra, a dzieci Józefa: Włodzimierz, Zofia, Helena i Aleksander, 1856 i 1864 r.

Stefan Kozłowicz, gwardzista królewski, otrzymał 1666 r. sołtystwo w Brzezinie (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 52).

KOZŁOWSCY h. JASTRZĘBIEC z Kozłowa, w województwie płockiem, powiecie bielskim. Dom licznie rozrodzony i we wszystkich prowincyach byłej Rzpltej zamieszkały. Ponieważ przywilej księcia Ziemowita Mazowieckiego z 1408 roku, nadany Boleścicom, ich wymienia, winni w herbie kłaść podkowę ocelami na dół.

Przywilej powyższy wymienia: Mikołaja, Pawła, Wawrzentę, Alberta, Piotra i Wszebora, braci, dwóch Janów, drugiego Piotra, Floryana i Stanisława (Mil.). Paweł, syn Wawrzęty z Kozłowa, nabył 1416 r. część Prusinowic (M. 3 f. 4).

Wojciech z Kozłowa, kanonik płocki, pleban w Radzikowie 1403 r. Zakład został ustanowiony 1530 roku pomiędzy Janem, Józefem i Stanisławem, synami Wojciecha i Andrzejem, Sebastyanem i Mikołajem, synami powyższego Jana, dziedzicami na Kozłowie-Żegotach, a Pawłem, synem Macieja Żegoty, z tegoż Kozłowa. Wyżej wymienieni synowie Wojciecha, dopełnili 1539 r. działu pozostałego majątku, po Piotrze Wszeborze, z księdzem Grzegorzem, Leonardem i Piotrem, synami Jana Żegoty z Kozłowa (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 56; 5 f. 205 i 295).

Herb Jastrzębiec

Po Piotrze został syn Jan, a po Leonardzie synowie: Józef, Stanisław i Filip. Jan, syn Piotra i Józef, syn Leonarda, procesowali 1540 r. Piotra *Łyska* z Kozłowa. Leonard z żoną Anną i synem Stanisławem, oskarżyli 1541 roku Mikołaja *Skowronka* (czy nie Szafranka?) z Kozłowa i brata jego, Macieja, o napad (Ibid. 6 f. 151; 7 f. 98 i 189).

Mikołaj *Szafranek* na tymże Kozłowie, miał synów: Macieja i Marcina, którzy 1542 r. procesują stryjów swoich: Jana i Pawła, o spadek po babce Jadwidze (Ibid. 7 f. 226 i 8 f. 158).

Znak pieczętny Boleściców.

Na Kozłowie-Żegotach dziedziczyli 1578 r. Maciej z bratankami, Józef z bratankami, Piotr Żegota i Filip, syn Leonarda (Paw.).

Piotr, Mikołaj i Stanisław, synowie Wawrzyńca *Łyska* z Kozłowa-Łysek, zawarli 1536 r. układ z Piotrem Żegotą, o Kozłowo. Z nich Piotr był dziedzicem Gorzanowa, na którym zabezpieczył 1539 roku posag żonie, Dorocie z Ciołkowskich, córce Andrzeja. Piotr zastępował 1539 roku sędziego grodzkiego płockiego (Ibid. 4 f. 11, 125 i 286; 5 f. 235 i 9 f. 230).

Mikołaj *Ziarno* dziedziczył na Kozłowie-Witkach. Synowie jego: Andrzej, Jan, Wacław i Zygmunt, pozwani 1532 roku przez Gutkowskiego, o różne gwałty (Ibid. 1 f. 271 i 281; 2 f. 99 i 156).

Na Kozłowie-Witkach dziedziczył 1578 r. Wacław (Paw.).

Bronisław z Kozłowa miał 1532 r. brata Leonarda, dziedziczącego na Kowalewie (Ibid. 1 f. 288). Rosław i Piotr Kozłowscy, byli 1578 r. współdziedzicami Świerczyna, a Kozłowscy tegoż rodu dziedziczyli również na Kozłach i Wólce, w ziemi nurskiej, jako to: Andrzej, Bartłomiej i inni (Paw.).

Stanisław, syn Antoniego z Kozłów, świadczył 1531 r. w Płocku (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 262).

Na tychże Kozłach, dziedziczył jeszcze Jan Kanty Kozłowski, stolnik owrucki 1715 r., syn Kaspra i Agnieszki Strzałeckiej, żonaty 1-o v. z Julianną Tyszczanką, 2-o v. z Ewą Ciesielską, córką Stanisława i Katarzyny Rudzkiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1734 r. W 1715 i 1716 r. nabył część Chróściel-Pęcherek i Witna. W 1749 r. już nie żył, w którym syn jego, Antoni, urodzony z pierwszej żony, zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Sobolewskich, córką Józefa, podstolego owruckiego i Brygitty Borowskiej (DW. 62 f. 775 i 1033; 69 f. 1083 i 79 f. 59).

Michał, drugi syn Jana Kantego, ale urodzony z Ciesielskiej, wspólnie z bratem przyrodnim, dziedziczący na Chróścielach 1751 r. (DW. 73 f. 597), sprzedał 1762 r. część Wólki-Kozłowa Czarnowskiemu (DW. 82 f. 366). W 1764 roku tytułowany już stolnikiem owruckim, nabył 1768 r. część Popowa od Wolińskiego, a sprzedał 1769 r. część dóbr Kozły Czarnowskiemu. W 1771 r. kwitował go Popowski. W 1788 r. żył jeszcze, a 1792 r. występuje już pozostała po nim wdowa, Justyna z Kownackich, córka Adama, pisarza ziemskiego i grodzkiego nurskiego i Franciszki Kutyłowskiej (DW. 83 f. 1603; 84 f. 676; 86 f. 517; 88 f. 107; 89 f. 389; 104 f. 1194 i 108 f. 770).

Paweł z Wólki Kozłowskiej, brat Jana Kantego, tytułowany skarbnikiem smoleńskim 1732 roku, z żony, Konstancyi Chmielińskiej, miał synów: Józefa i Antoniego.

Szymon i żona jego Jadwiga nabyli 1726 r. Jasionówkę, w ziemi mielnickiej, od Bełkowskiego (Gr. Mieln.). Tegoż roku Jasionówka należy do Wojciecha. N., mianowany 1727 roku wojskim nurskim, ale nominacya ta nie doszła do skutku. Piotr, burgrabia nurski 1785 roku, a komornik ziemi nurskiej 1788 roku.

Wawrzyniec, za odznaczenie się pod Wielkiemi Łukami, otrzymał 1580 r. Karpowce. Pisze o nim Bielski w Kronice (M. 123 f. 406). Jan, żonaty 1581 r. z Emerencyą Kleczeńską (M. 123 f. 797). Jan i żona jego, Krystyna z Wierzbickich, otrzymali 1638 r. konsens królewski, na odstąpienie Boguszom Horoborodyniec, ze starostwa barskiego (M. 183 f. 117). Bartłomiej otrzymał 1650 r. prawem lennem Kościno (DW. 51 f. 888). Sylwester otrzymał 1650 r. konsens królewski, na odstąpienie Konaszyc, ze starostwa łomżyńskiego, synowi Konstantemu (M. 191 f. 291).

Konstanty, powróciwszy z niewoli moskiewskiej, otrzymał 1666 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Konaszycach (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 107). Floryan i Wojciech, z województwa sieradzkiego, Jan, z krakowskiego, Jan, z płockiego, Józef, z wileńskiego i Jerzy i Mikołaj, z ziemi przemyskiej, elektorowie króla Michała.

Samuel sprzedał 1651 r. Wierzchówkę Radłowskiemu (DW. 51 f. 1701). Andrzej, odźwierny królewski, otrzymał 1660 r. wójtostwo kowalskie (M. 201 f. 454). Anna z Opackich, żona Aleksandra Kozłowskiego, zeznała 1685 r. testament (DW. 56 f. 1531). Piotr dziedzic części Radawca, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.). Franciszek, syn Krzysztofa i Zofii z Kałuszowskich, zeznawał akta w Lublinie

1664 r. (Zap. Lub. 48 f. 897). Tomaszowi i żonie jego, Katarzynie, odstąpiła 1667 roku Ossowska sołectwo w Kozinie (Perp. Czers. 13 f. 163).

Tomasz Jacek został 1679 r. podstolim czerniechowskim, a Jacek, 1690 r. Grzegorz, Stanisław i Szymon, z województwem płockiem, Franciszek, Jakób, Kazimierz i Marcin, z ziemią nurską, Aleksander, z województwem ruskiem, Jan, z województwem inowrocławskiem, Maciej, z ziemią dobrzyńską, Mikołaj, z województwem krakowskiem i Paweł, z województwem bracławskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, podkuchmistrz królewski i żona jego, Jadwiga, zwolnieni 1699 roku od podatków i postoi wojskowych (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 128). Jadwiga z Kozłowskich Domańska trzyma 1731 roku zastawem, część Jasieńca (Perp. Czers. 22 f. 43).

Jan zeznał 1713 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Gozlińskich (Ibid. 18 f. 31). Antoni, syn Kazimierza i Katarzyny z Dymowskich, sprzedał Wojtkiewiczom 1736 r. dworek i grunta w mieście Górze, oraz folwark w Mszczonowie (Ibid. 23 B f. 151). Antoni, syn Wojciecha, w imieniu żony swej, Antoniny z Nowosielskich i brata jej Józefa, uwalnia 1742 r. z poddaństwa Nowaka (Ibid. 26 f. 47). Maryanna z Kozłowskich, za Mikołajem Krzyszkowskim 1733 roku (Ibid. 23 A f. 135). Konstanty, rektor Pijarów w Górze 1755 roku (Perp. Czers. 30 f. 184).

Klemens, viceregent grodzki płocki, podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Stanisława Augusta. Klemens. sekretarz pieczęci wielkiej koronnej 1764 roku, odstąpił, 1765 r. Zamoyskiemu, praw swoich do wsi Bartodziejii, w powiecie bydgoskim (Kancl. 20 f. 26 i M. 235 f. 37). Leon został skarbnikiem sierpskim 1764 r., z którego to urzędu rezygnował 1777 r. Stanisław, vicesgerent grodzki włodzimierski, w latach 1768 — 1786 (Kancl. 44 f. 224).

Wojciech spisał 1777 r. intercyzę przedślubną, z Salomeą Kamieńską, córką Kazimierza i Maryanny z Nahoreckich (DW. 93 f. 825). Józef, syn Mikołaja i Rozalii Pruszkowskiej, pisarz ziemski płocki 1759 r., zeznał 1761 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Pląskowskich, a 1762 r. nabył Kanigowo od Miszewskiego. Umarł 1772 r. (DW. 82 f. 129; 83 f. 1350 i 1422).

Ignacy, porucznik wojsk koronnych, tytułowany miecznikiem żytomierskim, żonaty 1743 r. z Różą Domaniewską (A. Lwows. For. Nob.). Córka ich Salomea, 1780 r. za Ignacym Franciszkiem Ksawerym Zalutyńskim, miecznikiem łomżyńskim (DW. 96 f. 712). Nie wiem, czy nie będzie także jego córką Teresa, bo miecznikówna żytomierska, ale urodzona z Łubkówny, za Bazylim Bilińskim 1783 roku (Tryb. Gal.). Szymon, komornik ziemski zakroczymski 1784 r, a podwojewodzy serocki 1781 r., miał syna Nikodema, którego synowie: Franciszek, Marcin i Ignacy 1796 r. (DW. 104 f. 1278; 105 f. 443 i 111 f. 560). Antoni i żona jego, Ludwika z Wiśniewskich, odstąpili 1774 r. Twarowskim wójtostwo w Brzozie, w starostwie stanisławowskiem (Kancl. 52 IV f. 233). Córka ich Anna, 1-o v. za Antonim Iwanickim, kapitanem gwardyi pieszej koronnej, 2-o v. 1796 r. za Wincentym Jasienieckim (DW. 111 f. 200).

Tadeusz, generał-adjutant królewski, otrzymał 1773 r. regiment konny, imienia królowej, po Mniszchu, a 1788 r. będąc generał-majorem, wykupił starostwo bracławskie od Ponińskiego i posiadał je prawem emfiteutycznem (Sig. 32,

38 i Kancl. 88 II f. 92). Starostą bracławskim tytułował się już 1785 r. (M. 299 f. 172). W 1774 r. otrzymał dobra Sałasze, w województwie bracławskiem (Kancl. 37 f. 639). W 1804 r. tajny radca, senator i marszałek szlachty gubernii kijowskiej. Dziedzic Zozowa na Ukrainie, miał dwóch synów: Ksawerego, właściciela Zozowa, generał-majora wojsk rosyjskich, zmarłego 1866 r. bezpotomnie i Michała, rosyjskiego tajnego radcę, po którym pozostało potomstwo. Córka jego Julia, żona Aleksandra Duhamela, zmarła 1891 r. w Noskowcach na Podolu. Krewnymi powyższych mają być: Grzegorz, dziedzic Suchodołów i Wiewiórki w Galicyi, żonaty z Franciszką Kotkowską, z której pozostało trzech synów: Kazimierz bezżenny, Władysław, dziedzic Przetok i Walenty Mieczysław, ur. 1835 r. w Oleszach, dzedzic Wiewiórki, którego, z Wandy Zarembianki, córki Franciszka i Maryi z Kozłowskich, dziedziczki Lipy, syn Floryan, ur. 1866 r., dziedzic Lipy, ożeniony 1890 roku z Bobczyńską i córki: Kazimiera i Marya. Siostry Grzegorza: Marya Janowa Miączyńska i Anastazya Chrzanowska. Czarnecki przypisuje im herb Wieże.

Adam Wawrzyniec, wojski włodzimierski, żonaty 1786 r. z Konstancyą Szydłowską (DW. 102 f. 938). Czy to nie będzie wojszczyc, syn Kaspra. Aleksander, syn Grzegorza i Doroty Ossowskiej, sprzedaje 1732 r. dom w Warszawie Czerepińskiemu (DW. 68 f. 362). Wojciechowi i żonie jego, Maryannie z Rozwadowskich, Cywiński, za konsensem królewskim, łan gruntu w Opipach 1758 r. odstąpił (DW. 80 f. 279).

Rafał, burgrabia grodzki warszawski 1791 roku, regent metryki koronnej, w latach 1790 — 1793, szef batalionu artyleryi 1808 r. i kawaler krzyża Virtuti Militari. Joachim, podwojewodzy koliński 1784 r. Wincenty, komornik ziemski płocki 1791 r., sędzia pokoju wyszogrodzki 1809 r. Józef, żonaty 1724 r. z Krystyną Szulcówną, córką Kazimierza i Teresy Chudzyńskiej (DW. 65 f. 445). Antoni, vicesgerent grodzki łukowski, 1755 r. (Czerniech. f. 1533). Stanisław, regent grodzki nowogrodzki 1767 r. Tomasz, żonaty 1783 r. z Katarzyną Zaleską, córką Piotra i Anny z Sochaczewskich (DW. 110 f. 1172; Debit. Czers. 1 f. 255).

Tomasz Adam i Waleryan Wojciech, synowie Jacentego, 1788 r. (Perp. Czers. 40 f. 163 i 41 f. 22). Petronella z Kozłowskich, wdowa po Macieju Tyborowskim, mieczniku mielnickim, wprowadzona do Staniszewic 1772 r. (Ibid. 34 f. 329). Michał, porucznik gwardyi pieszej koronnej, syn Antoniego, zawarł 1795 roku intercyzę przedślubną z Julianną z Wiszowatych, wdową po Ignacym Leśniowskim, kapitanie regimentu tejże gwardyi (DW. 110 f. 981).

Zofia z Kalinowskich, 1-o v. Górska, 2-o v. Kozłowska, z dziećmi: Franciszkiem i Krystyną, procesuje 1665 r. Urszulę Kalinowską, o 27,000 flor. (Woł. VIII A f. 415). Anna z Pawłowiczów Kozłowska 1694 r. (Woł. IX f. 1499). Jan Piotr Jastrzębiec Kozłowski, syn Michała, ma 1746 r. synów: Antoniego i Pawła (Arch. I. Z. Ros. III. 3). Leon, syn Mikołaja, skarbnik zawskrzyński 1749 r. (DW. 73 f. 178). Krzysztof, kapitan w pułku pieszym koronnym 1778 r. (DW. 94 f. 243). Urszula, córka Franciszka i Ewy, za Grzegorzem Czapskim, porucznikiem wojsk koronnych, 1785 r. (DW. 101 f. 1369).

Antoni Jastrzębiec Kozłowski, skarbnik latyczowski, z żoną, Franciszką Duninówną Mieczyńską, obierali 1791 r. w Piotrkowie plenipotentów (Piotr. Plenip. 3 f. 136 i 140).

Żyjący na schyłku XVII-go wieku Tomasz Jastrzębiec Kozłowski, żonaty z Konstancyą Nierzewską, miał syna Jana, ur. w parafii Nowodwór 1698 r. Tego syn Adam, urodzony 1748 roku w parafii Terebelli, z Anny Matysiewiczówney, miał syna Adama Kajetana, ur. 1772 roku w parafii Biała, wylegitymowanego ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 55).

Antoni, z Antoniny Pisulskiej, zmarłej 1808 r., pozostawił: Bernarda, Józefa i Annę (A. Lwow. For. Nob.). Faustyn, dzierżawca Borek, zmarły we Lwowie 1825 r., żonaty był z Maryanną z Gromnickich (Ibid.). Faustyna, córka Józefa i Maryanny z Chudzińskich, wdowa po Julianie Kubieńskim, wyszła 1815 roku w Wieluniu, za Wojciecha Bielanowskiego. Czy wszyscy wymienieni są h. Jastrzębiec, orzec trudno.

Wojciech Kozłowski, syn Wojciecha, z Anny Różyckiej, ożeniony z Maryanną Ostrowską, dziedziczką Mścisk na Podlasiu, zmarły 1740 r., pozostawił syna Antoniego, ur. w Mściskach 1729 r., właściciela Zabłociec, w przemyskiem.

Antoni, 1758 r. chorąży wojsk królewskich, 1761 r. kapitan wojsk koronnych, buławy polnej koronnej, otrzymał 1760 r. majątek po bezpotomnie zmarłym Michale Nakielskim, subdelegacie grodzkim lwowskim (AGZ. X. 7264). W 1758 roku zaślubił w Bolestraszycach Salomeę Krzyszkowską. Z niej miał czterech synów: Wincentego, Antoniego, Floryana i Anastazego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim. Z nich:

Antoni, objął po ojcu Zabłoćce, które następnie odstąpił najmłodszemu bratu Anastazemu. Umarł 1844 r. w Malawie.

Floryan, dziedzic Lipy górnej i dolnej, w ziemi sanockiej, zaślubił Joannę Gumowską, zmarłą 1857 r., z której córka Marya Franciszkowa Zarembina.

Anastazy, ur. 1778 r. w Borku, właściciel Zabłociec, członek Stanów galicyjskich, zaślubił 1-o v. Wincentynę Wisłocką, dziedziczkę Jureczkowej i Malawy, córkę Józefa, chorążego bydgoskiego i Joanny Czekanowskiej, urodzonej z Józefa Czekanowskiego, stolnika sochaczewskiego i Maryanny Duninówny Wąsowiczówny, starościanki kiślackiej, dziedziczki Malawy i Jureczkowej, z której synowie: Tyrsys i Brunon, oraz córka Amelia, dziedziczka Jureczkowej, zaślubiona 1836 r. Mikołajowi Korwinowi, kapitanowi b. wojsk polskich, zmarła w Jureczkowej 1850 roku. Anastazy zaślubił 1822 r. w Hermanowicach 2-o v. Różę Kraińską, zmarłą 1876 r. w Rożubowicach, córkę Mateusza i Teresy Wisłockiej, z której córka Bronisława, ur. w Malawie 1825 r., żona Seweryna bar. Doliniańskiego i synowie: Włodzimierz i Zygmunt. Z nich:

A). Tyrsys, dziedzic Jureczkowej, oficer b. wojsk polskich, 1-go pułku strzelców pieszych, odznaczył się w wielu bitwach 1831 roku. Wzięty do niewoli i zesłany do Wiatki, skąd wróciwszy do Malawy, tamże umarł bezżenny 1860 roku.

B). Brunon, również oficer 1-go pułku strzelców pieszych, b. wojsk polskich, odbył wspólnie z bratem Tyrsysem, chlubnie całą kampanię. Umarł bezżenny w Przemyślu 1847 r.

C). Włodzimierz, oficer wojsk austryjackich, po 1846 r. porzucił służbę, a przeszedłszy do Węgier, zaciągnął się 1848 r. do ułanów polskich, gdzie męztwem swojem zdobył sobie stopień oficera. Następnie przeszedł do Turcyi, gdzie umarł 1858 r.

D). Zygmunt, ur. 1831 r. w Malawie, właściciel Zabłociec, poseł na sejm krajowy i do Rady Państwa w Wiedniu, umarł we Lwowie 1893 r. Z zaślubionej 1857 r. w Krzywczy, Gabryeli hr. Starzeńskiej, córki hr. Adama i Celiny hr. Badenianki, pozostawił syna Włodzimierza Maryana, ur. 1858 r. w Krzywczy, doktora praw, właściciela Zabłociec, posła do Rady Państwa w Wiedniu i na sejm we Lwowie.

Michał Kozłowski, dziedzic Balic, w przemyskiem, w latach 1680 — 1716, żonaty 1-o v. z Maryanną N. 1680 r., a 2-o v. z Rozalią Dobrzańską 1703 r., pozostawił synów: Adama, Remigiana i Antoniego, dziedziców Balic 1723 r. (Woł. XI f. 1251).

Antoni, dzierżawca wójtostwa w Gałówce, syn Franciszka, dzierżawcy powyższego wójtostwa i Katarzyny Kunieckiej, wnuk Adama i Joanny Wierzbickiej, pozostawił z Krystyny Michnickiej: Józefa, dzierżawcę Woli Romanowej, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sanockim i Michała, dziedzica części w Balicach, żonatego z Ludwiką Sozańską, którego synowie: Marcin, Józef i Antoni, legitymowali się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim 1782 r., a syn tego ostatniego Łukasz, ur. 1781 r., w Wydziale Stanów galicyjskich 1809 r.

Maciej, syn Jana i Heleny Krajewskiej, wnuk Mikołaja i Anny Tarnawieckiej, prawnuk Jana i Anastazyi Anny Wojsławskiej, zostawił, z Magdaleny Borodziec, córki Krzysztofa i Anny Kotelskiej: Aleksego i Krzysztofa, kapitana wojsk koronnych, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim przemyskim.

Żyjący w drugiej połowie XVII-go wieku Rafał, z Jadwigi Strzeleckiej, miał syna Stanisława, żonatego z Anastazyą z Dubieckich v. Dubiskich (Gr. Łuc. z 1727 r.), z której miał trzech synów: Kazimierza, Kaspra i Wacława.

Kazimierz, komornik ziemski czerniechowski, otrzymał 1735 r. od Karwickiej różne kosztowności, złożone u Orzeszki (A. Tr. Lub.). Umarł cześnikiem nowogrodzkim. Z Barbary Kornaszewiczównej, córki Andrzeja, regenta grodzkiego sanockiego i Zofii z Wołczyńskich, pozostawił synów: Romualda, Ignacego i Wincentego.

Romuald potwierdził 1782 r. dział sporządzony przez rodziców między nim, a jego braćmi i w akcie tym wymienia swoich rodziców, dziadów i pradziadów (DW. 98 f. 1380).

Ignacy legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w ziemstwie przemyskiem.

Wincenty, prawdopodobnie syn Kazimierza, był sekretarzem departamentu policyi 1781 r. (M. 300 f. 20; DW. 97 f. 437; 100 f. 103), a 1790 r. sekretarzem królewskim (DW. 106 f. 807).

Kasper, z komornika granicznego, horodniczy włodzimierski 1742 r., następnie wojski mniejszy 1765 r., został wojskim większym włodzimierskim 1776 r. i umarł 1784 r. W latach 1764 — 1783 był podstarościm włodzimierskim. Żonaty z Franciszką Ciesielską, która 1771 r. prawa swe do spadku po Woroniczach odstąpiła Iwanickiemu (Gr. Włodz.).

Wacław zaślubił Annę z Dubiskich i z niej miał syna Tomasza, żonatego z Maryanną Lipską, z której synowie: Antoni i Kazimierz, legitymowali się ze szlachectwa 1788 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Piotr z Alkantary Łukasz, syn Antoniego i Apolonii, wnuk Aleksandra i Heleny Sławińskiej, legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w ziemstwie lwowskiem, a Maciej, Józef i Paweł, synowie Antoniego i Magdaleny Grontkiewiczówny, wnukowie Józefa i Katarzyny Czerwińskiej, w sądzie grodzkim trembowelskim, 1784 r. Z nich:

Maciej, rotmistrz ułanów austryjackich, zaślubił Maryannę Sokalską i z niej pozostawił: Andrzeja i Jana.

Józef, właściciel realności w Wojniczu, z Elżbiety Wrońskiej, miał: Józefa, Piotra Franciszka, Franciszka a Paulo, Annę Maryannę, Maryannę Magdalenę, Antoninę Maryannę i Ludwikę Maryannę, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1829 r.

Jan, żonaty 1-o v. z Zofią Łękicką, miał z niej:

a) Macieja żonatego 1-o v. z Maryanną Grabowską, 2-o v. z Teresą Woińską, z której syn Ignacy i 3-o v. z Joanną Jabłońską, z której: Marcin, Teresa, Joanna, Kazimierz i Jan.

b) Kazimierza, ożenionego 1-o v. z Maryanną Jabłońska, z której syn Kazimierz bezdzietny, 2-o v. z Katarzyną Mądrzycką, z której Barbara i Jan, wylegitymowani ze szlachectwa 1790 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Mikołaj Michał, ur. 1730 r., syn Wojciecha, miał dwóch synów: Pawła, żonatego z Heleną Surowską, który z synami: Ludwikiem i Wincentym, legitymował się ze szlachectwa w gubernii podolskiej, 1802 r. i Stanisława Michała, żonatego 1-o v. z Maryanną Iwańską, córką Aleksandra, z której syn Józef Michał, 2-o v. z Elżbietą Sawicką, córką Józefa, z której Erazm Franciszek, ożeniony z Sabiną Majeranowską, córką Antoniego i Maryi Zawadzkiej, ma z niej syna Stanisława Jana (A. Wydz. Stan. Galic. z 1860 r.).

Tomasz i Adryjan Kozłowscy, uznani uchwałą sejmową z 1676 r., za starożytną szlachtę polską. Józef, posiadał 1678 r. dobra Płonka-Kozły i Łupiankę, w województwie podlaskiem. Paweł Jan dziedziczył 1683 r. na Kobiernikach, a Jan 1738 r. na Lipowcu Kościelnym, w województwie płockiem. Jan Kozłowski posiadał 1761 r. Zaczywilki, w rawskiem. Michał, stolnikiewicz owrucki, o którym wyżej, sprzedał 1769 r. Kozły, w ziemi nurskiej. Sebastyan, mianowany 1784 r. skarbnikiem sierpskim.

Potomkowie dopiero co wymienionych: Jan Leon, Wiktor Łukasz, Józef Grzegorz i Józef Kalasanty Antoni, synowie Kajetana, Symforyan Ignacy, Ignacy Wincenty i Antonina, dzieci Sebastyana, Jan Paweł Józef, syn Michała, Karol Maryan z Wielkiego Kozłowa, syn Piotra, Ignacy z Wielkiego Kozłowa, syn Franciszka, Cecylia Klementyna, córka Michała, Piotr Łukasz, syn Józefa, Andrzej Józef, syn Walentego, Kazimierz, syn Szymona, Romuald Błażej, syn Michała, Stefan, syn Marcina, Feliks, syn Kazimierza, Engelbert Justyn Stanisław i Edmund, synowie Pawła, Wojciech, syn Augustyna, Romuald Andrzej Michał, syn Andrzeja, Maryanna Sutkowska, córka Sebastyana, Fiolenty Maciej, syn Walentego, Adryjan Jan Maryan i Stanisław Szymon Jan, synowie Stanisława, Jan Walenty

syn Walentego, Marcelin Jerzy, syn Antoniego i Józef Wincenty, syn Antoniego Marcina, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w połowie XIX-go wieku, a Maciej 1858 r. i Jan Adam 1859 r.

Z wyliczonych wyżej: Jan, syn Michała, radca stanu, sędzia apelacyjny Królestwa Polskiego, ze zmarłej 1848 r. żony, Felicyi Obrzyckiej, miał siedmioro dzieci, z których Aleksandra, żona Adama Dunina Mieczyńskiego, zmarła 1886 r. Edmund, syn Pawła, nadleśny Małogoski, zmarły 1863 r., z Adeli Szelińskiej, zostawił synów: Sylwina, Konrada i Edmunda. Wdowa po Fiolentym, Jadwiga z Sobolewskich, umarła 1886 r.

Magdalena, córka Sebastyana, za Antonim Gośniewskim, komornikiem ziemskim czerskim, 1782 r. (DW. 98 f. 1459). Stanisław, subdelegat grodzki nowokorczyński, żonaty z Teklą Wodzińską, podstolanką żydaczowską, która już 1787 r. jest żoną Aleksandra Kamińskiego (Tryb. Gal.).

Kazimierz, sędzia apelacyjny w Krakowie, zmarły 1821 r., z Justyny Lik, pozostawił: Abdona, ur. 1812 r., Syxta, ur. 1813 r., doktora medycyny, Apolinarego, ur. 1815 r., Florentyna, ur. 1820 r., Magdalenę Florkiewiczową, Juliannę Żychowiczową, Elżbietę Piotrowę Michalczewską i Józefę, ur. 1807 r.

Na Litwie: Jan Kozłowski i żona jego, Justyna, córka Bazylego Krzywonosa, manifestują się 1663 r., że przy zdobyciu Mścisławia 1654 r., utracili wszystkie przywileje ks. Mścisławskich, nadane im na różne dobra i place w Mścisławiu (Ist. Jur. Mat. XXV).

Jan Kozłowski podpisał 1700 roku laudum województwa mścisławskiego, przeciwko Sapiehom. Bazyli, mostowniczy grodzieński 1740 r. Antoni, Józef, Kazimierz i Franciszek, podpisali 1763 r., manifest szlachty litewskiej. Franciszek i Ludwik, podpisali 1764 r. konfederacyę ziemi oszmiańskiej. Ignacy, Jezuita, profesor retoryki i poezyi w Witebsku 1786 roku, a poprzednio w Orszy (Ist. Jur. Mat. XXI).

Przed Deputacyą Wywodową wileńską legitymowali się ze szlachectwa niżej wymienieni Kozłowscy h. Jastrzębiec:

W 1804 r. Wawrzyniec z synem Michałem i Piotr z synami: Wincentym i Józefem, synowie Jana; Szymon, Jerzy i Tadeusz z synami: Stanisławem i Justynem, synowie Michała, a wszyscy pięciu wnukowie Bartłomieja, prawnukowie Szymona, dziedzica 1678 r. dóbr Piciki, w powiecie wiłkomierskim.

W 1817 r. Bartłomiej Michał z synami: Józefem Joachimem i Feliksem Antonim, syn Antoniego, wnuk Stefana, prawnuk Antoniego, praprawnuk Walentego, prapraprawnuk Jana, syna Jakóba, dziedzica 1571 r. dóbr Iwia, w województwie nowogrodzkiem.

W 1819 r. Józef z synami: Tomaszem, Hieronimem i Józefatem, syn Mateusza; Jerzy, syn Szymona; Maciej z synem Franciszkiem Mikołajem, syn Jakóba; Mikołaj, Maciej i Jerzy, synowie Jana Szymona, a wszyscy wnukowie Józefa, prawnukowie Jana, praprawnukowie Mikołaja, prapraprawnukowie Adama, dziedzica 1600 r. dóbr Mejszagolskie, w powiecie kowieńskim.

W 1820 r. Jan, syn Stanisława, wnuk Andrzeja, prawnuk Józefa, dziedzica 1734 r. dóbr Siekierzyszek, w powiecie oszmiańskim.

W 1820 r. Mateusz z synami: Józefem i Franciszkiem Jerzym i Dominik, synowie Antoniego, Jan, Maciej, Jerzy i Felicyan Jerzy, z synami: Kazimierzem i Janem, synowie Marcina, wszyscy sześciu wnukowie Jerzego; Stefan, Maciej, Piotr z synami: Karolem i Adamem i Dominik Mateusz z synem Kajetanem Dominikiem, synowie Michała, wnukowie Dominika, a wszyscy prawnukowie Tomasza Eustachego, praprawnukowie Jana, dziedzica 1672 r. Szłapowszczyzny, w powiecie oszmiańskim.

W 1847 r. Kasper, syn Mikołaja, wnuk Łukasza, prawnuk Tadeusza, praprawnuk Józefa, dziedzica 1724 r. dóbr Szutany, w powiecie oszmiańskim.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa, niżej wymienieni Kozłowscy, lecz czy wszyscy są h. Jastrzębiec, wiedzieć nie mogę:

W 1834 i 1847 r. Józef Ludwik z synem Stanisławem Janem i Łukasz Julian, synowie Bazylego, wnukowie Romana, prawnukowie Włodzimierza, praprawnukowie Władysława.

W 1837 r. Franciszek Borgiasz z synem Janem Sewerynem, syn Jana, wnuk Jana, a synowie Jana Seweryna: Kazimierz Julian, Wacław Franciszek, Edmund Maryan i Wiktor Kazimierz Aleksander, 1870 r.

W 1838 r. Kazimierz z synem Piotrem Hipolitem, syn Aleksandra, wnuk Łukasza, prawnuk Michała.

W 1838 r. Michał Nikodem, syn Tadeusza, Harasim i Jan Józef Kalasanty, synowie Jana Onufrego, a wszyscy wnukowie Antoniego, prawnukowie Stefana.

W 1841 r. Michał z synem Modestem Wincentym Władysławem i Andrzej Antoni, synowie Andrzeja Stanisława, wnukowie Jana, a synowie Andrzeja Antoniego: Antoni Jan i Piotr, 1868 r.

W 1845 r. Mikołaj i Karol, synowie Antoniego, wnukowie Jana, prawnukowie Kazimierza, praprawnukowie Jana, a synowie tego Mikołaja: Jan, Stefan Józefat i Maryan Ambroży, 1877 i 1888 r., Waleryan i Adam, 1865 r. i Władysław, syn Karola, 1865 r.

W 1845 r. Franciszek, syn Pawła, wnuk Norberta, prawnuk Jakóba, brat jego Eustachy Józef, z synem Aleksandrem, 1852 r., a dzieci Aleksandra: Adam Kalikst, Marya i Władysława, 1873 r.

W 1846 r. Joachim z synem Janem i Teodor z synami: Gabryelem, Aleksandrem, Michałem i Piotrem, synowie Grzegorza i Franciszek z synami: Napoleonem, Adamem, Andrzejem i Piusem, syn Franciszka, a wszyscy trzej wnukowie Kazimierza. Pozostali zaś synowie Joachima, Józef z synami: Bazylim i Mikołajem i Efimiusz, 1852 r. Synowie zaś Adama: Wawrzyniec Adam, Romuald i Jan i syn tego ostatniego Stanisław, 1882 r.

W 1847 r. Grzegorz z synami: Leonardem i Józefem Janem, syn Jeremiasza, wnuk Antoniego, prawnuk Wojciecha, praprawnuk Jana Tomasza.

W 1848 r. Daniel, syn Pawła, wnuk Jerzego, prawnuk Teodora, praprawnuk Jana.

W 1858 r. Franciszek, Stanisław i Andrzej, synowie Macieja, Piotr, Józef i Jan z synami: Zenonem i Franciszkiem, synowie Piotra, a wszyscy wnukowie Macieja, prawnukowie Marcina.

W 1858 r. Klemens z synami: Janem, Dominikiem, Maciejem Kajetanem, Mikołajem i Eliaszem i Ignacy z synem Izydorem, synowie Jakóba, Erazm z synami: Witalisem i Bolesławem, Emilian z synem Mikołajem i Władysław Włodzimierz, synowie Jana, a wszyscy wnukowie Antoniego, prawnukowie Adama Józefa. Otton, syn trzeci Erazma, 1879 r.; synowie Mikołaja: Bolesław Jan, Edward Franciszek, Alfred, Ignacy i Józef Bronisław, 1890 r., jak również Mieczysław, drugi syn Emiliana, z dziećmi, Maryanem i Michaliną.

W 1873 r. Konstanty z dziećmi: Aleksandrem, Olgą i Maryą i Piotr, synowie Jakóba, a 1879 r. Franciszek i Aleksander, synowie Jerzego, a wszyscy wnukowie Franciszka Antoniego. Synowie zaś Aleksandra, syna Jerzego: Witold Marcin i Justyn Julian, 1886 r.

W 1886 r. Jan Feliks i Otton Szymon, synowie Adolfa Justyna, wnukowie Feliksa, prawnukowie Pawła Feliksa, praprawnukowie Szymona, a Adolf Aleksander, syn Jana Feliksa, 1896 r.

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa, następujący Kozłowscy:

W 1835 r. Paweł, Adryjan i Grzegorz, synowie Jakóba, wnukowie Teodora, prawnukowie Grzegorza, a Adam, syn powyższego Grzegorza, wnuk Jakóba, z synami: Grzegorzem, Leonem i Włodzimierzem, 1904 r.

W 1845 r. Zacharyasz Tomasz Anastazy, syn Romualda, wnuk Kazimierza, prawnuk Stanisława, praprawnuk Wacława.

W 1847 r. Andrzej Jan i Stanisław z synami: Piotrem Jackiem i Władysławem, synowie Stanisława Wojciecha, wnukowie Błażeja, prawnukowie Krzysztofa, a Gabryel, syn Piotra Jacka, 1870 r. W 1860 r. Paweł Jan Jerzy z synami: Teofilem i Władysławem Eliaszem, Franciszek, Feliks Klemens, Ludwik, Piotr i Michał, synowie Andrzeja Ignacego, wnukowie Feliksa Pawła, prawnukowie Szymona, syna wyżej wymienionego Krzysztofa.

W 1848 r. Jan Kanty, syn Teodora Józefa, wnuk Jana, prawnuk Stanisława, praprawnuk Władysława; 1861 r. Felicyan i Michał, synowie Antoniego Stefana, wnukowie Andrzeja, prawnukowie Stanisława, syna wyżej wymienionego Władysława, a Józef, Michał Kazimierz, Paweł Kazimierz i Wiktor, synowie Michała, wnukowie Antoniego Stefana, 1872 r. i Michał i Wiktor, synowie dopiero co wymienionego Józefa, 1903 r.

W 1849 r. Gabryel, syn Józefa, wnuk Sebastyana, z synami: Józefem i Waleryanem Dominikiem, a Stanisław Olgierd, syn Waleryana Dominika, 1867 roku i Antoni, syn Gabryela, 1878 r.

W 1874 r. Aleksander, syn Piotra, z synami: Michałem, Włodzimierzem i Wiktorem.

W 1849 r. Jan z synami: Konstantym Michałem i Romanem, syn Antoniego, wnuk Adama, Adam, syn Konstantego Michała, 1865 r., a Mikołaj i Klemens Walenty z dziećmi: Janem Nepomucenem Piusem, Anną i Józefem, synowie także Konstantego Michała, 1900 r.

W 1859 r. Józef, syn Michała, wnuk Jana, prawnuk Wojciecha i Stanisław Juwenalis i Michał, synowie Kaliksta Aloizego, wnukowie wyżej wymienionego Michała, syna Jana.

W 1860 r. Hipolit Antoni, Narcyz Leon, Józef Wojciech, Filip Nereusz Antoni i Seweryn Franciszek, synowie Macieja, wnukowie Józefa, a synowie Seweryna Franciszka: Dionizy 1870 r., Witalis 1871 r., Wiaczesław 1873 r. i Paweł 1884 r. i wnukowie jego: Mikołaj, syn Witalisa, 1891 r. i Władysław, Borys i Konstanty, synowie Dionizego, 1902 r. Synowie Józefa Wojciecha: Władysław Roch i Franciszek Dionizy, 1889 r., a Teodor Józef, 1894 r., w końcu Jan, syn Filipa Nereusza Antoniego, 1870 roku. Którzy z nich są herbu Jastrzębiec, wiedzieć nie mogę.

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa niżej wymienieni Kozłowscy, czy wszyscy h. Jastrzębiec, nie jest mi wiadomem.

Joachim, syn Andrzeja, wnuk Jana, 1835 r., Wojciech, Wawrzyniec z synem Stanisławem Michałem i Maciej z synem Feliksem Adolfem, synowie Wincentego, wnukowie Aleksandra, prawnukowie Wawrzyńca i Bronisław Julian, Władysław Mieczysław, Kazimierz i Marya, dzieci Stanisława Michała, 1848 r.

Antoni Urban, syn Feliksa Adolfa, 1866 roku, a jego dzieci, Włodzimierz i Natalia, 1895 r.

Filip, syn Michała, wnuk Jana, prawnuk Jana, z synami: Tadeuszem, Karolem i Jakóbem, 1851 r., a Maciej, Modest i Henryk, synowie powyższego Filipa, 1855 r. i Telesfor, Cezary i Jan, synowie Macieja, wnukowie Filipa, 1900 r.

Norbert Ludwik, syn Leona Piotra Andrzeja, wnuk Władysława i Józef Anzelm, syn Norberta Ludwika, 1860 r.

Mikołaj, syn Leoncyusza, wnuk Teodozego, z synami: Leoncyuszem i Aleksandrem, 1875 r.

Włodzimierz, syn Fryderyka Ernesta, wnuk Karola Jerzego, 1890 r., a Aleksander i Konstanty, synowie tegoż Fryderyka Ernesta, 1897 r.

Aleksander, syn Konstantego, wnuk Jana, 1856 r.

Mikołaj, syn Jana, z dziećmi: Wiarą, Aleksym i Anną, 1900 r.

Eugeniusz, syn Dymitra, z dziećmi: Dymitrem i Nadzieją, 1905 r.

Herb Jastrzębiec.

KOZŁOWSCY h. JASTRZĘBIEC i h. WIEŻE. Jedna gałęź Jastrzębczyków Kozłowskich, osiadła w województwie krakowskiem. Z nich Jacek, zmarły 1730 r., żonaty 1-o v. z Maryanną Marcinowską, 2-o v. z Heleną Misiowską, z pierwszej żony pozostawił synów: Jana i Grzegorza. Synem także Jacka miał być i Stefan, komisarz starostwa rabsztyńskiego, żonaty z Katarzyną Sapińską, 2-o v. żoną Antoniego Tustanowskiego, zmarły 1739 r., pochowany w Olkuszu, którego dzieci, Jadwigi *Teresy* Maryanny, ur. 1737 r. i Tomasza Jana, ur. 1740 r. (metr. w Olkuszu), już po śmierci ojca, był opiekunem Jan Kozłowski, ich stryj, który wspólnie

Herb Wieże.

z wdową po Stefanie i drugim jej mężem, obierał plenipotentów w Krakowie 1744 roku (Gr. Krak. Plenip. 24 f. 1362).

a) Jan zeznał 1743 r. zapis dożywocia z żoną, Teresą de Deryszaki (de Richac), córką Aleksandra i Anny z Branickich (Gr. Krak. Inscr. 387 f. 1635, Nr. 417). W 1747 r. w imieniu swojem i brata Grzegorza, układał się z włościanami z Domaniowic (Ibid. 387 f. 644 Nr. 164). W 1749 r. był dzierżawcą starostwa wolbromskiego.

b) Grzegorz zaślubił Rozalię Dziedzicką. W imieniu swojem i żony obierał 1744 r. plenipotentów w Krakowie (Gr. Krak. Plenip. 24 f. 1487). Synów jego dwóch: Stanisław Kostka i Tomasz.

1. Stanisław Kostka, ur. 1728 r., zmarły 1792 r., ksiądz, był plebanem w Lisowie, potem w Koziegłowach. W 1781 r. wystawił plenipotencyę na brata Tomasza, który na jej mocy, sprzedał 1791 r. Sławcowi dom i ogrody w Olkuszu, nabyte przez ich ojca Grzegorza, a na nich drogą spadku przeszłe (Gr. Siewier. Plenip. 3 f. 325 i Inscr. i Rel. 36 f. 901).

2. Tomasz, ur. 1740 r., pisarz królewski komory celnej siewierskiej, pisał się zwykle Jastrzębcem Kozłowskim. W 1791 r. przyznaną mu została dożywotnia pensya, przez komisyę skarbu koronnego, za położone zasługi na urzędzie, połączone z utratą wzroku (Gr. Siewiers. Inscr. i Rel. 36 f. 1295), a w 1792 r., wraz z Wojciechem Jastrzębcem Kozłowskim, skarbnikiem owruckim, przystąpił do konfederacyi Targowickiej (Gr. Siew.). W tymże roku był posesorem Boguchwałowic i wniósł manfest przeciwko mieszczanom siewierskim, o najazd lasów (Gr. Siew.). W 1797 r. procesował Jana Kozłowskiego, egzekutora testamentu księdza Stanisława (Gr. Siew.). Umarł 1803 r. w Rudniku (parafii Koziegłówki), pozostawiwszy, z Ewy Muszyńskiej, córki Kaspra i Katarzyny z Targowskich: Wincentego, którego potomstwo nieznane, *Ludwika Józefa Jana Kantego*, Teklę, zamężną Paciorkowską, Franciszkę, Maryannę, Juliannę i Salomeę.

Wincenty otrzymał 1799 roku plenipotencyę od rodzeństwa, do działania w sprawie spadku spadłego na nich, po wujach księżach, Antonim i Józefie Muszyńskich, profesorach akademii krakowskiej (Zs. Krak. Trans. Perp. 75 f. 432 i 6 f. 278).

Ludwik Józef Jan Kanty (metr. jego w Siewierzu z 1781 r.), zaślubił 1-o v. 1812 r. w Siewierzu Maryannę Wojakowską, córkę Michała i Tekli z Miłaszowskich, 2-o v. 1815 roku w Siewierzu Maryannę Chodakowską, córkę Wincentego i Brygidy z Dobrzyńskich (prot. sądu pokoju w Lelowie z 1853 r.). Dzierżawca wójtostwa Winowno, właściciel Rzeżuśni i Mękarzowa, gdzie umarł 1852 roku. W 1840 r. legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, z h. *Wieże z odm.*, mimo, że ojciec jego i dziad pisali się Jastrzębcami. Z pierwszej żony miał Ludwik Józef Jan Kanty dwóch synów: Ludwika Maksymiliana i zmarłego dzieckiem Leona Michała, bliźniaków, ur. 1813 r. (metr. w Koziegłówkach), a z drugiej: Aleksandra Jana, Juliannę, za Konstantym Kubeckim, właścicielem Trzebienic, Romualda Leona, Józefa i Konstantego. Z nich:

1. *Ludwik* Maksymilian, dziedzic Podzamcza, żonaty z Pauliną Augustą z Schützów, ma z niej:

a) *Ludwika* Franciszka, ur. 1855 r. (metr. w Ogrodzieńcu), inżyniera, który zaślubił w Warszawie 1891 r., Leonię Natalię Antoninę Szańkowską, córkę An-

toniego i Natalii z Glezmerów i ma z niej: Ludwika Antoniego Maryana, ur. 1892 roku, Witolda Feliksa, ur. 1897 r. i Janusza Piotra, ur. 1901 r.

b) *Władysława* Adolfa, ur. 1859 r. w Podzamczu, architekta.

c) *Jana* Bartłomieja, ur. 1861 r. w Podzamczu (metr. w Ogrodzieńcu), agronoma, żonatego z Jadwigą ze Spiessów, z której córka Elżbieta, ur. 1893 r. i syn Andrzej, ur. 1901 r. w Warszawie (metr. w kośc. Św. Krzyża).

d) Paulinę, żonę Albina Żbikowskiego.

2. *Aleksander* Jan, ur. w Dobieszowicach 1819 r. (metr. w Siemoni), urzędnik Komisyi spraw wewnętrznych i duchownych, zmarły w Warszawie 1876 roku (sepult. u WW. Świętych), zaślubił Dorotę Jacobi i z niej pozostawił: Maryę, za Kazimierzem Mejerem, *Stanisława* Aleksandra, ur. w Warszawie 1856 r. (metr. w parafii Św. Andrzeja), adwokata przysięgłego i *Aleksandra* Ludwika, ur. 1871 r. w Warszawie (metr. z 1872 r. w parafii WW. Świętych), inżyniera.

3. *Romuald* Leon, ur. w Dobieszowicach 1822 r. (metr. w Siemoni), zaślubił Bronisławę Radziejowską, córkę Rafała i Ksawery z Lipowskich i z niej pozostawił:

a) *Stefana* Rafała, ur. w Rembieszycach 1859 r. (metr. tamże), dziedzica Rembieszyc i Przybysławic, żonatego z Maryą Anielą Strasburgerówną, z której: Leon Tadeusz, ur. w Rembieszycach 1892 r., Tomasz Stefan, ur. w Przybysławicach 1895 r. (metr. w Szreniawie) i Jan Kanty, ur. 1900 r.

b) Ksawerę, żonę Bronisława Chełmickiego.

c) *Romualda* Rafała Ksawerego, ur. 1864 r. (metr. w Rembieszycach), właściciela Rembieszyc, żonatego z Lucyną Strasburgerówną, z której: Kazimierz, ur. 1896 r. i Edward, ur. 1898 r.

d) Irenę, żonę Wiktoryna Kosmowskiego.

e) Maryę.

f) Zofię, żonę Adama Żuk Skarszewskiego.

4. Józef, ur. 1832 r. w Przybysławicach (metr. z 1848 r. w Szreniawie), właściciel Łowini, zaślubił Elżbietę Dembińską, córkę Antoniego i Henryki z Kossakowskich i z niej miał:

a) *Henryka* Józefa, ur. w Łowini 1859 r. (metr. w Sędziszowie), właściciela Łowini, ożenionego z Zofią Gabryelą Ludwiką Komorowską, córką Antoniego i Wandy z Koskowskich, z której: Bogusław Maryan Józef, ur. w Łowini 1887 roku i Tadeusz Henryk, ur. tamże 1894 r. (metr. w Sędziszowie).

b) *Adama* Ludwika, ur. w Trzcińcu 1862 r. (metr. w Rakoszynie), właściciela Bukówna, ożenionego z Gabryelą Stojowską, córką Bolesława i Aliny z Tymowskich, z której: Jerzy, ur. 1892 r., Antoni Józef, ur. 1896 r. i Stanisław, ur. 1898 roku.

c) *Józefa* Antoniego, ur. w Trzcińcu 1865 r. (metr. w Rakoszynie), właściciela Królewic, ożenionego z Julią Szajewską, córką Józefa ze Szczeglina i Henryki z Wielowiejskich, z której: Zygmunt, ur. 1896 r. i Henryk, ur. 1902 r.

d) Elżbietę zamężną Zielińską.

5. Konstanty, ur. 1834 r. w parafii Dzierzgów, zmarły 1899 r., właściciel Mękarzowa, z Florentyny Zarembiankt, pozostawił:

a) Ignacego, ur. 1860 r. w parafii Dzierzgów, żonatego z Maryą Trzcińską, z której syn Mateusz.

b) Florentynę, żonę Stanisława Marsa.

b) Anielę, żonę Mieczysława Wierusz-Kowalskiego.

Herb Jastrzębiec.

KOZŁOWSCY h. JASTRZĘBIEC z odm. Antoni Kozłowski, w nagrodę zasług, otrzymał szlachectwo 1788 roku i herb obok zamieszczony. Potomek jego Antoni, syn Walentego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KOZŁOWSCY h. KĘBŁOWSKICH (t. j. JELEŃ). Jan Kozłowski świadczył 1409 r. w Kościanie, przy wywodzie szlachectwa (Pis. Dz. Pol. IX).

KOZŁOWSCY h. KORZBORG. Mikołaj Łazarz z Kozłowa, rycerz dyecezyi poznańskiej, świadczy 1500 r. Otuskiemu, kanonikowi poznańskiemu.

KOZŁOWSCY h. LIS z Kozłowa, w powiecie ksiąskim. Klemens z Kozłowa świadczący 1360 r., jest zapewne identycznym z Klemensem, synem Mszczuja z Chrzelowa, wojewody sandomierskiego, występującym wraz z ojcem 1336 r. (KMP.). Synami zaś Klemensa mogli być: Jakusz z Kozłowa, w latach 1388—1402, Stefan z Czypca 1388 r. i Mszczuj z Kozłowa, Imbramowic, Czypca, Borku, Książa, Kurozwęk, Kępia, Trzonowa i Rogowa, komornik sądu ziemskiego krakowskiego, w latach 1384—1397.

Herb Lis.

Ten Mszczuj, żyjący jeszcze 1412 r., ożeniony 1-o v. z Swiętochną, z którą razem pochowany u Cystersów w Jędrzejowie (Roczn. Jędrz.), a 2-o v. z Małgorzatą, miał z nich córkę Katarzynę, dziedziczkę części Książa 1419 roku i sześciu synów: Jarosława, Pietrasza, Stefana, Mikołaja, Jakóba i Jana.

1. Jarosław otrzymał 1389 r. od ojca działem Kozłów, Trzonów, Rogów i Stanowiska. Żonaty z Hanną, wraz z bratem Janem, na czele rodu Lisów prowadzi wojnę z Szreniawitami z Bielska, co powoduje 1426 r. nałożenie na strony walczące, 1,000 grzyw. zakładu. Synowie jego: Jan z Trzonowa 1442 r. i Jakób Kozłowski z Trzonowa, w latach 1434 — 1454, którego Długosz wymienia jako dziedzica Kozłowa, Trzonowa, Stanowisk i Januszowic.

2. Pietrasz, wraz z ojcem, ma sprawę 1399 r. z proboszczem szkalmierskim, a 1400 r., z ojcem i bratem Stefanem, procesuje Mikołaja z Olelina. W 1410 r. otrzymał od króla 60 grzywien na młynie w Gerwartowej Woli pod Żarnowcem, jest wójtem w Grebowie 1414 roku, w którym zawarł układ z bratem Mikołajem. Na mocy tego układu obejmuje dobra jego, a ma mu płacić 40 grzywien rocznie i po śmierci brata spłaci 60 grzy-

wien legatów. Żonaty z Zbichną. córką Lamberta ze Stanisławic, z rodu Warniów, idąc na wojnę hussycką do Czech 1424 r., wydziela bratu Mikołajowi Januszowice i mianuje go opiekunem żony i dzieci. Z tych znamy Jana, posądzonego 1431 r. o grabież kupców i Jadwigę, żonę Jakóba z Cichawy 1432 r.

3. Mikołaj, magister Św. Teologii, rektor uniwersytetu krakowskiego 1410 roku, kanonik u Św. Floryana w Krakowie i pleban w Zagości, miał 1434 r., na soborze w Bazylei, mowę pogrzebową, po śmierci Władysława Jagiełły. W 1439 r. zapisał swój księgozbiór uniwersytetowi krakowskiemu.

4. Jakób, student uniwersytetu krakowskiego 1408 r., bakałarz sztuk wyzwolonych 1413 r.

5. Stefan pisał się z Imbramowic 1400 r.

6. Jan, dziedzic Stanowisk 1414 roku, występuje z bratem Jarosławem 1426 roku.

Po jednym z dwóch ostatnich poszli zapewne: Świętopełk z Sulkowic 1424 roku i Stefan z Sulkowic, dziedzic Kozłowa, Marcinowic etc, w latach 1422—1446. Katarzyna z Kozłowa, żona Bieniasza, zabitego 1493 r. (KMP.; K. Uniw. Krak; (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Katarzyna Kozłowska z Trzonowa ma sprawy z Reyem, w latach 1496 — 1498. Janusz Kozłowski 1547 r. w Krakowie. Katarzyna, żona Piotra Borka z Mironic, 1559 r.

Abraham, dziedzic Opatkowic 1530 r., miał dwie córki: Annę, za Janem Jodłownickim i Magdalenę, za Stanisławem Mijewkim, oraz trzech synów: Feliksa, Andrzeja i Jana. Ten ostatni dziedzic po ojcu Opatkowic i Wrzępi, zmarły 1539 r., z Katarzyny Chyckiej, córki Stanisława, pozostawił pięciu synów: Sebastyana, Jana, Jakóba, Adama i Stanisława. Z nich:

1. Sebastyan, którego losy nieznane.

2. Jan zaślubił Zofię Jarocką, córkę Stanisława.

3. Jakób, z Doroty Psarskiej, miał córkę Reginę, za Krzysztofem Deszyńskim 1579 r. i synów: Jana i Stanisława.

4. Adam, dziedzic Opatkowic (Paw.), zmarły 1581 r., żonaty 1-o v. z Zofią Strzeszkowską, 2-o v. z Zofią Żychowską, córką Mikołaja, pozostawił córkę Zofię i syna Marcina, burgrabiego nowokorczyńskiego 1605 r., podrządczego krakowskiego 1609 r., żonatego 1-o v. z Anną Zagórską, córką Jana, 2-o v. z Anna Borecką.

5. Stanisław, dziedzic Opatkowic i Bełku, zmarły 1574 r., z Jadwigi Jasieńskiej, córki Jana, wdowy po Janie Steczkowskim, pozostawił córkę Annę, za Tomaszem Górskim i synów: Krzysztofa i Stanisława.

Krzysztof, zmarły 1593 r., z Jadwigi z Wiązkowa, miał syna Jana i córkę Annę, za Janem Kruszyną, 1595 r.

Stanisław, dziedzic Bełku, zmarły 1611 r., z Barbary Marchockiej, córki Jana, wdowy po Piotrze Gosławskim, pozostawił córkę Zofię, za Stanisławem Suliszowskim i syna Jana, dziedzica po ojcu Bełka, po którym, z żony Jadwigi, pozostał syn Jan.

Herb Ostoja.

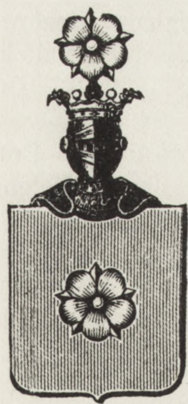
KOZŁOWSCY h. OSTOJA. Franciszek, syn Gabryela i Anny Sęskiej, wnuk Kajetana i Anny Kulczyckiej, prawnuk Jana i Heleny Tomickiej, praprawnuk Szymona i Zofii Jaworskiej, a prapraprawnuk Andrzeja i Ewy Czajkowskiej, pozostawił, z Maryanny Bieleckiej, syna Michała, który legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

Michał, z Barbary Chlewińskiej, miał syna Wojciecha Macieja, którego, z Anny Kuczyńskiej syn Jan Nepomucen Józef, był właścicielem Kokoszyniec 1850 r. (M. D. Wąs.).

Walenty, sekretarz królewski, zaślubił Annę Ostaszewską (DW. 109 f. 1116) i z niej miał dwóch synów: Andrzeja (metr. z 1787 roku w kośc. Najśw. Panny Maryi w Warszawie) i Antoniego (metryka z 1801 roku w parafii Wrzos), wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicyi zachodniej.

KOZŁOWSCY h. PODKOWA. Jan Kozłowski, syn Tomasza, legitymował się ze szlachectwa z tym herbem w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KOZŁOWSCY h. PORAJ z Kozłowa, w powiecie chęcińskim, pisali się z Kurozwęk. Kozłów należał w drugiej połowie XV-go wieku do braci, Jakóba i Zawiszy h. Róża (Dług.). Zawisza z Kozłowa został 1500 r. bakałarzem sztuk wyzwolonych i filozofii, na uniwersytecie krakowskim. W 1508 r. dziedzicem tej wsi był J. Kozłowski, a 1540 r. Floryan, Zawisza i Jakób, synowie Bernarda i Anny, 2-o v. Mikołajowej Lassochowskiej (Paw.). Zawisza był i dziedzicem Racławic. Umarł 1566 r., pozostawiając z żony, Ewy Kmicianki, wdowy po Andrzeju Janowskim, syna Dobiesława 1574 r. i córki: Annę Mikołajowę Kazimirską i Katarzynę Porębską.

Herb Poraj.

Jan i Wojciech Zawiszowie Kozłowscy, dziedzice Szczepietyna na Wołyniu 1635 r. (Woł. VI A f. 431).

Dobiesław Kozłowski, zmarły 1520 r., z żony Ewy, córki Klemensa Słonki, mieszczanina z Proszowic, miał córki: Annę, za Bernardem Chyszowskim 1533 r., Barbarę, za Jakóbem Jankowskim 1528 r. i synów: Floryana, dziedzica na Kozłowie, Macieja i Jana. Maciej dziedziczył na Sierosławicach, Maciejowicach i Sułowicach, w latach 1524 — 1541. Jan był dziedzicem Rudna 1551 r. i z Zofii Przybysławskiej, wdowy po Jakóbie Turku, pozostawił córkę Zofię, za Stanisławem Malickim, 1561 r.

Mikołaj z Kurozwęk Kozłowski, podsędek sanocki 1616 roku, został 1620 r. sędzią ziemskim. Nie żył już w 1623 r. (M. 170 f. 339). Pieczęć jego na tarczy przećwiertowanej przedstawia Poraja, Gryfa, Leliwę i Gozdawę. Z dwóch żon, Anny z Rytna i Zuzanny Luzińskiej, córki Piotra, jego potom-

stwo: Wojciech, Stanisław, Katarzyna Aleksandrowa Świchowska i Maryanna Janowa Oświęcimowa (Zap. Lub. 29 f. 749 i Gr. Krak.).

Wojciech był księdzem, plebanem w Lutczy, 1628 r.

Stanisław v. Stanisław Mikołaj, cześnik sanocki 1645 r., z Zofii Bielskiej, 2-o v, Stefanowej Leśniowskiej, miał córki: Konstancyę i Annę 1659 r.

Wacław z Kurozwęk, zmarły 1687 roku, z żony, Elżbiety Krzyżanowskiej, córki Zygmunta, 2-o v. Stefanowej Wiktorowej 1689 r., pozostawił córkę Teresę i synów: Michała w zakonie Cystersów Bernarda, Władysława i Aleksandra, elektorów Augusta II-go, z województwa sandomierskiego. Aleksander, z Maryanny Lewińskiej, pozostawił córkę Jadwigę, za Benedyktem z Wielunka Graniewskim 1729 r. i synów: Michała i Józefa, którzy 1719 r., w imieniu stryja i swojem, procesują Dunina, o zarzut nieszlachectwa.

Władysław z Lencza Kozłowski, towarzysz chorągwi pancernej Tarły, wojewody lubelskiego, z Joanny z Wiatrowic Wiktorówny, pozostawił: Franciszkę, za Józefem Gutowskim, Józefa, Aleksandra Michała i Antoniego Ignacego (Gr. Biec. Prot. Plenip. 425 f. 217 i 426 f. 343). Ostatni, z Antoniny Wiktorównej, miał syna Tomasza, właściciela Józefowa, żonatego z Katarzyną Chmielowską, legitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim bieckim. Synowie jego: Franciszek, Jan Nepomucen Serwacy Bonifacy i Kajetan, legitymowali się ze szlachectwa 1811 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

KOZŁOWSCY h. SAS, w województwie ruskiem. Sieńko Kozłowski okazał 1469 r. przy lustracyi, list królewski wieczystej darowizny Djakowiec i Jossipowiec (Jabł. i Paw.). Mikołajowi, Kazimierzowi, Michałowi i Janowi, poświadczyła 1668 r., podczas bezkrólewia, szlachta halicka, że są szlachtą, synami Mikołaja i Jadwigi Janiszewskiej, córki Macieja i Doroty Pełczanki, wnuczki Marcina i Magdaleny Rożniatowskiej, zaś wnukami Marcina i Magdaleny Kozłowskiej (Gr. Halic. 50 f. 635). Bazyli, regent grodzki halicki 1687 roku.

Herb Sas.

KOZŁOWSCY h. SAS, przydomku *Liśniekiewicz*. Prokop, syn Bazylego i Heleny Jasińskiej, wnuk Jana i Heleny Jasińskiej, zostawił z Maryanny N.: Dymitra i Grzegorza, wylegitymowanych ze szlachectwa w sądzie grodzkim halickim 1782 r:, jako też Leona. Syn Dymitra, z Maryi z Załuskich, Jerzy, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Wydziale Stanów galicyjskich, 1849 r., a ks. Grzegorz gr.-kat. paroch w Boratynie, zmarły 1816 r., zostawił, z Eufrozyny z Żukowskich (w innym akcie z Żukiewiczów): Maryannę. za ks. Janem Noskiewiczem, Justynę, za ks. Teodorem Maxymowiczem, Katarzynę, Ignacego, Michała i Mikołaja, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich, 1832 r. Z nich ks. Ignacy, gr.-kat. paroch w Modryczu, zmarły 1855 r., zostawił, z Franciszki N., dziewięcioro dzieci, z których córki: Elżbieta i Antonina, zmarły pannami. także 1855 r. Do nich należą: ks. Jan, syn ks. Bazylego, gr.-kat parocha w Baryszu,

zmarłego 1824 r., zmarł także w tymże roku, zostawiając, z Katarzyny N., Piotra, po którym pozostali, Grzegorz i Katarzyna; Michała i Maryannę, za Dudzińskim, nie mniej też trzej rodzeni bracia: Jakób, 1831 r. już nieżyjący, po którym, z Julii z Sobańskich, synowie: Jakób i Józef; Szymon, reprezentant państwa Brzozdowieckiego i ks. Bazyli, gr.-kat. paroch w Srokach, Laszkach i Żydatyczach, zmarły 1831 r., po którym, z Eudoksyi Zahayskiej: Teofil, Aleksander i Marya, 1840 r. za Sinzlerem (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

Do tejże rodziny należy Emilian, lekarz pułkowy 1848 r., syn Józefa, respicienta straży skarbowej i Józefy Zaplatal, wnuk Grzegorza *Leśniekiewicza* Kozłowskiego i Barbary z Kraiczów, prawnuk Adama.

Na schyłku XVII-go wieku żyło dwóch braci, Prokop i Roman. Po Prokopie został syn Eliasz, którego synów dwóch: Jan i Bazyli. Roman, żonaty z Maryanną Mrozowiczówną, dziedzic części Borysławia, w ziemi przemyskiej, miał syna Jana, żonatego z Maryanną Wypośnikówną, z której zostało dwóch synów Grzegorz i Jan. Ci ostatni, dowiedziawszy się wypadkiem o spadku w Borysławiu, po dziadzie swoim, dochodzą go 1767 r., a bracia ich ze stryjecznych, Jan i Bazyli, dziedzice Czarnycb Osławiec, w ziemi halickiej, synowie Eliasza, zaświadczają tegoż 1767 r. w grodzie żydaczowskim, że są szlachtą i że na nich powinna przejść część w Borysławiu, należąca do ich dziada.

KOZŁOWSCY h. STRZAŁA, w księstwie żmudzkiem. Stefan Kozłowski nabył 1672 r. dobra Poryngowo-Hajmontyszki, w powiecie berżańskim. Piotr, syn Stefana, odziedziczone po ojcu powyższe dobra, testamentem sporządzonym 1744 roku, zapisał synowi swemu Kazimierzowi, pod obowiązkiem spłacenia braci, Józefa i Jana Józefa (Gr. Rosieńs. z 1745 r.). Z tych trzech synów Piotra:

Herb Strzała.

1. Kazimierz wprowadzony został 1746 r., do zapisanego mu przez ojca majątku, który sprzedał 1788 r. (Gr. Rosieńs.). Synów jego dwóch: Stanisław (metr. z 1786 r.) i Michał (metr. z 1799 r.).

Stanisława synów trzech: Józef Bonawentura, ur. 1818 roku, Kajetan, ur. 1823 r. i Kazimierz Grzegorz, ur. 1835 roku. Po Józefie Bonawenturze pozostali synowie: Konstanty, ur. 1860 r. i Piotr, ur. 1862 r., a po Kazimierzu Grzegorzu został syn Konstanty, ur. 1863 r.

Michała, młodszego syna Kazimierza, synowie: Józef Longin, ur. 1825 r., Augustyn Jan, ur. 1832 r. i Feliks Michał, ur. 1837 r.

2. Józef, drugi z kolei syn Piotra, miał dwóch synów: Jana, ur. 1797 r. i Kazimierza Michała, ur. 1803 r. Po Janie pozostał syn Aleksander Michał, ur. 1835 r., a po Kazimierzu Michale, synowie: Michał, ur. 1828 r., Antoni, ur. 1830 r., Kazimierz Józef, ur. 1835 r. i Ignacy, ur. 1839 r. Z nich Antoni miał synów: Barnabę, ur. 1863 r., Franciszka, ur. 1867 r. i Rafała, ur. 1875 r.

3. Jan Józef, najmłodszy syn Piotra, wspólnie z synem Wincentym, kwitował 1792 r. brata Kazimierza, z odbioru części szacunku dóbr Poryngowo - Hajmontyszki. Wincentego synów trzech: Franciszek, ur. 1814 r., Antoni Cypryjan, ur. 1823 r. i Michał, ur. 1826 r.

Franciszek pozostawił synów trzech: Jana, ur. 1841 r., Wincentego, ur. 1847 r., Sylwestra, ur. 1849 r. i Nikodema, ur. 1853 r. Z nich Jan miał syna Zygmunta Franciszka, ur. 1870 r.

Antoni Cypryjan miał synów: Ignacego, ur. 1851 r., Feliksa, ur. 1853 r. i Józefa, ur. 1868 r.

Michał miał tylko syna Hieronima, ur. 1869 r.

Ci Kozłowscy zamieszkują obecnie powiat szawelski i legitymowali się ze szlachectwa w latach 1806, 1819 i 1844, przed Deputacyą Wywodową wileńską, a 1859 r. przed Deputacyą Wywodową kowieńską.

KOZŁOWSCY h. WIEŻE. Jakób, syn Michała, sprzedał 1571 r. pewne dobra, w nowogrodzkiem, Janowi i Pelagii Kondratowiczom (Zs. Nowogr. z 1577 r.), a testamentem z 1624 r. rozdzielił majątek między trzech synów: Jana, Kazimierza i Józefa (Zs. Nowogr. z 1627 r.). Kazimierza syn Michał (metr. z 1683 roku w kościele Iszczolskim), pozostawił: Mateusza bezdzietnego, Antoniego i Bartłomieja (metryki ich z lat 1745, 1751 i 1753 w Szczuczynie, w powiecie lidzkim).

Herb Wieże.

Antoniego synowie: Ignacy, ur. 1777 r. i Andrzej, ur. 1779 r. Po Ignacym syn Jan, ur. 1798 r. (metr. tamże).

Bartłomieja synów sześciu: Mateusz, Antoni, Józef, Stanisław, Grzegorz i Kazimierz (metryki tamże z lat 1781, 1783, 1786, 1792, 1794 i 1797).

Ignacy z synem Janem i Mateusz z synem Janem, ur. 1805 r. i Grzegorz, legitymowali się ze szlachectwa 1807 roku w Grodnie.

Drugi syn Mateusza, Marcin, urodzony już po wywodzie, pozostawił synów: Aleksandra bezdzietnego i Lucyana, którego, z bar. Stackelberg, syn Witold, ur. 1888 r. w Grodnie (Not. L. Białkowskiego).

Kozłowscy tego herbu byli i w województwie witebskiem. Seweli Kozłowski, służąc w wojsku Rzeczypospolitej, odznaczył się, za co otrzymał pewne grunta w starostwie uświatskiem, na których potomkowie jego mieszkali. niepociągani do żadnych zamkowych powinności, krom płacenia hiberny, żyjąc jako rodowita szlachta. Wskutek tego sąd ziemski prowincyi witebskiej, uznał ich na schyłku XVIII-go wieku za szlachtę (Herb. Wit. Herold.).

KOZŁOWSCY w Wielkopolsce. Michał i Jan z Kozłowa, synowie Alberta, sprzedali 1365 r. Lutole, Wincentemu z Kępy (KWP. 1534). Jesko z Kozłowa, Agnieszka, córka Andaka, wnuczka Sułka z Lassocic i Miron, syn tegoż Sułka, z córkami: Małgorzatą i Katarzyną, zawarli 1327 r. układ o Kramsko, z opatem z Obry (KWP. 1081).

Na sądach w Poznaniu spotykamy: Mikołaja 1387 r., żonę jego Bogusławę 1392 r. i Janusza 1398 r. (Leksz.). Mikołaj, kanonik katedralny poznański 1424 r. N., burgrabia kościański 1479 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1381). Melchior Kozłowski procesuje się 1481 r. z plebanem z Kościana (Ibid. 1418). Wojciech z żoną. Aleksandrą z Iwanowskich, zadzierżawili 1659 r. Kostrzewice od Kobierzyckich (Gr Kalisk.). Franciszek Kozłowski. na sejmiku w Poznaniu 1764 r. Barbara z Rogozińskich Kozłowska, procesuje Mycielskiego 1765 r. (Rel. Kośc.). Jakób układa się z Mycielskim 1785 r. (A. Pozn.).

KOZŁOWSCY z Kozłowa, w powiecie pilznieńskim. Piotr z Kozłowa, ręcząc za brata młodszego Dziersława, zastawił 1416 r. lasy swe we wsi Stampina Wola opatowi Koprzywnickiemu (KMP. IV). Dziersław, dziedzic Stampiny, z synem swym najstarszym, Mikołajem, sprzedał 1449 r. Pstrągowę Piotrowi z Kozłowa (Zs. Pilzn. 3 f. 46). Jan Kozłowski, dziedzic Szufnarowej, w pilznieńskiem, 1581 r., a Andrzej, Rudy Łagowskiej, w sandomierskiem, 1578 r. (Paw.).

KOZŁOWSCY w Prusiech. Kętrzyński wspomina o Tomaszu z Kozłowa 1399 r., o Albrechcie Kozłowskim, dziedzicu Rywocina w XVII-m wieku, o Krzysztofie *Gwiazdzie* Kozłowskim i o Mikołaju, 1627 r. Maciej sprzedał 1611 r. Sarnówko i Kłodkę Bagniewskiemu Andrzejowi, za 4,000 flor.

Tomasz Kozłowski, pisarz grodzki malborski 1701 r., żonaty z Anną Reyneker, wdową po Jerzym Forsterze, księgarzu gdańskim. Herb ich patrz u Ostrowskiego Nr. 1553, 1554 i 1555.

KOZŁOWSCY różni. Wojsław, zwany Kozłowicz, dziedzic Kozłowa, miał synów: Wisława, Budziwoja, Witka i Józefa, którzy za zasługi dostali od Łokietka wieś Kozłowiec 1317 r. (KMP.). Mikołaj, syn Wojciecha z Kozłowa, 1410 r., Maciej, syn Andrzeja, 1424 r., Maciej, syn Piotra, 1452 r., Piotr, syn Grzegorza, 1460 r., Mikołaj, syn Andrzeja, 1466 r., Piotr, syn Stanisława z Kozłowa szlacheckiego (w sochaczewskiem) 1461 r., studenci uniwersytetu krakowskiego.

Jeden z tych Piotrów jest doktorem dekretów i bakałarzem sztuk wyzwolonych i filozofii 1469 r., a drugi magister Św. Teologii 1473 r.

Mikołaj z Kozłowa v. z Kozłowic, sołtys z Bieskowic, w sanockiem, w latach 1437 — 1439. Marek z Kozłowa, wierzyciel Buczackiego z Litwinowa 1473 roku, ożeniony z Jadwigą z Kuropatnik 1497 r. Jan Kozłowski osiadł był we Lwowie przed 1486 r. Żona jego, Katarzyna, ma sprawy w sądzie ziemskim lwowskim 1490 r.

Leonard *Vystel* z Kozłowa, 1496 r. w Przeworsku, a Sylwester Kozłowski 1503 r. we Lwowie na sądach (AGZ. XIII — XIX).

Fedko Kozłowski, kanclerz wielkiego ks. Świdrygiełły, w latach 1444—1446, dziedzic Stupna, ma sprawę graniczną z Daniłem Wołoszynem 1444 r. Sprzedał on Stupno 1473 r. Andruszkowi Fedorowiczowi (Arch. Sang.).

Waśko Bielikowicz Kozłowski, dziedzic Kozłowa na Wołyniu, w latach 1525 — 1528. Syn jego, Iwan Bielikowicz Świszczowski, sprzedał 1537 r. Kozłowo (ML. 36 i Arch. Sang.).

Wojciech Kozłowski, wierzyciel Podsosnowa, w lwowskiem, w latach 1578—

1581. Anna, córka Mikołaja, zamężna Lipska, 1570 r. w lwowskiem. Tomasz, ożeniony z Małgorzatą (Maruchną) Jaśniską, współdziedzic Jaśnisk, w latach 1602—1629 r. Dzieci ich: Anna, za Jerzym Trzcińskim w latach 1621—1655, Jan i Marcin, dziedzice Jaśnisk i Rokitna. Jan żonaty był 1-o v. 1634 r. z Anną Żołędziówną, 2-o v. 1645 r. z Jadwigą Jodłowską, a 3-o v. 1664 r. z Heleną Brodzką. Anna z mężem, Andrzejem Łozińskim, sprzedali części Jaśnisk w latach 1681 — 1687. W 1705 r. dziedziczyli na Jaśniskach: Mikołaj, Jan i Barbara Kozłowscy.

Wojciech wziął 1645 r. w zastaw Ożydowce i Zakomorze od Koniecpolskich. Bracia, Jan, Mikołaj i Floryan, wwiązani w Czyszki 1666 r., na mocy dekretu z Koniecpolskimi. Po nich dostał Czyszki prawem kaduka, Tomasz Bogusz 1675 r. Testament Floryana wniesiony do grodu lwowskiego 1643 r. Szymon 1650 r. Anna, żona Filipa Lipskiego, 1661 r., inna Anna, za Leśniowskim 1669 r. Konstanty, żonaty z Aleksandrą Krasuską 1680 r. Petronella, za Szymonem Konstantym Chojnowskim 1680 r. Jan Józef, kanonik lwowski, w imieniu brata Jakóba, proboszcza z Woniłowa i matki Anny, procesuje Katarzynę z Zimorowiczów Kralową, o grunta pod Lwowem, 1680 r. Aleksander, posesor Porchowca, żonaty z Anną Pogorską 1690 r. Franciszek wziął w zastaw Podliski i część Witkowa, 1695 r.

Helena, żona Zygmunta Brześciańskiego 1690 r., a Rozalia Mikołajowa Janicka, 1694 r. we Lwowie. Mikołaj, banita 1686 r., żonaty z Barbarą Bielską. Jakób, Dominikanin, bibliotekarz nacyi polskiej w Padwie 1698 r. Marcin Jacek został 1682 r. bakałarzem sztuk wyzwolonych w Krakowie, a Tomasz Jan Kanty, Benedyktyn z Tyńca, uzyskał tamże stopień doktora filozofii, 1696 r. Anna, zamężna Kwieciszowska, Maryanna, za Wojciechem Sobatynem, Zofia, za Jerzym Winnickim, Tezesa, za Franciszkiem Bieganowskim, w początkach XVIII-go wieku. Zofia z Górskich Kozłowska, ma sprawę z Adamem, o część Kołpytowa, w lwowskiem, 1732 r. Józef z żoną, Ludwiką z Giedzińskich, wzięli w zastaw Sokołów i Węgrów, od Stanisława Korytki, który to zastaw odstąpili Damazemu Korytce w latach 1721 — 1724. Salomea, córka Józefa i Rozalii, żona Michała Marchockiego 1745 r.

Antoni, zastawny i dożywotni posiadacz wsi Łącki Wielkie od Przysieckiego, a następnie od Mikołaja Potockiego, zmarły 1764 r., ożeniony 1-o v. z Febronią Marchocką, wdową po Jerzym Witkowskim, a 2-o v. z Benedyktą z Kozłowskich, która po jego śmierci wyszła za Ignacego Siedlińskiego 1765 r., pozostawił z obu żon dzieci: Ignacego, 1768 r. opiekuna młodszego rodzeństwa, posesora Machnowca i Torków, ożenionego z Elżbietą Dramińską; Józefa, żonatego z Elżbietą Kołudecką 1774 r., Annę, za Janem Kossakowskim 1769 r., Elżbietę, Magdalenę, Tadeusza, Teresę i Franciszkę, zmarłą 1776 r.

Antoni, żonaty z Zofią Taralską, ma domy we Lwowie, w latach 1749 — 1761. Rafał, z Joanny Skórskiej, zostawił córkę Konstancyę 1749 roku. Krystyna z Duninów Kozłowska, mianuje plenipotentem Tomasza, w latach 1746 — 1749. Tomasz, posesor Łąki, żonaty z Katarzyną Bogusławską, w latach 1749 — 1765. Spadkobiercy jego, małoletni bracia, Franciszek, Szymon, Ignacy, Joachim i Jan, w latach 1778 — 1780. Antoni, Aleksander, Kazimierz i Maciej, mianowali plenipotentów we Lwowie, w latach 1757 — 1763. Stefan, żonaty z Rozalią Chmielewską 1765 r., Antonina, zamężna Janowa Rudnicka, daje pełnomocnictwo Szy-

monowi 1765 r. Antonina, córka Kazimierza, zamężna Ślezanowska 1774 r. Ewa, zamężna Złotnicka, 1777 r. Mikołaj, żonaty z Agnieszką Łuczycką, w latach 1772—1781 (Ks. Lwows.).

Stanisław, żonaty z Barbarą Kietliczówną Rayską, 1659 r. Elżbieta, wdowa po Krzysztofie Pałuskim, 1620 r. Barbara z Wojakowskich, wdowa po Olbrachcie, 1676 r. (Obl. Biec. 68 f. 1525). Stanisław, z Maryanny Strońskiej, pozostawił: Katarzynę Cikowską 1686 roku, Konstancyę, Waleryana i Stanisława, po którym, z Aleksandry z Białej, córka Salomea, za Aleksandrem Ostrowskim 1711 r. Wawrzyniec Mikołaj, zmarły 1731 r., żonatym był z Zofią z Rataj (Borowską), 1-o v. Janową Beniaminową Grabkowską, która po śmierci tego drugiego męża, wyszła 3-o v. za Antoniego Zielińskiego, a 4-o v. za Zygmunta Bębnowskiego.

Jan, żonaty z Maryanną Jarocką, 1728 r. Stanisław, dziekan wiślicki, proboszcz opatowski 1733 r. Antoni, kanonik sandomierski 1753 roku. Stanisław, z Agnieszki Michałowskiej, miał synów: Jana i Stanisława, oraz córkę Franciszkę, żonę 1-o v. Fabiana Banaszewicza, a 2-o v. Wojciecha Ossowskiego.

Józef, Jezuita, rektor w Grudziądzu 1749 r. Jan, pisarz olbory olkuskiej, 1755 r. Jan, dziedzic części Chechła, ożeniony z Anną Kownacką, zmarł 1753 r. Brat jego Aleksander, miecznik czerski 1688 r., ożeniony 1-o v. z Maryanną Kownacką, siostrą bratowej, a 2-o v. z Joanną Pniewską 1703 r., pozostawił syna Antoniego, działającego w imieniu sióstr 1726 r. i córki: Katarzynę, 1-o v. Jakóbowę Solecką, 2-o v. Tomaszowę Waligórską, 1743 r., Annę Adamowę Osiecką i Magdalenę Stanisławowę Dąbrowską, skarbnikowę halicką 1744 r. Córką też Aleksandra, zdaje się, była Konstancya Aleksandrowa Lipowska, zmarła 1746 r.

Jan 1723 r., a Paweł Antoni 1772 r., otrzymali stopnie naukowe na uniwersytecie krakowskim. Jan, zmarły 1766 r., miał, z Jadwigi Szczepkowskiej, syna Wojciecha, żonatego z Katarzyną Bogucką 1773 r. Katarzyna, córka Wojciecha i Agnieszki Lipskiej, żona Kajetana Radwana Łodzińskiego 1766 r. Kazimierz, z Maryanny Jamożnickiej, 1789 r., miał dzieci: Wincentego, Pawła i Teklę, za Wojciechem Jastrzębskim, rajcą kleparskim. Maryanna, córka Stanisława i Barbary z Żarskich, żona Sebastyana Juszczyńskiego 1774 r.

Szymon, z żony, Wiktoryi Orłowiczównej, 2-o v. Kazimierzowej Niwińskiej 1780 r., miał syna Antoniego. Józef, ur. 1771 r., profesor, umarł 1856 r. w Krakowie, zostawiwszy z żony, Salomei, syna Aureliusza i córki: Joannę i Honoratę, za Aurelim Borzęckim. Aloizy, ur. 1778 r., kapitan b. wojsk polskich, żył jeszcze 1852 roku.

Jest Kozłów w powiecie mohilewskim na Podolu nad Dniestrem, na której to wsi dziedziczyli 1552 r. Benko i Chwedor, 1583 roku Iwachno Kozłowski, a 1616 r. Iwan Kazłowski, syn Oleska (Pow. Mohyl.).

Jest też Kozłów w ziemi bełskiej, którego dziedzic Jan, był wójtem w Bełzie, a dzieci jego, Jan i Urszula, za zgodą stryjów i wujów, oddają Kozłów w zarząd Marcinowi z Ostrowa, 1469 r. Anna z Kozłowa, wójtowa bełska, wzięła 1490 roku w zastaw wójtostwo w Sokalu, za 150 grzyw. od Krystyna Ostrowskiego. Jan zastawił Kozłów 1494 r. Annie, wdowie Janowej Ostrowieckiej. Baltazar na sądach w Busku 1499 r. (AGZ. XIX).

Jan Kozłowski i Anna, żona Klemensa Wawrowskiego, sprzedali wójtostwo w Bełzie Benedyktowi Witkowskiemu, 1489 r. (Wierzb. Summ. I. 2070).

W spisach wojskowych polskich zamieszczeni: Jan, chorąży kawaleryi koronnej 1790 r. Sebastyan, porucznik 1790 r., Józef Leonard, ur. 1779 r. we Lwowie, 1812 r. podpułkownik, kawaler Legii Honorowej, 1831 r. dyrektor szpitala w Warszawie, zmarł 1838 r. Karol, zmarły 1824 r., kapitan 1-go pułku strzelców konnych, kawaler orderów Virtuti Militari i Legii Honorowej, Wincenty, w latach 1824 — 1829 w biurach zarządu, Adam, kapitan inwalidów, kawaler orderu Virtuti Militari 1829 r., Józef, kapitan weteranów, kawaler orderów Virtuti Militari i Legii Honorowej 1829 r., Albin, podpułkownik 7-go pułku piechoty 1829 r. Aleksander, podporucznik 1824 r., a porucznik grenadyerów gwardyi 1829 r. Ignacy, podporucznik pociągów 1829 roku. Józef i Szymon, lekarze wojskowi, Teodor, kapitan weteranów czynnych, a Aleksy, sekretarz w komisyi rządowej wojny 1829 roku.

KOZŁOWSCY. Król dozwolił 1740 r. Łukaszowi Piechowskiemu, mandatarjuszowi skarbu królewskiego i jego braciom, zamienić nazwisko swe na Kozłowski (Sig. 25). Ten sam pewno Łukasz Kozłowski, sekretarz królewski 1750 r., otrzymał szlachectwo 1764 r. (V. L.). Córka jego, Katarzyna, urodzona z Teresy Aberdowskiej, żona Franciszka Hornowskiego 1757 roku (Perp. Czers. 29 f. 265 i M. 275 f. 41).

KOZŁOWSKI h. DROGOSŁAW. Melchior Koszłowski, świadek przy wywodzie szlachectwa w Kościanie 1471 r. (Zs. Kośc. z 1471 r. f. 559).

KOZŁOWSKI Antoni otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r.

KOZŁOWSKI Józef otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L,). Syn jego, Antoni Felicyan, dziedzic Czaplina i Linina, w grójeckiem i Kamiennej Woli, w opoczyńskiem, żonaty 1-o v. z Ludwiką Stawnicką, zmarłą 1853 r., a 2-o v. z Maryą Leśniewską, pozostawił: Bronisławę za Józefem Gosławskim, Wacława Wiktoryna, Marcelego, Kornelego, Stefanię, Waleryę i małoletnią Felicyę Teodorę, którzy dopełnili działu dóbr 1872 roku. Korneli, literat, zbieracz pieśni ludowych, dziedzic Kamiennej Woli, ożeniony z Grzegorzewską, ma potomstwo.

KOZŁOWSKI Hipolit, towarzysz kawaleryi narodowej koronnej, nobilitowany na sejmie 1790 r.

KOZŁOWSKI Paweł, chorąży kawaleryi narodowej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

KOZŁOWSKI Wojciech, kapitan wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.).
Wszystkie powyższe nobilitacye potwierdzone 1793 r.

KOŹMIANOWIE h. NAŁĘCZ, w województwie lubelskiem. W 1531 roku dziedziczyli na Trzydniku i Rzeczycy (Paw.), z którego to ostatniego majątku, zwykle się pisali. Andrzej, syn Koźmiana z Rzeczycy - Koźmianowej, uległ konfiskacie dóbr, za niestawienie się na wojnę 1497 r. (Wierzb. Summ. II. 821)

Stanisław Koźmian z Rzeczycy, syn Szymona, wziął 1622 r. w zastaw Tarnówkę, od Lipskiego (Zap. Lub. 26 f. 86 i 32 f. 581). Piotr, z ziemią chełmską, a Adam i Marcin, z województwem lubelskiem, podpisali elekcyę króla Michała. Adam, z Katarzyny Wnorowskiej, pozostawił pięciu synów: Andrzeja, Stanisława, Kazimierza, Jana i Ludwika (Zap. Lub. 56 f. 498).

Andrzej, regent grodzki krasnostawski 1721 r., następnie pisarz grodzki, został 1736 r. wojskim krasnostawskim. Nie żył 1737 r.

Stanisław, żonaty z Maryanną Łuszczewską, nabył 1700 r. część Łuszczewa (Gr. Lub.). Z niej miał: Krzysztofa, Jana i Antoniego.

Krzysztof, z Benedykty Krupskiej, 2-o v. Maciejowej Dąbrowskiej, pozostawił syna Michała, który w 1777 r. podał do oblaty w Krasnymstawie skrypt, wystawiony przez Kurdwanowskich, na rzecz jego matki.

Jan, tytułowany podczaszym żytomierskim, zaślubił Apolonię Myśliszewską i z niej pozostawił synów: Stanisława, Andrzeja, Marcina i Ignacego, z których trzech spadek po z Łuszczewskich Stadnickiej, odstąpiło bratu Andrzejowi, 1775 r. (Zs. Lwows. 105 f. 577). Z nich:

Herb Nałęcz.

Marcin, sędzia grodzki krasnostawski 1764 r., a podstarości 1767 r., nabył 1775 r. od Iżyckiego, część Starej wsi-Piczkowic. W akcie tym wymienił, że jest synem Jana i Myśliszewskiej, wnukiem Stanisława i Łuszczewskiej (Gr. Lubels.). W 1804 r. legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 5). Córki jego: Magdalena Górska, zmarła 1863 r. w Lublinie i Wiercińska.

Andrzej v. Andrzej Aloizy, właściciel Gałęzowa, Prawiednik, Bystrzycy, Piotrowic i Poniatowa, z komornika lubelskiego, skarbnik 1775 r., wojski mniejszy 1777 r., miecznik 1779 r. i jeszcze w tymże roku wojski większy, łowczy 1780 roku, cześnik 1784 r., podsędek 1785 r., w końcu sędzia ziemski 1786 r. W 1784 r. był deputatem na Trybunał koronny. W 1789 r. kawaler orderu Św. Stanisława. W 1793 r. był marszałkiem sejmiku województwa lubelskiego (Quat. III f. 162). Umarł w Gałęzowie 6-go Sierpnia 1796 r., pochowany w kościele Kiełczewickim, przed wielkim ołtarzem, gdzie żona jego poprzednio złożoną została. Z Anny Kiełczewskiej, jego potomstwo: Jan *Wincenty*, *Kajetan* Jan Antoni Kasper, *Józef* Szczepan, Tomasz *Jan* Adam i Tekla, wydana 1785 r. w Opolu, za Ignacego Bobrownickiego, podstolego mielnickiego. Z synów Andrzeja:

1. Jan *Wincenty*, ur. 1770 r. w Poniatowie (metr. w Chodlu), właściciel Gałęzowa, zmarły 1851 r., zaślubił Izabellę Kicińską i miał z niej: Adama, Henryka, Emilię, 1829 r. za Feliksem Bieczyńskim, Aleksandra, ur. 1811 r., zmarłego 1880 roku, żonatego z Leontyną Finke Piaskowską i Barbarę, zakonnicę. Z nich Henryk, ur. 1808 r., zmarły 1863 r., żonaty 1-o v. z Józefą Czyżewską, 2-o v. z Maryą Rzętkowską, pozostawił: Maryę, żonę Marcina Krzymuskiego, długoletniego prezesa Dyrekcyi Szczegółowej Towarz. Kredyt. Ziems. w Warszawie, zmarłego 1908 r., Józefę, zaślubioną 1868 r. Józefowi Fiszerowi, Wincentego i Władysława, ur. 1859 r. Z nich Wincenty, ur. 1856 r., zaślubił Irenę Krzymuską i ma

z niej: Maryę, Irenę, Zofię, Andrzeja, ur. 1889 r., Henryka, ur. 1891 r. i Jana, ur. 1896 roku.

2. *Kajetan* Jan Antoni Kasper, ur. w Gałęzowie 1771 r. (metr. w Bychawie z 1772 r.), właściciel Piotrowic, umarł 1856 r. Referendarz Rady Stanu i dyrektor generalny administracyi krajowej i policyi 1809 r., dalej Radca Stanu i dyrektor generalny Komisyi rządowej spraw wewnętrznych, został 1825 r. kasztelanem królestwa. Był też członkiem najwyższej komisyi edukacyjnej i emerytalnej. Kawaler orderu Św. Stanisława klasy I-szej. Poeta i literat, autor znanych Pamiętników. Żonaty 1-o v. z Anną Mossakowską, 2-o v. z Maryanną Mossakowską, siostrą pierwszej, zmarłą 1874 r., pozostawił z pierwszej żony córkę Annę, młodo zmarłą i syna Andrzeja Edwarda, ur. w Piotrowicach 1804 r., zmarłego 1864 r. w Dobrzechowie, kamerjunkra dworu polskiego, znanego literata, autora Pamiętników z XIX-go wieku. Z Teofili Skrzyńskiej, córki Franciszka Ksawerego i Maryi z Bobrownickich, urodzonej z Tekli Koźmianówny, pozostawił Andrzej Edward córkę Maryę, żonę hr. Romana Michałowskiego i syna Stanisława, ur. 1836 r. w Piotrowicach, długoletniego dyrektora teatru krakowskiego, znakomitego publicystę i pisarza politycznego, posła do Rady Państwa w Wiedniu, redaktora Czasu krakowskiego, bezżennego.

3. *Józef* Szczepan, ur. 1772 r., z proboszcza w Markuszowie, kanonik lubelski i scholastyk, sędzia pokoju okręgu lubartowskiego 1811 r., proboszcz infułat zamoyski, biskup Karysteński, sufragan lubelski 1820 roku, biskup kujawski 1822 r., senator królestwa kongresowego 1823 r. Ten gorliwy pasterz, patryjota, oddany całą duszą sprawom krajowym, przyjechawszy na sejm do Warszawy, umarł 29-go Stycznia 1831 r., pochowany we Włocławku.

4. Tomasz *Jan* Adam, ur. w Kiełczewicach 1780 r. (metr. tamże z 1781 r.), vicereferendarz Rady Stanu, właściciel Woli Gałęzowskiej i Wronowa, zaślubił Wiktoryę z Mikuliczów, 2-o v. Ikerratowę, ur. 1789 r. i z niej miał córkę Zofię, 1-o v. Józefowę Przewłocką, 2-o v. Konstantowę Goniewską i synów: *Stanisława* Egberta, Jana i Teofila *Seweryna* Tomasza. Z nich:

A). *Stanisław* Egbert, ur. we Wronowie 1811 r., zmarły 1885 r., żołnierz w 1831 roku, wychodźca, osiedlił się w Anglii. Wróciwszy z emigracyi osiadł w Wielkopolsce, był współwydawcą „Przeglądu Poznańskiego", członkiem Towarzystwa Przyjaciół Nauk i jego prezesem. Pisarz i poeta. Żonaty z Felicyą Łempicką, miał z niej córki: Zofię i Maryę.

B). Jan, żołnierz z 1831 roku, wychodźca, osiadł we Francyi, skąd wróciwszy, zamieszkał Wielkopolskę i założył „Przegląd Poznański", który wraz z bratem Stanisławem prowadził. Znakomity publicysta katolicki, po śmierci żony, Zofii Chłapowskiej, zmarłej 1853 roku, został księdzem. Zmarł 1877 roku.

C). Teofil *Seweryn* Tomasz, ur. we Wronowie 1816 r., właściciel tychże dóbr i Woli Gałęzowskiej, zaślubił Amelię Bącewiczównę, zmarłą w Hyeres 1864 roku, z której pozostał syn Jan.

Wincenty, Kajetan i Seweryn, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1837 roku.

KOŹMIANOWIE. Sawka i Jacek, synowie Jacka, pozostawieni przez króla 1615 r., w posiadaniu trzeciej części młyna w Wisieńce (AGZ. X. 3201). Adam Koźmian, gubernator białocerkiewski 1750 r. (Arch. I. Z. Ros. III. 3).

KOŹMICCY h. NOWINA z Koźmic pod Wieliczką. Wieś ta, wraz z sąsiedniemi Sroczycami, już w końcu XIV-go wieku była w posiadaniu licznie rozrodzonej szlachty tego rodu. W XV-m wieku nabyli jej część Klempowie herbu Strzemię, którzy także z czasem nazywali się Koźmickimi.

Jakób Koźmicki, komornik sądu ziemskiego krakowskiego, 1366 r. Grzegorz z Koźmic, wraz z dziećmi swemi: Sułkiem, Mikołajem, Stanisławem i Katarzyną, sprzedał macierzyznę dzieci swych w Jugowicach, za 40 grzyw., Jakóbowi z Gawron, pisarzowi ziemskiemu krakowskiemu 1372 r. Sułek, Mikołaj i Marek mają sprawy z Samborem z Wróblowic 1397 r. Miczek, Falisław i Jasiek, świadczą 1389 r. Marcinowi, który jest dziedzicem także części Sroczyc.

Falisław i Jakusz byli synami Jakóba. Wdowa po Falisławie, Dobrochna, córka Mikołaja Zdbika z Młoszowej, z synami: Mikołajem, Pietraszem, Grzegorzem i Jakóbem, w asystencyi brata mężowskiego Jakusza i za poręczeniem Wojciecha, i Teodoryka, czyli Dzietrzycha, zakończyła 1398 r. sprawy pieniężne z Sławkiem z Młoszowej, sprzedając mu część swą ojczystą w Młoszowej, za 120 grzywien.

Herb Nowina.

Mikołaj, syn Falisława, w latach 1404 — 1411 dowiódł szlachectwa i herbu Nowina, a w latach 1415—1428 świadczył z tego rodu przy różnych wywodach szlachectwa. W 1400 roku prowadzi sprawy o podział Koźmic z Jaśkiem, 1407 roku ma przyznane prawo odkupu części Koźmic, sprzedanej przez Teodoryka Sulisławowi, 1418 r. nabył za 40 grzyw. część Trąbek, a 1419 r. za 80 grzyw. część Sroczyc, od Rafała z Koźmic i matki jego, Doroty.

Jakusz dowiódł 1428 r. szlachectwa i herbu Nowina w Krakowie.

Anna, córka Jakóba, żona Andrzeja z Dobrocieszy, 1441 roku. Wojciech Kozłek Koziełkowicz z Koźmic i Sroczyc, ma różne sprawy w Krakowie, w latach 1398 — 1399. Jasiek nabył przed 1403 rokiem część Koźmic od Stachny, córki Szymona, a żony Wawrzyńca z Łysychkań. Ten sam, czy też inny Jasiek, nabył 1398 r. część Koźmic, zwaną Kudłaczowa, od bratanki swej Elżbiety, córki Piotra, żony Kmity z Bieńkowic.

Jan, syn Jana, 1406 r. na uniwersytecie krakowskim. Jan dowiódł 1432 roku w Krakowie szlachectwa, z ojca Nowina, z matki Turzyna, a babki Radwan. Rafał i Dzietrzyk z Koźmic i Stefan z Sroczyc, ręczą za Jana z Małych Koźmic 1441 r., że będzie przykładnie żył z żoną. Stanisław z Małych Koźmic, w latach 1464 — 1465 w Krakowie. Stanisław Koźmicki, ręczy za Czuryłę 1519 r. (St. Pr. P. Pom. VII i VIII i Helc. II). Józef, Mikołaj i Jan Koźmiccy i Jan Zabawski, procesują Morsztynów 1537 r. o granice.

Jakób *Kmiola* Koźmicki, sprzedał 1578 roku część Koźmic Dembińskiemu. Kmiołę, Dembińskiego i Sroczyckich, wymieniają regestra poborowe 1581 r., jako dziedziców Koźmic Większych (Paw.). Stanisław Koźmicki sprzedał 1603 r. część Koźmic, Marcinowi Dembińskiemu (A. Krak.). Katarzyna z Koźmickich, 1-o v. Janowa Daniłowiczowa, 2-o v. Krzysztofowa Biberstein Kazimierska 1704 r.

KOŹMICKI h. ROLA z Koźmic (dziś Kuźnice), w brzeskiem - kujawskiem. N., dziedzic Koźmic, łowczy (brzeski-kujawski?), zmarły przed 1418 r., z żony Przechny, miał córkę Stachnę, niezamężną 1419 r. i syna Bartosza z Koźmic, który, z rodu Roliczów, podpisał 1433 roku przyrzeczenie ziemi brzeskiej, obioru na tron syna Jagiełły (Teka Paw. VII i RM.). Jakób świadczy w Brześciu, 1475 roku (AGZ. XIX. 1988).

z KOŹMINA Pietrasz, sędzia ziemski czerski 1417 roku, to *Kośmiński h. Jastrzębiec.*

KOŹMIŃSCY h. LUBICZ, czy nie wyszli z Kośmina, w województwie lubelskiem, gdyż często pisali się Kośmińskimi, którzy byli tegoż samego herbu. Benedykt z Koźmina, archidyakon sandomierski, umarł 1559 r. Pochowany u Dominikanów w Krakowie. Wawrzyniec, Kasper, Krzysztof i Wojciech, synowie Bartłomieja, mają sprawy w Lublinie 1585 r. (Wyr. Lub. 25 f. 421). Kasper, proboszcz sieciechowski, obrany 1573 r. opatem sieciechowskim, umarł 1582 r.

Herb Lubicz.

Stanisław, syn Adama, sprzedał 1641 r. Chruściechów, w ziemi czerskiej, Sulgostowskiemu (Perp. Czers. 10 f. 230). Stanisław, 1654 r. podwojewodzy lubelski, 1661 r. miecznik i pisarz grodzki lubelski (Zap. Lub. 44 f. 41 i 47 f. 130). Ten ostatni pisany i Kośmiński. Stanisław, żonaty z Dorotą Piotrowską, a Paweł z Niemierzanką, 1648 r. w lubelskiem. N., skarbnik łukowski, umarł 1662 r. Dwóch Janów, Marcyan, Stanisław, Wojciech i Paweł, skarbnik (pewnie skarbnikiewicz) łukowski, z województwem lubelskiem, a Kazimierz, z województwem nowogrodzkiem, podpisali elekcyę króla Michała.

Wawrzyniec, stolnik owrucki, wraz z żoną, Zofią z Rudzkich, dzierżawili 1690 r. starostwo drohomyślskie, od Wąsowicza (Bełs. Gr. Rel. 283 f. 624). Kasper kwitował 1692 roku Wąsowicza, poborcę radomskiego (Gr. Radom.). Paweł, zmarły przed 1724 r., pozostawił wdowę, Annę z Sienińskich, Wojciecha, Józefa, Barbarę, za Adamem Kołodyńskim, Katarzynę i Teresę, dzierżawiących Trzcinnik (Gr. Lubels.).

Michał, syn Józefa i Maryanny Tokarskiej, legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Łukasz z Koźmina Koźmiński 1743 r., stolnik latyczowski (Gr. Nowokor.), w 1766 r. wojski wiślicki, pozostawił synów: Krzysztofa, Stanisława, Józefa i Macieja, procesujących 1775 r. Waligórskiego (Ibid.). Łukasz pisany również Kośmińskim. Andrzej, żonaty 1768 r. z Marcyanną Wierzchowską, dziedziczką części

Ulicznego, zmarłą 1789 r. pozostawił córkę Maryannę, żonę Antoniego Kruszelnickiego 1796 r. (A. Lwow. For. Nob.).

Jan, syn Kazimierza, kwitował w Warszawie Trzebińskiego 1793 roku (DW. 109 f. 284).

Marcin, syn Andrzeja i Doroty z Głuskich, urodzony 1746 r. w parafii Bobrownickiej, z Maryanny Pyrzanowskiej, pozostawił syna Marcina, ur. 1775 roku w tejże parafii, wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej, 1804 roku (Quat. VIII f. 225).

Jakób, współwłaściciel dóbr Wilkołazy, które odziedziczył po ojcu Mikołaju, odstąpił 1783 r. tę swoją współwłasność Zofii z Tokarskich, wdowie po Remigianie Koźmińskim. Syn jego Andrzej, urodzony z Antoniny N., w 1772 roku w parafii Konopnickiej, legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 223).

Andrzej, syn Wojciecha i Maryanny Korzeniowskiej, nabył 1743 r. część Kośmina, w województwie lubelskiem, od Wojciecha Żołądkowskiego. Synowie jego: Walenty, ur. 1750 r. w parafii Gołąb i Tomasz, ur. w tejże parafii 1754 r., legitymowali się ze szlachectwa również w Galicyi zachodniej, 1804 roku (Quat. VIII f. 225).

Wawrzyniec, podporucznik weteranów czynnych, 1829 r.

KOŹMIŃSCY h. PORAJ z Koźmina, w powiecie pyzdrskim, idą od Gruszczyńskich. Z tegoż Koźmina, w powiecie pyzdrskim, pisali się Wezenborgowie, z których Maciek Borkowicz, późniejszy wojewoda poznański, otrzymał 1338 roku Koźmin na własność. Po tragicznoj śmierci wojewody, przeszedł Koźmin widocznie na jego bratanków, bo go widzimy w ręku Bartosza Wazenborga z Odolanowa, zmarłego wojewodą poznańskim 1393 roku. W czasie wojen domowych w Wielkopolsce, Koźmin parę razy był zdobywany i znów odbierany przez Bartosza, i wbrew podaniu Długosza, utrzymał się w końcu przy nim Bartosz, albo też odkupili go jego potomkowie. W latach 1412 — 1421 pisze się Bartosz Wezenborg z Wielkiego Koźmina, a drugi Bartosz, zapewne jego brat stryjeczny, z Małego Koźmina, z Ponieca i Gostynia. W 1447 r. już jest Koźmin własnością Hińczy z Rogowa, który go sprzedał 1471 r. Bartłomiejowi Gruszczyńskiemu. Część jednak jakaś należała jeszcze 1478 r. do Wawrzyńca i Jana, synów Mikołaja z Koźmina, z którymi zawarł o nią układ tenże Gruszczyński (KWP.; Kron. J. z Czarnkowa; A. Kaliskie; Pis. Dz. Pol. IX; Wierzb. Summ. I. 654 i 1479).

Herb Poraj.

Jan z Gruszczyc, piszący się w latach 1417—1419 z Iwanowic, z Małgorzaty z Naramowic, miał pięciu synów: Jana, arcybiskupa gnieźnieńskiego 1464 r., Mikołaja, Andrzeja, Marcina i Bartłomieja. Ten ostatni, na mocy działów sporządzonych 1457 r. z braćmi, otrzymał Iwanowice (M. 12 f. 160).

Bartłomiej, 1453 r. na uniwersytecie krakowskim, 1455 r. podkomorzy sieradzki, 1468 r. kasztelan kaliski, nabył od Hińczy z Rogowa Koźmin 1471 r., do

czego mu pomógł brat Jan, arcybiskup (M. 12 f. 161; Dług. i Kor.). W 1472 r. zabezpieczył posag żonie, Jadwidze z Żelaznej (M. 12 f. 69). W 1478 r. zawarł układ o dobra z Wawrzyńcem i Janem, synami Mikołaja z Koźmina. Będą to może jego bratankowie, Kośmidrowie Gruszczyńscy, z których Wawrzyniec 1489 r. przyrzekł oddać zamek Koźmin Mikołajowi z Kutna (Wierzb. Summ. I. 1479, 2057 i 2058). Potomstwo jego pisało się od dziedzictwa ojca Koźmińskimi z Iwanowic, czasem jednak jeszcze Gruszczyńskimi.

Wdowa pozostała po Bartłomieju, Jadwiga z Koźmina, wyprawiła 1498 r., na wojnę turecką, sześciu jeźdźców, w orszaku syna swego, Marcina Gruszczyńskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 644(. Oprócz Marcina, miał jeszcze Bartłomiej synów: Jana Gruszczyńskiego, kanonika gnieźnieńskiego, zmarłego 1517 r, Bartłomieja Gruszczyńskiego v. Iwanowskiego, v. Kaliskiego, v. Koźmińskiego, kanonika gnieźnieńskiego, zmarłego 1518 r., Piotra i Macieja, piszących się z Wielkiego Koźmina, którzy wspólnie z matką, bratem Marcinem i braćmi kanonikami, złożyli hojną ofiarę na odbudowanie katedry gnieźnieńskiej, w latach 1505—1513 (Kor.). Wymieniony w liczbie ofiarodawców Wojciech z Koźmina, musiał być również ich bratem, synem Bartłomieja.

W 1519 r. Maciej Koźmiński i bratankowie jego: Roch, Sebastyan, Kasper i Marcin, synowie niegdy Wojciecha, otrzymali konsens królewski, na wykupienie starostwa pobiedziskiego, od Łukasza z Górki (M. 33 f. 247 i 574). Z nich Roch był starostą ostrzeszowskim 1544 r., a po jego śmierci, sukcesorowie jego, nie wymienieni z imienia, otrzymali 1550 r. konsens królewski, na odstąpienie tego starostwa Tarnowskiemu (M. 77 f. 406).

Pewnie jednym z jego sukcesorów był Jan, łowczy kaliski, żonaty 1583 r. z Katarzyną Zarembianką, kasztelanką nakielską, po którym szli, Jan i Piotr.

Jan miał mieć synów: Mikołaja, po którym pozostały córki: Kuczkowska i Rosowska, i Piotra, podsędka i surrogatora grodzkiego kaliskiego 1637 roku (M. 182 f. 208), marszałka koła sejmowego szredzkiego 1642 r., po którym pozostały córki: Wierzbińska, Kosicka i Żychlińska i synowie: N., po którym Stanisław, kanonik i Władysław, kustosz, choccy i Bartłomiej, którego synowie: Jan, Władysław i Michał.

Jan, żonaty 1-o v. z Heleną Biernacką, 2-o v. z Grabińską, z pierwszej żony miał syna Franciszka, Jezuitę, a z drugiej — Michała, Aleksandrę Wargawską, Teresę i Rozalię.

Po Michale, synie Bartłomieja z Bułakowskiej, syn Zygmunt.

Czy to niewyżej wymieniony Mikołaj, był burgrabią kaliskim 1646 r.

Piotr, drugi syn Jana z Zarembianki, viceinstygator koronny 1618 r. i sekretarz królewski 1619 r., otrzymał 1640 roku konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa oświęcimskiego (M. 165 f. 307; 167 f. 185; 159 f. 210; 384 f. 15; DW. 46 f. 607 i 707). Był i starostą hanselskim, które to starostwo odstąpił 1622 r. Pacowi (M. 167 f. 207). Posiadał także wieś Dąbrówkę, którą odstąpił 1625 roku Ślubowskiemu (M. 172 f. 371). W 1632 r. cześnik kaliski, umarł 1636 r.

Synem Piotra musiał być Jan, który wspólnie z żoną z Załuskowskich, otrzymał 1631 roku konsens królewski, na wykupienie starostwa powidzkiego, od Przyjemskiego, które, za konsensem z 1633 r., odstąpił Leszczyńskiemu (M. 178 f. 359 i 180 f. 231). Syn tego ostatniego także Jan, żonaty z Maryanną Miasko-

wską, zmarły 1671 r., pozostawił córkę Annę, żonę Wojciecha Bułakowskiege, podczaszego poznańskiego, fundatorkę kollegium Jezuitów w Wschowie i dwóch synów: Adama i Piotra.

A). Adam, deputat na Trybunał koronny 1693 r. i w tymże roku miecznik kaliski, został kasztelanem rogozińskim 1710 r. Umarł 1717 r., pochowany u Jezuitów w Kaliszu, których był dobrodziejem. Z pierwszej żony, Katarzyny Zakrzewskiej, podstolanki kaliskiej, miał córkę Annę Aleksandrowę Gorzeńską, podczaszynę kaliską, z drugiej, Zofii Mielżyńskiej, kasztelanki szremskiej, zmarłej 1694 r., pochowanej u Reformatów w Kaliszu, synowie: Maciej, Franciszek Antoni, ur. w Smolicach 1688 r., zmarły tegoż roku i Michał, ur. 1691 r. w Lewkowie, z trzeciej żony, Apolinaryi Gajewskiej, syn Ignacy i córki: Barbara Rychłowska, chorążyna sieradzka, Eleonora Hieronimowa Jaraczewska, starościna solecka, Helena zmarła młodo i Ludwika, Cysterka w Ołoboku. Z synów kasztelana rogozińskiego:

a) Maciej, jako kasztelanic rogoziński, został 1720 r. podczaszym poznańskim. W 1726 r., gdy miał wydany basztalung na regiment piechoty łanowej, nazwany przez pomyłkę podczaszym kaliskim. W 1729 r. kasztelan kaliski, 1732 roku kasztelan poznański, 1737 r. wojewoda kaliski, umarł 1748 r. W 1740 roku kawaler orderu Orła Białego. Żonaty 1-o v. 1718 r. z Zofią Mycielską, chorążanką poznańską, zmarłą 1728 r., której zapisał 1724 r. osiemdziesiąt tysięcy florenów posagu i wiana (Inscr. Pozn.), miał z niej córki: Annę i Maryannę, zmarłe w dzieciństwie, 2-o v. w Łowiczu 1731 r. z Teresą Potocką, wojewodzianką czerniechowską, zmarłą 1732 r., z której syn Teodor, 3-o v. z Ludwiką Skaławską, z której córka Franciszka, za Józefem Mycielskim, starostą konińskim. W 1760 r. Ludwikę, wojewodzinę, z zięciem Mycielskim, pozwali Zbijewscy (Rel. Gr. Kość. f. 2024).

Teodor v. Teodor Józef, wojewodzic kaliski, otrzymał 1755 r. konsens królewski, na wykupienie starostwa grabowieckiego z rąk Potockiego (Sig 28). W 1775 r. dobra Hołhocz, Wierzbowo, Wolica i inne, w ziemi halickiej leżące, przypadłe mu z podziału, dokonanego z siostrą matki, Szaniawską, sprzedał Karczewskiemu, staroście liwskiemu (DW. 92 f. 58). Z Nepomuceny Działyńskiej, pozostawił córkę Maryannę, żonę Antoniego. hr. Dzieduszyckiego, pisarza W. Ks. Litewskiego i syna Augustyna. Dzieduszycka kwitowała brata Augustyna 1789 roku, z odbioru 49,535 flor. (DW. 105 f. 556).

Augustyn, dziedzic Dupina, rotmistrz kawaleryi narodowej i kawaler orderu Św. Stanisława, 1790 r., zaślubił Józefę Mielżyńską.

b) Ignacy, brat Macieja, wojewody kaliskiego, starosta wschowski, które to starostwo nabył od Sapiehy, za konsensem królewskim z 1736 r., dziedzic Lewkowa i Grembkowa 1721 r., zaślubił Maryannę Sapieżankę, córkę Jerzego, wojewody mścisławskiego i Katarzyny Radomickiej. Nie żył z żoną, która 1737 roku urządziła napad na niego, podczas którego został raniony i z otrzymanej rany umarł. Pozostała po nim wdowa, wyszła w Pyzdrach 1760 r. za Ludwika z Lubrańca Dąbskiego, wojewodę brzeskiego. Umarła 1791 roku w Wschowie, gdzie i pochowana. Córka ich Ludwika, ur. 1747 r., wyszła 1763 r. za Ksawerego Sokolnickiego, chorążego kaliskiego, a rozwiódłszy się z nim, wyszła 2-o v. 1783 r. za Makarego Gorzeńskiego, kasztelana kamieńskiego, z którym się również roz-

wiodła. Druga córka Gertruda, ur. 1746 r., zmarła młodo. Trzecia Józefa, wyszła za Kwileckiego.

B). Piotr, brat Adama, kasztelana rogozińskiego, z podsędka wschowskiego, sędzia ziemski kaliski 1715 r., vice marszałek Trybunału koronnego, zmarły 1738 r., z pierwszej żony, Dzierzbińskiej, miał córki: Annę Bielicką i Urszulę, 1-o v. Niemojowską, 2-o v. Zakrzewską, pisarzowę grodzką poznańską i syna Jana, w wojsku koronnem, młodo zmarłego, a z drugiej—Janickiej, synów: Wojciecha, żonatego z Barbarą Sokolnicką, 2-o v. Franciszkową Klińską, z której córka Aniela, za Janem Mączyńskim i Leona. Ten ostatni, podczaszy kaliski 1729 r., chorąży wschowski 1742 r., zmarły 1757 r., ożeniony 1-o v. 1730 r. w Częstochowie, ze zmarłą 1733 r. Teresą Ponińską, kasztelanką poznańską, 2-o v. z Jadwigą Radomicką, z pierwszej żony pozostawił syna Piotra Ewarysta Ignacego, ur. 26-go Października 1732 r. i córkę Ludwikę Annę Eleonorę, ur. 1731 r., zmarłą 1732 r.; z drugiej zaś — córkę Maryannę, żonę Jana Lipskiego, generała b. wojsk polskich.

Piotr, chorążyc wschowski, zmarł bezdzietny, a wdowa po nim, Franciszka z Cząstkowskich, jest 2-o v. żoną Bogusława Szczanieckiego, 1779 r. (Rel. Gr. Kośc. f. 29).

N. Koźmińska, w połowie XVI-go w. za Wężykiem, chorążym sieradzkim, babka arcybiskupa gnieźnieńskiego. Piotr Koźmiński, cześnik brzeski - kujawski 1629 r. Stanisław 1660 r., Rafał, w latach 1677 — 1680 i Piotr 1685 r., mają sprawy z Mycielskim w Poznaniu. Jadwiga za Taczanowskim 1662 r. (Gr. Przed 75 f. 505).

Franciszek, podstoli pomorski, umarł 1702 r. Franciszek, konsyliarz konfederacyi Wielkopolskiej, 1769 roku w Koninie. Konstancya, panna, 1748 roku w Drzewicy.

Stanisław Poraj Koźmiński, dziedzic Paszkowic, w opoczyńskiem, z Nepomuceny Kraszkowskiej, miał córki: Helenę, za Ignacym Bogusławskim, dziedzicem Sławna, Joannę, wydaną za Teodora Karwickiego 1832 r. i syna Karola, właściciela Rożenka i Bedonia, żonatego z Joanną Suchecką, z której: Jan, właściciel Rożenka, ożeniony z Mianowską, 1-o v. Jungowską, Ignacy i Eufemia, od 1867 r. za Janem Kochanowskim, właścicielem Straszowej Woli.

Maciej, sędzia pokoju okręgu sieradzkiego 1809 r. Franciszek Poraj Koźmiński, kanonik łąski, proboszcz w Bużeninie 1832 r.

Stanisław Antoni Roch, syn Franciszka, Wincenty Antoni Franciszek, syn Macieja i Ignacy Antoni Onufry, syn Adama, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa, ale nie wiem, czy tego herbu: Stanisław Leon z dziećmi: Adamem Konstantym, Leonem Włodzimierzem, Zygmuntem Gwidonem i Maryanną Heleną, syn Stanisława, wnuk Andrzeja, 1842 r., a Bolesław Kazimierz, syn Zygmunta Gwidona, Wiktor, Adam i Henryk Maryan, synowie Leona Włodzimierza i Stanisław, syn Adama Konstantego, 1892 roku.

Henryk, syn Włodzimierza i Elizy z Węgleńskich, zaślubił w Warszawie 1893 r. Ludwikę Zaleską, córkę Leona i Maryi z Benisławskich.

KOŹNICCY, także czasem pisani *Koźmiccy.*

KOŹNIEWSCY v. KOŚNIEWSCY h. OSTOJA, z Koźniewa, w ziemi ciechanowskiej. Miczek z Koźniewa h. Ostoja, świadczył 1419 r. przy wywodzie szlachectwa (M. 3 f. 15). Walenty Koźniewski, dziedziczył 1567 r. na Koźniewie-Dębnikach i K.-Łysakach (Paw.).

Michał z Koźniewa-Łysaki, syn Marcina, żonaty 1604 r. z Zofią Jarząbkowską, córką Wojciecha (Zap. Lub. 15 f. 177). Jakób, syn Wojciecha, zeznał 1659 roku w Warszawie zapis dożywocia, z żoną Anielą (DW. 52 f. 1523). Tomasz i Jakób Koźniewscy, z ziemi ciechanowskiej, elektorowie króla Michała. Franciszek z Koźniewa podpisał, z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go, a Antoni, z ziemią rożańską, obiór Stanisława Augusta. Antoni, tytułowany 1785 roku łowczym buskim (DW. 101 f. 570).

KOŹNIŃSKI h. LIS opłaca 1552 roku pobór z Koźninka, w powiecie płockim (Wittyg).

z KOZNOWIC. Czy to nie będzie z Koźniewic, w powiecie piotrkowskim? Piotr z Koznowic, zganiony 1417 r. przez Andrzeja z Pytowic, ma dowieść swego szlachectwa i herbu *Luba,* w ciągu roku w Sieradzu (Łag.). Stanisław, syn Jakóba z Koźniowic, z dyecezyi gnieźnieńskiej 1446 r., a Jan, syn Piotra, 1470 r., na uniwersytecie krakowskim.

KOZOPOLAŃSCY. Michał i Aleksander podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). To z pewnością źle odczytani *Konoplańscy.*

z KOZUBIEC Mikołaj, ma sprawę w Pyzdrach 1400 r. (Leksz.).

KOZUBOWSCY z Kozub, w powiecie łęczyckim, różnych herbów. Często pisali się także Kozubskimi. W 1399 r. Andrzej z Kozub, zganiony w Sieradzu przez Sambora, dowiódł 1402 r. w Radomsku szlachectwa i przedstawił, że jest herbu *Krzywaśny,* zawołania *Drużyna* (Pis. Dz. Pol. IX.; Potk.). Jan Przeszakowicz z Kozub, zganiony przez Janusza z Kozub, z powiatu łęczyckiego, dowiódł znów 1397 r. h. *Czelehof* (Inscr. Clen. 1343). Jasiek z Kozub, zganiony przez Sandka z Kozub, dowiódł 1424 r. w Sieradzu h. *Rogala* (Łag.).

Na sądach w Łęczycy, zjawiają się w końcu XIV-go wieku liczni dziedzice Kozub: Jan z Kozub Kozubowski, w latach 1385 — 1390, Mikołaj 1386 r., Maciej Czesławów i Pietrasz Mikoszów 1386 r. W procesie Agnieszki Piotrowej, wdowy i jej dzieci, z Jankiem i Mikołajem, synem Piotra, o podział dóbr, dowodzą strony, że Piotr i Mikosz zrobili już dział wieczysty z Jankiem i Mikołajem, 1389 roku.

Tomasz i Mikołaj z Zieleniewa i Kozub 1387 r., Łazęka 1388 r., Jan *Żyw* 1388 r. i syn jego Sławomir 1391 r., Zdziszek, Przybek i Budek, bracia, w latach 1388 — 1400. Córka Zdziszka, za Andrzejem Trunem z Lisic 1399 r. Dzieci Wisława: Klimek, Mikołaj Kozub, Jakusz, Stanisław i Hanka, żona Arnolda Kałduna z Łęczycy, w latach 1389 — 1399. Dobroszko Kozubowski 1391 r., Jan, ożeniony

z siostrą Unolda ze Skoszew, 1399 r., Paszek 1390 r., Michał i Wojciech 1399 r. (Łęcz. I i II).

Na uniwersytecie krakowskim jest uczniem Mikołaj, syn Pawła, 1400 r., a Klemens, syn Jakóba, 1421 r. Izaak z Kozub ma sprawę 1403 r. w Sieradzu, o przyganę, a Sędziwój zaświadcza 1425 r. tamże szlachectwo Amadego (Łag.). Wojciech z Kozub, burgrabia łęczycki 1457 r.

W 1552 r. dziedziczyli na Kozubach: Piotr Kozub, Wojciech *Krawiec*, Piotr *Niedbała*, Król, Pluta, Dubiel, Piłat i drugi *Niedbała*, a na Woli Kozubowej, w piotrkowskiem, Jakób i Maciej i Stanisław *Rusin*. W 1576 r. Piotr, Leonard i Jan, synowie Klemensa, Kozubowscy, dziedziczyli na Kozubach, Piotr także na części Kencerzyna, a Leonard, na części Jedlic (Paw.). Jan, doktór medycyny, 1605 r. na uniwersytecie w Padwie.

W powiecie przedeckim: Marcyan, syn Adama, zeznał 1638 r. zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Jeżewskich. Wawrzyniec, żonaty 1675 r. z Katarzyną Wyleżyńską. Jan i Marcin, bracia, 1722 roku (Gr. Przed. 9 f. 449; 77 f. 373 i 84 f. 393).

Marcyan pozostawał w niewoli w Moskwie 1663 r. Waleryan, administrator Chaleckiego w Rudni, w witebskiem, 1719 r. (Ist. Jur. Mat. XXV). Wojciech procesuje Krasickich 1668 r. (Woł. VI D f. 45). Józef, komornik ziemski oszmiański 1763 r.

Adam, Aleksander, Łukasz, Michał i Stanisław, z województwem łęczyckiem, Adam, z województwem sieradzkiem, a Aleksander, z powiatem orszańskim, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Michał został wojskim krzemienieckim 1669 r. Jan, miecznik łęczycki, z województwa lubelskiego i Michał, wojski krzemieniecki, elektorowie króla Michała. Jan, miecznik, żonaty z Maryanną Żerzyńską, wraz z córką, był dziedzicem części Brzeźnicy i Berchowa, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.).

Stanisław, syn Jana, miecznika łęczyckiego, procesuje Skolimowskiego w Lublinie 1676 r. Kazimierz i Paweł, synowie Jana i Heleny Bychowskiej, procesują Tokarzewskiego 1692 roku (Zap. Lub. 55 f. 1208; 64 f. 445; 66 f. 617 i 68 f. 877). Kazimierz, elektor króla Jana, a Andrzej i Jakób podpisali, z województwem łęczyckiem, obiór Augusta II-go.

Stanisław legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim lwowskim.

Michał *Mora* Kozubowski z sandomierskiego, z Małgorzaty Ślepowron Szymańskiej, miał syna Ferdynanda, ożenionego 1843 r. w Mogile, z Konstancyą Pomian Linowską, z której córka N., wyszła za Stanisława Poraj Madeyskiego, ministra oświaty w Austryi 1893 r.

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa: Leon, syn Aleksandra Leona, wnuk Szymona Kazimierza, 1872 r., a Wincenty, Ignacy, Cezary i Mieczysław, synowie powyższego Leona, 1893 r.

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa: Antoni, syn Hieronima, wnuk Aleksandra Leona, prawnuk Szymona Kazimierza, 1888 r., a Artur, syn Apolinarego, wnuk Aleksandra Leona, 1896 roku i Adam, syn Hieronima, 1899 roku.

KOZUBSCY v. KOŻUBSCY h. HABDANK z Kozub v. Kożub, w powiecie wiślickim, pisali się z Magnusz. Jakób z Kozub wpływa 1474 r. do sporu działowego braci Tenczyńskich (Wierzb. I. 1165). Kasper Kozubski, żonaty z Dorotą z Jedlińska, skazany 1579 r. z powództwa Wąsowicza, za naruszenie granic Wsoli i Piastowa (Tryb. Lub.). Stanisław dzierżawił 1639 r. od Wąsowicza, część Rusinowa (Zs. Radom.). Maciej z Magnusz, z Agnieszki Jastrzębiec Opojewskiej, miał syna Wojciecha, kanonika poznańskiego, 1630 r., a gnieźnieńskiego 1632 r., viceprezydenta Trybunału koronnego, zmarłego 1634 r. Elżbieta z Trzebickich Kożubska, kwitowała 1644 r. w Sieradzu Zaleskiego.

Wojciech Kozubski, komornik ziemski sieradzki, elektor Jana Kazimierza, a dwóch Janów, Marcin, Stanisław, Jan Bernat i Stefan podpisali, z województwem sieradzkiem, obiór króla Michała.

Jan, z żoną Anną i synami: Józefem, Janem i Stanisławem, otrzymali 1651 r. od Stanisławskiej dożywocie na Grochałce (Perp. Czers. 11 f. 379). Michał otrzymał 1671 roku Czestynie i Nowy Staw, po Zofii Stapkowskiej (Gr. Bełs. 261 f. 1070). Michał z Magnusz, porucznik roty pancernej, otrzymał starostwo lityńskie 1664 r., a horodelskie 1672 r. (Sig. 8 i 12). W 1668 r. został stolnikiem wołyńskim, a 1672 r. był chorążym. Nie żył 1676 r. (Zap. Lub. 55 f. 967). Tenże Michał, jako pułkownik wojsk królewskich, starosta horodelski i lityński, i Jan i Stanisław z Magnusz Kozubscy, z województwa bełskiego, elektorowie Jana III-go. Michał, starosta, żonaty był z Heleną Żółkiewską, 1-o v. Janową Sokołową, 2-o v. Rafałową Mielecką (Woł. VIII A f. 543). Stanisław, stolnik rzeczycki 1676 r. Nad Stanisławem, Józefem i Zofią, ustanowioną została 1699 roku opieka, w osobach Franciszka i Anny z Kozubskich Wizenberków (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 127).

Aleksander z województwem łęczyckiem, Paweł i Józef, z województwem sieradzkiem, Marcin, z województwem krakowskiem, a Stefan, z ziemią halicką, podpisali elekcyę Augusta II-go. Mikołaj 1688 r. w Sieradzu. Andrzej, towarzysz pancerny 1725 r. Michał z Magnusz, były dziedzic Chlewskiej Woli, 1728 roku. Jakób, na sejmiku sieradzkim 1733 r.

Wojciech, syn Józefa i Małgorzaty Jaworskiej, sprzedał 1777 r. część Magnusz Chełchowskiemu (DW. 93 f. 203). Józef, syn Piotra, nabył 1782 r. część Mościsk i Ostrów Wielki i Szlachecki, od Adama Roli. Syn jego Grzegorz, ur. 1769 r. w parafii Kockiej, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. V f. 209).

Jakób, syn Kajetana i Agnieszki Dobrskiej, wnuk Jakóba i Magdaleny Pacynowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim halickim, a Michał, syn Antoniego i Rozalii, wnuk Michała i Katarzyny Chmielińskiej, a prawnuk Zygmunta i Katarzyny Przecławskiej, legitymował się ze szlachectwa 1806 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Marcyanna Agnieszka z Janikowskich Kożubska, wdowa po Janie i dzieci ich: Aleksandra Agnieszka Józefa, Julia Maryanna Aniela, Klementyna Katarzyna, Józefa Matylda Gabryela, Aleksander Jarosław i Władysław Tomasz Ignacy, legitymowały się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., bez podania herbu.

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa 1896 r.: Michał, syn Macieja, z synem Michałem i 1899 r. Leonid, syn Michała, wnuk Macieja, z dziećmi: Mikołajem i Maryą.

z KOZUCZYNA Ludwika, wdowa po Stanisławie Domaszewskim, łowczym łukowskim, kwituje się 1703 r. wzajemnie z ks. Godlewskim, z dzierżawy Przybyszewa (Perp. Czers. 16 B f. 263).

KOZYRSCY h. LUBICZ, to samo co KOZERSCY, z Kozer, w województwie ruskiem. Niegdy Mikołaj Kozyrski, skarbnik mielnicki, z Apolonii Grzybowskiej, pozostawił: Ludwika, Eleonorę Kobylińską i Elżbietę, 1-o v. Andrzejowę Onyszkiewiczową, 2-o v. Leonowę Zaliwską, dziedziczących na Kozyrach 1721 r. (Czerniech. f. 675).

Grzegorz, syn Stanisława, wnuk Joachima, dziedzica 1719 r. Dąbrowska (?), w ziemi lwowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1831 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KOZYRSCY h. PRAWDZIC, to samo co KOZERSCY, z Kozer, w powiecie sochaczewskim. Bernard z Kozyr, sędzia ciechanowski 1514 r. Paweł z Kozyr, sędzia ziemski sochaczewski 1492 r. Sasin Kozyrski z Kozyr, podsędek sochaczewski 1522 r. Stanisław, z sochaczewskiego, zostawił z Jadwigi Borkowskiej: Mikołaja, podwojewodzego wołyńskiego 1675 r. i Stanisława, zabitego z armaty pod Beresteczkiem (Gr. Krzem.).

KOŻUCHOWSCY h. BOGORYA z Kożuchowa, w powiecie pilznieńskim. Mikołaj, zwany Kożuch, kanonik krakowski 1339 r., archidyakon krakowski 1346 roku i kanonik gnieźnieński 1359 r., w końcu proboszcz gnieźnieński 1366 roku, umarł w Gozdowie 1374 r. Był synowcem arcybiskupa Jarosława z Bogoryi, który na niego zrzekł się 1372 r. arcybiskupstwa, ale kapituła przeszkodziła w Rzymie, zatwierdzeniu go w tej godności (J. z Czarnk.). W 1361 r. nabył część Gruszowa, a 1366 r. zwraca różne pola pod Dobrzechowem opatowi Koprzywnickiemu (KMP.). Tomek z Kożuchowa, syn nieżyjących już Stanisława i Jachny z Siedlca, sprzedał część swą macierzystą w Siedlcu 1373 r. (KMP.).

Z tego Kożuchowa pisał się, choć nie wiem jakiego był herbu, Dziersław Konopka, w latach 1384 — 1423, żonaty z Anną z Góry, o którym patrz pod *Konopkami.*

Herb Doliwa.

KOŻUCHOWSCY h. DOLIWA z Kożuchowa, w ziemi czerskiej, powiecie wareckim. Piotr z Kożuchowa, ręczył 1416 roku za Abrahamem z Ossy (Zs. Warec. 1 A f. 11). Andrzej, syn Stanisława, 1440 r., Paweł, syn Piotra, 1456 r., Mikołaj, syn Świętosława 1462 r. i Aleksy, syn Jakóba, 1489 r., na uniwersytecie krakowskim. Stanisław z Kożuchowa, żonaty 1499 r. z Anną Miedzechowską (Zs Gr. Czers. 12 f. 441).

Żyjący w połowie XV-go wieku Piotr Kożuchowski, postradawszy przez pożar przywileje na Kożuchów i Witasin,

otrzymał od ks. Konrada Mazowieckiego 1471 roku, odnowienie takowych (Perp. Czers. 8 f. 386). Pozostawił on syna Piotra, na rzecz którego zrzekła się majątku rodzicielskiego siostra jego, Barbara, 1493 r. (M. 338 f. 48 i 18 f. 55). Piotra, z Anny Drwalewskiej, synów trzech: Stanisław, Jan i Piotr. Siostra ich Anna, żona Aleksego Cieciszewskiego z Zalesia, zrzekła się na nich majątku rodzicielskiego, 1535 r. Stanisław i Jan, dopełnili 1535 r. działu Kożuchowa i Korzenia (Zs. Warec. 4 f. 304 i 5 f. 472; Zs. Gr. Czers. 8 f. 376 i 10 A f. 173). Bracia Stanisław i Jan dali początek dwom liniom Kożuchowskich. Stanisław ostatecznie dziedziczył na Kożuchowie, Woli Kożuchowskiej, Korzeniu, Jeruzalu i Witasinie, a Jan—na Szczytach, Lisówku i Minkówce.

A). Stanisław układał się 1555 r. z wdową pozostałą po bracie Janie i jej dziećmi (Zs. Warec. 3 B f. 237). Żonaty z Anną Potocką, córką Feliksa z Mokrska, z ziemi sieradzkiej, której w 1567 roku posag zabezpieczył (Ibid. 10 f. 647), pozostawił z niej synów: Pawła, Jerzego, Marcina, Mikołaja, Stanisława, Waleryana i Andrzeja, którzy przyznali 1577 r. matce swej dożywocie, na odziedziczonych po ojcu, wyżej wymienionych majątkach (Zs. Gr. Czers. 44 f. 939). Był jeszcze syn Adam, ale już widocznie nie żył w 1577 r. (Zs. Gr. Czers. 37 f. 627). Anna, córka Stanisława, a żona Prudenciusza Kochanowskiego, sprzedała w latach 1574 — 1576, część swoją Mokrska i Słupska, wyżej wymienionym braciom (Ibid. 42 f. 686 i 14 f. 94). Druga jego córka Katarzyna, za Janem Słąnką z Siedlca, 1564 r. (Zs. Warec. 9 f. 894).

Z synów Stanisława, w 1590 r. żyło tylko czterech: Paweł, Stanisław, Andrzej i Mikołaj, którzy w tymże roku dopełnili działu Kożuchowa, Woli, Witasina, Korzenia, Jeruzalu, Mokrska i Słupska (Perp. Czers. 1 A f. 87 i 1 B f. 1). Z nich:

a) Paweł pozostawił syna Wojciecha i córkę Barbarę, wdowę po Michale Brzeskim 1659 r. Brat i siostra pozwani 1660 r. o najazd na wieś Kamień (Zs. Warec. 29 f. 37, 151 i 191).

b) Stanisław, syn Stanisława, nabył 1612 r. połowę Radlina od Umiastowskiej (Perp. Czers. 4 f. 159). Nie żył w 1619 r., w którym pozostała po nim wdowa, Dorota ze Świdzińskich, córka Andrzeja i syn jej Stanisław, procesują się z Pawłem i Stanisławem, synami Andrzeja Kożuchowskiego (Zs. Warec. 22 f. 546; 23 f. 410 i 24 f. 97). Córką Stanisława była Anna, 1646 r. wdowa po Tomaszu na Smogorzowie Wąsowiczu, której brat przyznał sumę w tymże roku (Gr. Radoms.). Drugim synem jego był Władysław, dziedziczący na Kożuchowie, który 1660 roku zapisał 22,000 florenów żonie swej, Katarzynie z Boskich, córce Adama (Gr. Radoms.).

Stanisław, syn powyższego Stanisława, dziedzic na Kożuchowie, procesuje 1637 roku braci swoich stryjecznych, synów Andrzeja, o granice Kożuchowa (Zs. Warec. 26 f. 228). W 1629 r. nabył część Radlina (Ibid. 24 f. 226). W 1637 r. zapisał sumę żonie swej, Zofii z Brzezińskich (Perp. Czers. 9 f. 409). Synowie jego: Jakób, Adam i Stanisław, potwierdzili 1687 r. działy Kożuchowa, Wólki, Radlina, Korzenia, Witasina, Jeruzalu, Błeszna, Kadłuba i Rogalina (Perp. Czers. 14 A f. 215). Z nich:

Jakób, miecznik latyczowski 1688 r., żonaty 1-o v. z Aleksandrą z Smogorzowa Wąsowiczówną, podsędkówną sandomierską, zmarłą 1676 r., z której

córka Katarzyna, zmarła w parę dni po matce, 2-o v. z Konstancyą Przyłuską, wdową po Macieju Duninie Wąsowiczu, podczaszym łukowskim, która zrzekła się 1690 roku dożywocia, zapisanego jej przez pierwszego męża (Gr. Radoms.). Miał z niej synów: Konstantego i Aleksandra.

Konstanty, żonaty 1-o v. z Maryanną Zbroską, z którą zeznał zapis dożywocia 1714 r., zaślubił 2-o v. 1722 r. Annę Wolską, córkę Stanisława i Anny ze Stanclewskich (Perp. Czers. 18 f. 236; 19 f. 177 i 20 f. 138). Z pierwszej żony miał córki: Maryannę i Zofię, a z drugiej — Rozalię, Anielę, Petronellę i Konstancyę (Ibid. 20 f. 86 i 26 f. 113; DW. 80 f. 287). Z nich: Maryanna, za Antonim Młochowskim 1742 r.; Rozalia, za Józefem Szelągowskim; Aniela, za Stanisławem Sadkowskim; Petronella, za Michałem Ulenieckim 1758 r. Ta sama Petronella jest 1793 r. wdową po Michale Lubienieckim (Perp. Czers. 42 f. 502).

Aleksander, brat Konstantego, zaślubił Franciszkę Agnieszkę Janiszewską, współdziedziczkę Skórowa, 2-o v. żonę Michała Perzanowskiego. Zeznał z nią zapis dożywocia 1727 r. (Perp. Czers. 20 f. 206 i 329; 30 f. 323). Z niej: Tomasz, Walenty, Józef, Zofia i Józefa, wnieśli 1764 roku manifest do grodu czerskiego, w sprawie Skórowa (Ibid. 32 f. 182, 446 i 449). Wszyscy trzej synowie Aleksandra podpisali, z ziemią czerską, elekcyę Stanisława Augusta. Tomasz nabył 1752 roku sumy na Uleńcu (Ibid. 29 f. 518). Walenty, żonaty 1-o v. z Maryanną Grzegorzewską, z którą zeznał zapis dożywocia 1762 r., 2-o v. z Maryanną Chynowską 1779 r., 3-o v. z Eleonorą Trzcińską, z pierwszej żony pozostawił synów: Sebastyana i Jana, którzy kwitowali 1787 r. XX. Pijarów z odbioru sumy. Sebastyanowi odstąpił ojciec 1778 r. sumy posiadane na Kręzlu i Białem (Ibid. 31 f. 359; 36 f. 98; 35 f. 323 i 40 f. 44; Debit. Czers. 3 f. 159).

Adam, brat Jakóba, miecznika latyczowskiego, a syn Stanisława, zaślubił Zofię Zbroską i z niej pozostawił syna Franciszka, żonatego 1737 r. z Wiktoryą Bieniecką, z której córka Zofia, żona 1-o v. Wojciecha Aloizego Dziedzickiego, 2-o v. 1782 r. Antoniego Domańskiego (Perp. Czers. 21 f. 191 i 24 f. 245; Debit. Czers. 1 f. 206).

Stanisław, brat Jakóba i Adama, zaślubił Teresę Zarankównę i z niej miał syna Stanisława i córkę Maryannę, żonę Antoniego Snarskiego. Brat i siostra kwitowali 1713 r. Aleksandra Zaranka, z odbioru 1,000 flor. (Perp. Czers. 16 A f. 5 i 14 D. f. 114).

Ten Stanisław, urodzony z Zarankówny, zeznał 1722 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą Agnieszką Załęską, córką Wojciecha (Perp. Czers. 23 A f. 226; 19 f. 195) i z niej pozostawił synów: Jakóba, Jana, Józefa i Piotra, którzy odstąpili 1775 r. swej siostrze, Pląskowskiej, sumy ubezpieczone na Chlewicach (Perp. Czers. 35 f. 83).

Ciż Jakób i Józef, synowie Stanisława i Jadwigi z Załęskich, wnukowie Wojciecha Załęskiego, skarbnika mielnickiego, prawnukowie Jakóba Załęskiego, praprawnukowie Stanisława, układają się 1773 roku z Tomaszem Zaborowskim, o Załęże, Palczew i Zastruże (Perp. Czers. 34 f. 384). Zdaje się, że to ten Jakób, żonaty był 1754 r. z Maryanną Jezierską, wdową Kawecką i pozostawił syna Jana (Perp. Czers. 30 f. 71; 35 f. 82 i 36 f. 187).

W 1700 r. Adam, syn Stanisława, z bratankiem swoim Stanisławem, synem Stanisława, kwitował Parysa z sumy (Ibid. 16 A f. 294).

c) Mikołaj, syn Stanisława, czy pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem.

d) Andrzej, syn Stanisława, żonaty z Agnieszką, córką Stanisława Słąnki, której 1590 r. sumę posagową zabezpieczył, miał z niej synów: Pawła i Stanisława, oraz córki: Jadwigę Bierzwiecką i Magdalenę, 1-o v. Janowę Chłochołową, 2-o v. Wawrzyńcowę Gołkowską. Paweł i Stanisław procesują się, w latach 1619 — 1628, z wdową po Stanisławie i synem jej Stanisławem, o zabór dóbr (Zs. Warec. 22 f. 546; 24 f. 57; 27 f. 259).

Paweł, dziedzic Kożuchowa, Radlina i Woli Kożuchowskiej, pozwany 1645 roku przez Stanisława Kożuchowskiego, o granice tych dóbr. W 1634 roku nabył część Korzenia, a 1638 r. część Radlina. W 1649 r. odstępuje różnych summ swoich, odziedziczonych po bezdzietnych, bracie Stanisławie i siostrze Magdalenie, Janowi Kożuchowskiemu. W 1653 r. był subdelegatem pisarza ziemskiego wareckiego. Żonaty 1-o v. z Zofią Rykalską, której 1621 r. zapisał sumę, miał z niej córkę Katarzynę, żonę Jana Uwielińskiego, 2-o v. z Maryanną Pracką, wdową po Stanisławie Gośniewskim, której zapisał 1658 roku dożywocie na wsi Korzeniu. W 1653 r. pozwany został przez Uwielińskich, o zwrot klejnotów pozostałych po pierwszej żonie, a należących do córki jego Katarzyny (Zs. Warec. 27 f. 858; 28 f. 240 i 30 f. 96; Perp. Czers. 6 f. 203; 9 f. 212 i 484; 12 f. 54). Synowie jego: Franciszek, Kazimierz, Wojciech i Jan. Ten ostatni nie żył już 1673 r., w którym trzej pierwsi, wspólnie z jego synem Łukaszem, potwierdzili dział dóbr Kożuchowa (Perp. Czers. 13 f. 458). Z nich:

Franciszek, żonaty z Maryanną z Przedworzyc Przedworską, której 1676 r. zapisał posag i dożywocie, pozostawił syna Kazimierza, który nabył 1688 r., od brata swego stryjecznego Łukasza, część jego na Kożuchowie, Wólce, Korzeniu, Radlinie, Witasinie i Jeruzalu (Perp. Czers. 13 f. 475 i 14 A f. 318).

Kazimierz podpisał, z ziemią czerską, elekcyę Augusta II-go. Żonaty z Teresą Radlińską, pozostawił syna Wojciecha i córkę Anielę, żonę 1-o v. Franciszka Prażmowskiego, podczaszego czerskiego, 2-o v. Józefa Grzybowskiego, kasztelanica inowrocławskiego (Perp. Czers. 14 D f. 182).

Wojciech, wspólnie z matką, zawarł 1709 r. umowę z Kamieńskim, a 1711 roku zeznał oblig na siostrę (Perp. Czers. 17 f. 141 i 276). W 1726 r. zapisał żonie, Jadwidze z Czyszkowskich, 1-o v. Franciszkowej Szałapskiej, 15,000 florenów (Ibid. 20 f. 160). Wojciech w 1728 r., w którym wprowadzony został do Boguszkowa, był cześnikiem chełmińskim. Umarł w tymże roku stolnikiem, a pozostała po nim wdowa, wprowadzona została do Kożuchowa, Korzenia, Jeruzalu, Witasina i Redlina, i jest już 1730 roku żoną Łastowieckiego (Ibid. 20 f. 353; 21 f. 84 i 338).

Kazimierz, brat Franciszka, elektor Jana III-go, pozostawił: Andrzeja, Barbarę Wawrzyńcowę Rudzką, Kazimierza, Melchiora, Ludwikę i Annę, którzy odstąpili 1706 r. sumę z Jastrzębi Borowskim (Perp. Czers. 17 f. 11).

Jan, brat Franciszka i Kazimierza, żonaty z Anną Jugoszewską, zeznał z nią zapis dożywocia 1654 r. Z niej syn Łukasz, żonaty 1703 r. z Heleną Łącką, sprzedał 1688 r. część swoją na Kożuchowie, Wólce, Radlinie etc., bratu stryjecznemu Kazimierzowi (Perp. Czers. 11 f. 656; 14 A f. 318 i 16 B f. 275).

B). Jan Kożuchowski, brat Stanisława, dziedzic na Szczytach, z żony Barbary, pozostawił synów: Marcina i Piotra, oraz córki: Zofię Jakóbowę Patkowską, Annę Pawłowę Grabowską i Katarzynę Rosławowę Laskowską. Marcin i Piotr zeznali 1565 r. dział Szczytów i Minkówki. Obecni przy tych działach dziad ich, Mikołaj Zborzeński i stryj Stanisław Kożuchowski. Obaj w regestrach poborowych z 1576 r. wymienieni, jako dziedzice Szczytów, Minkówki, Woli Brzeskiej i Lisowa (Paw.). Siostry ich, Anna 1564 r., a Katarzyna 1565 r., zrzekły się majątku rodzicielskiego na brata Marcina (Zs. Warec. 3 B f. 237; 9 f. 783 i 823; 10 f. 168 i 208; Zs. Gr. Czers. 30 f. 623; 20 f. 364; 25 C f. 521; 29; 32 f. 614). Z tych dwóch braci:

a) Marcin, syn Jana, kwitował 1563 r. Drwalewskich. W tymże samym roku zastawił w 4,000 flor. część swoją na Szczytach, Minkówce, Woli Brzeskiej, Lisówku i wójtostwie wareckim Mniszewskiemu i jednocześnie zapisał na tychże majątkach 3,000 florenów żoniej swej, Annie z Mniszewskich (Zs. Warec. 9 f. 465 i 896; 13 f. 499; Zs. Gr. Czers. 30 f. 393 i 617). Synowie jego: Wawrzyniec, Jan, Stanisław, Wojciech, Adam, Abraham i Piotr, kwitowali Mniszewskiego 1581 r., a zastaw wsi Wyszoty odstąpili 1583 r. Baltazarowi Wyszocie (Zs. Gr. Czers. 48 D f. 226 i 52 f. 40). Z nich:

1. Wawrzyniec zeznał 1588 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Dorotą z Lesnowolskich, a 1598 r. z drugą, Dorotą z Mniszewskich (Zs. Gr. Czers 56 f. 807 i Perp. Czers. 1 B f. 198). Potomstwo jego nieznane.

2. Jan nabył od Suskiego Suchę Małą 1605 r., a w 1639 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Potkańskich. W 1629 r. ustanowił plenipotentami synów swoich, Wojciecha i Remigiana. Córka jego Elżbieta, za Adamem Wierzbińskim 1637 r. (Perp. Czers. 2 f. 500; Zs. Warec. 24 f. 451; 26 f. 219 i 524). Miał jeszcze i syna Floryana. Remigianowi i Floryanowi odstąpił ojciec Jan 1629 r. pewne grunta w Żabieńcu, a Wojciechowi, 1627 r., pewne grunta w Małej Suchy. Wojciech zeznał 1624 r. zapis dożywocia z żoną, Eleonorą z Karczewskich, córką Jana, podczaszego czerskiego (Perp. Czers. 7 f. 64 i 424; 8 f. 157). W tymże roku też żona jego sprzedała Grzybowskim Odrzywół i Dobrzyszew (Perp. Czers. 7 f. 58).

3. Stanisława losy nieznane.

4. Wojciech odstąpił 1603 r. bratu Piotrowi, część swoją Lisówka i Lasek (Perp. Czers. 2 f. 388). W 1599 r. zabezpieczył sumę żonie, Dorocie z Karczewskich, wdowie po Baltazarze Walbachu. Córka ich Jadwiga, 1645 r. za Andrzejem Prażmowskim, kasztelanem warszawskim.

5. Adam procesował 1583 r. Dorotę Falęcką (Zs. Gr. Czers. 52 f. 327). Syn jego Maciej 1645 r.

6. Abraham odstąpił 1599 r. bratu Wojciechowi, część swoją na Szczytach, Lisówku, Brzeskiej Woli i Laskach (Perp. Czers. 1 B f. 268). Synowie jego: Wojciech, Floryan i Jan, wspólnie z Jadwigą Prażmowską, córką Wojciecha i Maciejem, synem Adama, jako sukcesorowie Marcina Kożuchowskiego, procesują 1645 roku Parisów, o 4,000 flor. (Zs. Warec. 27 f. 929). Abraham miał jeszcze syna Tomasza, który 1631 r. cedował sumę Broniewskiemu, ale widocznie 1645 r. już nie żył i córkę Zofię, żonę Jana Łętowskiego 1633 r. (Zs. Lub. 33 f. 890 i Perp. Czers. 9 f. 36). Z synów Abrahama:

Wojciech, sekretarz królewski, otrzymał 1659 r. prawem lennem wójtostwo wareckie (M. 201 f. 256). Żonaty 1637 r. z Anną Szumowską, wdową Karnicką, miał z niej synów: Jana, Stanisława, Remigiana i Kazimierza, którzy zawarli 1686 roku ugodę, dotyczącą Trześni i Minkówki ze stryjecznymi braćmi, Pawłem i Kasprem i Barbarą Dorotą, żoną Jana Kożuchowskiego. W akcie tym nazwani bratankami Floryana (Zs. Warec. 26 f. 129 i 27 f. 110; Perp. Czers. 14 A f. 210). Stanisław i Remigian sprzedali 1685 r. Uwielińskiemu Żabieniec, czyli Suchę większą (Perp. Czers. 14 A f. 140). Z nich:

Stanisław, syn sekretarza Wojciecha, zeznał 1678 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Rudzkich. Wspólnie z żoną, oraz Kazimierzem i Remigianem Kożuchowskimi, sprzedał 1692 r. część Minkówki, Żabieńca i Szczytów, Łukaszowi Kożuchowskiemu, synowi Jana, którą tenże odprzedał Turowskiemu 1713 roku (Perp. Czers. 13 f. 608; 14 C f. 132 i 18 f. 81). Córka jego Anna, żona Stanisława Grotowskiego, otrzymała 1699 r., od matki swej, sumę 500 flor., zabezpieczoną na Kamieniu, a od stryja swego Remigiana 1,000 flor., zabezpieczonych na Minkówce (Perp. Czers. 16 A f. 136).

Remigian, syn sekretarza Wojciecha, zeznał 1679 r. zapis dożywocia z żoną, Jadwigą z Żochowskich, 1-o v. Uwielińską, 2-o v. Tereslewiczową, 3-o v. Grotowską (Perp. Czers. 13 f. 624).

Floryan, brat sekretarza Wojciecha, cześnik sanocki 1662 r.

Jan, brat sekretarza Wojciecha, ożeniony z Anną Michałowską, wdową po Piotrze Otcie-Siemiłowskim, zmarłą już 1699 r., miał córki: Juliannę i Annę, oraz synów: Pawła i Kaspra, którzy nazwani są w akcie z 1686 r. braćmi stryjecznymi, synów sekretarza Wojciecha (Perp. Czers. 14 A f. 210).

Paweł zabezpieczył 1670 r. drugiej swej żonie, Zofii z Dzierzyńskich, 1,000 florenów, a 1679 r. mianował Kaspra opiekunem swych dzieci z tej żony, Władysława, Mikołaja i Walentego (Gr. Sandom.).

7. Piotr, syn Marcina, sprzedał 1604 r. Zawiszy, Lisówek, Bienięd i Wysoty. W 1610 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Dorotą z Milanowskich (Perp. Czers. 2 f. 471 i 513; 3 f. 381).

b) Piotr, drugi syn Jana, a brat Marcina, zapisał 1567 r. pewną sumę na Szczytach żonie swej, Annie z Ostrowskich, córce Ludwika, a 1594 r. zeznał z nią zapis dożywocia (Zs. Warec. 10 f. 124 i 182; 15 f. 330). Z niej córki: Katarzyna, 1593 r. żona Jana Bonieckiego, Elżbieta, żona Kaspra Oczosalskiego 1616 r., Anna, żona Andrzeja Wielebnowskiego 1615 roku i Zofia, żona Samuela Palczewskiego 1622 r., oraz synowie: Ludwik i Stanisław. Pierwszy drugiemu odstąpił 1618 r. schedę swoją na Szczytach, Minkówce i Brzeskiej Woli (Zs. Warec. 14 f. 671 i 21 f. 288; Perp. Czers. 5 f. 90 i 417; 6 f. 484).

Stanisław, syn Piotra, zaślubił Jadwigę Rykalską, córkę Grzegorza, której sumę zabezpieczył 1618 r. W 1615 r. zawarł z rodzicami układ, a 1631 r. dokupił część Szczytów, Minkówki i Woli Brzeskiej (Zs. Warec. 21 f. 125; 27 f. 629 i Perp. Czers. 5 f. 427 i 8 f. 487). Pozostawił synów: Piotra, Ludwika, Wacława, Marcina, Wojciecha, Jakóba, Rafała, Jana i Franciszka, na których siostra ich Katarzyna, żona Zacharyasza Boglewskiego, zrzekła się 1645 r. majątku rodzicielskiego. Z nich Wacław, Wojciech, Jan, Jakób i Rafał, dopełnili 1654 r. działu dóbr Szczyty, Minkówki, Brześć i Woli Brzeskiej. Oprócz Katarzyny, miał jeszcze

Stanisław córki: Marynę, Zofię i Barbarę, za Janem Krośnią 1670 r. (Zs. Warec. 26 f. 422; 27 f. 960; 28 f. 279; Perp. Czers. 8 f. 467; 10 f. 641 i 11 f. 715). Z synów Stanisława:

1. Ludwik Piotr, w zakonie reguły Św. Franciszka w Przeworsku.

2. Wacław zaślubił Annę Szumowską, siostrę Jana, podskarbiego nadwornego koronnego, której matka jego zapisała 1645 r., na dobrach Brzescze, 4,500 florenów (Zs. Warec. 27 f. 724 i Perp. Czers. 33 f. 73). W 1663 r. procesuje Wacław, dziedziczący na Szczytach, Minkówce i Brzeskiej Woli, Katarzynę Ociankę Siemiłowską, wdowę po Wojciechu Kożuchowskim i dzieci jej: Aleksandra, Petronellę i Maryannę i Zofię Ociankę Siemiłowską, wdowę po Janie Kożuchowskim i dzieci jej: Pawła, Katarzynę i Zuzannę, dziedziczących na Brzesczach, o grunta tamże położone (Zs. Warec. 29 f. 271 i 328). Synowie Wacława: Adam, kanonik chełmski i proboszcz sienicki, Wojciech i Jan, nabyli 1685 r. od rodzeństwa swego stryjecznego część ich Szczytów, Minkówki i Brzeskiej Woli. Był i syn Wawrzyniec, w zakonie Franciszkanów Gabryel, 1673 r. (Perp. Czers. 14 A f. 147). Córki jego: Jadwiga, Benedyktynka w Radomiu i Konstancya.

Wojciech, syn Wacława, żonaty 1-o v. z Zofią Minostowską, zeznał 1687 r. zapis dożywocia z drugą żoną, Urszulą z Rykalskich (Perp. Czers. 14 A f. 216). Z pierwszej żony syn jego Antoni, wymieniając że jest wnukiem Wacława, a bratem Franciszka, urodzonego z Urszuli Rykalskiej, sprzedał 1726 roku Straszowi, część swoją Szczytów, Minkówki i Woli Brzeskiej (Perp. Czers. 20 f. 150). Wojciech zabity został przez Rzyśkę i pozostała po nim wdowa i dzieci jego: Antoni, Franciszek i Konstancya, kwitują 1699 r. Rzyśkę z procesu, o zabójstwo ojca i męża (Perp. Czers. 16 A f. 160).

Antoni, syn Wojciecha, zaślubił Zuzannę Biejkowską, 2-o v. Golańską, z której pozostawił syna Józefa. Józef wymieniając, że jest synem Antoniego, wnukiem Wojciecha, a prawnukiem Wacława i Anny Szumowskiej, siostry podskarbiego nadwornego, sprzedał 1766 roku Cybulskiemu, część swoją na Suchej, Zdziarku i Turznie (Perp. Czers. 33 f. 73).

Franciszek, syn Wojciecha z Rykalskiej, sędzia kapturowy ziemi czerskiej 1733 r., sprzedał 1721 r. część swoją na Szczytach, Minkówce i Brzeskiej Woli Rogalińskiemu (Perp. Czers. 23 A f. 1 i 19 f. 83).

Jan, syn Wacława, zeznał 1688 r. zapis dożywocia z żoną, Anną ze Słanków. Czy pozostawił potomstwo, nie jest wiadomem. Jako sukcesor Jana Szumowskiego, podskarbiego nadwornego, sprzedał 1702 r. Suchę, Żdżarek i Tuczno Świdzińskiemu (Perp. Czers. 14 A f. 323 i 15 f. 451).

3. Jan, syn Stanisława, a brat Wacława, zaślubił Zofię Ociankę Siemiłowską i z niej pozostawił syna Pawła, oraz córkę Katarzynę, żonę Jana Samborskiego.

Paweł sprzedał 1685 roku, dzieciom Wacława, część swoją na Szczytach, Minkówce i Brzeskiej Woli (Perp. Czers. 13 f. 698 i 14 A f. 147). Paweł zeznał 1690 r. zapis dożywocia z pierwszą żoną, Maryanną z Samborskich, a 1699 r. zapisał drugiej żonie, Urszuli z Dmowskich, 8,000 flor. (Perp. Czers. 14 A f. 44 i 15 f. 166). Z Samborskiej pozostawił córki: Annę i Konstancyę, żonę Józefa Turowskiego 1714 r. (Perp. Czers. 16 A f. 105 i 18 f. 161).

4. Marcin, syn Stanisława, zeznał 1648 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Bielińskich (Perp. Czers. 11 f. 121).

5. Wojciech, syn Stanisława, żonaty z Katarzyną Ocianką Siemiłowską, z którą zeznał zapis dożywocia 1662 roku, 2-o v. 1673 roku żoną Jacka Bębnowskiego, pozostawił córki: Petronellę, żonę Samuela Odrowąża Strasza i Maryannę 1-o v. Andrzejowę Klonowską, 2-o v. Janowę Laskowską (Zs. Warec. 31 f. 116 i Perp. Czers. 12 f. 261 i 14 A f. 147), oraz synów: Stefana i Aleksandra (Zs. Warec. 29 f. 152).

6. Jakób, syn Stanisława, wpływał jeszcze wspólnie z rodzeństwem swem 1677 r., do procesu z Uwielińskim, o Szczyty (Zs. Warec. 31 f. 116).

7. Rafał, syn Stanisława, wspólnie z żoną, Anną Szpotówną, sprzedał 1664 r. bratu Wacławowi, poddanego ze Szczytów (Zs. Warec. 29 f. 299). Umarł bezpotomnie, a wdowa wyszła 2-o v. za Krzysztofa Karwickiego.

8. Franciszek, syn Stanisława, umarł młodo, bo o nim w aktach głucho.

Stanisław, syn Stanisława i Teresy z Konarskich, wziął 1730 r., w zastaw od Załęskiego, część Szczytów, Minkówki i Brzeskiej Woli. Żonaty 1-o v. z Małgorzatą Terestowiczówną, 2-o v. z Zuzanną Strzałkowską, z pierwszej żony pozostawił syna Michała i córkę Ludwikę, wprowadzonych do Łychowskiej Woli 1748 roku. Michał, burgrabia czerski 1740 r. (Perp. Czers. 21 f. 330; 25 f. 157 i 184: 26 f. 98; 28 f. 194 i 29 f. 31).

Mikołaj, rektor Jezuitów w Grudziądzu, 1732 r.

Stanisław Kożuchowski, syn Jakóba, odstąpił 1771 roku część Kożuchowa wielkiego i Błonia małego, synowi swemu Wojciechowi, którego syn Antoni, urodzony z Magdaleny Błońskiej, 1783 r. w parafii Kożuchówek, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Akta Gal. 297, 353—4).

Anna, czy nie córka Stanisława z Potockiej, za Grzegorzem Kamienieckim, 1590 r. Elżbieta, czy nie córka Piotra z Ostrowskiej, za Adamem Prażmowskim 1603 r. (Perp. Czers. 2 f. 285). Elżbieta, za Jakóbem Zamoyskim 1642 r. (Ibid. 10 f. 413). Katarzyna, za Wszeborem Tymińskim 1646 r. (Ibid. 10 f. 719). Anna, za Szymonem Niedabylskim 1678 r. (Ibid. 13 f. 569). Anna, za Arnolfem Izbińskim 1685 r. (Ibid. 14 A f. 115). Jadwiga, za Adryjanem Brzumińskim 1689 r. (Ibid. 14 A f. 384). Katarzyna, za Janem Tynieckim, zmarła 1680 r.

Aleksander, podstarości i sędzia grodzki krakowski 1623 r. (Zap. Lub. 27 f. 795). Kasper został wojskim sochaczewskim 1620 r. Franciszek zapisał 1648 roku drugiej swej żonie, Maryannie Morsztynównie, 8,000 flor. Córka ich Maryanna, za Mikołajem Achingerem 1675 roku. Tomaszowi zakazał król łowienia ryb w stawie miechowskim, należącym do Mniszcha, 1670 r. (AGZ. X. 519).

Jan i Wojciech podpisali, z woj. sandomierskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Samuel, porucznik roty Ostroroga, starosty garwolińskiego, nabył 1660 r., od Ujejskiego, prawa jego do Unina. W 1666 r., będąc vicerotmistrzem, odstąpił te prawa Linkhausom (Perp. Czers. 12 f. 57 i 13 f. 80). Elektorowie króla Michała: dwóch Adamów i dwóch Stanisławów, z województwa sandomierskiego, Aleksander, z ziemi wieluńskiej, Andrzej. z ziemi zakroczymskiej, Jakób, Kazimierz i Wacław, z ziemi czerskiej, Jan, z ziemi przemyskiej, Mikołaj, z ziemi chełmskiej i Samuel,

z województwa kijowskiego. Andrzej, z ziemi zakroczymskiej, elektor Jana III-go, a Adam, Jan i Paweł, z ziemią czerską, Mikołaj i Wojciech, z województwem sandomierskiem, a Teodor, z województwem bracławskiem, podpisali obiór Augusta II-go.

Stanisław, miecznik latyczowski 1735 r. (Perp. Czers. 23 B f. 114). Ignacy, żonaty z Ewą Rudzką 1739 r., a Tomasz, z Konstancyą Gosławską w połowie XVIII-go wieku.

Aleksander z Kożuchowa, komisarz na Trybunał radomski, z województw wielkopolskich, nabył 1748 r. Królikowo, Białłę, Łagiewniki, Łądek, Młynów, Guźnicę i Żabę.

Antoni, deputat na Trybunał koronny, z województwa gnieźnieńskiego, otrzymał 1791 r. order Św. Stanisława. Potomkowie dopiero co wymienionych i potomkowie Stanisława, podczaszego orłowskiego i Franciszka Dzika, cześnika kaliskiego: Antoni, Józef Ignacy Gabryel i Wojciech, synowie Jana, Kazimierz, syn Kaspra, ksiądz Bonifacy Władysław *Dzik* z Kożuchowa, syn Jana, Beniamin Kajetan, syn Kaspra, Szymon, syn Kazimierza i Albert Gastold Kazimierz, syn Wojciecha, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w połowie XIX-go wieku.

W drugiej połowie XVII-go wieku, zjawiają się Kożuchowscy w województwie kaliskiem i ziemi wieluńskiej i piastują tam znaczniejsze urzędy ziemskie. Dotychczas wszyscy ich mieli za Doliwczyków i potomkowie ich legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, z h. Doliwa. Pierwszy pan W. Wittyg podał w swem dziele „*Nieznana Szlachta*", to twierdzenie w wątpliwość, zamieszczając, że Stanisław Kożuchowski, sędzia ziemski wieluński 1757 r., dziedzic na Mokrsku, przyłożył na pokwitowaniu z opłaty podatku, pieczęć z h. *Poraj*. Musiała tu zajść jaka pomyłka, albo najpewniej pieczęć zatarta, tak, że z trzech róż herbu Doliwa, widoczna tylko środkowa róża i to wprowadziło wbłąd pana Wittyga. Mokrsko weszło w dom Doliwczyków Kożuchowskich, w połowie XVI-go wieku, z Anną Potocką, żoną Stanisława Doliwy Kożuchowskiego i widocznie sędzia wieluński, był ich potomkiem.

Stanisław, stolnik kaliski 1661 r., zrzekł się żupnikostwa bydgoskiego 1666 roku, które po nim otrzymał Mikołaj Rey (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 33). Umarł 1671 r. Żonaty z Barbarą Siewierską, pozostawił synów: Aleksandra, Bogusława i Stanisława (Sig. 12 f. 79).

Aleksander Michał, cześnik wieluński, umarł 1698 r. (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 45). Jan, miecznik łęczycki, 1686 r. (Zap. Lub. 62 f. 616). Jan, wojski bracławski, 1712 r. Stanisław, cześnik wieluński, 1703 r., rezygnował z urzędu 1739 r., a po nim został cześnikiem syn jego Bogusław, następnie sędzia ziemski 1755 r., zmarły 1765 roku. Stanisław, cześnik, ułożył alfabetycznie konstytucye koronne i litewskie, za którą to pracę otrzymał na sejmie 1764 r. nagrodę pieniężną, w sumie 20,000 flor., którą syn jego, Stanisław, podczaszy orłowski 1762 r., poseł na sejm, ze skarbu koronnego otrzymał i umarł 1776 r. Drugi syn cześnika Stanisława Aleksander (Rel. Gr. Kalis. 82 f. 672 i 1425; 83 f. 591; 84 f. 1787), pozostawił syna Franciszka Dzika Kożuchowskiego, cześnika kaliskiego 1762 r., zmarłego 1787 r. Sprzedał on część dóbr Niezwojowickich Darowskiemu, 1780 r. (DW.

96 f. 1042). W 1774 r. dziedziczył na Grudzielcu i Karsach. Bogusław, skarbnik wieluński, 1742 r. Michał, komornik graniczny wieluński, 1775 r.

Stanisław, sędzia grodzki wieluński 1766 r., żonaty z Longiną Żychlińską, córką Serafina, starosty stawiszyńskiego i Kunegundy z Raczyńskich, 2-o v. żoną Leona Gąsiorowskiego, szambelana dworu polskiego, pozostawił syna Antoniego, nad którym opieka ustanowioną została 1774 r. (DW. 100 f. 532 i 533; Kancl. 52 IV f. 23).

Aleksy, major b. wojsk polskich, z Izabelli Żychlińskiej, miał syna Telesfora, właściciela Brudzynia, w powiecie konińskim, zmarłego 1858 r.

Teodor Jerzy, deputat na Trybunał litewski 1662 r. Bonifacy i Jadwiga małżonkowie Kożuchowscy, sprzedali 1760 r. Łowmiany Wąsowiczom (Zs. Oszm. z 1795 r.). Józef, regent ziemski kowieński 1779 r. Jakób i Jan Kożuchowscy, synowie Kazimierza, wnukowie Mikołaja, prawnukowie Kazimierza, praprawnukowie Pawła, prapraprawnukowie Jana, dziedzica 1600 r. dóbr Dachny, w powiecie oszmiańskim, legitymowali się ze szlachectwa i h. Doliwa 1800 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Gałąź Doliwów Kożuchowskich osiadła także na Podolu, gdzie już istniała inna rodzina tego nazwiska na Kożuchowie, w dzisiejszym powiecie lityńskim. Doliwici posiadali do ostatnich czasów Rybnicę na Podolu.

Z nich legitymowali się ze szlachectwa tamże: Jan Nepomucen Kajetan z synami: Antonim Markiem, Józefem Antonim, Ludwikiem i Władysławem i Feliks Józef z synami: Jakóbem Mamertem i Albinem Tadeuszem, synowie Antoniego, wnukowie Bartłomieja, prawnukowie Antoniego, 1834 r.

Hieronim i Aleksander, synowie Jakóba Mamerta, 1844 r., Władysław Feliks, syn Albina Tadeusza, 1847 r. i Maurycy Józef i Franciszek Bogumił, synowie Aleksandra, 1894 r.

Wymieniony Jan Nepomucen miał także córkę Emilię, za Adamem Sierzputowskim, dziedzicem Drużyna. Z synów jego: Ludwik pozostawił córki, dziedziczki Rybnicy: Emilię, za Adamem Arcimowiczem i Konstancyę, za Dionizym Gruszeckim i syna Hipolita, emigranta 1863 r., zmarłego bezżennie 1906 r. Antoni Marek zaś, syn Jana Nep., z Konstancyi de Gramlich, pozostawił córki: Konstancyę, za księciem Henrykiem Montalto, Zofię, za Zdzisławem Lubicz Borzewskim, Emilię, Siostrę Miłosierdzia i Stefanię, oraz syna Antoniego Jana Nepomucena, dziedzica Długoszyi na Wołyniu, zmarłego 1898 r., pochowanego w Ołyce, który, z hr. Maryi Sołtykównej, pozostawił córkę Zofię Maryę, zaślubioną 1903 r. Stanisławowi z Ziemblic Boguszowi. Druga ich córka Konstancya Marya, zmarła dzieckiem 1887 roku.

KOŻUCHOWSCY h. PIERZCHAŁA v. ROCH z Kożuchowa na Podlasiu. Jan, łowczy drohicki, podpisał, z województwem podlaskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Umarł 1658 r. Stanisław został podstolim łukowskim 1661 r.

Aleksander, Karol i Stanisław, z ziemi drohickiej, elektorowie króla Michała. Walenty, z województwa podlaskiego, podpisał elekcyę Augusta II-go. Mateusz, syn Marcina i Maryanny Sobikówny, sprzedał 1752 r. część swoją na Krasnodębach, Kuśmach i Bachorzu, bratankowi swemu Grzegorzowi Mateuszowi, sy-

nowi Fabiana i Heleny Wyrozeńskiej (DW. 74 f. 552). N. ożeniony z Przygodzką, 1736 roku.

KOŻUCHOWSCY nie wiem jakiego herbu. Jan Kożuchowski na sądach we Lwowie 1453 r. (AGZ. XIV). Maciej Kożuchowski, syn Antoniego, nabył 1741 roku część Karwowa, w ziemi łukowskiej. Syn jego Jakób, odstąpił 1795 r. część tę bratu Janowi.

Michał, syn Jakóba i Anieli, ur. 1793 r. w parafii Trzebieszów, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VI f. 176). Tamże i tegoż roku legitymowali się ze szlachectwa również: Michał, syn Tomasza i Doroty z Wierzbickich, wnuk Jana, ur. 1771 roku w parafii Jabłoń (Quat. V f. 162). Jakób i Józef, synowie Benedykta, wojskiego bracławskiego i Maryanny z Izdebskich. Brat ich Stanisław, poborca ziemi drohickiej 1790 roku (Quat. VI f. 175 i 227). Jan, ur. 1782 r. w parafii Kożuchówek, syn Lamberta, dziedzica na Włodkach 1799 r. i Maryanny, wnuk Adama (Quat. IX f. 50).

KOŻUCHOWSCY z Kożuchowa, w województwie podolskiem. Łukian, Buniec, Juniec i Leczko, bracia Kożuchowscy, otrzymali 1527 r. prawem lennem Kożuchowo, w starostwie chmielnickiem (Źr. Dz. V). Iwan sprzedał 1541 r. część swoją Kożuchowa Siemionowi, mieszczaninowi z Kamieńca, a Pankracy 1597 roku Ruszkowskiemu, Fedor zaś, zwany ***Fedorowiczem***, także część swoją sprzedał 1597 roku żonie Maryi. Bazyli nabył 1599 roku, od Skowrońskiej, część Zadernikowiec (Zs. Kam. Pod.).

Kasper, Filip, Bazyli, Aleksander i Siemion, dziedzice Ugły v. Kożuchówki 1630 r. Siostra ich Marusza, za Piotrem Piekarskim (Op. Żyt. 14). Mikołajowi zaręczył 1636 r. pisarz grodzki łucki, że Modrzeński odsiedzi wieżę, za obrazę honoru (Woł. VI B f. 317). Żelińscy pozwali 1719 r. Józefa, Stefana, Michała, Aleksandrę Jakóbową Serbinowską i Krystynę Janowę Celińską, o wdzieranie się w grunta ich dóbr Kożuchowa (Bracł. XV f. 1665). Piotr i Katarzyna z Hulewiczów Kożuchowscy, zastawili przed 1729 r. część Kożuchowa.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Mikołaj Zygfryd i Lucyan, synowie Łukasza, wnukowie Macieja, prawnukowie Michała i Antoni, syn Kazimierza, wnuk Stanisława, prawnuk Józefa, a wszyscy trzej praprawnukowie Pawła, syna Bazylego, 1835 roku, a Dominik Józef Kalasanty, syn Antoniego, 1865 roku.

Gabryel z synem Anastazym; Prokop Franciszek z dziećmi: Jakóbem Józefem, Rufinem Maryanem Józefem, Gotfrydem Pawłem Józefem, Anastazym Kasprem Melchiorem Baltazarem, Kazimierzem Bolesławem, Cecylią Barbarą, Gotfrydą Petronellą, Aurelią Amelią Justyną Maryanną, Serafiną Wilhelminą i Stanisławą Hilaryą; Błażej z synami: Mikołajem, Eustachym, Kajetanem Dominikiem i Franciszkiem Salezym; Leon Makary z dziećmi: Oktawianem Romualdem, Gotfrydem Engelbertem, Filipiną Łucyą i Kamillą Kunegundą; Julian z synami: Feliksem Kazimierzem, Tomaszem, Benedyktem i Longinem Julianem i Florenty, synowie Józefa, wnukowie Michała, prawnukowie Pawła, 1855 r., a z ich potomstwa: Napoleon Stanisław, Czesław Henryk i Karol Edmund, synowie Anastazego, 1856 roku.

Władysław Benedykt Walenty, syn Franciszka Salezego, 1874 r., a syn jego, Witold Walenty Maryan, 1895 r. i Aleksander, syn Mikołaja, 1881 r.

KOŻUCHOWSKI Marcin, syn Serafina z Kożuchowa, w dyecezyi płockiej, na uniwersytecie krakowskim 1588 r.

KOŻUCHOWSKI Wojciech sprzedał 1649 r. dwie włóki lasu w Warmii, za 500 flor. (Kętrz.).

KOŻUSZKOWIE z Kożuszek, w powiecie grójeckim. Klemens z Kożuszek zabezpieczył 1477 r. 22 kóp groszy żonie swej, Annie z Michałowa, córce Jakóba (Zs. Grój. 3 f. 223). Synów jego dwóch: Stanisław, po którym pozostała córka Anna 1563 r. i Jakób, po którym syn Jan Kożuszek z Kożuszek, zaślubił Dorotę Miedzechowską, córkę Andrzeja, już owdowiałą 1580 r., z której synowie: Stanisław i Jan, procesowali Lisowskiego o poddanych, 1588 r. (Zs. Warec. 5 f. 278; 12 f. 15; Zs. Gr. Czers. 30 f. 759 i 56 f. 1293).

Szymon, syn Bartłomieja z Kożuszek, żyjący 1521 r., pozostawił syna Jana, nabywcę pewnej sumy 1564 r., od Piotra Kożuszka (Zs. Warec. 3 A f. 202 i Zs. Gr. Czers. 32 f. 108). Michał z Kożuszek miał dwóch synów: Jakóba, procesującego 1563 r. Piotra o gwałty i Wojciecha Kożuszka, żonatego z Katarzyną Jaszczółtówną, której zapisał 1564 r. 45 kóp gr. posagu. W tymże czasie zapisał dzieciom swoim: Aleksemu, Dorocie i Annie, urodzonym z Anny, swej służebnej, 5 kóp gr. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 31 i 32 f. 58).

Dobek miał syna Leonarda, żonatego z Katarzyną Częstuniewską, z której synowie: Piotr i Jan, otrzymali 1565 r. część Częstuniewa. Piotr zapisał 1559 r. posag żonie swej, Dorocie z Bońkowej wsi, córce Stanisława. Synowie jego: Stanisław i Jan, których opiekunem był 1578 r. stryj ich Jan (Zs. Warec. 9 f. 999; Zs. Gr. Czers. 24 f. 384; 32 f. 373 i 45 f. 911). Stanisław, syn Stefana, zastawił 1568 r. grunt w Kożuszkach Janowi *Żychowi* z tychże Kożuszek (Zs. Gr. Czers. 36 f. 291).

Stanisław Kożuszek z Zawad. żonaty z Felicyą, zeznawał akt w Warszawie 1616 r. (DW. 45 f. 1690)

KOŻUSZKOWSCY pisani zwykle KOŻUSKOWSCY, prawdopodobnie z Kożuszek, w ziemi sochaczewskiej, na której to wsi dziedziczyli 1579 roku, Tomasz, syn Wojciecha, Wawrzyniec i Stanisław z synowcami. Ten Stanisław, jako dziedziczący na Zaboklikach i Grądach, nazwany Kożuszkiem. Wojciech Zabłocki Kożuszek, dziedzic części Łasic Kączek, w sochaczewskiem, tegoż roku (Paw.).

Do procesu toczącego się 1766 r. o Kamionkę, wpływają, Felicyan porucznik i Antoni, chorąży regimentu pieszego koronnego, buławy wielkiej koronnej, Kożuskowscy, synowie Jakóba, majora tegoż regimentu i Teofili z Defressów (Kij. XIII f. 927).

Prawdopodobnie do innej rodziny należał N. Kożuskowski, który zapłacił 1503 roku kapitule gnieźnieńskiej 40 grzywien, za księżobójstwo popełnione przez jego syna.

KOŻUSZYŃSKI Szymon miał córkę Dorotę, która z dóbr swych, w okręgu bydgoskim, i z trzymanej zastawem części wsi Mościsk, w nakielskiem, wyprawiła 1498 r. pieszego zastępcę na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VII. 629).

KRABEN Jerzy, kapitan, otrzymał indygenat na sejmie 1685 r. (V. L.).

KRACZEK Wojciech zastępował 1413 r. burgrabiego, na sądach w Kaliszu. Patrz *Gorscy* VI f. 291.

KRACZEWSCY. Kazimierz Kraczewski nabył 1792 r. sumę od Hulewiczów, a Jan Baptysta pozwał 1795 r. Jaszewskich, o sumę (Tryb. Gal.). Jan, ze zmarłej 1798 r. Salomei z Płachtów, 2-o v. Dominikowej Kozielskiej, pozostawił córkę Antoninę. Maciej był 1809 r. opiekunem Kozielskiego. Żonaty 1812 roku z Małgorzatą z Kozielskich, miał córkę Robertę, zaślubioną 1825 r. Józefowi Bensie, z którym zaraz w tymże roku rozpoczęła proces separacyjny (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KRACZKOWSKI z Kraczkowa, w przemyskiem. Andrzej 1483 roku wraz z Mikołajem Malawskim, asystuje siostrze Katarzynie, żonie Ramsza z Białoboków, a 1505 r. świadczy w Przeworsku (AGZ. XVII i XIX).

KRAFT v. KRAFFT Mikołaj ze Stedenbergu w Miśnii, otrzymał szlachectwo 1553 roku i przez Działyńskich został przypuszczony do h. *Ogończyk* (M. 84 f. 136). Jan Kasper Krafft, medyk nadworny królewski 1639 r. (M. 357 f. 31).

[de KRAHAY Mikołaj, konsyliarz Jego Królews. Mości 1780 roku (DW. 96 f. 222).]

KRAHELSCY h. PRZEGONIA. Tomasz Krahelski, Adam, porucznik brygady ussarskiej W. Ks. Litewskiego i Jan, synowie Michała, właściciela 1772 r. Tokar, w województwie brzeskiem i Talkuniec, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1798 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tamże również legitymowali się ze szlachectwa 1826 roku: Anicet, Józef i Cypryjan, synowie Franciszka Bartłomieja, regenta eyszyskiego, wnukowie Marcina, sędziego eyszyskiego, prawnukowie Michała, strażnika brzeskiego i dziedzica Talkuniec i Wołkowicz 1774 r. Marcin Krahelski podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku. Kazimierz, rotmistrz powiatu wołkowyskiego, 1792 roku (DW. 107 f. 1597).

Herb Jelita.

KRAIŃSCY h. JELITA pisali się z Krainki, gdzieby ona jednak leżała, dojść nie mogłem. Wojciech Kraiński z Krainki, zeznał 1609 r. przed sądem ziemskim przemyskim (Ks. 133 f. 1350), że jest synem Andrzeja z Młodkowskiej, a wnukiem Jana, z Bońkowskiej. Syn jego Krzysztof, ur. 1576 r., zmarły 1618 r., sławny kaznodzieja kalwiński, super-

intendent kościołów reformowanych w Małej Polsce, autor wielu dzieł treści teologicznej, zaślubił Annę Biegańską i z niej pozostawił syna Samuela, żonatego z Anną Żurowską (Zs. Przem. 216 f. 31), z ktorej syn Stanisław Samuel.

Stanisław Samuel, zapisał 1647 r. matce swej na Bolestraszycach 1,200 florenów (Gr. Przem. 101 f. 2764). Żonaty z Konstancyą Żeromską, z którą zeznał zapis dożywocia 1645 r. (Gr Przem. 99 f. 26), pozostawił pięciu synów: Wojciecha, Krzysztofa, Aleksandra, Marcina i Jakóba, oraz dwie córki: Annę Wojciechowę Goławską i Krystynę Zygmuntowę Leszczyńską. W 1582 r. Konstancya z Żeromskich Kraińska, wdowa, ustanowiła synów swoich plenipotentami (Gr. Przem. Prot. 1017 f. 875). Z nich:

Aleksander zapisał 1685 r. żonie swej, Annie z Mokrskich, córce Tomasza i Anny z Morawicy, 2,000 flor. (Gr. Przem.).

Wojciech, tytułowany cześnikiem dobrzyńskim, z Joanny Głębockiej, miał syna Jana Antoniego, tytułowanego również cześnikiem dobrzyńskim, żonatego z Rozalią Strzałkowską, starościanką lityńską, który w imieniu swojem i syna Aleksandra, ułożył się 1747 r. ze spadkobiercami Trzebuchowskich, o spadek po Katarzynie z Fredrów Strzałkowskiej, 2-o v. Załuskiej (Arch. Fed. w Oknie).

Aleksander wprowadzony 1758 r. do Głębokiego, w lubelskiem, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej.

Rafał nabył 1608 r. od Podhorodeńskiego część miast Cybulowa i Kalnik z wsiami przyległemi (Woł. II f. 34) Może tenże sam Rafał, syn Wojciecha, dziedzic Winiar i Leśnika, miał synów: Stefana i Kazimierza, manifestujących się w Lublinie 1636 r. (Zap. Lub. 35 f. 781). Marcin i żona jego Katarzyna, zmarli 1623 roku, zapisani w Nekrologu klasztornym w Strzelnie. Helena, Norbertanka w Strzelnie, zmarła 1624 r.

Maciej, Kazimierz, Józef, Jan i Konstanty, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, a Wiktor, syn Konstantego, 1841 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Prawdopodobnie tenże sam Wiktor, naczelnik sekcyi kontroli Towarz. Kredyt. Ziems. 1850 r., żonaty 1-o v. ze zmarłą 1839 r. Wiktoryą Kurdwanowską, 2-o v. ze zmarłą w Krakowie 1900 r. Wiktoryą Jankowską, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem.

Józefa i Franciszki z Wiśniewskich v. Wosińskich córka, Maryanna, zeznała 1784 r. zapis dożywocia z mężem, Józefem Borkowskim, vicesgerentem grodzkim chęcińskim (Gr. Chęc.), a wspólnie z siostrą Teklą i bratem Józefem, pozwała 1789 r. Darowską o sumę (Gr. Krak. Obl. 220 A f. 174).

Józef i Jan, kapitan regimentu gwardyi pieszej koronnej (DW. 107 f. 1258), dziedziczyli 1788 r. na Nakle.

Franciszka, współwłaścicielka Maydanu, zmarła tamże 1830 r. Józef umarł w Maydanie 1808 r. Józefa z Maydanu i Maryanny Porowskiej córka, Maryanna, ur. 1795 r., zaślubiona 1810 r. w Maydanie Antoniemu Borzemskiemu (M. Zaw. z metryk w Czortkowie).

Krzysztof, łowczy sieradzki 1689 r., nabył 1684 r. Hermanowice, w ziemi przemyskiej. Pewnie to on, wraz z Stanisławem i Kazimierzem Kraińskimi podpisał, z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała. Z Anny Gumowskiej, miał córki: Eleonorę, 1-o v. za Michałem Hoszowskim, stolnikiem inflanckim, 2-o v. za

Maciejem Dmińskim, łowczym ciechanowskim i Annę, za Wojciechem Dęby, oraz trzech synów: Marcina Bonifacego, Józefa i Jana. Z nich:

Marcin Bonifacy, syn Krzysztofa, tytułowany łowczym sieradzkim, umarł 1748 r. bezdzietny z Teresą Przedwojowską, zmarłą w Samborze 1778 r. i tamże u Brygidek pochowaną (Gr. Przem.). Nabył on 1737 roku Leszczowatę, w ziemi sanockiej.

Józef, stolnik ciechanowski 1736 r., umarł również bezdzietny.

Jan, tytułowany cześnikiem drohickim, czy dobrzyńskim, zaślubił 1718 r. Helenę Dzwonowską i z niej pozostawił córkę Teresę, za Jakóbem Otockim i syna Antoniego, skarbnika przemyskiego 1764 r., a miecznika 1765 r., zmarłego w tymże roku, ożenionego 1750 r. z Teklą Łada Łazowską, stolnikówną owrucką, z której córki: Agnieszka Józefowa Załęska, Klara, 1-o v. Łaszowska, 2-o v. Kędzierska, Helena Dominikanka w Przemyślu i Antonina Michałowa Załęska, oraz trzej synowie: Kajetan, Ignacy i Mateusz. Z nich.

1. Kajetan, dziedzic Kotowej, podkomorzy sanocki 1791 roku (DW. 107 f. 1258), członek Stanów galicyjskich, wylegitymowany ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem 1782 r., żonaty z Felicytą Skotnicką 1783 r., córką Kajetana, podczaszego nowogrodzkiego i Maryanny z Szembeków (Gr. Sandom.), miał córki: Antoninę Janowę Potocką i Ludwikę Agnieszkę Sylwestrowę Olszewską.

2. Ignacy, wspólnie z bratem Mateuszem, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w grodzie przemyskim, zaślubił Annę Załęską, z której córki: Ewa Wrzeszczowa i Julia, za Antonim Mroczkowskim i synowie:

a) Cyryak Kajetan Roman, dziedzic Leszczowatego, podporucznik wojsk austryjackich, od 1832 roku członek Stanów galicyjskich, żonaty 1-o v. z Józefą Augustynowiczówną, 2-o v. z Franciszką Starzeńską, miał z pierwszej żony syna Edmunda, ur. 1804 r. w Leszczowatem, od 1845 r. członka Stanów galicyjskich, żonatego z Katarzyną Rożniecką, zmarłą 1899 r. w Babicach nad Sanem i z niej pozostawił córkę Helenę, za Józefem Jaruzelskim z Jawornika i syna Wincentego, doktora praw, którego, z Heleny Szumlańskiej, syn Ignacy i córka Emilia. Z drugiej żony, miał Cyryak Kajetan Roman syna Ignacego *Lucyana*, oficera legionów nadwiślańskich 1831 r., żonatego z Olimpią Dwernicką, z której córka Julia, za Michałem Dobrzyńskim.

b) Michał Remigiusz, przeniósł się do Królestwa i tamże legitymował się ze szlachectwa, przed 1850 r.

3. Mateusz, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w grodzie przemyskim, ur. 1763 r., zmarły 1813 r., dziedzic Hermanowic i Małkowic, zaślubił 1790 roku Teresę Wisłocką, córkę Jana i Anny z Butlerów i z niej pozostawił siedem córek: Eufemię, za Marcinem Smarzewskim; Zofię, za Stanisławem Konopką; Justynę, za hr. Ignacym Humnickim; Różę, 1822 r. za Anastazym Kozłowskim; Gabryelę, za Feliksem Załęskim; Anielę, za Antonim Jaruntowskim i Karolinę, za Janem Jaruntowskim 1833 r., oraz trzech synów: Eustachego Walentego *Maurycego*, Feliksa Walentego *Eugeniusza* i Wojciecha Jerzego *Władysława*. Z nich:

a) Eustachy Walenty *Maurycy*, ur. 1804 r., oficer legii nadwiślańskiej 1831 r., członek Stanów galicyjskich 1841 r., poseł na sejm galicyjski i zastępca prezesa Wydziału krajowego.

b) Feliks Walenty *Eugeniusz*, dziedzic Hermanowic, członek Stanów galicyjskich 1841 r., zaślubił 1844 r. w Woli Senkowej Anielę Wiktorównę, wdowę po bracie Władysławie, z której córka Karolina, dziedziczka Hermanowic, wyszła za Jana Rakowskiego.

c) Wojciech Jerzy *Władysław*, żonaty z Anielą Wiktorówną, dziedziczką Niebocka, pozostawił syna Maryana Walentego *Władysława*, doktora praw, dziedzica Niebocka, prezesa galicyjskiego Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, żonatego z Maryą Trzecieską, córką Tytusa, z której córki: Anna, Zofia, 1902 roku żona Aleksandra Fedorowicza, właściciela dóbr Szyły i Jadwiga, oraz syn Władysław Antoni.

Maciej, ożeniony z Petronellą Bilską v. Bielską, pozostawił córkę Agnieszkę, za Janem Gąsiorowskim i synów: Antoniego i Jana. Antoni, z Petronelli Wereszczyńskiej, miał synów: Tomasza, Jakóba i Antoniego. Tomasz zmarł w Łozowej 1828 r. Z drugiej żony, Heleny z Zienkiewiczów, jego dzieci: Apolonia, Franciszka i Tadeusz, żonaty 1838 r. z Maryanną Podwińską. Jan, brat Antoniego, ożeniony z Zofią Osiecką, pozostawił synów: Kaspra z Hrebennego i Maydanu, Jakóba z Hałuszczyniec i Mikołaja z Rosochowatki, wylegitymowanych ze szlachectwa 1784 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

Synowie Jakóba: Józef, Marcin i Mikołaj, wylegitymowani ze szlachectwa 1820 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Mikołaj, brat Jakóba, umarł 1792 r., pozostawiwszy z pierwszej żony, Anny z Strutyńskich, Wojciecha, Jakóba i Jana, a z drugiej, Agnieszki z Grodeckich, Stanisława, młodo zmarłego (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

z KRAJENCIC, w brzeskiem. Piotr i Mikołaj mają sprawy w Brześciu 1418 r., a część Krajenty w Krajencicach sprzedał Przecław Tomisławowi z Mikołajczowic, 1418 r. (Tek. Paw. VII).

KRAJEWSCY h. CZASZA z Krajewic, w powiecie kościańskim. Jasiek z Krajewic, tego herbu, świadczył 1393 i 1405 roku przy wywodach szlachectwa w Poznaniu i Kościanie. Herb ten przedstawia rybę, a na niej jelenie rogi: *„piscem et super piscem cornua cerui wlgariter gelene porosze"* (Pis. Dz. Pol. IX; Leksz.). Jasiek Krajewski wypędziwszy żonę, porwał Agnieszkę z Pudliszkowic i z nią żył lat blisko 50, nie zważając na klątwy i miał kilkoro dzieci: Janusza, Katarzynę i inne. Dopiero po śmierci żony, uprawnił 1408 r. małżeństwo i dzieci. Mimo to zarzuciły tym dzieciom nieprawne urodzenie 1415 r. bratanki ich ojca: Siechna Gniewkowa i Małgorzata z Krajewic, z czego się oczyszczają naganieni 1416 r. Januszowi znów przyganił 1421 r. Milesza z Pudliszkowic, ale zarzut cofnął. (Pis. Dz. Pols. IX; Ulan.). Gabryel z Krajewic 1394 r., Dzierżek 1397 r., Adam 1398 r. mają sprawy w Kościanie (Leksz.). Na tych Krajewicach dziedziczyli i Krajewscy Leliwici.

KRAJEWSCY h. DĄBROWA. Piotr Krajewski, sługa podskarbiego nadwornego koronnego, 1592 r. (Wittyg).

KRAJEWSCY h. JASIEŃCZYK z Krajewa, której to nazwy jest wsi kilka, w powiecie zambrowskim. Pietrasz, ale z Krajewic, wywodził się ze szlachectwa h. Jasiony w Brześciu, 1412 r. (Pis. Dz. Pols. IX). Akta łomżyńskie wspominają Falisława z Krajewa 1441 r., Stefana z Krajewa h. *Jassona* 1469 r. i Stanisława, Marcina, Mikołaja, Windykę, Borutę i Pawła z Krajewa, tegoż herbu, 1479 r. (Mil.).

Paweł Krajewski h. Jasieńczyk, profesor akademii krakowskiej, umarł 1578 r., pochowany w kościele Św. Katarzyny. Król rozkazał 1578 r. Bałabanowi wypłacić 30 flor. Floryanowi Krajewskiemu, na wykupienie go z niewoli pogańskiej (AGZ. X. 1992).

Jan, syn Jakóba i Wiktoryn, bracia stryjeczni „*vagabundi et golotha*", za współudział w zamordowaniu Michała Dunina Wąsowicza, skazani 1603 r. na banicyę (Zap. Zs. Krak. 81 f. 397). Piotr, syn Franciszka, odstąpił 1608 r. Dominikanom warszawskim, zapis Łomińskiego (DW. 35 f. 87). Aleksander, za zasługi wojenne, otrzymał 1621 r. prawem lennem Hryzienki, w stanie Nowogródka Siewierskiego (M. 165 f. 295). Jan dziedziczył 1623 r. na Krajewie - Jabłoni, Faszczach, Białem i Górkach (Herb. Król.). Jan, kanonik płocki, proboszcz łomżyński 1632 r. Jakób Franciszek, skarbnik łomżyński 1659 r. (Sig. 3 f. 2), z żoną, Anną z Chełmskich, dziedzice Szczawina, zapisali 1,000 flor. na kościół w Goworowie, 1665 r.

Herb Jasieńczyk.

Wojciech podpisał, z ziemią wyszogrodzką, elekcyę króla Michała. Jan, z ziemi wyszogrodzkiej, a Maciej, z ziemi łomżyńskiej, elektorowie Jana III-go.

Jakób Krajewski, z województwa chełmińskiego, ziemi Michałowskiej, urodzony z Anny z Braknowa Widlickiej, h. Lubicz, żonaty z Barbarą Borkówną h. Rola, z Mazowsza, pozostawił córkę za Szczuplińskim i czterech synów: Stanisława, Felicyana, Jakóba i Wojciecha. Z nich:

1. Stanisław, jako kanonik gnieźnieński, kustosz łowicki, *crucifer* arcybiskupi i ekonom generalny arcybiskupstwa gnieźnieńskiego, wspólnie z braćmi, Felicyanem i Jakóbem, podpisał, z województwem chełmińskiem, elekcyę króla Michała. Następnie jeszcze sekretarz królewski, proboszcz kaliski i Św. Michała na zamku krakowskim, również z braćmi podpisał, ale z ziemią wyszogrodzką, obiór Jana III-go. W 1679 r. był regentem kancelaryi wielkiej koronnej. Umarł 1694 roku, pochowany w Częstochowie. Trzy razy administrował archidyecezyą gnieźnieńską, cztery razy prezydował Trybunałowi koronnemu. W 1668 r. sprzedał Kryszpinowi plac, przy ulicy Senatorskiej w Warszawie (M. 206 f. 112).

2. Felicyan, cześnik bracławski 1679 r., w 1683 r. chorąży, a 1685 r. starosta gostyński, 1706 r. kasztelan bydgoski, otrzymał w tymże roku konsens królewski, na odstąpienie starostwa gostyńskiego (Sig. 16). Był i starostą strzeleckim. W 1677 r. nabył od Grabowskiego Śleszyn i Śleszynek, w powiecie łęczyckim, a Mgowo, Sierakowo i Kuczkowo, w województwie chełmińskiem (M. 213 f. 2). Starostą gostyńskim był następnie Stanisław Krajewski, zmarły 1726 roku.

3. Jakób, cześnik zakroczymski, żonaty z Eleonorą Gosławską, pozostawił syna Jana, chorążego michałowskiego 1732 r., posła na sejm 1730 r. i na sejm elekcyjny 1733 r. W 1732 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Justyną ze Świeżawskich, córką Tomasza i Zuzanny Grabowskiej, siostry Macieja Kemlady Grabowskiego, podskarbiego koronnego. Nie żył już 1750 r., w którym pozostała po nim wdowa kwitowała z odbioru sumy, wuja swego, podskarbiego (DW. 68 f. 519; 70 f. 1200 i 74 f. 533). Pozostawił cztery córki: Maryannę Stanisławowę Bieniecką 1757 r., Annę Antoniowę Bobrowską, Antoninę Pawłowę Majewską i Małgorzatę Antoniowę Stoszewską (Perp. Czers. 32 f. 552 i 33 f. 31; Debit. Czers. 1 f. 51; DW. 80 f. 230).

Drugim synem Jakóba był Józef; obu braci kwitował 1729 r. Franciszek Bagniewski, żonaty z Jadwigą Krajewską (Zap. Gr. Łęcz. 343 f. 165). Tu należy pewno Anna Magdalena Krajewska, żona Bartłomieja Bagniewskiego, kasztelana elblągskiego 1724 r.

4. Wojciech, dziekan łowicki i proboszcz kaliski, wystawił w Łowiczu pomnik bratu Stanisławowi.

Andrzej, Wojciech i Jacek 1692 r. w Lublinie (Zap. Lub. 68 f. 110). Andrzej, Dominik, Jan, Kazimierz, Maciej, Malcher i Mateusz, z ziemią łomżyńską, Jakób, Karol i Stanisław, z województwem płockiem, a Krzysztof, z województwem bracławskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Józef Michał Jasieńczyk Krajewski, chorąży nowogrodzki - siewierski 1703 roku, nabył 1704 r. Ewersmujżę od Siennickiego, miecznika litewskiego (Wolff.). Regentem kancelaryi mniejszej koronnej został 1706 r., komisarz do boku Prymasa z Litwy, ze zjazdu lubelskiego 1707 r., umarł przed 1715 r., zapisawszy 1,000 florenów Misyonarzom w Wilnie (Ist. Jur. Mat. XXVI).

Jakób Krajewski, komornik ziemski zawskrzyński 1688 r., otrzymał 1698 roku glejt królewski (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 107). Józef, cześnik orszański, otrzymał 1702 r. dzierżawę Drycang w Inflantach (Ibid. 262 f. 93), ale się na niej nie utrzymał, bo należała do Ryków. Stanisław dziedziczył na Grądach, w ziemi wiskiej, 1694 r. (Herb. Król.).

Piotr, 1703 r. dziedzic Zbrochów, Kamienia i Międzylesia, w ziemi ciechanowskiej. Potomek jego, Tomasz Krajewski, towarzysz chorągwi włóczników, syn Michała i Franciszki Zaborowskiej, sprzedał 1774 r. Kamień i Międzylesie Smoleńskiemu (DW. 91 f. 134). Wojciech, żonaty z Elżbietą Moskorzewską, dzierżawił 1721 r., od Rybińskiego, część Tworkowa (Gr. Sandec.). Jan, kanonik płocki, sędzia dworu prymasowskiego, w latach 1728—1738).

Jakób Krajewski, dziedzic na Krajewie - Brzozowie 1724 r., który po nim odziedziczył syn jego Tomasz, komornik ziemski zambrowski 1756 r.

Michał, syn Piotra i Doroty z Dąbrowskich, wnuk Walentego, sprzedał 1786 r. część swoją na Krajewie - Brzozowie i Łętowie, Ignacemu Krajewskiemu, synowi Wawrzyńca i Franciszki Jastrzębskiej, wnukowi Stanisława (Herb. Król. i DW. 102 f. 1257).

Maciej, żyjący 1762 r., żonaty z Maryanną Kowalską, córką Jana i Zofii Żylińskiej, pozostawił córkę Elżbietę, żonę Wojciecha Zaleskiego, która, jako sukcesorka, bezpotomnie zmarłego stryja, Szymona Krajewskiego, w asystencyi bra-

ta stryjecznego Ignacego, sprzedała 1784 r. Ludwikowi Krajewskiemu, część swoją na Krajewie-Brzozowie (DW. 82 f. 450 i 100 f. 1007).

Feliks, syn Wojciecha i Zofii z Filochowskich, sprzedał 1787 r. część swoją na Krajewie - Łętowie i Brzozowie, Adamowi Krajewskiemu, synowi Bartłomieja i Magdaleny z Mierzejewskich (DW. 103 f. 488 i 1517).

Wawrzyniec, syn Mikołaja i Kunegundy z Chylińskich, brat zmarłego bezpotomnie Kazimierza, sprzedał 1781 r. Rogalińskiemu, część na Kownatach, Łojówce, Wyrzykach i Popowie (DW. 97 f. 64). Wojciech, Ignacy i Antoni, synowie Wawrzyńca, nabyli 1784 r. od Elżbiety z Krajewskich Zaleskiej, część Krajewa-Brzozowa (DW. 100 f. 1020).

Kazimierz, podczaszy żydaczowski, sprzedał 1728 roku Krajewo - Paduchy i Pstrągi Kazimierzowi Krajewskiemu, komornikowi ziemskiemu i burgrabiemu grodzkiemu zambrowskiemu, właścicielowi Krajewa-Korytek (Herb. Król.). Józef, stronnik Augusta III-go, poseł prowincyi pruskiej 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 611). Mateusz, miecznik łomżyński 1746 r. Szymon, syn Michała i Maryanny z Nagórskich, sprzedał 1748 r. część swoją na Krajewie - Buziłach Pruszyńskiemu (DW. 71 f. 1412).

Kasper, Kazimierz, Leon, Tomasz i Wojciech, burgrabia grodzki zambrowski, podpisali, z ziemią łomżyńską, elekcyę Stanisława Augusta.

Tomasz, chorąży czerniechowski, nabył 1767 r. Pepłówko, w województwie płockiem (Herb. Król.). Michał, cześnikiewicz bracławski, z czasem komornik ziemski zambrowski, zaślubił 1762 r. Ewę Grzymalankę, córkę Antoniego, komornika ziemskiego zambrowskiego (metr. w Zambrowie) i z niej pozostawił: Józefatę, 1-o v. Pawłowę Krajewską, 2-o v. Kulikowską, Maryannę Janowę Łosiewską, Małgorzatę Józefowę Mieczkowską, Apolonię Scholastykę Wiktorowę Tyborowską, Antoniego, po śmierci ojca dziedzica 1797 r. Wdziękonia i Stanisława Mikołaja, dziedzica Zabrodzia, zmarłego bezżennie 1809 r.

Do nich należą: Bogumiła 1763 r. komornikówna ziemska zambrowska, Kasper i Piotr, świadkowie ślubu Józefaty 1782 r, Antoni. świadek ślubu Małgorzaty 1795 r. i ksiądz Marcin, 1772 r., kanonik katedralny płocki, proboszcz zambrowski i nowogrodzki, 1779 r. deputat na Trybunał piotrkowski, 1808 r. prałat i kanclerz płocki, kawaler orderu Św. Stanisława (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.). Ksiądz Marcin był synem Mateusza Stanisława, miernika zambrowskiego i Bogumiły Proszkowskiej. W 1772 r. sprzedał Sędziwuje, Prądnik i część Tabędzic Badowskiemu. Siostra jego Róża (DW. 89 f. 608 i 610).

Kasper, burgrabia zambrowski 1779 r. Michał miecznik zambrowski 1773 roku. Wojciech, regent ziemski i grodzki kamieńczykowski 1777 r. Antoni, komornik ziemski zambrowski, został wojskim mniejszym 1765 r., wojskim większym 1767 r., łowczym 1771 r, w końcu cześnikiem łomżyńskim 1786 r. Synem jego był pewnie Damazy, zwany podczaszycem łomżyńskim, urodzony z Teresy Turskiej. W 1791 r. kwitował Mateusza Krajewskiego (DW. 107 f. 372).

Józefata z Golańskich, żona Franciszka Krajewskiego, kwitowała 1764 r. Jasińskiego (Perp. Czers. 32 f. 268). Taż sama 1772 r. żona Józefa Krajewskiego (Ibid. 34 f. 349). Wojciech, burgrabia grodzki liwski 1765 r. Antoni, żonaty 1778 roku z Antoniną Roszkowską. Michał, żonaty 1787 r. z Franciszką Bogdaszewską (Ibid. 35 f. 374 i 40 f. 47). Franciszka, wdowa po Wojciechu Krajewskim, kwi-

tuje 1791 r. Michała Krajewskiego, komornika ziemskiego łomżyńskiego (DW. 107 f. 1567). Józef, Kazimierz, Stanisław, Klemens, Maryanna, Katarzyna, Tekla i Teresa, dzieci Ignacego i Heleny z Krzeczkowskich, w Warszawie 1788 r. Stryj ich Jan (DW. 104 f. 891).

Józef, cześnik latyczowski 1764 r. Wojciech, cześnik sanocki 1787 r., żonaty z Franciszką Tyczyńską (DW. 106 f. 1250). Jan i żona jego, Konstancya z Piotrowskich, sprzedali 1784 r. dworek na Nowem Mieście w Warszawie Mieczkowskim (DW. 100 f. 228). Józef, podstoli i komisarz graniczny ziemi bielskiej, Jan, podkomorzy nadworny Stanisława Augusta i Andrzej, kapitan wojska koronnego, synowie Stanisława, starosty narewskiego i Brygidy Bobrownickiej, dali 1792 roku ewikcyę, w sprawie posiadania powyższego starostwa (DW. 108 f. 47) Jan, chorąży wojsk koronnych 1784 r. (DW. 100 f. 643). Michał, burgrabia grodzki łomżyński 1780 r., Michał, chorąży wojsk litewskich, żonaty 1786 r. z Julianną Zaliwską (DW. 102 f. 363).

Mateusz, syn Marcina i Małgorzaty z Krajewskich, nabył 1792 r. od Nagórki część wsi Nagórki-Jabłoń (DW. 108 f. 23). Jan, burgrabia grodzki liwski 1767 roku.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., potomkowie wyżej wymienionych Krajewskich: Wojciech, syn Wojciecha; Maciej, syn Jana; Ludwik, syn Leona; Józef i Paweł, synowie Jana; Wiktor Romuald, syn Leona; Wojciech, syn Jana; Wojciech i Józef, synowie Mikołaja; Benedykt, syn Adama; Franciszek i Piotr Antoni, synowie Walentego; Józef i Jan, synowie Pawła; Mateusz, syn Grzegorza; Jan i Wojciech, synowie Mikołaja; Maciej i Michał, synowie Pawła, Józef Daniel i Ignacy Dawid, synowie Ignacego; Jakób, syn Stanisława; Franciszek, syn Sebastyana; Franciszek Ksawery Mikołaj Ambroży i Jan Wiktor Onufry, synowie Marcina; Józef, syn Mikołaja; Stanisław i Wojciech, synowie Walentego; Aleksander i Antoni, synowie Franciszka; Józef Aleksander, syn Michała; Jan i Fabian Sebastyan, synowie Wincentego; Emilian Michał Ignacy, syn Kajetana; Piotr i Franciszek Flawian, synowie Antoniego; Stanisław, syn Mateusza; Teofil Łukasz Piotr, Jakób Teodor i Franciszek Ludwik, synowie Jana; Antoni, syn Walentego; Ksawery Stanisław Karol, syn Stanisława; Jan Kazimierz, syn Mateusza; Walenty Piotr, syn Feliksa; Feliks Paweł, syn Marcina; Jan, syn Tomasza; Jakób, syn Tomasza; ksiądz Jakób, syn Antoniego; Feliks Stanisław Kostka, Władysław Seweryn Wincenty i Mieczysław Jacenty August, synowie Seweryna; Ludwik, syn Marcina i Benedykt Paweł, syn Franciszka.

Jan z synami: Feliksem i Jakóbem i Stanisław, z synem Cypryjanem, synowie Antoniego i wnukowie Antoniego; Andrzej z synami: Józefem i Janem, syn Kaspra i Augustyn i Hipolit, synowie Tadeusza, wszyscy trzej wnukowie Michała, a prawnukowie Wojciecha, dziedzica 1699 r. Białkowszczyzny, w powiecie nowogrodzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Bartłomiej Krajewski, tytułowany miecznikiem łomżyńskim, właściciel Wiszniowa-Ćwikły i Krajewa-Rupia-Konopek, wywiódł się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem. Syn zaś jego, Jacek Szczepan, urodzony z Teresy z Tauszów, ożeniony z Magdaleną Zarembianką, pozostawił dwóch synów: *Karola* Fran-

ciszka Antoniego i Józefa, wylegitymowanych ze szlachectwa 1832 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Karol, syn Mikołaja i Reginy Waletównej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie sanockim. Członek Stanów galicyjskich, właściciel Tyrawy wołoskiej i Bereznicy, z Maryanny Kitajgrodzkiej, zmarłej w Terce 1822 r., pozostawił: Mikołaja, Andrzeja, Jana, Marcina Tadeusza i Idziego, wylegitymowanych ze szlachectwa 1792 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Z nich:

Andrzej, z Anny Wiktoryi Konopackiej, miał synów: Nikazego, Marcina, Michała i córki: Magdalenę Truskolaską i Salomeę Kossecką.

Nikazy, ożeniony z Albiną Jordanówną, córką Jana i Julii z Komarów, z której syn Adam, żonaty z Jadwigą hr. Zamoyską, ma syna Stanisława.

Marcin Tadeusz, z Kunegundy Karsznickiej, pozostawił: Michała Józefa, Ludwika Bogusława i Leona, właściciela Tyrawy wołoskiej, ożenionego z Julianną Balówną, córką Andrzeja z Nowosiołek, którego córce Wincencyi Maryi, galicyjski Wydział Krajowy, potwierdził 1897 r. szlachectwo.

Jan, syn Wojciecha i Maryanny Nanowskiej, wnuk Franciszka i Krystyny z Różyckich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie pilznieńskiem.

Szymon zaślubił Annę Stanecką i miał z niej: Stefana i Antoniego.

1. Stefan, ożeniony 1-o v. z Anastazyą Uhernicką, z której syn Józef, pozostawił syna Macieja Kazimierza, a 2-o v. z Rozalią Niewierską, z której synowie: Antoni i Jan. Wszyscy trzej wylegitymowani ze szlachectwa 1782 roku, w grodzie halickim. Z nich Jan, z żony Maryanny, miał synów: Stanisława i Stefana, żonatego z Anną Krzemińską. Z niej syn Józef, z Maryanny Samborskiej, pozostawił: Michała, Jana, Józefa i Macieja, wylegitymowanych ze szlachectwa 1884 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim.

2. Antoni, żonaty z Katarzyną Baraniecką, miał dwóch synów: Dominika i Michała, dziedziczących na Lackiem. Z nich Michał, z Maryanny Włodkówny, pozostawił syna Jana, żonatego z Teklą Wiśniewską z której miał syna Aleksandra Józefa Wincentego, ur. 1826 r., zmarłego w Jagielnicy 1897 r., ożenionego w Wygnance 1849 r., ze zmarłą 1898 r., Maryanną Katarzyną Stanecką, córką Ignacego i Katarzyny Huczyńskiej, z której: Henryk Władysław, Paulina, ur. 1850 roku, Albin, ur. 1857 r., Marceli Józef, ur. 1859 r., zmarły 1866 r., Antoni Józef, ur. 1861 roku i Ewelina, ur. 1863 roku. Henryk Władysław, Albin i Antoni Józef, uzyskali w galicyjskim Wydziale Krajowym potwierdzenie szlachectwa (M. D. Wąs.).

Stanisław Piotr, piszący się z Białego Krajewa, ożeniony z Petronellą z Siematycza Trzeciakówną, pozostawił syna Jana, żonatego z Jadwigą Wróblewską, z której synowie: Józef Wincenty, Szymon Tadeusz i Walenty, legitymowali się ze szlachectwa 1789 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Szymona Tadeusza syn Marcin, pozostawił synów: Seweryna i Józefa (M. D. Wąs.).

Tytus, ur. 1815 r. w Ustrzykach dolnych, zmarł 1894 roku w Dobromilu. Żona jego, Faustyna N., urodzona 1842 r. w Skorodnem.

Henryk, adwokat, syn Seweryna i Tekli z Troszczyńskich, ur. 1824 roku w Dubie, powiecie tomaszowskim, umarł 1897 r. w Warszawie. Brat jego Władysław, ur. 1839 r. w Łabuniach, zmarł 1891 r. w Krakowie.

KRAJEWSCY h. JASIEŃCZYK odm. Wojciech i Stanisław Krajewscy otrzymali szlachectwo na sejmie 1775 r. i herb Jasieńczyk odm. (w polu błękitnem klucz złoty w prawo, z wybuchającym z niego płomieniem; nad tarczą korona szlachecka). Wojciechowi wydano dyplom 1779 r. (ML. 220 A f. 67).

Wojciech, syn Wojciecha, legitymował się ze szlachectwa z h. Jasieńczyk 1851 r., a bez podania herbu legitymowali się ze szlachectwa przed 1850 r.: Stanisław, Damazy, Feliks i Ignacy Józef, synowie Wojciecha, Stanisław, Jan, syn Marcina i Grzegorz i Wojciech, synowie Jana, a Józef, syn Grzegorza, między 1851 a 1853 r.

KRAJEWSCY h. LELIWA z Krajewic, w powiecie kościańskim. Rodowód ich przedstawiam podług sumaryusza sporządzonego z aktów wielkopolskich, zamieszczonego przez Żychlińskiego w T. VII „Złotej Księgi".

Jacek Krajewski, na sądach w Kościanie, w latach 1387 — 1394, nie żył już 1397 r., w którym Małgorzata, pozostała po nim wdowa, siostra Pietrasza Karsieckiego, 2-o v. Wyszakowa Granowska, ma przysądzone Bratoszewice w Pyzdrach i Kościanie. Znanych jego dwóch synów: Andrzej i Janusz. Pierwszy procesuje drugiego 1413 r. (Zs. Kośc.). Po Andrzeju pozostali synowie: Mikołaj, Piotr, Stefan i Jan, procesujący się z Golanickim 1415 roku (Res. Pozn. f. 116). Janusz pozostawił syna Janusza, który zabił stryja Andrzeja, o co go procesował 1416 r. Stefan, jeden z synów Andrzeja.

Herb Leliwa.

Mikołaj, syn Andrzeja, żonaty był z Heleną, która, jako wdowa po nim, z dwoma najstarszymi synami, Stanisławem i Marcinem, procesuje 1473 r. Jana z Krzyżanek, o wypłatę sumy (Burgr. Kcyńs. 1 f. 120). Oprócz wymienionych, miał jeszcze Mikołaj syna Piotra i córki: Annę Michałowę Łącką, która 1512 r. odstąpiła część swoją Krajewic i Leciejewa, bratu Marcinowi (Inscr. Kośc. f. 20 i 21) i Katarzynę Janowę Chwałkowską.

Marcin, syn Mikołaja, dziedzic Krajewic i Leciejewa, żonaty z Barbarą Gralewską, pozostawił czterech synów: Jana, Andrzeja, Macieja i Stanisława. Z nich:

Andrzej, drugi z kolei syn Marcina, kanonik poznański 1551 roku, archidyakon krakowski, sekretarz królewski, umarł 1573 r., pochowany w katedrze krakowskiej. Świadkowie przy wejściu jego do kapituły zeznali, że ojciec jego jest herbu Leliwa, urodzony z Jastrzębcówne), a matka, Barbara Gralewska, *de familia capitis bubalini*, prawdopodobnie Pomian (Pis. Dz. Pol. IX.). On to zapewne, bo Andrzej Krajewski, został 1558 r. w Bononii doktorem prawa kanonicznego i rzymskiego.

O Macieju jest wzmianka 1546 i 1567 r. w aktach kościańskich.

Stanisław, najmłodszy syn Marcina, dziedzic na Krajewicach, żonaty 1-o v. z Anną Wiejską (Inscr. Pozn. z 1527 r.), z której syn Stanisław, żonaty 1574 r. z Anną Miaskowską (Inscr. Kośc.), 2-o v. z Anną z Werbna Pawłowską (Inscr. Pozn. z 1554 r.), z której: Krzysztof, Marcin, Sebastyan, Piotr i Jerzy. Z nich

Stanisław, macocha jego Anna i Krzysztof, dziedziczyli na Krajewicach 1581 r., a Krzysztof i Sebastyan, na Żołkowie i razem z Maciejem i Marcinem, na Bodzewie, także w powiecie kościańskim (Paw.) [1]).

Synowie wymienieni Stanisława, pozwani zostali 1567 roku przez stryjów, Andrzeja i Macieja, o różne gwałty (Inscr. Kośc. f. 312 i 314). Z nich:

Stanisław, wspólnie z żoną, zabił przy obiedzie w Krajewicach, stryja swego Jana (Inscr. Kośc. z 1561 r.).

Krzysztof umarł bezdzietny.

Marcin, żonaty 1578 r. z Dorotą Zawadzką (Inscr. Kośc.), miał synów: Jerzego, Andrzeja, Wojciecha i Piotra. Andrzej i Piotr, rotmistrz królewski 1606 r., żonaty z Anną Ostaszewską, zmarli bezdzietnie, a Wojciech, ożeniony 1-o v. z Katarzyną Jerzykowską, 2-o v. z Zofią Krzycką, pozostawił trzech synów: Jakóba, Stanisława i Wojciecha.

Sebastyan, z Małgorzaty Belęckiej, miał córkę Katarzynę, 1-o v. za Stanisławem Grzymisławskim, 2-o v. za Wojciechem Przyłupskim, 3-o v. za Zygmuntem Gidzielskim.

Piotr, nieżyjący już 1609 r., miał syna Marcina (Gr. Kośc. z 1629 r.), żonatego z Barbarą Golską, z której synowie: Jerzy, żonaty z Agnieszką Pigłowską i Wojciech.

Jan, najstarszy syn Marcina z Gralewskiej, zaślubił 1-o v. Dorotę Pachowską, kwitowaną 1552 r. w Bydgoszczy przez Królikowskiego, z której córka Barbara, za Maciejem Lubiatowskim, 2-o v. z Jadwigą Westerską, z której synowie: Jan i Stanisław. Westerska, już jako wdowa po Janie, odstąpiła 1574 r. zapisy swoje na Krajewicach, synowi Stanisławowi (Inscr. Kośc.).

Jan, syn Jana, żonaty 1-o v. 1565 r. z Anną Korffówną, 2-o v. 1570 r. z Zofią Grabowiecką (Inscr. Kośc.), pozostawił córkę Annę, za Łukaszem Przybińskim i synów, Stanisława i Macieja, ożenionego z Zofią Lubiatowską, z której: Dorota Wojciechowa Żarczyńska, Katarzyna Mikołajowa Rościejewska, Jakób, żonaty z Katarzyną Sułkowską, z której córki: Magdalena i Maryanna i Stanisław.

Stanisław, syn Jana z Westerskiej, zaślubił Jadwigę Daleszyńską, której zapisał sumę 1573 r. (Inscr. Kośc.). Z niej: Jadwiga Janowa Tarnowska 1594 r., Zofia Maciejowa Niemierzycka 1596 roku, Stanisław bezdzietny, Andrzej, żonaty z Anną Chrzypską 1613 r., z której córka Katarzyna i Wojciech. Ten ostatni, żonaty 1-o v. z Barbarą Goniembicką, wspólnie z którą zeznał 1589 r. oblig w Kościanie na Chełkowskiego, 2-o v. z Anną Ciepińską 1610 roku, córką Stanisława (Rel. Gniez. z 1610 i 1611 r.), pozostawił: Stanisława, Łukasza i Sebastyana, zmarłych bezpotomnie, Jana i Annę, za Wojciechem Wierzejskim. Na rzecz ich zeznał 1612 r. oblig, w Kościanie, Bronikowski.

Jan zaślubił Katarzynę Bobolecką (Inscr. Kośc. z 1625 r.) i z niej miał synów: Walentego bezpotomnego z Urszulą Kleparską, Piotra i córkę Zofię, za Joachimem Szczanieckim. Piotr, nieżyjący już 1666 roku, żonaty z Maryanną

---

[1]) Pan Wittyg przypisuje Stanisławowi z Żołkowa herb własny.

Konińską, którą kwitował Bielawski 1666 roku w Kościanie, miał dwóch synów: Wojciecha i Jana.

Wojciech, żonaty 1-o v. z Jadwigą Łaszczyńską, 2-o v. z Jadwigą Gostyńską (Rel. Gniez. z 1684 r. i Inscr. Kośc. z 1714 r.), pozostawił z pierwszej żony syna Krzysztofa bezpotomnego i córkę Annę, za Janem Jaroszewskim, a z drugiej—syna Jakóba, ożenionego z Maryanną Niemyską 1728 r. (Inscr. Krusz.), z której syn Andrzej, bezdzietny z Agatą Rościszewską (Inscr. Gniez. z 1753 r.).

Jan, syn Piotra, a brat Wojciecha, z Doroty Kłobukowskiej, miał córki: Magdalenę Wojciechowę Luboradzką, Katarzynę, 1-o v. Krzysztofowę Jankowską, 2-o v. Remigianowę Bieńkowską i Barbarę Pawłowę Żeligowską, oraz synów: Józefa Piotra i Michała. Ten ostatni, skarbnik gostyński 1725 r., żonaty był z Apolinarą Niemojewską, wdową po Michale Tomickim. Umarł w 1732 r.

Józef Piotr, tytułowany cześnikiem zakroczymskim, zaślubił Annę Janiszewską, dziedziczkę Wysoczki, którą, już wdowę po nim, kwitował 1733 r. w Poznaniu Miecznikowski i z niej miał synów: Józefa, Wojciecha i Kazimierza, oraz córki: Franciszkę Benedyktowę Górską i Dorotę Józefowę Więckowską. Z synów. Józef, dziedzic Ostaszewa, bezdzietny z Franciszką Skrzeszewską. Kazimierz spisał testament w Poznaniu 1777 r. i umarł również bezdzietnie. Jeden Wojciech, żonaty z Anną Stawiską, wdową po Macieju Koziorowskim (Rel. Pozn. z 1764 r: I f. 391), pozostawił syna Jana i córki: Helenę i Barbarę Franciszkowę Wendorffową. Spisał testament 1773 r. w Trzebawie, naznaczając nim brata Józefa opiekunem nieletnich swoich dzieci.

Jan, syn Wojciecha, żonaty 1-o v. z Maryanną Głowacką, z której córka Antonina i syn Józef, 2-o v. z Ewą Milewską, miał z niej córkę Krystynę Janowę Kułakowską i synów: Mikołaja bezdzietnego z Katarzyną Łochocką i Tadeusza, bezdzietnego z Magdaleną Wysocką. Umarł 1778 r., pochowany u OO. Reformatów w Łabiszynie.

Józef, syn Jana, ur. 1773 r. (metr. w Łabiszynie), posesor Kikowa, kwitował 1793 r. w Poznaniu Kułakowskiego, zaślubił Helenę Kozłowską i miał z niej syna *Celestyna* Walentego, ur. 1813 r. (metr. w Chrzypsku), zmarłego 1856 roku, dziedzica Skóraczewa, ożenionego z Bogumiłą Żychlinską, z której, oprócz zmarłych, Ignacego 1843 r., Józefa Leonarda 1879 r. i Heleny Antoniny 1846 r., pozostały niżej wymienione dzieci:

1. Jadwiga Zofia, ur. 1848 r., żona zmarłego 1883 r. Artura Dobrogojskiego, właściciela Prusinowa.

2. Marya Magdalena, ur. 1850 roku, żona Kazimierza Thiela, mecenasa z Wrześni.

3. Antoni Ludwik, ur. 1852 r.

4. Józefa Zofia, ur. 1855 r., żona doktora Macieja Gąsiorowskiego.

5. *Celestyn* Stanisław, ur. 1857 r., właściciel Skóraczewa, ożeniony 1880 roku z Stefanią Zakrzewską, córką Stanisława i Nimfy z Modlibowskich, z której córka Halina Katarzyna (Żychl.).

Jakób, dziedzic części Dobrczy małej, w kaliskiem, 1579 r. (Paw.). Zofia,

za Jerzym Tworzyańskim 1608 r. (Zap. Gr. Przem. I f. 442). Gertruda, Norbertanka w Strzelnie, w początkach XVII-go wieku.

Piotr Krajewski z poznańskiego, żonaty z Faustyną Pniewską, przepadł 1800 r. i żona go poszukuje 1808 r.

Mikołaj Franciszek, kapitan wojsk koronnych (Mławs. z 1785 r.), dziedzic Liwca, uzyskał 1819 r. potwierdzenie staropolskiego szlachectwa, od cesarza Franciszka I-go. Wówczas przedstawił, że jest synem Antoniego i Salomei z Humańskich, wnukiem Krzysztofa i Anny Rudzińskiej, prawnukiem Jakóba, komornika ziemskiego zawskrzyńskiego, dziedzica Umieszek - Zawadzkich i Grzybowa (Ciech. z 1739 r.), praprawnukiem Wojciecha, także komornika ziemskiego zawskrzyńskiego (M. D. Wąs.).

Wymieniony Krzysztof, wspólnie z żoną, Anną z Rudzińskich, kwitowali 1715 r. Rudzińskiego, z odbioru sumy (Perp. Czers. 18 f. 302). W 1739 r. tytułowany Krzysztof skarbnikiem zawskrzyńskim. Antoni, syn jego, także tytułowany skarbnikiem zawskrzyńskim, zeznał 1739 r. zapis dożywocia z żoną, Salomeą z Humańskich, córką Stefana, stolnika trembowelskiego i Antoniny z Żelechińskich (DW. 69 f. 1539).

Antoni miał jeszcze dwóch synów: Dominika i Tomasza. Dominik, skarbnik zawskrzyński 1774 r., wraz z rodzeństwem swej matki Humańskiej, sprzedał 1774 r. Mostowskiej, pałac przy ulicy Nowy Świat w Warszawie (DW. 91 f. 364). Tomasz, poborca zawskrzyński, kwitował 1782 roku Sapiehę, z odbioru sumy (DW. 98 f. 1206).

Wielądek zalicza Krzysztofa, żonatego z Rudzińską i syna jego Antoniego, do Krajewskich h. Trzaska i bardzo jest możliwe, że wymieniony Mikołaj Franciszek z 1819 r. h. Leliwa, pochodzi prędzej od Wojciecha Krajewskiego, żonatego z Łaszczyńską, po synie jego Jakóbie i Maryannie Niemyskiej.

Józefa, Ludwika, Teofila, Feliks i Izabella Krajewscy, dzieci Maksymiliana, legitymowały się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Herb Łabędź.

KRAJEWSCY v. KRAJOWSCY - DUNINOWIE herbu ŁABĘDŹ z Krajowa, w powiecie radomskim, brali często przydomek *Szpot*. Mówiąc o Duninach przedstawiliśmy, że Andrzej z Krajewa i Woli Wrzeszczowskiej, brat Krystyna ze Skrzynna i Donina, podkanclerzego koronnego, podkomorzy brzeski-kujawski, nabywca Modliszowic i Proczwina 1430 r., piszący się czasem z Konojecka (Koniecka), tak się podpisał 1433 r. na przyrzeczeniu ziemi brzeskiej, danem Jagielle, obioru jego syna królem (RM.).

W 1430 i 1437 r. zeznał zapis drugiej swej żonie, Katarzynie Zakliczance z Międzygórza, kanclerzance koronnej. Synów z pierwszej, nieznanej nam żony, pozostawił podkomorzy siedmiu: Mikołaja, Piotra, Andrzeja, Jana, Pawła, Stanisława i Donina, z drugiej — jednego Bartosza, który wziął po matce Mydlniki i Rząskę pod Krakowem i umarł, niedoszedłszy pełnoletności. Z pozostałych synów podkomorzego:

1. Mikołaj, przezwany Szpotem, pisany czasem Duninem z Krajowa, Woli Wrzeszczowskiej i Pilczycy, chorąży sandomierski 1455 r., zmarły 1482 r., sprzedał 1474 r. część swoją Koniecka, Stanisławowi, Janowi i Pawłowi z Sulgostowa, (Wierzb. I). Jest on protoplastą Duninów Szpotów.

2. Piotr, zwany *Cieśla*, jako Piotr Dunin z Krajewa, zapisany na uniwersytet krakowski 1414 r., kanonik krakowski 1442 r. i kantor wiślicki 1451 r., umarł przed 1464 r., a spadek po nim poszedł na braci jego: Andrzeja z Modliszowic, Pawła z Miączyna, Stanisława z Sobowin, Mikołaja Szpota, synów Jana z Krajowa i synów Donina z Grabowej.

3. Andrzej z Modliszewic, podkomorzy brzeski 1449 r., dał początek domowi Duninów-Modliszewskich.

4. Paweł z Miączyna sprzedał 1464 r. część Dembin, Stanisławowi z Jastrzębia.

5. Stanisław z Krajowa 1449 r., a z Sobowin i Jastrzębia 1464 r., był pewnie protoplastą Jastrzębskich.

6. Donin z Krajowa, pisał się 1425 r. ze Strawczyna, a dziedziczył i na Grabowej i Rusinowie. Potomstwo jego nazwało się Duninami.

7. Jan, dziedzic Krajowa, przezwany Primus, żonaty z Anną, na prośbę której Kazimierz Jagiellończyk obdarzył 1451 r. wsie jej: Wolę Grozowską, Stawowice, Koliszowy i Miedznę, w opoczyńskiem, prawem niemieckiem. Synów jego czterech: Jan, Mikołaj, Andrzej i Paweł, którzy, wspólnie z matką Anną, procesują 1461 r. Mikołaja Szpota. Od nich poszli Prymusowie i Krajewscy. Z nich:

Mikołaj, proboszcz stobnicki i kanonik krakowski, wraz z drugimi arbitrami, dokonał 1488 r. podziału dóbr, należących do Piotra, chorążego sandomierskiego, Stanisława i Mikołaja (Szpotów), dziedziców Wrzeszczowskiej Woli, Rodostowa i Pilczycy (Wierzb. I). Został następnie biskupem przemyskim i zmarł 1498 roku.

Paweł Krajewski, dziedzic Krajowa i Glińca, w radomskiem, 1508 roku (Paw.).

Jan, chorąży, został stolnikiem sandomierskim 1536 r. (M. 51 f. 234). Bracia Jakób i Stanisław dopełnili działu Krajowa 1570 r.

Regestra poborowe z 1569 r. wykazują Jakóba Krajewskiego, dziedzicem Krajowa (Paw.). Pewnie tenże sam Jakób w Chełmie 1568 r. (Akta XIX). Floryan z dyecezyi chełmskiej 1525 r. (Akta XXIII). Mikołaj i żona jego Anna, pożyczyli 60 grzywien na Krajów, Kochanowskiej. Syn ich, Floryan, zastawił w tej sumie Krajów Chełmskiemu i spłacił 1534 r. Kochanowską. Floryan nabył 1532 roku część Przystałowic od Wąsowicza (Rad. Inscr. 3 f. 7). Hieronim, proboszcz pułtuski, umarł 1583 r.

Stanisław Krajewski, dworzanin królewski 1568 r. (Op. Łuck. 2042 i 2093), podstarości włodzimierski 1575 r. Michał, właściciel Ternawki, w powiecie włodzimierskim, 1583 r. (Jabł. f. 14). Tenże Michał, podsędek krzemieniecki i żona jego, Regina z Kornickich, procesują 1595 roku Andruskiego, o Kornice (Woł. I f. 152).

Niegdy Olechno Siemionowicz Krajewski, dziedzic Czołhuzowa, pozostawił: Eustachego, Jana, Zacharyasza, Annę Ohyaszowę Tyszkiewiczową i Eudoksyę Wo-

łodyjowską, procesujących się 1621 r. z Nowosieleckim, o Czołhuzowo (Bracł. V f. 275). Konstanty i Andrzej, synowie Eustachego, procesują 1627 r. Siemaszkę, o Koblin (Woł. V A f. 11). Zofia, córka Mikołaja i Krystyny z Wołodyjowskich, za Prokopem Witwickim, 1641 r. (Zs. Kamien. Pod.). Wojciech Floryan Krajowski, komornik ziemski biecki i czchowski, otrzymał 1666 r. konsens królewski, na nabycie wójtostwa w Mszalnicy (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 47).

Jan Szpot Krajewski, rotmistrz usarski otrzymał od Zygmunta III-go list przypowiedny, na zaciąg 100 ludzi konnych (Gr. Łuc. z 1621 r.). Był on dziedzicem Starego i Nowego Żukowa, w powiecie łuckim. Z Zofii Duninówny Borkowskiej, pozostawił syna Konstantego, właściciela 1653 roku Tokarowa, w powiecie łuckim, żonatego z Zofią Boruchowską, z której córka Jadwiga Michalewska i synowie: Łukasz i Jacenty Antoni. Ten ostatni, dziedzic Pustej Woli (Korytyszcza) 1689 r., zaślubił Barbarę Wyszyńską i z niej miał syna Ignacego Józefa 1744 r., żonatego z Heleną Siedlecką, z której: ojciec Kandyd, przeor Karmelitów, zmarły i pochowany w Dubnie, Franciszek Salezy, Jan i Ludwik. Dwaj ostatni polegli pod Dubnem, a Franciszek Salezy, ur. 1759 r., zmarły 1838 r., dziedzic Ponary, zaślubił Maryannę Korczyńską i z niej pozostawił: Eustachego i Aleksandra Konstantego, zmarłych bezdzietnie, Piotra, Macieja, Feliksę Czerwińską i Helenę Różę, żonę Piotra Moszyńskiego, zmarłą 1895 r. Z nich:

Maciej, ur. 1805 r., archiwista Komisyi Rządowej Sprawiedliwości 1844 r., zaślubił 1839 r. Teofilę Wolańską i z niej miał syna Hipolita Michała, ur. 1840 r. i córkę Idalię Teofilę.

Piotr, starszy brat Macieja, zmarły 1852 r., sprzedał Ponarę. Z Eleonory z Laymanów, zmarłej 1893 r., miał syna Henryka i Stefana, ur. 1846 r., który zaślubił 1-o v. 1873 r. Helenę Anastazyę Borucką, zmarłą 1880 r., a 2-o v. 1881 r. Józefę Helenę Chodorowską. Z pierwszej żony:

1. Józef Bolesław, ur. 1874 r., ożeniony 1896 r., z Heleną Lewicką.
2. Klaudyusz, urodzony i zmarły 1875 r.
3. Konrad Andrzej, ur. 1876 r., zmarły 1877 r.
4. Leopold Franciszek, ur. 1878 r., zmarły 1887 r.
5. Marya Seweryna, zaślubiona 1896 r. Antoniemu Wdziekońskiemu.

Z drugiej żony:

6. Witold Longin, ur. 1882 r.
7. Zygmunt Walery, ur. 1883 r., zmarły 1891 r.
8. Pelagia.
9. Elżbieta, ur. 1888 r., zmarła 1892 r.
10. Leokadya, ur. 1891 r., zmarła 1896 r.
11 i 12. Gerwazy i Protazy, bliźnięta, ur. 1893 r.
13. Edmund Pankracy, ur. 1894 r.
14. Antoni, ur. 1896 r.
15. Bolesław, ur. 1898 r.
16. Ludomir, ur. 1899 r. i
17. Stanisław, ur. 1902 r., zmarły 1903 r. Ci Krajewscy legitymowali się ze szlachectwa 1825 r., w gubernii wołyńskiej (Teka hr. Kossak.).

Józef Krajewski, z Magdaleny Ostrowskiej, miał pięciu synów:

1. Józefa Gabryela.

2. Feliksa Jana i

3. Andrzeja, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 roku, w grodzie lwowskim.

4. Macieja, z radcy kameralnego, radcę ministeryalnego, wylegitymowanego ze szlachectwa 1831 r., w Wydziale Stanów galicyjskich i

5. Wincentego Józefa, ożenionego z Agnieszką Biesiadecką, córką Macieja i Rozalii z Madejskich. Syn ich, Leon Celestyn, z Jadwigi Maryi Drzewieckiej, córki Józefa, pozostawił syna Izydora Seweryna, któremu Wydział Krajowy galicyjski przyznał polskie szlachectwo 1890 r. (M. D. Wąs.).

KRAJEWSCY h. OLIWA, w województwie witebskiem. Marcin Stanisławowicz Krajewski, dziedziczył na Staykach dolnych, w temże województwie. Potomkowie jego byli właścicielami Bujewa i Użlacina 1762 r. i sąd ziemski witebski uznał ich za szlachtę, w końcu XVIII-go wieku.

Jako przodków swoich przedstawili mylnie Jana, chorążego wiskiego 1579 roku i Stanisława, starostę wiskiego 1616 r., gdyż to byli Grajewscy, a nie Krajewscy (Herold.).

KRAJEWSCY h. PORAJ. Mikołaj Krajewski wydał 1568 r. w Chodczu atestacyę, na przewóz żyta do Gdańska (Wittyg).

KRAJEWSCY h. TRZASKA, wyszli prawdopodobnie z Krajewa, w ziemi ciechanowskiej. Filip z Krajewa, wzmiankowany w przywileju księcia Jana starszego Mazowieckiego, danym Łepkowskiemu w Ciechanowie, 1413 r. (Mil.).

Herb Trzaska.

Marcin Krajewski, z ziemi ciechanowskiej, elektor króla Michała. Dominik, Jakób, Wojciech, Szymon, Wawrzyniec, Kasper, Anzelm, Jan z Kobylak, Marcin, Waleryan i Wojciech podpisali, z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go.

Antoni, wojski zawskrzyński 1744 r., podsędek 1748 r., w końcu sędzia ziemski zawskrzyński 1750 r., umarł 1754 r. Z Jadwigi Kempskiej, syn jego Jan Chryzostom (M. 227 f. 299), podstoli ciechanowski 1744 r., podczaszy 1746 r, został instygatorem koronnym 1749 r. Podług Matuszewicza, miał otrzymać instygaturę koronną za to, że będac plenipotentem trybunalskim, za namową Czartoryskich, oskarżył 1745 r. Szamockich, o obrazę majestatu i ich zasądził.

W 1747 roku deputat na Trybunał koronny (DW. 71 f. 1266), otrzymał 1754 r. Jan Chryzostom wieś Łuczę, w ziemi halickiej (M. 230 f. 60). Poseł ziemi ciechanowskiej 1764 roku, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Kasztelan raciążski 1772 r., został w końcu kasztelanem płockim 1777 roku, umarł 1781 roku. Kawaler orderów, Św. Stanisława 1774 r. i Orła Białego, był 1778 r. kandydatem na województwo płockie (MP.). W 1745 r. zawarł umowę przedślubną z Józefem Czosnowskim, podczaszym warszawskim i żoną jego, Barbarą z Szymanowskich, o zaślubienie ich córki Krystyny (M. 227

f. 299; DW. 80 f. 185). W 1757 r. zeznał z tąż żoną, Krystyną z Czosnowskich, zapis dożywocia (DW. 80 f. 188) i wspólnie z nią otrzymał, od jej matki, część Chajęt, w województwie mazowieckiem (M. 230 f. 445). Córka jego, Teresa, wyszła 1765 r. za Józefa Radzickiego, z czasem podkomorzego zakroczymskiego (DW. 85 f. 339 i 102 f. 222). Synowie jego: Bartłomiej, Paweł i Stanisław Kostka, jako instygatorowicze koronni, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Z nich:

Bartłomiej, łowczy płocki 1772 r., cześnik 1774 r., podstoli 1779 r., w końcu podczaszy płocki 1787 r., zaślubił Maryannę Zboińską, kasztelankę płocką, córkę Franciszka i Salomei Karsznickiej.

Paweł, kanonik katedralny kujawski 1782 r. i proboszcz w Żelechowie 1794 r., sprzedał 1782 r. dobra Tuły bratu Stanisławowi Kostce (DW. 98 f. 1009 i 110 f. 344).

Stanisław Kostka, po ojcu 1772 r. instygator koronny, otrzymał 1773 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Ogrodzkiego starostwa gołąbskiego, na którem przyznane zostało dożywocie i żonie jego, Franciszce z Kluszewskich (Kancl. 51 II f. 38 i 44), kasztelance bieckiej, córce Wojciecha i Teresy Ogrodzkiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1773 r. (DW. 90 f. 18). W 1774 r., po zrzeczeniu się Ogrodzkiego, otrzymał z dóbr pojezuickich Żyżyn, Zagrody, Kotliny, Żerdzie, Borysów, Wilczanki, Niebrzegowę, Jaworowę, Skrotki, Paraflanki, Strzyżowe i Pogonowe, w województwie lubelskiem (Kancl. 54 f. 59). W 1782 r. kawaler orderu Św. Stanisława (DW. 98 f. 985). W 1786 r. sprzedał Żyżyn, Zagrody i Kotliny Rudnickiemu i w akcie tym wymienił, że jest synem Jana Chryzostoma, wnukiem Antoniego, sędziego (DW. 102 f. 1332). Żył jeszcze 1797 r. (DW. 112 f. 258).

Syn jego, Jan Stanisław, kapitan b. wojsk polskich, poległ 1794 r., a córki: Anna, wyszła 1799 r. za Franciszka Nakwaskiego, późniejszego senatora kasztelana Królestwa Polskiego i zmarła 1851 roku, a Teresa, za Ludwika barona Rastawieckiego.

Wielądek podał, że bratem Antoniego, sędziego ziemskiego zawskrzyńskiego, był Krzysztof, którego syn Antoni, z Salomei Humańskiej, pozostawił: Macieja, Dominika, skarbnika zawskrzyńskiego 1774 roku, Tomasza, poborcę zawskrzyńskiego 1782 r. i Jana, kapitana wojsk koronnych. Jako syn Antoniego z Humańskiej, otrzymał potwierdzenie staropolskiego szlachectwa 1819 r., od cesarza Franciszka Józefa, Mikołaj Franciszek Krajewski h. Leliwa (patrz wyżej str. 154).

Hipolit Krajewski h. Trzaska, żonaty z Anną Głębocką, ur. 1760 r. w Pokrzywnicy. Dominik, Marcin i Tomasz, chorąży powiatu przasnyskiego, z ziemi ciechanowskiej, elektorowie Stanisława Augusta. Bernard, podczaszy czerniechowski 1782 r. (DW. 98 f. 1376).

Kazimierz, syn Dominika, Teodor i Aloizy, synowie Bernarda, Tomasz Antoni, syn Antoniego, Józef Benedykt, syn Jana, Adolf Michał, syn Hipolita, Stanisław Bernard, syn Dominika i Leon, syn Jakóba, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., a Józefat Jan Pankracy, syn Józefa, 1850 r.

KRAJEWSCY h. WŁASNEGO, który podał Wittyg. Stanisław Krajewski opłacał 1566 roku pobór z Żółkowa, w powiecie kościańckim. Patrz Krajewscy herbu Leliwa.

KRAJEWSCY różnych herbów. Miczek Sobotka z Krajewic, świadczy 1400 r. w Krakowie. Leonard, syn Bartłomieja z Krajewic, 1483 r., a Wojciech, syn Marcina, 1484 r. na uniwersytecie krakowskim.

W 1497 r. skonfiskowano za niestawienie się na wojnę, dobra Sassina i jego synów: Alberta, Kassyusa i Jana, braci, Piotra, Zygmunta i jego synów, Mikołaja i Mikołaja Nykowicza w Krajewie i Dunajach, w mławskiem (Wierzb. II. 982).

Józef Krajewski ze Szczepkowa, syn Macieja, wspólnie ze swem rodzeństwem, Janem, Małgorzatą, Dorotą, Anną i Zofią, obwinili 1542 roku Jakóba ze Szczepkowa, o zabójstwo Macieja (Gr. Płoc. Wiecz. 7 f. 114).

W 1497 r. darował król Marcinowi Serdakowemu z Krajowic, dobra skonfiskowane za niestawienie się na wojnę, Janowi Zochowemu, Wawrzyńcowi i Leonardowi z Krajowic, w bielskiem, różne części Wróblowa. Oprócz tego ulegli konfiskacie dóbr Jan i Wawrzyniec z Krajowic i Grzegorz z drugich Krajowic, w bielskiem, ziemi płockiej (Wierzb. II. 771 i 1011).

Maciej Krajewski zastępował podstarościego czerskiego 1558 r. (Zs. Warec. 9 f. 26). Piotr Krajewski, dziedzic części Woli Starogrodzkiej, w czerskiem, 1579 r. (Paw.).

Jakób i Paweł, Paweł i Jan, dziedziczyli na Krajewie Szczepkowie, Mikołaj z braćmi, na Krajewie Wielkim, a Aleksy z Janem i Sebastyanem, na Krajewie-Gruczkach, w mławskiem, 1578 r. (Paw.).

Anna Krajewska, była właścicielką części Krajewic, w powiecie brzeskim, 1566 roku (Paw.). Dziedzicami tych Krajewic, w latach 1418 — 1424 byli: Kraj, Piotr, Jan Chudy, Sulisław, Stanisław, Wojciech, Andrzej, syn Gamlika (Teka Paw. VII)

Jan, student uniwersytetu w Padwie 1598 r. Marcin, kanonik poznański, proboszcz będziński, 1622 r. Wojciech i Walenty 1637 r., a Paweł 1651 r., w chełmskiem. Stanisław 1651 r. na popisie ziemi lwowskiej, staje z jednym koniem.

Stanisław Krajewski podpisał, z województwem smoleńskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Piotr, z województwem trockiem i Wojciech, z województwem kaliskiem, obiór Augusta II-go.

Stanisław, podstarości bielski 1522 r. N. Krajewska, dziedziczyła na części Lachowiec, w halickiem, 1578 r., a Jan Krajewski, na Mętowie, w lubelskiem, 1676 r. (Paw.). Bohdan v. Deodat, posiada część Zahalec-Kaczał z dóbr Makarowskich, 1618 r. (Zs. Kijow.). Katarzyna z Szeptyckich 1-o v. Krajewska, 2-o v. Lityńska i córka jej, z Krajewskich Manastyrska, kwitowały w latach 1641—1643 Czuryłę (Gr. Przem.).

Jadwiga zaślubiła 1716 r. w Czortkowie Franciszka Nieżyńskiego. Mikołaj zaślubił 1723 r. w Szwajkowcach Agnieszkę Karbowską i miał z niej córkę Maryannę, ur. 1727 r. Antoniego i Konstancyi synowie: Walenty, chrzczony 1746 r., a Wojciech Leopold 1747 r. w Czortkowie (M. Zawadz.).

Zygmunt, kanonik sandomierski, scholastyk i oficyał wolborski 1753 roku. Józef, podstoli inowrocławski 1778 r. Józef, pisarz grodzki radziejowski 1772 r. Michał, tytułujący się łowczym płockim, syn Bartłomieja i Zofii z Dąbrowskich, zeznał 1791 r. zapis dożywocia z żoną, Franciszką z Bogdaszewskich, córką Wojcie-

cha i Petronelli z Łańcuchowskich (DW. 107 f. 408). Michał, regent policyi i żona jego, Józefa z Gniewczyńskich, córka szambelana dworu polskiego i Maryanny z Moszyńskich, kwitowali 1796 r. Lubomirską (DW. 111 f. 1125). Kajetan, intendent komisyi policyi, nabył 1792 r. część Grąbczewa wielkiego, od wuja swego Daukszy (DW. 108 f. 10).

Szymon, z Ewy Korytkowskiej, miał córki: Maryannę Wojciechowę Wyrzykowską i Antoninę Jakóbowę Czaplicką, biorące 1780 r. spadek, po zmarłym 1777 r. wujecznym bracie matki, Opęchowskim (Gr. Łomż. i Przem.).

Józef, burgrabia w Raju, zmarły 1809 r., z Magdaleny z Ostrowskich, pozostawił: Magdalenę Helenę Golimontowiczową, Maryannę Apolonię Bogdanowiczową, Agatę Apolonię Julię, Antoninę Helenę Kędzierską, Agnieszkę Helenę Antoniowę Pilnicką, Feliksa Jana, urzędnika sądu szlacheckiego w Stanisławowie, Andrzeja Mikołaja, Ignacego Bonawenturę, Wincentego Józefa i Macieja Kazimierza (A. Lwow. For. Nob.).

Leonard 1824 r., Henryk 1827 r., Franciszek, kawaler Legii Honorowej 1829 r., oficerowie b. wojska polskiego różnej broni.

Wojciech, żonaty 1-o v. z Maryanną Markowską, 2-o v. z Klementyną z Pinków, pozostawił z pierwszej żony: Rafała, członka rządu narodowego 1863 r., rozstrzelanego w Warszawie, Adolfa Tomasza, dziedzica Olszaku, w pułtuskiem, 1866 r., Antoniego, Emilię Joannę, Józefę Eleonorę, Zofię Maryannę pełnoletnich i Paulinę, małoletnią 1866 r., z drugiej zaś Helenę.

Józef, dziedzic Gadomca, w przasnyskiem, zmarły 1863 r., z żony, Józefy Budziszewskiej, pozostawił: Wincentego, dziedzica Dembska, w mławskiem, Sewerynę, za Wincentym Kobylińskim i Ludwikę Olszewską, wdowę 1865 r.

Andrzej, żonaty z Jadwigą Piegłowską, w płockiem, w połowie XIX-go wieku. Marya z Detynieckich, wdowa po Józefie Bartłomieju, podleśnym rządowym, z synami: Aleksandrem i Leonem, otrzymała 1864 roku emeryturę. Teofil zaślubił 1865 r. w Warszawie Franciszkę Leniecką. Franciszek, sędzia apelacyjny Królestwa, pozostawił wdowę, Pelagię z Miklaszewskich, zmarłą w Warszawie 1886 roku.

Aleksander, syn Mateusza, posesora Zgorzałowa, w ostrołęckiem i Brygidy z Szatkowskich, ur. 1819 r. w Warszawie, literat i pnblicysta, ożeniony z Lewicką, zmarł bezdzietny w Warszawie 1903 r. Konstancya, córka nieżyjącego Władysława i Kornelii Lassocianki, wyszła 1905 r. za Konstantego Wigurę. Ksiądz Mieczysław, proboszcz w Skrzyńsku, zmarł 1907 r.

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa 1842 r.: Wincenty, syn Wojciecha Dominika, wnuk Pawła, prawnuk Józefa, syna Wojciecha, wnuka Jakóba, a w gubernii podolskiej, w latach 1845, 1854 i 1865: Leon Franciszek i syn jego, Erazm Fortunat; Michał i synowie jego: Jan, Adolf Albin i Romuald; Konstanty i Julian, wszyscy czterej synowie Macieja i Jan, Dymitr i Włodzimierz, synowie Dionizego, a wszyscy wnukowie Jana, prawnukowie Józefa.

KRAJEWSCY z Krajewa, w powiecie sierpskim. Bernard i Wawrzyniec Krajewscy z Krajewic-Rdzak, synowie Marcina, sprzedali 1544 r. Dębskiemu, części swoje na Dębsku. Wawrzyniec był podpisarzem ziemskim płockim 1534 r., a podpisarzem ziemskim zawskrzyńskim 1539 roku (Płoc. Gr. Wiecz. 2 f. 266; 5 f. 116 i f. 231).

Jakób, syn Wojciecha, zwanego *Ornacht* z Krajewic - Rdzak, część swoją tamże, jako też na Krajewicach-Żochowie i Kr.-Żabowie, odstąpił 1543 r. braciom swoim: Janowi i Jerzemu (Ibid. 8 f. 168).

Na tychże Krajewicach - Rdzakach, dziedziczyli 1578 r. Jan i Mikołaj; Jakób i Marcin; Stanisław, Jakób i Andrzej; Stanisław i Bartłomiej (Paw.).

Jan Krajewski, syn Stanisława z Krajewic-Dzwonków, procesuje Kęsickiego 1538 r. Walenty, syn Bernarda z Krajewic - Dzwonków, ma 1536 r. sprawę z Wawrzyńcem. Stanisław, zwany *Luka*, z Krajewic-Dzwonków, winien 5 kóp gr. Bernardowi. Jan, zwany *Stopka*, z Krajewic - Dzwonków, kwituje 1539 roku Wawrzyńca (Gr. Płoc. Wiecz. 3 f. 363; 4 f. 156; 5 f. 13 i 116).

Na Krajewicach - Dzwonkach dziedziczyli 1578 r. Walenty i Wacław; Jan z Krajewic - Robaków; Jan, syn Jakóba; Jan z bratem Łukaszem; Wincenty i inni (Paw.).

Anna, córka Adama z Bobalic, wdowa po Zdzisławie z Krajewic-Robaków, kwitowała 1536 r. Jana i Bartłomieja, synów Jana, z tychże Krajewic (Gr. Płoc. Wiecz. 3 f. 266). Na tychże Krajewicach dziedziczyli 1578 r.: Bartłomiej, Sebastyan ze wspólnikami; Stanisław i Bartłomiej *Zdziech* (Paw.).

Maciej i Piotr, synowie Dobiesława z Krajewic - Żabowo, sprzedali 1538 r. część tamże Janowi, synowi Wojciecha z Krajewic-Rdzak (Gr. Płoc. Wiecz. 5 f. 114). Andrzej, syn Jana *Sądka* z Krajewic-Żochowa i bracia jego: Piotr, Sandek, Jakób i Mikołaj, wspólnie z Janem i Stanisławem, synami brata ich Błażeja, obwiniają 1538 r. Marcina, syna Pawła i Annę, żonę Mikołaja z Krajewic - Rdzak, o zabójstwo ich brata Grzegorza (Ibid. 4 f. 280). Wojciech Krajewski, 1537 roku pleban w Proboszczewicach (Ibid. 4 f. 268).

KRAJEWSCY na Wołyniu. Patrykiej Krajewski, bojar ks. Jerzego Ostrogskiego, w latach 1458 — 1466. Potomkowie jego piszą się tylko Patrykiejewiczami (Arch. Sang.). Fenna Jurjewna Semenowa Krajewska, na popis ziemi wołyńskiej, stawiła 1528 r. dwa konie, a 1538 r., za zgodą dzieci, sprzedała część Mirkowa i Czernic, za 60 kóp gr., Andrzejowi Sanguszce (Arch .Sang.).

KRAJEWSCY w Prusach. Ludwik, 1600 r. współdziedzic Komorna, w niborskiem. Adam i Jerzy, dziedzice 27 włók pod Wichrowcem 1600 r. Albert, dziedzic w Chwilcach 1675 roku, a Stanisław i Wojciech, dziedzice Pęchów 1678 roku (Kętrz.).

KRAJKOWSCY h. ŁODZIA z Krajkowa, w powiecie kościańskim. Paszek, chorąży z Brodnicy i Krajkowa, 1392 r. w orszaku królewskim w Łucku i tegoż roku otrzymał, od króla, Małe Żabno w 80-ciu grzywnach, blisko Krajkowa pod Mosiną (KWP.). Był chorążym kaliskim, prędzej niż poznańskim, bo poznańskim jest stale od 1386 r. Dzierżek Bieganowski, a kaliskim mógł być przed Paszkiem z Gogolewa, który, 1392 roku w Marcu, bez tytułu jest wymieniony, razem z nim w Łucku. W 1394 r., bez tytułu żadnego, ma sprawę w Poznaniu z Czepurskim (Leksz.). Piotr Krajkowski opłacał pobór 1566 r., z tegoż Krajkowa (Wittyg).

KRAJKOWSCY h. ŚWIERCZEK. Z tegoż herbu legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., Piotr Wincenty Józef, syn Antoniego. Paprocki pisze, że wyszli z województwa poznańskiego, musieli więc dziedziczyć na tymże samym Krajkowie, co i poprzedni Krajkowscy.

Do tego domu, albo do Łodziców, pewnie należą: Ewa z Trzebickich Krajkowska, kwitująca w Sieradzu Zaleskiego, 1635 r., Marcyan Krajkowski, obecny w Sieradzu 1645 r., a Piotr, 1635 r. Stanisław zaświadczał 1587 r. szlachectwo Bilińskiego, kanonika poznańskiego (Pis. Dz. Pol. IX).

KRAJKOWSCY h. ZAGŁOBA v. ZAGROBA z Krajkowa, w powiecie bielskim, województwie płockiem. Mścisław, Jakusz i Przedbór z Krajkowa, otrzymali 1411 r., od ks. Ziemowita, przywilej, zwalniający ich dom w Płocku, od podatków (Gr. Płoc. Wiecz. 7 f. 280).

Jan z Krajkowa-Gradowa, syn Jana, zastawił 1531 r. siedlisko, ogród i trzy zagony Dziedzickiemu. Tenże Jan, z przydomkiem *Grad*, upoważnił 1534 r. synów swoich, Jana i Sebastyana, na zaciągnięcie pożyczki na toż Krajkowo (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 208; 2 f. 125 i 179). Krajkowo-Gradowo należało 1578 r. do Andrzeja Krajkowskiego, Macieja i Krzysztofa (Paw.).

Paweł, przydomku *Czosnek*, był pewnie założycielem Krajkowa - Czosnek. Miał on dwie córki: Świątkę i Jadwigę, które się procesowały 1534 r. z Janem, Wawrzyńcem i Anną, dziećmi Jerzego z Krajkowa. Wawrzyniec, żonaty 1532 r. z Małgorzatą z Gutkowa, córką Stanisława (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 335; 2 f. 208). Krajkowo-Czosnek należało 1578 r. do Macieja i Andrzeja (Paw.).

Stanisław Krajkowski, syn Mikołaja, wywodził się ze szlachectwa w Płocku 1536 r., a świadkowie przedstawieni przez niego: brat jego, Piotr Krajkowski, Wawrzyniec Rzeszotarski, brat wujeczny, Włościbor Kleniewski, Mieczysław Krajkowski, Przedbór Chudzyński i Mikołaj Krajkowski, bracia i powinowaci zeznali, że jest on prawym synem Mikołaja Krajkowskiego h. Zagroby i Elżbiety Rzeszotarskiej h. Junoszyc, córki Erazma (Gr. Płoc. Wiecz. 4 f. 38).

Mieczysław Krajkowski, dziedziczący na Wilkęsach, zapisał 18 kóp gr. posagu córce swej, Katarzynie, żonie Stanisława z Leszczyna (Gr. Płoc. Wiecz. 5 f. 77). Mikołaj dziedziczył na Wilkęsach 1578 r. (Paw.). Wawrzyniec Krajkowski, dziedziczący na Szumanach i żona jego, Małgorzata, dali 70 kóp groszy posagu córce swej, Katarzynie, żonie Rosława Świerczyńskiego (Gr. Płoc. Wiecz. 6 f. 243).

Katarzyna, córka Pawła *Piszczek* z Krajkowa - Żuchny, dziedzicząca na Krajkowie-Żuchnach i Krajkowie-Gradach, żona Błażeja z Trząszewa, części swe powyższe sprzedała 1541 r. stryjowi swemu, Piotrowi *Piszczek* z Krajkowa - Żuchny. Mikołaj, syn Piotra *Piszczek*, obwinił 1543 r. Kotarskiego, o zadanie ran (Ibid. 7 f. 41 i 8 f. 360).

Maciej Krajkowski, syn Mikołaja z Myślakowa, żonaty 1542 r. z Katarzyną Konarską, córką Mikołaja (Ibid. 7 f. 163). Mikołaj i Maciej byli dziedzicami Myślakowa, w lipińskiem, 1564 r. (Paw.). Stanisław, syn Mieczsława z Krajkowa, 1544 r. w Płocku (Ibid. 9 f. 328).

Mikołaj Piszczyk i Mieczek z synowcami, dziedziczyli na Krajkowie-Mieczkach 1578 r., a Hieronim na Goszczynie - Karpęcinie, w płońskiem, t. r. (Paw.). Jan, kanonik płocki, proboszcz wiślicki 1623 r., umarł 1625 r.

KRAKOSZOWSCY h. RAWICZ z Krakoszowic, w powiecie szczyrzyckim. Pierwotni dziedzice tej wsi niewiadomo do jakiego rodu należeli. W 1399 roku Elżbieta, Dobrochna, Jachna i Stachna, córki nieżyjącego już Stanisława z Krakoszowic, przeprowadziły dział dóbr ojczystych. Elżbieta wzięła wieś Grądy, w sandomierskiem, a trzy pozostałe siostry otrzymały Krakoszowice. Z nich Elżbieta, zdaje się, była 1-o v. żoną Mikołaja z Kruszyny, jako wdowa bowiem po nim, występuje 1399 r. Elżbieta z Krakoszowic, już 2-o v. Mikołajowa z Borowna. Dobrochnie, mąż Sławnik Toporczyk ze Sladowa, a Jachnie, mąż Jakusz Rawicz z Kossocic i Bełzowa, oprawili 1397 r. po 200 grzyw. posagu i wiana. Stachna, żona Adama Jelitczyka z Mokrska, zaraz po uskutecznieniu działów, sprzedała swoją część Krakoszowic siostrom i szwagrom. Od Jachny i Jakusza idą Krakoszowscy Rawicze (patrz Bełzowscy).

Starszy bowiem ich syn Stanisław, w działach z bratem Janem, wziął 1431 roku Krakoszowice i z nich się najczęściej pisał. W 1446 r. wraz z bratem Janem, pozwany przez Drużynów, o spadek po Piechnie z Kempanowa, sprzedał 1450 r. wieś z tego spadku Żeleźnikową, w sandeckiem, Pawłowi z Sącza. Synów Stanisława było trzech: Stanisław, Jan i Gotard Krakoszowscy, dziedzice Krakoszowic i części Łagiewnik. W 1475 roku procesowali się z Jakóbem Trzecieskim. Jan żył jeszcze 1494 roku (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II; Lib. Benef.; AGZ. IX. 52).

Siedzieli na Krakoszowicach i innego rodu dziedzice, jak Piotr, zwany *Rządzca*, w latach 1399 — 1400, a Mikołaj 1443 r.

[z KRAKOWA Hieronim, syn Hieronima, na uniwersytecie krakowskim 1448 r. Jarosz z Krakowa, żupnik olkuski, w latach 1451 — 1453, wraz z żoną, Elżbietą Putkówną, odstępują części wójtostwa w Olkuszu rajcom olkuskim, 1470 roku.]

z KRAKOWCA pisali się Fredrowie, nabywszy go od Jacimirskich. Posiadał go od nich widocznie w zastawie i z niego się pisał Henryk v. Andrzych Michowski, hetman królewski, w latach 1498 — 1500 (AGZ. XV).

KRAKOWCZYK h. OSTROGA ZACWIECZONA. Stanisław, pisarz grodzki sandecki 1564 r. (Wittyg).

KRAKOWCZYKAMI nazywano często Tenczyńskich, kasztelaniców krakowskich, w XV-m wieku.

KRAKOWIECKI Marcin, były szafarz i podskarbi Jakóba z Koniecpola, pozwany przez tegoż, o nadużycie zaufania, 1468 r. w Przemyślu. Maciej, pełnomocnik Piotra z Zamościa, 1474 r. w Przemyślu (AGZ.).

KRAKOWIŃSCY v. KRAKOWIEŃSCY h. HABDANK. Na Krakowianach, w ziemi warszawskiej, dziedzictwie Prusów Krakowińskich, dziedziczyli i Habdankowie. Katarzyna z Sobiekurskich, wdowa po Stanisławie Skarbku z Krakowian, 1557 r. w Czersku (Zs. Gr. Czers. 20 f. 635).

Krzysztof Skarbek Krakowiński, syn Stanisława, dziedziczył 1580 roku na Krakowianach mniejszych (Paw.).

Maciej Skarbek Krakowiński, syn Krzysztofa, wydzierżawił 1589 r. część swoją na Krakowianach mniejszych, Piotrowi Krakowińskiemu i Zofii, wdowie po Joachimie Skulskim (Zs. Gr. Czers. 57 f. 392).

Wojciech Skarbek Krakowieński i żona jego, Anna z Otrembuszów, sprzedali 1619 roku Witkowskiej, dziedzictwo swe na Sokołowie wielkim (DW. 46 f. 671).

KRAKOWIŃSCY v. KRAKOWIEŃSCY h. PRUS III-ci z Krakowian, w ziemi warszawskiej. Jan z Krakowian w Czersku 1409 r. Paweł i Jakusz, synowie Dobiesława, 1416 r. w Czersku. Jasiek, inaczej Ozprisz z Krakowian h. Prusy, świadek przy wywodzie szlachectwa 1417 roku (M. 3 f. 117). Jakób, syn Adama z Krakowian, 1458 r. na uniwersytecie krakowskim. Adam Prusin i rodzeństwo: Jan Sprisz, Jan Sławosz, Dorota i Beata, dopełnili 1444 r. działu Krakowian, pod Tarczynem (Bibl. Kras. Dypl.).

Feliks, Andrzej i Hieronim, dziedzice Krakowian, pozwani przez biskupa poznańskiego, o zwrot zabranej dziesięciny z Piasecznej Woli 1497 r. Sprawa odroczona do ich powrotu z wyprawy wołoskiej (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1522). Jerzy z Krakowian, burgrabia warszawski 1524 roku (M. 32 f. 218).

Herb Prus III-ci.

Stanisław Krakowieński z Krakowian, syn Mikołaja i bracia jego, Maciej, podstarości warszawski i Jan, posag wynoszący 20 kóp groszy, ciotki swej, Anny Krakowieńskiej, córki Feliksa, odstąpili 1563 r. Czaplińskiemu (Zs. Gr. Czers. 30 f. 575). Ta Anna była żoną Marcina Czaplińskiego (Ibid. 7 f. 422).

Maciej, z żony Jadwigi, 2-o v. Pawłowej Ranachowskiej, miał córkę Jadwigę i synów: Piotra i Stanisława, którzy przyznali 1581 r. długu siostrze 400 flor. (Ibid. 42 f. 510 i 49 f. 318). Synów Macieja musiało być więcej, bo regestra poborowe z 1580 r. wymieniają, w liczbie dziedziców Krakowian wielkich i mniejszych, Piotra z braćmi (Paw.).

Piotr, syn Macieja, zapisał 1609 r. pewną sumę żonie swej, Jadwidze z Belskich (Zs. Gr. Czers. 12 f. 510 i DW. 37 f. 605), a Stanisław, żonaty z Anną Ranachowską, wspólnie z którą sprzedał 1619 roku część swoją na Krakowianach mniejszych Grzybowskiemu (DW. 46 f. 575), pozostawił córkę Maryannę i synów: Wojciecha, Mikołaja i Macieja. Dwaj pierwsi kwitowali Parula 1609 r., a Maciej zeznał 1613 r. oblig na Czajkowskiego (DW. 35 f. 777 i 41 f. 658).

Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Andrzej Krakowiński, syn Andrzeja, zabezpieczył 1527 r. posag żonie swej, Annie z Glinek (Zs. Gr. Czors. 8

171). Miał on córki: Dorotę, żonę Jana Mirowskiego 1563 r. i Annę, żonę Marcina Sankowskiego 1561 roku, oraz synów: Franciszka, Stanisława i Serafina (Zs. Warec. 9 f. 304; Zs. Gr. Czers. 27 f. 301). Z nich:

Franciszek (Zs. Gr. Czers. 36 f. 20) wymieniony w regestrach poborowych z 1580 r., wraz z bratanką swoją Cecylią, córką Stanisława, jako współdziedzic Woli Krakowińskiej (Paw.). W tym roku jednak już nie żył, bo Piotr Krakowieński wystawił oblig 1577 r. na rzecz Stanisława i Katarzyny, dzieci niegdy Franciszka (Zs. Gr. Czers. 44 f. 925).

Stanisław, żonaty 1560 r. z Anną Piotrowską, zabezpieczył 1563 r. 80 kóp drugiej swej żonie, Barbarze z Borowskich. Córka jego, Cecylia, 1589 r. za Zygmuntem Michałowskim z Michałowic (Perp. Czers. 1 A f. 36).

Serafin, syn Andrzeja, opłacał 1563 roku pobór z Woli Krakowińskiej (Wittyg). Synowie jego: Andrzej i Paweł, zawarli umowę 1605 roku (DW. 32 f. 529).

Andrzej wyznaczył posag córce Teofili 1609 r. i w tymże roku zastawił część swoją młyna w Woli Krakowińskiej, bratu Pawłowi, a 1613 roku, wspólnie z żoną Małgorzatą, sprzedał część swoją Woli Stefanowi (DW. 35 f. 759; 37 f. 540 i 41 f. 36). Synem jego mógł być Paweł, bo syn Andrzeja, sprzedający część Szamot Regulskiemu 1653 r. (DW. 52 f. 215).

Paweł, żonaty z Katarzyną Jeżewską, której 1607 r. zabezpieczył posag na Krakowianach i Woli (DW. 34 f. 870; 37 f. 540 i 49 f. 1469), pozostawił synów: Kaspra, sprzedającego 1626 r. część swoją w Żerowie, Krzysztofa i Serafina, sprzedających 1640 r. część swoją na Woli (Perp. Czers. 7 f. 287 i DW. 49 f. 1412).

W 1605 roku wywodził się ze szlachectwa w Warszawie, Andrzej Krakowiński, syn Stanisława, wnuk Walentego, a świadkowie, powołani przez niego z linii ojczystej, Stanisław i Piotr Krakowińscy, synowie Macieja, podstarościego warszawskiego, zeznali, że jest szlachcicem h. Prus, urodzonym z Jadwigi Rochalskiej h. Bylina (DW. 32 f. 1380).

Stanisław, ojciec wywodzącego się Andrzeja, wymieniony razem z bratem Jakóbem w regestrach poborowych 1580 roku, jako dziedzic części Krakowian małych.

Żyjący w drugiej połowie XVI-go wieku Wojciech Krakowiński, pozostawił z żony Zofii: Walentego, Katarzynę, Agnieszkę, Krzysztofa, Pawła i Stanisława, którzy sprzedali 1605 r. część swoją Krakowian Mierzejewskiemu (DW. 32 f. 681). Wojciech miał jeszcze syna Adama, który pozwał 1607 r. Badowskiego o sumę (DW. 34 f. 270). Z nich:

Adam i Stanisław sprzedali 1607 r. część swoją Woli Krakowińskiej, Pawłowi, synowi Serafina. Walenty i Paweł sprzedali 1634 r. również część swoją na Woli Pajewskiemu, a nabyli 1655 r. od Pogroszewskich Siestrzenie. Walenty zeznał 1638 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Dąbrowskich. Paweł, żonaty już 1605 r. z Agnieszką Żerowską, dzieli się z krewnymi Żerowem. Córka jego, Barbara, za Janem Szamotą (DW. 34 f. 900; 48 f. 1574; 49 f. 735; 52 f. 1042; Perp. Czers. 2 f. 202 i 7 f. 137). Albert, podstarości inowłodzki 1615 r.

Stanisław, syn Wojciecha, pozostawił córkę Agnieszkę, 1625 r. żonę Bartłomieja Szamoty (Perp. Czers. 7 f. 189).

Adam, syn Wojciecha, miał synów: Adama, Jana i Stanisława, którzy sprzedali 1623 r. Służewskiemu, część Woli Krakowińskiej i Pawła, który sprzedał 1646 r. plac w Szamotach Nosowskiemu.

Jan, syn Adama, sprzedał 1640 r. Potrykowskiemu, część Woli Krakowińskiej, a 1651 r. oddał synowi Maciejowi część Krakowian (Perp. Czers. 6 f. 540; DW. 50 f. 1466; 49 f. 1533 i 51 f. 1460).

Adam, syn Adama, brat Jana, sprzedał 1633 r. Parulowi część Krakowian, a syn jego, Adam, żonaty 1-o v. z Maryną Leszczyńską, 2-o v. z N. Rudzką, sprzedał część tamże Puchale, 1685 r. (DW. 48 f. 1211; 56 f. 1337 i 58 f. 1308).

Krzysztof, syn Adama, ur. z Rudzkiej, żonaty 1696 r. z Agnieszką Regulską, 2-o v. Adryjanową Brzumińską, 3-o v. Władysławową Turowską, miał syna Jana, żonatego z Katarzyną Leśniewską. Żył on jeszcze 1762 r., w którym sprzedał część Szamot Waligórskiemu (DW. 82 f. 363 i 472; 91 f. 233).

Na Krakowianach-Pławach dziedziczyli: Jan, syn Walentego, żonaty 1568 roku z Barbarą Boską (Zs. Gr. Czers. 36 f. 154), Zofia, wdowa po Wojciechu z Wielkich Krakowian, Stanisław Sławosz z Krakowian mniejszych, Katarzyna, wdowa po Marcinie, Bartłomiej i Jakób, syn Benedykta z Krakowian - Pławów, a na Krakowianach małych jeszcze Piotr, syn Hieronima z Woli Krakowińskiej i Piotr, syn Andrzeja *Trzcinki* 1580 r. (Paw.). Maciej, syn Stanisława, z tychże Krakowian-Pławów, zastawił część tamże 1605 r. Parulowi. Stanisław, syn Wojciecha, część swoją tamże zapisał 1609 r. synowi Krzysztofowi. Zofia, siostra Krzysztofa, za Adamem Mierzejewskim.

Marcin, syn Franciszka, zastawił tamże 1609 r. część swoją Mierzejewskiemu, a 1620 r. oddał tę część synowi Stanisławowi, który zeznał 1647 r. zapis dożywocia z żoną Barbarą (DW. 32 f. 425; 37 f. 1027, 1029 i 1033; 40 f. 2327; 46 f. 942 i 50 f. 1559). Jan i Andrzej, bracia, dziedziczyli także 1619 r. na Krakowianach-Pławach (DW. 46 f. 738).

Ewa, córka Wojciecha, 1557 r. za Mikołajem Słączyńskim (Zs. Gr. Czers. 22 f. 251). Wawrzyniec, nieżyjący 1564 r., żonatym był z Aleksandrą Otrembuszówną (Zs. Warec. 29 f. 52). Inny Wawrzyniec, syn Andrzeja i Marcin, syn Hieronima z Woli Krakowińskiej, ręczą 1564 r. za Prażmowskim. Jan, syn powyższego Hieronima, w Czersku 1566 r. (Zs. Gr. Czers. 31 f. 463 i 33 f. 640).

Stanisław, syn Mikołaja z Wielkich Krakowian, zabezpieczył 1566 roku żonie swej. Annie z Głuchowskich, 30 kóp posagu. Syn jego, Krzysztof, sprzedał 1619 r. poddanego Służewskiemu (Ibid. 34 f. 19 i DW. 46 t. 676).

Wojciech, syn Stanisława, żonaty z Małgorzatą Pniewską, dziedziczył 1616 roku na Sulistriewie i Siwowie (Perp. Czers. 5 f. 181). Stanisław, syn Franciszka, nabył 1619 r. od Glinieckiego, część Piotrowic i Dąbrówki. W 1616 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Anną, wdową do Andrzeju Piotrowskim. Synowie jego: Wawrzyniec i Krzysztof, nabyli 1650 r. część Piotrowic od Piotrowskich. Wawrzyniec zeznał 1651 r. zapis dożywocia z żoną, Aleksandrą z Otrębuszów. Jakób i Władysław, synowie Wojciecha, sprzedali 1660 r. część swoją na Piotrowicach bratu Pawłowi (Ibid. 5 i 147; 6 f. 77 i 110; 10 f. 440; 11 f. 338 i 428; Perp. Czers. 12 f. 162).

Aleksander, żonaty 1619 r. z Anną Pogroszewską (DW. 46 f. 684). Wincenty zeznał 1655 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Wolskich (Perp. Czers.

11 f. 764). Paweł, z województwem sieradzkiem, a Adam i Jan, z ziemią warszawską, podpisali elekcyę króla Michała.

Jan, syn Jana, żonaty z Maryną Siedlecką, zapisał 1670 r. pewną sumę, kościołowi w Żelechowie (DW. 54 f. 1866 i 56 f. 1185). On to pewnie był podpisarzem grodzkim opoczyńskim 1684 r. (Zap. Lub. 61 f. 4).

Andrzej i Stanisław, z ziemi sochaczewskiej i Jan, z ziemi warszawskiej, elektorowie Jana III-go. Łukasz, syn Franciszka i Zofii Petrykowskiej, zeznał 1683 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Piotrowskich, córką Jana (Perp. Czers. 14 A f. 61 i DW. 58 f. 665). Podpisał on, wspólnie z Jakóbem, elekcyę Augusta II-go. Hieronim, towarzysz chorągwi pancernej, 1699 r. (Perp. Czers. 16 A f. 148). Domicella z Dorosiewiczów, 1-o v. Aleksandrowa Pracka, 2-o v. Janowa Krakowińska, wdowa, zawarła 1711 roku układ z Dąbrowskim i Grzybowskim (Ibid. 17 f. 250). Jan, żonaty 1-o v. z Katarzyną Turowską, 2-o v. z Katarzyną Leśniewską, następnie żoną Jana Krakowińskiego, syna Krzysztofa, z pierwszej żony miał córkę Maryannę, za Janem Zeymanem i synów: Jerzego, Kazimierza i Tomasza, a z drugiej—syna Ignacego. Sprzedali oni 1765 i 1774 r. części swoje na Brzuminie-Pawłowicach, Wylezinie i Szamotach, Puchale Waligórskiemu (Perp. Czers. 31 f. 327; 30 f. 414; DW. 85 f. 291 i 91 f. 233).

KRAKOWIŃSCY h. RADWAN. Że na powyższych Krakowianach dziedziczyli i Radwanici, dowodzi wywód szlachectwa Szymona Stefana Parula w Warszawie, z 1605 r., przy którym świadkowie jego z linii macierzystej zeznali, że matka jego była Elżbieta Krakowińska herbu *Wierzbowa*, to jest *Radwan* (DW. 32 f. 1405):

KRAKOWIŃSCY h. WIENIAWA. Pieczęć N. Krakowińskiego, komisarza granicznego 1722 r., ma przedstawiać Wieniawę (Wittyg).

KRAKOWKA strenuus miles Mikołaj, otrzymał 1410 r. 50 grzyw. na wsi Łąkach, w krakowskiem (KMP). Stanisław, żonaty 1601 r. z Anną Olszewską (Mil. f. 305; Gr. Droh.).

KRAKOWOWIE h. BOŃCZA. Jan Krakow, miecznik bielski, umarł 1669 roku (Sig. 11). Ludwik Job, syn Karola Edwarda, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Patrz *Krokowie.*

[KRAKOWSCY. Stanisław Krakowski z żoną Teklą, sprzedali 1787 roku Przegalińskiej dworek na ul. Hożej i Kruczej w Warszawie (DW. 103 f. 1177).]

KRAKWICZOWIE h. KRAKWICZ (trzy karpie o jednej głowie) w Wielko-Polsce. W końcu XIV-go wieku występują w aktach pyzdrskich i kościańskich bracia Krakwicze, Hanlin, Piotr i Janusz, piszący się z Kąkolewa, w latach 1393—1400. Janusz, od dziedzictwa swego Popowa, nazywany także Popowskim w latach 1398 — 1400. Obok nich pojawiają się zapewne ich stryjeczni bracia, Olbracht z Czerwonego Kościoła, ożeniony, zdaje się, z Hanką Radomicką 1400 r., Piechno z Karśca i Karchowa, zmarły już 1399 r., w którym występuje jego wdo-

wa i dzieci i Szczepan v. Szczechno, z Kuszkowa i Kowrzączy 1398 r. (Leksz.). Ulrych Krakwicz, na uniwersytecie krakowskim 1404 r.

Olbracht Krakwicz z Czerwonego Kościoła i Janusz z Kąkolewa, bracia klejnotniki, świadczyli 1413 r. w Kościanie, przy wywodzie szlachectwa Jurkowskiego. Herb ich Krakwicz przedstawia: *tres pisces super clipeo cum uno capite, wlgariter trzy carpe* (Pis. Dz. Pols. IX f. 307 i 308).

Janusz Krakwicz z Rambina, h. Karpie, 1432 roku (Notat. Zamoyskiego; Piekos.).

KRALEWSCY. Jacek Kralewski otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. W 1752 r., w którym wspólnie z żoną Katarzyną, otrzymał wójtostwo w Ostrowitem, w starostwie golubskiem, był sekretarzem królewskim i prokuratorem sądów asesorskich (M. 229 f. 525 i 265 f. 186).

Stanisław nabył 1784 r. w Warszawie, sumę od Gawdzińskiego (DW. 100 f. 643). Maryanna z Kralewskich, 1-o v. za Marcinem Szamotą, 1827 r. wdowa po Fabianie Cholewskim, zamieszkiwała w Cholewach.

KRALL Ludwik otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 i herb Ostojczyk (Ostr. 2444). Jerzy Krall był 1669 r. rajcą i posłem lwowskim (V. L.).

KRAMKOWSCY h. CHOLEWA z Kramkowa, w ziemi nurskiej, którą to wieś posiadali 1578 r. Adam, Albert, Trojan i inni (Paw.). W 1585 r. dziedzicami Kramkowa byli: Stanisław, Wojciech, Baltazar i Krzysztof, synowie Mikołaja, a 1599 roku Sebastyan, syn Wawrzyńca, Hieronim, Stanisław i Mateusz, synowie Wawrzyńca, Wojciech i Mateusz, synowie Łukasza, Stanisław i Jakób, synowie Marcina (Wyr. Lub. 18 f. 624; 76 f. 711 i 80 f. 300).

Kazimierz Kramkowski, cześnik podlaski 1738 r., rezygnawał z urzędu 1752 roku, w którym został cześnikiem, Antoni Szymon.

Baltazar i Józef podpisali, z ziemią wiską, elekcyę Augusta II-go, a Antoni i Franciszek, z ziemią bielską i Antoni Szymon, cześnik podlaski, poseł ziemi łomżyńskiej, obiór Stanisława Augusta. Ów Antoni Szymon, żonaty 1755 r. z Kunegundą Dembowską, zmarłą 1757 roku, był cześnikiem jeszcze 1783 roku (DW. 99 f. 98).

Za Augusta III-go przyznane zostało dożywocie Katarzynie z Ołdakowskich, żonie Franciszka Kramkowskiego, łowczego bydgoskiego, na wójtostwie goniądzkim (Kancl. IV f. 109).

Stanisław Wojciech i Marcin, synowie Grzegorza i Apolonii z Ćwiklińskich, wnukowie Józefa Stanisława, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie buskiem, a Tomasz 1841 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Seweryn Wacław i Aloizy Antoni Jan, synowie Wacława, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem. przed 1850 r.

KRAMPTHENER Rafał podpisał, z województwem malborskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

z KRAMPY, patrz *z Krępy*.

KRANIEWICZ Kazimierz, wojski mozyrski, podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę króla Michała.

z KRAPLEWA Jodok, rycerz, sprzedał 1351 r. sołectwo tamże. W liczbie świadków znajduje się Langhans z Kraplewa (Kętrz. f. 362).

KRASECCY. Józef Krasecki, syn Michała i Maryanny Romanowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

KRASICCY h. ROGALA wyszli z Siecina, w ziemi dobrzyńskiej, a wzięli nazwisko ze wsi Krasic, w ziemi przemyskiej, która weszła w ich dom w połowie XVI-go wieku.

Jakób Krasicki świadczy 1542 r. przy rozgraniczaniu dóbr w przemyskiem (AGZ. XIX f. 609). Tenże Jakób Krasicki z Siecina, żonaty z Barbarą Orzechowską, która mu wniosła w posagu Krasice, pozostawił trzech synów: Aleksego, Marcina i Stanisława.

1. Aleksy, piszący się z Siecina i Grochowiec, wojski przemyski i zastępca starosty przemyskiego, 1569 r. (AGZ. X. 1489), nieżyjący już 1580 r., posiadał Witorzyńce i Darowice, ze starostwa medyckiego (M. 123 f. 237). Żonaty 1-o v. z Barbarą z Nowego Miasta, 2-o v. z Zofią Fredrówną, pozostawił z pierwszej żony córki: Barbarę Mikołajowę Zarszyńską, chorążynę sanocką i Jadwigę, za Szymonem Humnickim, wojskim sanockim, oraz synów: Jana, Jeremiasza, Stanisława i Jakóba, dziedziców Grochowiec (Wyr. Lub. 4 f. 584; 22 f. 1200 i 63 f. 1036). Jeremiasz był księdzem, proboszczem w Przemyślu, zabitym 1621 r. Darował on 1605 r. część swą Nowego Miasta Jezuitom w Przemyślu. Pozostali trzej bracia, Jan, Stanisław i Jakób, za zgodą stryjów swoich, Stanisława oboźnego koronnego, starosty lubomelskiego i Marcina, wojskiego przemyskiego, rozdzielili się 1593 r., pozostałym po ojcu majątkiem (Zap. Lub. 7 f. 595). Z nich:

Herb Rogala.

Jan, dworzanin królewski 1597 r. (Wyr. Lub. 71 f. 69), żonaty z Zuzanną Pieniążkówną z Kruźlowej (M. 166 f. 178), pozostawił: Jana, Marcina, Mikołaja, Elżbietę i Annę Konstancyę, którym wyznaczył opiekę 1607 r. (M. 152 f. 75). W 1600 roku najechał w Bukaczowcach i zabił Stanisława Ligęzę, 1606 r. chce odebrać Jezuitom Nowe Miasto. Następnie jednak, pokutując za gwałty te, darował im Hruszatycze. Elżbieta wyszła za Jana Dunikowskiego, podsędka przemyskiego, 1611 r., a Anna Konstancya była żoną Piotra Bolestraszyckiego, podczaszego przemyskiego. Jan został stolnikiem sanockim 1633 r., a o Marcinie i Mikołaju nie ma wiadomości. Być może, że to ten Mikołaj Krasicki, w latach 1595 — 1604 był mansionarzem i psalterzystą w katedrze krakowskiej.

Stanisław nie miał potomstwa, a Jakób umarł bezdzietny w Poznaniu 1603 roku (Div. Mon. Hist.).

2. Marcin, drugi syn Jakóba, wojski przemyski 1581 roku po bracie Aleksym, otrzymał 1597 r. konsens królewski, na odstąpienie Cholewic i Krzeczkowa, w ziemi przemyskiej, bratankowi swemu Janowi i żonie jego, Pieniążkównej z domu (M. 141 f. 99). Żona jego, Elżbieta z Mielnowa (Manasterska), z której miał kilka córek zostawić, a z nich Katarzyna Urszula, zamężna Grochowska, była babką arcybiskupa lwowskiego (M. 136 f. 328).

3. Stanisław, najmłodszy syn Jakóba, właściciel Krasic 1563 r. (M. 96 f. 145), wojski przemyski 1567 r., w ktorym otrzymał Bobrek, ze starostwa lelowskiego (M. 101 f. 142), sekretarz królewski 1569 r. (M. 105 f. 209) i dworzanin 1570 r. (AGZ. X. 1539), stolnik lwowski 1574 r., otrzymał 1580 r. od króla zwolnienie stawania w sądach, w czasie wojny (AGZ. X. 2113). W 1580 r. otrzymał starostwo bolimowskie, a 1581 r. jest oboźnym koronnym i starostą lubomelskim (M. 124 f. 82 i 125 f. 210). W 1585 r. otrzymał starostwo dolińskie. W 1593 r. jest kasztelanem przemyskim i ochmistrzem dworu królowej (M. 138 f. 350). W 1580 r. nabył Dubiecko, założył Krasiczyn, w którym zaczął budować zamek. Dzielny wojownik, odznaczył się we wszystkich walkach z Moskwą i Tatarami. Zygmunt August polecił mu dopilnowanie ukarania śmiercią Tomszy, hospodara wołoskiego i uspokojenia zrewoltowanej Wołoszczyzny.

Stefan Batory, któremu Stanisław towarzyszył w wojnie moskiewskiej, zlecił mu odebranie Połocka od Moskwy, w końcu Zygmunt III-ci, któremu towarzyszył do Gdańska, użył go do stłumienia tumultu pospólstwa w tem mieście. Żonaty 1-o v. z Katarzyną z Chodorowstawu Żórawińską, dożywotniczką starostwa bobreckiego 1569 r. (M. 105 f. 209), miał z niej synów: Jerzego i Marcina, 2-o v. 1579 r. z Katarzyną Jakubowską, dla której wyjednał dożywocie na starostwie lubomelskiem (M. 154 f. 165), 3-o v. 1588 r. z Anną, córką Jerzego Pietkiewicza Jodki z Wysokiego, wojskiego brzeskiego litewskiego (M. 134 f. 308 i 140 f. 8). Córka jego, Katarzyna, wyszła za Jana Daniłowicza, wojewodę ruskiego (M. 160 f. 118). Druga córka Anna, miała być za Kasprem Stanisławskim, podkomorzym sanockim. Stanisław, kasztelan przemyski, rozdzielił 1596 r. dobra swoje między synów, urodzonych z Żórawińskiej.

Jerzy, starszy, w 1596 roku starosta doliński, otrzymał Dubiecko z zamkiem i wsiami przyległemi i pałac w Krakowie, a młodszy, Marcin, starosta bolimowski, dostał Śliwnicę z zamkiem i wsiami przyległemi i pałac w Warszawie. Jerzy jednocześnie odstąpił bratu Marcinowi dwie wsie, które w spadku po matce otrzymał, a obaj bracia przyznają macosze swej, Annie z Wysokiego, dożywocie, na dobrach od ojca otrzymanych (M. 127 f. 73; 140 f. 3, 6 i 8).

Marcin, młodszy syn Stanisława, kasztelana przemyskiego, dziedzic Krasiczyna, gdzie budowę zamku ukończył i wzniósł kościół i uposażył, starosta bolimowski 1596 r. i lubomelski 1601 r., krajczy królowej Konstancyi 1606 r. (M. 151 f. 70), starosta przemyski 1616 r., kasztelan lwowski 1617 r., w końcu wojewoda podolski 1630 r., umarł w roku następnym.

W wojnach przeciwko Moskwie, Tatarom i Turkom brał udział, dowodząc własnemi rotami. Kilkakrotnie sprawował poselstwa do cesarza Ferdynanda II-go, który obdarzył 1631 r. tak jego, jako też i brata jego Jerzego, godnością hrabiów Św. Państwa Rzymskiego. Zygmunt III-ci i królowa Konstancya, odwiedzili go w Krasiczynie.

Żonaty z Barbarą Tarnowską z Tarnowskiej Woli, córką Stanisława, kasztelana inowłodzkiego, która zrzekła się majątku rodzicielskiego 1596 r., a której Marcin zabezpieczył posag 1600 r., nie pozostawił potomstwa. W 1616 r. zapisał siostrzenicy i wychowance swej, córce Jana Daniłowicza, wojewody ruskiego, 20,000 flor. posagu, oprócz wyprawy, kosztowności i sreber, i Annie z Bużenina Pstrokońskiej, córce Jana, kasztelana wieluńskiego, 4,000 flor. (M. 140 f. 23 i 25; 144 f. 104; 160 f. 116, 117, 118 i 119). Zamek przemyski, kościół i klasztor Karmelitom Bosym w Przemyślu wymurował. Kościół ten obecnie obrócony na katedralny unicki.

Herb hr. Krasickich.

Jerzy, starszy syn Stanisława, kasztelana przemyskiego, hrabia Państwa Rzymskiego 1631 r., dziedzic na Dubiecku, starosta doliński 1596 r., wprowadzony został do Bobrku 1578 r. (M. 122 f. 208). W 1610 r. jest chorążym halickim; umarł 1645 r. Musiał jednak utracić urząd wcześniej, prawdopodobnie 1638 roku, w którym został uznany za waryata. W 1595 r. Jerzy z Siecina Krasicki zrzekł się urzędu stolnika przemyskiego; prawdopodobnie on nim był. W 1641 r. starostwo dolińskie odebrane zostało wskutek wyroku Jerzemu i nadane Stanisławowi Krasickiemu, musiało mu być jednakże zwrócone, skoro po jego śmierci otrzymał je Daniłowicz (M. 186 f. 305; 189 f. 296 i 560).

Jerzy zaślubił ks. Annę Sanguszkównę Koszyrską, córkę ks. Hrehorego, kasztelana bracławskiego i ks. Zofii z Hołowczyna, córki ks. Jarosława Jarosławicza Mikitynicza. Brat jej, ks. Adam, wojewoda wołyński, umarł 1653 r. bezpotomnie i odpowiednio do woli jego, objawionej w testamencie, wszystkie jego dobra przeszły na Krasickich.

Jerzy, chorąży halicki, pozostawił pięciu synów: Stanisława, Jerzego Kazimierza, Mikołaja, Marcina Konstantego i Adama Władysława (Zap. Lub. 48 f. 391) Z nich:

A). Hr. Stanisław, jako syn Jerzego, starosty dolińskiego, został 1628 r. podczaszym łomżyńskim. Elektor Jana Kazimierza, zawarł 1666 r. układ z bratem Kazimierzem (M. 206 f. 223). W 1645 roku król zlecił staroście lwowskiemu obronę Kowalskiego, stolnika lwowskiego, przed napaścią Stanisława, podczaszego łomżyńskiego, którego pomocnicy skazani na banicyę (AGZ. X. 4195 i 4215). Awanturnik, tak jak ojciec, siłą musiał być wyrzucony ze starostwa dolińskiego (Patrz o nich Łozińskiego Prawem i Lewem).

B). Hr. Jerzy Kazimierz v. Kazimierz, pozwał, wraz z braćmi, 1651 roku urząd grodzki lubelski, 1685 r. procesował Grochowskiego (Zap. Lub. 43 f. 216 i 61 f. 1464), a 1666 r. otrzymał kilkanaście listów żelaznych, do 31 spraw z różnemi osobami, w których na banicyę i infamię skazany został, co dowodzi jego niespokojnego ducha i zamiłowania w procesach (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 48 — 58). Nabył on Bachórzec, a żonaty z Barbarą Naruszewiczówną, kasztelanką żmudzką

wdową po ks. Andrzeju Dolskim, podkomorzym wołkowyskim (Zap. Lub. 47 f. 1024 i Kniaź.), nie pozostawił potomstwa. Majątek cały zapisał bratankowi swemu Karolowi, wsie Przedzielnicę i Hubice Karmelitom bosym w Przemyślu i 7,000 flor. OO. Jezuitom w Piotrkowie.

C). Hr. Mikołaj, archidjakon łucki, proboszcz krasicki i sekretarz królewski 1633 r., podał do oblaty w Trybunale lubelskim dyplom cesarza Ferdynanda II-go z 1631 r., nadający tytuł hrabiowski Św. Państwa Rzymskiego, Marcinowi i Jerzemu Krasickim (Zap. Lub. 34 f. 55 i 429). Następnie biskup argiweński i sufragan łucki 1641 r. (AGZ. X. 4075 i Zap. Lub. 40 f. 500). W 1648 roku podpisał, z województwem wołyńskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

D). Hr. Marcin v. Marcin Konstanty, dziedzic Tarnawca (Zap. Lub. 45 f. 519) i Denowa, który nabył, został podczaszym przemyskim 1649 r., a kasztelanem przemyskim 1671 r. Elektor króla Michała, odstąpił 1664 r. należący do niego Kamień Koszyrski, ze wszystkiemi przyległościami, bratu Adamowi Władysławowi (Zap. Lub. 48 f. 660). Tak jak brat jego, Jerzy Kazimierz, niespokojnego ducha i procesowicz, skazany 7 razy na banicyę i infamię, otrzymał 1666 r. do tych spraw glejty królewskie (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 58 i 59). Żonaty 1-o v. z Zofią Ossolińską, kasztelanką czerską, 2-o v. 1666 r. z Elżbietą Korniaktówną, córką Aleksandra (Zap. Lub. 50 f. 14), a 3-o v., jak się zdaje, z Anną Konstancyą Stadnicką, podczaszanką sanocką, która 1671 r. w Krasiczynie zawarła z siostrą układ spadkowy po Czuryłach, z pierwszej żony pozostawił córki: Rozalię Aleksandrowę Woroniczową, podkomorzynę kijowską i Konstancyę Janowę Wojakowską, kasztelanowę przemyską, a z drugiej — córkę Urszulę, żonę 1-o v. Andrzeja Modrzewskiego, podskarbiego nadwornego, 2-o v. Prokopa Granowskiego, starosty żytomierskiego, 3-o v. Aleksandra Feliksa Lipskiego, wojewody kaliskiego, wdowę po tym ostatnim 1702 r. (Gr. Bełs. i Sig. 15) i synów: Jerzego, stolnika przemyskiego, żonatego z ks. Teofilą Czartoryską, 2-o v. Grzegorzową Ogińską, córką ks. Jana Karola, podkomorzego krakowskiego i Anny Zebrzydowskiej, wojewodzianki krakowskiej, zmarłego bezpotomnie 1687 r. i Aleksandra, na uniwersytecie w Padwie 1684 r., także bezpotomnego z Heleną Lipską, kasztelanką małogoską, wdową po Samuelu Lanckorońskim, a 3-o v. Stefanową Humiecką.

E). Hr. Adam v. Adam Władysław, piszący się z Krasiczyna, na Kamieniu Koszyrskim, Rokietnicy, Boratynie, Tuligłowach etc., dworzanin królewski 1665 r., zmarły w Rokietnicy 1677 r., nazywany w aktach późniejszych stolnikiem wołyńskim, zapisał 1643 r. 25,000 flor. i dożywocie żonie swej, Izabelli Jeło Malińskiej, córce Mikołaja i ks. Krystyny Wiśniowieckiej (Zap. Lub. 49 f. 102 i M. 190 f. 9, 21 i 23). Drugą jego żoną była Helena Woroniczówna, chorążanka kijowska, wdowa po Krzysztofie Tyszkiewiczu, wojewodzie czerniechowskim. Z tą ostatnią bezpotomny, a z pierwszej żony pozostawił: Jana, zabitego przez szwagra Suchodolskiego, Karola, Maksymiliana, o którym nie dochowały się żadne wiadomości, Helenę Józefowę Karolowę Niemierzycową i Urszulę, 1-o v. Stanisławowę Suchodolską, łowczynę czerniechowską, 2-o v. Janowę Zielińską, starościnę ciechanowską, 3-o v. Adamowę Lubowiecką, starościnę oświecimską (Zap. Lub. 49 f. 296; Woł. VI D f. 16, 45; VII A f. 1, 106, 109; VII C f. 29; VIII A f. 286, 396, 675; IX f. 466 i 743).

Hr. Karol v. Karol Aleksander, trzeci z kolei syn Adama Władysława, dziedzic Dubiecka, Rokietnicy, Tuligłów, Kamienia Koszyrskiego, Kniażej Krynicy,

Włodzimierca, Wigorzy etc., rotmistrz królewski 1690 r. (Zap. Lub. 66 f. 262), elektor Augusta II-go, kasztelan chełmski 1709 r., umarł 1717 r. Żonaty 1-o v. z ks. Katarzyną Czetwertyńską, córką ks. Stefana, chorążego wołyńskiego (Bracł. XVII f. 1954), 2-o v. z Eleonorą z Rozdołu Rzewuską, podskarbianką nadworną koronną (M. 250 f. 20), z pierwszej żony pozostawił syna Józefa, a z drugiej — Jana, Wincentego, Feliksa, Dominika zmarłego bezpotomnie, Jacka, Annę, ur. 1707 r., żonę 1-o v. Antoniego Cetnera, starosty korytnickiego i żytomierskiego, 2-o v. 1731 r. Ignacego Sapiehy, wojewody mścisławskiego, zmarłą 1752 r., pochowaną w Wisznicach i Izabellę. za Józefem Duninem Karwickim, podkomorzym Augusta III-go. Były jeszcze dwie córki, Rozalia i Teresa, ale te zmarły pannami (DW. 66 f. 806 i Czerniech. f. 940 i 948; Bracł. XV f. 1470 i 1675; XVI f. 43 i 170; Woł. X f. 757; XI f. 1085). Z nich:

Hr. Jacek, ur. 1713 roku, żonaty z Teresą Drohojowską, córką Antoniego, sędziego ziemskiego przemyskiego i Ewy Konarskiej, nie pozostawił potomstwa.

Hr. Feliks, kasztelanic chełmski, żonaty 1744 r. z Franciszką Ledóchowską, 2-o v. Michałową Stoińską 1761 r. (Czerniech. f. 1456), pozostawił córkę Annę, za Cyryną i synów: Dominika i Jana. Ten ostatni, ożeniony z Rohozińską, miał syna hr. Michała, którego, z Kurdwanowskiej, syn hr. Adam.

Po trzech pozostałych synach Karola, kasztelana chełmskiego, idą trzy gałęzie tego domu.

I. *Gałąź starsza litewsko - wołyńska.* Założyciel jej hr. Józef v. Józef Stefan, najstarszy syn Karola v. Karola Aleksandra, kasztelana chełmskiego, z pierwszej jego żony, ks. Katarzyny Czetwertyńskiej (Bracł. XIV f. 1060), miał być mianowany kasztelanem lwowskim przez Leszczyńskiego, umarł 1712 r. Utrzymują, że był kasztelanem halickim i nawet w aktach czasem tak go tytułują (DW. 67 f. 136), ale miejsca nie ma na jego urzędowanie i przypuszczam, że nie lwowskim, a halickim kasztelanem był mianowany przez Leszczyńskiego i stąd ten tytuł mu pozostał. Dziedzic Kniażej Krynicy i Włodzimierca, zaślubił w Kodniu 1703 roku Justynę Annę Sapieżankę, córkę Kazimierza, wojewody trockiego i Franciszki z Kopciów (Sap.). Z niej: Karol, Jan, Aleksander i Maryanna, żona 1-o v. Antoniego Czermińskiego, kasztelana małogoskiego, który jej 1728 r. zapisał dożywocie, 2-o v. Jana Dembińskiego, starosty wolbromskiego (Bracł. XVI f. 43; DW. 67 f. 136 i 83 f. 1716).

Hr. Karol umarł bezpotomnie.

Hr. Aleksander v. Aleksander Ferdynand, z Halszki Wielhorskiej, pozostawił syna hr. Rocha Fryderyka, starostę mereckiego 1761 r., żonatego z Elżbietą Reyówną, z której syn hr. Franciszek Salezy, deputat czerniechowski na Trybunał piotrkowski 1777 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1785 r., a Orła Białego 1791 r., rotmistrz kawaleryi narodowej 1785 r. i szambelan Stanisława Augusta, umarł 1821 r. W 1785 r. był kandydatem do kasztelanii zawichostskiej, a 1786 roku do kasztelanii małogoskiej (MP.). Zaślubił 1787 r. Aleksandrę Grabowską, córkę Jana z Konopnicy, generała lejtnanta wojsk litewskich i Elżbiety z Szydłowskich, zmarłą w Warszawie 1789 r., pochowaną na Powązkach. W 1787 r. kwitował jej rodziców, z odbioru posagu i zeznał z nią dożywocie. W 1803 r. dobra Skałę, Wierzbówkę i Skomoroszek, sprzedał Zbyszewskiemu (DW. 91 f. 481; 101

f. 691; 103 f. 78 i 232; 106 f. 1334; 113 f. 570 i 692; Bracł. XVII f. 1794 i 1945; Woł. XIII E f. 15).

Hr. Jan, na Kamieniu Koszyrskim, doszedłszy pełnoletności 1736 roku, potwierdził uczynioną przez braci darowiznę Hołuzyi z Wólką, Dominikowi Konopackiemu (Woł. XII f. 522), starosta drużyłowski i chorąży nadworny litewski 1746 roku, rezygnował z tego urzędu na rzecz syna Antoniego 1765 r. W 1733 r. poseł województwa ruskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). W 1768 r., procesując Worcella o 2,000 flor., zeznał, że jest synem hr. Józefa i Justyny Sapieżanki, a wnukiem hr. Karola, kasztelana chełmskiego i Katarzyny ks. Czetwertyńskiej, córki Stefana, chorążego wołyńskiego (Bracł. XVII f. 1954). Z Teodory Kotowiczównej, zmarłej 1754 r., pozostawił synów: Antoniego, Klemensa, Józefa. Franciszka, Michała i Ignacego, oraz córki: Annę, żonę Stanisława Cieszkowskiego, chorążego włodzimierskiego i Gertrudę, żonę Michała Płaskowickiego, sędziego ziemskiego pińskiego. Wdowa po nim 1822 roku.

A). Hr. Antoni, po ojcu 1765 r. chorąży nadworny litewski i starosta drużyłowski, zmarły 1777 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1774 r., zaślubił ks. Annę Szujską, starościankę zahalską, dziedziczkę Janowa (V. L. VIII f. 716), żonę 2-o v. Jana Tadeusza Orzeszki, wojskiego pińskiego, z której córka Barbara, wydana 1798 r. za Izydora Krasińskiego, generała b. wojsk polskich i syn Leon v. Leonard Aleksander, który nabył 1789 r., od matki i ojczyma, Laskowice (DW. 105 f. 416), a umarł bezpotomnie 1830 r.

B). Hr. Klemens był porucznikiem w gwardyi narodowej.

C). Hr. Józef, starosta wysocki 1768 r. (Bracł. XVII f. 1956), zaślubił Teresę Bekierską, córkę Dominika Ignacego, generała majora wojsk koronnych, z której pozostawił córki: Domicellę, żonę Józefa Marcina Młodeckiego, szambelana Stanisława Augusta, Agnieszkę Łączyńską i Otylię Turkułłową, oraz synów: *Leopolda* Aloizego, *Narcyza* Eugeniusza i *Konstantego* Gabryela Franciszka bezżennego. Z dwóch pierwszych:

Hr. *Narcyz* Eugeniusz, dziedzic Kniażej Krynicy, marszałek szlachty powiatu lipowieckiego, zaślubił Teklę Sarnecką, córkę Karola i z niej pozostawił trzech synów: Władysława, Hipolita Ludwika *Juliusza* i *Eustachego* Mikołaja Prota.

a) Hr. Władysław, oficer b. wojsk polskich, emigrant z 1831 r., umarł w Paryżu 1841 r.

b) Hr. Juliusz, dziedzic Kniażej Krynicy, żonaty z Anną hr. Krasicką, córką hr. Wincentego z Włodzimierca, pozostawił syna hr. Jana, dziedzica Kniażej Krynicy, kawalera honorowego maltańskiego, żonatego z Gabryelą hr. Krasicką, córką hr. Edwarda i Gabryeli ks. Ogińskiej, z której syn hr. Dionizy, ur. 1901 r. w Kniażej Krynicy.

c) Hr. Eustachy, dziedzic Woroszyłówki, zmarły 1872 r., z Seweryny hr. Krasickiej, córki hr. Marcina z Żabczyc, pozostawił: Józefa, zmarłego 1888 roku, Jana, Kazimierza Erazma, Teklę Abramowiczową, Paulinę Zaleską, Maryę i Leontynę.

Hr. Leopold, brat hr. Narcyza, właściciel Szabatówki, z Niesiołowskiej miał synów: *Józefa* Benedykta i Gracyana, zmarłego 1871 r., oraz córki: Justynę Be-

kierską, Marcelinę hr. Wielhorską, Józefę Rożniatowską i Cecylię Józefowę Podoską.

Hr. *Józef* Benedykt, zmarły 1872 r., właściciel Szabatówki, zaślubił Czarkowską i z niej pozostawił synów: hr. *Romana* Stanisława, właściciela Chrystynówki, ożenionego 1876 r. z Zofią Kaszycówną, z której syn hr. Aleksy Jan Maryan, mający przyznany tytuł hrabiowski 1885 r. w Cesarstwie i hr. *Hermana* Tytusa, właściciela Szabatówki, którego synowie: Józef Dominik i Antoni.

D). Hr. Franciszek, podkomorzy Stanisława Augusta 1781 r., zaślubił Teresę Dzierzkównę i z niej miał trzech synów: Andrzeja *Teodora* Gabryela Marcelego, Władysława Jana Pawła i Stefana Dominika *Rafała*.

Hr. Teodor na Owadnem i Lisowie, zaślubił Nepomucenę Podhorodeńską i z niej miał córki: Augustę, za Krzysztofem Grothuzem, Leonardę, za Leonem Podhorodeńskim (A. Izby Sąd. Cyw. Wołyńs. z 1834 r.), Faustynę, za Juliuszem Walewskim i Henrykę, za Stanisławem Cieszkowskim, oraz syna hr. Marcelego, ur. 1815 r., zmarłego w Chołoniewie 1888 r., właściciela Chołoniewa na Wołyniu, marszałka szlachty gubernii wołyńskiej 1849 r., żonatego ze zmarłą 1896 r. w Chołoniewie Ludwiką Prażmowską, córką Ksawerego, marszałka włodzimierskiego i Izabelli z Chojeckich. Jego potomstwo: hr. Zygmunt, zmarły bezpotomnie 1885 roku na Wołyniu, hr. Zofia, żona Alfreda Żółtowskiego i hr. Ksawery. Ten ostatni zaślubił 1884 r. w Kopaszewie Maryę Chłapowską, córkę Kazimierza i Anny z Chłapowskich i ma z niej: hr. Zofię, wydaną 1908 r. w Krakowie za Wacława Popiela, hr. Zygmunta i hr. Kazimierza, zmarłego 1907 r. w Kairze.

Hr. Rafał, brat hr. Teodora, właściciel Helenówki, zaślubił 1-o v. N. Kurnatowską, 2-o v. Helenę Kumanowską, wdowę po Abramowiczu. Z pierwszej żony synowie: hr. Herakliusz Aleksander *Bolesław* Rafał, żonaty z Zuzanną Abramowiczówną, ma córkę Paulinę, hr. Andrzej Izydor Benedykt *Zygmunt*, zmarły w Warszawie 1899 r., żonaty z Nartowską i Tekla Pruszyńska. Z drugiej żony: hr. Antonina, żona bar. Romualda von Neuhoff Leya, marszałka Prużańskiego i Aleksandra Stokowska.

E). Hr. Michał, szambelan dworu polskiego 1790 r., dziedzic Murawicy na Wołyniu.

F). Hr. Ignacy zaślubił Eufrozynę Jełowicką, córkę Marcina i Franciszki Piaskowskiej i z niej pozostawił synów: Józefa *Wincentego* Floryana Stanisława i *Marcina* Jana.

Hr. Wincenty, dziedzic Włodzimierca, zaślubił N. Stachowską i miał z niej syna *Ferdynanda* Józefa i córki: Annę, żonę hr. Juliusza Krasickiego z Kniażej Krynicy, Paulinę i Eufrozynę.

Hr. Ferdynand, zmarły 1887 r. w Włodzimiercu, z Maryi Rodziewiczówny, miał córkę Annę.

Hr. Marcin, dziedzic Żabczyc, ze Skirmontówny, miał syna hr. Artura, oraz córkę Leontynę, żonę hr. Eustachego Krasickiego z Woroszyłówki.

Hr. Artur, właściciel Żabczyc, zaślubił Henrykę hr. Ilińską, córkę hr. Janusza z Tajkór i Oktawii Morawskiej, z której syn hr. Jan *Henryk* i córka. Hr. Leon, syn hr. Jana *Henryka* 1901 r.

Gałąź ta hrabiów Krasickich ma przyznany tytuł hrabiowski w cesarstwie rosyjskiem, w latach 1852 — 1901.

II. *Gałąź druga na Dubiecku*, idąca po Janie, synie hr. Karola Aleksandra, kasztelana chełmskiego i Eleonory Rzewuskiej.

Hr. Jan, ur. 1704 r. i zmarły 1752 r. w Dubiecku, dziedzic Dubiecka, Bachórca, Boratyna i innych, kasztelan chełmski 1787 r., żonaty ze zmarłą w Dubiecku 1766 r. Anną Starzechowską, córką Jerzego, stolnika żydaczowskiego i Maryanny z Jelców (Czerniech. f. 1257), pozostawił córki: Maryę Kajetanowę Rościszewską i Brygidę, 1-o v. Starzeńską, 2-o v. Antoniowę Morską, kasztelanowę lwowską, oraz synów: Ignacego, Antoniego, Marcina, Franciszka Ksawerego i Karola. Z nich:

A). Hr. Ignacy, ur. w Dubiecku 3-go Lutego 1735 r., zmarły w Berlinie 14-go Marca 1801 r., pochowany w Gnieznie, jeden z najznakomitszych poetów i pisarzy XVIII-go wieku, przeznaczony został przez rodziców do stanu duchownego. W 1776 r., już jako kustosz lwowski, proboszcz przemyski i koadjutor opata wąchockiego, został proboszczem mościckim (Kancl. 31 f. 154). Jeszcze i kanonik warmiński, został 20-go Października 1766 r., koadjutorem biskupa warmińskiego, z prawem następstwa (Kancl. 31 f. 214). W końcu tegoż roku książę biskup warmiński, wyświęcony na tę godność 28-go Grudnia 1766 r., został 1794 r. arcybiskupem gnieźnieńskim. W 1766 r. otrzymał przywilej królewski, na erekcyę miasta Malina, w powiecie żytomierskim (Kancl. 31 II f. 223). W 1768 r. otrzymał paszport na wyjazd za granicę (Sig. 32). W 1774 r. został kawalerem orderu Orła Białego (Kancl. 52 f. 199). Był i członkiem warszawskiego Towarzystwa Przyjaciół nauk.

B). Hr. Antoni, ur. 1736 r. w Wielicku, zmarły 1800 r. w Dubiecku, dziedzic Dubiecka, Bachórca i innych, dyplomem z 1787 r., potwierdzony miał tytuł hrabiowski w Galicyi. Elektor Stanisława Augusta, jako kasztelanic chełmski i kawaler orderu Św. Stanisława, odstąpił 1775 r. poddanego Zaleskiemu (DW. 92 f. 960). Pułkownik Jego Król. Mości, członek Stanów galicyjskich 1782 r., zaślubił Różą Charczewską, damę Krzyża Gwiazdzistego 1788 r., zmarłą 1808 r., córkę Jana, kasztelana słońskiego i Franciszki Jezierskiej. Z niej córki: Anna Michałowa Charczewska, Katarzyna hr. Józefowa Stadnicka, starościna ostrska i Eleonora, kanoniczka sabaudzka, oraz synowie: Jan, Ignacy, Ksawery, Maciej i Józef. Z nich:

a) Hr. Jan, dziedzic Baranowa, zmarły tamże 1831 r., deputat na Trybunał lubelski 1792 r., kawaler krzyża Virtuti Militari, członek Stanów galicyjskich i cesarsko-królewski tajny radca austryjacki, zaślubił Maryę Annę Potocką, damę krzyża gwiazdzistego i damę pałacową cesarsko - austryjacką, zmarłą 1829 roku, córkę Józefa, krajczego wielkiego koronnego i Anny Teresy hr. Ossolińskiej. Z niej synowie: hr. Władysław, rotmistrz wojsk austryjackich, zmarły 1823 r. bezżennie; hr. Karol, ur. 1797 r., zmarły 1861 r. w Baranowie, właściciel Baranowa, Demitrowa i innych, major b. wojsk polskich, kawaler krzyża Virtuti Militari, deputat Stanów galicyjskich, szambelan dworu austryjackiego, ożeniony 1833 r. z wdową po bracie Henryku, Julią hr. Starzeńską, damą krzyża gwiazdzistego, córką hr. Franciszka Ksawerego z Grabownicy i Katarzyny hr. Jaworskiej, zmarłą 1877 r. w Tomanowie i hr. Henryk, zmarły 1832 roku, właściciel Wojkowa, Dąbrowicy

i innych, ożeniony 1829 roku z hr. Julią Starzeńską, następnie żoną jego brata Karola.

Hr. Karol pozostawił dwie córki: Annę, żonę hr. Kazimierza Drohojowskiego i Julię, damę krzyża gwiazdzistego, żonę 1-o v. 1864 r. Franciszka hr. Szirmay, szambelana dworu austryjackiego, 2-o v. 1873 roku Ludwika hr. zu Herberstein, także szambelana austryjackiego. Hr. zaś Henryk pozostawił córkę Karolinę, dziedziczkę Baranowa, za Adamem hr. Skorupką.

b) Hr. Ignacy, ur. 1767 r., zmarły 1844 r., właściciel Stratynia, Trybuchowiec i innych, deputat Stanów galicyjskich, kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r., wielki łowczy królestw Galicyi i Lodomeryi, komisarz cesarski na sejmy galicyjskie, zaślubił w Horożanie Magdalenę z Olbrachcic Bielską, kasztelankę halicką i z niej pozostawił synów: Antoniego i Zygmunta, młodo zmarłych, oraz córki: hr. Różę, dziedziczkę Trybuchowiec, żonę Adama Orłowskiego z Jarmoliniec i hr. Konstancyę, zmarłą 1873 r., dziedziczkę Stratynia, żonę Michała hr. Brzostowskiego.

c) Hr. Franciszek *Ksawery*, ur. 1774 r., zmarły 1844 r., właściciel Bachórzca, major huzarów wojsk polskich 1809 r., członek Stanów galicyjskich, zaślubił Julię Teresę hr. Mniszchównę, chorążankę wielką koronną, zmarłą 1845 r., damę krzyża gwiazdzistego, dziedziczkę Liska z przyległościami i z niej miał synów: Ksawerego i Edmunda.

Hr. Ksawery, ur. 1802 r., zmarł 1843 r. bezżenny.

Hr. Edmund, ur. 1808 r. w Bachórzcu, właściciel Liska, Bachorzca i innych, porucznik b. wojsk polskich, członek Stanów galicyjskich, kawaler wielkiego krzyża orderu papieskiego Św. Grzegorza, zaślubił 1836 r. Anielę hr. Brzostowską, dziedziczkę Bobuliniec i Kujdanowa, córkę hr. Michała z Mołotkowa i Konstancyi hr. Krasickiej i z niej miał córkę Maryę, zmarłą 1855 r. i synów: Michała, Ignacego i Stanisława.

Hr. Michał, ur. 1836 r., właściciel Laszek murowanych, Stratynia i innych, rotmistrz wojsk austryjackich i cesar. - królews. szambelan austryjacki, zmarł bezżenny.

Hr. Ignacy, ur. 1839 r., właściciel Bachórzca, Serednego i innych, zaślubił 1872 r. Elżbietę hr. Zamoyską, córkę hr. Augusta z Włodawy i Rożanki i Elfrydy z hr. Tyzenhauzów. Z niej: hr. August, ur. 1873 r. w Bachórzcu, zaślubił w Krakowie 1903 r. Izabellę hr. Wodzicką, córkę hr. Stanisława i Maryi z Czarnomskich, hr. Franciszek Ksawery, ur. 1874 r. w Warszawie, hr. Zofia, zaślubiona 1906 roku w Bachórzcu Jerzemu Piotrowi Rostworowskiemu, hr. Róża, hr. Anna, zmarła w Kairze 1906 r. i hr. Jan Adam, ur. 1888 r. w Bachórzcu.

Hr. Stanisław, ur. 1842 r., zmarł bezżenny.

d) Hr. Maciej, ur. 1783 r. w Dubiecku, zmarły tamże 1855 r., właściciel Dubiecka i Ruskiej wsi, członek Stanów galicyjskich, zaślubił 1806 r. Teofilę hr. Stadnicką, damę krzyża gwiazdzistego, córkę hr. Józefa z Niemirowa, starosty ostrskiego i Katarzyny z hr. Krasickich, ur. w Dubiecku 1783 r., zmarłą tamże 1860 r. Z niej dwóch synów: Kazimierz i Aleksander.

Hr. Kazimierz, ur. 1807 r. w Dubiecku, zmarły we Lwowie 1882 r., wła-

ściciel Jasienia, Glinny i innych, kapitan kwatermistrzostwa wojsk polskich 1831 roku, kawaler złotego krzyża Virtuti Militari, ces.-królew. tajny radca, członek austryjackiej Izby Panów, prezes galicyjskiego Towarzystwa Kredyt. Ziems., kurator zakładu naukowego imienia Ossolińskich, zaślubił 1836 r. we Lwowie Izabellę hr. Stadnicką, damę krzyża gwiazdzistego, zmarłą 1879 r. w Bilince, córkę hr. Jana Kantego, tajnego radcy, ochmistrza wielkiego koronnego galicyjskiego i Tekli z hr. Stadnickich, starościanki ostrzeszowskiej. Z niej syn Jan Kanty i córka Teofila, dama krzyża gwiazdzistego, zaślubiona 1861 r. hr. Juliuszowi Komorowskiemu.

Hr. Jan Kanty, ur. 1837 r. w Nawojowej, zmarły 1893 r. w Wiedniu, właściciel Boratyna, ces.-król. podkomorzy austryjacki, członek Izby Panów, poseł do Rady Państwa w Wiedniu, zaślubił 1876 r. w Rzymie, Maryę hr. Krasińską, 2-o v. hr. Bubna, damę krzyża gwiazdzistego i damę pałacową cesarsko-austryjacką, córkę hr. Stanisława z Zegrza i Doroty ks. Jabłonowskiej i z niej miał córkę Helenę, zaślubioną 1902 r. w Wiedniu Emanuelowi Homolaczowi, nadporucznikowi wojsk austryjackich.

Hr. Aleksander, młodszy syn Macieja, ur. w Dubiecku 1809 r., zmarły tamże 1883 r., właściciel Dubiecka, Śliwnicy i Żełdca, członek Stanów galicyjskich, heraldyk i literat, zaślubił 1833 r. w Pomianowej Henrykę hr. Męcińską, zmarłą 1861 r. w Dubiecku, córkę hr. Wincentego i Katarzyny Bobrownickiej i z niej pozostawił córki: hr. Aleksandrę, zaślubioną 1851 r. Ksaweremu hr. Konarskiemu, hr. Laurę, damę krzyża gwiazdzistego, zaślubioną 1853 r. w Dubiecku Edwardowi hr. Dunin-Borkowskiemu, 2-o v. Zygmuntowi Lesserowi, zmarłą w Berlinie 1885 roku i hr. Jadwigę, damę krzyża gwiazdzistego, zaślubioną 1853 r. w Dubiecku Guidobaldowi Ungnad von Weissenwolff, zmarłą w Ruskiej wsi 1909 r.

e) Hr. Józef, oficer 2-go pułku ułanów, wojsk Księstwa warszawskiego, umarł 1809 r. z ran odniesionych w bitwie pod Sandomierzem.

III. *Gałąź trzecia wołyńsko-litewska na Hłuszy*, założyciel jej hr. Wincenty v. Franciszek Wincenty, syn Karola Aleksandra, kasztelana chełmskiego, ur. 1709 r., zmarły 1752 r., właściciel Hłuszy i Worokomli, starosta korytnicki 1731 r., otrzymał 1744 r. list przypowiedny, na chorągiew pancerną w wojsku koronnem (Sig. 26). W 1733 r. poseł województwa wołyńskiego, podpisał konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). W 1746 r. zostało przyznane pierwszej jego żonie, Barbarze z Kurdwanowskich, dożywocie na starostwie korytnickiem (Sig. 28). Drugą jego żoną była Marya Józefa Szaniawska, córka Józefata, podstolego koronnego i Anny hr. Ossolińskiej, wdowa po Stefanie Gałęzowskim, 3-o v. Tęgoborska, 4-o v. Korzeniowska. Córki jego: Helena, żona Franciszka Piusa Boreyki, podstolego podolskiego (DW. 98 f. 1228), Katarzyna, za Andrzejem Rzeczyckim i Aniela, za Stanisławem Dzierzkiem, chorążym bełskim. Synowie: hr. Jan, starosta korytnicki, żonaty z Maryanną Małachowską, umarł bezpotomny 1752 r., hr. Gabryel, bezdzietny z Joanną Dzierzkówną, 1-o v. Malczewską, umarł 1775 r. i hr. Stanisław, urodzony z Kurdwanowskiej, właściciel Hłuszy i Worokomli, poseł czerniechowski na sejm czteroletni 1788 r. (V. L.), podkomorzy bełski 1792 r., tytułowany 1791 r. starostą korytnickim (V. L.), nabył 1790 r. od hr. Franciszka Salezego, syna Rocha, część Koszar starych i nowych (DW. 106 f. 1334). Żonaty z Maryanną Poletyłówną, córką Macieja i Gertrudy z Błażowskich,

pozostawił córki: Maryę Joannę za Franciszkiem Batowskim, Barbarę, za Józefem Rzeczyckim i Benwenutę, za hr. Ksawerym de Mussey i syna hr. Karola, ur. 1776 r., zmarłego w Hłuszy 1845 r., dziedzica Hłuszy i Worokomli, ożenionego z Anną hr. Broel-Platerówną, 2-o v. Szostakową, córką hr. Józefa Antoniego i Teresy z Abramowiczów, z której syn Leon.

Hr. Leon, dziedzic Hłuszy i Worokomli, zmarły 1859 r., zaślubił 1-o v. Michalinę Sutkowską, z nim rozwiedzioną, zmarłą w Wilnie 1856 r., 2-o v. Antoninę Saunders, zmarłą w Warszawie 1856 r. [1]) i pozostawił z pierwszej żony czterech synów: Witolda, Michała, Edwarda i Wacława.

Hr. Witold, zmarły 1887 r. w Worokomli, właściciel Worokomli, rotmistrz huzarów rosyjskich, marszałek szlachty powiatu kowelskiego, z Teresy hr. Miączyńskiej, córki hr. Atanazego i Heleny hr. Ledóchowskiej, pozostawił jedenaścioro dzieci. Z nich:

1. Hr. Jerzy, ur. 1857 r., umarł w Warszawie 1880 r.
2. Hr. Teresa.
3. Hr. Wacław, ur. 1861 roku w Worokomli, zaślubił Eleonorę Pietruszewską.
4. Hr. Helena, za Marcelim Mikuliczem Radeckim.
5. Hr. *Stanisław* Edward Józef, żonaty ze zmarłą w Otwocku 1900 r. hr. Katarzyną Ronikierówną, córką hr. Romana i Maryi ks. Lubomirskiej.
6. Hr. Marta, za Manswetem Ciemniewskim 1898 r.
7. Hr. Jan Józefat Władysław, ur. 1864 r., żonaty z Maryą Nitosławską córką Edwarda i Idalii z Nitosławskich.
8. Hr. Marya.
9. Hr. Iza, za Stefanem Ordą.
10. Hr. Ignacy, ur. 1872 r., właściciel Worokomli, żonaty z Maryą Lach Szyrmianką, córką Ignacego i Stefanii z Włodków.
11. Hr. Małgorzata.

Hr. Michał, zmarły 1895 r., marszałek krzemieniecki, zaślubił Konstancyę Szostakównę, córkę Aleksandra, generała majora wojsk rosyjskich i Anny hr. Broel-Platerówny.

Hr. Edward, zmarły 1876 r., właściciel Hłuszy, żonaty z Gabryelą ks. Ogińską, córką ks. Tadeusza i Maryi bar. Rönne, pozostawił córki: hr. Michalinę, zaślubioną 1880 r. w Rennowie Stanisławowi Teofilowi Michałowskiemu z Mokrzan na Żmudzi, hr. Jadwigę, 1893 r. żonę Aleksandra Horwatta z Barbarowa, hr. Maryę, zaślubioną w Warszawie 1888 roku Wacławowi Wincentemu hr. Łubieńskiemu i hr. Gabryelę, żonę Jana hr. Krasickiego, syna hr. Juliusza i Anny hr. Krasickiej.

Hr. Wacław, ur. 1823 r., zmarły 1897 r., zaślubił Helenę Oskierczankę, dziedziczkę Samojłowicz w gubernii grodzieńskiej, córkę Dominika, marszałka wołkowyskiego i Anny z Wołłowiczów, zmarłą w Poniemuniu 1902 r. Z niej:

---

[1]) Borkowski i Żychliński dają mu za żonę Anielę Czarnecką. Może to trzecia jego żona.

Hr. Czesław, ur. 1857 r. w Samojłowiczach, zaślubił 1-o v. 1887 r. Maryę Kretowiczównę, dziedziczkę Dzięciołowicz, 2-o v. 1902 roku w Rzymie Maryę Śliźniównę, córkę Alfreda i Elżbiety hr. Tyszkiewiczówny, z pierwszej żony ma córkę Irenę.

Hr. Marya.

Hr. Witold Franciszek Ksawery August Adam, ur. 1859 r., zmarły 1902 r. w Poniemuniu gubernii kowieńskiej, zaślubił 1897 r. Elżbietę Komarównę, córkę Józefa i Gabryeli hr. Starzeńskiej. Z niej: hr. Jerzy Józef Wacław Antoni, ur. 1900 r. i hr. Witold Maryan Stanisław, ur. 1902 r.

Hr. Bohdan, ur. 1861 r. w Samojłowiczach, właściciel tego majątku, zaślubił 1897 r. Maryę Rewieńską, córkę Konstantego i Jadwigi z Wańkowiczów, z której córki: Jadwiga i Zofia. Ta ostatnia zmarła w Warszawie 1903 r.

Hr. Antoni, ur. 1864 r., zmarł w Samojłowiczach 1876 r.

Hr. Jan zaślubił 1904 r. w Nizzy Helenę Eglinton-Montgomery, córkę Edwarda i Maryi z Goodrich'ów.

Hr. Leon, ur. w Samojłowiczach, zmarł w San-Remo 1898 r.

Gałąź ta ma przyznany tytuł hrabiowski w Cesarstwie rosyjskiem w latach 1844, 1878 i 1879.

Oprócz wymienionych wyżej Krasickich, obdarzonych tytułem hrabiowskim, jest jeszcze jedna odrośl tej rodziny, nieużywająca tytułu hrabiowskiego, o której podał wiadomość Żychliński w T. XX-m.

Jakób, syn Bazylego i Maryanny z Komarnickich, wnuk Andrzeja i Maryanny z Podhorodeckich, legitymował się ze szlachectwa 1795 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Z Kunegundy Ciecierskiej, syn jego Jakób Jan, pułkownik b. wojsk polskich, kawaler Legii Honorowej i krzyża Virtuti Militari, generał w 1831 r., umarł w Malczewie 1850 r., pochowany w Niechanowie. Żonaty z Sylwią Prądzyńską, córką Stanisława, pozostawił z niej czterech synów: Stanisława, Wincentego, *Józefa* Bolesława i Kazimierza. Z nich:

1. Stanisław walcząc 1831 r., zdobył krzyż Virtuti Militari. Umarł młodo, jako emigrant we Francyi, 1843 r.

2. Wincenty, ur. w Malczewie, w W. Ks. poznańskiem, 1818 r., zaślubił Aleksandrę Moszczeńską, córkę Wincentego i Anny z Radońskich i pozostawił z niej syna Jana Aleksandra, żonatego z hr. Anną Krasicką, córką hr. Ferdynanda z Włodzimierca i Maryi Rodziewiczówny. Z niej córka Janina.

3. *Józef* Bolesław, ur. 1834 r. w Malczewie, przeniósł się z czasem do Galicyi, gdzie legitymował się ze szlachectwa 1884 r., w galicyjskim Wydziale Krajowym. Zaślubił Wandę Lutomską, zmarłą 1898 r. w Krakowie, córkę Józefa i Rozalii Broniszówny, z której pozostawił:

a) Witolda, ożenionego z Józefą Błociszewską, córką Antoniego i Maryi z Trąmpczyńskich, z której córka Marya, ur. w Gozdawie.

b) Sylwię, za Gustawem Ujejskim.

c) Edwarda, ożenionego z Michaliną Boczkowską, córką Włodzimierza i Zofii z Wisłockich, z której córka Janina.

d) Różę.

e) Michała Józefa, nadporucznika ułanów austryjackich.

f) Jana Kazimierza, ożenionego 1902 r. w Krakowie z Maryą Kleczyńską, córką Józefa, rektora uniwersytetu Jagiellońskiego i Władysławy z Makowskich.

4. Kazimierz, brat bliźni Józefa, ur. 1834 r. w Malczewie, doktór obojga praw, umarł we Lwowie.

Krasice były pierwotnie w rękach członków różnych rodów, od których mogą pochodzić różni Krasiccy, żyjący w Galicyi. W 1413 r. Jan Baranek z Krasic, jako dziedzic dóbr po stryju Michale, wójcie przemyskim, w latach 1385—1391, potwierdza i powiększa zapis jego na aniwersarze w katedrze przemyskiej, do pół kopy groszy czynszu z Krasic (AGZ. VIII). Dzieci jego, Jakób i Barbara, piszą się z Śliwnicy 1437 r. Tę Śliwnicę i Krasice zamienia 1446 r. Marek Bolesławski na Grodnę, z Mikołajem z Winiar. W 1474 r. Jan Krasicki, pełnomocnik Jana z Buczacza. W 1471 r. Krasice należą do Rafała z Krzywczy, następnie do jego synów, Bernarda i Mikołaja Krzywieckich, po których przeszły widocznie na Orzechowskich, potomków ich siostry (AGZ. XIII—XIX).

Andrzej legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim. Ksiądz Stanisław, gr.-kat. paroch w Drohobyczu i Jakób, bracia rodzeni. Ten ostatni umarł 1806 r. w Pohorcach, pozostawiwszy synów: Antoniego, Aleksandra i Ferdynanda. Ksiądz Bazyli, gr.-kat. paroch w Firlejówce, umarł 1826 r., pozostawiwszy, z Heleny Pawłowskiej: księdza Tomasza, parocha w Hryniowie, Andrzeja, Jana, Teodora, Magdalenę zmarłą młodo, Annę, za gr.-kat. księdzem Andrzejem i Maryannę, 1830 r. za gr.-kat. księdzem Anatolem Białoruskimi (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KRASIEŃSCY, czasem KRASIŃSCY BORZOBOHACI h. JELITA. Paprocki wyraźnie pisze: „Borzobohaci, ludzie majętni z Krasnegostawu, przyjęci do h. Jelita za króla Augusta od Zaleskiego, rzeczonego Miedźwiedź". Nie wiem więc dlaczego, Kosiński i Żernicki, dają im herb Topór. Data ich nobilitacyi dotąd nie znana, a jeszcze 1541 r. król Zygmunt w liście, wydanym im na wolny przejazd z towarami, wyraża się o nich: „cives et subditi Nostri Crasnostavienses Borzobohaci, qui bobus et aliis mercibus mercaturam exercent" (ML. 40).

Akta chełmskie wspominają Dymitra z Krasnego 1428 r. i Daszka z Krasnego, w latach 1460 — 1483, ale ci z innej rodziny pochodzić musieli (Akta XIX). Borzobohaci wzięli, zdaje się, nazwisko od wsi Krasne, w powiecie łuckim, którą razem ze Stawrowem i Haliczanami, nabył 1548 r. Iwan Jackowicz Borzobohaty, za 2,000 kóp groszy lit., od królowej Bony (ML. 50).

Protoplastą tej rodziny i zarazem tym zapewne, który otrzymał szlachectwo, był Jacek Borzobohaty, w stanie duchownym noszący imię Józefa, władyka włodzimierski, zmarły 1565 r. (Akta XIX). Synów jego znamy dwóch: Olechnę i Iwaszka. Byli oni 1542 r. mytnikami chełmskimi i krasnostawskimi (ML. 40), a 1546 r. poborcami myt wołyńskich (ML. 61). W 1547 roku wypuścił Zygmunt August w trzechletnią dzierżawę myta i komory woskowe i solne: brzeskie, drohickie, kamienieckie, łosickie, bełskie, podlaskie i grodzieńskie, kupcom krasnostawskim, Olechnie i Iwanowi Borzobohatym, za 8,700 kóp groszy lit. i 300 czerw. złotych, a myta i komory łuckie i włodzimierskie, za 5,400 kóp groszy litews. (ML. 62).

Iwan Jackowicz, wójt łucki 1548 r., które to wójtostwo nabył za 600 kóp groszy litews. od królowej Bony (ML. 60), klucznik, mostowniczy i horodniczy łucki 1562 r., został 1563 r. koadjutorem swego ojca, z prawem następstwa na władyctwo włodzimierskie i brzeskie, ale miał zapłacić za ustępstwo Łazowskiemu, władyce chełmskiemu, 1,000 zł. Gdy w terminie pieniędzy nie złożył, rozpoczął z nim Łazowski wojnę, zdobył katedrę 1565 roku i utrzymał się na niej, a Iwan otrzymał władyctwo pińskie i turowskie 1568 r., a w końcu łuckie i ostrogskie 1569 r., na które został wyświęcony pod imieniem Jony 1571 r. W 1569 r. otrzymał archimandrye żydyczyńską (A. Zap. Ros. II), której został pozbawiony 1582 r. Utracił też władyctwo na rzecz Terleckiego 1585 r. i w tymże roku umarł (Żyźń Kn. Kurbs.). Synowie władyki: Piotr i Bazyli, a córki: Marya rozwiedziona z Jackiem Steckowiczem Dobrylczyckim 1564 r. i Hanna, żona 1-o v. Janusza Hulewicza, a 2-o v. Aleksandra Żórawnickiego, klucznika, następnie starosty łuckiego (Op. Łuc. 2038 i 2049 f. 30).

Piotr Krasieński Borzobohaty, syn władyki Jony, w latach 1565 — 1568 często występuje wraz z ojcem w sprawach z Łazowskim i wkrótce umarł bezżenny.

Drugi syn, Bazyli, popierający ojca w wojnie z Łazowskim w latach 1565 — 1569, sekretarz królewski 1569 r., zaślubił ks. Hannę Sokolską i umarł 1581 r. Wdowę po nim z synami: Konstantym i Bazylim, pozwało 1585 r. duchowieństwo, o zrabowanie majątku kościelnego (Arch. I. Z. Ros I). Oprócz wymienionych, miał jeszcze Bazyli dwóch synów: Andrzeja i Jana. Procesowali się oni wszyscy w latach 1590—1595 z ks. Korecką, która nie dopełniła warunków kupna Krasnego, a 1600 r. pozwani przez Zaborowskich, o sumę należną od ojca ich Bazylego i dziada Iwana (Woł. I f. 9, 11, 13, 20, 22, 29, 129, 511 i 821).

Konstanty nie żył już 1603 roku.

Andrzej, dziedzic Krasnego, Stawrowa, Wołmizowa i Kolniatycz, zapisał 1602 r. żonie swej, Agnieszce z Paszyńskich, 4,000 flor. na Iwańczycach (Teka W. Rulikowskiego). Spisał testament 8-go Stycznia 1623 r. i wkrótce umarł. Wspomina w testamencie, że żonie zapisał 16,000 flor. na swych dobrach 1620 r., każe się pochować u Dominikanów w Łucku, którym zapisuje 2,000 flor., tyleż Jezuitom łuckim i tyleż na szpital w Łucku, fundowany przez niego (Bracł. VI f. 3; Woł. II f. 469, 716; IV f. 593, 615, 645 i 646).

Bazyli, poborca wołyński, zabity został 1600 r. przez Odyńca i Malińskiego, na polu w Sernikach (Woł. I f. 537).

Jan, ożeniony z Reginą Jełowiczówną Malińską, ma sprawę 1601 r. z Kozińskim, o zbiegłych do ich dóbr Łahodówki poddanych z Zaborola. Umarł 1603 r., pozostawiwszy trzech synów: Gabryela, Jana i Aleksandra, małoletnich jeszcze 1605 r. i córki: Teodorę, mniszkę obrządku greckiego 1603 r., Marancyę, 1621 r. wdowę po Lwie Babińskim, Zuzannę i Barbarę. Opiekunami ich byli, Janusz ks. Zbaraski i Mikołaj Szymon Krasieński. Pouczają nas o tem sprawy, które mieli z Domaniewskim 1603 roku, o 2,000 flor. i z Mozolewiczem, o dokonany przez ich ojca Jana najazd (Woł. I f. 894 i 919). Z nich:

Aleksander, dziedzic Tołmachowa i Zaborola, rotmistrz województwa wołyńskiego 1636 roku, zaślubił Barbarę Łozczankę, córkę Ławryna i Anny Hulewi-

czównej. Z niej córka Zofia, 1-o v. Adamowa Charlęska, miecznikowa wołyńska, 2-o v. Teodorowa Saczkowa, podkomorzyna drohicka 1668 r. (Woł. I f. 788; II f. 24, 198, 199; IV f. 631, 805, 1028; V A f. 149, 176; V B f. 44, 472; VI B f. 38, 131; VI C f. 107; VI D f. 13, 43; VII A f. 39; IX f. 92, 450, 784; Bracł. I f. 95; 3 f. 355; IV f. 1025; V f. 814; VIII f. 1730; XI f. 438; XIV f. 787).

Olechno Borzobohaty, brat Iwana, bo synowie jego nazywani bratankami Iwana (Żyźń Kn. Kurbs.; Op. Łuc. 2093 f. 29), poborca myt wołyńskich, osiadły w Łucku, otrzymał od Zygmunta Augusta 1546 r. ekspektatywę na władyctwo włodzimierskie i brzeskie, po śmierci Gienadjusza, lub na władyctwo łuckie i ostrogskie, po śmierci Teodozego, zależnie od tego, które z nich wpierw zawakuje (ML. 61). Wprawdzie spotykamy 1549 r. na władyctwie włodzimierskim Aleksego, który ma sprawę z Iwanem Borzobohaciczem przed sądem królewskim, ale to nie był Olechno. Ten, zdaje się, umarł w świeckim stanie, a władyctwo to objął Jacko, a następnie Iwan Borzobohaci.

Olechno, dziedzic Zaborola, Haliczan, Zbaraszewa i innych, pozostawił wdowę Marynę (Op. Łuc. 2039) i czterech synów: Iwana, Stefana, Eliasza i Szymona, oraz córkę Hannę. Iwan, Stefan i Eliasz Olechnowicze, wraz z stryjem władyką Iwanem, procesują 1568 r. Sanguszków (Op. Łuc. 2093 f. 29), a wszyscy czterej bracia w 1569 r. przyznali sumę 3,000 flor. Lubomirskim i mają sprawę 1572 r. z księciem Kurbskim (Żyźń Kn. Kurbs.), Siostra ich Hanna, wdowa po Michale Bohowitynie, była 1574 r. żoną Filipa Wodziczki (MK. 107 f. 326 i 113 f. 538).

Iwan Olechnowicz Borzobohaty Krasieński, dziedzic Podreża 1565 r. i Zaboroli 1575 r. (Op. Łuc. 2035 i 2049), celnik wołyński 1561 r. (Ibid. 2036), dworzanin królewski 1563 r. (Ibid. 2038), mostowniczy łucki w latach 1575 — 1591, miał sprawę 1591 r. z Firlejem, o dobra Kowelskie (MK. 121 f. 174). Ożeniony 1-o v. z Hanną Siemaszkówną (Op. Łuc. 2037), a 2-o v. z Maryną Bohowitynówną z Kozierad, która po jego śmierci wyszła powtórnie za Krzysztofa Gujskiego 1603 r., a po śmierci i tego męża, za Mniszka. Tak wdowa po Iwanie, jak i córki jego: Natalia Mikołajowa Cuśkowska i Anna Wasilowa Zabokrzycka, procesują o sumy z Krasnego Andrzeja i Aleksandra Krasieńskich (Bracł. II f. 1419).

Szymon, pisany też Mikołajem Szymonem, mostowniczy łucki, w latach 1606 — 1613, razem z bratem Iwanem ma wiele spraw o różne gwałty od 1575 r. (Op. Łuc. 2049), a w 1590 r. z Radzimińskim, o dobra Wieczyn. Ożeniony z Zofią Kloczewską, był 1603 r. opiekunem dzieci pozostałych po Iwanie Wasilewiczu Krasieńskim (Bracł. II f. 1419; III f. 540 i IV f. 233; Woł. I f. 22, 40, 46, 8, 10, 70, 107, 114, 353, 894, 919; II. 198; IV f. 615 i 631; V B f. 349).

W 1655 r. dziedzicem Krasnego, w powiecie łuckim, był jeszcze Andrzej Krasieński. Tu się urywają wiadomości o tej rodzinie, której członkowie zarzuciwszy z czasem nazwisko swe pierwotne Borzobohaty, uważali się za jedno z Krasińskimi Ślepowrończykami.

Do tej rodziny należał prawdopodobnie Bazyli, chorąży smoleński 1680 r., o którym w następnym artykule, a także Zygmunt Borzobohaty Krasieński, kalwin, którego synowie: Aleksander, chorąży w pułku gwardyi litewskiej 1828 r., następnie pułkownik wojsk rosyjskich i Waleryan, kamerjunkier dworu polskiego 1828 r., historyk, filozof i teolog, zmarł na emigracyi w Londynie.

KRASIEWSCY. Józef, Mateusz, Andrzej, drugi Józef, Grzegorz, Marcin, Stanisław, Franciszek i drugi Marcin podpisali, z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go. To są napewno Krassowscy z Krassowa, w powiecie brańskim, sąsiednim ziemi nurskiej.

KRASIŃSCY h. ŚLEPOWRON z Krasnego, w ziemi ciechanowskiej, przydomku *Korwin*. Niektórzy z nich, legitymując się ze szlachectwa, przedstawili, że są herbu *Korwin*. Cesarzowa Marya Teresa, dekretem z 1775 r., przyznała tytuł hrabiowski całej rodzinie Krasińskich w Austryi.

Najdawniejszym dziedzicem Krasnego, w aktach wspomnianym, jest Sławomir, któremu sąd ziemski ciechanowski oznaczył 1372 r. granice Krasnego, od własności sąsiedniej Niedomysła. Tenże sam Sławomir z Krasnego, wspólnie z Krystynem z Drozdzina, nabył 1377 r. Czernice, w ziemi ciechanowskiej, od Pełki z Czernic (Dypl. Bibl. Kras.). Sławomira synów dwóch: Rosław i Jasiek. Śmichna, pozostała wdowa po Jaśku, prowadziła 1405 r. sprawę w Ciechanowie, z Piotrem, sędzią łomżyńskim, o 30 kóp groszy (Ibid.). Dobiesława, córka Rosława z Krasnego, otrzymawszy 50 kóp groszy pragskich, odstąpiła 1401 roku w Ciechanowie, bratu swemu stryjecznemu Sławomirowi, synowi Jaśka, części swoje na Krasnem i Rembowie (Ibid.).

Herb Ślepowron.

Herb hrabiów Krasińskich.

Sławomir, zwykle Sławkiem nazywany, sędzia ziemski rożański i makowski, w latach 1427—1451, otrzymał 1421 r. od ks. Jana starszego Mazowieckiego, prawo chełmińskie, dla dziedzictwa swego, Krasnego, Rembowa i Strzygowa (M. 3 f. 76), a 1422 r. takież prawo dla Łaniąt. W 1426 r. nabył od ks. Jana Mazowieckiego 20 włók lasu Gdzew, obok Krasnego położonego, 1436 r. dziesięć łanów na Grudusku, a 1438 r. otrzymał, od ks. Bolesława Mazowieckiego, dziesięć włók obok Łaniąt (M. 3 f. 278, 217, 188 i 76; 363 f. 56).

Sławek z Krasnego miał kilku synów, po których mają iść Rembowscy, Łanieccy i Szczuccy. Synami też jego byli: Jakób z Pienic i Mikołaj, dziedziczący po nim na Krasnem (M. 9 f. 94).

Mikołaj z Krasnego, stolnik ciechanowski, w latach 1468 — 1483, założył Wolę Krasińską i nabył Zalesie. W 1477 r. zeznał zapis fundacyjny na kościół w Krasnem, z żony Katarzyny, nieżyjącej już w tymże roku, pozostawił trzech

synów: Jana, Andrzeja i Jakóba, którzy dopełnili działu pozostałego po ojcu majątku, 1491 r. Rodowody dawne i heraldycy wykazują też cztery jego córki.

Jan, student uniwersytetu krakowskiego 1473 r., proboszcz w Białotarsku, wziął kilku włościan w Krasnem i wieś Niesiobędy, Andrzej, część Krasnego, a Jakób — Zalesie. Jan odstąpił 1492 r. dział swój Andrzejowi, który otrzymał i Zalesie, po bezpotomnej śmierci Jakóba (M. 6 f. 269 i 284).

Andrzej zginął 1497 r. na Bukowinie, pozostawiając, z Aleksandry Dzierzgowskiej, córkę Magdalenę, wydaną według rodowodu, za Wojciecha Koziebrodzkiego i dwóch synów: Jana i Mikołaja. Ten ostatni, doktór Św. Teologii, sufragan włocławski, obecny na soborze Trydenckim, kanclerz Zygmunta, gdy był księciem głogowskim (Nagrobek w Krasnem).

Jan, z podstolego wyszogrodzkiego, stolnik ciechanowski 1542 r., zmarły 1546 r., z Katarzyny z Murowanego Mniszewa Mrokowskiej (nagrobek w Krasnem), pozostawił córki: Annę Piotrowę Szydłowską, Barbarę Łukaszowę Komorowską, Dorotę, 1-o v. Jakóbowę Pczeńską, 2-o v. 1571 r. Stanisławowę Brzeską (M. 110 f. 28) i Eufemię Stanisławowę Łossowską, oraz synów: Mikołaja, Wojciecha, Franciszka, Stanisława i Andrzeja.

Łukasz z Komorowa, z powiatu ostrowskiego, syn Stanisława, zabezpieczył 1548 r. posag żonie swej, Barbarze z Krasnego, córce Jana, na Komorowie, Siedlcu, Grandach i Kozikach (Dypl. Bibl. Kras.). Z synów Jana:

Franciszek, jeden z najznakomitszych mężów stanu czasu swego, urodził się 1522 r. [1]). Po ukończeniu chlubnie Akademii krakowskiej, ze stopniem doktora obojga praw, został sekretarzem wuja swego, prymasa Dzierzgowskiego, a obrawszy sobie stan duchowny, wkrótce został archidyakonem kaliskim, kanonikiem łuckim i łowickim, a 1559 r. krakowskim. W 1556 r. kanonik gnieźnieński, został sekretarzem Zygmunta Augusta, który go wysłał do cesarza Maksymiiana, na którego dworze dłuższy czas pozostawał. Wróciwszy do kraju, został proboszczem płockim, a w Styczniu 1569 r. podkanclerzym koronnym. Na sejmie lubelskim rozwinął wielką działalność, aby przeprowadzić do skutku unię Litwy i przyłączenia Wołynia i Podlasia do korony. W 1572 r. został biskupem krakowskim. W czasie dwóch bezkrólewi należał do stronnictwa austryjackiego, widząc jednak większość po przeciwnej stronie, do niej się przyłączył i zwolenników swoich do tego nakłaniał. Witał 1574 r. wraz z drugimi biskupami przybyłego do Krakowa Henryka Walezyusza i asystował prymasowi Uchańskiemu podczas koronacyi. Batorego również uznał, hołd mu złożył i asystował biskupowi kujawskiemu Karnkowskiemu, przy koronacyi jego i Anny Jagiellonki.

Po ucieczce Walezyusza, gdy Tatarzy pustoszyli Podolę i Ruś, wyprawił pod dowództwem oboźnego Krasickiego stu jeźdźców, na obronę tych prowincyi, a następnie przeciwko Gdańszczanom, pięćdziesięciu hussarzów i dwieście pie-

[1]) Podług nagrobka w Bodzentynie, Franciszek, umarł 1577 r. mając lat 55, a więc urodził się 1522 r. Podług zaś napisu umieszczonego na portrecie jego, w krużgankach kościoła OO. Franciszkanów w Krakowie, miał mieć umierając lat 52, czyli, że urodził się 1525 r. Przyjmuję za wiarogodną datę, oznaczoną na pomniku w Bodzentynie.

choty, pod dowództwem Pękosławskiego, za co wdzięczny naród złożył mu publiczne podziękowanie.

W Krasnem wzniósł piękny murowany kościół, a przy nim szpital i szkołę. Przemieszkiwał zwykle w Bodzentynie, gdzie i umarł 1577 roku. Tamże pochowany.

W testamencie swoim wymienia braci: kanonika Mikołaja, Stanisława, archidyakona krakowskiego, Wojciecha, kasztelana sierpskiego i Andrzeja, sędziego ziemskiego ciechanowskiego, oraz siostry: Szydłowską, Komorowską, Brzeską i Łossowską.

Mikołaj, brat biskupa, kanonik łowicki 1554 r., kanonik gnieźnieński 1557 roku i krakowski 1572 r., umarł 1575 r. Był i kustoszem kruszwickim. Autor rozprawy przeciw heretykom „Kryteryum Prawdy". Według napisu na nagrobku w Krasnem, był sekretarzem królewskim i doktorem Św. Teologii.

Stanisław, brat biskupa, ur. w Mniszewie Murowanym 1534 r., archidyakon łęczycki, kanonik łowicki i gnieźnieński 1562 r., sekretarz królewski 1566 r. i regent kancelaryi mniejszej koronnej, za podkanclerstwa Franciszka, kanonik 1571 r., a archidyakon krakowski 1573 r., umarł w Krakowie 1598 r. Pochowany w katedrze krakowskiej. Doktór obojga praw, był kustoszem płockim 1571 roku (M. 109 f. 726) i kanonikiem sandomierskim 1588 r. Poseł od synodu do Papieży, Pawła IV-go i Piusa IV-go, komisarz do granic Polski i Węgier, fundator bursy Krasińskich (nagrobek).

Dwaj pozostali synowie Jana, stolnika ciechanowskiego, a bracia biskupa, Wojciech i Andrzej, dali początek dwom gałęziom tego domu, starszej i młodszej.

A. Gałąź starsza.

Wojciech, stolnikiewicz ciechanowski, 1543 r. łożniczy królewski (M. 66 f. 266 i 70 f. 174), 1570 r. cześnik ciechanowski, 1574 r. kasztelan sierpski, umarł 1590 r., pochowany w Krasnem. Spisy poborowe wymieniają go z bratem Andrzejem, jako współdziedzica Krasnego, Zalesia, Kurowa, Wsgorza i Szczuk 1567 roku i nazywają go chorążym ciechanowskim (Paw.). W 1574 r. nabył Czyżów i Korzeń, w powiecie chęcińskim, od Lanckorońskiego, a 1578 r. otrzymał prawo wrębu w lasach starostwa przasnyskiego (M. 113 f. 39 i 118 f. 347). Kasztelan, z Zofii Ciemniewskiej, córki Stanisława, pozostawił syna Mikołaja, o którym biskup Franciszek, w testamencie swoim wspomina.

Mikołaj (Wyr. Lub. 2 f. 462), podkomorzy rożański 1579 r., zmarły 1618 r., pochowany w Krasnem, bawił dłuższy czas na dworze cesarza Maksymiliana II-go. Z Petronelli Szczawińskiej, kasztelanki łęczyckiej, córki Pawła i Anny Duninówny, pozostawił córkę Reginę, 1-o v. za Jakóbem Załuskim, chorążym rawskim, 2-o v. za Januszem Oborskim. Z pierwszym mężem zeznała zapis dożywocia 1624 roku, a z drugim—1628 r. (Perp. Czers. 7 f. 24 i 8 f. 133). Drugą jego córką była Katarzyna, za Krzysztofem Wesslem. Synów jego trzech: Stanisław, Paweł i Jan. Z nich:

Stanisław, wojski rożański 1622 r., sędzia ziemski ciechanowski 1627 r., a podkomorzy 1637 r., w 1641 r. jest kasztelanem sierpskim. Pochowany w Kra-

snem. Był kilkanaście razy posłem na sejmy i deputatem na Trybunał, a 1632 r. sędzią kapturowym warszawskim. Z Agnieszki Wesslówny, kasztelanki ciechanowskiej, córki Franciszka i Katarzyny Kuczyńskiej, pozostawił córkę Zofię, oraz synów: Jana, Franciszka i Adama. Ten ostatni kanonik płocki.

Franciszek, zmarły przed 1667 r., był żonatym 1-o v. z Katarzyną Wysieńską (Wyszeńską), wdową Samborską, a 2-o v. z Marcyanną Kępską, następnie żoną Adama Górskiego (Gr. Zakrocz. Wiecz. 105 f. 365 i Gr. Płoc. Wiecz. 151 f. 452). Z drugiej żony pozostawił córkę Zofię, żonę Andrzeja Chamskiego (DW. 61 f. 63).

Paweł, podkomorzyc rożański, był proboszczem kollegiaty kaliskiej, kanonikiem krakowskim i łowickim, sekretarzem królewskim. Wspomina o nim Piasecki, pod 1621 r. W tymże roku zapisał Nową wieś i Bielawy, w województwie płockiem, Jezuitom pułtuskim (M. 167 f. 155).

Jan, podkomorzyc rożański, był wojskim rożańskim; data jego urzędowania nieznana. Dzielny wojownik przeciwko Turkom, u których był cztery lata w niewoli, jak o tem świadczy napis, znajdujący się na nagrobku w Krasnem. Żonaty 1-o v. z Dorotą Nieborską, córką Adama, miał z niej: Jana, Felicyana, Mikołaja, kanonika i oficyała pułtuskiego, Stefana, wojskiego ciechanowskiego 1686 r., żonatego 1-o v. z Elżbietą Kozicką, wspólnie z którą otrzymał glejt 1668 roku (Zap. Lub. 58 f. 36; Sig. 10 f. 67), a 2-o v. z Maryanną Zielińską, która odstąpiła mu 1683 r. część swą Zielonej; Zygmunta bezpotomnego z Ewą Bielińską; Maryannę, 1-o v. za Aleksandrem Chomiakiem, 2-o v. za N. Hołowińskim; Annę, za Kołodyńskim i Petronellę, za Długopolskim.

Felicyan, prawdopodobnie wyżej wymieniony, w imieniu córki swej Teodory, z Maryanny Siewierskiej urodzonej, a żony Jakóba Karskiego, odstąpił sumę 1687 r. (Gr. Przed. 79 f. 267).

Jan, najstarszy syn Jana wojskiego, ożeniony 1-o v. z N. Kryską, 2-o v. z Dorotą Kozicką, pozostawił córki: Franciszkę, za Franciszkiem Łysakowskim, Elżbietę, za Janem Nieborskim, Cecylię Zdrojowską i Zofię, niezamężną jeszcze 1710 roku, oraz synów: Pawła, Stefana, bezdzietnego z Teresą Rudzką i podobno Marcina.

Paweł, syn Jana, właściciel Gruduska, cześnik ciechanowski 1701 r., nabył 1687 r. od Zielińskiego Pniewo - Czeruchy, a 1699 r. od brata Stefana sumę 8,000 flor., zapisaną rodzicom ich przez Kozickich. Tegoż roku, wraz z żoną i bratem, pokwitowany przez Szydłowskiego (Perp. Ciech. 101 f. 153; 102 f. 113, 283 i 288). Nie żył już 1709 r., a z żony, Ludwiki Zielińskiej, córki Walentego, zostawił: Maryannę, za Janem Łysakowskim, Helenę, za Janem Wkryńskim (v. Wkrzyńskim), Adama, Antoniego, Andrzeja, Stanisława, Franciszka i Jakóba, którego wymienia współczesny rodowód i Niesiecki, ale który z aktów nie jest nam znany. Wdowa po Pawle procesuje 1710 r. siostrę męża, o Kluki i Kątki (Wyr. Piotrk. 310 f. 549), a 1712 r. z pięciu pierwszymi synami, pozwała ks. Trzebińskiego, o sumę. W latach 1718 i 1719 r. ci sami synowie i córki, dziedzice Gruduska, popierają proces o Kluki i Kątki z Dembemi (Wyr. Piotrk. 326 A f. 2222 i 330 f. 460). Z tych synów Pawła cześnika:

Adam, cześnik ciechanowski 1733 r., a podkomorzy 1739 r., nie żył 1745 roku. Był i generał-majorem Jego Król. Mości, wojsk W. Ks. Litewskiego i jako

poseł województwa płockiego, podpisał 1733 r. konfederacyę generalną warszawską (Obl. Warsz. 49 f. 422 i Perp. Gr. Ciech. 121, 122 f. 42 i 80). Ożeniony z Franciszką Podoską, 1-o v. Kazimierzową Radzimińską, z którą zeznał zapis dożywocia 1741 r. (Perp. Ciech.), umarł bezpotomnie, a majątkiem po nim pozostałym, rozdzielili się 1745 roku jego dwaj bracia, pozostali przy życiu, Franciszek i Stanisław.

Antoni, drugi syn Pawła cześnika, porucznik wojsk litewskich, odstąpił 1720 r. Grudusk i Wilksin, w ziemi ciechanowskiej, bratu Adamowi, podówczas podpułkownikowi wojsk królewskich (DW. 63 f. 412). Ożeniony już 1728 r. z Ewą Wiktoryą Kochanowską, która rozwiódłszy się z nim, wstąpiła 1732 r. do zakonu Brygidek. Umarł bezdzietny przed 1736 r.

Andrzej nie żył już także 1736 roku, w którym bracia, Franciszek, Adam i Stanisław, dzielili się spadkiem po nim i po Antonim.

Po Franciszku idzie odnoga na Krasnem.

Po Jakóbie, ma iść odnoga biskupa wileńskiego.

Po Stanisławie, generalska, czyli opoczyńska.

a) Odnoga na Krasnem.

Franciszek, syn Pawła, cześnika ciechanowskiego, ur. 1710 r., podstoli zawskrzyński 1738 r., z którego to urzędu rezygnował 1750 r., na rzecz syna Ludwika, zmarły 1752 r., zaślubił 1-o v. Katarzynę Zielińską, kasztelankę sierpską, z której syn Michał i córka Anna, 2-o v. Bogumiłę Nieborską, z której syn Ludwik (Gr. Ciech. Wiecz. 115 f. 275 i 257). Franciszek odstąpił 1745 r. bratu Stanisławowi, odziedziczone dobra po bracie Adamie (Gr. Ciech. 123 f. 83), a wspólnie z żoną, Bogumiłą Nieborską, nabył 1746 roku od Dzierżanowskiego Unikowo większe i mniejsze i Modły. W 1747 r. kwitował ich z odbioru sumy Tolkodorff (DW. 71 f. 810 i 1212).

Michał dzierżawił, od miasta Lwowa, Zamarstynów i Hołosko. Umarł 1812 roku. Żonaty z Maryanną Zienkiewiczówną, pozostawił syna Kajetana, oficera wojsk austryjackich i córki: Felicyannę, Józefę, Teklę, Antoninę, Joannę i Zuzannę (A. Lwow. For. Nob.).

Ludwik, po ojcu podstoli zawskrzyński 1750 r., z którego to urzędu rezygnował 1757 r., generał-adjutant buławy wielkiej koronnej 1754 r. (DW. 76 f. 562), żonaty z Katarzyną Staniszewską, córką Mikołaja, podczaszego latyczowskiego i Zofii Zaborowskiej (Oblig. Warsz. 56 f. 311), miał z niej: Tomasza, archidyakona kamienieckiego i Józefa. Ludwik, po śmierci żony, wstąpił do stanu duchownego i był kustoszem opatowskim.

Józef, syn Ludwika, dziedzic Modły i Klic, w ciechanowskiem, następnie Rohatyna, tytułujący się hrabią, tak nazwany przez cesarza austryjackiego 1796 roku, w przywileju danym dla miasta Rohatyna, oficer wojsk austryjackich, wspólnie z bratem Tomaszem, legitymował się ze szlachectwa i h. Korwin 1782 roku, w grodzie trembowelskim. Żonaty 1789 r. z Katarzyną Sztermerówną, z którą żył w separacyi od 1805 r., córką Jerzego, rozwódką z Michałem Bedońskim, pisarzem sądów marszałkowskich, kwitował w tymże roku jej ojca, z odbioru 55,000

flor. posagu (Gr. Warsz.). Córki jego: Kordula, 1-o v. za Kajetanem Horodyskim, 2-o v. za Julianem hr. Fredro, Elżbieta, zmarła 1841 r. w Vichy, za Leonardem Wincentym hr. Duninem Borkowskim i Maryanna za Janem Jabłonowskim z Dołhego (Tryb. Galic.). Synowie: Julian, oficer wojsk polskich, poległy w bitwie pod Dreznem, Piotr, Leopold i August (M. D. Wąs. z A. Stanisł. For. Nob). Trzej ostatni otrzymali przyznanie tytułu hrabiowskiego w Austryi 1822 r., na podstawie dyplomu z 1775 r. cesarzowej Maryi Teresy. Z nich:

1. Hr. Piotr, dziedzic dóbr Rohatyńskich, pułkownik b. wojsk polskich, kawaler krzyża oficerskiego Legii Honorowej, żonaty z Aleksandrą Pawlikowską, umarł 1866 roku bezpotomny, zapisawszy Rohatyn bratankowi swemu, Ludwikowi.

2. Hr. Leopold, ces.-król. podkomorzy austryjacki, dziedzic Zalipia, umarł 1848 r. bezżenny, zapisawszy cały swój majątek na fundacyą i utrzymanie szpitala w Rohatynie.

3. Hr. August, ur. w Modłach 1797 r. (metr. w Lekowie), adjutant naczelnego wodza generała Skrzyneckiego, kawaler złotego krzyża Virtuti Militari, decyzyą Senatu z 1828 r. przyznany miał tytuł hrabiowski, a wraz z bratem Piotrem, otrzymał 1856 r. od cesarza Franciszka Józefa, potwierdzenie tytułu hrabiowskiego, przyznanego im 1822 r., przez Stany galicyjskie. Zaślubiwszy 1819 roku Joannę hr. Krasińską, córkę Adama, starosty ciechanowskiego, wziął za nią Krasne, gdzie umarł 1857 r. i tamże wraz z żoną pochowany. Syn jego jedyny hr. Ludwik, ur. 1833 r., grand hiszpański, ces. - król. austryjacki podkomorzy, prezes Muzeum przemysłu i rolnictwa w Warszawie, otrzymał 1856 r. nowe potwierdzenie tytułu hrabiowskiego w Austryi. Żonaty 1-o v. 1860 r. z Elżbietą hr. Branicką, wdową po Zygmuncie Krasińskim, zmarłą 1875 r. w Krakowie, pochowaną w Krasnem, zaślubił 2-o v. 1882 r. Magdalenę Zawiszankę, córkę Jana i Maryi hr. Kwileckiej. Z tej drugiej żony córka hr. Ludwika, wyszła 1901 r. w Warszawie, za ks. Adama Czartoryskiego, ordynata Sieniawskiego, syna ks. Władysława i ks. Małgorzaty Adelajdy Maryi Orleańskiej. Pozostała wdowa po hr. Ludwiku Krasińskim, wyszła 1906 r. za ks. Mikołaja Radziwiłła.

b) Odnoga biskupa wileńskiego.

Jakób, syn Pawła, cześnika ciechanowskiego, miał być ożeniony z Heleną Przerembską i miał syna Michała, żonatego podobno z Teklą Załuską, z której syn Jan, waleczny żołnierz Kościuszkowski, dostał się pod Maciejowicami do niewoli. Z Maryanny Tychowieckiej, syn jego Stefan, dziedzic Wełnicza na Wołyniu, ożeniony z Agnieszką Wiszniewską, pozostawił synów: Wojciecha, rzeczywistego radcę stanu, zmarłego 1879 r. i Adama Stanisława.

Adam Stanisław, ur. 1810 r. w Wełniczu na Wołyniu, doktór Św. Teologii, członek Akademii umiejętności w Krakowie, kanonik katedralny wileński 1853 r., członek kollegium rzymsko - katolickiego w Petersburgu, biskup wileński 1839 r., wywieziony do Wiatki 1863 r., po dwudziestu latach wygnania, rezygnował z biskupstwa i zamieszkał w Krakowie, gdzie i umarł (Żychl. XII).

c) *Odnoga generalska, czyli opoczyńska.*

Stanisław, syn Pawła, cześnika ciechanowskiego, dziedzic Gruduska, tytułowany cześnikiem ciechanowskim, zawarł 1741 roku układ z bratem Adamem, o Kliczki i Kątki (Gr. Ciech. Perp. 121 i 122 f. 42), a 1745 r. dopełnił z bratem Franciszkiem, działu dóbr pozostałych po bracie Adamie, Gruduska, Wilksina, Żarnowa, Sokołowa, Rąmbiesza, Pniewa, Jaczwiężyna i innych (Gr. Ciech. 123 f. 83). Żonaty z Maryanną Szawłowską, pozostawił z niej córkę Teresę, żonę Adama Nowodworskiego, łowczego rożańskiego i syna *Wojciecha* Stanisława Kostkę, ur. w Grudusku 1745 r. (metr. z 1746 r.), po ojcu dziedzica Gruduska, który sprzedał 1775 r. Rowickiemu. Brata i siostrę kwitował 1784 r. Szydłowski (DW. 100 f. 973). Wojciech zaślubił Wiktoryę Wyszkowską i z niej miał czterech synów: Hilarego, Erazma, Izydora i Chryzantego. Z nich:

1. Hilary, ur. 1772 r. w Grudusku (metr. tamże), brał udział, jako oficer artyleryi, we wszystkich walkach przedrozbiorowych i za czasów Księstwa warszawskiego. Po bitwie pod Lipskiem, wrócił do kraju, ozdobiony krzyżem wojskowym polskim i Legii Honorowej. W 1815 r. mianowany pułkownikiem artyleryi i komendantem Modlina, umarł 1820 roku w Warszawie, pochowany w Krasnem.

2. Erazm, żołnierz Napoleoński, umarł 1813 r, bezżenny.

3. Izydor, ur. w Wilksinie 1774 r. (metr. w Grudusku), zaciągnął się już do wojska 1792 r. Walczył w powstaniu Kościuszkowskiem, a pod Terespolem 1794 r. dostał się do niewoli. Brał następnie udział, już jako oficer, we wszystkich bitwach przeciwko austryjakom i odbył kampanię 1812 r. Generał, kawaler krzyża wojskowego polskiego, dowodził dywizyą pod Lipskiem. W 1815 r. wstąpił do armii Królestwa Polskiego i 1826 r. został mianowany jednym z pięciu generałów broni w piechocie. Po wybuchu powstania listopadowego, był przez czas krótki ministrem wojny. Po upadku powstania, zesłany do Wołogdy, powróciwszy ztamtąd, resztę życia spędził w Warszawie, lub w Wyczółkach, pod Warszawą. Umarł w Warszawie 1840 r., pochowany u OO. Kapucynów. W 1798 r. zaślubił w Warszawie, w kościele Najśw. Maryi Panny, Barbarę hr. Krasicką, córkę hr. Antoniego, chorążego nadwornego litewskiego i Anny ks. Szujskiej. Z nią bezdzietny.

4. Chryzanty, ur. w Wilksinie 1777 roku (metr. w Grudusku), zmarły w Warszawie 1820 r., pochowany w Krasnem, legionista, wskutek otrzymanych ran, musiał służbę wojskową porzucić. Zaślubiwszy Ludwikę Orzeszkównę, córkę Tadeusza i Anny z ks. Szujskich, 1-o v. Antoniowej hr. Krasickiej, miał z niej córkę Adelę, żonę Jana de Grandville Malletskiego, generała brygady i dyrektora korpusu inżynierów 1815 roku, oraz trzech synów: Henryka, Bolesława i Wincentego.

Henryk, ur. 1803 r. w Laskowicach, w grodzieńskiem, kapitan b. wojsk polskich 1831 r., następnie emigrant, zamieszkał w Anglii, gdzie umarł bezżenny 1878 roku.

Bolesław, ur. w Nowochwastowie, w kijowskiem, 1809 r. (metr w Borszczajowie), oficer inżynieryi 1830 r., zaślubił Ludwikę Dunin-Wąsowiczównę, cór-

kę Michała na Smogorzowie, radcy powiatu opoczyńskiego i Maryi Olszewskiej, rozwiedzioną z generałem Feliksem Breańskim, za którą otrzymał dobra Janikowskie, w opoczyńskiem, gdzie też umarł bezpotomnie.

Wincenty, ur. 1817 r. w Warszawie, właściciel Janikowa i Skrzyńska, zaślubił 1838 r. w kościele Św. Krzyża w Warszawie Eustachię Świętosławską, córkę Rafała i Eleonory z Leszczyńskich, staraścianki rawskiej, urodzoną w Pawłowicach 1819 r., zmarłą w Janikowie 1901 r., dziedziczkę Siemienic. Z niej córki: Marya Wiktorowa Ostrowska i Zofia, zmarła w Janikowie 1899 roku, oraz synowie:

Józef, ur. 1845 r. w Siemienicach, dziedzic Siemienic, zmarły 1887 r. w Janikowie, ożeniony 1881 r. w Bychawie, w lubelskiem, z Kamillą Rohlandówną, córką Romana, dziedzica Żabiej Woli i Amelii z Ostrowskich, z której syn Władysław, ur. 1883 r. w Warszawie i córka Zofia.

Piotr, ur. 1847 r. w Siemienicach, właściciel Skrzyńska, w opoczyńskiem.

Gabryel, ur. 1849 r. Siemienicach, właściciel Janikowa.

(Patrz tablicę I-szą rodowodów Krasińskich).

B. Gałąź młodsza.

Andrzej, najmłodszy syn Jana, stolnika ciechanowskiego, a brat biskupa krakowskiego Franciszka i Wojciecha, kasztelana sierpskiego, sędzia ziemski ciechanowski 1567 r., otrzymał 1579 r. pewne grunta pod Ciechanowem na własność. Był on egzekutorem testamentu brata biskupa. W 1588 roku, w którym umarł, dzierżawił czopowe (M. 119 f. 94; 124 f. 77; 134 f. 399; Zs. Gr. Czers. 56 f. 544). Z Katarzyny Czernickiej, pozostawił córki: Dorotę, żonę Jana Wodyńskiego, 1578 r. kasztelana liwskiego, następnie wojewody podlaskiego, z którym zawarł 1570 r. umowę przedślubną (M. 108 f. 99) i Annę Radzanowską, oraz synów: Stanisława, Jana i Franciszka. Tych wymienia testament biskupa. Dorota miała być 1-o v. żoną Wojciecha Michowskiego, łowczego lidzkiego. Z synów sędziego:

Jan, ur. w Szczukach 1550 r., 1572 r. kanonik gnieźnieński i krakowski, następnie archidyakon i kantor krakowski, scholastyk kielecki i łęczycki, proboszcz stobnicki, sekretarz królewski, wielce uczony i w sprawach politycznych biegły, używany był przez Stefana Batorego do różnych poselstw i czynności. Umarł w Krakowie 1612 r., pochowany w katedrze, gdzie ma pomnik wystawiony. W latach 1588 — 1604 odstąpił bratu Stanisławowi spadek nań przypadły po ojcu i las zwany Płodownica-Rupino i Płodownica-Karniestwo, leżący w ziemi ciechanowskiej i rożańskiej (M. 135 f. 71 i 149 f. 279). Wystawił nagrobki w Krasnem rodzicom i dziadom.

Franciszek, drugi syn Andrzeja, sędziego ziemskiego ciechanowskiego, z wojskiego rożańskiego, sędzia ziemski ciechanowski 1588 r., został kasztelanem ciechanowskim 1591 r., umarł 1603 r. Deputat województwa mazowieckiego na Trybunał koronny 1594 r. (Wyr. Lub. 57 f. 4). Żonaty 1-o v. z Katarzyną Kołozębską, 2-o v. z Zofią Niemojowską (DW. 37 f. 198 i 757), miał tylko córki: Emerencyannę Stefanową Grzybowską, Annę Pawłowę Garwaską, Dorotę Janowę Kar-

śnicką i Katarzynę, 1-o v. Grzegorzowę Kretkowską, 2-o v. Władysławowę Sierakowską (Żychl. i Gr. Przed. 69 A f. 50).

Stanisław, najstarszy syn Andrzeja, sędziego ziemskiego ciechanowskiego, z Czernickiej, chorąży płocki 1583 r., kasztelan ciechanowski 1587 r., kasztelan sierpski 1590 r., kasztelan podlaski 1593 r., a kasztelan płocki 1596 r., został wojewodą płockim 1600 r. Umarł 1617 r. W 1605 r. i starosta błoński, w 1595 r. deputat do kwarty rawskiej, a 1601 r. wyznaczony z sejmu do korektury praw koronnych. W latach 1589 — 1597 deputat na Trybunał koronny (Wyr. Lub. 32 f. 1 i 71 f. 2), nabył 1576 r. dobra Maleszowskie od Gałeckiego. Urządzał Trybunał radomski, którego był pierwszym marszałkiem. Wojewoda żonaty 1-o v. 1583 roku z Małgorzatą Starozrebską v. Sobiejuską, ze Starozreb, 2-o v. 1590 roku z Anną Michowską, córką Przecława, posiadaczką starostwa błońskiego po śmierci męża (Zap. Lub. 3 f. 413 i 5 f. 1106; M. 166 f. 207), pozostawił córki: Zuzannę, zmarłą panną, Elżbietę, żonę Jerzego Kucińskiego, starosty kruszwickiego, Zofię, żonę 1-o v. Mikołaja Ligęzy z Bobrku, kasztelana sandomierskiego (M. 229 f. 882), a 2-o v. Krzysztofa Ossolińskiego, wojewody sandomierskiego, Katarzynę, 1-o v. za Andrzejem Rusieckim, 2-o v. za Tomaszem Kazimirskim i Dorotę, za Piotrem Kosmaczewskim, oraz dziesięciu synów: Dominika, dwóch Aleksandrów, Wojciecha, Franciszka, Stanisława, Gabryela, Jana Kazimierza, Ludwika i Andrzeja. Ludwik, Wojciech, Stanisław, Jan Kazimierz i Gabryel, dopełnili podziału dóbr ojcowskich (Obl. z 1776 r. w grodzie lubelskim). Z nich:

1, 2 i 3. Dominik, Aleksander i drugi Aleksander, porucznik hussarski, zmarli młodo i bezpotomnie.

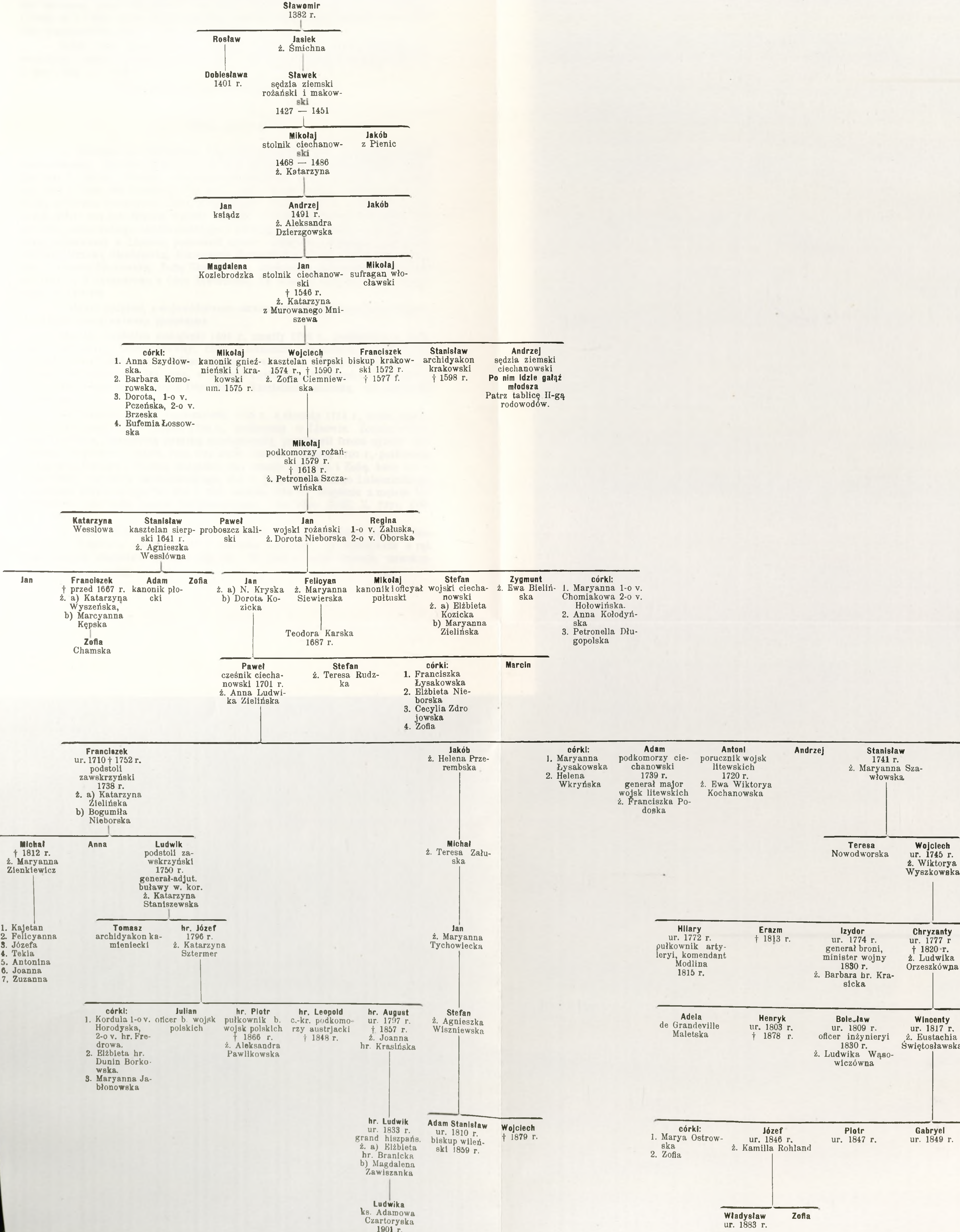
4. Wojciech, urodzony z Michowskiej, kanclerz płocki, kanonik krakowski i skalbmierski 1650 r., sekretarz królewski 1643 r., sprzedał tegoż roku Będków, w ziemi ciechanowskiej, bratu Janowi Kazimierzowi (M. 188 f. 101).

5. Franciszek miał być sędzią ziemskim ciechanowskim. Umarł bezpotomny. W 1624 r., jako syn Stanisława, wojewody płockiego, kwitował, wspólnie z bratem Janem Kazimierzem, w Lublinie, Ossolińską (Zap. Lub. 28 f. 1100).

6. Stanisław, kasztelan ciechanowski 1644 r., a kasztelan płocki 1658 r., elektor Jana Kazimierza, trzymał starostwo nowomiejskie 1643 r. W 1644 roku otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa janowskiego, z rąk Duczymińskiej (M. 189 f. 191). W 1654 r. roborował testament (M. 194 f. 90). Umarł w tymże roku. Żonaty 1-o v. z Katarzyną Szczawińską, wspólnie z którą otrzymał 1640 r. konsens królewski, na nabycie, od Opackich, młyna w Nowem Mieście i Sąchocinie (M. 185 f. 305), 2-o v. z Teodorą Grzybowską, kasztelanką lubelską, 3-o v. z Barbarą Noskowską. Z trzeciej żony syn Józef, elektor Jana III-go, a z drugiej żony córki: Cecylia w zakonie Wizytek, Anna, za Stefanem Gembickim, wojewodą łęczyckim, zrzekła się 1690 r. majątku rodzicielskiego na braci, Władysława i Józefa (DW. 57) i Maryanna, za Stanisławem Zarembą, oraz synowie: Mikołaj, kanonik płocki, Władysław, chorąży płocki 1663 roku, a następnie jeszcze w tymże roku (Sig. 8), obrawszy sobie stan duchowny, proboszcz płocki kościoła Św. Michała 1664 roku (Zap. Lub. 48 f. 1155 i DW. 55 f. 1302) i Jakób. Stanisław miał jeszcze syna Jana, który, jako syn Stanisława, kasztelana płockiego, sprzedał 1658 r. Zelków Olędzkiemu (DW. 52).

Rodowody Krasińskich h. Ślepowron.

Tablica I-sza. Gałąź starsza.

im. Kazimierza Pułaskiego
Nr Inw. 2132

Józef i Władysław sprzedali 1670 r. Staroźreby i Bromierz Janowi Bonawenturze Krasińskiemu, referendarzowi koronnemu. Józef aprobował 1680 r. sprzedaż dokonaną przez Władysława, na rzecz tegoż referendarza (DW. 54 f. 2399 i 2402; 55 f. 1302). Józef spisał testament 1681 r., który zaoblatowany był w grodzie warszawskim 1692 r. (DW. 58 f. 133).

Jakób, brat poprzednich, podkomorzy płocki 1658 roku i starosta nowomiejski, umarł bezpotomny 1660 roku. Żona jego, Joanna Olędzka (M. 201 f. 393 i Sig. 3 f. 198).

(Patrz tablicę II-gą rodowodów Krasińskich).

a) Odnoga sandomierska.

7. Gabryel, syn Stanisława, wojewody płockiego, jest założycielem *odnogi sandomierskiej*. Dziedzic Maleszowy, Lisowa, gdzie wzniósł nowy kościół i uposażył 1647 r., Górek i Brodów, starosta nowokorczyński, które to starostwo odstąpił mu 1651 r. brat Jan Kazimierz (M. 192 f. 142), został 1654 r. kasztelanem płockim, po bracie Stanisławie (Bibl. Kras. Dypl.). Umarł 1676 r., pochowany w Lisowie, gdzie mu syn Mikołaj wzniósł pomnik. Z Zofii Lanckorońskiej, córki Zbigniewa, podkomorzego sandomierskiego i Katarzyny Komorowskiej, zmarłej 1650 roku, pochowanej w Lisowie, pozostawił synów: Gabryela i Mikołaja, oraz córki: Barbarę Jerzowę Stradomską, Konstancyę Przerembską, Annę, 1-o v. Przerembską, 2-o v. Janowę Stokowską, Zofię Skorkowską, Aleksandrę zakonnicę i Katarzynę, ur. 1642 r., Aleksandrowę z Obic Jawornicką. Ta ostatnia zmarła 1666 r., pochowana w Lisowie.

Gabryel podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę króla Michała. Zmarł, nie pozostawiwszy potomstwa.

Mikołaj, kasztelan małogoski 1694 r., zmarły 1706 r., pochowany w Lisowie, z Katarzyny Derszniakówny, córki Aleksandra, kasztelana małogoskiego, zmarłej 1700 r., pochowanej w Lisowie, pozostawił córki: Teofilę zakonnicę i Franciszkę, oraz synów: księdza Jana, w zakonie Cystersów, Aleksandra i Stanisława. Ten ostatni, ożeniony z Teresą Ożarowską, kasztelanką sanocką, nie pozostawił potomstwa.

Aleksander, cześnik sandomierski 1713 r., a chorąży 1714 r., został kasztelanem wiślickim 1724 r. Umarł 1730 r., pochowany w Lisowie. Żonaty z Salomeą Trzcińską, pisarzówną ziemską sandomierską, pozostawił trzech synów: Stanisława, Wojciecha i Józefa, oraz trzy córki: Salomeę, zmarłą 1760 r., pochowaną w Lisowie, Barbarę i Teresę, wszystkie trzy zmarłe pannami i Zofię, żonę 1-o v. Jana Tarły, wojewody sandomierskiego, 2-o v. księcia Antoniego Lubomirskiego, kasztelana krakowskiego (M. 289 f. 282), zmarłą 1790 r. Wspólnie z mężem Lubomirskim, zastawiła Lackie Grzybowskiemu, 1764 roku (AGZ. X. 7321; DW. 99 f. 804).

Z synów: Wojciech i Józef zmarli bezpotomnie, a Stanisław, dziedzic Maleszowy i Węgrowa, otrzymał 1727 r. konsens królewski, na wykupienie z rąk Szaniawskich starostwa ujskiego (Sig. 21). W 1742 r. został starostą nowokor-

Rodowody Krasińskich h. Ślepowron.

Tablica II-ga.

B). Gałąź młodsza. Patrz tablicę I-szą.

Jan
stolnik ciechanowski
† 1546 r.
ż. Katarzyna z Murowanego Mniszewa Mrokowska

Synowie:

- **Michał** kanonik gnieźnieński i krakowski † 1575 r.
- **Wojciech** kasztelan sierpski † 1590 r. Po nim idzie gałąź starsza
- **Franciszek** biskup krakowski † 1577 r.
- **Stanisław** archidyakon krakowski † 1598 r.
- **Andrzej** sędzia ziemski ciechanowski 1567 r. ż. Katarzyna Czernicka

Dzieci Andrzeja:

- **Anna** Radzanowska
- **Dorota** Wodyńska 1570 r.
- **Stanisław** wojewoda płocki 1600 r. † 1617 r. ż. a) Małgorzata Starożrebska b) Anna Michowska
- **Jan** archidyakon krakowski ur. 1550 r. † 1612 r.
- **Franciszek** kasztelan ciechanowski 1591 † 1603 r. ż. a) Katarzyna Kołozębska, b) Zofia Niemojewska

Dzieci Stanisława, wojewody płockiego:

- **córki:**
  1. Zuzanna
  2. Elżbieta Kucińska
  3. Zofia 1-o v. Ligęzina, 2-o v. Ossolińska
  4. Katarzyna 1-o v. Rusiecka, 2-o v. Kazimirska
  5. Dorota Kosmaczewska
- **Dominik**
- **Aleksander**
- **Aleksander**
- **Wojciech** kanonik krakowski 1650 r.
- **Franciszek**
- **Stanisław** kasztelan płocki 1653 r. † 1654 r. ż. a) Katarzyna Szczawińska b) Teodora Grzybowska c) Barbara Noskowska
  1. Jan 1658 r.
  2. Mikołaj kanonik płocki
  3. Władysław chorąży płocki 1663 r., następnie proboszcz płocki 1664 r.
  4. Jakób podkomorzy płocki † 1660 roku, ż. Joanna Olędzka.
  5. Józef.
  6. Cecylia.
  7. Anna Gembicka.
  8. Maryanna Zarembina.
- **Gabryel** założyciel odnogi sandomierskiej
- **Jan Kazimierz** założyciel odnogi podskarbińskiej
- **Andrzej** założyciel odnogi oboznińskiej i ordynackiej opinogórskiej

Córki Franciszka, kasztelana ciechanowskiego:

- **córki:**
  1. Emerencyanna Grzybowska
  2. Anna Garwaska
  3. Dorota Karśnicka
  4. Katarzyna 1-o v. Kretkowska, 2-o v. Sierakowska

czyńskim, a 1752 r. starostą przasnyskim. Na obu tych starostwach przyznano dożywocie i żonie jego, Angeli de Rychty Humieckiej, wojewodziance podolskiej (Sig. 26 i 27; 1738 i 1752). W 1752 r. był także szambelanem Augusta III-go (Sig. 17). W tymże roku wprowadzony do pałacu przy ulicy Długiej w Warszawie (DW. 74 f. 410). Starosta umarł 1762 r., pochowany w Lisowie. W 1738 r. zeznał zapis dożywocia z żoną (Gr. Lwows. Zap. Prot. 286 f. 184), która za konsensem królewskim z 1762 r., będąc już wdową, odstąpiła starostwo przasnyskie Kazimierzowi Krasińskiemu, oboźnemu koronnemu i żonie jego, Eustachii z Potockich (Sig. 29). Z nią miał starosta cztery córki: Zofię, za Franciszkiem Wodzickim, starostą grzybowskim (AGZ. X. 7321), Barbarę, zmarłą 1789 r, za Michałem Świdzińskim, kasztelanem radomskim (DW. 105 f. 353), Maryę, za Joachimem hr. Tarnowskim, starostą sulejowskim, który za żoną wziął Maleszowę i wzniósł tam w Piotrkowicach nową rezydencyę, na wyniosłej górze, którą nazwał Tarnoskałą i Franciszkę, ur. 1744 r., zmarłą w Dreznie 1796 r., żonę Karola królewicza polskiego i księcia saskiego i kurlandzkiego.

Królewicz Karol wyrobiwszy indult u biskupa inflanckiego Ostrowskiego, wziął za nim 20-go Marca 1760 r. ślub sekretnie z Franciszką Krasińską w Węgrowie, dokąd się była udała z ciotką swoją, ks. Antoniową Lubomirską. Nieuznana żoną królewicza, opuszczona przez niego, przykry wiodła żywot, przebywając w domu rodziców, a po ich śmierci u Świdzińskich w Sulgostowie, lub w Opolu u ks. Lubomirskiej. Królewiczowa brała bardzo czynny udział w konfederacyi Barskiej, zamieszkując w Lublińcu i Kosięcinie na Szląsku, dokąd się zjeżdżali agenci dworów zagranicznych, i wybitniejsi przedstawiciele konfederacyi.

W 1775 r. dozwolono jej przyjechać do Drezna, dokąd się udała 1776 r. W tymże samym roku sejm przyznał jej znaczne dożywocie i uznał za królewiczowę polską. Była dziedziczką Węgrowa i Lanckorony, którą nabyła za namową cesarzowej Maryi Teresy i przy jej pomocy.

Książę Lubomirski, kasztelan krakowski, jako pełnomocnik księcia Karola, królewicza polskiego i żony jego, Franciszki z Krasińskich, potwierdził 1781 roku zawartą umowę z Ossolińskim, o sprzedaż Węgrowa (M. 297 f. 12). Sama księżna Karolowa sprzedała 1765 r. pałac, położony między ulicą Długą a Ś-to Jerską w Warszawie, biskupowi Adamowi Krasińskiemu (DW. 85 f. 410). Jedyna jej córka, Marya Krystyna, której sejm odbyty 1792 r. przyznał dożywocie w sumie 72,000 flor., wyszła za Karola de Carignan, księcia Sabaudyi i stała się matką panującego dzisiaj we Włoszech domu królewskiego.

Patrz tablicę III-cią rodowodów Krasińskich.

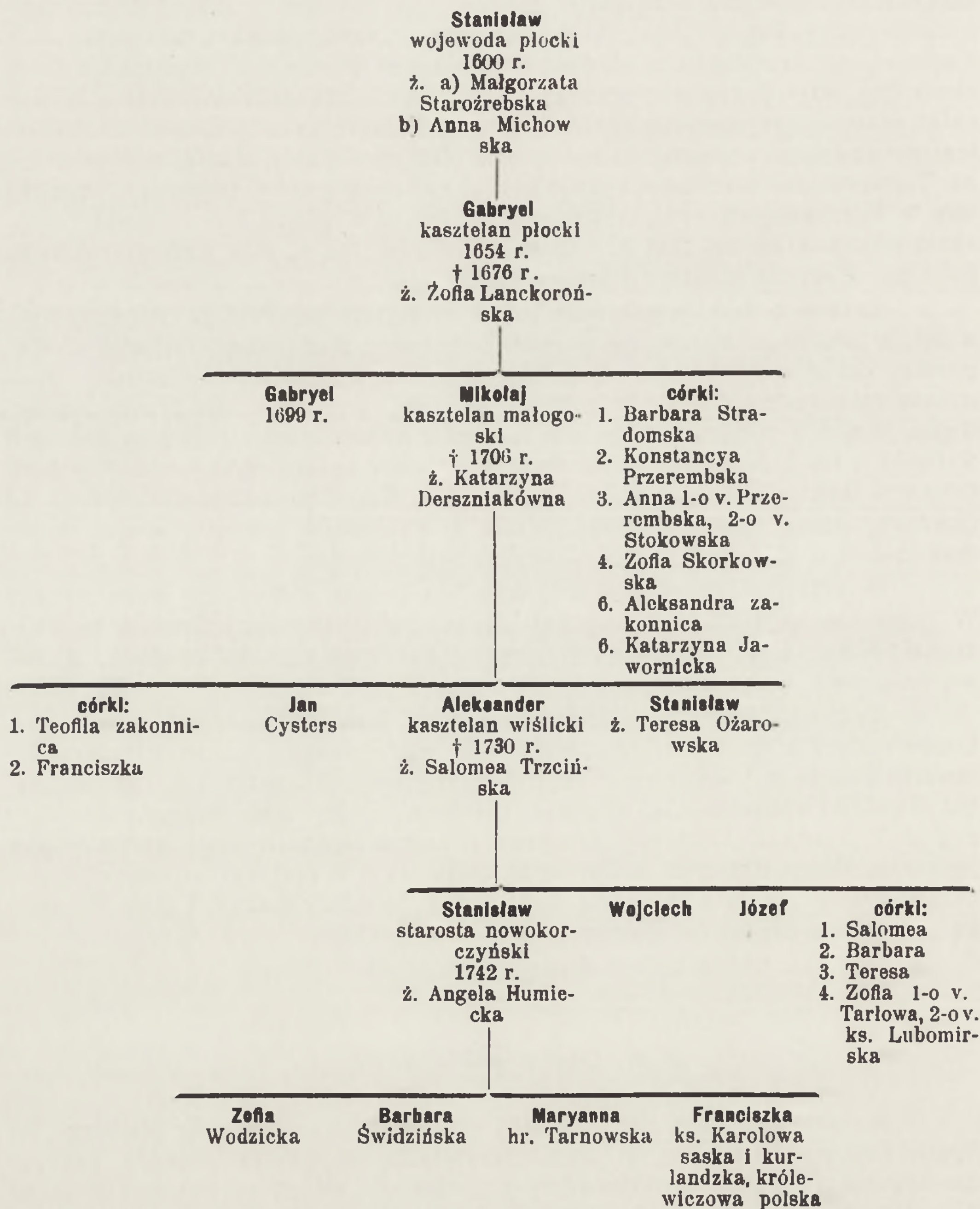
b) *Odnoga podskarbińska.*

8. Jan Kazimierz, piąty z rzędu syn Stanisława, wojewody płockiego, *założyciel linii podskarbińskiej*, ur. 1607 r., szambelan arcyksięcia Leopolda, dworzanin Zygmunta III-go i Władysława IV-go, ochmistrz dworu ks. Karola Ferdynanda polskiego i szwedzkiego, podkomorzy ciechanowski 1634 r., kasztelan ciechanowski 1637 r., w tymże jeszcze roku kasztelan warszawski, 1648 r., jako kasztelan płocki,

Rodowody Krasińskich.

Tablica III-cia.

Odnoga sandomierska. Patrz tablicę I i II.

podpisał elekcyę króla Jana Kazimierza, a jako wojewoda płocki, nabył 1650 r. od Oborskiego, Drążdżewo, Rupino i Płodownicę, w ziemi ciechanowskiej (M. 192 f. 384). W 1658 r. został podskarbim wielkim koronnym, z którego to urzędu rezygnował, po abdykacyi Jana Kazimierza. Starostwo grabowskie wziął 1635 r. za żoną, Urszulą z Grzybowskich, kasztelanką lubelską (M. 180 f. 575), nowokorczyńskie, które posiadał, odstąpił bratu Gabryelowi, za konsensem królewskim z 1651 r. (M. 192 f. 142), w 1652 r. trzymał i starostwa łomżyńskie i przasnyskie (M. 201 f. 290), a otrzymał 1660 r., wspólnie z drugą żoną, Amatą Andrault hr. de Langeron, zaślubioną 1651 r., starostwo nowomiejskie (Sig. 3 f. 50). W 1665 roku miał i starostwo lucyńskie (M. 203 f. 361), a 1667 r. i parczewskie (M. 207 f. 130). Był i pułkownikiem wojsk królewskich i starostą wielborskim w Prusach 1661 r., gdzie posiadał Orłów i Żyn (Kętrz.).

Podskarbi otrzymał konsensa królewskie: 1636 r. na nabycie od Podoskiego wójtostwa w Przasnyszu (M. 182 f. 98), w 1637 r. na nabycie tegoż wójtostwa od Stobieckiego (M. 181 f. 169), 1660 r. na odstąpienie synowi, Janowi Bonawenturze, starostwa łomżyńskiego, 1661 r. wsi Rży i Kuchar, a 1663 r. starostwa przasnyskiego, nowomiejskiego i opinogórskiego (Sig. 7 f. 108; 3 f. 165 i 5 f. 1; M. 202 f. 94). W 1666 r. nabył od Leżeńskiego Gliniankę, Czarnówkę, Wolę Karczewską i Wolę Ducką, od Podoskiego, Rudę, Chroślę, Kawę, Stojadła, Arynów i Gamratkę, a od Rozdrażewskiej, Porębę i Gorki (Perp. Czers. 13 f. 35, 38 i 60). Nabył też Straszówkę 1668 r., od Parisa (M. 207 f. 47). W 1659 r. komisya do zapłaty żołdu wojsku daje mu asekuracyę pożyczki, zaciągniętej przez niego na to. W tymże roku unieważnił asygnatę daną Madalińskiemu, na sumę 3391 flor., dla regimentu pieszego ks. Michała Radziwiłła, podczaszego litewskiego. W 1664 roku król nakazał, aby Krasińskiemu, staroście łomżyńskiemu i pułkownikowi, i ludziom jego, śpieszącym do służby, dozwalano wolnego przechodu i dawano pożywienie, z miłości ojczyzny. W tymże roku podskarbi zakazał monetę wołoską, fałszowaną nakształt polskiej, a 1666 r. nakazał przyjmować cła tylko w złocie i srebrze (AGZ. X. 4750, 4766, 4946, 4948 i 5023).

Podskarbi, jeden z wybitniejszych członków rodziny Krasińskich, jak głosi nagrobek jego w Krasnem, umarł 28-go Marca 1669 r. W Krasnem pochowane jego żony, Grzybowska zmarła 1647 r. i hr. de Langeron, 1663 r.

Podskarbi restaurując kościół w Krasnem, wzniósł pomniki prawie dla wszystkich swoich bliższych i dalszych krewnych. Z Grzybowskiej pozostawił córkę Joannę Maryę, zmarłą 1654 r., żonę Adama Noskowskiego, starosty dobrzyńskiego i syna Jana Bonawenturę, vel Jana Dobrogosta.

Jan Bonawentura, starosta łomżyński z cesyi ojca 1660 r. (Sig. 3 f. 165), a przasnyski, nowomiejski i opinogórski 1663 r. (Sig. 7 f. 108), pułkownik wojsk królewskich 1665 r. (Zap. Lub. 49 f. 332), ze starostwa łomżyńskiego rezygnował 1668 r., a otrzymał w zamian warszawskie (Sig. 10 i M. 206 f. 532). W 1668 r. referendarz koronny, został 1688 r. wojewodą płockim.

W 1682 r. otrzymał indygenat pruski, a 1695 r. trzymał starostwo sztumskie (M. 219 f. 141 i 80). Podług Żychlińskiego, miał umrzeć 1697 r. Tymczasem 1699 r. był przydany do boku królewskiego, w sprawie traktowania o Elbląg, zajęty przez kurfirsta Brandeburskiego (V. L. VI f. 32), w 1701 r. nabył część dóbr Chodupia, Ślaz i Łozyny, w powiecie przasnyskim, od Chodupskiego (DW.

61 f. 35), a 25-go Kwietnia 1709 roku podpisał pewien dokument, zachowany w aktach parafialnych Dobromilskich (M. Zawadz.). W końcu żył jeszcze 1713 r., w którym oddał wnukowi swemu Michałowi, synowi Stanisława Bonifacego, dobra Dobromilskie, w ziemi przemyskiej (M. 221 f. 533). Pochowany w Węgrowie, który nabył od Radziwiłłów i gdzie fundował kościół i klasztor OO. Reformatom, o czem konstytucya z 1676 r. wspomina.

Elektor króla Michała, Jana III-go, którego był przyjacielem i Augusta II-go. W Warszawie wzniósł wspaniały pałac, do dziś Krasińskim zwany, który następnie nabyła Rzeczpospolita.

W 1661 r. nabył Okalewo, w powiecie rypińskim, od Piotra Piwo (M. 202 f. 128), w 1667 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie starostwa tarnogórskiego, z rąk Paprockich i nabył 1670 r. Starożreby i Bromierz, a 1677 r. Rudę, Chroślę, Stojadła, Gamratkę, Górki. Poręby, Gliniankę, Dudzką Wolę i Rząsawkę, od Józefa i Władysława Krasińskich, synów Stanisława, kasztelana płockiego, które to ostatnie dobra odstąpił w tymże roku Warszyckiemu (Sig. 10 f. 45 i Perp. Czers. 13 f. 526). W 1695 r. nabył, od Podoskiego, Raki, w ziemi ciechanowskiej (M. 219 f. 80). W 1670 r. potwierdził swój testament (DW. 54 f. 2133). Był też właścicielem dóbr Dobromilskich i w 1692 r. potwierdził akt z 1642 r., którym Aleksandra Koniecpolska dała plac pod cerkiew (M. Zawadz.). W 1691 roku nabył, od sukcesorów Adama Zaremby, Oyrzanów, Żelechów, Kaleń, Zaremby, Zalesie i Żabią Wolę (DW. 57 f. 1679 i 1706).

Żonaty 1-o v. z Teresą Chodkiewiczówną, kasztelanką wileńską, córką Jana Kazimierza i Zofii Pacówny, zmarłą 1672 r., 2-o v. 1680 r. z Jadwigą Teresą ks. Jabłonowską, kasztelanką krakowską, córką Stanisława i Maryanny Kazanowskiej, zmarłą 1692 r. (DW. 57 f. 35 i 419). Z pierwszej żony pozostawił czterech synów: Stanisława, Jakóba, Kazimierza i Jana, z których trzej ostatni zmarli młodo.

Najstarszy Stanisław v. Stanisław Bonifacy, starosta sztumski i przasnyski 1697 r. a warszawski 1701 r., żonaty ze zmarłą 1724 r., pochowaną w Węgrowie, Różą Ogińską, kasztelanką trocką, córką Mikołaja Franciszka i Katarzyny Kopciówny, wyjednał dla niej dożywocie na starostwie sztumskiem 1703 r., a na starostwie przasnyskiem 1710 r. (DW. 62 f. 57 i M. 249 f. 54). W tym ostatnim roku trzymał i starostwo nowomiejskie, na odstąpienie którego Olszewskiemu, otrzymał konsens królewski (Sig. 17). W 1712 r. został kasztelanem płockim. Umarł 1717 r. Trzymał też, wspólnie z żoną, i starostwo opinogórskie (Sig. 20). Elektor Augusta II-go. W czasie nieobecności króla 1702 r., miał oddaną sobie komendę i juryzdykcyę komendancką Starej Warszawy (M. 220 f. 306).

Stanisław Bonifacy pozostawił czterech synów: Jana, Michała, Augustyna i Błażeja. Nad Janem ustanowioną została 1727 r. kuratela w osobie jego brata Błażeja (Sig. 20). Michał otrzymał 1713 r., od dziada Jana Bonawentury, dobra Dobromilskie (M. 221 f. 533). Augustyn zmarł tak jak i jego wymienieni bracia, młodo i bezżennie, a Błażej v. Błażej Jan, odziedziczywszy po nich majątki, stał się panem ogromnej fortuny.

Po śmierci matki otrzymał Błażej 1724 r. starostwo przasnyskie, nowomiejskie i opinogórskie (Sig. 20). Dożywocie na tych starostwach i Dobrzankowie, przyznane zostało 1730 r. i żonie jego, Maryi z Czarnkowskich (Sig. 20), za-

ślubionej 1729 r. W 1733 r. podpisał konfederacyę generalną warszawską (Warsz. Oblig. 49 f. 422). W 1747 r. kwitował go zakon XX. Pijarów (DW. 71 f. 1339). Z Czarnkowskiej, zmarłej w Toruniu 13-go Czerwca 1745 r., miał wprawdzie córkę Konstancyę Anielę, ale ta zmarła w Dobromilu 1731 roku. Sam Błażej umarł 1752 r. (Sig. 27), pozostawiając olbrzymią fortunę swoim licznym krewnym Już zaraz w 1752 r., Antoni, kasztelan zakroczymski, Jan, sufragan chełmski, Adam, kanonik płocki, Michał, cześnik stężycki, Stanisław, starosta nowokorczyński, Krasińscy, Zofia z Krasińskich Tarłowa, Ignacy, Jakób i Maryanna Ciecierscy, Antoni Czapski, żona jego, Kandyda Lipska i Tadeusz Lipski, zapisali się na kompromis (DW: 74 f. 262).

Do spadku również należeli: Stefan Kuciński, którego babką była Elżbieta Krasińska, wojewodzianka płocka, kanclerz Małachowski, mający prawa do tego spadku, jako sukcesor Zofii z Krasińskich Ligęzinej i Żdżarscy, idący po Ludwice Krasińskiej, córce Dominika, kasztelana ciechanowskiego, żonie Marcina Gołyńskiego (M. 229 f. 882 i 971).

(Patrz tablicę IV-tą rodowodów Krasińskich).

Linia kasztelańska.

A) Odnoga obożnińska.

B) Odnoga ordynacka na Opinogórze.

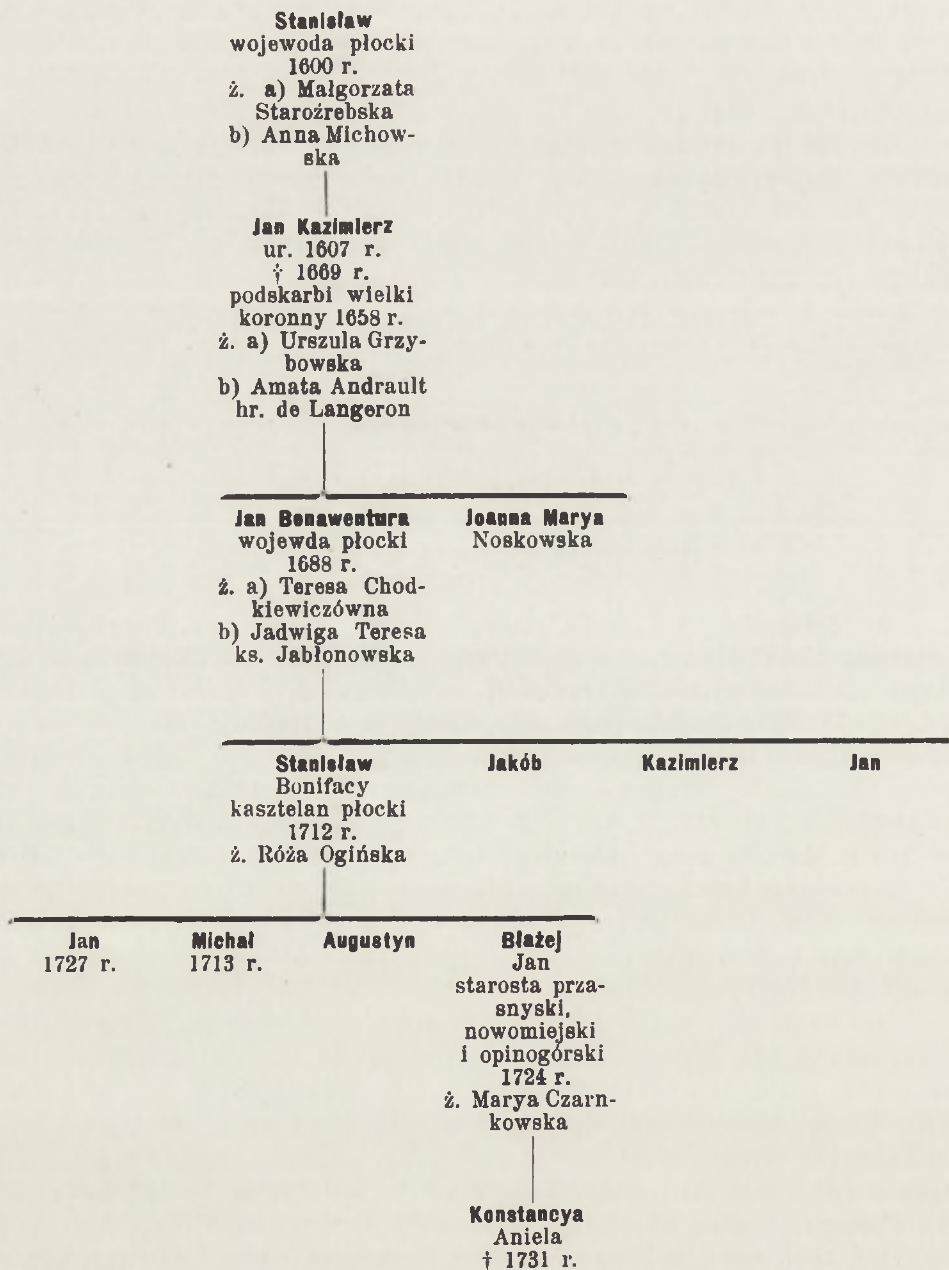
9. Założyciel jej Ludwik, piąty z kolei syn Stanisława, wojewody płockiego, starosta płocki 1614 r., dworzanin królewski, kasztelan ciechanowski 1637 r., odstąpił starostwo synowi Olbrachtowi, za konsensem królewskim z 1643 r. (M. 189 f. 1). Walczył dzielnie przeciwko Szwedom i Moskwie, na czele własnego oddziału. Umarł 1644 r., pochowany w katedrze płockiej. Żonaty z Agnieszką Kryską, kasztelanką raciąższką, córką Stanisława, która 1644 r. odstąpiła Dzierżąznę synowi Dominikowi (M. 189 f. 63 i 586), pozostawił z niej córki: Annę Maryę, żonę 1-o v. Marcina Jana Podoskiego 1642 r., w którym zapisał jej dożywocie, 2-o v. Stanisława Lanckorońskiego 1645 r., w którym nabyła poddanego od Rudzińskiego (Perp. Czers. 10 f. 337 i 624), Ludwikę, żonę Władysława Zawadzkiego, chorążego pomorskiego (DW. 107 f. 848 i 108 f. 610) i Helenę, zmarłą panną, oraz synów: Olbrychta, Stanisława, Hilarego, Dominika i Felicyana. Z nich.

a) Olbrycht, elektor Jana Kazimierza i króla Michała, sekretarz królewski, starosta płocki, które to starostwo otrzymał od ojca, za konsensem królewskim z 1643 r. (M. 189 f. 1), odstąpił w tymże roku Będków, w ziemi ciechanowskiej, Janowi Kazimierzowi Krasińskiemu (M. 188 f. 101). W 1653 r. lub 1654 roku kasztelan ciechanowski, został 1663 roku wojewodą mazowieckim. Nie żył w 1691 r. (Zap. Lub. 67 f. 510). Żonaty 1-o v. z Zuzanną Koniecpolską, kasztelanką chełmską, córką Samuela i Aleksandry Herburtówny (Zap. Lub. 48 f. 508 i Sig. 11 f. 105), 2-o v. z Maryą Ludwiką Golczówną, córką Baltazara, marszałka dworu elektora brandeburskiego i Anny von Rauschek, zmarł bezpotomny. Drugiej jego żonie przyznane zostało dożywocie 1681 r. na Bielsku, Czekanowie i Tro-

Rodowody Krasińskich.

Tablica IV-ta.

Linia podskarbińska. (Patrz tablice I, II i III).

szynie, w województwie płockiem (M. 213 f. 524). Wyszła ona 2-o v. za Władysława Józefata Sapiehę, krajczego litewskiego (Sap.).

b) Stanisław, elektor Jana Kazimierza, kustosz poznański, kanonik i proboszcz u Św. Michała w Płocku, sprzedał 1658 r. Wolę Wodyńską bratu Dominikowi, a Gułów i Dębowice, w powiecie stężyckim, braciom, Wojciechowi i Felicyanowi (M. 199 f. 148). W Woli Gułowskiej fundował klasztor Karmelitom.

c) Hilary dozwolił 1653 r. intromisyi Stanisławowi, do dworku w Warszawie, przy ulicy Senatorskiej (DW. 52 f. 95). Umarł bezpotomny.

d) Dominik jest założycielem odnogi *obożnińskiej*.

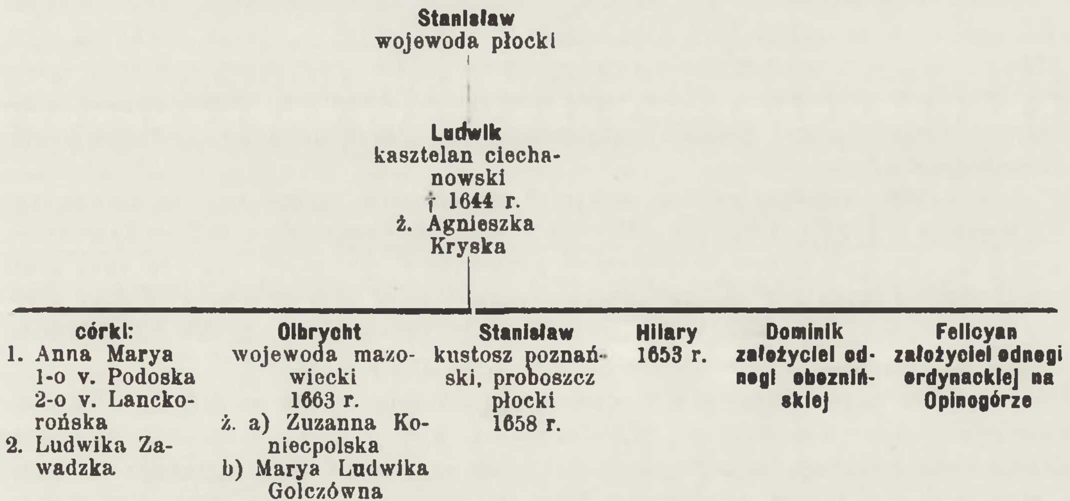
e) Felicyan jest założycielem *odnogi ordynackiej na Opinogórze*.

(Patrz tablicę V-tą rodowodów Krasińskich).

Rodowody Krasińskich.

Tablica V-ta.

Linia kasztelańska. (Patrz tablice I, II, III i IV).

A) Odnoga obożnińska.

Dominik, syn Ludwika, kasztelana ciechanowskiego, dziedzic Zegrza, elektor króla Michała i Augusta II-go, chorąży płocki 1653 r., mianowany 1661 r. podkomorzym, ale nominacya ta nie doszła do skutku i został 1663 r. kasztelanem ciechanowskim. W 1659 r. sprzedał Lipkę Saczkowi (DW. 52 f. 1691). W 1691 r. odstąpił Dzierżążnę synowi Jakóbowi, towarzyszowi pułku kopijników (DW. 57 f. 1491).

Żonaty z Katarzyną Młocką, miał z niej córkę Ludwikę, żonę Marcina Gołyńskiego, łowczego ciechanowskiego (M. 229 f. 971), oraz czterech synów: Jana

i Wojciecha, zmarłych bezpotomnie, Pawła, sędziego ziemskiego ciechanowskiego 1698 r., zmarłego 1713 r., także bezpotomnie i Jakóba. Czy to nie wymieniony Paweł, bo kasztelanic ciechanowski, zaślubił 1689 r. w Dobromilu wdowę Annę Hoszowską. Heraldycy żonę Pawła nazywają Gerkantówną.

Jakób, ur 1658 r., po rezygnacyi ojca, kasztelan ciechanowski 1680 roku, rezygnował z tego urzędu 1720 r., a umarł 1737 r. Żonaty z Barbarą z Łabiszyna Kuklińską, która kwitowała 1697 r. rodziców, z odbioru posagu (DW. 59 f. 771), pozostawił z niej córkę Barbarę, żonę Józefa Czernego, kasztelanica sandeckiego (DW. 68 f. 441 i M. 251 f. 132) i pięciu synów: Antoniego, Pawła, kanonika regularnego w Czerwińsku, Stanisława, Wojciecha, dwóch ostatnich zmarłych bezpotomnie i Jana Chryzostoma.

Jan Chryzostom, wielki jałmużnik królowej Leszczyńskiej i opat Św. Eligiusza we Francyi 1741 r., biskup loryneński i sufragan chełmski 1748 r., był też kantorem płockim i kanonikiem kujawskim i warmińskim. Dobra Drążdżewo, Wólkę wielką i Kuźnie, odziedziczone po Błażeju Krasińskim, a także dobra Sielce, odstąpił bratankowi Kazimierzowi Krasińskiemu, staroście nowomiejskiemu (DW. 112 f. 851 i 854). Umarł w Frauenburgu 1763 r. Bratanek Kazimierz wystawił mu pomnik w Krasnymstawie.

Antoni, najstarszy syn Jakóba, kasztelana ciechanowskiego, brat biskupa, dziedzic Jakacza (DW. 77 f. 405), cześnik płocki 1737 r., poseł płocki na sejm 1748 r., kasztelan zakroczymski 1750 r., umarł 1762 r., pochowany w Zegrzu, gdzie ma nagrobek wystawiony. Żona jego, Barbara z Zielińskich, córka Jakóba, chorążego dobrzyńskiego i Izabelli Narzymskiej, której zapewnił 1720 r., umową przedślubną, 10,000 flor.

Antoni, wspólnie z żoną, otrzymał od rodziców Dzierżążnę, za konsensem królewskim z 1722 r. (Sig. 20). W 1732 r. otrzymał, wspólnie z tąż żoną, konsens królewski, na wykupienie wójtostwa w Dzierżążnie (M. 259 f. 25). W 1752 roku nabył część Zegrza i Woli Zgierskiej od Giżyńskiego i Narzymskiej (DW. 74 f. 228), a 1757 r. część Skubianki, Woli Zgierskiej i innych (DW. 80 f. 195 i 112 f. 706). W 1759 r. rozporządził swoim majątkiem (DW. 112 f. 171).

Córki jego: Magdalena zmarła panną, Aniela wyszła za Mikołaja Dembowskiego, starostę osmólskiego, Elżbieta wyszła 1746 r. w Krasnodworze, za Stanisława Dembowskiego, chorążego zawskrzyńskiego, Anna, żona Ignacego Szumanczowskiego, podstolego podolskiego i Rozalia, wyszła 1750 r. za Jana Szabłowskiego, kapitana wojsk koronnych, chorążyca trembowelskiego. Mikołaj Dembowski z żoną Anielą, kwitowali 1786 r. Nowowieskiego.

Kajetan, syn Stanisława Dembowskiego, kwitował 1793 roku wuja swego, Kazimierza Krasińskiego, ze schedy po swej matce, Elżbiecie i siostrze jej, Magdalenie, bezpotomnie zmarłej. Ignacy Prus Szumanczowski, w imieniu swojem i żony swej Anny, kwitował 1756 r. jej ojca, z odbioru sumy posagowej, 10,000 flor. wynoszącej (DW. 80 f. 97; 99 f. 554; 102 f. 803 i 109 f. 836).

Synowie kasztelana Antoniego, Kazimierz i Jan. Ten ostatni, łożniczy królewski 1755 r., następnie ksiądz Jezuita (Sig. 28).

Kazimierz, ur. 1725 r., piszący się hrabią z Krasnego, dziedzic Zegrza i Krasnosielca, uczeń szkoły kadetów w Lunevillu, szambelan króla Stanisława Leszczyńskiego 1747 r., starosta nowomiejski 1752 r., otrzymał od teścia swego Poto-

ckiego, starostwo krasnostawskie, za konsensem królewskim z tegoż roku (Sig. 28). Za konsensem znów królewskim z 1762 r., odstąpiła jemu i żonie jego, Eustachii z Potockich, Angela z Humieckich Krasińska, starostwo przasnyskie (Sig. 29). W 1763 r. został oboźnym wielkim koronnym i był nim ostatnim. Marszałek sejmowy 1782 r., prezydent Trybunału koronnego 1783 r. W 1780 r. był kandydatem do województwa mazowieckiego (MP.). W 1763 roku kawaler orderu Orła Białego.

Żonaty 1-o v. z Eustochią Potocką, damą krzyża gwiazdzistego Maryi Teresy, córką Feliksa, kasztelana słońskiego, starosty krasnostawskiego i Maryanny Daniłowiczówny, z której rodzicami zawarł intercyzę przedślubną 1756 r. i na mocy jej miał otrzymać za nią 100,000 flor., a stryj jego, biskup Krasiński, darował mu Sielce, Przytuły, Chłopią łąkę, Raki, Wólkę Chromą, a z klucza Płodownickiego: Baranów, Jastrząbkę, Orzeł, Kucieje wielkie, Kucie i Guzowatkę (Obl. Gr. Krasnostawskie 63 f. 209). W tymże roku wyrobił dla żony dożywocie na starostwie nowomiejskiem, a rodzice żony wyrobili pozwolenie królewskie, na odstąpienie mu starostwa krasnostawskiego. W 1758 r. otrzymał wspólnie z żoną wójtostwo krasnostawskie (Bibl. Kras. Dypl.; Sig. 28). Eustachia umarła 1764 r., pochowana w Zegrzu. Drugą jego żoną była Elżbieta Potocka, siostra pierwszej żony, wdowa po Michale Rudzińskim, wojewodzie mazowieckim. Zeznał z nią zapis dożywocia 1766 r. Po tych dwóch żonach otrzymał Radziejowice i Wolę Pękoszewską. Trzecią jego żoną była Anna Ossolińska, rozwiedziona z Józefem Ossolińskim, wojewodą podlaskim, córka Aleksandra, miecznika litewskiego i Benedykty Antoniny hr. Loevendal. Z tej ostatniej żony miał oboźny córkę *Elżbietę* Maryannę Józefę Annę, urodzoną w Warszawie 1791 r. (Metr. w kośc. Św. Krzyża), znaną powieściopisarkę, zmarłą 1832 r., żonę Adama Jaraczewskiego i syna *Józefa Wawrzyńca* Macieja Onufrego.

Oboźny, zmarły 1802 r., pochowany w Zegrzu, otrzymał tytuł hrabiowski pruski 1798 r. W 1760 r. ojciec oddał mu część pałacu do niego należącą, przy ulicy Długiej w Warszawie, a 1766 r. oficynę pałacu Krasińskich, przy ulicy Św. Jerskiej położoną, sprzedał skarbowi Królestwa (DW. 85 f. 550). W 1764 r. podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Stanisława Augusta. W 1768 r. otrzymał wójtostwo w Lipie, w starostwie przasnyskiem (Bibl Kras. Dypl.). W 1771 r. nabył wójtostwo Rońsko, w starostwie krasnostawskiem i uzyskał 1772 roku przyznanie dożywocia żonie Elżbiecie, na starostwie buczniowskiem, którego był posesorem, a 1773 r. na starostwach przasnyskiem i nowomiejskiem (Kancl. 49 IV f. 130; M. 236 f. 261 i 280 f. 286; Sig. 32).

W 1774 r. otrzymał z funduszów jezuickich 21,000 flor. (Kancl. 54 f. 221). W tymże roku, żona jego Elżbieta, nabyła od Cieszkowskiego części na Skubniewie i Polkowie-Dadźbogach (DW. 91 f. 21). W 1775 r. otrzymał oboźny, wspólnie z żoną Elżbietą, Niemienice i Zastawie, ze starostwa krasnostawskiego, także, wspólnie z tą żoną, odstąpił dzierżawę Sochocińską Łempickiemu i wójtostwo nowomiejskie Radzickiemu, na odstąpienie któremu starostwa nowomiejskiego, a starostwa krasnostawskiego, Stamirowskim, otrzymał konsens w tymże roku (Kancl. 37 f. 727 i 40 f. 45; M. 236 f. 261 i 280 f. 286; Sig. 32). W tymże samym roku, wspólnie z żoną, nabył od Zaliwskiego Kopcie i Kwaśniankę, a sprzedał Adamowi Krasińskiemu, biskupowi kamienieckiemu, Krasne, Zbiki, Łazy, Węgrzynowo,

Szczuki, Szwejki, Opinogórę i Suche, w ziemi ciechanowskiej, nabyte 1773 od Michała Hieronima Krasińskiego, podkomorzego rożańskiego (DW. 92 f. 610 i 1029).

W 1777 r. nabył od swej żony, Elżbiety i siostr jej, Humbeliny Kurdwanowskiej i Katarzyny Miączyńskiej, Żulin i Borowicę (DW. 93 f. 294), a od Zaborowskiego, część Zegrza (DW. 93 f. 390). W 1782 r. odstąpił starostwo krasnostawskie Stamirowskim (Kancl. 73 IV f. 9 i DW. 97 f. 846) i otrzymał przyznanie dożywocia żonie, Annie z Ossolińskich, na starostwie przasnyskiem (Sig. 35). W 1783 r. zawarł układ z siostrą swą, Elżbietą Stanisławową Dembowską, o posag (DW. 99 f. 554). W 1784 r. kwitował teścia swego (DW. 100 f. 446). W 1788 r., zawierając układ z Przeradowskim, wymienił, że jest synem Antoniego, kasztelana zakroczymskiego, wnukiem Jakóba, kasztelana ciechanowskiego, prawnukiem Dominika, kasztelana ciechanowskiego, a praprawnukiem Ludwika, także kasztelana ciechanowskiego (DW. 104 f. 1528). Jako dziedzic Zegrza, Woli Zgierskiej i Izbicy, kwitowany był przez Zgierską 1794 r. (DW. 110 f. 79).

W 1763 r. otrzymał pozwolenie na wyrób towaru leśnego, w starostwie przasnyskiem, nowomiejskiem i sochocińskiem. Nabył dobra Rzewin od Szymanowskiej. Akta te okazane były do oblaty w grodzie warszawskim 1797 i 1798 r. (DW. 112 f. 53, 92 i 929).

Syn oboźnego. *Józef Wawrzyniec* Maciej Onufry, urodzony w Zegrzu 1783 roku, wraz z siostrą, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VI f. 71). Dziedzic Zegrza, Radziejowic, Woli Pękoszewskiej, Żulina, Borowicy, Krasnosielca, Klimczyc i Sarnak, był jednym z najbogatszych panów w Polsce. W 1806 r. wstąpił do 5-go pułku piechoty, jako podporucznik; wkrótce został majorem. W 1809 r. w sztabie ks. Józefa, 1810 r. instruktor wojska w Krakowie. W 1811 r. członek komisyi likwidacyjnej, w 1812 r. adjutant generała Kniaziewicza, którego szczęśliwie doprowadził do Zegrza. Kawaler Legii Honorowej i krzyża Virtuti Militari. W 1814 r. zamieszkał w Warszawie, gdzie został członkiem Dyrekcyi teatrów. W 1820 r. Senat Królestwa przyznał mu dziedziczny tytuł hrabiowski. W latach 1824 — 1826 poseł powiatu błońskiego, 1829 roku został senatorem kasztelanem Królestwa Polskiego. Był i wielkim ochmistrzem dworu polskiego i podczaszym. Umarł 1845 r. w Krakowie, pochowany w Zegrzu. W 1809 r. zaślubił w Sterdyni, dziedziczkę tego majątku, Annę *Emilię* Ossolińską, córkę Stanisława i Józefy Morsztynówny, z której pozostawił córki: Maryannę, ur. 1810 r. w Warszawie, dziedziczkę Żulina i Borowicy, 1833 r. żonę Kazimierza hr. Łubieńskiego, zmarłą w Paryżu 1862 r. i Paulinę, ur. 1816 r. w Radziejowicach, dziedziczkę Sterdyni, zmarłą w Warszawie 1893 r., założycielkę i długoletnią prezesowę Towarzystwa miłosierdzia pań Św. Wincentego à Paulo w Warszawie, zaślubioną 1844 r. w Krakowie Ludwikowi Górskiemu, oraz synów: *Stanisława* Kostkę Aleksego Kazimierza, ur. 1811 r. w Warszawie, *Karola* Joachima, ur. 1812 r. w Krakowie i *Adama* Henryka Kajetana, ur. 1821 r. w Warszawie.

Dzieci Józefa Wawrzyńca w ten sposób rozdzieliły się pozostałym po nim majątkiem. Stanisław otrzymał Zegrze, Karol, dobra Krasnosielskie, Adam—Radziejowice, Klimczyce i Sarnaki, Łubieńska — Żulin i Borowicę, a Górska — dobra Sterdyńskie.

1. Hr. Stanisław, właściciel Zegrza, zmarły tamże 1849 r., adjutant generała Tomasza Łubieńskiego 1831 r., kawaler krzyża Virtuti Militari, zaślubił ks.

Dorotę Jabłonowską, 2-o v. Franciszkowę hr. Malatesta, córkę ks. Antoniego i Pauliny hr. Mniszchówncj. Z niej córki: Jadwiga, właścicielka Zegrza, zaślubiła 1862 r. w Rzymie Macieja ks. Radziwiłła i Marya, dama krzyża gwiaździstego i dama pałacowa ces. austryj., zaślubiła 1-o v. 1876 roku w Rzymie Jana hr. Krasickiego, ces. - król. podkomorzego austryjackiego, 2-o v. 1895 r. w Wiedniu hr. Karola Bubna-Littitz, także ces.-król. podkomorzego austryjackiego.

2. Hr. Karol, właściciel Krasnosielca, szambelan dworu cesarsko - rosyjskiego, zaślubił 1840 r. Amelię hr. Łubieńską, zmarłą w Warszawie 1887 r., córkę hr. Jana i Anny z Klickich. Umarł bezdzietny w Wiedniu 1870 r

3. Hr. Adam, właściciel Radziejowic, Klimczyc i Sarnak, prezes Towarzystwa Św. Wincentego a Paulo w Krakowie, zaślubił 1847 r. w Chocieszewicach Karolinę hr. Mycielską, córkę hr. Józefa i Karoliny z hr. Wodzickich. Umarł w Warszawie 1903 r., pochowany w Radziejowicach. Synowie jego: Józef i Kazimierz.

Hr. Józef, ur. w Dreznie 1848 r., właściciel Radziejowic, kawaler honorowy maltański, po bezpotomnej śmierci ordynata hr. Adama Krasińskiego, pierwszy ordynat Opinogórski, z linii oboźnińskiej 1909 r., zaślubił w Nawojowej 1869 roku Helenę hr. Stadnicką, córkę hr. Edwarda z Krysowic i Ludgardy hr. Mniszkównej. Z niej syn hr. Edward, ur. 1870 r., właściciel obecny Radziejowic i córki: Franciszka, zaślubiona 1898 r. w Radziejowicach Michałowi ks. Woronieckiemu, Jadwiga, zmarła 1876 r., Iza (Elżbieta), zaślubiona hr. Zenonowi Brzozowskiemu w Radziejowicach 1901 r., Helena, zmarła 1879 r. i Zofia, zaślubiona w Warszawie 1907 r. Karolowi hr. Brzozowskiemu.

Hr. Kazimierz, ur. 1850 r., właściciel Starejwsi i Sterdyni (z zapisu Pauliny z Krasińskich Górskiej), zaślubił 1-o v. 1878 r. Józefę Gawrońską, córkę Wiktora i Józefy z Godlewskich, zmarłą 1879 r., 2-o v. 1882 r. w Warszawie Martę hr. Pusłowską, frajlinę dworu cesarsko-rosyjskiego, córkę hr. Wandalina i Jadwigi hr. Jezierskiej. Z pierwszej żony córka Marya, zmarła 1895 r., z drugiej — synowie: Michał, ur. 1883 r. i Franciszek, ur. 1885 r.

(Patrz tablicę VI-tą rodowodów Krasińskich).

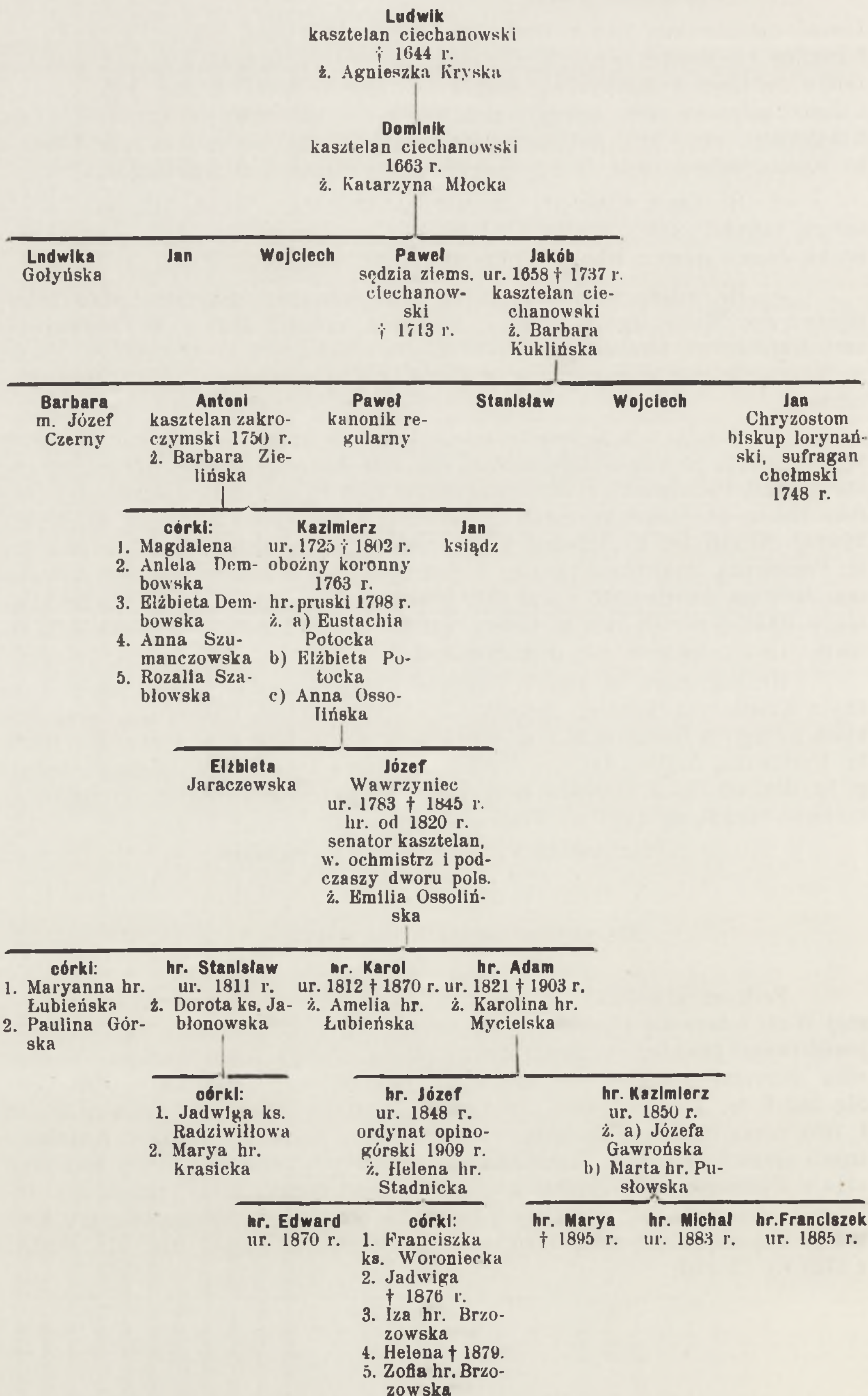
B) Odnoga ordynacka na Opinogórze.

Felicyan v. Feliks, syn Ludwika, kasztelana ciechanowskiego, na Krasnej Woli, Adamowie i Gułowie, jako podkomorzy ciechanowski, podpisał, z województwem płockiem i ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go. W 1700 roku otrzymał przywilej, na odbywanie jarmarków w Adamowie (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 21: Zap. Lub. 68 f. 180 i 832). Żonaty z Zofią Garczyńską (DW. 59 f. 705), córką Samsona, chorążego chełmińskiego i Barbary z Werdów, pozostawił trzech synów: Antoniego, Stanisława i Jana, których wspólnie z ojcem kwitowali 1714 r. Pieściorowska i Turski, z odbioru sumy i którzy, jako bratankowie Olbrychta, wojewody mazowieckiego i Dominika, kasztelana ciechanowskiego, kwitowali Sapiehę tegoż roku (Zap. Lub. 70 f. 23 i 31; 149 f. 325; Gr. Stężyc. z 1708 r.). Z nich:

Rodowody Krasińskich.

Tablica VI.

Odnoga obożnińska (patrz tablice I—V).

Antoni, według Żychlińskiego, miał być protoplastą linii ukraińskiej (patrz niżej).

Stanisław zmarł bezżenny.

Jan, cześnik stężycki 1731 r., z którego to urzędu rezygnował 1752 r., na rzecz syna Michała Hieronima, został kasztelanem wiskim 1762 r., umarł 1764 r., pochowany w Krasnem, które mu przypadło w udziale, po śmierci Błażeja Krasińskiego.

Żonaty 1-o v. z Elżbietą Teresą Sołtykówną, wdową po Janie Kochanowskim, 2-o v. z Ewą Trojanowską, zmarłą 1760 r., pochowaną w Radomiu, gdzie ma pomnik wzniesiony, pozostawił z pierwszej żony synów: Michała Hieronima i Adama Stanisława, a z drugiej—Ignacego.

Michał Hieronim, kasztelanic wiski, ur. 1712 r., zmarły 1784 r., tytułujący się hrabią na Krasnem, elektor Stanisława Augusta, po rezygnacyi ojca swego, został cześnikiem stężyckim 1752 r., z którego urzędu rezygnował 1757 r. Wspólnie z żoną, Aleksandrą z Załuskich, otrzymał 1752 r. starostwo opinogórskie (Sig. 27), a 1758 r. został podkomorzym rożańskim.

Marszałek generalny konfederacyi barskiej 1768 r., dla której, prawda że poświęcił swoje mienie i naraził na niebezpieczeństwo swoją osobę i przyszłość swej rodziny, to jednak dumny i popędliwy, żądny władzy i pierwszorzędnej roli, a pozbawiony odpowiednich zdolności i energii, wiódł wciąż spory z Pułaskim i Joachimem Potockim, czem bezwątpienia wpłynął na jej prędszy upadek. W 1768 roku wydał uniwersał do kraju (Obl. Gr. Lubels. 392 f. 795).

Wyrok w sprawie sukcesyi po Błażeju Krasińskim, z 1753 r., wykazuje rodowód Michała Hieronima Krasińskiego, sięgający aż do Stanisława, wojewody płockiego (Gr. Warsz.). W 1754 r. otrzymał przywilej od Augusta III-go, na lokacyę miasta Krasne, ze wsi tegoż nazwiska i odbywanie w niem jarmarków i targów (Bibl. Kras. Dypl.). W 1760 r. nabył Raczki od Mokronowskiego. W 1761 roku zastawił Karczewskiemu Zbikowo, Kozino, Gorące i Filipowo, z klucza Krasińskiego (A. Zs. Warsz.). W tymże roku otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną, po Lubomirskim (Sig. 27). W 1733 r., aktem spisanym w Szwajcaryi, sprzedał Kazimierzowi Krasińskiemu Krasne, Zbiki, Łazy, Węgrzynowo, Szczuki, Szwejki, Opinogórę, Suche i Magnuszów (Obl. Gr. Krasn. 73 f. 314). W 1774 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie synowi Janowi, starostwa opinogórskiego, z prawem sporządzenia tego przelewu po za granicami kraju (Kancl. 39 f. 180 i 40 f. 45).

Z wymienionej wyżej żony, Aleksandry z Załuskich, starościanki regnowskiej, pozostawił podkomorzy rożański córki: Joannę, żonę Sebastyana Dłuskiego, starosty łukowskiego, Maryannę, żonę 1-o v. Kazimierza Jordana, starosty siemichowskiego, a 2-o v. 1769 r. swego stryja, Ignacego Krasińskiego i Anielę, która kwitowała brata Adama 1800 r., z odbioru 60,000 flor. (Ingr. Zs. Lubels. 4, Nr. 3573; Sig. 32; Deb. Czers. 1 f. 278), oraz dwóch synów: Adama i Jana, którzy dopełnili 1781 r. działu majątku rodzicielskiego (DW. 97 f. 1267).

Adam, dziedzic Krasnego, ostatni starosta ciechanowski 1762 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1792 r., wspólnie z ojcem, zeznał pewien kontrakt z Wodzińskim (DW. 82 f. 282). W 17 1 r. był i komisarzem cywilno-wojskowym ziemi ciechanowskiej. W 1806 r. cedował pewną sumę Noffokowi (DW. 113 f. 1148).

Żonaty z Katarzyną Burską, pozostawił jedynaczkę córkę Joannę, która wyszła za Augusta Krasińskiego, wnosząc w starszą linię Krasińskich Krasne.

Jan, ur. 1756 r., zmarły 1790 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1784 r., otrzymał od ojca starostwo opinogórskie, za konsensem królewskim z 1774 roku (M. 292 f. 45; Kancl. 37 f. 564; 39 f. 180 i 40 f. 45). W 1782 r. zaślubił Antoninę Czacką, podczaszankę koronną, córkę Feliksa i Katarzyny Małachowskiej (DW. 106 f. 1252). W 1785 roku, wspólnie z żoną, kwitował Małachowskich z odbioru 34,000 flor. W 1792 r. ona, już jako wdowa po staroście opinogórskim, kwitowała Adama Krasińskiego, z odbioru sumy (DW. 101 f. 836; 106 f. 250 i 108 f. 462). Starosta wraz z żoną, zmarłą 1837 r., pochowany w kościele Opinogórskim.

Syn ich jedyny Wincenty, ur. 1782 r. (metr. w Złoczewie z 30-go Stycznia 1783 r.), otrzymał po ojcu starostwo opinogórskie 1790 r. (Sig. 37). Był też dziedzicem Dunajowiec na Podolu, gdzie legitymował się ze szlachectwa i tytułu hrabiowskiego, 1837 r.

Wincenty wpisany 1791 r. do jazdy narodowej, wstąpił 1806 r. do służby wojskowej jako pułkownik ułanów. 1807 r. w sztabie głównym cesarza Francuzów, szef 4-go pułku jazdy wojsk Księstwa Warszawskiego, a następnie szef 1-go pułku chevaux légers gwardyi francuskiej. Generał brygady 1811 r., generał dywizyi 1813 r., dowódca korpusu polskiego w Królestwie Polskiem 1814 r., szef dywizyi gwardyi królewskiej 1815 r., generał adjutant cesarski 1818 r., dowódca korpusu rezerw 1823 r., generał jazdy 1826 r., kawaler krzyża wojskowego polskiego 1810 r., oficer legii honorowej 1809 r., a komandor 1811 r. Kawaler orderów: Św. Stanisława 1-ej klasy 1813 r., Św. Anny klasy 1-ej 1815 r., Św. Włodzimierza 2-ej klasy 1820 r., Św. Aleksandra Newskiego 1825 r., Orła Białego 1829 r. W 1818 r. marszałek sejmowy. Był i członkiem sądu sejmowego, w latach 1827—1828. W 1828 r., cesarz Mikołaj wysłał go z misyą dyplomatyczną do Wiednia. W 1821 r. senator wojewoda Królestwa kongresowego. Po upadku powstania listopadowego, senator i członek Rady Państwa cesarstwa rosyjskiego, prezydujący w Radzie Administracyjnej Królestwa.

Herb hr. Krasińskich ordynatów na Opinogórze.

W 1811 r. otrzymał od Napoleona na własność starostwo opinogórskie i tytuł hrabiowski dziedziczny. Z powyższego starostwa utworzył ordynacyę, zatwierdzoną 1844 r. Tytuł hrabiowski miał potwierdzony w Królestwie 1819 i 1847 r., a syn jego Zygmunt, wraz z dziećmi, 3-go Stycznia 1856 roku. Umarł w Warszawie 1858 r., pochowany w Opinogórze.

Wincenty zaślubił 1808 r. w Warszawie, w kościele Św. Krzyża, księżniczkę *Maryę* Urszulę Radziwiłłównę, zmarłą w Warszawie 1822 roku, pochowaną

w Opinogórze, córkę ks. Dominika i Konstancyi Czapskiej. Z niej miał córkę Laurę Antoninę, urodzoną i zmarłą 1804 r., oraz syna Zygmunta.

Hr. Napoleon Stanisław Adam Feliks *Zygmunt*, nasz wieszcz nieśmiertelny, ur. 21-go Lutego 1812 r. w Paryżu, zmarły tamże 23-go Lutego 1859 r., pochowany w Opinogórze, drugi ordynat opinogórski, zaślubił w Dreznie 1843 roku Elżbietę hr. Branicką, damę krzyża gwiaździstego, córkę hr. Władysława i Róży hr. Potockiej, ur. w Tomaszpolu 1820 r., żonę 2-o v. Ludwika hr. Krasińskiego na Krasnem, zmarłą w Krakowie 1876 r. Z niej córka Marya, ur. 1854 r., zmarła 1884 r., pochowana w Rogalinie, żona Edwarda hr. Raczyńskiego i dwaj synowie: *Władysław* Wincenty Adam i *Zygmunt* Wincenty Jerzy August Aleksander, ur. w Nicei 1846 r., zmarły w Paryżu 1867 r.

Hr. Władysław, ur. w Warszawie 1844 r., zmarły w Mentonie 1873 r., pochowany wraz z bratem w Opinogórze, trzeci ordynat opinogórski, rozpoczął wydawnictwo Roczników Biblioteki ordynacyi Krasińskich.

W 1868 r. zaślubił w Krzeszowicach Różę hr. Potocką, 2-o v. 1887 r. żonę Edwarda hr. Raczyńskiego, córkę hr. Adama i Katarzyny hr. Branickiej. Z niej syn Adam, ur. 1870 r. w Krakowie, czwarty i ostatni ordynat opinogórski, z odnogi ordynackiej, ożeniony w Wiedniu 1897 r. z Wandą hr. Badenianką, córką hr. Kazimierza, b. prezesa ministrów cesarstwa austryjackiego i Maryi z Skrzyńskich, oraz córki: hr. Elżbieta, ur. 1872 r. w Mentonie, zaślubiona 1894 r. w Warszawie, hr. Janowi Tyszkiewiczowi z Waki i Zofia, ur. w Warszawie 1873 roku, zmarła 1891 r. w Zakopanem.

Po przedwczesnej a bezpotomnej śmierci, ordynata Adama hr. Krasińskiego, biorącego udział we wszystkich sprawach, dobro kraju na celu mających, a nastąpionej 17-go Stycznia 1909 r. w Ospedaletti, ordynacya opinogórska przeszła na hr. Józefa Krasińskiego, z odnogi obożnińskiej.

Podług ustawy ordynackiej, w razie wygaśnięcia i tej linii Krasińskich, pochodzącej od Józefa, syna obożnego Kazimierza i Anny Ossolińskiej, ordynacya ma przejść na potomków Augusta hr. Krasińskiego na Krasnem. Gdyby zaś i ta linia wygasła, wówczas przejdzie na najstarszego potomka płci żeńskiej, z linii generała Wincentego.

Adam Stanisław, syn Jana, kasztelana wiskiego z Sołtykówny, a brat Michała Hieronima, podkomorzego rożańskiego, ur. 1714 r., poświęcił się stanowi duchownemu. Ukończywszy nauki w Rzymie i zwiedziwszy cudze kraje, wstąpił do kancelaryi królewskiej, w której odznaczywszy się, został 1752 r. sekretarzem wielkim koronnym. Był przytem kanonikiem płockim, koadjutorem proboszcza łęczyckiego i 1753 r. kanonikiem gnieźnieńskim, a 1757 r. prałatem scholastykiem gnieźnieńskim. W 1758 r. kawaler orderu Orła Białego, został 1759 r. biskupem kamienieckim.

Brat marszałka konfederacyi barskiej, brał w niej bardzo czynny udział. Po drugim rozbiorze Polski, utraciwszy swoją dyecezyę, zamieszkał w Galicyi, a następnie w Krasnem, gdzie życia dokonał 1800 r.

Ignacy, trzeci syn Jana, kasztelana wiskiego, z Trojanowskiej, a brat biskupa Adama i Michała Hieronima, otrzymał 1769 r. starostwo siemiechowskie,

w powiecie bieckim, od pierwszej swej żony, Maryanny z Krasińskich Jordanowej (Kancl. 40 f. 14). Z urzędu asesora sądów asesorskich, rezygnował 1788 r. (M. 301 f. 46). Kawalerem orderu Św. Stanisława został 1786 r. Dziedzic Oblas w radomskiem, zaślubił 2-o v. 1774 r. Agnieszkę Potkańską kasztelankę radomską, z której miał córkę Annę, żonę 1-o v. Kazimierza Walickiego, starosty sochaczewskiego, 2-o v. Mikołaja z Oplów Bronikowskiego, generała majora wojsk koronnych, z którym zeznała zapis dożywocia 1795 r. (DW. 110 f. 1299 i 111 f. 826). Amelia, jedyna córka Bronikowskich, wyszła za Romana hr. Załuskiego.

(Patrz tablicę VII-mą rodowodów Krasińskich).

Gałąź na Krasinie.

Krasińscy dziedziczący na Krasinie, w powiecie sierpskim, również byli Ślepowrończykami. Marcin i Niemir z Krasina, podówczas w powiecie płockim leżącego, otrzymali 1415 r. prawo chełmińskie, dla tejże wsi (Kod. Maz.).

Regestra poborowe z 1577 r., wymieniają w Krasinie część Bartłomieja i część Piotra *Lakoty* (Paw.). Dominik Piotr 1746 r., w płockiem.

Jan, syn Piotra, zapisał 1757 r. na Krasinie 100 tynfów Maryannie Brudnickiej (Gr. Wiecz. Płoc. 198 f. 1187). Żonaty z Maryanną Dobrzyniecką, miał z niej dwóch synów: Tomasza i Benedykta *Jakóba*, którzy sprzedali Krasin Łukowskiemu, 1800 r. (A. Hipot.).

Tomasz, żonaty z Katarzyną Kisielewską, a Jakób, ur. w Krasinie 1776 r. (metr. w Kurowie), zaślubił Salomeę Suską i z niej miał syna Antoniego, ur. w Myszewie 1810 r. (metr. w Kurowie), właściciela Jasionki, który zaślubił w Kurowie 1832 r. Józefę Żółtowską, ur. w Myszkach 1813 r., córkę Jana i Maryanny z Popowskich i z niej pozostawił trzech synów: Piotra, ur. w Myszewie 1833 r., Karola, ur. tamże 1838 roku i Franciszka Władysława, ur. w Jasionce 1852 roku, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1854 roku (Teka B. W. Rummla).

Gałąź Białoruska.

Żychliński, opierając się na rodowodzie Krasińskich, sporządzonym w sprawie sukcesyjnej po Błażeju Krasińskim, wyprowadza Krasińskich na Białejrusi zamieszkałych, od Andrzeja Krasińskiego, najmłodszego syna Stanisława, wojewody płockiego, i zalicza do nich tych Krasińskich, których właściwie do gałęzi litewskiej odnieść należy.

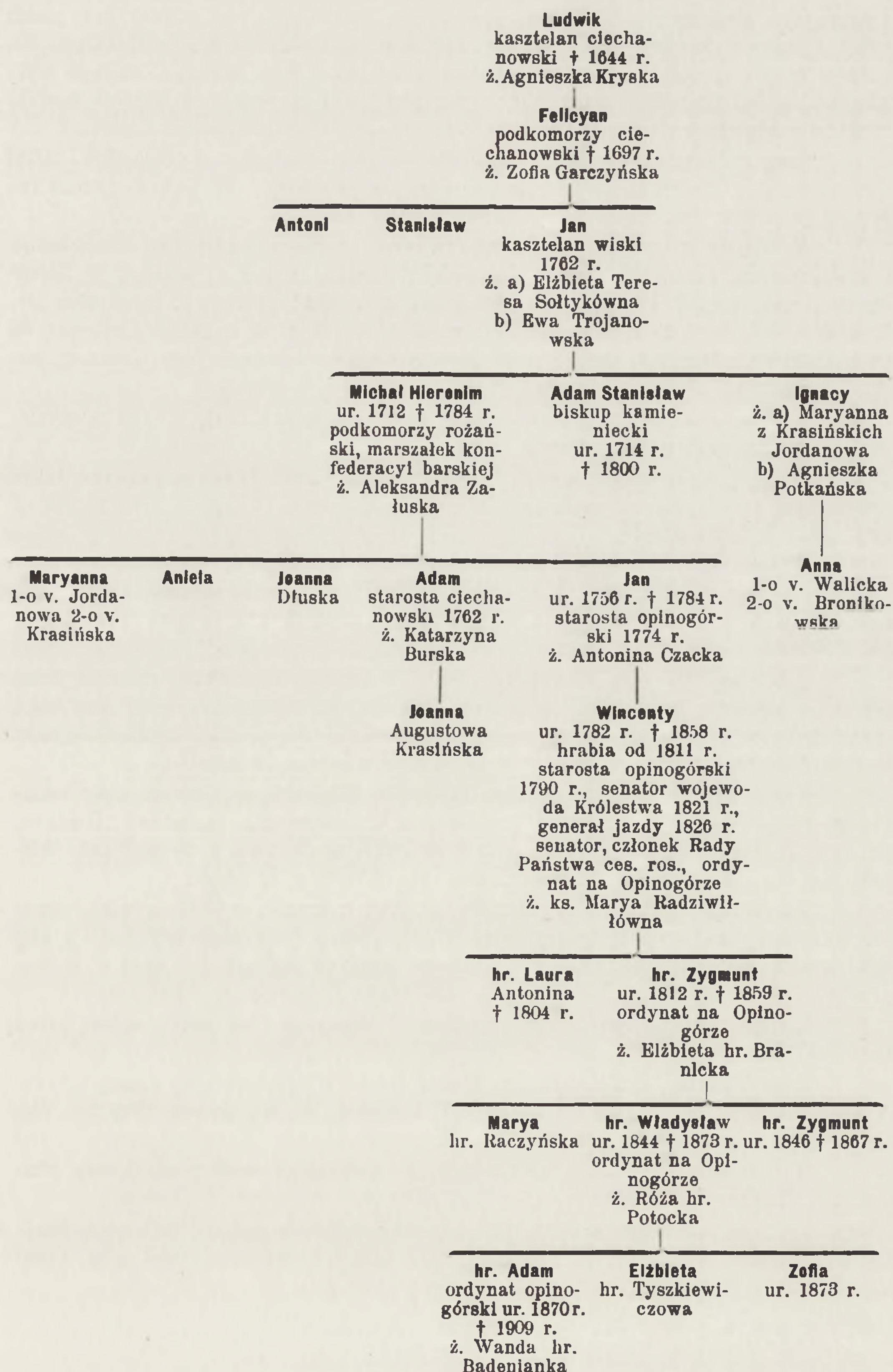
Ów Andrzej, podług niego, miał zaślubić księżniczkę Urakow, z której synowie: Jan, Bazyli, chorąży smoleński i Michał. Po tym ostatnim, z Zofii Kleczkowskiej, syn Tomasz, stolnik ciechanowski, starosta propojski i homelski, z Filipowiczówny, miał między innymi syna Mikołaja, którego, z Zofii Sienickiej, córki: Aleksandra i Konstancya.

Podług aktów jednak, inaczej się ta rzecz przedstawia. Czy wymieniony Bazyli, należy do tej rodziny, żadnej pewności nie ma. Był on schizmatykiem

Rodowody Krasińskich.

Tablica VII.

Odnoga ordynacka na Opinogórze (patrz tablice I—VI).

i przybył z Moskwy na Litwę, za panowania Jana Kazimierza, który mu nadał różne ziemie z ekonomii kobryńskiej. Szlachta województwa brześciańskiego protestuje 1670 r. przeciwko przywłaszczeniu sobie przez Krasińskiego, którego zwie cudzoziemcem, innych jeszcze majątków z powyższej ekonomii, w których buduje cerkwie i klasztory (Akta IV).

Bazyli Krasiński był w latach 1676 — 1680 chorążym smoleńskim. Miał być, podług J. Wolffa i starostą homelskim i propojskim. W 1680 r. zeznał zapis na monaster Św. Siemiona w Brześciu (Sap. III).

Krasińscy używający przydomku *Korwin*, wylegitymowani ze szlachectwa i h. Ślepowron, przed Deputacyą Wywodową mińską 1819 r., pochodzą od Stanisława Krasińskiego, który osiadł na Litwie, gdzie był od 1699 r. posesorem Mikulina, należącego do Karola Ciechanowieckiego. W 1703 r. nabył Uświejkę od Onackiewicza. Dobrami temi władał jeszcze 1709 r. Synowie jego: Tomasz, Andrzej i Felicyan, dopełnili działu tych dóbr w 1717 r. Z nich:

Tomasz miał umrzyć bezpotomnie, mnie się jednak zdaje, że był założycielem gałęzi litewskiej (patrz niżej).

Andrzej miał trzech synów: Antoniego, Michała i Jana, a Felicyan także trzech synów: Szymona, Ignacego i Michała. Ignacego, z Agaty Trzaskowskiej, syn Adam i córka Józefa.

Antoni, syn Andrzeja, miał dwóch synów: Ignacego i Szymona.

Michał, syn Andrzeja, z Antoniny Dzierżyńskiej, miał siedmiu synów: Józefa, Wawrzyńca, Antoniego, Jana, Mikołaja, Kazimierza, Leona i Wincentego. Z nich:

Józef, syn Michała, chrzczony 1763 r. w kościele Oboleckim, dziedzic Józefówki, w powiecie mozyrskim, w latach 1805 — 1807 sędzia graniczny mozyrski, zaślubił Anielę Pancewiczównę, córkę Stanisława i z niej miał czterech synów: Karola, *Pankracego* Stanisława, Kwiryna Antoniego i Leona Andrzeja.

Karol, syn Józefa, ur. 1795 r. (metr. w Kimbarowie), asesor sądu ziemskiego mozyrskiego 1837 r., żonaty z Justyną Chociatowską, pozostawił: Benignę, ur. 1822 r., Mamerta, ur. 1824 r., *Norberta* Paulina, ur. 1825 r. w Mozyrzu, Wilhelminę, ur. 1826 r. i *Józefa* Wawrzyńca, ur. 1830 r. w Ludzinie.

Pankracy Stanisław, syn Józefa, ur. 1797 r. (metr. w Kimbarowie), deputat wywodowy gubernii mińskiej, zaślubił Maryannę Niekraszewiczównę i z niej miał synów: Kajetana, ur. 1825 r. i *Andrzeja* Korsyna Alfonsa, ur. 1829 r. w Niekraszewiczówce (metr. w Kimbarowie), oraz córkę Eleonorę, ur. 1827 r.

Kwiryn Antoni, syn Józefa, urodzony w Mozyrzu 1804 roku, umarł przed 1833 rokiem.

Leon Andrzej, syn Józefa, ur. 1806 r. (metr. w Kimbarowie), żonaty z Anielą Chociatowską, pozostawił dwóch synów: Lucyana, ur. w Bokowie 1830 r. i Wiktora Faustyna, ur. w Ludzinie 1833 r.

Antoni, syn Michała, a brat Józefa, z Paszkiewiczówny, miał: Józefa, Stanisława, Juliannę i Karolinę.

Jan, syn Andrzeja, a brat Michała, miał czterech synów: Mikołaja, Kazimierza, Leona i Wincentego. Ten ostatni, z Anieli Świbłówny, miał syna Antoniego i córkę Marcyannę.

Wymienieni wyżej Krasińscy, legitymowali się ze szlachectwa w Cesarstwie w latach 1821 i 1849 (z Teki B. W. Rummla).

Gałąź litewska.

Protoplastą jej jest Tomasz, syn Stanisława, a więc bardzo być może, że ten sam Tomasz, o którym legitymacya Krasińskich z Białejrusi wspomina, że miał umrzyć bezpotomnie. Ci Krasińscy brali również przydomek *Korwin* i byli h. Ślepowron.

Tomasz, syn Stanisława, stolnik ciechanowski, starosta homelski i propojski, wspólnie z żoną, Heleną Grocholską, otrzymał 1717 r. konsens królewski, na odstąpienie tych starostw Korsakom. Lecz nie odstąpił im ich, a za poprzednio otrzymanym konsensem z 1710r., oddał je Tomasz synowi swemu, Mikołajowi (J.Wolff). Ow Mikołaj Korwin Krasiński, starosta homelski i propojski 1720 r., żonaty z Zofią Sienicką (Tryb. Lit. 79 f. 1458), wymieniając, że jest synem Tomasza, stolnika ciechanowskiego, a wnukiem Stanisława, odstąpił 1747 roku dobra Chodory, w województwie wileńskiem, których był właścicielem, synowi swemu, Janowi Korwinowi Krasińskiemu (Gr. Wileńs. z 1789 r.). Do dóbr tych został wprowadzony Jan Korwin Krasiński 1753 r., po śmierci ojca Mikołaja (Gr. Wileńs.). Aleksandra, córka Mikołaja, 1733 r. żona Ludwika Szrettera, kasztelanica inflanckiego (Magd. Wileńs.).

Jan, starościc homelski i propojski, żonaty 1752 r. z Elżbietą Szretterówną (Magd. Wileńs.). Synów jego dwóch: Jan i Maciej, którzy wymieniając, że są synami Jana, wnukami Mikołaja, prawnukami Tomasza, stolnika ciechanowskiego, sprzedali 1789 r. Chodory Malczewskiemu (Gr. Wileńs.). Z nich:

Jan, żonaty z Elżbietą Sokołowską, miał syna Ignacego, ur. w Wilnie 1791 roku (metr. w kośc. Św. Jana), który zaślubił Marcyannę Obelunównę i z niej pozostawił syna Piotra Ludwika Aloizego, ur. 1826 r. (metr. w Birżach).

Maciej, ur. 1769 r., żonaty 1-o v. z Ewą Raczówną, 2-o v. z Ewą Dybowską, z pierwszej żony miał syna *Ignacego* Patrycego, ur. w Jaguczanach 1797 r. (metr. w Betygołach), a z drugiej—syna Antoniego, ur. także w Jaguczanach 1799 roku (metr. w Betygołach). Miał także dwie córki: Karolinę, ur. 1792 r. i Lucynę, ur. 1794 r.

Ignacy Patrycy, z Petronelli Dackiewiczówny, pozostawił syna Ambrożego, ur. w Jotejkach 1840 r., a brat jego Antoni, z żony Agaty, miał syna Piotra, ur. 1823 r. (metr. w Taboryszkach), żonatego z Anną Dmitrowską, z której synowie: Władysław Piotr, ur. 1848 r. i Aleksander Michał, ur. 1854 r. (metr. tamże). Ci Krasińscy legitymowali się ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską, a następnie 1852, 1857 i 1860 roku w Cesarstwie (Teka B. W. Rummla).

Do tej gałęzi Krasińskich prawdopodobnie należą: Tomasz, cześnik mścisławski 1683 r. (Akta XV). Gabryel pozwany 1740 r. wraz z innymi, o zwrot ziem zabranych z ekonomii witebskiej (Ist. Jur. Mat. XXI). Bogusław, starosta nowosiołkowski 1753 r. (Magd. Wileńs.) i Jan, Korwinowie Krasińscy, zamieszkujący Litwę 1767 r. i Tomasz Korwin Krasiński, nazwany 1767 r. starościcem ho-

melskim, a więc pewnie syn Mikołaja (Akta VIII). Czy to nie będzie ten sam Tomasz, co otrzymał 1768 roku w dożywocie Kamienne, Bratkowice i Weleśnicę, w ziemi halickiej (M. 234 f. 373 i Kancl. 44 f. 75).

Gałąź ukraińska.

Żychliński wywodzi Krasińskich, zamieszkałych na Ukrainie, od Antoniego, syna Felicyana, podkomorzego ciechanowskiego i Zofii Garczyńskiej, na co jednak nie przedstawia żadnych dowodów. Gdyby rzeczywiście pochodzili od tego Antoniego, braliby, wraz z innymi potomkami Stanisława, wojewody płockiego, sukcesyę, po Błażeju Krasińskim, staroście przasnyskim, a tego z aktów mi znanych nie widać.

Pewnym ich protoplastą jest Antoni Krzysztof Krasiński, żonaty z Aleksandrą Jakusiewiczówną, która, po jego śmierci, wyszła 1733 r. w Łysinie, za Józefa Czeskiego. Córka jego Magdalena i synów trzech: Józef, Łukasz i Jan. Z nich:

1. Józef, chorąży wojsk litewskich, otrzymał 1750 r., od Augusta III-go w dożywocie, dobra Drużyłowicze, w powiecie pińskim. Żonaty 1--o v. z Zuzanną Mężyńską (ślub w Zwiahlu 1757 r.), 2-o v. z Maryanną Gorską, z pierwszej żony pozostawił syna Franciszka Salezego Wincentego *Kajetana*, a z drugiej—*Stanisława* Michała.

A). Franciszek Salezy Wincenty *Kajetan*, ur. w Puklakach (metr. z 1759 roku w Skale), chorąży trembowelski 1790 r., podsędek powiatu wasilkowskiego i bohusławskiego 1799 r., marszałek szlachty powiatu czehryńskiego 1820 r., zaślubił Teklę Pawulską i z niej pozostawił córkę Adelę, za Tytusem Komarem, generałem wojsk rossyjskich i syna Teodora.

Teodor Piotr Aleksander Kajetan, ur. 1798 r. w Bohusławiu, zmarły 1870 roku, właściciel Regimentarzówki i innych dóbr na Ukrainie, zaślubił Konstancyę Kotiużyńską i z niej miał córkę Cecylię, za Waleryanem Florkowskim, marszałkiem czehryńskim i dwóch synów: Huberta Antoniego i Edmunda.

a) *Hubert* Antoni, ur. 1833 r. w Regimentarzówce (metr. w Złotopolu) zmarły 1890 r. w Paryżu, wspólnie z bratem właściciel Regimentarzówki 1877 roku, doktór medycyny, uzyskał 1882 r. w Austryi, na mocy dekretu cesarzowej Maryi Teresy z 1775 r., tytuł hrabiowski. Z Julii Olgi Naumówny, córki Jakóba, pozostawił syna hr. Piotra Zygmunta *Henryka*, ur. 1866 r., ożenionego 1897 roku w Wilnie z Maryą Łęską, córką Hilarego i Maryi ks. Druckiej - Lubeckiej, oraz córki: hr. Maryę, zaślubioną w Krakowie 1892 r. Józefowi Krzyżanowskiemu z Konarzewa, hr. Zofię, zaślubioną w Krakowie 1892 r. Sewerynowi Chełkowskiemu z Kuklinowa, hr. Franciszkę wydaną w Krakowie 1900 r. za Władysława Nałęcza z Kikołu i hr. Elżbietę.

b) Edmund, ur. 1843 r., zmarły 1883 r., właściciel Szlachowa i Łuki na Ukrainie, zaślubił Elżbietę Trypolską, z której synowie: August, ur. 1876 r. i Konstanty, ur. 1877 r., oraz córka Janina.

B). *Stanisław* Michał, młodszy syn Józefa, z Maryanny Gorskiej, ur. 1764 roku (metr w Skale), chorąży w regimencie buławy wielkiej koronnej, wziął dymisyę 1794 r. Z Tekli Brinckenówny, pozostawił córkę Annę i synów: *Romualda*

Błażeja, ur. 1795 r. w Bohusławiu, Tytusa Hilarego, ur. 1802 r. w Stebnowie, Józefa, ur. 1806 r. (metr. w Orłowcu) i Adolfa, ur. 1800 r. (metr. tamże). Ten ostatni, podpułkownik wojsk rosyjskich, zaślubił Juliannę Świetlicką i z niej miał Emilię, ur. 1845 r. w Pasynkach, w powiecie jampolskim, Annę, ur. 1846 r. tamże, Paulinę, ur. 1847 r. tamże, Teodora, ur. 1849 r. tamże, Jana, ur. 1851 r. tamże i Olimpię, ur. 1852 r. tamże, którym przyznano szlachectwo w Cesarstwie 1820, 1833 i 1854 r.

2. Łukasz, drugi syn Antoniego Krzysztofa, miał trzech synów: Macieja, ur. 1770 r., Tomasza, ur. 1773 r. i Ignacego, ur. 1776 r., w 1799 r. bezżennych.

3. Jan, trzeci syn Antoniego Krzysztofa, ur. 1727 r. (metr. w Łysinie), pozostawił: Wincentego, ur. 1768 r., Józefa, ur. 1775 r., Maksyma, ur. 1783 r. i Gabryela, ur. 1785 r., oraz córkę Franciszkę (Teka B W. Rummla).

W Kijowie legitymował się ze szlachectwa i h. Ślepowron 1803 r. Piotr, od 1801 r. uczeń akademii kijowskiej, syn Kazimierza i Anny Łukowskiej, wnuk Stanisława i Maryanny Wolskiej (Not. L. Białkowskiego).

Gałąź wołyńska.

Maciej Krasiński, wojski krzemieniecki 1705 r. (Op. Kij. 25). Być może: że potomkiem jego był Andrzej Krasiński, który nabył 1757 r., od Parzniewskiego Ambuków, w powiecie włodzimierskim (Gr. Włodz. z t. r.). Dobra te sprzedali 1784 r. Trembińskiemu, synowie jego, urodzeni z Konstancyi N., *Jan* Ignacy i *Ignacy* Piotr (A. sądu pow. włodzim.). Z nich:

Ignacy Piotr, ur. 1761 r. (metr. w Lachowicach), żonaty z Ludwiką Krzymowską, pozostawił syna Franciszka, ur. w Prawutyniu małym 1811 roku (metr. w Berezdowie).

Jan Ignacy, ur. 1759 r. (metr. w Lachowicach), zaślubił Maryannę Chodakowską i z niej miał czterech synów: Szymona, Bernarda, Antoniego i Wojciecha. Z nich:

1. Szymon, ur. 1798 r. (metr. w Berezdowie), żonaty z Balbiną Borowską, miał z niej dwóch synów: Józefa, ur. 1822 r. w Sujemcach (metr. w Nowogrodzie wołyńskim) i Juliana, ur. 1828 r. w Berezdowie (metr. w Zasławiu z 1832 roku). Ten ostatni pozostawił dwóch synów: Feliksa i Augustyna Henryka, wylegitymowanych ze szlachectwa w Cesarstwie 1866 r.

2. Bernard, ur. w Narajówce 1804 r. (metr. w Annopolu), żonaty z Anną Kasperską, miał synów: Antoniego, ur. 1844 r., Wiktora, ur. 1846 r. i Józefa, wylegitymowanego ze szlachectwa w Cesarstwie 1901 r.

3. Antoni, ur. 1806 r. w Milatynie (metr. w Tajkurach).

4. Wojciech, ur. 1811 r. (metr. w Żukowie), zaślubił Józefę Woynarowską i z niej pozostawił: Antoniego, ur. 1817 r., Józefa, ur. 1821 r. i Stanisława Kostkę, ur. 1827 r. (metr. ich w Korcu) (Teka B. W Rummla).

Niżej wymienieni Krasińscy nie znaleźli pomieszczenia, w przedstawionych rodowodach i być może, że do innych rodów należą.

Adalbert, syn Tomasza z Krasnego, z dyecezyi włocławskiej, na uniwersytecie krakowskim 1585 r. Marcin z Krasina dowiódł w latach 1414—1415 w Sieradzu szlachectwa i h. Sulima (Łag.).

Piotr Krasiński, w sieradzkiem, żonaty z Zuzanną Kwiatkowską 1624 r., nie żył już 1644 r. Małgorzata, zamężna Gołembowska 1636 r. tamże (Gr. Sieradz.). Marcin, stolnik podlaski 1676 r. (V. L.). Maryanna, żona Michała Świnki Zielińskiego, w latach 1686 — 1718. Kazimierz 1725 roku na Wołyniu (Woł. XI. 1837).

Adalbert otrzymał 1769 r konsens królewski, na wykupienie starostwa ostrowskiego, z rąk Karskich (Sig. 32). Ambroży, rektor konwiktu pijarskiego w Piotrkowie, 1774 r. (M. 292 f. 93). Aleksander, szambelan dworu polskiego, 1786 r. (MP.). Gabryel, przeor klasztoru Paulinów w Łęcieszycach 1785 r. (M. 299 f. 191). Jakób, komisarz graniczny inowrocławski, w latach 1764—1775 (Z. Kuj.). Tomasz Korwin hrabia z Krasnego, proboszcz katedralny i oficyał kamieniecki, w początkach XIX-go wieku. Feliks, podporucznik 2-go pułku ułanów 1829 r.

Jan Kazimierz, protonotaryusz apostolski, kanonik warszawski, otrzymał 1673 r. prezentę, na probostwo niepołomickie (Sig. 12 f. 66). Krystyna za Stanisławem Nowickim 1758 roku. Jakób i Stefan, z województwa poznańskiego, Mateusz—z kaliskiego, a Mikołaj—z sieradzkiego, elektorowie króla Michała.

Marcisz Krasieński, żonaty z Katarzyną, dziedziczką Raciechowic, zmarłą jako wdowa 1464 r. (Helc. II. 3767). Michał, z województwa witebskiego, elektor Augusta II-go. N., cześnik zakroczymski 1737 r. Rudawski wspomina N. Krasińskiego, kasztelana wyszogrodzkiego, pod 1655 r., ale takiego nie było. Piotr, syn Stanisława, z dyecezyi gnieźnieńskiej, 1573 r. na uniwersytecie krakowskim. Antoni 1764 r., Fabian tegoż roku, a Tomasz 1772 r. na Kujawach (Z. Kujaws.). Seweryn został łowczym kruszwickim 1702 r. Stefan świadczy 1396 r. w Gnieźnie (Leksz. 1033). Waleryan, syn Krzysztofa, sprzedał 1620 r. Opackiemu, część Chinowa, Woli Chinowskiej, Przekor, Piekut i Kręzla (Perp. Czers. 6 f. 154).

W Jagielnicy znajdują się metryki dzieci Wincentego i Konstancyi Zarzyckiej, urodzonych w Muchawce: Ludwika 1799 r., Stefana 1804 r. i Jana 1807 r. (M. Zawadz.).

KRASKA h. BELINA. Heraldycy zaliczają ich do rodziny Taranowskich. Jan Kraska świadczy 1425 r. w orszaku królewskim w Żarnowcu (KMP.). Długosz o nim pisze, że i on był pomawiany 1427 r., o stosunki z Sońką Jagiełłową. W 1431 r. tenże Jan Kraska z Łubnicy, zganiony przez Hinczę z Rogowa, dowiódł w Krakowie szlachectwa z ojca h. *Bilina*, trzy podkowy z krzyżem, z matki Wilczekosy, z babki ojczystej Sulima, z babki macierzystej Nagody (Inscr. Clenod.). W latach 1440 — 1453 jest starostą konińskim, a 1447 — 1453 r. i cześnikiem kaliskim. Żonaty z Katarzyną z Wałdowa, dziedziczką Koźminka, w kaliskiem, wystarał się 1450 r. o jarmarki dla Koźminka (Wierzb. I. 110). Wdowę po nim Katarzynę, pozwał 1461 r. pleban z Rajska, o zabraną w 1457 r. dziesięcinę z Nakwaśnej (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1912).

Jan Kraska z Łubnicy, proboszcz katedralny lwowski, obecny 1442 roku w orszaku królewskim w Budzie, został biskupem chełmskim 1452 r., umarł 1462 roku. Mikołaj Kraska, kanonik lwowski 1442 roku. Kraska, notaryusz królewski

1448 r. Jan Kraska, kanonik gnieźnieński i łęczycki, archidyakon uniejowski w latach 1488 — 1498, pisał się z Nieniewa. W 1497 r. wyprawił, z dóbr swych ojczystych Drżązno, na wojnę wołoską, pieszego w orszaku Dziewanowskiego (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 678; St. Pr. P. Pom. VII. 380). Nie wiem czy tu należy bakałarz Jan z Konina, zwany Kraska, profesor uniw. krakows. 1458 r.

KRASKI Teodor Michajłowicz, bojar królewski 1541 r. (ML. 43).

KRASKIEWICZ Bonawentura, wspólnie z żoną, Teresą z Lipskich, kwitował 1783 r. w grodzie warszawskim Sokołowskiego (DW. 99 f. 1207 i 100 f. 554).

KRASKOWSCY, patrz *Kraszkowscy.*

KRAŚNIAŃSCY h. SAS, Stefan i Bazyli, synowie Bazylego i Maryanny Brakowskiej, wnukowie Bazylego i Anastazyi, jako też Szymon i Aleksander, synowie Eliasza i Anny z Wolańskich, wnukowie Jerzego i Katarzyny z Baranowskich, bracia stryjeczno-stryjeczni, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim buskim, a Jan, Adam, Mikołaj i Teodor, synowie Stefana, parocha w Dorożowie i Maryi Stankiewiczówny, wnukowie Michała, parocha w Hruszowie i Maryi Tustanowskiej, prawnukowie Bazylego, w Wydziale Stanów galicyjskich, 1810 roku.

Anna Bilińska z Doliny, Maryanna Łucka z Łąki, Adam, Mikołaj i Jan, dziedziczyli na Dorożowie. Jan, ożeniony 1-o v. z Magdaleną Zagórską, 2-o v. z Anną Hordyńską, umarł 1817 roku, pozostawiwszy z pierwszej żony: Wiktoryę, 1818 r. za Andrzejem Bandrowskim, Annę, Maryannę i Jana (A. Lwow. For. Nob.).

Teodor, gr.-kat. proboszcz w Michałowicach, zmarły 1811 r., pozostawił: Jana, Andrzeja, Piotra i Barbarę, żonę Jana Duszyńskiego (Ibid.).

KRAŚNICCY h. JASTRZĘBIEC 1691 r. (Wittyg). To pewno *Karśniccy.*

KRAŚNICCY h. RAWICZ z Kraśnicy, w powiecie opoczyńskim. Długosz wprawdzie podaje Kraśnicę, w województwie lubelskiem, jako należącą do Rawiczów: ale wieś ta zwie się Krężnicą, a nie Kraśnicą.

KRAŚNICCY h. SAMSON z Kraśnicy, w powiecie konińskim. Maciej z Kraśnicy, tego herbu, udowodnił 1415 r. w Sieradzu swoje szlachectwo, listem oczyszczającym jego stryja, Piotra z Gromadzic (Łag.). Andrzej, dziedzic Kraśnicy w powiecie konińskim, 1579 r. (Paw.).

Do którego rodu należą wymienieni niżej Kraśniccy wiedzieć trudno. Jakób Kraśnicki, stolnik wyszogrodzki 1536 r. Mikołaj ma sprawę w Gnieźnie 1527 roku. Małgorzata z Jemielskich Kraśnicka w Przedeczu, 1580 r. (Gr. Przed. 28 f. 336). Andrzej, z Zofii Dembińskiej, ma syna Stanisława, 1594 r., nazywającego się także Skłotowskim (Zs. Krak. 66 f. 317). Jan, Łukasz, Andrzej i Paweł, synowie Jana, w grodzie lubelskim 1637 r. (Zap. Lub. 36 f. 460). Jakób, nazwany 1660 r. podkomorzym chmielnickim (M. 201 f. 409).

Jakób, z województwa brzeskiego - litewskiego, elektor Jana Kazimierza. Marcin, z województwa trockiego, a Stanisław, z województwa sandomierskiego, elektorowie króla Michała. Antoni, Piotr i Wojciech, z województwem poznańskiem, podpisali obiór Augusta II-go.

Marcin, żonaty z Teresą Ługowską, miał córkę Wiktoryę, za Stanisławem Cieleckim 1725 r. (Zs. Pozn. III f. 46). Mateusz sprzedał 1737 roku część swoją w Słaboszewie, bratu Kazimierzowi. Wojciech i żona jego, Franciszka z Bagińskich, kwitowali 1744 r. w Przedeczu z odbioru sumy. Bracia Antoni i Józef, zawarli 1771 r. układ z Grabskim, o zastawę Grabowa. Tomasz zeznał 1776 r. zapis dożywocia z żoną Antoniną. Feliksowi i Janowi zabezpieczył 1780 roku Ujazdowski sumę na Zbijewie (Gr. Przed. 87 f. 324; 88 f. 153; 91 f. 232 i 100 f. 56).

Marcin Kraśnicki, cześnik brzeziński 1750 r., zmarły 1768 r., pozostawił Andrzeja, Antoniego, Józefa, Seweryna, Dyzmę, Maryannę i Katarzynę. Nad jego dziećmi, za wyłączeniem pełnoletniego Andrzeja, ustanowioną została 1768 r. opieka, w osobie Trzcińskiego (Kancl. 44 f. 253).

Andrzej, podwojewodzy gostyński 1784 r., dziedzic Śleszyna, ma syna Onufrego 1810 r., za którego długów płacić nie chce. Józef, komornik ziemski łęczycki, 1784 roku.

KRAŚNICCY h. SAS, przydomku *Dunicz*, trzech Janów, dwóch Piotrów, dwóch Michałów, Andrzej i Teodor, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim przemyskim. Adolf, wnuk Michała, 1878 r.

Adam i żona jego, Maryanna z Gzowskich, wzięli 1653 r. zastawem Chlibów od Ludzickiej (Gr. Tremb. 42 f. 318).

Andrzej umarł w Krasnem 1818 r., pozostawiwszy, z Maryanny Wysoczańskiej: Michała, Bazylego, Jana, Eliasza, Mikołaja, Stefana i Aleksandra. Bratem Andrzeja był ksiądz Jan, gr.-kat. paroch w Beniowie.

Anastazya Matkowska, Jan i Piotr w Mochnatem, rodzeństwo. Jan zmarł 1823 r., pozostawiwszy, z Fenny Matkowskiej: Michała, Jacka, Grzegorza, Maryannę, Anastazyę, Katarzynę i Annę (A. Lwows. For. Nob.). Grzegorz, syn Antoniego, dzierżawcy Białej i Katarzyny z Tyrawskich, urodzonej w Białej 1825 roku (metryka w Czortkowie).

KRAŚNICKI h. TOPOR. Tak zwie Długosz Jana Tęczyńskiego, dziedzica Kraśnika i wsi przyległych, w drugiej połowie XV-go wieku.

KRAŚNIEWSCY v. KRAŚNIOWSCY h. GOZDAWA III z Kraśniewa, w powiecie płońskim. Było Kraśniewo-Zastrugi i Kraśniewo-Lubicze, co daje do myślenia, że byli i Kraśniewscy h. Lubicz.

Piotr z Kraśniewa - Lubicze, syn Macieja *Ząbka*, sprzedał 1531 r. Łempińskiemu, część swoją w Borzewie (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 199). W 1578 r. dziedziczył na tymże Kraśniewie Bernard *Ząbek* (Paw.). Paweł z Kraśniewa - Lubicze procesuje się 1537 r., z Wojciechem z Borzewa. Brat jego Józef, pleban w Rogotworsku (Ibid. 4 f. 100 i 185). Marcin, syn Pawła, dziedziczył 1578 r. na tymże Kraśniewie (Paw.).

Andrzej Kraśniewski, opiekun 1542 r. dzieci siostr swoich Brudnickich, Małgorzaty, wdowy po Stanisławie i Katarzyny, wdowy po Gallu (Ibid. 5 f. 211. i 7 f. 273). Sebastyan, syn Adama, obwiniony 1544 r. o zadanie ran (Ibid. 9 f. 108). Jan z braćmi dziedziczył 1578 r. na Kraśniewie-Zastrugi (Paw.).

Stanisław Kraśniowski, dziedzic na Kraśniewie, zabrał kielich, krzyż srebrny i pieniądze, z kościołów w Glinojecku i Grabowie, o zwrot których pozwał 1527 r. ksiadz Piotr Kossobudzki braci Kowalskich, posesorów części Kraśniowskiego w Kraśniewie (St. Pr. P. Pom. VI. 352).

Jakób, żonaty 1-o v. z Anną Pęską, 2-o v. z Magdaleną Babecką, pozostawił z pierwszej żony syna Michała, a z drugiej—syna Józefa, którzy się układają 1756 r., w sprawie sprzedaży Bondzyna i Rzęzawy (DW. 90 f. 26).

Roch Kraśniewski posiadał 1757 roku Węgrzynowo, w województwie płockiem. Jego potomek Wincenty, syn Kazimierza, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, około 1850 r.

KRAŚNIEWSCY h. POMIAN. Andrzej z Kraśniewa tegoż herbu, świadek 1425 r. przy wywodzie szlachectwa (M. 3 f. 56). Jan, syn Andrzeja, 1425 r., a Mikołaj, syn Andrzeja, 1471 r., studenci uniwersytetu krakowskiego.

KRAŚNIKOWIE h. PRAWDZIC w W. Ks. Litewskiem. Kraśnik na popis powiatu brzeskiego 1528 r., stawił jednego konia. Jerzy Kraśnik z synem Ludwikiem, Stanisław z synami: Józefem i Antonim i Józef z synem Antonim, synowie Michała, wnukowie Józefa, a także Jan z synami: Józefem i Piotrem i wnukami: Aleksandrem po Józefie i Ignacym po Piotrze, synowie Jakóba, wnukowie Zacharyasza, a wszyscy czterej prawnukowie Karola, praprawnukowie Zacharyasza, prapraprawnukowie Jerzego, syna Daniela, wnuka Jana Kraśnika, dziedzica 1559 r. dóbr ziemskich Mokrzyce i Łukowice Kraśnikowskie, w powiecie grodzieńskim leżących, legitymowali się ze szlachectwa 1832 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KRASNODĘBSCY h. POBÓG. Niesiecki pisze, iż na podkowie kładą półtora krzyża. Wyszli z Krasnodębów, w ziemi drohickiej.

Na Krasnodębach - Sypitkach, Rafałach i Kosmach, dziedziczyli 1580 roku Mikołaj, Sebastyan i Walenty Krasnodębscy (Paw.; Jabł.). Walenty był synem Szymona i Małgorzaty (Wyr. Lub. 23 f. 709).

Wyroki lubelskie z tegoż roku, wymieniają jeszcze jako dziedziców Krasnodębów - Kosmów: Michała, Kaspra, Jana, Andrzeja, Stanisława i Bartłomieja (Ks. 7 f. 396 i 42 f. 165). Jan, komornik ziemski drohicki 1580 roku (Wyr. Lub. 7 f. 379).

Jakób, żonaty z Dąbrowską 1609 r. (DW. 35 f. 947). Grzegorz, syn Wojciecha, komornik ziemski drohicki 1637 r., jako podstarości drohicki, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. W 1637 r. nabył część Ciechanowca, od Świejków Ciechanowieckich, a 1634 r. dom i plac w Drohiczynie (Gr. Droh.). Żonaty z Felicyanną Suchodolską 1650 r. (Gr. Droh.), miał synów: Samuela, Jana, Marcina i Andrzeja (Gr. Droh. z 1659 i 1670 r.).

Samuel, elektor króla Michała i Jana III-go, pisarz ziemski drohicki 1674 roku, deputat na Trybunał koronny 1678 r., wspólnie z bratem Marcinem, zawarł w tymże roku ugodę z Zaliwskim (Zap. Lub. 57 f. 233). W 1698 r. został podkomorzym drohickim. Żonaty 1-o v. z Cecylią z Leżenic 1678 r., 2-o v. z Heleną z Sobieszczan 1688 r. (Ibid. 57 f. 467 i 64 f. 572).

Marcin v. Marcin Michał, regent grodzki drohicki 1690 roku, a podpisarz grodzki drohicki w roku następnym i podpisarz ziemski 1697 r. i burgrabia drohicki 1698 roku, podpisał, z województwem podlaskiem, elekcyę króla Michała i Jana III-go.

Jan, elektor króla Michała, skarbnik drohicki 1694 r.

Paweł, syn Piotra, dziedzic na Krasnodębach 1646 r. (Zap. Lub. 40 f. 816), łowczy drohicki 1658 r.; zmarły 1661 r., żonaty był z Zuzanną Rzewuską, 2-o v. Franciszkową Sicińską 1676 r. (Gr. Droh.).

Bartłomiej Kazimierz, komornik graniczny drohicki 1678 roku, następnie skarbnik podlaski 1681 r. i podstarości i sędzia grodzki drohicki 1695 r., w końcu wojski drohicki 1698 r., umarł 1709 r. Żonaty z Katarzyną Grabską, pozostawił syna Marcina, który sprzedał, 1711 r. Kuczyńskiemu, dwór w Drohiczynie (Zap. Lub. 62 f. 48 i DW. 61 f. 1493).

Salomon, Albert, Sebastyan, Jakób i Marcin z Mroczków, z ziemią liwską, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Andrzej, Adam, Kazimierz, Ambroży, Grzegorz, Jakób, Jan i Karol, z ziemi drohickiej, elektorowie króla Michała, a Adam, Kazimierz, Stanisław i Adam Jakób, z województwa podlaskiego, elektorowie Jana III-go.

W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Rafała i Wojciecha, z województwa podlaskiego, a Macieja i Remigiana, z województwa bełskiego.

Adam i Jakób, bracia, zeznali 1693 r. w Warszawie donacyę dóbr na rzecz Reginy z Krasnodębskich Boguckiej (DW. 58 f. 448). Kazimierz, podstoli podlaski 1700 r. On to pewnie obrany był sędzią ziemskim drohickim i deputatem na Trybunał koronny we Wrześniu 1713 r., bo pod tą datą jest wzmianka w Sigillacie 18-ej o jego awansie, ale nie powiedziano na jaki urząd. Umarł 1731 r. (Pam. Kuczyńs.). Żonaty 1703 r. z Eleonorą Ossolińską, siostrą Franciszka (Czerniech. f. 414).

Franciszka z Krasnodębskich Ossolińska, chorążyna inowrocławska (sic) 1743 r. (Gr. Droh.). Jadwiga z Krasnodębskich, córka Macieja i Elżbiety Tarkowskiej, zeznała 1723 r. zapis dożywocia z mężem, Józefem Regulskim (DW. 65 f. 37 i 649).

Wojciech, żonaty z Ewą v. Klarą Remiszewską, miał dwóch synów: Ignacego i Cherubina *Franciszka*, którzy 1789 r. nabyli od Andrzeja, syna Kazimierza i Elżbiety Błońskiej, Krasnodęby-Rafały (DW. 85 f. 560 i 105 f. 371). Adam, żonaty z Agnieszką Remiszewską, córką Macieja i Ewy z Duninów - Wąsowiczów 1740 r. (Perp. Czers. 25 f. 154 i 222).

Maciej, pisarz komory solnej w Górze 1749 r., z Maryanny Bronikowskiej miał dwóch synów: Józefa i Marcina, którzy z Leżeńskimi i Gołuchowskimi zawarli układ 1777 r.

Marcin, żonaty z Konstancyą Krasnodębską, pozostawił syna Franciszka *Sykstusa*, vice regenta ziemskiego i grodzkiego rożańskiego 1785 r., podpisarza ziemskiego i grodzkiego makowskiego 1789 r., komornika ziemskiego czerskiego 1792 r., w końcu sędziego ziemiańskiego czerskiego 1795 r. Marcin był konsyliarzem ziemi ciechanowskiej, a syn jego Sykstus, konsyliarzem ziemi czerskiej. Sykstus wprowadzony do Drwalewic 1792 r. (Perp. Czers. 28 f. 304; 31 f. 26 i 232; 34 f. 161; 35 f. 235; 38 A f. 272; 40 f. 383 i 506; 42 f. 131 i 669). Maryanna z Krasnodębskich, żona 1-o v. Macieja Krasnodębskiego, 2-o v. Józefa Leżeńskiego, skarbnika radomskiego 1758 r., 3-o v. Józefa Gołuchowskiego, łowczego owruckiego 1767 r. (Perp. Czers. 31 f. 57; 33 f. 183; 36 f. 177; DW. 106 f. 683).

Andrzej, syn Jana i Maryanny Soszyńskiej, sprzedał 1728 r. Skolimowo, w ziemi drohickiej, bratu swemu stryjecznemu, Piotrowi Krasnodębskiemu, cześnikowi rożańskiemu (DW. 67 f. 379).

Mateusz, syn Michała i Maryanny Jaruzelskiej, sprzedał 1732 r. pewien grunt na wsi Kicki-Sosnowe (DW. 68 f. 344). Marcin, z województwa płockiego, a Stanisław, z łęczyckiego, elektorowie Stanisława Augusta.

Jan Stanisław, łowczy podlaski 1779 r., poseł drohicki na sejm czteroletni 1788 r. On to pewnie posłował na sejm grodzieński, z którego został porwany i wywieziony na Sybir. Ignacy, burgrabia 1775 r., a pisarz grodzki mielnicki 1777 r., został cześnikiem drohickim 1785 r. Stanisław, dziedzic Telatycz, 1756 r. Andrzej, żonaty z Maryanną Garczyńską 1795 r. (DW. 110 f. 1622). Józef, syn Jakóba, a wnuk Grzegorza, pokwitowany 1792 r. z sumy na Drwalewicach (Perp. Czers. 40 f. 423). Tenże Józef, syn Jakóba i Teresy z Zyczyńskich, zapisał 1788 roku żonie swej, Franciszce z Roguskich, 6,000 flor. Synowie jego: Maciej Euzebi i Jan.

Maciej Euzebi sprzedał Czyżowkę i Dębowce Leżeńskiemu 1792 r., a Jan, nabył sumę od Słonczyńskiego, 1795 r. (DW. 104 f. 672; 108 f. 223 i 110 f. 678). Czy nie powyższego Józefa, ale z Anny Turskiej, córka Dorota, wyszła 1773 r. za Felicyana Wiśniewskiego (DW. 90 f. 381). Jan, rotmistrz kawaleryi narodowej, poseł ziemi podlaskiej 1789 r. (DW. 105 f. 443). Kasper, syn Jana i Agnieszki Brodackiej, sprzedał 1794 r. część dóbr Krasnodęby-Kosmy Skorupce (DW. 110 f. 292).

Michał, w sądzie grodzkim lwowskim, a Jan i Franciszek, przydomku *Komorniczak*, synowie Antoniego i Maryanny z Łobanowiczów, wnukowie Macieja i Anny z Dyszkowskich, w sądzie grodzkim trembowelskim, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r.

Michał, z Franciszki ze Skorupków, 2-o v. Jakóbowej Wyrozębskiej, pozostawił: Eleonorę, za Janem Przewuskim, komornikiem granicznym drohickim; Apolonię, za Kazimierzem i Dorotę, za Tadeuszem Włodkami, które wspólnie z siostrą przyrodnią, Moniką z Wyrozębskich Kazimierzową Krasnodębską, obierały plenipotenta 1787 r. (Arch. Fedor. w Oknie).

Jan, ożeniony z Rozalią Laskowską, miał: Michała, Błażeja, Wacława, Krzysztofa i Macieja. Ten ostatni pozostawił: Jana, ur. 1809 r. i Antoniego, ożenionego z Maryą Baczyńską, z której: Franciszek, Jan i Wawrzyniec, wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1843 r.

Franciszek, brat Jana, żonaty z Elżbietą Beską 1787 r., miał z niej syna Jana, ożenionego z Teresą Czajkowską, z której syn Paweł, ur. 1823 r., z Maryanny

Kaparnikównej, pozostawił: Izydora Grzegorza, ur. 1861 r. i Ludwika Ignacego, ur. 1866 r., wylegitymowanych ze szlachectwa 1893 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim (M. D. Wąs.).

Ksiądz Jan, proboszcz w Sieniawie 1831 r., poddziekani jarosławski.

Legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej:

Tomasz, syn Michała i Teodory, ur. 1766 r. w parafii Wierzbno. Ojciec jego Michał, ur. 1744 r. w parafii Grembków, syn Stanisława, właściciela części Polkowa i Daćbogów 1736 r. i Agnieszki Piotrowiczównej. Część Polkowa wielkiego sprzedał 1747 r. na świecie Karol, a w zakonie Wincenty, syn Jana i Zofii Molendówny, bratu stryjecznemu Stanisławowi, synowi Jakóba i Maryanny Górskiej (Quat. VIII f. 40 i DW. 71 f. 1027).

Andrzej i Ignacy, synowie Franciszka, który otrzymał 1749 r. od ojca swego Jakóba, syna Andrzeja, połowę dóbr Wojewódki-Panki (Quat. V f. 106).

Józef, ur. 1759 r., Andrzej, ur. 1761 r., Antoni, ur. 1767 r. i Wawrzyniec, ur. 1781 r. w parafii Kożuchówek, synowie Bartłomieja i Franciszki Wierzbickiej. Ów Bartłomiej, syn Jakóba, nabył 1785 r. od Jana Krasnodębskiego, część Krasnodębów-Rafałów i Kosmy (Quat. IX f. 20).

Kazimierz, ur. 1755 r. w parafii Sokołów, syn Bartłomieja i Jadwigi, wnuk Tomasza. Bartłomiej nabył 1747 roku część dóbr Wojewódki-Panki (Quat. VIII f. 34).

Michał Franciszek, ur. 1767 r. w parafii Kożuchówek, syn Feliksa, instygatora drohickiego i Katarzyny z Ratyńskich i Kazimierz, brat Feliksa, nabywca 1775 r. części dóbr Krasnodęby - Sypytki. Sylwester, ojciec Feliksa i Kazimierza, nabył 1768 r. część dóbr Krasnodęby-Rafały i Sypytki (Quat. VIII f. 18 i 30).

Kazimierz, który otrzymał 1791 r. od ojca Macieja, syna Michała, część dóbr Krasnodęby - Rafały, Kożuchowo i Błonie, nabytą od Augustyna Krasnodębskiego 1774 r. (Quat. VIII f. 71).

Andrzej, ur. 1748 r. i Antoni, ur. 1747 r. (metr. w Ceranowie), synowie Konstantego i Julianny z Domaszewskich. Konstanty, miecznik owrucki, syn Tomasza, miecznika owruckiego i Maryanny Irzykowiczówny, nabył 1741 r. od siostry swej, Joanny Janowej Biedrzyckiej, część Łazowa i Ceranowa (Quat. IX f. 56). Synem też tego Konstantego był Ignacy, łowczy drohicki 1785 roku (DW. 107 f. 1378).

Franciszek, ur. 1763 r. w parafii Mordy i Maciej Adalbert, ur. 1776 roku w parafii Przesmyki, synowie Dominika i Katarzyny z Korzeniewskich, wnukowie Jana. Ojciec ich nabył 1774 r., od Antoniego Krasnodębskiego, część dóbr Krasnodęby-Kosmy (Quat. IX f. 137).

Franciszek, ur. 1772 r. w parafii Kożuchowskiej, syn Piotra i Zuzanny z Kożuchowskich, wnuk Jana. Ojciec jego nabył 1770 r. część dóbr Błonie małe v. Błonieczko, od Kazimierza Błońskiego (Quat. VII f. 195).

Mateusz, Krzysztof, Stanisław i Kazimierz, synowie Adama i Antoniny z Wrzosków, wnukowie Bartłomieja. Ojciec ich Adam, nabył 1804 r. część dóbr Krasnodęby, od Dominika Krasnodębskiego, a siostra ich Maryanna, żona Michała Wojewódzkiego, kwitowała ich 1796 r. z posagu (Quat. VI f. 233).

Antoni, Szymon, Łukasz i Maciej, synowie Michała, nabywcy 1770 r. części Toczysk od Uszyńskiego (Quat. VII f. 162).

Ignacy, ur. 1751 r. w parafii Sokołowskiej, syn Franciszka i Katarzyny z Wierzbickich i brat jego Jan, nabywca 1786 r. części dóbr Krasnodęby - Kosmy (Quat. V f. 147 i VI f. 223).

Jacek, syn Walentego, nabywca 1785 r. części dóbr Krasnodęby - Kosmy, od Skorupki (Quat. VI f. 235).

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa 1832 r.: Henryk i Edward Krasnodębscy, synowie Karola, wnukowie Antoniego, prawnukowie Bonawentury, praprawnukowie Stanisława.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa, 1833 r.: Franciszek i Jan, synowie Józefa, wnukowie Mikołaja, prawnukowie Jana, praprawnukowie Piotra.

W Królestwie Polskiem wylegitymowani ze szlachectwa w pierwszej połowie XIX-go wieku: Wojciech Kajetan, Kajetan Floryan i Stanisław Józefat, synowie Antoniego; Antoni, syn Stanisława; Jakób Władysław i Walenty Aleksander, synowie Antoniego; Walenty i Stefan, synowie Franciszka; Antoni Marceli Józef Stanisław Wojciech, syn Macieja i Jan Stanisław, syn Kajetana.

Wojciech, 1826 r. w przasnyskiem, żonaty z Konstancyą Wołłowiczówną. Aleksy, 1824 r. major, 1829 r. podpułkownik b. wojsk polskich, placmajor w Zamościu. Aleksander Ńarcyz, 1865 r. małoletni, syn Antoniego i Teodory Supniewskiej. Antoni, żonaty z Weroniką Elertówną Józef, Kazimierz małoletni, Franciszka i Walentyna, zeznali 1865 r. dział dóbr Żebry - Falbogi, w pułtuskiem. Feliks umarł 1889 r. w Radomiu.

KRASNODWORSCY. Maciej Markiewicz Krasnodworski i Jan Markiewicz Krasnodworski, zapisali się 1603 r. z Surynem na ugodę (Woł. I f. 1087).

KRASNOHODUBSKI Zygmunt, syn Piotra, procesuje się z Żarskim 1534 roku (ML. 26).

KRASNOPOLSCY h. TOPÓR z Krasnego v. Krasnegopola, w ziemi przemyskiej. Gołuchowski w swym spisie szlachty zamieszcza, że są h. Grzymała, w certyfikacie zaś na szlachectwo, wydanym im przez Wydział Krajowy galicyjski, a podanym przez Żychlińskiego w T. XVII-m podano, że są h. Topór.

O Stanisławie z Krasnego wspominają akta krakowskie w latach 1407 — 1416. W aktach bieckich jest wzmianka pod 1445 r., o Mikołaju Krasnopolskim.

Od 1479 r. występują w aktach przemyskich dwaj bracia Krasnopolscy z Krasnegopola, Stanisław i Mikołaj. Mikołaj ożenił się 1479 r. z Anną, córką Hleba z Boratyna h. Korczak, która, po bezdzietnej śmierci braci, wraz z siostrą Martą v. Małgorzatą, żoną Iwaszka Dzieciątka z Gdaszyc i Tamanowic, odziedziczyła Boratyn.

Od Marty i Iwaszka poszła druga gałąź Korczaków Boratyńskich, wygasła w końcu XVI-go wieku, a od Anny i Mikołaja, Boratyńscy h. Topór i zdaje się także Krasnopolscy. Siostry dopełniły działu dóbr 1481 r., a Mikołajowi przyznała żona Anna 100 grzyw. jego własnych, wniesionych do Boratyna, 1482 r.

Mikołaja Boratyńskiego, dziedzica Boratyna, wymieniają jeszcze regestra poborowe z 1508 r. (Paw.). Synem jego był Jan, piszący się częściej Boratyń-

skim, niż Krasnopolskim, który w 1526 r. odgranicza dobra swej żony Elżbiety, Sirokoście, od Jaskmanic, a 1544 r. od Uhelnik, zaś 1539 r. swój Boratyn od Janikowic (AGZ. XVII, XVIII i XIX). Mikołaj Boratyński, ożeniony z Katarzyną z Gruszczyna w drugiej połowie XVI-go wieku, od którego idą Boratyńscy, był zapewne synem tego Jana.

Pan Żychliński podaje w ten sposób wywód Krasnopolskich:

Mikołaj, z Boratyńskiej, miał córki: Różę Michałowę Jaskmanicką i Martę Wawrzyńcowę Złotkowską, oraz synów: Stanisława bezpotomnego i Jana. Ten ostatni, za zgodą syna swego, Mikołaja, sprzedał 1561 r. część swoją Boratynia zięciowi swemu, Janowi Hermanowskiemu (Zs. Przem. 21 f. 485). Jan żonaty był z Elżbietą Vyaczkowską (czy to nie będzie Wiąckowską), której ojciec Baltazar Głowa Wyaczkowski, obowiązał się 1526 r. stawić przed sądem przemyskim córkę i zięcia (Zs. Przem. 7 f. 527). Oprócz córki Hermanowskiej i syna Mikołaja, miał Jan drugiego syna Feliksa.

Feliks zaślubił Felicyę Buchowską, z której syn Andrzej, miał trzech synów: Jana, Stanisława i Wojciecha. Z nich Jan, żonaty z Anną Czarnowoyską, miał córkę Elżbietę Michałowę Bratkowską i synów: Jana i Floryana. Po Janie pozostał syn Stanisław. Floryan Krasnopolski występuje w Chełmie 1638 roku. (Akta XXIII).

Mikołaj, starszy syn Jana, a brat Feliksa, pozostawił syna Stanisława, który zabezpieczył 1595 r. posag żonie swej, Zofii z Boguckich, córce Stanisława (Zs. Przewors. 15 f. 1587). Z niej córki: Zofia Wojciechowa Bratkowska, Maryanna Gabryelowa Międzychowska, Regina Bartłomiejowa Krajewska, Helena Andrzejowa Kozieradzka, Anna i Katarzyna, oraz syn Waleryan.

Waleryan, dziedzic Krasnego, zaślubił Jadwigę Młynkowską, z której synowie: Aleksander, Paweł i Jan.

Aleksander, żonaty z Heleną Tyrawską, pozostawił córki: Katarzynę Michałowę Lisicką i Annę Mikołajowę Stebnicką.

Jan, żonaty z Elżbietą Szachnowiczówną, 2-o v. Sebastyanową Żarnowską, pozwany 1671 r. przez Dersznìaka o szkody (Gr. Sanoc. 281 f. 315), miał wprawdzie syna Franciszka, ale ten zmarł młodo. Jan sprzedał 1687 r. Lubomirskiemu część Krasnego v. Krasnopola, którą jego dziad jeszcze dziedziczył (Gr. Przem. 143 f. 1178).

Paweł, posesor Łobozewa 1683 r., zaślubił Katarzynę z Pobidzińskich Konarską i z niej miał córki: Justynę Michałowę Łopuszańską i Katarzynę Faściszewską, oraz trzech synów: Marcina, żonatego z Zofią Woynarowską, z której syn Józef umarł 1764 r., Mikołaja i Stanisława bezdzietnego.

Mikołaj zaślubił Maryannę Dobrzyniecką i z niej miał córkę Petronellę i synów trzech: Jana, żonatego 1741 r. z Ewą Zawadzką, 2-o v. Piotrową Jaworską (Gr. Sanoc. 232 f. 5 i 131 f. 5 i 1515), Ignacego i Jana Stanisława, bezdzietnego z Zofią Karlińską.

Ignacy, zastawny posiadacz Łokcia i Dźwiniacza, a także 1774 r. folwarku dolnego w Skorodnem (Arch. Fedor. w Oknie), tytułowany łowczym pomorskim, z Katarzyny Kozyrskiej, miał czterech synów: Kazimierza, Franciszka, arbitra 1788 roku w sprawie Brzośniowskich, którego pozwał 1787 r. Koniecki, o uwiedzenie

mu żony (A. Lwow. For. Nob.), Felicyana i Michała, wylegitymowanych ze szlachectwa, wspólnie z ojcem, 1782 r., w sądzie ziemskim sanockim. Matka rozdzieliła 1792 r. między synów sumę swoją 18,000 flor., na Dźwiniaczy zabezpieczoną.

Z nich Michał, ur. 1764 r., zmarły 1836 r., pochowany w Turce, w powiecie samborskim, żonaty z Zofią Gołkowską, zmarłą 1815 r., pozostawił z niej: Józefa, Karola, Rozalię Onufrowę Paszkowską, Elżbietę, Kunegundę i Maryannę (A. Lwows. For. Nob.).

Karol, właściciel Latacza, Chmielowy, Czernolicy i Horodnicy, zmarły 1883 roku, zaślubił Franciszkę Reiterównę i z niej miał syna Władysława Eugeniusza, ur. w Potoczyskach, właścieiela Latacza i Bidyniec, ożenionego 1884 r. z Sabiną Heleną Siemianowską, córką Franciszka Ksawerego i Sabiny Wandy Antoniny Czermińskiej i ma z niej: Maryę, Helenę, Michała, ur. 1889 r., Annę, Modestę, Zofię, Wandę i Helenę (Żychl. XVII).

Metryka koronna z 1533 r., wspomina o Dobrogoście Krasnopolskim w Łańcucie (Ks. 48 f. 911), wierzycielu Dembińskich z Piotrkowic, z którymi się procesuje 1535 r. (Gr. Krak. 43 f. 134 i Zs. Krak. 2 f. 315).

N., towarzysz pancerny chorągwi Potockiego, z Miczowskiej, ma syna na dworze Wąsowiczów 1684 r.

W guberniach: podolskiej, wołyńskiej i kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa: Fortunat, Konstanty, Justyn Ludwik i Zygmunt, synowie Brunona i Adam Idzi, syn Ambrożego, wszyscy wnukowie Sykstusa, prawnukowie Antoniego, praprawnukowie Floryana, 1848 r.

Także w tymże roku Tomasz, Ignacy i Gabryel, synowie Józefa i Stanisław, Seweryn i Leon, synowie Hipolita, a wszyscy wnukowie Pawła, prawnukowie wymienionego Antoniego, syna Floryana. A z ich potomków: Szczęsny, Teodor, Stanisław Grzegorz i Wiktoryn, synowie Fortunata, 1872 r. Kamil i Wacław, synowie Zygmunta, 1879 r. Aloizy Maryan, syn Adama Idziego, 1872 roku. Sylwester, Stanisław, Leon i Maciej Władysław, synowie Tomasza, 1853 r., a Stanisław i Józef, synowie Sylwestra, 1887 r., Stanisław Seweryn, Jan i Halina, dzieci Stanisława, wnuki Tomasza, 1885 i 1904 r. i Stanisław, syn Leona, 1876 r.

Stanisław i Jan, synowie Ignacego, 1867 r., Jan, syn Gabryela, 1872 r., Filip, syn Seweryna, 1867 r. i Kazimierz, syn Stanisława, obaj wnuki Hipolita, 1884 roku.

Wacław Emilian, Juliusz i Witold, synowie Michała, wnukowie Euzebiusza, 1863 r., a Wieczesław i Borys, synowie Witolda, wnukowie Michała, 1893 r.

KRASNOPOLSKI Teodor, oficyał katedralny gr.-kat. w Przemyślu, otrzymał szlachectwo na sejmie 1768 r. Z Anny Lewieckiej, jego potomstwo: Andrzej, Jan i ksiądz Aleksander, współdziedzice Nizankowic, wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r., w grodzie przemyskim (M. D. Wąs.).

KRASNOSIELSCY h. PRUS I-szy, w województwie bracławskiem. Prawdopodobnie od wsi Krasnosielce, w starostwie chmielnickiem, której byli posesorami, wzięli nazwisko. W 1615 roku trzymali Krasnosielce: Fedor, An-

drzej, Supron i Iwan, synowie Bazylego i Szymon i Bazyli, synowie Iwana (Źr. Dziej. V).

W tece W. Rulikowskiego znajduję ich pierwotny rodowód, oparty na genealogii sporządzonej do sprawy Słupiczów, poszukujących spadku po Krasnosielskich i Korotkach.

Iwan Bohdanowicz Krasnosielski, ziemianin bracławski, świadek 1522 r. przy sprzedaży wsi Zniesienia (Arch. Sang. III), sprzedał 1509 roku Palczykowo Koszce, ale należność za ten majątek, zaaresztował ks. Ostrogski. W 1523 roku otrzymał wieś, w powiecie łuckim (ML. 15). Synowie jego: Roman i Juchno, dopełnili 1579 r. działu dóbr pozostałych po ojcu. Roman wziął Krykowce, a Juchno—Łobaczew. Siostra ich Fenna, za Jackiem Sowickim.

Roman procesował 1548 r. szwagra o Kurozwon (ML. 60). W procesie tym nazwany ziemianinem wołyńskim. Roman miał mieć syna Iwana i córkę za Kozińskim. Iwan był łowczym bracławskim, dziedzicem Kraśnieńskiego i Wasilówki i pozostawił córkę Aleksandrę Polanowską i czterech synów:

Herb Prus I-szy.

1. Bazylego, którego syn Mikołaj bezdzietny i córki: Anna, za Janem Kiewliczem i Anastazya, 1-o v. Eliaszowa Łagiewnicka, 2-o v. Marcinowa Skalmirowska 1664 r.

2. Jana, który część swoją dóbr odstąpił 1653 r. siostrze Aleksandrze.

3. Jerzego.

4. Bohdana, dziedzica Kraśnieńskiego i Wasilówki 1629 roku (Jabł.), którego syn Teodor i córki: Zofia Karsznicka, Anna Babińska i Maryanna Kornicka.

Teodor (Zap. Lub. 67 f. 737), podstoli bracławski 1674 roku, elektor Jana III-go, umarł 1695 r. Po nim został podstolim syn jego Kazimierz, zmarły 1712 r. Anna, córka Teodora, 1701 r. żona Konstantego Zaborowskiego, stolnika mozyrskiego (Bracł. XIV f. 868).

Juchno, brat Romana, żonaty z Maruszą Bohuszówną Korotkówną, za którą wziął Michałówkę, Wasilówkę i inne, pozostawił córkę Eudoksię, za Semenem Słupiczem i pięciu synów: Daniła, Dymitra, Michała, Iwana i Hrehorego. Z nich:

1. Daniło miał dwóch synów: Mikołaja, dziedzica Michałówki, w województwie bracławskiem (Jabł.), zmarłego bezdzietnie 1628 r. i Sołtana v. Józefa, po którym były córki: Marya Michałowa Dowgiałłowa, Katarzyna Wrzeszczowa i Anastazya Dobrzyńska.

2. Dymitr, żonaty z Apolonią Wielhorską, miał córkę Anastazyę, żonę Stefana Czarneckiego, której dał 1625 r. dwór w Winnicy, a 1628 r. część dóbr Jawne (Woł. IX f. 1541), oraz synów: Bazylego, Filona, Mikołaja, Jana, Samuela, Aleksandra i Adama.

Bazyli zaślubił Nastazyę Dyakowską i z niej miał córki: Anastazyę, za Janem Koszką, sędzią ziemskim bracławskim, Olenę, Katarzynę, Maryę i Elżbietę Waleryanowę Godecką. Ta ostatnia procesowała 1668 roku Krystynę z Lipskich,

1-o v. Mikołajowę Krasnosielską, 2-o v. Pawłowę Baybuzinę, 3-o v. Mikołajowę Hurkowską, o zabranie w czasie wojennym różnych gruntów z dóbr Krasnesioło, które po dziadzie Dymitrze i jej stryjach na nią spadły (Woł. VI D f. 11).

Filon, żonaty z Katarzyną Szandyrowską, miał syna Stefana i córki: Maryannę i Apolonię, które już w 1668 r. nie żyły.

Mikołaj, żonaty z Krystyną Lipską, 2-o v. Baybuziną, 3-o v. Hurkowską, nie pozostawił potomstwa, tak jak i bracia jego, Jan, Samuel, Aleksander i Adam. Aleksander, wspólnik ks. Konstantego Wiśniowieckiego w najeździe i spaleniu Szumska, 1628 r. (Woł. 5 B f. 256).

3. Michał nie żył już 1603 r., w którym opiekunami jego dzieci: Aleksandra, Oleny, Lubki, Rainy, Maryanny i Anny, byli jego bracia, Daniło i Dymitr. Aleksander umarł bezdzietnie, Lubka wyszła 1-o v. za Semena Juszkowskiego, 2-o v. za Piotra Sołoniewskiego, a Raina, 1-o v. za Jana Wargockiego, 2-o v. za Jana Leonowicza.

4. Iwan, żonaty z Maryną Komarówną, zmarł bezdzietnie, tak jak i brat jego, Hrehory, dziedziczący 1583 r. na Podhajcach, w powiecie łuckim (Jabł. f. 7).

Dymitr, ziemianin powiatu winnickiego 1545 roku (Rew. zamku Winnic.). Michno Pawłowicz Krasnosielski, bojar królewski 1568 r. (Arch I. Z. Ros. VI. 1). Stefan zastawił Podhajce 1582 r. (Op. Łuc. 2060 f. 13). Bohdan Krasnosielski, żonaty 1627 r. z Maruszą Szaszkiewiczówną (Akta XXIII). Aleksandra, żona Olbrychta Kochanowskiego, sędziego ziemskiego bracławskiego, wdowa po nim 1643 roku. Szymon, z województwem łęczyckiem, a Teodor, z województwem bracławskiem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza.

Teodor, deputat na Trybunał koronny 1662 r., poseł bracławski 1669 r., elektor króla Michała, wojski winnicki tegoż roku, następnie pisarz ziemski bracławski 1672 r. Szymon, z województwa łęczyckiego, Aleksander, z ziemi wieluńskiej, a Konstanty, z przemyskiej, elektorowie króla Michała. Czy nie tenże Konstanty, z Zuzanny Kruszelnickiej, dziedziczki Nosowiec i Kunki, miał córki: Maryannę Tomaszowę Łucką i Ewę Franciszkowę Sierakowską, oraz synów: Jerzego i Stefana.

Jerzy, żonaty 1-o v. z Anną Kotonianką, 2-o v. z Katarzyną Smarzewską, następnie żoną Mikołaja Kotoniego, z pierwszej żony miał synów: Jana i Konstantyna, a z drugiej — Andrzeja, Kazimierza, Bazylego i Jana, 1735 r. (Arch. I. Z. Ros. III. 3). Ta Kotonianka, włoszka, była żoną przebywającego w niewoli Pawła Michałowskiego, który po powrocie nie upomniał się o nią. Z niej syn Jan, podzielił się 1750 r. majątkiem matczynym, z przyrodnim bratem, Józefem Michałowskim (Arch. Wąsow.).

Stefan, brat Jerzego, żonaty z Maryanną Czajkowską, miał córkę Anastazyę, żonę Jana Juszkowskiego 1735 r. (Ibid.).

N., siostrzenica podskarbiego Miączyńskiego, za Mikołajem Rosnowskim, 1694 roku.

Współwłaścicielkami Kraśnieńskiego i Wasilówki występują: Anna z Krasnosielskich Piasoczyńska i Anastazya z Krasnosielskich Eljaszowa Kliszczowska, 1683 r., Joanna Domicella, 1-o v. za Aleksandrem Zaborowskim, generalnym sędzią wojska koronnego, 2-o v. za Wojciechem Szornelem, stolnikiem mozyrskim

i rotmistrzem pancernym, 1713 r. (Gr. Lwows.), w końcu, Anna Regina z Krasnosielskich Łupińska, podczaszyna łomżyńska i Helena z Krasnosielskich Stanisławowa Jabłonowska, stolnikowa nurska, 1738 r. (Bracł. XVI f. 771 i Gr. Tremb.), jako spadkobierczynie po Michale Krasnosielskim (Tr. Lub. z 1761 r.).

Józef, Jan i Ałeksander, synowie Jana i Katarzyny z Odrzechowskich, uznani na sejmie 1768 r. za starą szlachtę. Czy nie tenże Aleksander, zaślubił 1763 r. Barbarę Świeykowską, 1-o v. Stanisławowę Rytarowską, komornikowę ziemską przemyską (Gr. Lwows.). Aleksander, cześnik czerniechowski 1768 roku. Felicyan, z Barbary Jankowskiej, pozostawił: Karola, Kazimierza i Teresę, którzy sprzedali 1790 r. część Otrębusów Ogińskiemu (DW. 90 f. 1773 i 106 f. 184). Jan, archiwista grodzki winnicki 1790 r.

Józef Stanisław, syn Onufrego, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Hipolit, z Maryanny Urbanowiczówny, pozostawił Stanisława i Julię, 1868 roku w poznańskiem. Siostra Hipolitowej, Ludwika Urbanowiczówna, była też za Krasnosielskim w Ostrowie, również w poznańskiem, 1861 r.

KRASNOWOJSCY h. WDZIĘCZNOŚĆ. Szymon Krasnowojski, neofita, wspólnie z bratem przyrodnim, Antonim Stulińskim, otrzymał szlachectwo 1765 r. Herb jego przedstawia podkowę srebrną, nad którą krzyż. Nad koroną dwa pióra strusie. Szymon legitymował się ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi zachodniej (Quat. II f. 235).

KRASOWSCY v. KRASSOWSCY. Domów oddzielnych tego nazwiska musi być znacznie więcej, aniżeli podają heraldycy. Oprócz Jastrzębczyków, których wywodzą z powiatu raciążskiego, województwa płockiego, wszystkie inne domy tego nazwiska umieszczają na Podlasiu, nawet Rawitów. Wydzieliwszy więc tych pod herb właściwy, o których się wie, do jakiego rodu należą, całą resztę spotykanych w aktach Krassowskich, pod jedną rubryką zamieszczam. Zamięszanie większe wywołała jeszcze ta okoliczność że przy nieustalonej w XV-m i XVI-m wieku pisowni, Jastrzębczyków Kraszewskich, którzy wyszli z Kraszewa, w województwie płockiem, pisano Kraszowskimi, a nawet Krassowskimi, a na odwród Krassowskich, często Kraszowskimi.

Herb Jastrzębiec.

KRASOWSCY v. KRASSOWSCY h. JASTRZĘBIEC. Jest cała tak zwana okolica szlachecka, w powiecie raciążskim, w gnieździe Boleściców, nosząca dzisiaj nazwę Kraszewo, a dawniej pisana Krassowo i tak Krassowscy, jak i Kraszewscy Jastrzębczykowie z niej pochodzą. Właściwie rodziny te winny kłaść na tarczy herbowej znak Boleściców, to jest podkowę barkiem do góry. Przywilej księcia Ziemowita Mazowieckiego, dany 1408 roku całemu rodowi Boleściców, wymienia: Pawła, Zdzisława, Wojciecha, Raci-

Znak pieczętny Boleściców.

bora, Krystyna i Stanisława, dziedziców Krassowa. Jakób z Krassowa i Zdzisław z Krassowa, świadczą 1375 r.

Andrzej z Krassowa, syn Andrzeja, żył 1425 roku (M. 3 f. 54). Mikołaj z Krassowa, chorąży rawski 1434 r., następnie kasztelan wiski 1441 r. Żył jeszcze 1463 r. W 1441 r. otrzymał, od księcia Władysława Mazowieckiego, Świebotczyno (dziś Sieburczyn), w ziemi wiskiej (Mil.). W 1451 r. zabezpieczył posag żonie Szymce (M. 335 f. 46). Był też dziedzicem Kamionki (M. 5 f. 81). Synów jego pięciu: Mikołaj, Jan, Jakób, Stefan i Wojciech; córek dwie: Helena, żona 1-o v. Piotra z Glinek 1464 r., 2-o v. Macieja z Rakowa 1469 r. i Małgorzata, żona Jana Siestrzanka z Brzostowa 1477 r. (Mil.). W 1468 r. synowie kasztelana piszą się ze Świebotczyna (Mil.), a 1469 r. piszą się z Kraszowa, alias z Mianowic. Mianowice, w bełskiem, sprzedali Krystynowi z Ostrowa, za 420 grzyw. (AGZ XIX. 1936). Z nich:

Jakób sprzedał 1482 r. prawa swe własności do Burzyna (Mil. f. 182).

Stefan, pleban w Burzynie, wspólnie z bratem Wojciechem, dziedzice Świebotczyna, zapisali 1484 roku włókę ziemi w Świebotczynie, kościołowi w Burzynie (Mil.).

Wojciech ze Świebotczyna, dziedzic Kamionki, sprzedał wieś tę 1483 roku (M. 6 f. 158). Stanisław, syn Wojciecha ze Świebotczyna, zaślubił Annę z Burzyna, której ojciec Andrzej zapisał mu 1497 roku pewną sumę, tytułem posagu za córką (Mil.).

Akta płockie wspominają o niżej wymienionych Krassowskich, żyjących w połowie XVI-go wieku. Elżbieta, córka Wojciecha, zwanego *Gaczolt*, z Krassowa-Gaczołtowa, sprzedała 1531 r. część swoją tamże Karskiemu (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 166). Małgorzata, córka Feliksa, z tegoż Krassowa, żona Wawrzyńca Szeliskiego, 1538 r. (Ibid. 5 f. 19). Feliks, syn Mikołaja, dziedzic na tymże Krassowie 1542 r. (Ibid. 8 f. 18).

Na tymże Krasowie-Gaczołtach v. Gaczułtach, dziedziczyli 1578 r.: Andrzej, Piotr, Stanisław, Feliks i Mikołaj, syn Feliksa (Paw.). W 1497 r. Adamowi Gaczołtowi z Krassowa, za niestawiennictwo na wojnę, skonfiskowane dobra w Krassowie i Rowach, nadane zostały Samborskiemu (Wierzb. II. 952). Stanisław i Jan, synowie Antoniego, Jakób *Byk*, Jan, syn Mikołaja, Jan, Piotr i Stanisław *Jazdzowie*, synowie Andrzeja, dziedzice na Krassowie - Włotkach, procesują Łupińskich 1533 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 37). Jakób Byk nie żył w tymże roku, a pozostała po nim wdowa Dorota i dzieci, Stanisław i Katarzyna, obwiniają w 1540 r. Stanisława *Wielgoszowicza* z tegoż Krassowa, o zabójstwo ojca (Ibid. 2 f. 64 i 6 f. 17).

Na tymże Krassowie dziedziczyli 1578 r.: Jan, syn Antoniego, Antoni, syn Mikołaja, Stanisław Byk i Jan Broda, i Jan i Stanisław Jaszczowie (Paw.). Dersław Krasowski procesuje Romockich 1534 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 14). Jan Krassowski, syn Mikołaja, żonaty 1541 r. z Anną z Dąbska, córką Walentego (Ibid. 3 f. 132 i 6 f. 345). Helena, córka Grzegorza, za Jakóbem z Zalesia 1536 r. (Ibid. 4 f. 17). Andrzej Krassowski, sędzic z Dziektarzewa, syn Stanisława, 1540 roku (Ibid. 6 f. 46). Paweł dziedziczył na Brzechowie. Córki jego: Katarzyna, żona Andrzeja Myszyńskiego 1540 r. i Dorota, żona Sebastyana z Prus 1541 r. (Ibid. 6 f. 75 i 303). Falisław Krassowski, którego córka Agnieszka, 1544 r. za Andrze-

jem z Żukowa. Na Brzechowie dziedziczyła 1578 r. wdowa po Gaczułcie i Stanisław Krassowski (Ibid. 9 f. 195 i Paw.). Anna, córka Sulisława, wdowa po Dominiku ze Zglinic, 1540 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 6 f. 208).

Stanisław Krassowski, syn Pawła *Wielgusza*, obwinia 1541 r. Romockiego o zadanie ran. Drugim synem Pawła Wielgusza z Krassowa był Dobiesław 1544 r. (Ibid. 7 f. 75 i 9 f. 300). Andrzej Krassowski, pisarz poborcy płockiego 1542 r. (Ibid. 7 f. 186), a podpisarz ziemski zawskrzyński tegoż roku, dziedziczył na Żukowie (Ibid. 8 f. 100). Walenty, zwany *Falk*, syn Mikołaja *Ptasznika* z Krassowa, obwiniony o zadanie ran 1542 r. (Ibid. 7 f. 338). W 1578 r. dziedziczyła na Krassowie-Włotkach, wdowa po Andrzeju Ptaszniku i Bartłomiej z braćmi *Zdziechowie*, a na Krassowie-Podgórnym, wdowy, Walentowa i Mikołajowa i Jan Broda, syn Piotra. Andrzej dziedziczył tegoż roku na Siemkach, w raciąższkiem, a Bartłomiej, na Korzybiach-Czerwonkach, w płońskiem (Paw.).

Jan, syn Jana, sprzedał 1566 r. dziedzictwo swoje Krassowo, w województwie płockiem i Roscie na Litwie, Maciejowi Krassowskiemu, synowi Pawła (M. 100 f. 129), Wojciech Tomasz i Stanisław, z województwa płockiego, elektorowie Władysława IV-go.

Katarzyna Krassowska, 1-o v. Kazimierzowa Karska, łowczyna podlaska, 2-o v. Janowa Chądzyńska, podstolina drohicka, miała być, według wywodu jej wnuka Karskiego h. Jastrzębiec.

Jan Damascen Jastrzębiec Krassowski, arcybiskup połocki unicki 1806 r., pozbawiony arcybiskupstwa 1820 r., przeniesiony na biskupstwo łuckie 1826 roku, umarł 1827 r.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Ksiądz Fabian Sebastyan Rajmund, Onufry Romuald i Tyburcy Izydor, synowie Józefa, potomkowie Stanisława Jana, posła drohickiego 1674 r. Patrz *Krassowscy* różnych herbów.

KRASSOWSCY h. LUBICZ. Że byli tego herbu Krassowscy, dowodzi wywód szlachectwa Garlińskich w Warszawie z 1618 r. (DW. 46 f. 143).

KRASSOWSCY h. NAŁĘCZ. N. opłacał 1578 r. pobór ze wsi Biskupice, w powiecie lelowskim (Wittyg).

KRASSOWSCY h. OSSORYA. Tomek z Krassowa tego herbu, świadczy 1420 r. w Krakowie, przy wywodzie szlachectwa.

KRASSOWSCY h. RAWICZ mieli wyjść z Krassowej Wólki, w ziemi bielskiej. Patrz Krassowscy różnych herbów.

KRASSOWSCY h. ROGALA mieli wyjść z Krassowa, w ziemi bielskiej. Łukasz, w zakonie OO. Jezuitów, umarł w Wilnie 1571 r. Mikołaj, poseł na sejm 1588 r. Stanisława niedopuścił 1602 roku Drohojowski do objęcia Skopowa (Gr. Sanoc. 140 f. 1344). Feliks pozwał 1605 r. Drohojowskiego, o niedopuszczenie go do Stupnicy (Ibid. 141 f. 1413). Marcin, skarbnik sanocki, elektor Augusta II-go. Patrz o nich Krassowskich różnych herbów.

Wojciech Krassowski, syn Krzysztofa i Teresy Supińskiej, wnuk Mikołaja i Teresy Skrzetuskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim sanockim (M. D. Wąs.).

KRASSOWSCY h. SAS. Jan, Józef i Kost' Krassowscy z Witwicy, stawili się pieszo na popis ziemi lwowskiej 1651 r. Szymon, zmarły przed 1678 r., z Zofii Brzeskiej, pozostawił Elżbietę, która w tymże roku zeznała zapis dożywocia z mężem, Stanisławem Borkowskim (Gr. Halic. Prot. 477 f. 500).

Herb Sas.

Bazyli, syn Hrehorego i Maryanny Witwickiej, wnuk Michała i Anny Witwickiej, Hrehory, Bazyli, Stanisław i Jan, synowie Łukasza i Maryanny Wasylkiewiczównej, wnukowie Senia i Ewy Sieczkównej, w końcu Jan, syn Jerzego i Anastazyi Ilnickiej, wnuk Macieja, wraz z Antonim, synem brata swego Józefa, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

Jan, z Katarzyny Wasylkiewiczównej Witwickiej, pozostawił: Piotra, Mikołaja, Aleksandra, Maryannę, Bazylego, żonatego z Salomeą Gnatkowską, którego synowie: Stefan i ksiądz Jan, proboszcz Św. Mikołaja we Lwowie, Stefana, którego, z Maryi Wołkowickiej, syn Mikołaj, Jana, po którym, z Tekli Swaryczowskiej, syn Józef i Stanisława, żonatego z Anną Krechowiecką, którego synowie: Jan, Bazyli, Piotr i Józef, legitymowali się ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich, 1834 r. (M. D. Wąs.).

KRASSOWSCY h. ŚLEPOWRON wyszli z Krassowa, w powiecie brańskim (parafii Piekuty), tak przynajmniej zeznał Piotr Krassowski h. *Korwin*, świadek w Warszawie 1692 r., przy wywodzie szlachectwa Bogumiła. Był on synem Jana, a siostra jego ojcą była żoną Tomasza Bogumiła (DW. 58 f. 303). Wśród dziedziców Krassowa v. Kraszewa, w powiecie łukowskim, byli także Ślepowrończykowie.

Herb Ślepowron.

Andrzej, syn Mroczka, komornik ziemski bielski 1582 roku (Zap. Lub. 3 f. 33 i 891). Jan, brat jego, dziedziczył na Krassowie wielkim 1580 r. (Podl. Paw. Jabł.). Feliks, 1595 r. na uniwersytecie w Padwie, sekretarz królewski 1613 roku (DW. 41 f. 916). Stanisław, syn Jerzego, sprzedał 1609 roku część swoją na Moczydłach i Jaszczołtach (DW. 37 f. 637).

Wojciech, Andrzej i Leonard, synowie Macieja i Zofii z Zielonki, sprzedali Strzałkowice 1612 r. (Zap. Lub. 19 f. 763). Maciej, Krzysztof i Leonard, synowie Łukasza, Wojciech i Marcin, synowie Adama, dziedziczący na Krassowie - Piekutach, w Lublinie 1631 r. (Ibid. 33 f. 1457).

Wojciech *Grzymek* Krassowski, pisarz grodzki brański 1637 r., podstarości brański 1645 r., cześnik bielski 1649 r., pozostawił trzech synów: Jana, Hieronima i Marcina (Zap. Lub. 49 f. 610 i 58 f. 266). Jan Grzymek podpisał, z ziemią drohicką, elekcyę króla Michała. Hieronim Grzy-

mek zawarł kontrakt 1674 r. z Jabłonowską (Gr. Brańs.). Franciszek Grzymek, syn Hieronima, obierał 1686 r. plenipotentów w Lublinie (Zap. Lub. 62 f. 422). Jan Grzymek, podstarości mielnicki 1647 r., a Narcyz Grzymek Krassowski podpisał, z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go. Maryanna, żona Krzysztofa Dzierżanowskiego 1691 r. (Gr. Brańs.).

Żyjący w pierwszej połowie XVII-go wieku Stanisław Krassowski, miał dwóch synów: Jakóba i Macieja.

Jakób, podkomorzy mielnicki, nabył od Kochanowskiej 1660 r. Blizocin i Wolę Blizocką, w powiecie łukowskim (Zap. Lub. 46 f. 767). W tymże roku został kasztelanem podlaskim. Nie żył w 1667 r. Wspólnie z bratem Maciejem, cedował różne sumy w Lublinie. Obaj byli dziedzicami Podlodowa 1664 r. (Zap. Lub. 56 f. 99).

Maciej, brat kasztelana, jako stolnik podlaski, podpisał elekcyę króla Michała. W 1678 roku został podkomorzym mielnickim. Dziedzic Buczyna, który 1580 r. należał do Andrzeja Krassowskiego (Paw.; Jabł.; Podl.) i Łysowicz (Zap. Lub. 55 f. 1459 i 56 f. 99), zaślubił Zofię Młodzianowską, córkę Łukasza, wspólnie z którą sprzedał 1654 r. Łazy Suche (M. 392 f. 13 i Zap. Lub. 64 f. 62). Córka jego, Teodora, wyszła za Maksymiliana Ossolińskiego, łowczego podlaskiego i była matką Franiciszka Maksymiliana, podskarbiego koronnego, syn zaś Stanisław, cześnik drohicki 1676 r., stolnik podlaski 1678 r., zmarły 1688 r., pisał się na Podlodowie. W imieniu ojca swego Macieja, wniósł protest do aktów lubelskich 1677 roku (Zap. Lub. 56 f. 380). Maciej z żoną i syn jego, Stanisław z synami: Michałem i Józefem, procesowali 1688 roku w Lublinie Orzeszkowę. Stanisława żoną była, Teresa z Wysokiego Kaszowska, 1-o v. Stanisławowa Kazimierzowa Bieniewska, wojewodzina czerniechowska (Woł. IX f. 784) i z niej, oprócz wymienionych, Michała i Józefa, miał jeszcze syna Jana 1689 roku (Zap. Lub. 65 f. 446 i 971).

Michał piszący się z Buczyna, został 1698 r. podczaszym warszawskim, ale nominacya ta nie doszła do skutku. Mimo to tytułowany w aktach 1707 r. cześnikiem, jako dziedzic Ostromęczyna, a 1720 roku podczaszym warszawskim. On, zdaje się, z czasem został księdzem i jako kanonik warszawski, dziedzic Ostromęczyna, wymieniony 1729 r. jako dobrodziej Paulinów w Warszawie.

Michał, z województwem lubelskiem, a Józef, z brzeskiem-litewskiem, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Tomasz, pisarz kancelaryi koronnej 1622 r. (M. 168 f. 183). Feliks otrzymał 1630 r. Nowosiołki i Rzepnice w dożywocie (M. 178 f. 122). Franciszek, podkomorzy ciechanowski, nie żyjący już 1635 roku, posiadał Sarnową górę (M. 180 f. 452). Jadwiga z Krassowa, za Krzysztofem Chmieleckim 1649 r. Waleryan zapisał 1634 r. posagi córkom swoim: Annie, Elżbiecie i Jadwidze. Z nich Jadwiga, za Samuelem Wążem 1650 roku (DW. 48 f. 1595 i 51 f. 853). Jan, podstarości warszawski, odstąpił 1630 roku Laskowskiemu wójtostwo w Chylicach (DW. 48 f. 229).

Jakób, żonaty 1670 r. z Anną Pilikówną (DW. 54 f. 51). Mikołaj, syn Stanisława, w imieniu Stanisława, syna Zacharyasza i syna jego Mikołaja, kwitował w Lublinie Krassowskie (Zap. Lub. 44 f. 647).

Ludwik, kapitan dragonów królewskich, powierzył 1757 r. opiekę nad dziećmi brata swego Piotra: Janem, Józefem, Maryanną, Anną i Joanną (Perp. Czers. 30 f. 406).

Legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej: Ignacy, syn Adalberta i Gertrudy z Czarnockich, ur. 1767 r. i brat jego Jan, ur. 1758 r., obaj w parafii Jabłoń. Ojciec ich Adalbert, syn Jana, wnuk Stanisława, sprzedał 1770 roku Tchorznicę średnią Morzkowskiemu (Quat. VI f. 145).

Piotr, syn Józefa *Kocima* i Franciszki z Paszkowskich, ur. 1765 r. w parafii Ułan. Ojciec jego, Józef Kocim, syn Mikołaja i Joanny Pietrzykówny Krassowskiej, wnuk Pawła i Marcyanny Stockiej, sprzedał 1768 r. Kiełpińskiemu, część Wierzchowin (Quat. V f. 46).

Jan, syn Ignacego i Maryanny Suchozebrskiej, wnuk Pawła, prawnuk Sebastyana, ur. 1765 r. w parafii Mokobody. Ojciec jego nabył 1782 r. część dóbr Jeruzal, od Sosyńskich (Quat. VIII f. 167).

Tomasz, Józef, Tadeusz i Felicyan, synowie Franciszka, wnukowie Pawła, podczaszego inowrocławskiego, właściciela Porojsci i Burkiłły, legitymowali się ze szlachectwa 1831 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Przed tąż Deputacyą legitymowali się również ze szlachectwa 1843 roku: Ignacy z synami: Mikołajem i Romualdem Dominikiem Ludwikiem, Kajetan Justyn z synami: Apolinarym Filemonem, Ottonem Faustynem, Kajetanem Wiktorem i Józefem Ludwikiem, oraz Józef, wszyscy trzej synowie Nikodema, wnukowie Michała, a prawnukowie Daniela, właściciela 1693 r. Zajelni, w województwie mińskiem; a także 1808 r. Gabryel z synami: Wawrzyńcem, Pawłem, Adamem, Andrzejem, Kazimierzem i Gabryelem, Jan z synem Antonim i Michał z synem Mateuszem, synowie Grzegorza, wnukowie Kazimierza, prawnukowie Piotra, praprawnukowie Jerzego, a prapraprawnukowie Alberta, dziedzica 1658 r. Krassowa, w powiecie łukowskim.

Z tej legitymacyi okazuje się, że Krassowo, w łukowskiem, należało przynajmniej w części, do Ślepowrończyków, a więc do nich należą dziedziczący w 1531 r. na Krassowie i Woli Krassowskiej, Ścibor, Marcinowięta i Stanisławowięta, w 1552 r. oprócz poprzednich, Jan, Feliks, Marcin *Chojak* i Ścibor Janowicz, w 1580 r. na Kraszowie, Olszownicy i Krassowie starym, Walenty i Maciej Lenartowicze, Jan Ciborowicz i Maciej (Paw.). Piotr, podstarości łukowski 1535 roku. Tomasz, syn Pawła, wprowadzony do Czaplina 1631 r., zeznał 1644 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą Jeleniówną (Perp. Czers. 8 f. 352; 10 f. 459 i 13 f. 337). Jakób, komornik ziemski łukowski 1653 r. Syn jego Kasper, wspólnie z żoną, Maryanną z Świdzińskich, unieważnili 1696 r. zapis wzajemny dożywocia i sprzedali Czaplin Bogatce (Perp. Czers. 14 C f. 399).

Maciej Krassowski, syn Kaspra i Zofii Duninówny Sulgostowskiej, dziedzic Kłopoczyna (DW. 88 f. 321) i Olszowego, które nabył 1778 r. od Wodzińskiego (DW. 94 f. 245), podwojewodzy i poseł rawski 1764 roku, elektor Stanisława Augusta, cześnik bielski 1766 r., podstoli rawski 1774 r., a podczaszy 1790 r., zmarły w tymże roku, zaślubił Jadwigę Świdzińską, podkomorzankę rawską, za którą wziął Grzmiącą i pozostawił syna Józefa, dziedzica Grzmiący, komisarza

cywilno-wojskowego ziemi rawskiej, wojskiego większego rawskiege 1790 roku (Sig. 38), wylegitymowanego ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej, żonatego z Ludwiką Zaborowską, z której syn Zenon, dziedzic Grzmiący, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., ożeniony z Symforyanną Sołtykówną i córki: Franciszka, zaślubiona 1825 r. w Wyśmierzycach Konstantemu Dzianottowi i Maryanna, za Mikołajem bar. Korffem.

Teresa z Krassowskich v. Kraszewskich, 1-o v. Janowa Piątkowska, 2-o v. Jakóbowa Zbroska, trzyma w zastawie Skarbkową wieś od Świdzińskich, w latach 1722 — 1729 (Gr. Raws.).

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa około 1850 roku: Józef Karol Aloizy Iwon Stanisław, syn Krzysztofa; Andrzej, syn Jerzego; Franciszek Karol i Michał Ignacy Hiacynt, synowie Józefa; Floryan Aleksander, Wincenty Ryszard i Franciszka Antonina, dzieci Jana; Dominik i Wawrzyniec, synowie Ludwika; Stanisław, syn Pawła; Aleksander i Andrzej Ignacy, synowie Ludwika; Eugeniusz Mamert Józef, syn Michała; Augustyn Józef, syn Jana i Ferdynand, syn Pawła.

Józef Ślepowron Krassowski, żonaty z Katarzyną Szmurłówną, pozostawił syna Franciszka, ur. 1810 r. w Szmurłach, doktora medycyny, dziedzica Smogorzewa, w powiecie opoczyńskim, zmarłego 1888 r., po którym, z Natalii Zeitheim, pozostał syn Franciszek, ożeniony z Ludwiką bar. Reiską, z której synowie: Jan, Stanisław i Ludwik.

KRASSOWSCY h. SZRENIAWA pochodzą z Krassowa, w powiecie chęcińskim. Mikołaj z Krassowa 1350 r., a Zbigniew 1358 r., podpisani na dokumentach (KMP.). Werner z Krassowa nabył 1398 r. część Krzepina za 100 grzyw. (St. Pr. P. Pom. VIII). Imram z żoną Jagienką, wpływają 1446 roku do sprawy o spadek po Piechnie z Kempanowa (Helc. II). Jan Krassowski, dziedzic Krassowa małego (dziś Krasówek) i Porąbki, w drugiej połowie XV-go wieku, gdy Krassów wielki należał do Jana Długosza (Lib. Benef. I f. 19 i 266). Feliks Krassowski, dziedzic części Krassowa małego 1540 r. (Paw.).

Mikołaj Krassowski z Porąbki, kupił 1552 roku Cieślin od Dembińskiego, a 1553 r. prawa swe zastawne do dóbr Powązów, Łączki i Błogoszów, odstąpił Mikołajowi Rejowi. Z tego się wywiązał długi proces z Rejem, którego jeszcze 1568 r. pozywa Jakób Krassowski (A. Krak.). Tenże Jakób, współdziedzic Nizin, w wiślickiem, 1579 r. Andrzej, dziedzic Sowiny, w pilznieńskiem, 1581 r. Piotr, dziedzic Porąbki, Chobendzy, Kamienicy i Uliny, w proszowskiem i księskiem, 1581 r. (Paw.). Piotr Krassowski osiadł w sanockiem, a z córką jego, Barbarą, ożenił się Mikołaj Grabownicki 1482 r. Jakób, zastawny posiadacz części Kąkolówki, 1491 r. i sołtys tamże 1499 roku. Stanisław, 1497 roku w przasnyskiem (AGZ.).

Heraldycy nasi zaliczają do tego domu Pawła Krassowskiego, proboszcza Wszystkich Świętych, kanonika lwowskiego i sekretarza królewskiego, w latach 1521 — 1537, następnie kanonika i oficyała generalnego krakowskiego i proboszcza warszawskiego, zmarłego 1545 r. Ja bym go chętniej wziął za Jastrzębca, bo w Albumie Studentów znajduję, że Paweł Krassowski, syn Andrzeja z Krassowa, w dyecezyi płockiej, był na uniwersytecie krakowskim 1520 r. Ów Paweł,

miał być właścicielem Siemiatycz na Podlasiu, podług heraldyków naszych, ale nim nie był.

Stanisław, archidyakon krakowski, posesor Biczanowa 1598 r. (Wyr. Lub. 75 f. 1047). Łukasz, komornik graniczny chęciński i sędzia kapturowy, elektor Stanisława Augusta.

KRASSOWSCY różnych herbów. Mikołaj z Krassowa, w rawskiem, 1427 roku. Piotr Krassowski w Mikułach, w dyecezyi gnieźnieńskiej, 1446 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI.).

Popis wojskowy ziemian województwa podlaskiego z 1528 r. poucza, że niżej wymienieni ziemianie Krassowscy z Krassowa, w ziemi bielskiej, dostarczali, na potrzeby wojenne, sześć koni. Mianowicie: Mroczek Krasowski, Bernat Krasowski i Stanisław Krasowski, wraz z ziemianami, Lasotą, Wojciechem, Andrzejem Michałowiczem *Pekołką*, Maciejem Michałowiczem, Janem Mikołajewiczem Liaszkowiczem, Janem i Marcinem Maciejowiczami, Pawłem Marcinowiczem i Tomkiem Kordasowiczem.

Na Krassowie-Cząstkach dziedziczyli 1580 r. prawdopodobnie Ślepowrończykowie Krassowscy, Lenart, syn Biernata, Maciej, syn Tomasza, Marcin, syn Piotra, Jan, syn Matysa, Andrzej *Skłodo*, syn Mikołaja, Krzysztof i Jan, synowie Wojciecha.

Na Krassowie wielkim dziedziczyli: Jakōb, syn Walentego, Więcław, syn Jana i Jan Mroczka (Podl.; Jabł.; Paw.). Ten ostatni dziedziczył i na Kuleszkach. Mateusz Mikołajewicz z Łukawicy, żonaty 1589 r. z Anną Miłkowską (Wyr. Lub. 36 f. 273 i 36 f. 366).

Jan dziedziczył 1580 roku na Krassowie i Urbanach, w ziemi drohickiej (Podl.; Jabł.; Paw.). Piotr, Jan i Łukasz, dziedzice 1589 r. na Krassowie - Cząstkach (Wyr. Lub. 36 f. 744).

Matfiej Zienkowicz Krasowski, ziemianin wołyński, zamienił był dobra swe Krassowo i Myśliny, z ks. Fedorem Sanguszką, przed 1539 r., na Stawrów, który znów sprzedał 1543 r. królowej Bonie (ML. 30 i Arch. Sang.). Jan, syn Wojciecha z Krassowa, procesuje się 1554 r. z braćmi: Józefem i Tomaszem. Tymoteusz i Andrzej, synowie Saka z Krassowa, mają sprawę z Dowojną 1554 r.

Jan, syn Macieja Krasowskiego z Szepietowa, procesuje się 1558 r. z Janem, synem Mroczka Krassowskiego z Szepietowa (ML. 220 B.). Mikołaj, żonaty z Anną z Paniowa 1553 r. (M. 63 f. 223). Wojciech, dziedzic Krassowa Kościelnego, w ziemi ciechanowskiej, 1567 r. (dziś Kraszewo).

Abraham, Jan, Marcin i inni dziedzice Krassowa pod Czyżewem, w ziemi nurskiej, 1578 r. (Paw.). Zofia, córka Piotra Krassowskiego, z Katarzyną Dobkową współdziedziczki Szop, w powiecie warszawskim, 1580 r. Maciej Krassowski i Wawrzyniec, dziedzice Zawady-Dąbrowy, w rawskiem; ci sami i Maciej *Migasz*, Maciej młodszy, Maciej *Boguto*, inaczej *Kozak* i Zygmunt, dziedzice Krassowa v. Kraszewa, w rawskiem, 1579 r. Maciej sprzedał część swoją Kemblin, a Stanisław, syn Wawrzyńca, zachował swoją część Kemblin, w łęczyckiem, 1576 roku (Paw.). Jan, pisarz grodzki gnieźnieński 1582 r., dziedzic Mniszewa, w poznańskiem (Paw.). Feliks, doktór obojga praw, został 1589 r. w Krakowie doktorem filozofii, a Adam 1598 r. i Klemens 1608 bakałarzami.

Stanisław, proboszcz w Zamościu, deputat na Trybunał koronny 1596 roku (Wyr. Lub. 64 f. 2). Jan zeznał 1620 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Fridwaltówną (Perp. Czers. 6 f. 104). Jakób Andrzej *Sobota* Krassowski i Krzysztof, elektorowie Władysława IV-go. Tomasz, z ziemią czerską, a Trojan, z powiatem urzędowskim, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Maryanna, za Kasprem Rykalskim 1657 r. (Perp. Czers. 12 f. 10). Jan, syn Stanisława, zeznał 1660 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Boruckich (Ibid. 12 f. 159).

Elektorowie króla Michała: Władysław i Piotr z ziemi bielskiej, Jakób, z ziemi czerskiej, Jakób i Walenty, z ziemi nurskiej, Ludwik, z województwa sieradzkiego, Bazyli, z województwa kijowskiego, Paweł, z lubelskiego, Stanisław, z ziemi chełmskiej, a Samuel, z przemyskiej.

Katarzyna, córka Stanisława i Kunegundy Dobkównej, za Janem Krzysztofem Grotowskim 1687 r. (Perp. Czers. 14 A f. 254). Józef, Antoni, drugi Józef, Maciej, Mikołaj, Paweł, Jan, Szymon, Marcin, Mateusz, jeszcze trzech Mikołajów i Piotr, z ziemi nurskiej, Jacek, z województwa sandomierskiego, Jakób, z lubelskiego i Maciej, z ruskiego, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Adam, Wojciech i Andrzej, synowie Samuela, zwanego *Krzywda*, z powiatu drohickiego, sprzedali 1714 roku część Kosierad Kosieradzkiemu (Akta Galic. 295, 372). Katarzyna, córka Stanisława, wdowa po Kazimierzu Boglewskim 1743 roku (Perp. Czers. 26 f. 197). Piotr, cześnik nurski, administrator Mikuliniec Lubomirskich 1748 r.

Jan Krassowski, syn Feliksa, nabył 1747 r. część Męczyna od Tchorzewskich. Syn jego Józefat, urodzony z Ewy 1755 r. w parafii Mokobody, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 172).

Maciej Krassowski, syn Antoniego, nabył 1772 r. część Krassowic - Starawieś, od Oczepowskiego. Syn jego Kazimierz, urodzony z Konstancyi z Krassowskich, 1771 r. w parafii Siemiatycze, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 19).

Stanisław, z ziemi bielskiej, a Tadeusz, z województwa mińskiego, elektorowie Stanisława Augusta. Wojciech, generalny komisarz dóbr Janowskich, 1771 roku (Ks. Kośc. w Janowie, pow. Tremb.). Józef, żonaty z Maryanną Kochanowską, 1784 r.

Krzysztof i Tomasz, synowie Mateusza i Agnieszki z Siekluckich, nabyli 1796 r. część Krasowic-Jagiełek, od Domicelli z Krassowskich Mateuszowej Jaroniewiczowej i Barbary z Krassowskich Jackowej Tarnowskiej, córek powyższego Mateusza i Małgorzaty z Kosińskich (DW. 111 f. 589).

Józef v. Józef Aloizy, syn Michała i Maryanny z Czapskich, burgrabia nurski 1786 r., a warszawski 1788 r., nabył 1786 r. część Reguł, w ziemi warszawskiej od Wielądka, a 1788 r. część Kondrayca i Zielony, w ziemi sochaczewskiej, od brata swego ciotecznego Józefa Ubysza (DW. 102 f. 33; 104 f. 1244). Józef, regent zakroczymski, zapisał 1796 roku dożywocie żonie swej, Tekli z Krzywickich (Perp. Czers. 40 f. 530).

Krzysztof, major b. wojsk polskich, syn Andrzeja i Wiktoryi z Kossakowskich i żona jego, Tekla z Woynów, córka Józefa i Zofii Stanisławskiej, kwitowali 1796 r. Badeniego, z szacunku dóbr Drabianki (DW. 109 f. 916 i 111 f. 841).

Zeznał on z żoną zapis dożywocia 1791 r. (DW. 107 f. 1288). Siostra jego Barbara, za Janem Grzymałą 1793 r. (DW. 109 f. 576), a brat Tadeusz, zmarł przed 1789 r. (DW. 105 f. 909). Krzysztof był regentem kancelaryi wojskowej obojga narodów 1791 r. (DW. 107 f. 41).

Kazimierz, komornik ziemski latyczowski i pisarz Trybunału koronnego lubelskiego 1780 roku (DW. 96 f. 405 i 958). Pewnie ten sam Kazimierz, wojski mniejszy czerwonogrodzki 1786 r., kawaler orderu Św. Stanisława 1791 r.

Stanisław na sądach w Chełmie 1550 r., a Walenty 1570 r. Stanisław, w ziemi chełmskiej, 1591 roku (Akta XIX). Jan, student Pijarów w Chełmie 1677 roku. Pewnie tenże sam Jan i brat jego Jakób, studenci Pijarów w Chełmie, 1678 roku (Akta XXII).

Wojciech Krasowski, wrotniczy zamku łuckiego 1566 r. (Arch. I. Z. Ros. I. 6). Stanisław, podstarości korsuński 1615 r. (Źr. Dz. V). Jerzy z żoną, posesor Wołynki, w czerniechowskiem, 1653 r. Michał, łowczy kowieński, podpisał 1670 r. sejmik kowieński. Piotr, komisarz do zlikwidowania szkód poczynionych przez wojska 1670 r. Marcin otrzymał 1682 r. wójtostwo w Dobrzanach, a 1692 roku Łubiany wielkie (AGZ. X. 5782 i 6161). Mikołaj i Papara, opiekunowie Maryi Ofendykowej we Lwowie, 1692 r. (AGZ. X. 6160).

Władysław, skarbnik rzeczycki, 1696 r. (Akta XIII). Michał na sejmiku brasławskim 1700 r. Katarzyna, 1-o v. za Aleksandrem Butlerem, starostą drohickim, 2-o v. za Tomaszem Romanowskim, podkomorzym chełmskim, 1711 roku (Gr. Droh. z 1711 r. i Gr. Mieln. z 1714 r.). Jan, posesor Dzierżanówki, w powiecie żytomierskim, 1728 r. (Arch. I. Z. Ros. VI. 1).

Antoni z Domanowa Krassowski, wojski słonimski, 1733 r. (DW. 68 f. 867). Antonina, za Antonim Mątrymem, kapitanem piechoty łanowej 1756 r. (AGZ. X. 7222 i 7230). Antoni podpisał 1763 r. manifest szlachty litewskiej. Jan, 1769 r. na sejmiku żmudzkim. Tomasz, oboźny witebski, regent ziemski brzeski 1795 r.

Edward Antoni, ur. 1821 r. na Litwie, zmarły w Petersburgu 1898 roku, sławny lekarz.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: *Józef* Mikołaj, marszałek powiatu mohilowskiego, 1837 r. i *Pius* Cyryl Kilian, również marszałek mohilowski 1854 r., synowie Kazimierza Jana, wojskiego czerwonogrodzkiego, dziedzica Jołtuszkowa, wnukowie Tomasza i brat ich stryjeczny Marcin Jan Onufry, 1845 r., syn Stanisława, wnuk również Tomasza. *Henryk* Leonciusz Wawrzyniec, marszałek mohilowski i brat jego *Franciszek* Serafin Wincenty Ignacy, także marszałek mohilowski, synowie Józefa Mikołaja, 1837 r.

Tadeusz Wacław Józef, syn Franciszka, 1870 r. Córki Franciszka: Idalia Czerwińska, Helena Ludwikowa Makomaska i Marya Wężykowa Rudzka. Klemens Kazimierz Ignacy i Witalis Fortunat Atanazy, synowie Piusa i Maryanny Jakubowskiej z Żywotowa, 1854 r.

Kazimierz Walery i Klementyna Wiktorya Teofila, dzieci Klemensa Kazimierza Ignacego, 1865 r., a dzieci Kazimierza Walerego: Bogdan Kazimierz, Konstanty Stefan, Janina Teresa i Jadwiga Teresa, 1892 r.

Antoni Krassowski z Chiżyna, zaślubił 2-o v. 1753 r. Katarzynę Piasecką (metr. w Winnicy) i umarł 1757 r., pozostawiwszy z pierwszej, nieznanej żony,

syna Mikołaja, a z drugiej—Antoniego. Mikołaj zaślubił 1758 r. Teresę Moszczeńską z Sołowiejki (metr. w Winnicy) i miał z niej syna Tomasza, ur. 1759 r. (metr. w Sołowiejce). W 1794 r. obywatele ziemscy okoliczni wydali w Chiżynie świadectwo, o pochodzeniu szlacheckiem Antoniego i synów jego: Jana, Bazylego, towarzysza pułku kawaleryi Jego Król. Mości, Antoniego i Wojciecha, i bratanka jego Tomasza, z synami: Stefanem, Floryanem i Janem. Ci sami, Jan, Stefan z synem Marcinem i Floryan, z synami: Baltazarem, Sewerynem i Leonem Piotrem Pawłem, synowie Tomasza, wnukowie Mikołaja, legitymowali się ze szlachectwa 1842 r., a Julian i Witalis, synowie Marcina, 1865 r. i Paweł, syn Juliana, 1888 roku.

W gubernii kijowskiej wylegitymowali się ze szlachectwa 1867 r.: Paweł, syn Jana, z dziećmi: Michałem, Włodzimierzem, Maryą, Aleksandrą i Heleną, a 1848 r. Bazyli, syn Jana, wnuk Dymitra, z synami: Aleksym i Dymitrem.

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa 1835 r.: Hieronim z synem Dionizym Wincentym, syn Teodora, wnuk Piotra, prawnuk Jana, praprawnuk Michała, prapraprawnuk Stanisława, a Bolesław Paweł Aleksander, syn Dionizego Wincentego, 1858 r.

KRASSOWSKI-NESTOROWICZ h. JASTRZĘBIEC Stefan, otrzymał szlachectwo na sejmie 1676 r. Potomkowie jego, Walenty i Jan Grzegorz, synowie Józefata i Adolf Mikołaj, syn Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 rokiem.

KRASUSCY. Jest znanych trzy rodzin tego nazwiska, h. JASTRZĘBIEC NIECZUJA i NOWINA i wszystkie trzy wyszły z Krasusz v. Krasuss, w powiecie łukowskim, której to nazwy jest tamże wsi kilka. Trudno też jest dojść często, do którego rodu występujący w aktach Krasuscy należą i bardzo być może, że niejednokrotnie niewłaściwie pod danym herbem ich zamieściłem.

W 1531 r. dziedziczyli na Krasusach - Zembrach: Paweł i Maciej i potomkowie Adama (Adamowięta), a 1552 r. Lasotowie i Paweł *Przesdoma*.

Na Krasusach-Marcinowiętach była 1531 r. część Mikołaja. Stanisław Krasuski dziedziczył na Mościskach 1531 r., a Jan Wojciech na Tchórzewie. Marek *Zambek* Krasuski, dziedzic części Płodów w latach 1531 — 1552.

Na Krasuszach Mikluszach, Krasuszach- Łące i Krasuszach - Smolnej woli, dziedziczyli 1552 roku Mateusz i Jan Mikluszowie, Gabryel, Piotr, Eliasz, Michał *Sekula*, Michał *stary* i Stanisław Eljaszowicz. W 1580 r. dziedziczyli: Andrzej, na Żórawińcu i Tchorzewie - Rogalach, Jarosz, na Plewkach, Paweł, na Płodach, Bartosz Lassota, Jan Strączek, Andrzej Adamowicz, Paweł Markowicz, Wojciech Jarosik i Stanisław Bieniaszowicz, na Krasuszach - Zembrach i Woli Zembrowskiej, Adam *Głowczyk*, Maciej *Przesdoma*, Stanisław *Okaz*, Jarosz i Stanisław *Miklusz*, na Krasuszach-Mikluszach, Konopczynej Woli i Smolanie (Paw.).

Jan *Kozanek* miał synów: Andrzeja i Serafina, dziedziczących na Krasusach 1586 r. (Wyr. Lub. 30 f. 989). Maciej *Kozanek* na Krasusach, syn Bartłomieja, sprzedał 1594 r. część swoją tamże (Zap. Lub. 7 f. 338). Stanisław *Wiewiórczyk*, dziedzic 1596 r. na Krasusach-Łączno Woli (Wyr. Lub. 65 f. 434). Klemens, Jan, Maciej i Wojciech, synowie Pawła, dziedziczyli na Krasusach - Zem-

brach 1589 r. (Ibid. 35 f. 725). Maciej *Przesdoma*, dziedzic na Krasusach 1596 r. (Ibid. 65 f. 434). Stanisław Krasuski, syn Jana *Miklusza*, odstąpił 1585 r. część swoją na Woli Konopczynej i Mikluszach, synowi swemu Janowi, urodzonemu z Barbary (Zs. Gr. Czers. 54 f. 935). Maciej i Aleksy, synowie Michała, dziedzice na Krasusach 1597 r. Jan, Bazyli, Paweł i Piotr, dziedziczyli 1598 r. na Krasusach-Łączno Woli (Wyr. Lub. 72 f. 624 i 74 f. 977).

Marcin z żoną, córką i zięciem, współdziedzic Brudnej, pod Parczowem, 1676 r. (Paw.).

Kazimierz *Siewiec*, Maciej *Przesdoma*, Waleryan *Derewak*, Aleksander, Jan i Stanisław, z województwa lubelskiego, elektorowie króla Michała. Kazimierz, z województwa sandomierskiego, elektor Augusta II-go, a Adam, z ziemi drohickiej i Maciej, z powiatu oszmiańskiego, elektorowie Stanisława Augusta. Ten Maciej podpisał 1764 r. konfederacyę ziemi oszmiańskiej. Jan, miecznik łukowski, obierał 1749 r. plenipotentów (Gr. Sanoc.). Marcin, Sebastyan i Jacek, synowie Stanisława, kwitowali 1762 r. Jastrzębskiego, z odbioru sumy (Akta Galic. 297). Wawrzyniec i Cecylia z Łubianków, małżonkowie, sprzedali 1766 r. dom w Warszawie skarbowi (DW. 85 f. 576). Dzieci ich: Ignacy i Maryanna Jabłońska (DW. 100 f. 1374). Teofila z Ślesickich, 1-o v. Stanisławowa Wiśniewska, 2-o v. Łukaszowa Krasuska, kwitowała 1790 r. Oborskiego, z odbioru sumy (DW. 106 f. 469).

Andrzej, bez procedencyi; Stanisław i Tadeusz, synowie Andrzeja i Zofii Ciemierzyńskiej, wnukowie Jerzego i Anny z Hulewiczów, dziedzice części w Hołyniu-Wołowińcach i Kociatyńcach; Antoni, Jan Kanty i Walenty, synowie Franciszka i Apolonii Dubrawskiej, wnukowie Tomasza i Zofii Łąckiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Antoni zaś, syn Antoniego i Maryi Pileta, w Wydziale Stanów galicyjskich, 1826 r.

Jan, syn Wojciecha, sprzedał 1758 r. część dóbr Krasuse - Wólka Konopczana Tomaszowi, synowi Jakóba. Jan Antoni, syn Tomasza i Katarzyny, urodzony w parafii Zbuczyńskiej 1762 r., wylegitymowany ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1803 r. (Quat. III f. 151).

Antoni Krasuski, zwany *Wytrykus*, syn Macieja, nabył 1787 r. część dóbr Krasus-Łączna-Wola od brata swego Szymona. Córka jego Salomea, ur. z Urszuli 1784 r. w parafii Zbuczyńskiej, legitymowała się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. V f. 159).

Kazimierz, syn Kazimierza, nabył 1773 r. część Krasus - Łączno - Woli od Antoniego i legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 roku (Quat. VI f. 112).

Józef, syn Adama, nabył 1785 r. część Krasus - Miklusz i Zaolszynia, od Suleya i legitymował się ze szlachectwa 1803 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. II f. 145).

Marcin, syn Kazimierza, Wawrzyniec, syn Pawła i Krzysztof, syn Szymona, Krasuscy, nabyli 1731 r. część dóbr Krasuse- Smolanki, od Stanisława Krasuskiego. Synowie Krzysztofa z żony Anny: Teodor, ur. 1754 r., Paweł, ur. 1758 r. i Michał, ur. 1761 r., wszyscy trzej w parafii Zbuczyńskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VI f. 34).

Adam, syn Szymona, nabył 1758 r. część dóbr Krasusy-Kłuse, od Agnieszki Krasuskiej. Synowie Adama z Jadwigi: Antoni, ur. 1754 r. w parafii Zbuczyńskiej i Tomasz, ur. 1765 r. tamże, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. V f. 59).

Szymon, syn Józefa, nabył 1775 r. część dóbr Krasuse - Zembry od Leszczyńskiego. Syn jego, Walenty, ur. z Maryanny, 1771 r. w parafii Trzebieszowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. VI f. 122).

Szymon, syn Jana, nabył 1787 r. część Krasus-Łączno-Woli, od Wielgorskiego, a syn jego, Antoni Urban Jan, urodzony z Konstancyi Zalewskiej, 1777 r. w parafii Zbuczyńskiej, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 198).

Mateusz *Wilkowicz* Krasuski, z synem Baltazarem, sprzedał 1776 r. część Krasus-Łączno-Woli Andrzejowi Krasuskiemu, synowi Wojciecha. Adam Mateusz, syn Andrzeja, urodzony z Katarzyny, w parafii Zbuczyńskiej 1769 r. i brat jego Stanisław, urodzony tamże 1774 r., legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. VII f. 197).

Łukasz, syn Bartłomieja, zwanego *Przesdoma*, nabył 1785 r. część Radzików-Stopek od Tchorzewskiego. Synowie jego, urodzeni z Ewy: Wawrzyniec 1772 roku w parafii Zbuczyńskiej, Piotr 1774 r. tamże, Adam 1784 r. tamże i Józef 1788 r. tamże, legitymowali się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 151).

Andrzej odstąpił 1756 r. wójtostwo w Woli Miedniewskiej, w ziemi sochaczewskiej, Antoniemu Krasuskiemu i żonie jego, Teresie z Balińskich (M. 230 f. 255). Stanisław posiadał przed 1768 r. wójtostwo we wsi Łopiance, w starostwie dolińskiem (M. 235 f. 898).

Wiktorya zmarła panną 1800 r., zapisawszy swój majątek bratu, księdzu Maciejowi, proboszczowi w Kałuszu (A. Lwow. For. Nob.). Karol, radca rządu gubernialnego radomskiego, umarł 1878 r., a żona jego, Hipolita z Lipnickich, 1875 roku. Joanna z Sosnowskich Krasuska, zmarła 1872 r. Emilia z Wierzejskich, wdowa po Janie, sędziu apelacyjnym Królestwa, umarła 1902 r. w Warszawie.

Józef, syn Stanisława i Heleny, ur. 1759 r. w Jagielnicy. Michał, zmarły 1773 r. w Zalesiu, z zaślubionej 1762 r. w Kolendzianach, Maryanny Grockiej, 2-o v. Józefowej Dobczyckiej, pozostawił syna Liberyusza, zmarłego 1868 r. Maciej, syn Jana i Julii z Jastrzębskich, zaślubił 1847 r. Matyldę Fischerówną i miał z niej Julię Izabellę, ur. 1848 r. w Jagielnicy starej. Kazimierz, syn Stefana i Maryi Medeńskiej, umarł 1716 r. w Białym Potoku. Konstancya z Białego Potoku, zaślubiła 1709 r. Jana Ryszczewskiego z Zalesia. Stanisław w Górce 1826 roku. Adam, zmarł w Górce 1826 r. (Metr. w Czortk.).

Krasuscy wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Wincenty Bonawentura i Tytus, synowie Jana, wnukowie Andrzeja, prawnukowie Macieja, praprawnukowie Jerzego, 1843 r., a Wilhelm, syn Wincentego Bonawentury, 1865 roku i Bohdan i Stanisław, synowie Tytusa, 1865 i 1892 r. Józef, syn Dionizego, wnuk Stanisława, prawnuk Marcina, praprawnuk Macieja powyższego, 1851 r.

Krasuscy wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej: Jan z synami: Kasprem, Piotrem i Janem 1853 r. i Jan Teodor z synami: Adamem Ja-

nem i Tomaszem Janem 1854 r., synowie Jana, wnukowie Samuela, prawnukowie Kazimierza, a Wacław, Jan i Konstanty, synowie Tomasza Jana, 1885 r. Także Jan z synem Antonim Julianem Leonem i Stanisław z synami: Konstantym Adamem i Janem Ignacym Aleksandrem, synowie Andrzeja, wnukowie Jana, prawnukowie Stanisława, 1835 r. i Konrad, syn Konstantego Adama, 1886 r.

Krasuscy wylegitymowani ze szlachectwa w gubernii kijowskiej: Józef, Jan i Michał, synowie Kazimierza Walentego, wnukowie Joachima.

Wymienieni wyżej Krasuscy do jakiego rodu należą, nie jest mi wiadomem. Nie wiem również, jakiego herbu był Aleksander, po którym pozostała wdowa, Emilia z Dzieduszyckich i dzieci: Józefa, Emilia Florentyna i Konstanty Mikołaj, wylegitymowane ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Emilia z Dzieduszyckich, ur. 1797 r., zmarła 1867 r., a nie wymieniona w legitymacyi córka jej Aleksandra, była za Wiktorem Mrozowskim.

KRASUSCY h. JASTRZĘBIEC. Jan Franciszek Wawrzyniec i Julian Symeon, synowie Macieja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku. Którzy z wyżej wymienionych Krasuskich do tego rodu należą, wiedzieć nie mogę.

KRASUSCY h. NIECZUJA. Marcin Krasuski, w ziemi przemyskiej, 1583 roku (Zap. Lub. 3 f. 372 i 33 f. 1115). Wojciech, syn Jana, łożniczy królewski, 1607 r. (Ibid. 16 f. 662 i 33 f. 30), nabył 1619 r. od Janowskiego, część Przybysławic (DW. 46 f. 693). Gabryel i żona jego, Jadwiga z Łychowskich, posiadali 1633 r. wójtostwo w Trościańcu, w starostwie jaworowskiem (M. 180 f. 3). W 1639 roku sprzedał Gabryel Korytowskiemu, dom we Lwowie (Gr. Lwows.). Kazimierz i Marcin, synowie Stefana, w Lublinie 1670 r. (Zap. Lub. 53 f. 17). Dominik, magister Św. Teologii, przeor Dominikanów w Gdańsku 1647 roku (Perp. Czers. 11 f. 9).

Herb Nieczuja.

Piotr Krasuski, w latach 1625 — 1632 ma w Krakowie sprawy pieniężne z Bzowskimi. Maryanna z Mościsk, wdowa po Janie, pozwała 1640 roku Pawła i jego żonę, o karetę. Paweł nabył 1630 r. Pałecznicę, Pamięcice i Bolów, od Dembińskich.

W 1640 r. ustanowioną została opieka nad Michałem, Franciszkiem, Elżbietą i Katarzyną, dziećmi Pawła Krasuskiego i Elżbiety z Opatkowic Janowskiej. Opiekunami ich byli, matka i Hieronim Krasuski (M. 186 f. 194). Elżbieta z Janowskich, wyszła 2-o v. za Aleksandra Bzowskiego, którego zabił Aleksander Jastrzębski, inaczej Krasuski, 1645 r. Z dzieci Pawła, Katarzyna jest żoną Zygmunta z Białaczowa Strasza 1648 roku. Franciszek, dziedzic Pałecznicy i Jazdowic, otrzymał 1662 r. konsens królewski, na nabycie burgrabstwa krakowskiego od Żelińskich (Sig. 5 f. 56). Z województwem krakowskiem, podpisał elekcyę Augusta II-go. Hieronim tytułowany cześnikiem wyszogrodzkim, sprzedał Kliszów i Rębów, w powiecie chęcińskim, Mor-

sztynowi 1682 r. Ten sam pewno Hieronim, burgrabia krakowski, został 1697 r. miecznikiem krakowskim. Umarł 1703 r. Żona jego, Maryanna z Przyłęku. Michał 1676 r. w Krakowie, a Stanisław 1688 r., w zakonie OO. Jezuitów zmarli.

Kazimierz, z województwa sandomierskiego, elektor Augusta II-go. Stanisław, żonaty z Anną Kłomnicką, 1-o v. Sewerynową Lubieniecką, pozostawił z niej syna Józefa, rotmistrza wojsk koronnych, ożenionego 1758 r. z Heleną Morsztynówną, stolnikówną bielską, 1-o v. 1731 r. żoną Aleksandra Michalczewskiego i córkę Helenę, która zeznała 1752 i 1777 r. zapisy dożywocia z mężem, Antonim Bełchackim, dziedzicem Rolowa i Bojar. Jana pozwała Wyhowska o zniewagę, 1668 r. (Gr. Żydacz. 54 f. 1049).

Marcin, Teresa i Katarzyna, z czasem Janowa Dulembowa, dzieci Jana i Petronelli z Dobków, wzięli 1710 r. część Jankowa w zastaw od Kurdwanowskiego (Gr. Biec.). Marcin i Teresa zmarli przed 1749 r. bezpotomnie (Gr. Sandec. 243 f. 1008).

Józef, porucznik wojsk królewskich, wydzierżawił 1758 r. część hrabstwa wiśnickiego, od Lubomirskich (Gr. Krak. Obl. 191 f. 2515). Hilary, chorąży kawaleryi wojska koronnego 1780 r. (MP.). Michał, stolnik lubaczowski 1784 roku. Wojciech, żonaty 1790 r. z Reginą Michałowską (Gr. Przed. 99 f. 163). Franciszka, 1-o v. Maciejowa Grothowa, łowczyna sandomierska, 2-o v. Antoniowa Pomianowska, której córka Grothówna za Ślaskim, 1778 r. (Zs. Krak.). Stanisław, skarbnik owrucki, trzymał 1781 r. zastawem część Paniowiec (Gr. Kam. Pod.).

Krzysztof Krasuski, zwany *Strączek*, wspólnie z żoną, Anną z Celińskich, sprzedali 1756 r. część dóbr Krasuse - Zembry, Krzysztofowi Lasocie Krasuskiemu (Quat. II f. 20).

Antoni Krasuski, zwany *Strączek*, syn Jakóba, nabył 1787 r. część Iwanowa - Przywar. Synowie jego, urodzeni z Marcyanny: Maciej 1769 r., Kazimierz 1773 r. i Wincenty 1776 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymowani ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. V f. 196 i 197).

Wojciech z Krasus - Łączno-Woli, na Zbludowicach, przydomku *Strączek*, pozostawił czterech synów: Nikodema, Klemensa, Szymona i Marcina. Z nich:

Nikodem, dziedzic po ojcu Zbludowic, cześnik sanocki 1701 r., zmarł bezpotomnie, pochowany w Kijach, gdzie ma nagrobek wzniesiony.

Klemens, żonaty był z Magdaleną z Gozdziowa (Gr. Nowokorcz. z 1716 r.).

Marcin, po bracie Nikodemie dziedzic Zbludowic, z Katarzyny Iwanowskiej, miał czterech synów: Macieja, Szymona, Ludwika i Jana, oraz córkę Zuzannę.

Szymon, syn Marcina, chorąży regimentu dragonów 1715 roku, następnie w zakonie Św. Pawła pustelnika.

Ludwik, syn Marcina, podstoli łukowski 1739 r., dziedzic na Krasusach-Łączno -Woli 1755 r., nazwany w tym roku podstolim płockim (DW. 77 f. 357), żonaty z Maryanną Jastrzębską, wspólnie z bratem Janem, podczaszym rzeczyckim, procesował 1739 r. Ożarowskiego, o Zbludowice (Gr. Nowokorcz.).

Zuzanna, córka Marcina, wyszła 1-o v. za Andrzeja Krasuskiego Chudziaka h. Nowina, 2-o v. za Antoniego Walentego Bonieckiego, łowczego mielnickiego, a 3-o v. 1724 r. za Kazimierza Borkowskiego (Zs. Chęc. 14 f. 116 i Gr. Łuk. Zap f. 17). Z Andrzeja Krasuskiego miała syna Tomasza, żonatego z Maryanną Wy-

lamowską, z której: Bartłomiej, Leon i Agata Chudziakowie Krasuscy, 1774 roku (Zap. Zs. Chęcińs. 14 f. 116).

Antoni, stolnik sanocki, żonaty 1791 roku z Marcyanną Górską, wdową po Janie Waligórskim, podstolim wendeńskim, kwitował Rudzieńskiego (DW. 107 f. 821).

Helena prowadziła 1813 r. proces separacyjny z mężem, księdzem Jerzym Strzelbickim, gr.-kat. kanclerzem w Przemyślu (A. Lwows. For. Nob.).

KRASUSCY h. NOWINA. Jakób, syn Stanisława, 1647 r. w ziemi nurskiej (Akta 4-ch powiatów 10 f. 344). Do nich należą Krasuscy z przydomkiem *Lasota*. Mikołąj Lasota Krasuski, wspólnie z żoną, Zuzanną z Ugniewskich, wniósł protest w Lublinie 1663 r. (Zap. Lub. 48 f. 273).

Antoni Lasota Krasuski, syn Wojciecha, wnuk Wawrzyńca, nabył 1745 r. i 1756 r. część Jastrzębi-Tworek od Stanisława i innych. Z Marceliny Oknińskiej, syn jego Mateusz, ur. 1753 r. (metr. w Domanicach), legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej, 1804 r., a drugi syn Wojciech, ur. 1759 r., z Franciszki Oknińskiej, pozostawił syna Jana, ur. 1786 r. (metr w Domanicach), wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 roku (Quat. V f. 161 i Akta Galic. 297).

Herb Nowina.

Remigian Lasota Krasuski miał dwóch synów: Wojciecha i Krzysztofa. Wojciech, sprzedał 1753 r. część Krasus-Zembrów bratu Krzysztofowi. Krzysztofa syn Andrzej, urodzony z Zofii 1737 r., w parafii Trzebieszowskiej, z Katarzyny Grochowskiej, pozostawił czterech synów: Pawła, ur. 1779 r., Tomasza, ur. 1782 r., Franciszka, ur. 1785 r. i Wincentego Edwarda, ur. 1788 r. (metr. w Trzebieszowie), wylegitymowanych ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi zachodniej (Quat. II f. 26 i 29).

Krzysztof Krasuski, zwany Strączek, wspólnie z żoną, sprzedał 1756 r. część dóbr Krasuse-Zembry Krzysztofowi Lasocie Krasuskiemu, synowi Kazimierza. Synowie Krzysztofa Lasoty: z jego pierwszej żony Maryanny Kajetan Jan, ur. 1758 roku, a Józef *Franciszek*, ur. 1777 r. z drugiej jego żony, Krystyny z Szaniawskich (metr. w Trzebieszowie), legitymowali się ze szlachectwa 1803 r., w Galicyi zachodniej (Quat. II f. 20). Stanisław, Andrzej i Magdalena Krasuscy, dzieci Stefana Lasoty, nabyli 1720 r. część Jastrzębi-Dadzibogów (Akta Galic. 297).

Tegoż herbu są Krasuscy z przydomkiem *Żychowicz*. Aleksander, Adam i Marcin Krasuscy, synowie Jakóba, zwanego *Żychowicz*, nabyli 1741 r. część dóbr Krasuse-Miklusze i Wólka Konopczana, od Wolińskiego. Aleksander, z żony Maryanny, miał syna Andrzeja, ur. 1758 r. w parafii Zbuczyńskiej. Andrzej zaślubił Antoninę Zabłocką i z niej pozostawił synów: Tomasza, ur. 1782 r. w parafii Trzebieszowskiej, Stanisława, ur. tamże tegoż roku, Michała, ur. 1788 r. w parafii Zbuczyńskiej, Kazimierza, ur. tamże 1792 r. i Antoniego, ur. tamże 1795 roku, wylegitymowanych ze szlachectwa w Galicyi zachodniej, 1804 roku (Quat. VII f. 90).

Franciszek Krasuski, syn Bartłomieja, zwanego *Żychowicz*, nabył 1754 r., od Radzikowskiego, część Wielkich Ługów, a syn jego, Kajetan, nabył 1781 r. część Krasus, od Apolonii Krasuskiej. Synowie Kajetana, urodzeni z Justyny Jasińskiej: Feliks 1778 r. w parafii Trzebieszowskiej, Walenty 1782 r. w parafii Zbuczyńskiej i Jan, ur. tamże 1791 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Akta Galic. 297).

Franciszek *Żychowicz*, syn Wawrzyńca, nabył 1747 r. część Krasus-Wólki. Syn jego Fabian, urodzony z Brygitty, w parafii Zbuczyńskiej 1752 r., legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. V f. 145).

Wojciech Krasuski *Żychowicz*, syn Pawła, sprzedał 1735 r. część dóbr Krasuse-Wólka i Miklusze Tomaszowi Krasuskiemu, synowi Jakóba, a Feliks Krasuski, syn Franciszka i Joanny Pogonowskiej, sprzedał 1788 r. część Radomyśla Ludwikowi Krasuskiemu, synowi Tomasza Żychowicza, wylegitymowanemu ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. II f. 1). Prawdopodobnie to tenże Ludwik, był regentem ziemskim łukowskim 1786 r.

Kajetan Krasuski, syn Piotra *Wawrzyńczyka*, nabył 1759 r. część dóbr Krasuse - Zaremby i legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. V f. 58).

Kazimierz Wawrzyńczyk, dziedzic Krasus, starosta złotkowski, żonaty z Wiktoryą Szaniawską, miał córkę Teofilę, za Michałem Ignacym Cieszkowskim, porucznikiem b. wojsk polskich, zmarłym 1855 r.

Szymon, syn Jana, nabył 1787 r. Krasuse - Łączno - Wola, od Walentego Krasuskiego, syna Joachima, zwanego *Przesdoma*. Tenże Szymon, syn Jana, zwanego *Puskarz* vel *Wawrzyńczyk*, odstąpił powyższy majątek 1796 r. synowi Bartłomiejowi, urodzonemu z Barbary Szabrańskiej, wylegitymowanemu ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1803 r. (Quat. I f. 219).

Bonawentura, syn Jakóba Józefa Antoniego, sprzedał 1771 r. część Krasus-Łączno-Woli Wilczyńskiemu. Syn jego Łukasz Szymon, urodzony z Maryanny 1754 r., w parafii Zbuczyńskiej, wylegitymowany ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Akta Galic. 297).

Nie wiem, czy nie tego samego Bonawentury, ale syna Jakóba Antoniego, zwanego *Przedwora* i Maryanny Załuskowskiej, syn Adalbert Teodor, urodzony z Franciszki 1750 r., pozostawił z Rozalii, syna Andrzeja, ur. 1783 r. (metr. w Zbuczynie), wylegitymowanego ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 roku (Quat. VI f. 123).

Franciszek Nowina Krasuski, z synem Antonim, odstąpił 1786 roku sumę Łętowskiemu.

Żyjący 1774 r. Krasuscy *Chudziakowie*: Bartłomiej, Leon i Agata, byli synami Tomasza i Maryanny Wylamowskiej, a wnukami Andrzeja i Zuzanny z Krasuskich h. Nieczuja (Zap. Zs. Chęc. 14 f. 116).

Paweł Krasuski, syn Jana, zwanego *Chudziak*, nabył 1760 r. część dóbr Krasuse-Wólka-Konopczana. Syn jego, Adam Józef, ur. z Konstancyi Grodzickiej, w parafii Trzebieszowskiej 1733 r., zaślubił 1-o v. Elżbietę N., a 2-o v. Wiktoryę Lipińską. Z pierwszej żony syn Maciej, ur. 1782 r., a z drugiej — syn Jan, ur. 1791 r. (metr. w Zbuczynie), legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. V f. 52 i 53).

Ignacy, syn Waleryana, nabył 1771 r. od Józefa Pióro, część dóbr Izdebki-Kosny. Syn jego Łukasz, ur. z Barbary 1754 r. w parafii Zbuczyńskiej, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. V f. 177). Pewno ten sam Łukasz, regent ziemski łukowski 1788 r.

W Królestwie Polskiem legitymowali się ze szlachectwa w pierwszej połowie XIX-go wieku: Bazyli Modest, syn Adama, Sebastyan Tobiasz Józef, syn Faustyna, Adam Andrzej, syn Wojciecha, Leon Maciej, syn Antoniego, Antoni, syn Sebastyana, Aleksander Józef i Tomasz, synowie Józefa, Antoni, syn Adama, Tytus Wincenty, syn Jana, Franciszek, syn Łukasza, Aleksandra Teodozya, córka Franciszka i Maciej, syn Macieja.

KRASSUSCY h. TRĄBY. Jakób Krassuski miał być tego herbu, co opłacał 1552 r. pobór z Grochowiec, w ziemi przemyskiej (Wittyg).

KRASZCZYŃSCY h. RAWICZ. Andrzej Kraszczyński opłacał 1576 r. pobór z młyna w Papierni, w powiecie krakowskim (Wittyg).

KRASZEWSCY v. KRASZOWSCY h. JASTRZĘBIEC, wyszli z jednego z licznych Krasowów, położonych w powiecie raciążskim, skąd wyszli i Krassowscy i również jak ci ostatni, należąc do Boleściców, winni kłaść na tarczy herbowej podkowę barkiem do góry, w niej krzyż. Pisano ich dawniej Krassowscy v. Kraschowscy, tak, że Paprocki jeszcze nie odróżniał Kraszewskich od Krassowskich i oba domy umieścił w swoim Herbarzu, jako Kraszowskich. Z powodu tej pisowni niepodobna ich dokładnie rozróżnić i stąd nie jeden Kraszewski z XVgo wieku, jako Krassowski mógł być zamieszczonym.

Herb Jastrzębiec

Paprocki pisze, że brali przydomek *Zdzieszków*, jako potomkowie Zdziesława. Przywilej księcia Ziemowita Mazowieckiego z 1408 r. dany Boleścicom, rzeczywiście wymienia i Zdzisława z Krassowa, widocznie więc po nim iść muszą Kraszewscy i na Krasowie vel Kraszowie-Włotkach, dziedziczyli 1578 r. Bartłomiej z braćmi *Zdziechowie*.

Znak pieczętny Boleściców.

Na tymże samym Krasowie dziedziczyli także Jan i Stanisław *Jaszczowie*, od których również idą Kraszewscy (Paw.).

Krzysztof Kraszowski, syn Macieja, dziedzic 1598 r. na Krassowie (Wyr. Lub. 75 f. 940). Synów jego miało być dwóch: Mateusz bezpotomny, elektor Władysława IV-go i Jana Kazimierza, i Stanisław, poległy pod Beresteczkiem 1651 r., żonaty z Dorotą Niedroską, który pozostawił syna Marcina, rotmistrza chorągwi pancernej. Pasek o nim wspomina pod 1661 r. Z Anny Maryanny Sokolnickiej, pozostawił Marcin córki: Zakrzewską i Wiszniewską, oraz dwóch synów: Mikołaja i Szymona, po których idą dwie główne gałęzie tego domu: wielkopolska i małopolska.

A) Gałąź wielkopolska i wołyńska.

Mikołaj, syn Marcina, piszący się z Dolnego Kraszewa, zaślubił Annę Rudnicką i przeniósł się z płockiego do Wielkopolski. Synów jego trzech: Franciszek Antoni, Jan i Łukasz, o których akta grodzkie poznańskie z 1718 roku wspominają.

Franciszek Antoni dał początek odrośli wołyńskiej. Właściciel Jordanowa, w powiecie inowrocławskim, zaślubił Katarzynę Wałdowską i z niej pozostawił: Antoninę, 1-o v. Antoniowę Krojerową 1754 r., 2-o v. Jakóbowę Krupocką 1758 r., Maryannę Franciszkowę Wysocką 1764 r., Barbarę Czapską, Mikołaja, towarzysza pancernego i Jana Aleksandra.

Jan Aleksander, piszący się z Dolnego Kraszewa, właściciel Jordanowa, poseł województwa inowrocławskiego, jako porucznik pancerny, podpisał, z temże województwem, elekcyę Stanisława Augusta. W tymże 1764 r. komendant roty pancernej, został generał adjutantem królewskim (Sig. 30). W 1767 r. otrzymał konsens królewski, na wykupienie z rąk Dąbskiej, starostwa pokrzywnickiego i kłodawskiego, ale starostw tych nie nabył, bo Dąbska zmarła, zanim cesyę sporządziła (Sig. 30). W 1772 r. otrzymał list przypowiedny na chorągiew pancerną i prawem emfiteutycznem wsie: Szymborz, Rąbino, Jaczewo, Tchorzany i Bątkowy (Sig. 32 i Kancl. 50 III f. 225). W 1774 r. był regimentarzem wielkopolskim, kawalerem orderu Św. Stanisława i otrzymał, z dóbr pojezuickich, Bochlewo i Tokarki, w województwie gnieźnieńskiem (Kancl 54 f. 191). W 1775 r. otrzymał starostwo ulanowskie, w nagrodę utraconego własnego majątku, które 1783 roku odstąpił przyszłej swej żonie, Wiktoryi Bnińskiej, kasztelance chełmińskiej (DW. 98 f. 412 i M. 298 f. 213). Do chwili objęcia starostwa, miał otrzymywać ze skarbu koronnego rocznie 2,000 flor.

W akcie tym wymienił, że jest synem Franciszka i Katarzyny z Wałdowskich. W 1782 r. otrzymał nowe nadanie starostwa ulanowskiego, które po jego śmierci, zaszłej 1787 r., otrzymał syn jego Ludwik, prawem emfiteutycznem, na lat 50 (Sig. 36; Kancl. 83 II f. 59). W 1782 roku był kandydatem do kasztelanii brzeskiej - kujawskiej, 1783 r. do konarsko - brzeskiej, a 1785 r. do krzywińskiej (MP.). Pozostała po nim wdowa, wprowadzoną została 1787 r. do wsi Pas, Górnej i Niskiej wsi i Wawrzyszewa, a 1789 r. była już żoną Antoniego Sierakowskiego, kasztelanica płockiego (DW. 103 f 310 i 105 f. 122).

Ludwik Ferdynand Łukasz, syn Jana Aleksandra, dziedzic Ożadówki, kawaler maltański, utracił starostwo ulanowskie, wskutek odstąpienia takowego przez jego opiekunów, senatorowi Ilińskiemu. Z wdowy Dąbrowskiej, synowie jego: Gustaw umarł młodo w Berlinie, w czasie studjów uniwersyteckich, a *Włodzimierz* Jan Aleksander, wylegitymowany ze szlachectwa 1856 r., w gubernii wołyńskiej, zmarł na wygnaniu w Rosyi 1866 r., pozostawiwszy z Mazewskiej, dwie córki, z których jedna Otylia, artystka malarka. Ludwik i syn jego, tytułowali się hrabiami nie wiadomo na jakiej podstawie.

Jan, drugi syn Mikołaja z Rudnickiej, właściciel Ciechrza, w powiecie inowrocławskim, z Magdaleny Pucznikówny, pozostawił dwóch synów: Józefa, dominikanina w Lublinie 1736 r. i Macieja.

Łukasz, trzeci syn Mikołaja z Rudnickiej, po którym idzie odrośl wielkopolska, otrzymał w dożywocie 1754 r. Tuczno, pod Inowrocławiem. Z Konstancyi Goczanowskiej, córki Jakóba i Teofili Wolskiej, pozostawił synów: Józefa, Antoniego, Mateusza i Bartłomieja. Józef, wzmiankowany 1767 r. jako miecznik zakroczymski (Z. Kuj.). Antoniego spotykam 1765 r., jako chorążego wojsk koronnych (MP.). Mateusz był opatem czerwińskim i kanonikiem płockim. Bartłomiej, piszący się z Dolnego Kraszewa, dziedzic Tarkowa, elektor Stanisława Augusta, viceregent grodzki inowrocławski 1754 r. (Z. Kuj.), burgrabia kruszwicki 1762 r., wojski mniejszy kruszwicki 1765 r., komornik graniczny inowrocławski 1767 r., podstoli bydgoski 1770 roku. Jako podstoli bydgoski miał umrzeć 1774 r., a jako wojski kruszwicki, żył jeszcze 1778 r., podług kalendarzyków politycznych. W 1770 roku zeznał zapis 2,000 flor. na kolegium wikaryuszów, kościoła włocławskiego (Gr. Inowr.).

Z Elżbiety Wolskiej, córki Bartłomieja i Magdaleny Pokrzywnickiej, wspólnie z którą odstąpił sołtystwo w Tucznie 1767 r. Trzcińskim, a nabył 1770 roku wójtostwo tamże od Józefa Kraszewskiego (Kancl. 32 II f. 146 i Sig. 32), pozostawił synów: Ignacego bezpotomnego i Jana. Ten ostatni, po ojcu dziedzic Tarkowa, prezes Trybunału cywilnego departamentu bydgoskiego, zaślubił Annę Poleską, z której miał córkę Teklę, ur. 1801 r., zmarłą 1850 r., żonę Ferdynanda Erazma Biesiekierskiego, oraz synów: Piotra, sędziego apelacyjnego Królestwa Polskiego, zmarłego 1863 r. bezpotomnie i Antoniego Feliksa.

Antoni Feliks, ur. w Tarkowie 1797 r., właściciel tych dóbr, doktór filozofii, poseł na sejmy, brał czynny udział we wszystkich sprawach, dotyczących W. Ks. Poznańskiego. Oddawszy dziedziczne Tarkowo synowi, zamieszkał w Dreznie, gdzie umarł 1870 r. Z Anny Gruszczyńskiej, syn jego Jan, ur. w Tarkowie 1837 r., umarł 1891 r. w Kruszynach, w Prusach zachodnich, który to majątek nabył, sprzedawszy Tarkowo 1880 r. Trzebińskiemu. Żonaty z Józefą Biesiekierską, pozostawił z niej dziewięcioro dzieci:

1. Maryę, ur. w Tarkowie 1861 r.
2. Antoniego, urodzonego w Tarkowie 1862 r., zmarłego 1897 r. w Kruszynach.
3. Józefę, ur. w Tarkowie 1864 r., żonę Bogusława Kraszewskiego, syna Kajetana.
4. Jana, ur. w Tarkowie 1865 r., doktora medycyny, zmarłego w Warszawie 1902 r.
5. Anielę, ur. w Tarkowie 1869 r., literatkę w Warszawie.
6. Zofię, ur. 1870 r. w Tarkowie, literatkę i poetkę.
7. Jadwigę, ur. 1872 r. w Tarkowie, zaślubioną Władysławowi Teplickiemu, 1899 r. w Warszawie.
8. Teresę, ur. 1874 r. w Tarkowie, siostrę miłosierdzia zgromadzenia Św. Wincentego a Paulo w Warszawie.
9. Stanisława, ur. w Tarkowie 1878 r., inżyniera, ożenionego 1905 r. z Maryą Karwat, córką Józefa z Wichulca i Anny z Bardzkich, z której córka Helena Marya, ur. 1907 r.

B) Gałąź małopolska.

Szymon, młodszy syn Marcina z Sokolnickiej, elektor króla Michała, był właścicielem Szarzyna, w powiecie wyszogrodzkim, którą to majętność odstąpił 1712 r. synom swoim, z Kunegundy Zbrożkówny zrodzonym: Andrzejowi, altaryście daniszewskiemu, Janowi i Mateuszowi (Gr. Wyszogr.). Andrzej odstąpił w tymże samym roku, część Szarzyna braciom. Z nich:

a) Jan, syn Szymona, zaślubił Elżbietę Nieborską, z której miał córkę Maryannę, za Kazimierzem Tyszką i trzech synów: Piusa i Andrzeja, księży, z których ostatni był proboszczem w Blichowie i Tomasza.

Wymienieni synowie Jana, z matką swą Elżbietą i stryjem Mateuszem, zawarli 1747 r. układ, dotyczący Szarzyna (Gr. Wyszogr.). Pius i Andrzej odstąpili część swoją Szarzyna bratu Tomaszowi, który w 1751 r. część swoją całą tego majątku, odstąpił stryjowi Mateuszowi (Gr. Wyszogr.). Tomasz zaślubił 1742 roku w Święcieńcu Cecylię Szawłowską i z niej pozostawił trzech synów: Józefa, *Antoniego* Tadeusza Kajetana i Bogusława, oraz córkę za Zakrzewskim. Z nich:

Józef, syn Tomasza, dał początek odrośli litewskiej. Z majora wojsk cudzoziemskiego autoramentu, vicebrygadier petyhorski, właściciel Dołhego i Peresudowicz, w powiecie prużańskim, sprzedał te majątki Janowi Kraszewskiemu, synowi Kajetana, a nabył Borowę, w powiecie pińskim. Z Anny Terleckiej, pozostawił córkę Maryannę i pięciu synów: Ignacego, Leona, Bogusława, Antoniego i Józefa. Z nich:

1. Ignacy, sędzia graniczny powiatu pińskiego, z Klary Wiśniewskiej, miał syna Piotra, młodo zmarłego i córki: Annę i Zofię Żarnowską.

2. Leon, prezydent sądu powiatowego pińskiego, umarł bezżenny.

3. Bogusław, ur. w Dołhem 1805 roku (metr. w Prużanie), zmarł bezżenny w majątku swem Serhowie.

4. Antoni, dziedzic Borowej, zaślubił Bogusławę Szyrmiankę, córkę Wincentego i Teofili z Kraszewskich i z niej miał: Juliana i Mikołaja, zmarłych bezpotomnie, Benignę Bogurską, Ludwika, dziedzica Borowej i Serhowa, zmarłego 1904 roku, żonatego z Józefą Korzeniecką v. Kurzeniecką, zmarłą 1901 r., z której pozostawił syna Antoniego, zmarłego 1901 roku, po którym, z Buchowieckiej, zostały dwie córki.

5. Józef, dziedzic Adamkowa, Bołkun i Józefpola, sędzia graniczny powiatu kobryńskiego, zaślubił Karolinę Sułkowską, z której pozostawił: Celinę Józefowę Michałowską, Florę, 1-o v. za Wandalinem Gutowskim, 2-o v. za bratem jego Ludwikiem, Amelię, Emiljana, sztabskapitana wojsk rosyjskich 1850 r., dziedzica po ojcu Józefpola, zmarłego 1883 r., Eustachego, dziedzica Krystynowa, żonatego z Zofią Wołodźkówną, z której córki: Marya i Anna Adolfowa Falkowska, Piotra, doktora medycyny, zmarłego w Warszawie 1893 r. i Konstantego, właściciela Adamkowa, zmarłego 1906 r., pochowanego w Warszawie, żonatego z Leontyną Andrzejkowiczówną, z której córki: Wanda Franciszkowa Garbowska i Leontyna Stanisławowa Falkowska, oraz syn Kazimierz bezżenny, zmarły w Ostrówkach 1906 r., pochowany w Janowie, gubernii grodzieńskiej.

Antoni Tadeusz Kajetan, drugi syn Tomasza z Szawłowskiej, dał początek drugiej odrośli wołyńskiej. Dziedzic dóbr Wiszniopolskich na Wołyniu i Korżówki, Moskwitynówki, Kurhanówki i Niedzieliszcz, kapitan korpusu kadetów 1785 roku (DW. 101 f. 1599), zaślubił Helenę Przyłuską i z niej miał córki: Elżbietę i Maryę, zmarłe pannami i Zofię Żółkiewską, oraz synów: Michała i Juliana.

Kasper Antoni *Julian*, dziedzic Wiszniopola i Korżówki, żonaty 1-o v. z Przezdziecką, 2-o v. z Selechoffówną, która po jego śmierci wyszła za Raczyńskiego, z drugiej żony miał córkę Jadwigę, zmarłą 1891 r., oraz trzech synów: *Antoniego* Aleksego Juliana, *Zygmunta* Juliana bezżennego i Jana Jerzego *Stefana*, poległego 1863 r., pochowanego w Sławucie, wylegitymowanych ze szlachectwa 1849 r., w gubernii wołyńskiej.

Antoni, dziedzic Sopówki na Podolu, z Pauliny Klonowskiej, pozostawił trzech synów: *Justyna Juliana* Feliksa, ur. 1852 r., właściciela Sopówki, *Ludwika* Juliana Feliksa, zmarłego 1899 r. i Jarosława Adama, wszystkich trzech wylegitymowanych ze szlachectwa 1870 r., w gubernii wołyńskiej.

Bogusław, trzeci syn Tomasza z Szawłowskiej, ur. 1752 r. (metr. w Święcieńcu), właściciel Stachowicz, w powiecie pińskim, zaślubił Kunegundę Wiśniewską, z której pozostawił dwie córki: Benignę, za Mikołajem Orzeszką z Ludwinowa, marszałkiem powiatu kobryńskiego i Teofilę, za Wincentym Szyrmą.

b) Mateusz, młodszy syn Szymona, wyłączny dziedzic Szarzyna 1751 roku (Gr. Wyszogr.), zaślubił Joannę Gutowską, wspólnie z którą kwitował Nowowiejskiego 1750 roku (Gr. Wyszogr.) i miał z niej córkę Kunegundę, żonę Andrzeja Przedpełskiego, z którą Szarzyn przeszedł do Przedpełskich i dwóch synów: Fabiana i Sebastyana, bliźniaków, ur. 1718 r. w Żochowie, których chrzcił Andrzej Kraszewski, a rodzicami chrzestnymi byli, Szymon Kraszewski i Katarzyna Stanisławowa Kraszewska (metr. w Górze).

Sebastyan zginął w czasie konfederacyi barskiej, a Fabian, towarzysz pancerny buławy wielkiej koronnej, kruszył kopię na pogrzebie hetmana Potockiego w Stanisławowie 1751 r. Tytułowany cześnikiem płockim, zaślubił Katarzynę Romanowską, 2-o v. Samborzecką, córkę Jana i Anny ze Spendrowskich (Gr. Halic. z 1753 r.; Prot. 494 f. 211), z której pozostawił jedynego syna Kajetana, ur. 1753 roku (metr. w Śniatyniu).

Kajetan, dziedzic Buzówki, w województwie bracławskiem, łowczy trembowelski 1783 r., zmarły 1793 r., żonaty był z Elżbietą Michałowską, córką Kajetana Skarbka Michałowskiego z Michalewskiej i z niej miał syna Jana.

Jan, ur. 1789 r., dziedzic Borowej, w powiecie pińskim, którą sprzedał Józefowi Kraszewskiemu, a nabył Dołhe i Peresudowicze, w powiecie prużańskim, w którym pełnił kolejno urzędy, sędziego granicznego, sędziego ziemskiego, prezydenta sądu ziemskiego, asesora Izby kryminalnej i chorążego. W 1811 r. zaślubił w Romanowie Zofię Nałęcz Malską, córkę Błażeja i Anny z Nowomiejskich, ur. 1791 r. w Cieleśnicy na Podlasiu, za którą wziął z czasem Romanów podlaski. Jan umarł 1864 r. w Joalinie, w powiecie prużańskim, pochowany w Szereszewie, a żona jego umarła 1859 r. w Romanowie, pochowana w Wisznicach. Jana z Malskiej, dwie córki: Anna Gabryelowa Łuniewska, zmarła 1853 r. i Jadwiga Janowa Moraczewska, oraz trzech synów: Józef Ignacy, Lucyan i Kajetan. Z nich:

1. Józef Ignacy, ur. w Warszawie 1812 r. (metr. w parafii Św. Krzyża), jeden z najznakomitszych i najpłodniejszych pisarzy polskich, doktór fiolozofii honoris causa uniwersytetu krakowskiego i lwowskiego, członek honorowy wielu uczonych towarzystw krajowych i zagranicznych, obywatel honorowy miasta Krakowa i Lwowa, komandor austryjackiego orderu Franciszka Józefa, i komandor orderu włoskiego Św. Maurycego i Łazarza, umarł w Genewie 1887 r., pochowany na Skałce w Krakowie.

W 1879 r. obchodzono z wielką uroczystością w Krakowie, jubileusz jego półwiekowej działalności literackiej. W 1881 r. obwiniony o zdradę Niemiec, jako ich poddany, zamknięty w Moabicie do 1883 r., skazany został wyrokiem zapadłym 1884 r., na półczwarta roku twierdzy. Zamknięty w Magdeburgu, przesiedział tam do 1886 r., w którym wypuszczony został na wolność za kaucyą. Proces ten i więzienie nadszarpały jego zdrowie i sprowadziły śmierć jego w roku następnym.

Józef Ignacy, a właściwie Ignacy Józef, bo tym porządkiem imiona wypisane w jego metryce, właściciel Horodca, Hubina i Kisiel, w gubernii wołyńskiej, zaślubił 1838 r. w domowej kaplicy w Prawutynie na Wołyniu, Zofię Woroniczównę, zmarłą w Warszawie 1890 r. i tamże pochowaną, córkę Wojciecha, bratankę prymasa Jana Pawła Woronicza, z której pozostawił dwie córki: Konstancyę i Augustę Magdalenę i dwóch synów: Jana i Franciszka.

Konstancya, ur. 1839 r. w Horodcu na Wołyniu, wyszła w Żytomierzu za Bolesława Łozińskiego, zmarłego na Sybirze w 1870 r. Wracając z Sybiru, gdzie towarzyszyła mężowi, zmarła 1871 r. na stacyi pocztowej Czeboksar, w gubernii kazańskiej, pochowana w Jambułatowie.

Augusta Magdalena, ur. 1849 r. w Hubinie, wyszła 1879 r. w Warszawie, za Witolda Miączyńskiego.

Jan, ur. 1841 roku w Horodcu, inżynier, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku, zaślubił w Warszawie 1866 r. Antoninę Bielicką, właścicielkę Talnianki i Świdy, w kijowskiem, z której miał dwie córki: Zofię, zmarłą w Warszawie 1878 r. i Stanisławę, artystkę malarkę.

Franciszek, ur. 1843 r. w Horodcu, zaślubił 1870 r. Emilię Nartow, właścicielkę Pieniek na Wołyniu, zmarłą 1901 r. we Lwowie i tamże pochowaną i z niej pozostawił: Zofię, ur. 1871 r., Józefa, ur. 1878 r. i Kazimierza Emanuela, ur. 1880 roku.

2. Lucyan, ur. 1820 r. (metr. w Prużanach), właściciel Dołhego, wysłany w głąb Rosyi 1864 r., zmarły w Honiatyczach 1892 r., ze Stefanii Sułkowskiej, siostry Karoliny, żony Józefa Kraszewskiego, pozostawił jedyną córkę Kazimierę, ur. 1854 r. w Dołhem, zaślubioną 1874 r. w kaplicy domowej w Dołhem Zdzisławowi Rulikowskiemu, właścicielowi Honiatycz.

3. Kajetan, ur. 1827 r. w Dołhem (metr. w Prużanach), właściciel Romanowa, Dołhego i Starego Kuplina, sędzia pokoju okręgu włodawskiego, znany autor, astronom, założył w Romanowie pierwsze obserwatoryum prywatne w Królestwie. Umarł 1896 roku w Starym Kuplinie. Z Maryi Rulikowskiej, córki Władysława i Emmy ze Szlubowskich, zaślubionej w Mirczu 1854 r., pozostawił czterech sy-

nów: Władysława, Bogusława, Stanisława i Krzysztofa Mieczysława, oraz trzy córki: Antoninę Zofię Emmę, Zofię i Józefę Elżbietę Joannę Justynę.

Władysław, ur. 1855 roku w Warszawie, zmarł w roku następnym w Romanowie.

Bogusław Józef Jan, ur. 1857 r. w Warszawie (metr. w parafii Św. Andrzeja), właściciel Dołhego i Starego Kuplina, zaślubił 1893 r. w Bobrowie, w Prusach zachodnich, Józefę Kraszewską, córkę Jana i Józefy z Biesiekierskich z Kruszyn. Z niej córka Marya, ur. w Dołhem 1906 r. i synowie: Janusz Kajetan, ur. w Starym Kuplinie 1894 r. (metr. w Prużanach) i Mieczysław Antoni, ur. 1900 r. w Starym Kuplinie.

Stanisław Ignacy Michał Manswet, ur. 1858 r. w Romanowie (metr. w Wisznicach), umarł w Rydze 1875 r.

Krzysztof Mieczysław Adam Józef, ur. 1859 r. w Mirczu (metr. w Nabrożu), właściciel Romanowa, zaślubił 1-o v. 1899 r. w Warszawie, w kościele Św. Józefa Oblubieńca, Wandę Skarzyńską, córkę Alfonsa i Seweryny z Cichońskich, zmarłą w Warszawie 1903 r, pochowaną w Wisznicach, 2-o v. 1906 r. w Warszawie w katedrze, Zofię Bogusławską, kanoniczkę, córkę Henryka i Pauliny z hr. Mikorskich.

Krzysztof z pierwszej żony miał dwie córki: Maryę Antoninę Justynę, ur. 1900 r. w Romanowie i Emilię Jadwigę Maryę, ur. tamże 1902 r., zmarłą w Warszawie 1907 r.

Antonina Zofia Emma, ur. 1861 r. w Romanowie.

Zofia, ur. tamże 1863 r., zmarła w roku następnym w Sokalu.

Józefa Elżbieta Joanna Justyna, ur. tamże 1868 r.

Oprócz wymienionych, spotykamy jeszcze następujących Kraszewskich: Barbara w początkach XVI-go wieku, żona Stanisława Krośnickiego (M. 193 f. 11). Jan Czelustka Kraszowski 1437 r., a Marek Kraszowski, w latach 1443 — 1444 obecni na sądach grodzkich w Sanoku. Stanisław, kanonik chełmski 1589 r. Jan, pisarz kancelaryi koronnej 1624 r. (M. 171 f. 101). Ten sam pewno Jan, ale napisany Krassowski, pisarz kancelaryi koronnej, nabył poddanego od Babskiego 1634 r. (Perp. Czers. 9 f. 157).

Mateusz, z płockiego, elektor Jana Kazimierza, a Kazimierz i Stanisław, z ziemi rawskiej, Jarosz i Stefan, z ziemi gostyńskiej i Adam, z ziemi wyszogrodzkiej, elektorowie króla Michała. Piotr, żonaty 1646 r. z Anną Szczkowską (Gr. Przed. 72 f. 302). Bartłomiej zeznał 1658 r. zapis dożywocia, z żoną Maryanną (Ibid. 74 f. 168). Jan, Jezuita, ur. 1633 r., doktór Św. Teologii, rektor kolegiów jezuickich w Przemyślu, Kaliszu i Jarosławiu, viceprowincyał zakonu, w końcu 1706 r. prepozyt domu profesów Św. Barbary w Krakowie, gdzie umarł 1708 r. Jeden z najuczeńszych i najpracowitszych w zakonie Jezuitów.

W liczbie elektorów Augusta II-go spotykamy: Andrzeja, z ziemi dobrzyńskiej, Jana, z województwa brzeskiego i Wawrzyńca, z płockiego.

Sprawę Stefana z sukcesorami Herna, kupca gdańskiego, król poleca 1694 roku magistratowi gdańskiemu osądzić szybko (AGZ. X. 6228). Józefa i Wojciecha kwitowała Iwanowska 1722 r. (Gr. Przed. 84 f. 405). Antoni Józef Daniel, zmarły 1758 r., proboszcz w Krzyżanowicach, następnie 1745 r. opat Norbertanów

w Witowie, historyk tego zakonu w Polsce. Jan, podwojewodzy rawski 1764 r. Franciszek i Jan, z województwa płockiego i Antoni, z województwa inowrocławskiego, elektorowie Stanisława Augusta. Roch, syn Walentego i Joanny ze Stokowskich, sprzedał 1794 roku bratu swemu Ignacemu, część swoją na Szesnicy-Piercach (DW. 110 f. 208).

Marcin *Pawlik* Kraszewski, syn Tomasza, nabył 1702 r. część Krassowa wielkiego i starego. Z żony Maryanny, syn jego Jakób, ur. 1687 r. w parafii Ułan, z Agnieszki N., miał syna Walentego, ur. 1730 r. w parafii Radorysz, którego syn Maciej, ur. z Jadwigi Pijaczyckiej, 1756 r., w parafii Radorysz, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej.

Honorata, ur. 1814 r., żona księcia Antoniego Lubomirskiego.

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa 1833 r.: Benedykt z synami: Grzegorzem i Władysławem, syn Tomasza, wnuk Szymona, prawnuk Jana, praprawnuk Wacława.

Piotr, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

W Prusach, Walter, dziedzic Kraszewa i Iłowa, sprzedał 1403 r. Iłowo Bażyńskiemu. W 1547 r. Aleksander Kraszewski, był dziedzicem Kraszewa. Jerzy Langiewa Kraszewski i Feliks Iłowski, dziedzice 1635 r. 30 włók w Wierzbowie (Kętrz.). Michał, cysters w Pelplinie, umarł 1619 r.

KRASZEWSCY z Kraszewic, w powiecie radomskim, województwie sieradzkiem. Sądząc po imionach i położeniu dóbr, należą do rodu *Zadorzyców*. Pakosz z Kraszewic, ma sprawy 1398 r. w Krakowie, ze Zbigniewem z Włodzisławia. Przedbor *Marzec* z Kraszewic Kraszowski, ma sprawy 1437 r. w Radomsku, a 1449 roku w Krakowie, 1451 r. jest dziedzicem części Woli Chełmskiej, pod Krakowem, 1453 r. sołtysem w Lipie (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II). Stanisław Kraszewski, oddał 1492 r. Kraszewice i Strzelce w posiadanie Zofii Bernardowej Majkowskiej, do czasu odebrania sobie z tych wsi posagu (Zs. Piotrk.), 1506 r. nabył Biały Ług od Korycińskich, a 1508 r. prawo wrębu w Masłowicach (Zs. Piotrk. i Radoms.). Wdowie po nim, Annie, puszcza w dzierżawę Kraszowice i Strzelce opiekun jego dzieci, Zbigniew Bąk, 1511 r. Córki jego: Anna, żona Stanisława i Elżbieta, żona Jana Pukarzowskich, dziedziczki Kraszewic i Strzelec 1533 r. (Zs. Radoms.). Piotr Kraszowski, dziedzic na Jeżowie pod Rozprzą 1552 r. (Paw.).

Herb Nałęcz.

KRASZKOWSCY v. KRASKOWSCY herbu NAŁĘCZ z Kraszkowic, w ziemi wieluńskiej. Mają stanowić jeden dom z Małyskimi i jeszcze z końcem XVII-go wieku pisali się z Małyszyna.

Jan z Kraszkowic Kraszkowski, ksiądz w Wieluniu 1460 r. Tomasz z Kraszkowic tamże 1459 r., a Mikołaj, 1463 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 813). Mikołaj i żona jego Dorota, procesują Konopnickich 1499 r. Jan Kraszkowski z Laszkowa, 1502 r. (Zs. Wieluńs.). Mikołaj i Jakób, bracia Krasz-

kowscy, mieli w zastawie 1490 r. od Ludmiły z Mierzyc, część Mierzyc. Za niestawiennictwo na wojnę nadał król dobra JanaKraszkowskiego, Goczolinę, w bydgoskiem i Krapiewo, w nakielskiem, 1497 r. Albertowi Łabiskiemu (Wierzb. I. 2154 i II. 1076).

Andrzej Kraszkowski, żonaty z Anną Wierusz Bielską, pozostawił syna Jakóba, ożenionego z Anną Doruchowską, z której córka Marya Kamieńska i synowie: Franciszek Józef i Józef.

Franciszek Józef, ur. 1657 r., kanonik i oficyał wieluński, dziekan, proboszcz i oficyał kaliski, 1692 r. kanonik gnieźnieński, 1704 r. opat witowski, 1712 archidyakon gnieźnieński, 1719 r. biskup dardanieński i sufragan gnieźnieński, prezydent Trybunału koronnego 1718 i 1719 r., mąż wielkiej nauki i zasłużony kościołowi, umarł 1731 r. w Gnieźnie, tamże pochowany, gdzie ma pomnik w katedrze wzniesiony (Kor.).

Mikołaj z Małyszyna Kraszkowski i żona jego, Maryanna z Woli Bałuckiej Szymańska, pozwani 1685 roku przez Małuskiego, o czynsz dzierżawny z Dąbrowy (Gr. Sieradz.). W akcie tym napisano z Małuszyna, a nie z Małyszyna, ale to musi być pomyłka, bo Małyszyn leży obok Kraszkowic. Felicyan, dziedzic Woli Bałuckiej, zaślubił 1747 r. Maryannę Krąkowską, sędziankę wieluńską z Rogaszyc.

W powiecie opoczyńskim leży Kraszków, na którym dziedziczyli Kraszkowscy, jak się zdaje, także Nałęczowie. Warcisław z Kraszkowa, otrzymał 1390 r. w 50-u grzywnach od króla Dęborzeczkę z młynem przyległym na rzece Krempie, w opoczyńskiem (KWP.). Abraham był dziedzicem Kraszkowa 1508 r., a Jan, Kasper, Stanisław i Jerzy Kraszkowscy, dziedziczyli 1577 r., na obok położonym Giełzowie (Paw.). Wojciech Kraskowski wziął 1516 r. od Wąsowicza dwóch kmieci zastawem. Stanisław Kraskowski wydzierżawił 1549 r. Mroczków, od Wąsowicza (Zs. Opocz. Decr. III f. 337 i V f. 418).

Antoni, podczaszy trembowelski, podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Musiał on podpisać na tymże akcie elekcyjnym i kilkoletniego syna swego Stanisława. Tenże Antoni, dziedzic Olszamowic, w powiecie opoczyńskim, kwitował 1781 r. Wolskiego, z odbioru sumy 31,000 flor. Żonaty z Katarzyną Młodecką, miał z niej dwóch synów, wzmiankowanego *Stanisława* Konstantego, ur. 1757 r. w parafii Skorkowice i Zygmunta, ur. tamże 1768 roku, wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. IX f. 93). Córka jego Maryanna, za Łukaszem Krosnowskim 1790 r.

Zygmunt, żonaty 1791 r. z Dorotą Krosnowską, starościanką snochowską, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Stanisław, ze zmarłej 1826 r. Teresy Sariusz Wolskiej, pochowanej w Opocznie, miał córkę Nepomucenę, za Stanisławem Koźmińskim i syna Bonawenturę, asesora Trybunału cywilnego 1826 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Córki Bonawentury: Izabella Szyszkowska, Ksawera, Maryanna i Franciszka 1863 r.

Jan, szambelan Stanisława Augusta 1787 r. (MP.). Agnieszka z Kamockich Kraszkowska, posiadała 1769 r. wieś Łęki, w piotrkowskiem (Kancl. 47 IV f. 4). Michał, cześnik smoleński, wieś Jagnin, nabytą od Tomasza Żórawskiego, oddał 1784 r. synowi swemu Ignacemu, chorążemu wojsk koronnych (DW. 100 f. 1183). Mikołaj, tytułowany podczaszym opoczyńskim, odstąpił 1777 r. Ignacemu

Jasieńskiemu zapis Wielogłowskiego (A. Krak.). W 1781 r. nazwany skarbnikiem opoczyńskim, ale i tej godności nie piastował. Zuzanna, żona Ludwika Mireckiego z Buczka 1780 r. Antoni, dziedzic Bielowic, rejent powiatu opoczyńskiego, w latach 1820—1831. Emilia z Majewskich Kraszkowska, zmarła 1887 r. w Radomiu. Wincenty, żonaty 1-o v. ze Skorkowską, chorążanką opoczyńską, 2-o v. z Jadwigą Bąkowską, pozostawił z pierwszej żony Józefa i Karola, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., a z drugiej — Sabina. Ten ostatni, z Maryi Świstowskiej, pozostawił: Maryę Stanisławowę Stańkowską, Pelagię Zygmuntowę Piątkowską, Wojciecha, żonatego z Kazimierą Jaklinówną i Karola, po którym, z Józefy Bernasiewiczównej: Irena, Karolina i Wacław.

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 rokiem: Feliks, syn Fidelisa, Piotr Michał, syn Jana, Hieronim Maksymilian, syn Antoniego i Józef Jan, syn Józefa.

z KRASZYC, w powiecie inowrocławskim, Zbrosław 1357 r., a Stefan 1361 roku w Kruszwicy.

KRASZYŃSCY czy nie z Kraszyna, w powiecie szadkowskim, na którym dziedziczyli 1532 r. Maciej *Pica* i Feliks (Paw.). Jerzy Kraszyński, gwardzista królewski, otrzymał 1666 r. konsens królewski, na odebranie wójtostwa w Białem, z rąk przywłaszczycieli (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 78). Mikołaj podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała, a Joachim, z województwem krakowskiem, obiór Augusta II-go.

[KRATZ. Król polecił magistratowi lwowskiemu 1692 r., osądzić sprawę Barbary Julianny Zajączkowskiej, żony Marcina Kratza, komendanta w Suczawie, o łan w Kulparkowie (AGZ. X. 6150).]

[KRAUS Gottfryd otrzymał 1716 r. oberferszterostwo lasów ekonomii malborskiej (Ręk. Oss. Sig. 138 f. 52).]

[KRAUSSE Wilhem, naczelnik poczty lubelskiej, został 1772 r. sekretarzem królewskim (Kancl. 50 f. 121).]

KRAUSZOWSCY v. KRAUSZEWSCY v. KRAUZOWSCY. N. Krauszowski i żona jego, Urszula z Romanowa Świrska, posesorowie 1615 r. wsi Hołoskowa, w starostwie kamienieckiem (Zr. Dz. V). Katarzyna z Wałkanowy, 1-o v. Wojciechowa Krauszowska, 2-o v. Zygmuntowa Dembińska, w imieniu synów swoich, Jana i Stanisława Krauszowskich, kwituje 1630 roku Amandusa (Gr. Krak. 228 f. 1896). Joachim Krauzowski zawarł 1612 r. umowę z ks. Rużyńską (Zs. Kamien.) Jan Krauszewski kwitował 1773 r. w grodzie przemyskim Drohojowskich.

KRAUZOWIE. Jest kilka rodzin tego nazwiska, których herby podał hr. Ostrowski pod N-mi 1572 — 1579, a że nie wiem, który z nielicznych Krauzów, w aktach spotykany, do której z tych rodzin należy, wszystkich ich w jednym artykule zamieszczam.

Jan Krauze, pochodzący z Kurlandyi, syn Józefa i Maryanny Lisickiej, wnuk Karola i Anny Gottardównej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim.

Beniamin Krauze, sekretarz miasta Gdańska, miał otrzymać od Jana Kazimierza 1663 r. szlachectwo i herb, przedstawiający w polu błękitnem, pod sześciopromienną gwiazdą złotą krzyż czerwony. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Józef, syn Beniamina, pozostawił syna Feliksa, który procesował się 1751 roku z Heleną z Krauzów Sadkowską, wdową po Franciszku, podczaszym smoleńskim i jej dziećmi, o dobra Krauzowszczyznę i Kołaczkowo (Gr. Gniezn. z 1751 r.). Tenże Feliks, w swojem i syna swego Mikołaja imieniu, kwitował 1780 r. ze sprawy konwent częstochowski (DW. 96 f. 828).

Podług Kosińskiego (T. III), Feliks miał mieć drugiego syna Jana Karola, zmarłego 1780 r., który pozostawił dwóch synów: Marcina i Józefa.

Marcin, z Ewy Kowalskiej, miał mieć syna Bogumiła, ur. 1778 r., po którym, z Róży Lochman, syn Jan Samuel, ur. 1807 r., zmarły 1862 r., właściciel Radzikowa, z Anny Karoliny Zielińskiej, miał córki: Natalię Władysławowę Zalewską, Emmę, 1-o v. za Mieczysławem Malczem, 2-o v. za Antonim Błeszyńskim, Anielę, za Eugeniuszem Dziewulskim i Olimpię, 1-o v. 1865 r. za Ignacym Karlińskim, 2-o v. Krassowską, oraz synów: Władysława, ur. 1837 r., właściciela Radzikowa, żonatego z Maryą Wielogłowską, wdową po Juliuszu Wielogłowskim i Adolfa, ur. 1839 r., zamieszkującego Paryż, ożenionego z Margeritą Börner. Ci dwaj legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1863 r., a otrzymali 1865 r. tytuł baronowski Rzeczypospolitej San Marino (Ostr.).

Józef, zawsze podług Kosińskiego, miał mieć syna Karola, a ten Albina Ferdynanda, ożenionego 1843 r. z Karoliną Obrucką i wspólnie z synami: Albinem Józefem, ur. 1845 r., Edmundem Alfonsem, ur. 1847 r., Stanisławem Benedyktem, ur. 1849 r. i Bronisławem, ur. 1856 r., wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w drugiej połowie XIX-go wieku.

Jan Bogumił i żona jego, Zofia, nabyli 1777 r. od Sławskich, dworek przy ulicy Zielonej w Warszawie (DW. 93 f. 734 i 100 f. 1407). Józef nabył 1798 r. sumę od Ziemięckiego (DW. 112 f. 960).

z KRAWAR Wok, rycerz dworu królewskiego 1359 r. Pan Janek z Krawar, inaczej z Tyczyna, 1428 r. Patrz *z Tyczyna*. Jan Gliwicz z Krawar, poseł ks. Władysława Opolskiego 1440 r.

KRAWCZYŃSCY. Walenty Krawczyński z żoną, dziedziczył 1676 r. na Bobach, w województwie lubelskiem (Paw.).

[KRAWEMBERK Daniel, sekretarz królewski, skazany wyrokiem Trybunału piotrkowskiego, na wieczną banicyę, otrzymał 1666 r. od króla list żelazny (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 114 i 117).]

KRAWIECCY. Jan Krawiecki, żonatym był z Teofilą Ankwiczówną, 2-o v. 1687 r. Chryzostomową Mycielską.

KRAYEWSCY, KRAYKOWSCY, patrz *Krajewscy* i *Krajkowscy*.

KRAŻEWICZ Mikołaj podpisał, z województwem mińskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

KRAŻYNSCY, w województwie witebskiem. Michał Krażyński, elektor Augusta II-go. N., towarzysz chorągwi petyhorców 1713 r. Maciej podpisał 1719 roku testament Osipowskiej. Gabryel na sejmiku w Witebsku 1722 r. (Ist. Jur. Mat. XXI, XXV i XXVII).

KRĄKOWSCY h. TRĄBY z Krąkowa (dawniej Kranków), w powiecie sieradzkim. Członkowie tej rodziny używali czasami przydomku *Jordan*.

Stanisław Smok z Krąkowa, w sprawie o przyganę, z Mikołajem z Tymieńca w 1413 r., z sądu kaliskiego mają wyznaczony termin do Gniezna. Mikołaj, syn Jana z Krankowa, 1460 r. na uniwersytecie krakowskim.

Mikołaj Krąkowski, dziedziczący na Krąkowie i Małym Zielonczynie, zapisał 1511 r. w grodzie sieradzkim oprawę żonie, Małgorzacie z Przespolewskich. Synów jego dwóch, Mikołaj i Maciej. Pierwszy z nich zabezpieczył posag żonie, N. z Słomkowskich, w grodzie sieradzkim 1558 r. Z niej pozostawił trzech synów: Jana, Macieja i Marcina.

Regestra poborowe z 1579 r. wymieniają Mikołaja, dziedzica Stojanowa, a wraz z Janem, Wilkszyc, w kaliskiem.

Herb Trąby.

Jan zapisał 1594 r., w grodzie sieradzkim oprawę żonie, Druziannie z Iwańskich. Synowie jego, Adam i Piotr, a córka Zofia, za Wawrzyńcem Sławskim, matka sufragana gnieźnieńskiego (Kor.). Pewnie ten Piotr, z województwa sieradzkiego, był elektorem króla Michała. Adam zaślubił Elżbietę Poniatowską, córkę Stanisława i Jadwigi Mycielskiej, której zabezpieczył 1639 r. posag w grodzie kaliskim. Synami jego byli: Sebastyan, Jan i Mikołaj, a także pewnie i Wojciech Kazimierz.

Ten ostatni, kasztelan krzywiński i starosta obornicki, podpisał, z województwem poznańskiem, elekcyę Augusta II-go. Umarł 1717 r. Z Jadwigi Korzbok Łąckiej, miał tylko cztery córki: Annę, za Piotrem Bnińskim, sędzią grodzkim nakielskim, Maryannę, za Franciszkiem Suchorzewskim, chorążym bydgoskim, Katarzynę, za Andrzejem Dąmbskim, wojewodą brzeskim - kujawskim i Zofię, za Kazimierzem Rokosowskim (Inscr. Gr. Kośc. z 1724 r.).

Mikołaj, dziedzic Stojanowa i Rogaszyc, nabytych 1686 roku, zabezpieczył 1668 r. posag żonie, Maryannie z Potockich h. Szeliga, córce Piotra i Eleonory z Gniewięcina Bużyńskiej (Gr. Sier.). Miał być podczaszym wieluńskim. Umarł 1706 r., pochowany wspólnie z żoną, w kościele OO. Bernardynów w Ostrzeszowie. Jego potomstwo:

1. Łukasz, ur. 1669 roku w Chlewie, kanonik i dziekan uniejowski, proboszcz grodzicki.

2. Elżbieta, ur. 1671 r. w Chlewie, wyszła 1699 r. za Wojciecha Balickiego, współdziedzica Dąbrówki (Gr. Ostrz.).

3. Andrzej, ur. 1672 r. w Chlewie, otrzymawszy 1699 r. po ojcu i matce 8,000 flor., nabył 1700 r. od Olszewskiego część Doruchowa, Rypin i Zakał, w powiecie ostrzeszowskim (Gr. Ostrzesz.). Po bracie Janie, kasztelanie kamieńskim,

odziedziczył w sandomierskiem Nasławice i Węgierce. Żonaty 1-o v. z Teresą Doruchowską, córką Bartłomieja, komornika wieluńskiego i Anny Walichnowskiej, 2-o v. z N. Rembieską, z pierwszej żony pozostawił syna Stanisława, po ojcu dziedzica Nasławic i Węgierc, żonatego z Bidzińską, a z drugiej — syna Aleksandra.

4. Jan, ur. 1673 r. w Chlewie, kasztelan kamieński 1719 r., zmarły 1733 roku w Janowicach, pochowany u OO. Franciszkanów w Zawichoście, miał trzy żony, z których ostatnia Rozalia Bidzińska. Umarł bezpotomnie, a pozostała po nim wdowa, 2-o v. Ignacowa Rupniewska, wzięła w 50,000 flor. zapisanych jej przez męża, Jakubowice i Prusy dolne, a bracia resztę pozostałych po nim majątków (Gr. Sandom. z 1732 i 1734 r.).

5. Wojciech, ur. 1674 r. w Chlewie, umarł tamże 1680 r.

6. Władysław, ur. 1675 r. w Rogaszycach, o którym patrz niżej.

7. Aleksander, ur. 1677 r. w Rogaszycach, zginął 1708 roku w bitwie pod Koniecpolem.

8. Anna, ur. 1679 r. w Rogaszycach, wyszła 1702 r. za Andrzeja Górskiego, właściciela Kuźnicy Bobrowskiej, w ostrzeszowskiem, na której jej zapisał 15,000 flor. (Gr. Ostrz.).

9. Antoni, ur. 1681 r. w Rogaszycach, otrzymał po bracie kasztelanie Janowice i Grochocice, które odstąpił bratu Władysławowi, a nabył od niego 1713 roku Krąków i Mały Zielonczyn (Gr. Sier.). Był też właścicielem Strachanowa.

10. Eleonora, ur. 1682 r. w Rogaszycach, zmarła młodo, pochowana u OO. Bernardynów w Ostrzeszowie.

11. Franciszek, ur. 1686 r. w Rogaszycach, umarł młodo.

12. Joanna, ur. 1689 r. w Rogaszycach, zmarła młodo.

Władysław (6), syn Mikołaja z Potockiej, dziedziczył po rodzeństwie, zmarłem bezpotomnie, tak, że się stał panem znacznej fortuny. Był on właścicielem Krąkowa i Małego Zielonczyna, Olszyny i Budzisk, które nabył od Lipskich 1721 roku (Gr. Sier.), Rogaszyc, Bieńkowic, w sandomierskiem, które otrzymał po bracie Janie, Janowic i Grochocic, nabytych od brata Antoniego, i Gruszczyc, Cienia, Niedań i Dolska, nabytych od Radoszewskiego 1744 r. (Gr. Sier.).

Władysław, 1709 r. porucznik pancerny chorągwi starosty nakielskiego, 1718 r. wojski wieluński, deputat na Trybunał koronny, został 1740 r. sędzią ziemskim wieluńskim i ostrzeszowskim, a w nominacyi nazwany Jordanem Krąkowskim (Sig. 26). Żonaty 1-o v. z Ludwiką Kołdowską, córką Adama, wojskiego sieradzkiego i Maryanny Wierzchlejskiej, zmarłą 1724 roku, pochowaną w Ostrzeszowie, 2-o v. 1725 roku z Anną Zarembianką Suchorzewską, córką Franciszka, chorążego bydgoskiego i Maryanny Krąkowskiej, kasztelanki krzywińskiej, zmarłą 1737 r., pochowaną również u OO. Bernardynów w Ostrzeszowie, 3-o v. 1744 roku z Maryanną Zapolską, kasztelanką spicymierską, której zapisał 20,000 flor. (Gr. Sier.). Władysław wystawił 1722 r. kościół w Bogaszycach, kosztem 800 flor., dzwonnicę kosztem 600 flor., a na urządzenie wewnętrzne kościoła wydał 2,036 flor. 28 gr., na dzwony 750 flor. i na organy 320 flor. (Kron. Rodzin.). Umarł 1755 r., pozostawiwszy z dwóch pierwszych żon liczne potomstwo, a mianowicie:

a) Z pierwszej żony, Ludwiki Kołdowskiej:

1. Jan, ur. 1709 r. w Kobierzycku, dzierżawionym przez jego ojca (metr. w Wróblewie), ksiądz, umarł 1729 r. w Łowiczu, gdzie i pochowany.

2. Franciszka, ur. 1712 roku w Rogaszycach, w klasztorze Bernardynek w Warcie, pod imieniem Maryi.

3. Władysław, ur. 1713 r. w Rogaszycach, otrzymał od ojca Bieńkowice. Żonaty z wdową Bidzińską, która mu zapisała na Glinianach, Stróży i połowie Brzozowy 3,000 flor. Czy pozostawił potomstwo nie jest wiadomem.

4. Marcyanna, ur. 1715 r. w Rogaszycach, wyszła 1735 r. za Rocha Krąkowskiego, syna Piotra i Zofii Kobierzyckiej (Gr. Sier. z 1735 i 1753 r.), dziedzica Janiszewic, w powiecie szadkowskim.

5. Zofia, ur. 1716 r. w Rogaszycach, wyszła 1735 r. za Józefa Doruchowskiego, właściciela Skrzynek i Dembic i części Doruchowa.

6. Dobrogost (Bonawentura), ur. 1718 r. w Rogaszycach, służył wojskowo. Otrzymawszy od ojca Olszynę, zaślubił 1749 r. Jadwigę Pągowską. Umarł 1750 r.

7. Ignacy, ur. 1720 r., o którym patrz niżej.

8. Ludwik, ur. 1721 r. w Olszynie, służył wojskowo w regimencie chorążego koronnego Branickiego.

9. Maryanna, ur. 1724 r. w Rogaszycach, wyszła 1747 r. za Felicyana Kraszkowskiego, właściciela Wólki Bałuckiej.

b) Z drugiej żony, Anny Suchorzewskiej:

10. Józefa, ur. 1729 r. w Rogaszycach, zmarła tamże i pochowana 1732 r.

11. Jan, ur. 1731 r. w Rogaszycach. Patrz o nim niżej.

12. Aniela, ur. 1732 r. w Rogaszycach, wyszła 1748 r. za Ignacego Walewskiego, kasztelanica spicymirskiego.

13. Adam, ur. w Rogaszycach 1735 r., umarł w roku następnym.

Z dwóch synów Władysława, sędziego ziemskiego wieluńskiego:

A). Ignacy (7), urodzony z Ludwiki Kołdowskiej, dziedzic Olszyny i Budzisk, burgrabia ostrzeszowski 1773 r., otrzymał od ojca połowę Olszyny i był zastawnym posiadaczem Kliczkowa starego. W 1777 roku kwitował go w grodzie ostrzeszowskim brat przyrodni Jan. W 1779 r. zapisał w tymże grodzie 11,750 flor. na Kliczkowie żonie, Maryannie z Świechowskich, córce Stanisława i Heleny z Zagórskich, po śmierci której został księdzem i był kanonikiem kaliskim. Jego potomstwo:

1. Katarzyna, żona Jakóba Krzyżanowskiego, której ojciec zapisał pewną sumę 1779 r. (Gr. Ostrzesz.).

2. Piotr z Alkantary, chorąży, a następnie kapitan w wojsku koronnem, kwitował się 1786 r. z bratem Janem Kantym, ze wszystkich pretensyi (Gr. Ostrz.). Z Agnieszki Kosickiej, syn jego Ignacy, zaślubił Maryę Przeradzką, z której syn Antoni, właściciel Tarnówki, w kaliskiem, żonaty z Maryą Wolffówną, córką Karola, lekarza w Poznaniu, miał z niej: Ignacego, ożenionego z Maryą Zabokrzycką, z której zostało potomstwo, Antoniego, Władysława zabitego pod Ignacowem 1863 r. i Maryę Annę Józefę, ur. 1844 r. w Tarnówce, zaślubioną 1865 r. w Dreznie, Marcelemu hr. Tyszkiewiczowi (Żychl. XVII).

3. Jan Kanty, podwojewodzy ostrzeszowski 1786 r., otrzymał od ojca 1779 roku Olszynę i Budziska (Gr. Ostrzesz.). Umarł 1814 r. w Kociszewie, który dzierżawił w piotrkowskiem, gdzie i pochowany. Z dwóch żon, Maryi Pstrokońskiej i Kunegundy Psarskiej, miał córki: Praksedę, żonę Faustyna Kobylańskiego, właściciela Dąbrówki pod Widawą, Albinę, za Henrykiem Szaniawskim i Julię, za Szymonem Kożuchowskim, oraz synów: Antoniego, proboszcza w Ostrowie pod Strzałkowem, gdzie i umarł i Szymona Erazma. Ten ostatni, ur. 1781 r. w Mokrsku, w wieluńskiem, legionista, porucznik trzeciego pułku ułanów 1815 r., major b. wojsk polskich z 1831 r., kawaler Legii Honorowej, odbył wszystkie kampanie ówczesne, poczynając od 1800 r, w których, jako też w powstaniu 1831 r. dzielnie się odznaczył. Jeszcze w 1848 r. brał czynny udział przy organizacyi obozów i w walkach pod Trzemesznem, Miłosławiem i Wrześnią. Umarł w Trzemesznie 1849 roku, tamże pochowany.

Żonaty z Michaliną Brzeżańską, miał z niej pięcioro dzieci:

1. Polikarpa, ur. 1827 roku w Grzymałowie pod Swarzędzem, ożenionego z Heleną Psarską, z której: Franciszek Salezy, zamieszkały w Somolinie, ożeniony z Agnieszką Küsel, ma synów: Henryka i Konstantego i Helena Emilia.

2. Praksedę, za Janem Koszutskim.

3. Władysława, żonatego z Eufemią Witkowską, z której: Michał, Edward, Wanda Majewska i Jadwiga.

4. Józefa, ożenionego z Salomeą Koszutską, z której: Konstanty Kazimierz, Maksymilian Erazm, zamieszkały w Gembicach, żonaty z Heleną Maciejewską, Zygmunt Polikarp, Stanisław i Kazimiera.

5. Maksymilian, żonaty z Włodzimierą Jodłowską, z której: Stefania Hałubska i Felicya (Żychl. XVII).

B). Jan (11), drugi syn Władysława, sędziego ziemskiego wieluńskiego i Anny Suchorzewskiej, kwitował 1777 r. brata swego przyrodniego Ignacego (Gr. Ostrz.). Właściciel Rogaszyc, Żerowa i Woli Krąkowskiej, tytułowany stolnikiem 1773 r. i podstolim bracławskim, po śmierci żony, Heleny z Wrzący Zajączkówny, zmarłej 1783 r., pochowanej u OO. Bernardynów w Ostrzeszowie, został księdzem i był kanonikiem kruszwickim. Synów jego dwóch: Władysław i Mikołaj, którzy po śmierci matki, rozdzielili się pozostałym po niej ruchomym majątkiem, a 1788 r. w Kaliszu sprzedali Rogaszyce, Żerowo i Wólkę Krąkowską, opiekunowi nieletnich Wężyków (Gr. Ostrz.). Z nich:

Władysław zaślubił Karolinę Kossecką i z niej pozostawił: Helenę, zmarłą w Kaliszu, Joannę, żonę Stefana Madalińskiego i Teodora, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., żonatego z Domicellą Wiesiołowską, z której: Józef, Tadeusz bezżenny, Władysław, żonaty z Oktawią Zabłocką, 1-o v. Feliksową Grodzińską, z której córka Helena, wyszła 1897 r. za Tadeusza Abramowicza, Kazimiera i Walentyna Prostkowska. Z nich Józef, zaślubił Aleksandrę Zabłocką z Rybna i z niej pozostawił: Matyldę Bieler, Teodora, żonatego z Łaszczyńską, Władysława, żonatego z Trepczanką i Zofię, za Konstantym Bontemps.

Mikołaj, brat Władysława, zaślubił 1788 r. Teklę Belinównę, córkę Ludwika i Jadwigi z Psarskich, ur. 1767 r. w Unikowie, z której pozostawił: Wiktoryę Rozalię, ur. 1789 r., zmarłą 1791 r., Józefa Antoniego, ur. 1791 r., porucznika wojsk

polskich, zabitego 1812 r., Maryannę Elżbietę, ur. 1792 r., zmarłą w tymże roku, Franciszka Dionizego, ur. 1793 r., zmarłego 1795 r., Kazimierza Wacława, ur. 1795 r. (metr. w Raczynie), Joannę, Euzebię Bonapartę, ur. 1799 r., Lukrecyę Paulinę, ur. 1801 r., zaślubioną Walentemu Fundament Karśnickiemu i Belizarjusza Nikodema, ur. 1806 r. w Gawłowicach (z notat Dr. Stanisława Karwowskiego z Głubczyc).

Oprócz wymienionych, pojawiają się jeszcze różni, pojedynczo występujący w aktach, Krąkowscy, których się z rodowodem powyższym połączyć nie dało. Paweł, dziedzic Tarchał, pod Odolanowem, 1579 r. (Paw.). Andrzej, 1619 r. nabył Kawęczyn, w sieradzkiem, od Zygmunta Kawieckiego (Gr. Sier.). Maciej, Jan, Piotr i Michał Krąkowscy, synowie Stanisława, obierali 1633 roku plenipotentów w Lublinie (Zap. Lub. 34 f. 422). Maciej, sędzia grodzki buski i cześnik bracławski 1642 r., utracił ten urząd w 1647 r., jako nieposesionat; nie żył już w 1650 roku (M. 189 f. 707 i 191 f. 329). Syn jego Jan Łukasz, którego synowie: Andrzej i Michał, urodzeni z Krystyny Kurdwanowskiej i macocha ich, Maryanna z Borkowskich, córka Samuela i Anny Kleofasówny, procesowali się z Sulatyckimi 1687 r. (Gr. Przem. 445 f. 2223 i Rel. 428 f. 2918). Piotr, z województwa sieradzkiego, elektor króla Michała.

Jadwiga z Mieszkowskich Krąkowska, 2-o v. Chlewska, sumę swą 4,000 flor. z Krąkowa - Poprężnik, umieściła na Woli Zaleskiej 1678 r. (Gr. Sieradz.). W procesie Walewskich z Bykowskimi 1711 r., występują trzej bracia Krąkowscy: Gabryel, Piotr i Sebastyan.

Piotra, z Zofii Kobierzyckiej, syn Roch, ożeniony 1735 roku z Maryanną Krąkowską z Rogaszyc, dziedzic Janiszowic, nabył 1753 r. Kłody (Gr. Sieradz.).

Sebastyan, ożeniony z Urszulą Cielecką 1715 r. (Inscr. Gniezn.), pozostawił: Stanisława, Wawrzyńca, Teodorę i Franciszkę, którzy procesowali 1753 roku Cieleckich, o zapisy wuja (Gr. Sieradz.). Teofila, żona Sebastyana Szczerbińskiego, 1767 r. Teodora, za Kasprem Motowiczem 1776 r. (Gr. Sieradz.). Maryanna z Święcickich, wdowa po Kazimierzu, 2-o v. Andrzejowa Dembińska, 1778 r.

Franciszek, syn Stanisława, podczaszego wieluńskiego, wykupił 1763 roku z rąk Wyżyckiego, Wolę Małkowską i Małkowice. Jako starosta małkowski podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta, a 1804 roku legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 106).

Scholastyka, za Franciszkiem Szczakowskim 1782 r. (Deb. Czers. 3 f. 124). Jan, regent grodzki 1779 r., komornik ziemski 1784 r. i komisarz cywilno - wojskowy sieradzki 1791 r., żonaty z Scholastyką Romerówną, córką Piotra (Quat. IV f. 108; Leg. Galic.).

August, dozorca komory w Kłobucku 1807 r. Joanna, wdowa po Mikołajewskim, 1811 r. Stanisław, dziedzic Żeromina, z Joanny Gliszczyńskiej, miał córki: Maryannę, ur. 1807 r. w Żerominie, za Jackiem Strzemboszem, zmarłą 1863 roku i Salomeę Wiktoryę, za Wiktorem Bronisławem Strzemboszem, 1840 r.

Ignacy Roch, syn Waleryana, Franciszek Ksawery Stanisław Kostka, syn Stanisława, Wincenty Józef, syn Jana, Wawrzyniec Bartłomiej, syn Kazimierza i Bogumiła Magdalena Józefa Antonina, córka Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Patrz *Kronkowscy*.

KRĄPEK Mikołaj dziedziczył na części Końskiego, w powiecie opoczyńskim, 1508 r. (Paw.).

KRĄPIEWSCY h. KORAB', o których wspomina Niesiecki, z Krąpiewa, w powiecie nakielskim. Wojciech Krampiewski, sołtys z Podarzewa 1460 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 572). Wojciech, Erazm i Zygmunt Krąmpiewscy, dziedzice Krąmpiewa, w nakielskiem, 1578 r. (Paw.). Wojciech i Jadwiga kwitowali Bykowskiego, 1698 roku (Gr. Przed. 81 f. 270).

KRĄPLOWSCY. Kazimierz Krąplowski podpisał, z ziemią dobrzyńską elekcyę Augusta II-go. Krąplewo w powiecie poznańskim.

z KRĄŻKOWA, w powiecie inowrocławskim, Tomisław, chorąży inowrocławski 1339 roku. Mikołaj z Krążkowa, podpisał 1439 r. konfederacyę Spytka z Melsztyna.

KREBS Jan, nobilitowany 1793 r., z żony, Pauliny Józefy Lebrecht, pozostawił synów: Józefa, porucznika wojsk austryjackich, poległego pod Aspern 1809 roku i Jana, fizyka powiatowego chełmskiego i krasnostawskiego, zmarłego 1813 r. bezdzietnego z Maryą Pawłowską, 1-o v. Słowacką, 3-o v. Marcinową Studzińską i córki: Teresę Klarę, za Leopoldem Mussilem 1816 r., Antoninę, Klarę i Aloizę Bracia Jana: Michał i Jerzy, zmarły 1791 r, ożeniony z Teresą Leidgaben, 2-o v Kosiarską, 1817 r.

KRECHOWIECCY h. KOZŁOWSKI z przydomkiem *Maxymowicz*. Jan, Szczepan, Jerzy i Michał, synowie Andrzeja, wnukowie Jana, jako też Jan, syn Bazylego i Katarzyny z Krechowieckich, wnuk Michała i Maryanny z Witwickich, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem, 1782 r.

KRECHOWIECCY czasem dawniej KRECHOWSCY h. SAS, z Krechowa, w ziemi lwowskiej, a następnie z Krechowiec, w ziemi halickiej, jednego domu z Knihinińskimi. O Wielkim Krechowie ma być wzmianka w akcie rozgraniczenia z 1263 roku (?) Dzieduszyc od Balic (Kron. dom. Dzied.).

Herb Sas.

Aleksander z Krechowiec, o którym akta ziemskie halickie z 1439 i 1442 r. wspominają, miał brata Macieja z Kniehinina, któremu za zabójstwo zabrano około 1435 r., na skarb połowę Kniehinina. W 1441 roku Jan, syn Macieja, wraz ze stryjem swoim, Aleksandrem z Krechowiec, uprosili zwrot tych dóbr, a zapłacili główszczyznę (AGZ. XII. 508 i 1007).

Według notat Zamoyskiego, pieczęć Aleksandra z Krechowiec, przedstawia pod półpierścieniem strzałę przekrzyżowaną, żeleźcem na dół.

Aleksander miał syna Waśka, który nabył 1450 roku od Jana v. Janca, syna Macieja, połowę Kniehinina. W akcie tym Janiec nazywa Waśka z Krechowiec bratem, a że poprzednio Janiec zwał Aleksandra z Krechowiec stryjem, wi-

docznie więc Janiec i Waśko byli stryjecznymi braćmi. W 1461 r. Wasilko z Krechowiec jest komornikiem ziemskim halickim, a 1475 r. już jako Krechowiecki, zasiada na sądach ziemskich, jako asesor (Ibid. f. 582 i 417). W 1469 r. okazał wieczną darowiznę starego króla dwóch wsi, Krechowiec w halickiem i Krechowiec w żydaczowskiem, oraz monasteru zwanego Święta Piątnica (Jabł.). Waśko nabył 1458 r. część Drohomirczan, a 1465 r. część Lackiego. Ożeniony z Julianną, miał córkę Chocimkę, inaczej Fennę, którą wydał za Fedka z Podmichałowiec, dając jej 50 grzyw. posagu 1470 r. Ta sama pewno Fenna, inaczej Fedusia, żona Mikity Telesza, pozwała brata swego Hrehorego, inaczej Hryćka Krechowieckiego, o posag, ale on dowiódł 1489 roku, że już wyposażona (AGZ. XIX. 1448). Drugą córką Aleksandra być musiała Marusza Krechowiecka, wdowa po Hlebie z Ryterowic, 1480 r. (AGZ. XVIII. 1314).

Synem Wasilka będzie pewnie Hryćko v. Grzegorz, który w 1483 r. nabył Zagwoźdź i Pasieczną, od Karnkowskiego (AGZ. XIV. 977). W 1480 r. dzierżawca pedykowiecki, sprzedał 1482 r. wieczyście Pedykowce, za 194 grzyw., Maksymilianowi z Łanczyna (AGZ. XIX. 956). Na zastawienie mu Bohurodczan, w halickiem, otrzymała konsens 1497 r. Anna Janowa Kamieniecka (Wierzb. II. 757). Ożeniony 1-o v. już 1480 r. z Ruchną z Kniaziodworu, córką Romana, za którą otrzymał 60 grzyw. posagu (AGZ. XIX. 931). Drugą jego żoną była Olena, inaczej Oluchna z Czołhan, córka Fedora, której zapisał 1487 roku na Krechowcach i Kniehininie 200 grzyw. (AGZ. XIX. 1091), a trzecią — Oluchna Dzieduszycka, córka Jacka, starosty siedliskiego, której zapisał 1496 r. na Zagwoździu 100 grzywien. Liczne jego potomstwo:

1. Stanisław i 2. Jaczko, dostali się do niewoli tatarskiej.

3. Fedor miał syna Demiana, którego potomstwo brało przydomek *Demowicz*. Stanisław Demowicz, syn Demiana, zaślubił 1-o v. Rachnę Bereżnicką, a 2-o v. Maryannę Krechowiecką, siostrę swoją stryjeczną, córkę Maksymiliana i księżniczki Koziekówny, z której miał córkę Annę, żonę Aleksandra z Wielkich Szumlan Szumlańskiego i synów: Teodora i Tomasza. Ten ostatni zaślubił Annę Krechowiecką, córkę Stefana i Anastazyi Wołkowickiej, z której syn Stefan, tytułowany miecznikiem trockim, żonaty z Magdaleną Sawiczówną, 2-o v. żoną Ignacego Przedpełskiego, pozostawił syna Dymitra, tytułowanego miecznikiem malborskim, lub skarbnikiem trockim, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim, oraz córki: Helenę Józefowę Dąbrowską, Annę Piotrowę Berlicz Strutyńską, łowczynę owrucką i Maryę Mateuszowę Józefowę Bielowską. Staś Krechowiecki Demowik, ze wsi Krechowie, stawił się 1651 r. na popis ziemi lwowskiej.

4. Daniel miał córkę Martę, żonę Szymona Knihinickiego i syna Pawła, żonatego z Melanią z Siemiginowa, córką Ignacego i Anny Poniatowskiej.

5. Michał, jako Michno Krechowiecki, świadczy 1490 r. Dziedzic Broszniowa, miał córki: Elżbietę Andrzejowę Kruszelnicką i Annę Fedorową Berlicz Strutyńską, oraz synów: Gabryela, dziedzica Brośniowa 1578 r. (Paw.) i Andrzeja. Ten ostatni zaślubił Marynę Rożniatowską, z której córka Oluchna, 1-o v. Janowa Witwicka, 2-o v. Stefanowa Żurakowska 1680 r. (Gr. Żydacz. 31 f. 222).

6. Teodozya, urodzona z Dzieduszyckiej, żona Jana Nasiłowskiego, który otrzymawszy za żoną Zagwoźdź, przezwał się Zagwoyskim.

7. Anna, także urodzona z Dzieduszyckiej, żona Waśka v. Iwaszka z Pletenic.

8. Maciej v. Mateusz, urodzony z Dzieduszyckiej, występujący w aktach do 1580 r., zaślubił Anastazyę z Wyższego Strutyna Strutyńską, córkę Waśka Berli Strutyńskiego i z niej miał córkę Annę, żonę Hoszowskiego i syna Maksyma v. Maksymiliana, żonatego z księżniczką Jadwigą Koziekówną (Kozieka v. Kozika), z której miał córkę Maryannę, za Stanisławem Demowiczem Krechowieckim i syna Stefana, ożenionego z Anastazyą Wołkowicką.

Stefan Krechowiecki *Lechnowicz*, Maksymów syn, z Krechowiec, stawił się 1651 r. na popis ziemi lwowskiej. Stefan miał córkę Annę, za Tomaszem Demowiczem Krechowieckim i pięciu synów: Teofana, Piotra, Stefana, Jana i Teodora. Z nich:

1. Teofan v Teodor, Bazylianin, pracował wspólnie z bratem Janem, w zaprowadzeniu zgody między kozakami a Rzecząpospolitą, za co otrzymał 1659 roku, od Jana Kazimierza, przywilej na archimandryę owrucką, który to przywilej potwierdził mu Jan III-ci 1682 roku. Z czasem postąpił Teofan na archimandryą słucką.

2. Piotr, elektor Augusta II-go, towarzysz pancerny starosty żydaczowskiego, żonaty był z Katarzyną Pienicką.

3. Stefan, 1696 r. towarzysz chorągwi pancernej biskupa Józefa Szumlańskiego, zabity został w roku następnym, przez Prokopa Żurakowskiego.

4. Jan, przydomku *Bukatczyc*, miał być także synem Stefana Maksymowicza, ale przeciw temu przemawia przydomek noszony przez niego, wskazujący, że ojciec jego nosił przezwisko Bukatka, a tym czasem Stefan, syn Maksyma, pisał się Lechnowiczem i równocześnie ze Stefanem stawili się na popis ziemi lwowskiej 1651 r. Iwan Krechowiecki Bukaczyc, od siebie i brata Stefana i Hryń Krechowiecki Bukaczyc od siebie i brata Fedka. Jan Bukatczyc towarzysz, a następnie porucznik chorągwi pancernej, poborca żydaczowski, przeszedł na Ukrainę, gdzie zajął wybitne stanowisko w wojsku zaporożskiem, pozostając jednak wiernym królowi i Rzeczypospolitej. W 1656 r., jako nakaźny pułkownik niżyński, był obecny przy indagacyi Doroszenki przez wysłannika cesarskiego, Antonowa Zdanowicza, z jakiego powodu opuścił Nowy Bychów, zajęty przez Polaków (Arch. I. Z. Ros III str. 519).

W 1658 r. był pułkownikiem korsuńskim. W 1660 r. wraz z Gołuchowskim, Piotuchem i Skorodkiewiczem, sprawował poselstwo do Jana Kazimierza, od Chmielnickiego, który przyrzekł stać przy królu w każdej potrzebie i prosi o zachowanie kozactwa przy dawnych przywilejach i wolnościach. W 1665 roku był sędzią generalnym i wzięty został do niewoli przez Hamalaja, wysłanego z silnym oddziałem przez Brzuchowieckiego, dla zdobycia Korsunia. Jak długo Jan pozostawał w niewoli, wiadomem nie jest, ale dopiero w 1682 r. zjawia się w grodzie żydaczowskim i wnosi manifest, o zaginieniu w czasie buntu kozackiego, wszystkich dokumentów, udowodniających własność jego różnych części w Krechowcach i innych wsiach, oraz o utracie różnych skryptów i rewersów (Gr. Żyd. Ind. Rel. 65 f. 153). Był on poborcą żydaczowskim.

Jan zaślubił 1-o v. Agnieszkę z Ciemierzyna Ciemierzyńską h. Sas, 2-o v. Jadwigę z Księżopola Mężyńską, córkę Wojciecha i Maryanny Sulatyckiej. Było

to pierwsze połączenie się Krechowieckich z rodziną nie ruską i pewnie wiele się przyczyniło do przejścia ich na obrządek łaciński.

Marya, córka Jana z Mężyńskiej, za Franciszkiem Wacławem Tatomirem, a syn Bazyli, urodzony z Ciemierzyńskiej, zaślubił 1-o v. Urszulę z Wielkich Chojnat Chojnacką, córkę Jana i Jadwigi z Ziemiańskich Piasków Piaseckiej, 2-o v. Zofię Buczacką. Z pierwszej żony synowie: Mateusz i Marcin.

Mateusz, towarzysz chorągwi pancernej wojewody smoleńskiego, zmarł bezżenny, a Marcin, także towarzysz chorągwi pancernej, tytułowany 1768 r. miecznikiem drohickim, otrzymał od Augusta II-go wójtostwo w Łopiance i przywilej na prawo pobierania cła w Krechowcach. Żonaty z Barbarą Mężyńską, córką Andrzeja, podczaszego żydaczowskiego i Anny Żurakowskiej, wnuczką Andrzeja Żurakowskiego, wojskiego halickiego i Anny Ustrzyckiej (Zs. Żyd. Prot. Rel. 9 f. 13), pozostawił dwie córki: Maryę, za Antonim Zawidzkim i Agnieszkę, za Ignacym Olszewskim, oraz czterech synów: Stefana, Michała, Andrzeja i Stanisława. Z nich:

1. Stefan, tytułowany miecznikiem drohickim, był subdelegatem grodzkim żydaczowskim i legitymował się ze szlachectwa w sądzie ziemskim lwowskim, 1782 r. Ożeniony 1774 r. z Heleną Moszyńską, córką Adalberta i Konstancyi Grabkowskiej, miał córkę Anastazyę i syna Andrzeja, dziedzica Krechowiec, Broszniowa i Łukawicy, członka Stanów galicyjskich 1817 r, żonatego 1-o v. z Walentyną Hornówną, 2-o v. z Antoniną de Pasqua, którego, z pierwszej żony córki: Eleonora, dziedziczka po ojcu Krechowiec, za Stanisławem Słoneckim i Walentyna, za Ludwikiem Mazarakim.

2. Andrzej, trzeci z kolei syn Marcina, zaślubił 1761 r. Helenę Żdżarską, lecz z nią nie miał potomstwa.

3. Stanisław, najmłodszy z synów Marcina, imieniem którego, bracia jego, Michał i Stefan, kwitowali 1764 r. żydów z Doliny (Gr. Żydacz. Prot. Inscr. 38 f. 412).

4. Michał, drugi z kolei syn Marcina, urodzony w Kamienopolu, w powiecie lwowskim, 1720 r. (metr. w Prusach), przeniósł się z Rusi Czerwonej na Wołyń, gdzie legitymował się ze szlachectwa wraz z synami swymi, 1802 r. Żonaty z Małgorzatą Masłowską, ur. 1724 r. (metr. w Prusach), córką Adama Samson Masłowskiego, podstolego wieluńskiego i Barbary Pomian Kobierzyckiej, miał z niej córki: N. Łaszczową i Julię Stempkowską, oraz synów: Franciszka Ksawerego i Józefa.

Józef, młodszy syn Michała, ur. 1770 r. (metr. w Teofilpolu), miał syna Ksawerego, ale ten zmarł bezpotomnie.

Franciszek Ksawery, starszy syn Michała, ur. 1761 roku w Krzywowólce (metr. tamże), właściciel Leszczynówki, Czajkówki, Botwinówki i Cybermanówki, w powiecie humańskim, 1812 r. sędzia powiatowy humański, 1815 r. podkomorzy, humański i dźwinogrodzki, zmarły 1821 r., pochowany w kaplicy w Leszczynówce zaślubił Paulinę Wielobycką, córkę Józefa Ignacego i z niej miał syna Jana, oraz córkę Teklę, żonę Antoniego Kamienieckiego, właściciela Botwinówki i Kotiużyniec.

Jan, ur. 1805 r. w Turzysku, właściciel po ojcu Leszczynówki i Czajkówki, do których został wprowadzony 1826 r., gorący patryota i pisarz, organizował

1831 r. powstanie w Humańszczyznie. Pod Daszowem padł na pobojowisku, gdzie pozostał jako domniemanie zabity. Uratowany przez Hermana Potockiego, wyleczywszy się z ran, przedostał się do Galicyi i zaciągnąwszy się do szeregów Różyckiego, dalej walczył, zdobywszy stopień kapitana i krzyż Virtuti Militari. W 1838 r. skazany na wygnanie do Rosyi i konfiskatę majątku, wrócił do kraju 1843 r. Zagrożony ponownem wygnaniem 1863 r., wyjechał do Lwowa, gdzie pracował w zakładzie narodowym imienia Ossolińskich i gdzie umarł 1885 r. Żonaty z Seweryną Przygodzką, córką Stanisława i Baltazary Kaczkowskiej, z której córka Anna, za Aleksandrem Aksak Okińczycem i czterech synów: Karol, Antoni, Adam i Stanisław.

1. Karol, ur. 1834 r. w Leszczynówce (metr. w Humaniu), zaślubił Paulinę Kownacką, córkę Cezarego i Józefy Pokrzywnickiej i z niej miał syna Cezarego i córkę Zofię.

2. Antoni, ur. 1838 r. w Kijowie, ksiądz, profesor seminaryum duchownego w Żytomierzu, następnie vicerektor kolegium polskiego w Rzymie, umarł 1898 roku w Załoscach w Galicyi, gdzie był proboszczem.

3. Adam, ur. 1850 r. w Beleżyńcach (metr. w Białogródce), głośny powieściopisarz współczesny, szambelan dworu austryjackiego, radca dworu i redaktor urzędowej Gazety Lwowskiej i Przewodnika naukowego i literackiego, prezes Towarzystwa dziennikarzy polskich we Lwowie, wylegitymowany ze szlachectwa 1895 r., zaślubił 1873 r. we Lwowie Maryę Podoską, córkę Adama i Józefy Tomaszewskiej, właścicieli Bybła i Borszowic i z niej ma synów: Seweryna, ur. we Lwowie 1875 r. i Jana Maryana, ur. tamże 1877 r. (metr. w katedrze), oraz córkę Maryę Tadeuszowę Pohorecką.

4. Stanisław, ur. 1855 r. w Wołczyńcu (metr. w Machnówce), zaślubił 1890 roku w Moszkowie Zofię Domańską, córkę Edwarda i Teodozyi z Karczewskich, z której córki: Anna i Wanda.

Rejestra poborowe z 1578 r. wymieniają Fedora, Stasia i Juchnę Krechowieckich, dziedziców Krechowiec (Paw.), a na popis ziemi lwowskiej stawili się 1651 r., oprócz wyżej wymienionych: Iwan Krechowiecki *Melimuczy*, Michał i Andrah *Jacowicze* i Kost *Kohotyk* Krechowiecki z Krechowiec, Andrzej z Hoszowa i Stefan i Seń z Witwicy (AGZ.).

Anna Krechowiecka, żona Jana Fredry, wojskiego przemyskiego, w początkach XVII-go wieku. Duchna, za Wołkowickim. Maryanna, za Tarnawskim 1681 r. Katarzyna z Lipskich Teodorowa Krechowiecka, fundowała i uposażyła 1684 r. cerkiew w majątku swoim Bereżnicy. Anastazya, za Janem Giedzińskim, 1684 r. Andrzej, żonaty 1684 r. z Maryanną Nahujowską, a Jan, z Urszulą Nahujowską, z której syn Marcin 1713 r. Hrehory, elektor Augusta II-go. Marcin, żonaty 1703 r. z Anną Siemaszkówną, 1-o v. Mikołajową Wereszczakową, 2-o v. Marcinową Hulewiczową (Czerniech. f. 406). Stefan, Teodor, Jerzy, Samuel, Maryanna i Helena, dzieci niegdy Jana i Zofii Strutyńskiej, mają sprawę o części dóbr Równo 1725 r. (Bracł. XV f. 2100).

Stefan zaślubił 1768 r. Maryannę Słupską. Tomasz zaślubił 1711 r. Annę Żurakowską. Maryanna z Krechowieckich Charzewska, sporządziła testament 1717 r. Samuel, syn Eliasza i Maryanny Hoszowskiej, zaślubił 1-o v. Katarzynę

Hoszowską, 2-o v. Zofię Sulatycką, z której syn Antoni, żonaty z Katarzyną Witwicką. Jan, tytułowany cześnikiem żydaczowskim, żonaty 1747 r. z Teresą Boratyńską, wdową po Karolu Dybowskim, stolniku łomżyńskim.

Eliasz *Bukatka* sprzedał 1748 roku część Krechowiec Tatomirom (Monogr. Krech. z 1877 r., oparta na aktach ziemskich i grodzkich halickich, lwowskich i żydaczowskich).

Krechowieccy z przydomkiem *Bukatko* i *Bukatczyc*, legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku, w sadzie ziemskim lwowskim: Maciej, syn Jana i Anny, i Jan, syn Macieja i Anny, wnukowie Bazylego, Bazyli i Michał, synowie Pawła i Maryanny z Lechnowiczów Krechowieckich, wnukowie Grzegorza i Maryanny z Drohomireckich. Z nich:

Michał, z Teresy Hoszowskiej, zostawił Jana, pozbawionego szlachectwa 1859 roku. Bazyli, syn Macieja i Maryanny, wnuk Jana i Heleny 1809 roku, a Jan i Grzegorz, synowie Jana i Anny Berezowskiej, wnukowie Pawła i Heleny z Krechowieckich Świelańskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1811 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich. Z nich Jan, z Maryi Swaryczewskiej, miał syna Jana, pozbawionego szlachectwa 1837 r. Jan i Jerzy w Wydziale Stanów galicyjskich 1811 r.

KRECHOWIECCY: Jerzy, syn Grzegorza, z przydomkiem *Czepielowicz*, wylegitymowany ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem, 1782 r. Z przydomkiem *Melymuka*, Jan i Grzegorz, synowie Michała i Febronii z Floków Witwickich, wnukowie Andrzeja, wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem, a Teodor, syn Jana i Anny Krassowskiej, 1831 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, a Jan, Michał, Mikołaj i Bazyli, synowie Grzegorza i Katarzyny Pilikówny Witwickiej, tamże 1827 r. Jerzy, syn Antoniego i Katarzyny Pilikówny Witwickiej, wnuk Samuela i Zofii Sulatyckiej, z synami: Janem, Stefanem i Bazylim, i Ignacy, Aleksander, Mikołaj i Józef, synowie Andrzeja i Elżbiety Broszniowskiej, wnukowie Senia, wraz z ojcem, w ziemstwie lwowskiem, 1782 r.

Krechowieccy z przydomkiem *Myszka* v. *Myszko*. Michał, syn Stanisława i Justyny Żurakowskiej, wnuk Stefana i Anny Broszniowskiej, w grodzie halickim, a Teodor i Jan, synowie Jana i Anny z Maksymowiczów, wnukowie Michała i Magdaleny z Popielów, prawnukowie Aleksandra i Heleny Świderskiej, w ziemstwie lwowskiem, 1782 r., zaś Jan, Grzegorz, Michał i Stefan, synowie Grzegorza i Maryanny Ilnickiej, a wnukowie powyższego Michała z Popielówny, w Wydziale Stanów galicyjskich, 1789 r.

Krechowieccy z przydomkiem *Surajczyk*. Jan i Jerzy, synowie Jana i Rozalii Kobylińskiej, wnukowie Remigiana, prawnukowie Stanisława i Katarzyny Strutyńskiej, 1783 r.

Krechowieccy bez przydomku. Jan, Grzegorz, Michał i Szczepan, w Wydziale Stanów galicyjskich, 1789 r., a Antoni, syn Jana i Anastazyi z Fedorkowiczów, wnuk Grzegorza i Heleny z Lechnowiczów Krechowieckich, Dymitr i Konstanty, w sądach: ziemskim i grodzkim lwowskich, 1782 r.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa 1864 r.: Piotr z synem Mikołajem i Jan, synowie Jana.

Także w gubernii podolskiej legitymował się ze szlachectwa 1843 r.: Agaton Julian, syn Wincentego, wnuk Józefa Macieja, prawnuk Piotra.

KRECIUŃSCY. Stanisław z żoną, Dorotą z Buńkowskich, Aleksander z żoną, Maryanną Cyrtowtówną i Piotr, z województwa trockiego, procesują 1684 r. Dajnowskiego (Gr. Troc.).

KRECZ Józef podpisał, z powiatem mozyrskim, elekcyę Stanisława Augusta. W 1773 r. był rotmistrzem smoleńskim.

[KRECZETNIKOW Piotr, generał major 1769 r., a generał lejtenant 1775 roku, kawaler orderu Orła Białego.]

KRECZKOWSKI Onufry w Witebsku, 1768 r. (Ist. Jur. Mat. XXI).

KRECZMEROWIE v. KRETCZMEROWIE. Antoni Kreczmer, regent ziemski czerniechowski 1746 r., przypozwany 1748 r. przez Jezuitów łuckich, do sprawy granicznej z Olizarami. W 1757 r. był plenipotentem Niemiryczów (Woł. XIV f. 806; Czerniech. f. 1473). Franciszka, córka Mikołaja i Maryanny Szczakowskiej, 1-o v. Bielińska, 2-o v. Antoniowa Topczewska, 1786 r. (Deb. Czers. 1 f. 330).

Adam Ludwik Kretczmer z synami: Michałem, Leopoldem i Wiktorem Justynianem, syn Andrzeja, wnuk Jana, legitymował się ze szlachectwa 1848 roku, w gubernii wołyńskiej, a Ludwik i Flawian Kreczmerowie, synowie Dominika, wnuki Andrzeja Stanisława, prawnuki Jana, praprawnuki Henryka, w gubernii kijowskiej 1861 r.

Tamże Bazyli i Adryjan, synowie Flawiana i Roman, syn Ludwika i Eweliny Zawadzkiej, w latach 1879 do 1891.

Roman zaślubił 1903 r. w Warszawie, Zofię Janowską.

KRECZYK Jan Jerzy otrzymał indygenat 1685 r. (Gr. Oświęc. Obl. 84 f. 2). Herb jego przedstawia na tarczy ściętej w polu górnem błękitnem, konia srebrnego, w dolnem zaś—szachownicę czarno-złotą. W szczycie hełmu między dwiema trąbami, w połowie i naprzemian między sobą czarnemi i złotemi — pół męża z przewiązaną głową i pasem w barwach czarno - złotych, trzymającego miecz w prawej, z lewą ręką podniesioną (Ostr. 1580).

Pisał się on ze Stanwicz i z Mokrego i od tych ostatnich dóbr często Mokrskim zwany. Był prawdopodobnie synem Andrzeja Kreczyka Mokrskiego i Felicyanny Teresy Paszkówny Bzowskiej, którzy 1671 roku sumę swą 25,000 flor., na Chrzanowie z przyległemi wsiami, cedowali Wielopolskiemu. Córki Andrzeja: Anna ze Stanwicz i Mokrego, żona Stanisława Dembińskiego 1676 r. i Zofia Barbara, żona Franciszka Oraczewskiego, 1675 r.

Jan Jerzy ze Stanwicz i z Mokrego Kreczyk, 1684 r. major wojsk koronnych, w końcu miecznik żytomierski, na który to urząd oblatował nominacyę 1711 roku, w grodzie oświęcimskim (Fasc. 17 f. 356), podpisał, z województwem krakowskiem, obiór Augusta II-go, a nie żył już 1727 r., w którym wdowa po nim, Ewa z Dembińskich, cedowała dobra swe Nagorzanki synowi, ks. Adamowi, kustoszowi piltyńskiemu, kanonikowi przemyskiemu, sekretarzowi królewskiemu, plebanowi w Tczycy. Ksiądz Adam odstąpił 1746 r. dóbr tych synom Aleksandra Dembińskiego. Córka Jana Jerzego Katarzyna, była za Józefem Piegłowskim

starostą ujskim. Anna Kreczykówna, może druga jego córka, żona Joachima Dembińskiego 1689 roku (Gr. Krak. 296 f. 773; 304 A f. 909; 343 f. 1855 i 1860; 360 f. 2563 i Prot. 3 f. 1).

KREDROWIECKI Jan podpisał, z województwem ruskiem, elekcyę Augusta II-go. Czy to nie *Krechowiecki?*

KREJZICZ Semen, ziemianin królewski, ożeniony z ks. Anną Obolеńską, ma potwierdzone 1598 r. posiadanie Druskiewicz i Dojnowa, w włości peretejskiej (Wolff Kniaź.).

KREMPSKI Mikołaj legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim.

KREMSKI Aleksander, z województwa sandomierskiego, elektor Augusta II-go.

[KREN Karol, kanonik płocki i warszawski, mianowany asesorem sądów królewskich 1757 r. (Sig. 27).]

KRENICKI z Krenicy wyższej, Franciszek Wojciech, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim trembowelskim. To pewno *Krynicki.*

KRENTOWSKI, elektor Jana Kazimierza, to *Krzentowski.*

KREPSZTUL h. DRYA Antoni, ziemianin oszmiański 1783 r.

z KREROWA, w powiecie szredzkim. Komes Krystyan z synami: Jakóbem, kanonikiem poznańskim i Wojciechem, nabył 1257 r. Krerowo, od opata Lubińskiego. Jakób umarł proboszczem poznańskim 1285 r., a synowie jego, Jan, Jakób, Mikołaj i bawiący na naukach Stefan, darowali 1287 r. Krerowo biskupowi poznańskiemu, który im dał w dożywocie Janików (KWP.). Jasiek z Krerowa, kanonik poznański, 1330 r.

Herb Dołęga.

KRESZKO Jan, ziemianin mielnicki, dostarczał 1528 r. na potrzeby wojenne 8 koni.

KRETKOWSCY h. DOŁĘGA pisali się z Kretkowa, a dziedziczyli na Kretkach, w ziemi dobrzyńskiej. Jarosław z Kretkowa z synami, zamienili 1298 r. z kapitułą kruszwicką wieś swoją Kretków na Kraszyno (Dok.). Czy ów Jarosław jest protoplastą Kretkowskich, czy też Dołęgowie nabywszy dopiero później majętność tę od kapituły kruszwickiej, przezwali się Kretkowskimi, wiedzieć trudno. Mowa w tym dokumencie albo o Kretkowie leżącym w dzisiejszym powiecie wrzesińskim, albo raczej o Kretkach, w ziemi dobrzyńskiej, które dawniej Kretkowem się zwały.

Jan z Małego Kretkowa i Tomasz z Paszków, synowcowie Jana, plebana ze Zgowiączki, 1423 r. (T. Paw. VII. 2845).

Jan z Kretkowa, ziemianin dobrzyński, 1401 r. (K. Maz.), cześnik dobrzyński 1412 r., kasztelan rypiński 1418 r., kasztelan dobrzyński 1430 r., wziął 1432 r. od króla Władysława i królowej Zofii, w dzierżawę starostwo radomskie, w województwie sieradzkiem (Proch.). Jan, będąc jeszcze cześnikiem, skarżył się na Krzyżaków, że mu uwięzili 1412 r. dwunastoletniego syna Jana, będącego na naukach w Brodnicy i zrządzili grabieżą na 1,000 grzyw. szkody (Lites.). Ten Jan, będąc podstolim dobrzyńskim, podpisał 1434 r. przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej, obioru Jagiellończyka (RM.). W 1435 r. był starostą radomskim. W 1442 roku, gdy był i starostą brzeskim, przeniósł mu Władysław Warneńczyk wieś Chodecz, w powiecie przedeckim, na miasto, obdarzył prawem chełmińskiem i ustanowił jarmarki i targi (M. 25 f. 286). W 1443 r. chorąży dobrzyński, 1448 r. kasztelan kruszwicki, 1450 r. wojewoda brzeski, umarł, według Długosza, 1452 r. Z żony Grzymki, pozostawił wojewoda Jan dwóch synów: Andrzeja i Wojciecha (Gr. Brzeskie z 1449 i 1450 r.). Ten ostatni, student uniwersytetu krakowskiego 1459 r., pleban w Izbicy 1472 r., w latach 1486 — 1500 kantor włocławski (M. 12 f. 180). Brat jego, Andrzej, przedstawił go 1472 r. na plebana w Rogoźnie (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1360). W 1497 r. skonfiskowaną mu Izbicę, król darował Leszczyńskiemu (Wierzb. II. 979, mylnie Jan, zamiast Albert).

Andrzej, 1454 r. kasztelan kruszwicki, otrzymał od króla za wyświadczone usługi, 100 grzyw. na Dobiegniewie i Dąmbem, w kowalskiem. W roku następnym kasztelan brzeski, w latach 1475—1479 wojewoda inowrocławski, umarł wojewodą brzeskim (M. 37 f. 83 i 84).

Za pożyczone królowi na sprawy pruskie 500 grzyw., otrzymał 1457 roku w zastaw Rogoźno. W 1462 r. dał Andrzej królowi 200 dukatów i 50 grzyw., zabezpieczonych na Kubłowie, w przedeckiem. W 1472 r. król zabezpieczył mu 50 grzyw. na Dąmbem i Dobiegniewie. W tymże roku nabył od Małgorzaty, córki Materny z Pakości, część jej macierzystą na Izbicy, za 100 kóp groszy i otrzymał od Stanisława z Płonnego, część jego na Małem Płonnem, w rypińskiem, za część Dzierżna i 50 kóp groszy. Nabył także od Szymona z Pakości część jego macierzystą na Pakości, za 600 kóp groszy. W 1474 r. zawarł układ z bratem Wojciechem, dotyczący Izbicy, Nowejwsi, Krzywejwsi i Sokołowa. W akcie tym wymienieni obaj bracia, jako dziedzice Kretkowa. W tymże roku król, za świadczone przez niego usługi, zapisał mu na starostwie małogoskiem 100 grzyw. i na Rogoźnie 100 grzyw. W końcu, 1478 roku król zapisał mu jeszcze na Dobiegniewie i Dąmbem 100 grzyw. (Wierzb. I. 454, 588, 843, 909, 912, 927, 1135, 1183, 1237, 1238 i 1481).

W 1474 r. Andrzej ustanowił opiekę nad dziećmi, w osobach żony, Katarzyny Odrowążówny ze Sprowy i brata Wojciecha (M. 12 f. 177 i 180; Wierzb. I. 1135). Dziećmi jego byli: Katarzyna, żona Sędziwoja z Czarnkowa 1496 r., Barbara, żona Bernarda z Lubrańca, kasztelana brzeskiego, wdowa po nim 1509 r., Małgorzata, żona Piotra z Żukowa 1480 r. (Gr. Brzes.), Mikołaj i Hieronim.

Katarzynie Kretkowskiej, mąż jej, Sędziwój z Czarnkowa, zabezpieczył 1496 r. na Czarnkowie i innych swoich dobrach 2,000 dukatów posagu, drugie 2,000 oprawy i 1,000 dukatów darowizny (Wierzb. II. 618 i 704).

Barbara, już jako wdowa, procesowała 1509 r. brata Mikołaja (M. 23 f. 487), a 1512 r. kwitowała go ze wszystkich pretensyi (M. 26 f. 172).

W 1490 r. Kościelecki otrzymał konsens królewski, na wykupienie Dobiegniewa i Dąmba, od Mikołaja i Hieronima Kretkowskich, wojewodziców brzeskich (Wierzb. I. 2125 i M. 14 f. 361). Z nich:

Hieronim, wymieniony 1497 r. jako ojczym Mikołaja Margońskiego z Margonina (St. Pr. P. Pom. VII. 288), nie żył już 1507 r., w którym pozostała po nim wdowa, Katarzyna ze Śmigielskich, sprzedała część swoją Gowarczowa, w opoczyńskiem, Rozrażewskim (M. 22 f. 125).

Mikołaj, starszy syn Andrzeja, wojewody brzeskiego, kasztelan rypiński 1496 r., kasztelan brzeski 1501 r., w tymże jeszcze roku wojewoda inowrocławski, w końcu, 1512 r. wojewoda brzeski, na którym to urzędzie umarł. W tym ostatnim roku potwierdził mu w Piotrkowie król Zygmunt, przywilej erekcyjny miasta Chodcza.

Mikołaj, żonaty był z Anną Pampowską, córką Ambrożego, wojewody sieradzkiego, której zabezpieczył 1513 i 1519 r. cztery tysiące dukatów (M. 26 f. 221 i 34 f. 193; Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1653). Z niej pięciu synów: Lasota (Sylwester), Erazm, Grzegorz, Andrzej i Mikołaj, utrzymanych przy starostwie rogozińskiem, które trzymał ich ojciec Mikołaj i dziad Andrzej, obaj wojewodowie brzescy. Starostwo to wykupione zostało od nich przez królowę 1530 r. (M. 35 f. 35; 37 f. 83 i 84; 45 f. 107 i 166). Z wywodu jego wnuka Erazma wynika, że wojewoda miał i drugą żonę, Annę Lubrańską h. Godziemba (Kor.). Z nich:

Sylwester, najstarszy syn Mikołaja wojewody, dziedzic Izbicy 1542 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 8), Kałęczyna i Sokołowa 1557 r. (Paw.)., otrzymał 1542 r. konsens królewski, na wykupienie Świętosławic, w ziemi brzeskiej (M. 64 f. 76). W 1550 roku kasztelan bydgoski, został 1563 r. kasztelanem kruszwickim. Synów jego dwóch: Grzegorz i Andrzej (Gr. Przed. 30 f. 132 i 414). Ten ostatni sprzedał 1575 roku Rożnieczyce Pniewskiemu, a zamek w Chodczu 1580 r. i Mielno 1582 r. stryjowi Grzegorzowi (Gr. Przed. 24 f. 22; 28 f. 569 i 30 f. 538).

Erazm, drugi z kolei syn wojewody Mikołaja, kasztelan brzeski 1538 r., mianowany wojewodą brzeskim 1545 r., ale nominacya ta unieważnioną została. W 1546 r. został starostą pyzdrskim, a w roku następnym przełożonym nad cłami wielkopolskiemi. W 1551 r. został kasztelanem gnieźnieńskim. Głośny z odbytego poselstwa do sułtana tureckiego, umarł bezżenny 1558 r. w Padwie, gdzie miał pomnik wzniesiony (Star. Mon). W 1536 r. odstąpił Łaskiemu Rawołowice i Goszczyce (Gr. Przed. 2 f. 114), a był dziedzicem Biskupic, Bicza, w radziejowskiem, Lubrańca Małego, Kazomia, Redcza Wielkiego, Kuczkowej Woli i dzierżawcą wsi królewskich Siemanowo Małe i Kwilino, w brzeskiem, 1557 r. (Paw.).

Andrzej, czwarty syn wojewody Mikołaja, dopełnił 1546 r. działu Chodcza z przyległościami, z bratem Grzegorzem (Gr. Przed. 5 f. 20). W 1544 i 1563 roku otrzymali obaj bracia przywilej królewski, na odbywanie w Chodczu trzeciego jarmarku. W 1599 r., w skutek mylnej wiadomości, o śmierci Zielińskiego, mianowany wojewodą płockim, ale nominacya ta unieważnioną została i wojewodą został w roku następnym Krasiński (M. 143 f. 185 i 145 f. 9). W 1557 r. był dziedzicem Osiecza Wielkiego, Pyszkowa i Brzyszewa, w przedeckiem, a 1564 r. Rusinowa i Nadroża (Paw.).

Mikołaj, najmłodszy syn wojewody Mikołaja, wspólnie z bratem Andrzejem, podpisał 1587 r. konfederacyę województw kujawskich (Z. Kuj.).

Grzegorz, trzeci z kolei syn wojewody Mikołaja, dziedzic całych Kretków Większych i Płonnego, w rypińskiem, 1564 r., a Nieświatowic i Bieniszewa, w konińskiem, 1579 r. (Paw.), kasztelan kruszwicki 1571 r., kasztelan brzeski 1576 r., w końcu wojewoda brzeski, umarł 1590 roku. W 1550 r. zamieniał pewne dobra z Lubienieckim (M. 78 f. 64), w 1552 r. wydzierżawił Gosławice Ponętowskiemu, w 1571 r. nabyl Toporzyszewo i zastawił Kretków Ruszkowskiemu, 1574 r. nabył Prosno i Pieleszki, 1580 r. Płonne i Brzyszewo (Gr. Przed. 7 f. 65; 20 f. 78 i 80; 23 f. 313; 28 f. 504 i 571). Z Katarzyny Krasińskiej (Gr. Przed. 69 A f. 50), (w wywodzie szlacheckim syna Erazma, nazwana tylko Katarzyną h. Korab'), pozostawił siedmiu synów. Mikołaja, Wojciecha, Jana, Łukasza, Andrzeja, Erazma i Grzegorza, z których Jan, pełnomocnik Siewierskiego 1581 r., nie żył 1586 r., w którym pozostali bracia procesowali Lubońskiego, o wójtostwo w Kubłowie (Gr. Przed. 29 f. 79 i 34 f. 712). Mikołaj, Łukasz, Andrzej i Erazm, wprowadzeni do Chodcza 1586 r. (Ibid. 35 f. 327). Z nich:

1. Mikołaj, odstąpił 1588 r. zastawę wsi Gole braciom, w 1589 r. wprowadzony został do Pyszkowa, a 1599 r. do Sławęcina. W 1595 r. kwitował brata Andrzeja i nabył, wspólnie z bratem Łukaszem, Kościelną wieś, od brata Andrzeja. W 1601 r. wprowadzony do Łakienka i Prosna, 1613 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Anną i wyznaczył posag córce Elżbiecie (Gr. Przed. 34 f. 53; 36 f. 568; 37 f. 120; 43 f. 208 i 212; 47 f. 471; 49 f. 63 i 125; 60 f. 9 i 15).

Syn jego Grzegorz vel Jerzy, pozwany 1615 roku przez Zaleskiego, o wsie Zalesie i Prosno, procesuje się w tymże roku z Łąckim, o sumę. W 1620 r. zastawił Pyszkowo Skotnickiemu. W 1628 r. zeznał zapis dożywocia z żoną Dorotą. W 1631 r. kwitował Zaleskiego z odbioru sumy, a 1639 r. odstąpił pewną sumę Strzyskiemu (Gr. Przed. 61 f. 31 i 413; 66 f. 306; 69 f. 573; 70 f. 290 i 71 f. 119).

2. Wojciech, żył jeszcze 1606 r. (Gr. Przed. 52 f. 713).

3. Łukasz, czwarty z kolei syn Grzegorza, wojewody brzeskiego, podpisał unią Litwy z Koroną 1569 r. Chorąży brzeski 1587 r, wykonał przysięgę na ten urząd w roku następnym (Gr. Przed. 36 f. 67). W 1589 roku kasztelan brzeski, umarł w 1603 r. W 1590 r., wspólnie z braćmi, Andrzejem i Grzegorzem, nabył miasto Kazimierz od Russockiej, na którem przyznał dożywocie matce Katarzynie. W 1595 r. nabył Wolę Adamkową. od Lubienieckiego. W 1598 r. sprzedał Redecz Kalny Chlewickiemu. W 1599 r. nabył Psary i Szczecino od Kossowskiego (Gr. Przed. 33 f. 534; 38 f. 347; 43 f. 151; 46 f. 55; 47 f. 196). Żonaty z Barbarą Drzewicką (Mon. V), zmarłą 1622 r., miał z niej synów: Łukasza, Andrzeja, Grzegorza, Erazma, sekretarza królewskiego, archidyakona, a następnie proboszcza krakowskiego, kanonika płockiego i kujawskiego, proboszcza międzyrzeckiego, administratora opactwa Hebdowskiego, zmarłego 1639 r. i Jana, Jezuitę, zmarłego 1631 r., procesujących się 1610 r. ze Zbijewskim, a 1615 r. z Wyszeckim, o różne sumy (Gr. Przed. 57 f. 580 i 61 f. 408). Córka kasztelana, Maryanna, wdowa po Stanisławie Ligęzie, staroście opoczyńskim, 1624 r. Z synów:

A). Łukasz, wspólnie z bratem Grzegorzem, procesował Pyszkowskiego 1604 r. Żył jeszcze 1640 r., w którym był dziedzicem Stróży (Gr. Przed. 52 f. 778 i 71 f. 232).

B). Andrzej, poseł na sejm 1618 r., z którego deputowany na Trybunał radomski, podkomorzy brzeski 1623 r., kasztelan brzeski 1632 r., został wojewodą brzeskim 1637 r. Umarł 1643 r. (M. 185 f. 519). W 1633 r. otrzymał konsens królewski, na ustąpienie Śmiłowic synowi Stanisławowi (M. 180 f. 31). Żonaty, podług Niesieckiego, 1-o v. z Konopacką, córką Łukasza, wojewodzica pomorskiego, 2-o v. 1634 roku z Jadwigą Tylicką, córką Jakóba, cześnika kaliskiego (Gr. Przed. 70 f. 592), pozostawił synów: Łukasza, Stanisława i Wojciecha, piszących się z Kretków, elektorów Jana Kazimierza, oraz córki: Teofilę, żonę Jana Zadzika, po którego śmierci wstąpiła do klasztoru, Łucyę, Dorotę i Maryannę, których kwituje Kowalewski 1647 r. Stanisław i Łukasz wyznaczyli 1652 r. posag, siostrze Maryannie (Gr. Przed. 72 f. 448 i 73 f. 293). Z nich:

a) Łukasz, zmarły 1655 r. (Nekr. Strzeln.), w którym zeznał zapis dożywocia z żoną, Plichcianką (Gr. Przed. 74 f. 23). Bratanek jego, Ludwik, zastawiając Chodecz 1699 r. Jarnowskiemu, wspomina, że nabył część tego majątku od braci swoich stryjecznych, Marcina i Jana, a znów kupując 1688 r. Rudę od Przeradzkich, wspomina, że ci ją nabyli od Jana, żonatego z Anną Kiełczewską syna Łukasza. Widać z tych aktów, że *Marcin* Zygmunt i Jan, byli synami Łukasza. Marcin Zygmunt zeznał 1670 r. zapis dożywocia z żoną, Barbarą z Skrzyńskich, a 1682 r. zabezpieczył jej posag na Skrzynnie. W 1686 r. zapisał sumę drugiej swej żonie, Barbarze z Nieborskich (Gr. Przed. 77 f. 58 i 59; 78 f. 546 i 79 f. 193). Brat jego Jan v. Jan Kazimierz, zabezpieczyl 1663 r. posag żonie, Annie z Kiełczewskich (Gr. Przed. 76 f. 87 i 95). Drugą jego żoną miała być Katarzyna Lukrecya Guldensternówna, kasztelanka gdańska, z której syn Stanisław, zaślubił Eleonorę Mycielską i z niej miał syna Jana Władysława, podkomorzego nadwornego koronnego 1720 r. (Rel. Cast. Cal. 82 f. 897), kasztelana chełmińskiego 1726 r., ożenionego 1722 r. z Anną z Gorzyckich Mielżyńską, kasztelanką przemęcką, zmarłego bezpotomnie 1728 r.

b) Stanisław otrzymał od ojca Śmiłowice, za konsensem królewskim z 1633 r. (M. 180 f. 31). W 1647 roku nabył Budziczany (Zap. Lub. 41 f. 404). W 1661 r. był wojskim brzeskim (Z. Kuj.). Miał być żonaty z Barbarą Łaszczówną (Gr. Przed. 72 f. 101), z której syn Kazimierz, pozostawił syna Józefa, pierwszego chorążego kowalskiego 1727 r. i w tymże jeszcze roku kasztelana kowalskiego, zmarłego 1729 r. Józef, zeznał 1726 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną (Gr. Przed. 85 f. 76). Właściciel Więcławic, Świętkowic i Zakrzewiec (Herb. Król.), miał syna Antoniego, kandydata do kasztelanii brzeskiej 1782 r. (MP.), żonatego z Magdaleną Mierzejewską, 2-o v. żoną Michała Mierzyńskiego, podczaszego radziejowskiego 1777 r., z której syn Zygmunt, łowczy inowrocławski, 1788 r., odstąpił 1777 r., w grodzie łęczyckim, Wodzińskiemu pewną sumę. Z Salomei Jabłkowskiej, córka jego Febronia, za Antonim Kosińskim i syn Leon Zygmunt, właściciel Więcławic, Grodna, Dobrzelewic i Wistki, w kowalskiem, sędzia pokoju okręgu kowalskiego, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., zmarły 1857 r., pochowany w Kowalu, zaślubił Maryę Lenczewską, zmarłą 1864 roku, z której: Emilian, Józef, Kornelia, Bronisław, Filipina i Karolina. Z nich:

Emilian, właściciel Baruchowa i Zakrzewa 1864 r., sędzia pokoju okręgu kowalskiego, żonaty z Izabellą Chrząszczewską, miał synów: Władysława, profe-

sora w politechnice lwowskiej, Mieczysława, dziedzica Pokrzywnicy, w łęczyckiem, żonatego z Zofią Strzeszewską i Leona, żonatego z Maryą Strzeszewską, oraz córki: Katarzynę Zielińską i Bronisławę, za Zygmuntem Mirosławskim.

Józef bezpotomny.

Kornelia, za Ignacym Rakowskim.

Bronisław, ur. 1842 r., zmarły 1901 r., pochowany w Kowalu, właściciel Więcławic, Grodna i Dobrzelewic, zaślubił Ludwikę Komecką, córkę Ludwika i Olimpii Kleniewskiej, zmarłą w Więcławicach 1906 r., pochowaną w Kowalu i pozostawił z niej: Ignacego, właściciela Grodna, żonatego z Maryą Piwnicką, Jana, żonatego z Janiną Turską, Bronisława, żonatego z Zofią Komecką, Stefana i Helenę, żonę Gustawa Epstejna z Soczewki.

Filipina, za Lucyanem Kosińskim.

Karolina, za Stanisławem Mirosławskim.

c) Wojciech, żonaty z Katarzyną Miłońską, której posag zabezpieczył 1670 roku (Gr. Przed. 77 f. 60), pozostawił syna Ludwika, który w 1692 r. zastawił Łąckiemu Mielno, a 1693 r. Rożnieckiemu Chodecz (Ibid. 80 f. 222 i 280). W 1688 roku nabył od Przeradzkich za 5,000 tynfów, młym wodny Ruda, który ciż kupili od Jana Kretkowskiego, syna Łukasza, a 1699 r. zastawił Jarnowskiemu Chodecz, którego część nabył od braci stryjecznych, Marcina i Jana i odziedziczył po stryju Erazmie, kanoniku włocławskim (Gr. Przed.). Żonaty 1-o v. 1684 r. z Ludmiłą z Kołudy, dożywotniczką Złotnik i Jakowic, w województwie brzeskiem (M. 239 f. 11), 2-o v. z Maryą Kaniewską, której 1702 r. zabezpieczył posag na Zbijewie (Gr. Przed. 80 f. 140), pozostawił córkę Barbarę, żonę Mikołaja Olszowskiego, podkomorzyca wieluńskiego, na wypłacenie której posagu, sprzedał Jarnowskiemu Lubieniec, Adamową Wolę i młyn Lubieniecki, za 36,000 flor., oraz syna Zygmunta, który nabył od Morsztyna starostwo kowalskie, za konsensem królewskim z 1736 roku (Sig. 26). W 1744 r. pisał August III-ci do Zygmunta, o przeprowadzeniu śledztwa, w sprawie krzywd i szkód zrządzonych przez wojska brandeburskie, przy przechodzie przez granice Rzczpltej (Sig. 25). W 1746 r. otrzymał Zygmunt konsens królewski, na odstąpienie starostwa kowalskiego (Sig. 26). W tymże roku został wojewodą chełmińskim i starostą kowalewskim, a odstąpił starostwo kowalskie Andrzejowi Kretkowskiemu, chorążycowi gostyńskiemu (M. 228 f. 16 i 262 f. 10). W 1751 r. był kawalerem orderu Orła Białego. W 1753 r. był i starostą duninowskim (DW. 74 f. 849) i trzymał wójtostwo kowalskie (Kancl. 31 II f. 203 i 228). Żonaty z Justyną Łaźniewską, o sfałszowanie testamentu której, prowadził sprawę w Trybunale piotrkowskim 1753 r., umarł bezpotomnie 1765 r., czy 1766 r. (Sig. 30).

4. Andrzej, piąty z kolei syn Grzegorza, wojewody brzeskiego, otrzymał od ojca Rusinowo 1582 r., a Kretkowo i Dzierżno 1583 r. (Gr. Przed. 30 f. 537, 538 i 546; 31 f. 172; 32 f. 234). Z Marty Tylickiej (Gr. Przed. 70 f. 592), syn jego Damian, piszący się na Bieżuniu, elektor Jana Kazimierza i Jana III-go, z kasztelana rypińskiego, kasztelan chełmiński 1663 r., zaślubił Annę Kryską, z której córka Maryanna, za Kazimierzem Zawadzkim, stolnikiem wieluńskim i synowie: Franciszek, Feliks i Jan, którzy, jako sukcesorowie Jana Kryskiego, podkomorze-

go wyszogrodzkiego, zawarli 1713 roku pewien układ z Gniewoszami (DW. 62 f. 145).

Maryanna Zawadzka, wspólnie z mężem, otrzymała za konsensem królewskim z 1685 r., od brata Jana, starostwo radzyńskie (Sig. 14 f. 29). W 1711 r. sprzedała braciom, Feliksowi i Janowi, część Zaborowa (DW. 61 f. 1561 i 1567).

Franciszek, kasztelanic chełmiński, o którym konstytucya z 1690 r. wspomina, obrany został tegoż roku w Lipnie komisarzem, na Trybunał lwowski. Żonaty z Teresą Mycielską, zmarłą bezdzietnie przed 1714 r.

Feliks, kasztelanic chełmiński, z kanonika i archidyakona chełmińskiego, kanonik gnieźnieński 1681 r., kanclerz kujawski, administrator dyecezyi chełmińskiej 1696 r., archidyakon gnieźnieński 1699 r. i vice prezydent Trybunału koronnego, który to urząd sprawował jeszcze w latach 1701, 1703, 1706, 1708, 1710, 1719 i 1723. W tym ostatnim roku był prezydentem Trybunału piotrkowskiego. Proboszcz gnieźnieński 1711 r., został referendarzem koronnym 1717 r., z którego urzędu rezygnował 1722 r., zostawszy biskupem chełmińskim (Sig. 19 i 20). W tym ostatnim roku był i proboszczem łowickim (DW. 64 f. 652) i administratorem archidyecezyi gnieźnieńskiej. Konsekrowany na biskupa 1723 r., umarł 1730 r., pochowany w Chełmży.

Instrukcya dana posłom 1722 r., na sejmiku w Raciążu, poleca, aby Feliks Kretkowski, referendarz koronny, prezydent Trybunału piotrkowskiego na 1723 r., mógł zostać biskupem płockim (Lauda Z. Dobrz.).

Jan, kasztelanic chełmiński, na Kretkowie i Kozimrogu (DW. z 1708 r. f. 932), za konsensem królewskim z 1685 r., odstąpił starostwo radzyńskie Zawadzkim (Sig. 14 f. 29). W 1690 r. jest chorążym gostyńskim; umarł 1722 roku. Żonaty 1-o v. z Zofią Plązkowską 1689 r. (Sig. 14 f. 151), 2-o v. z Barbarą Święcicką, córką Stanisława, łowczego gostyńskiego i Anny Łazińskiej, z którą zeznał zapis dożywocia 1703 r. (DW. 61 f. 532), pozostawił syna Andrzeja (DW. 70 f. 399), starostę kowalskiego 1746 r., które to starostwo odstąpił mu Zygmunt Kretkowski, wojewoda chełmiński (M. 262 f. 10).

Andrzej otrzymał 1754 r. konsens królewski na odstąpienie tego starostwa Roszkowskiemu, ale go nie odstąpił i umarł 1758 roku. Andrzej pozostawił trzy córki: Jadwigę Komecką, Justynę, 1-o v. Łącką, 2-o v. Rapacką, 3-o v. Chlebowską i Karolinę Antoniowę Brzechwa, oraz trzech synów: Jakóba Zygmunta, Andrzeja i Feliksa, którzy 1780 roku dopełnili działu dóbr Krośniewic (Gr. Przed. 93 f. 178). Jakób Zygmunt, urodzony z Teresy Gembartówny (DW. 94 f. 949 i 98 f. 1119), a Feliks, podług spisu senatorów Księstwa Warszawskiego i Królestwa Kongresowego pana Cieszkowskiego, miał być urodzonym z Izabelli Dzierzbickiej, ale jest to pomyłka, bo taż Izabella Dzierzbicka jest znów tam podana, jako żona wojewody Czarneckiego, ojca żony Feliksa Kretkowskiego i tak rzeczywiście było. Z synów Andrzeja, starosty kowalskiego:

Jakób Zygmunt, za konsensem królewskim z 1770 r., nabył starostwo bobrownickie od Podoskiego, a starostwo przedeckie 1774 r. od Kossowskiego. Starostwo bobrownickie odstąpił w tym ostatnim roku Sumińskiemu (Kancl. 48 f. 152 i 48 IV f. 139; 52 IV f. 122 i 213). Poseł na sejm 1778 r. z województwa kujawskiego. Kawaler orderu Św. Stanisława 1778 r., a Orła Białego 1782 r., kwito-

wał w tym ostatnim roku Dziewanowskich, z odbioru 3,000 flor. (DW. 94 f. 949 i 98 f. 1119).

W 1783 r. był kandydatem do kasztelanii kruszwickiej (MP.). Dziedzic Chodcza, Chodeczka, Strzyg, Kamienny, której połowę nabył od brata Feliksa 1792 roku (Gr. Przed. 101 f. 69), Zameczka i wielu innych, zaślubił 1-o v. 1784 r. Konstancyę Wodzińską, córkę Rafała, chorążego przedeckiego, właściciela Bogusławic i Goraja i Teresy Burnak Słuckiej, zmarłą 1797 r., pochowaną u Reformatów we Włocławku, za którą otrzymał 100,000 flor. posagu (Gr. Przed. 96 f. 183), 2-o v. Karolinę Dobrzycką, wdowę Glińską, która mu wniosła dobra Rychwały. Ta druga żona rozwiodła się ze starostą i wyszła za Piotra Morzyckiego. Umarł Jakób Zygmunt w Kamiennej 1810 r., pochowany w Chodczu. Z Wodzińskiej, miał córkę Józefę v. Józefatę i syna Józefa.

Józefa, ur. w Bogusławicach 1785 r. (metr. w Lubotyniu), właścicielka po ojcu Chodcza, Chodeczka i Strzyg, wyszła 1-o v. za Jana Rutkowskiego z Chełmicy, z której córki: Julia Sierakowska i Joanna Edwardowa Potrykowska, 2-o v. za Ignacego Lipskiego.

Józef, ur. 1789 roku w Bogusławicach, właściciel Kamienny, Kobylej łąki i Głogowy, zaślubił Konstacyę Bardzińską i z niej pozostawił córkę Gliszczyńską.

Andrzej, starościć kowalski, był 1780 roku pełnomocnikiem brata Jakóba Zygmunta (Gr. Przed. 94 f. 140).

Feliks, najmłodszy syn Andrzeja, starosty kowalskiego, podstoli radziejowski 1784 r., z którego to urzędu rezygnował 1785 r., poseł z łęczyckiego na sejm czteroletni, generał wojsk koronnych, został 1820 r. senatorem kasztelanem Królestwa. Umarł 1825 r. Żonaty 1-o v. z Józefą Krosnowską, zaślubił 2-o v. Klementynę Ewę Czarnecką, 2-o v. Janowę Jaśkowską, córkę wojewody Feliksa Józefa, i pozostawił z niej syna Włodzimierza Rajmunda, prezesa Dyrekcyi Głównej Towarz. Kredyt. Ziems., wywiezionego na Sybir 1863 r., a po powrocie, rejenta w Warszawie 1867 roku, żonatego 1-o v. z Melanią Grabowską, wdową po Franciszku hr. Ożarowskim, a 2 o v. z Amelią Terlecką, 1-o v. Jaworską, zmarłego bezpotomnie.

5. Erazm, szósty z kolei syn Grzegorza, wojewody brzeskiego, archidyakon gnieźnieński i kanonik kujawski, umarł 1594 r. Obejmując kanonię gnieźnieńską 1589 r., przedstawił w wywodzie szlachectwa, iż matką jego była Katarzyna h. Korab', a babką, Anna Lubrańska h. Godziemba.

6. Grzegorz, siódmy syn Grzegorza, wojewody brzeskiego, dowódca gwardyi przybocznej królewskiej, został 1588 r. starostą wschowskim, umarł 1591 r. (M. 135 f. 225 i 136 f. 351)

Niżej wymienieni Kretkowscy nie znaleźli pomieszczenia w powyższym rodowodzie: Marcin Kretkowski, mianowany 1504 r. podkomorzym brzeskim, urzędu nie przyjął (M. 20 f. 192). Andrzej, Jakób i Piotr Kretkowscy, dziedzice Kretków mniejszych, a Jakób z synowcem, dziedzice Chlebowa 1564 r. (Paw.). Katarzyna, za Przedpełskim 1571 r., Anna, za Wodzińskim 1591 r., Barbara, za Rozrażewskim 1613 r., a Zofia, za Erazmem Karnkowskim, kasztelanem rypińskim, 1623 r. (Gr. Przed. 20 f. 28; 39 f. 36; 60 f. 12 i 67 f. 782). Anna, przeorysza Norbertanek

w Strzelnie, zmarła 1652 r., a druga także Anna, zmarła 1678 r. Barbara, siostra stryjeczna Andrzeja, wojewody brzeskiego i Grzegorza, 1637 r. żona Jana Nowodworskiego (M. 182 f. 468). Józef, żonaty z Franciszką Dorpowską 1722 r. (Gr. Przed. 84 f. 423). Eleonora, za Andrzejem Dziewanowskim, kasztelanem dobrzyńskim 1725 r. Magdalena z Kretkowskich, żona Józefa Izbińskiego, sędziego ziemskiego sochaczewskiego, wdowa po nim 1757 roku (DW. 80 f. 136). Łucya z hr. Zboińskich, 1-o v. Kretkowska, 2-o v. Augustynowa Słubicka 1819 roku. Jana i Teofili córka Karolina, za Ignacym Wołłowiczem 1845 r.

KRETKOWSCY z Kretkowa, w powiecie pyzdrskim (dzisiaj wrzesińskim). Miczek Kretkowski podpisał w Radomsku 1382 r. ugodę Wielkopolan i Małopolan, w sprawie sukcesyi korony polskiej. Mikołaj z Kretkowa 1392 r., a Stanisław Kretkowski 1393 r., mają sprawy w Pyzdrach (Leksz. 164 i 316). Katarzyna, wdowa po Mikołaju, z dziećmi, zasądza w latach 1411—1412 w Kaliszu o dług Jaśka z Czermna (A. Kalis. Ulan.). Piotr, v. Pietrasz, świadczy 1398 r. w Gnieźnie, a 1399 r. ręczy w Pyzdrach za Ubisława z Buszkowa (Leksz. 821 i 1149). Stanisław, Piotr i Sędziwój, w imieniu swojem i Anny, dziedzice i patroni kościoła w Kretkowie, przywiedli 1449 roku do sądu duchownego gnieźnieńskiego Świętosława z Kościelca, plebana w Kretkowie, obwinionego o zabójstwo sługi kościelnego. Stanisław, Jan i Jan, dziedzice Kretkowa i patroni tamtejszego kościoła, popierają w dalszym ciągu tę sprawę 1450 roku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 472, 473 i 484).

Katarzyna, wdowa po Tomisławie Kretkowskim, wyprawiła z dóbr swych Żyrniki, w województwie kaliskiem, pieszego zastępcę na wojnę wołoską 1497 r., w orszaku brata swego, Andrzeja Chorzewskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 412), a Katarzyna, wdowa po Janie Kretkowskim, z oprawy swej na Kretkowie i Żyrnikach i synowie tegoż Jana: Mikołaj i Bieniasz z Kretkowa i Żyrnik, wyprawili 1498 r. konnych zastępców na wojnę turecką (Ibid. 533 i 534). Z tych może Kretkowskich szedł Jan, piszący się na Kretkowie, żonaty 1702 roku z Zofią Śmidówną (M. 240 f. 178).

KRETOWICZOWIE h. DOŁĘGA. Teofil Kretowicz posiadał 1770 r. w województwie trockiem, Ostrowo, które po ojcu swoim odziedziczył (Herb. Król.). Potomkowie jego: Aleksander, syn Franciszka, Michał, syn Wojciecha i Henryk Maurycy Józef, syn Ferdynanda, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KRETOWICZOWIE h. GODZIEMBA, pisali się z Wagin. Tomasz Kretowicz, syn Szymona i Agnieszki, z Apolonii Siedliskiej, pozostawił Ignacego, subdelegata grodzkiego krasnostawskiego 1763 r. i Jana (Gr. Krasn. z 1772 r.).

Ignacy zaślubił 1-o v. Ewę Prasałowiczównę, z której synowie: Bogusław i Seweryn, dziedzice Serednego, wylegitymowani ze szlachectwa 1783 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Z drugiej żony, Konstancyi ze Szteynów, miał Ignacy córkę Joannę, 1792 r. żonę Ignacego Strenka i synów: Piotra i Jana, którzy w tymże roku kwitowali Filipowicza (DW. 107 i 1670 i 1681).

Jan Pius Brunon, syn Bogusława, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Jan, brat Ignacego, miał syna Józefa Tadeusza, a ten ostatni, z Domicelli Sadkowskiej, synów: Augusta i Kajetana, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs,).

KRETOWICZOWIE. Franciszek i Wawrzyniec z synem Robertem, synowie Józefa, wnuki Tomasza, prawnuki Aleksandra, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej, 1849 r. Herb ich jest mi nieznany.

KRETOWSKI Piotr, współdziedzic Ciechomina 1577 r., w powiecie opoczyńskim (Paw.). Franciszek Tadeusz, stolnik bracławski i sekretarz królewski, 1721 r. (Rel. Gr. Kalis. 84 f. 1648). To pewnie *Krętowscy.*

KREUTZ Ludwik, komornik województwa wileńskiego, elektor Stanisława Augusta. Michał Wincenty, ożeniony z Cecylią Oskierczanką, która po śmierci męża 1806 r., wstąpiła do klasztoru, pozostawił córkę Teofilę, ur. 1802 r., żonę Daniela Spasowicza.

a KREUTZEN Andrzej, potwierdzony 1621 r. na urzędzie marszałka księstwa pruskiego (M. 165 f. 355).

KREUZA Leon, archimandryta u Św. Trójcy w Wilnie, pierwszy arcybiskup smoleński unicki, umarł w Smoleńsku 1639 r. Katalogi nazywają go Rzewuskim. W 1620 r. występuje jako Lew Krzywsza, archimandryta wileński. Z tej samej pewno rodziny Wojciech Bohdanowicz Krewsz, bojar królewski, żonaty 1548 roku z Hanną Juriewną (ML. 63).

KREWNIARSKI Arnolf Jasiewicz i żona jego, Marusza z Tessarowskich, procesują 1609 roku Wiśniowieckiego, o wyrzucenie ich z Rakowic i Bakoli (Bracł. III f. 873).

KREYDLAR Mikołaj, rajca 1457 r. i celnik krakowski 1471 r., żupnik olkuski w latach 1459 — 1473, burgrabia krakowski w latach 1475 — 1477, pisał się z Krzyszowic, które trzymał zastawem od Tarnowskiego i z Stogniewic, które w drugiej połowie XV-go wieku należały do Erazma Krydlara (Dług.).

KREZOWIE h. PRZEGINIA, pisali się z Zawady, a następnie z Bobolic. W 1381 r. Bobolice z przyległemi wsiami należą do Andrzeja v. Andreasza Węgra i żony jego, Małgorzaty. Oboje oni zastawiają 1398 r. ten zamek i Wysoką, Tarnawę, Niegową, Zdów, Tomaszewice i Lgotę za 1,000 grzyw. zięciowi swemu, Stanisławowi Szafrańcowi z Młodziejowic, mężowi Anny. Anna wyszła 2-o v. za Mszczuja z Wierzchowisk i razem z drugim mężem układa się 1421 r. z synem swoim, Stanisławem z Młodziejowic, o podział całego majątku po jej rodzicach, z którego Bobolice, Tomaszewice, Lgotę, Ogorzelik, zabrał był król. Widocznie, zabrawszy im te dobra, nadał je król Krezom, którzy, zdaje się, z tym Andreaszem, nie są w żadnym pokrewieństwie (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II).

Andrzej, syn Krezy z Zandermanu, dziedzic Zawady, sołtys z Zandermanu (dziś Zederman), obie wsie w olkuskiem pod Przeginią, w latach 1398 — 1419,

miał częste sprawy w Krakowie. Dwa razy zganiony 1404 i 1415 r., dowiódł szlachectwa h. Przeginia, a kilka razy zaświadczał szlachectwo innych. Matką jego lub macochą, była zapewne Dorota z Zandermanu, córka Mikosza z Budziwojowic, 1397 r., której córka Stachna, jest 1398 r. żoną Janusza z Miechowa.

Syn Andrzeja, także Andrzej, dziedzic Zawady, zwany czasem Zawadzkim, procesuje się 1432 roku o przyganę, z Mikołajem z Racławic, który już ojcu jego 1415 r. przyganił. W 1438 r. oprawił 200 grzyw. posagu i wiana, żonie Katarzynie, córce Mikołaja Kornicza Siestrzeńca, w latach 1441 — 1453, świadczy z rodu Przeginiów przy wywodach szlacheckich (St. Pr. P. Pom. VIII; Helc. II). Tego Andrzeja pewno druga żona, Anna z Bolesławia, ma sprawę w Przemyślu 1469 r. (AGZ. XVIII. 32). Oprócz Zawady, dziedziczył na Szczygłowie i Damianicach (Lib. Benef.). Syn jego Jan, 1455 r. na uniwersytecie krakowskim.

Długosz wymienia w historyi, pod 1473 r. Jana, dzielnego obrońcę Żarek i Jakóba, 1465 r. zbuntowanego wodza przez Włodka z Domaborza. Synami też Andrzeja być musieli Wratysław, Andrzej, Mikołaj i Henryk, podani 1479 roku w sprawie o opiekę nad Kępskimi, jako ich krewni z linii ojczystej (Helc. II. 4211). Andrzej z żoną, Anną, sprzedali 1511 r. Wolę Andrzejowi Gomolcowi. Córka ich, Katarzyna, za Gotardem Woyszykiem Bzowskim 1504 r. Andrzej, dziedzic Bolesławia 1545 r., sprzedał części swe w Dąbrowie, Zaleszycach i Wierczycy, Walentemu Dembińskiemu.

Mikołaj Kreza z Zawady, pisze się pierwszy z Bobolic, już 1491 r., musiał zatem otrzymać ten zamek z przyległemi wsiami od króla. On pewno Kreza, razem z Janem Białym, otrzymał list przypowiedny na 100 koni 1478 r. (Wierzb. I. 1477). Za konsensem królewskim wykupił 1487 roku Rajskowo, w kaliskiem, od Kośmidrów, a odstąpił je 1488 r. (Ibid. 1881 i 1939). W 1494 r. sprzedał 16 grzyw. czynszu z Niegoszowic, za 400 zł. węg. mansionarzom od Św. Barbary w Krakowie. W latach 1498 — 1499 jest starostą lwowskim, a w latach 1498 — 1501 i przemyskim. W 1504 i 1505 r. otrzymał od króla po dziesięć bałwanów soli (Teka Paw.). W 1504 r. jest rotmistrzem królewskim (M. 21 f. 32), a żyje jeszcze 1506 roku.

Inny Mikołaj, może syn poprzedniego, bo dziedzic Bobolic, w porażce nieszczęśliwej pod Sokalem, dostał się do niewoli, z której po trzech latach powróciwszy, został rotmistrzem chorągwi królewskiej (Star. Mon. f. 781). Z Anny Szafrańcówny, córki Hieronima, pozostawił dwie córki: Katarzynę i Annę (Paprocki mówi o czterech córkach), oraz trzech synów: Jana, Marcina i Jakóba, z których dwaj pierwsi dopełnili 1574 r. działu dóbr: Jan wziął Bobolice, a Marcin dobra włoszczowskie po matce (M. 111 f. 180). Marcin 1568 r., a Jan i Jakób 1570 r., sprzedali Szafrańcowej części swe kamienicy na Brackiej ulicy w Krakowie (Zs. Ksiąs. 21 i Zs. Krak. 34 f. 55). Do Krezów należały 1581 r. Niegowa, Mzurowa, Tomiszowice, Ogorzelnik i Zdów, a Stanisław dziedziczył tegoż roku na Glinniku, w pilznieńskiem (Paw.).

Po Marcinie pozostał syn Piotr, obecny w Lublinie 1619 r. (Zap. Lub. 24 f. 594). Jan zaślubił księżniczkę Sanguszkównę, z której syn Aleksander, dziedzic po ojcu Włoszczowej, dzielny wojak za króla Stefana, umarł ostatni swego domu 1625 r., pochowany we Włoszczowej (Star. Mon. f. 790). Siostra jego Ur-

szula, wyszła za Krzysztofa Odrowąża Strasza, odziedziczywszy po bracie Włoszczowę (Ibid.). Morsztyn winien 400 flor. Barbarze Krezinie 1605 r.

Nie wiem czy do Krezów należała, choć pisała się z Bobolic, Anna, urodzona z Katarzyny Gawrońskiej, żona 1-o v. Stanisława Chodakowskiego, sekretarza królewskiego 1661 r., a 2-o v. Stanisława Kochanowskiego 1683 r.

KRĘCCY h. KRĘCKI, który przedstawia na tarczy ściętej, w polu górnem czerwonem pół jednorożca srebrnego, a za nim trzy złote gwiazdy, nad takimże półksiężycem; w polu zaś dolnem szachownicę błękitno-srebrną. W szczycie hełmu pół jednorożca. Pochodzą z Pomorza.

Bogusław Kręcki, stronnik Augusta III-go 1733 roku (Oblig. Gr. Warsz. 49 f. 610 i 611). Józef, kapitan regimentu pieszego wojsk koronnych 1787 r. (DW. 103 f. 1313 i 106 f. 488). Wincenty Feraryusz Marek Tadeusz, syn Józefa, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1850 r.

KRĘCIEJEWSCY h. ROLA. Wojciech podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Stanisława Augusta. Jan Rafał Ignacy, syn Michała, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

KRĘCIESKI Marcin z Grochowa, instygator królewski 1609 roku (DW. 18 f. 679).

KRĘPSCY v. KREMPSCY v. KRAMPSCY. Heraldycy nasi znają dwa domy tego nazwiska, h. *Ostoja*, w województwie sandomierskiem i h. *Poraj* w województwie sieradzkiem, jest jednak ich dużo więcej.

Krępscy h. *Dębno* z Krępy parafialnej, w powiecie radomskim. Wielisław z Krempy, w latach 1404 — 1414 w Radomiu. Wacław z Krępy, świadczy 1415 r. przy fundacyi kościoła w Wielgiem. Andrzej z Krempy h. Dębno, zaświadczał 1433 r. w Krakowie szlachectwo Jana z Oleśnicy (Helc. II). Ten sam Andrzej, z ramienia opata Św. Krzyskiego, sprawuje sądy w Braciejowicach 1428 r. Jan i Jakusz w latach 1438 — 1443 w Opatowie (KMP.). Piotr Thabor i Oswald h. Dębno, dziedziczyli na Krępie, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług. Lib. Ben.). Jan Krępski 1439 r. w Bełzie (AGZ. XIX. 1770). Jan, starosta żydaczowski w latach 1448 — 1456 r., otrzymał 1454 r. konsens królewski, na wykup Obłażnicy i dwóch wsi, w żydaczowskiem, z rąk Jurgi z Obłażnicy (Wierzb. I. 199), a świadczył, ale bez tytułu, 1462 r. przy układach Daniłowiczów.

Mikołaj, Miklusz z Krępy, skupuje sąsiednią wieś Lipę 1481 r., od Piotra z Lipy, a 1485 r. od swej stryjecznej siostry, Magdaleny Janowej Lesiowskiej. W 1483 r. oprawił na Lipie 320 grzyw. posagu i wiana, żonie Abramce (Perp. Radom. I f. 565, 585 i 598).

Długosz wymienia w Lib. Benef. Bogdana Krampskiego, jako współdziedzica Krzczonowic, w radomskiem, ale daje mu za herb Janinę, co zdaje się, jest pomyłką Bogdan, 1494 r. jest obecny na sądach we Lwowie, a 1508 r. w przemyskiem, przy rozgraniczeniu dóbr (AGZ. XIX). W 1508 r. Bogdan i Włodek z Krępy, są dziedzicami Krępy, Lipy i części Białobrzegów (Paw.). Katarzyna,

córka Włodka, wniosła 1551 r. część tych dóbr mężowi swemu, Stanisławowi Bidzińskiemu. Marcin 1504 r. i ten czy inny, w latach 1533 — 1549 w lwowskiem. Sebastyan i Bogdan, bracia rodzeni, zyskali potwierdzenie przywilejów na Obłażnicę, w żydaczowskiem, 1555 r. (AGZ). Regina, córka Bogdana, żona 1-o v. Adama Dunikowskiego, 2-o v. Druszkowskiego.

Sebastyan, żonaty z Katarzyną Błudnicką, miał trzech synów: Jana, Piotra i Melchiora, którzy nabyli 1582 r. Tuszków od Błudnickiego (Wyr. Lub. 22 f. 1450 i 54 f. 299; Zap. Lnb. 3 f. 112).

Jan Krempski z Wielgiego, nabył 1546 r. Chotczę od Pawła Choteckiego, a 1556 r. zastawił Chotczę i Wielgie Kochanowskiej (A. Radoms.). Jest jeszcze dziedzicem tych wsi 1569 r., w którym Krępa należy do Bartosza Krępskiego i do Oleśnickiego (Paw.).

Krępscy herbu *Korab*' pochodzą z Krępy, w województwie kaliskiem. W 1424 r. świadczył w Sieradzu Maciejowi z Zabłocia, Mikołaj z Krępy h. Korab', łowczy koniński (Łag.). Jerzy z Krempy, 1434 r. w Kaliszu.

Krępscy h. *Nałęcz*, pochodzą z Krępy, w ziemi dobrzyńskiej leżącej. W 1434 roku Wincenty z Krępy, z rodu Nałęczów, podpisał przyrzeczenie ziemi dobrzyńskiej, obioru Jagiellończyka. Andrzej Krampski, podsędek dobrzyński, sprzedał 1578 r. część wsi Nogath, w województwie chełmińskiem, Kostce (M. 120 f. 221). Prawdopodobnie do nich należą: Grzegorz, Jakób, Karol, Kazimierz, Marcin i Michał Krępscy, z ziemi ciechanowskiej, elektorowie Augusta II-go. Karol, podpisarz grodzki ciechanowski 1706 r. (M. 243 f. 165), pozostawił córkę Maryannę, 1712 r. żonę Stanisława Karwosieckiego, cześnika czerniechowskiego.

Jest także Krempa, w powiecie szreńskim, należąca 1578 r. do Wojciecha i Jana. Herb ich nieznany.

Krępscy h. *Ostoja*, wyszli z Krempy, w powiecie sandomierskim, w parafii Mydłowskiej, która w drugiej połowie XV-go wieku należała do Stanisława i Mikołaja *Kozaków*, Piotra *Grammatyki*, Mikołaja *Chrościela*, Stefana, Piotra i Jana, zwanych *Tuczniowie* (Dług.).

Z nich Mikołaj Chrościel i Piotr Grammatyka, otrzymali 1475 r. prawo magdeburskie dla wsi swoich Krępa, Mydłowiec i Ubnin (Wierzb. I. 1284). Marcin Krempski, dziedzic Krępy, 1578 r. (Paw.). Dorota posiadała Włostów, Jakób—Ubnin, Mikołaj—Malikowice i część Przeborowic, w powiecie sandomierskim, 1508 roku, a Jan—Zaborowie i Wolę Pstrągową, w powiecie pilznieńskim, także 1508 i 1536 r. (Paw.).

Piotr z Krempy, starosta sandomierski, zginął wraz z bratem Zbigniewem 1259 r., od Tatarów (Dług. i Rocznik Świętokrzyski).

Zdziszek, żupnik z Krępy, świadczy 1341 r. w Sandomierzu. Sumę 440 zł. węg., którą zapłacił za króla zmarły Stanisław Krępski, król zobowiązuje się wypłacić Janowi i Pawłowi, braciom z Krępy, 1454 r. (Wierzb. I. 423). Stanisław, 1557 r. w sandomierskiem. Jan, burgrabia grodzki czerski, zeznał 1658 r. zapis dożywocia z żoną, Agnieszką z Walickich (Perp. Czers. 12 f. 76).

Jakób, pisarz ziemski rożański 1665 r., elektor króla Michała i Jana III-go, żonaty z Teofilą Przeczkowską, otrzymał 1666 r. wójtostwo rożańskie (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 64). Piotr, vicerotmistrz chorągwi Kobyłeckiego, podczaszego mielni-

ckiego, otrzymał 1666 r. wójtostwa w Boryni, Jabłonowie i Butelce, po banitach Piotrze i Justynie z Pruszyńskich Wysoczańskich (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 34). W 1673 r. był towarzyszem chorągwi pancernej wojewody bełskiego (M. 209 f. 647). W 1678 r. cześnik czerniechowski, umarł w 1701 r. Żona jego, Teresa z Fredrów (AGZ. X. 6119).

Stanisław Krępski, podczaszy bracławski, którego żonie, Ludwice Petronelli z Giedna, przyznane zostało 1696 r. dożywocie, na trzymanych przez niego królewszczyznach (Ręk. Oss. Sig. 138 f. 27). Nie żył 1699 r., w którym pozostała po nim wdowa otrzymała konsens królewski, na odstąpienie Butli Krzyształowiczowi (Zs. Wiecz. Sandom. 10 f. 317).

Michał, komornik ziemski 1775 r., a sędzia grodzki zawskrzyński w latach 1789 — 1793, żonaty z Katarzyną z Mickiewiczów, miał córkę Teodozyę, wydaną 1816 r. za Franciszka Górskiego, generała brygady b. wojsk polskich. Zdaje się, że z tegoż Michała córką N., ożenił się Konstanty Tabęcki z Dłutowa i tegoż Michała synami byli: Jacenty, podpułkownik b. wojsk polskich, prezes Komitetu Tow Kred. Ziems., dziedzic Złotowa i Sarnowa, żonaty z Amelią Zaleską z Bieżunia, Maciej i Franciszek Krępscy, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Mikołaj, syn Michała i Zofii, wnuk Adama i Magdaleny z Kozłowskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem. Syn jego, Andrzej, ur. 1789 r.

Mateusz, syn Aleksandra, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Krępscy h. *Mądrostki*, z Krępy, w powiecie książkim. Żegota, zwany Szaszorek z Krępy 1384 r. Jan z Krępy, syn Żegoty, z siostrami: Dorotą i Hanną, sprzedali 1398 r. części swe ojczyste na Chobądzy, Mikołajowi z Krępy. Mikołaj ten, występujący już 1385 r., z żoną Hanką, dziedziczył na Krępie, Chobendzy, Wojciechowie i Gołczy i nabył też część Rzerzuszna 1399 r., a był protoplastą Chobędzkich (St.. P. Pr. Pom. VIII).

Krępscy h. *Poraj*, wyszli z Krępy, w województwie sieradzkiem. Zawisza z Krępy, 1411 r. w Sieradzu. Piotr, syn Wojciecha z Krępy, 1419 r. na uniwersytecie krakowskim, proboszcz włocławski, w latach 1435 — 1455. Stanisław Krempski, podstoli nowogrodzki, odstąpił 1704 r. dobra swoje Lipki, w województwie sieradzkiem, bratu rodzonemu Felicyanowi Benedyktowi, proboszczowi bałdrzychowskiemu (DW. 61 f. 581).

Krępscy h. *Prus I-szy*, znajdowali się, podług p. W. Wittyga, w województwie podolskiem i ruskiem. Andrzej Krępski, z żoną Anną, posiadali 1553 r. Letniowce i Wierzbowiec, w powiecie kamienieckim (M. 84 f. 316). Jan, syn Andrzeja, właściciel części Podkamienia i Chodorowiec 1579 r. (Zs. Kamien. 3604). Prawdopodobnie tenże sam Jan, żonaty z Zofią Węglińską, która już, jako Piotrowa Pruszkowska, dochodzi 1586 roku spadku po wojewodzie Kierdeju (Zs. Kamieniec.).

Krzysztof, stolnik halicki, nabył 1576 r. Podhajczyki, w powiecie trembowelskim (M. 113 f. 293). W 1573 r. był rotmistrzem kamienieckim (Zs. Kamien.

3603). Z żony Potencyanny, synowie jego: Jan, Wojciech i Feliks, i córka Zofia (Wyr. Lub. 9 f. 770). Wojciech otrzymał 1576 r. Załawie, w powiecie trembowelskim (M. 114 f. 278), a 1601 r. nabył zastawę Probużnego (Gr. Tremb.). Wojciechowi, Janowi i Stanisławowi, jako też Agnieszce Wilczkowej i Małgorzacie Cebrowskiej, odstąpił 1577 roku Brzeski prawa swe do Maniłówki (Zs. Kamieniec.).

KRĘPSCY różni: Paweł z Krampska (?) 1420 r. w Brześciu (T. Paw. VII). Zygmunt z województwa brześciańskiego, elektor Jana Kazimierza. Aleksander i Hieronim, synowie Mikołaja i Barbary, kwitowali w Lublinie Wolskiego 1626 r. (Zap. Lub. 29 f. 480). Jerzego i Katarzyny Orzechowskiej, syn Aleksander, urodził się 1679 r. w Grąziowej. Helena w Posadzie nowomiejskiej, w latach 1697—1702 (Metryki w Rybotyczach). Aleksander, z ziemi sandomierskiej, elektor Augusta II-go.

KRĘSCY h. NADELWICZ, który przedstawia w polu czerwonem, na zielonym pagórku pod palmą, psa srebrnego w obroży w lewo idącego. W szczycie hełmu, pod palmą, pies takiż stojący w lewo. Wyszli z Kręska, leżącego prawdopodobnie w powiecie międzyrzeckim.

Mikosz Bodzęcic z Kębłowa, darował 1334 r. Kręsko na wieczystą własność Benkowi z Nobliżyc (KWP.). Jan Kręski, wyprawiony konno 1497 r. na wojnę wołoską, przez Małgorzatę z Chrostowa Tymieniecką (St. Pr. P. Pom. VII. 404). Ignacy, chorąży wieluński i synowie jego: Joachim i Feliks, 1561 r. w Lublinie (Zap. Lub. 11 f. 667). Łukasz Kręski, 1573 r. w Poznaniu.

Abraham Kręski i żona jego, Barbara z Schlichtingów, dożywotnicy wójtostwa w Podmokłem 1567 r. (M. 100 f. 26 i 101 f. 124). Jerzy Nadelwicz Kręski, dziedzic Bobowiecka, w poznańskiem; a Jan i Abraham, byli właścicielami części Przetoczna, 1580 r. (Paw.). Samuel, wierzyciel Mycielskiego 1638 r. (Inscr. Gr. Pozn. II f. 950). Barbara z Kręskich Dziembowska, babka Gnińskiego, kantora gnieźnieńskiego 1649 r. (Kor.). Zofia, zmarła przed 1739 r., żona Eustachego Rozrażewskiego.

Kręscy w XVIII-m wieku używali tytułu hrabiowskiego św. państwa rzymskiego, widocznie im nadanego, a potwierdzonego w Prusach 1843 r. Cypryjan, z województwa sieradzkiego, elektor Augusta II-go, starosta stawiszyński 1704 r., został cześnikiem wieluńskim 1699 r. i jeszcze w tymże roku chorążym. W 1714 roku zrezygnował z żupnikostwa bydgoskiego. Żonaty z Katarzyną Łącką, wspólnie z nią otrzymał, 1704 i 1720 roku konsens królewski, na odstąpienie starostwa stawiszyńskiego Żychlińskiemu (Sig. 16 i 19).

Syn ich Ignacy, tytułujący się hrabią, podpisał 1733 r. konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422). W 1734 r. podstoli wieluński, został chorążym wieluńskim w tymże jeszcze roku Z tego ostatniego urzędu rezygnował 1758 r. W 1756 r. dobra Myślniów, Kuźnica, Szklarka i Zawady, w powiecie ostrzeszowskim, sprzedał Psarskiemu (Gr. Wieluń.). Żonaty z Konstancyą Koszutską, miał z niej córki: Ludwikę Dobrzycką, Helenę Rupniewską, starościnę małogoską, Franciszkę Stoińską, sędzinę ziemską lubelską i Konstancyę, ksienię Norbertanek w Imbramowicach, oraz syna Joachima.

Joachim, ur. 1723 r. (metr. w Kobylogrodzie), dziedzic Grębanina, także tytułujący się hrabią, miał 1775 r. sprawę z siostrami o sumy na Grębaninie zabezpieczone, i do rozsądzenia tego sporu, wyznaczoną została komisya z sejmu 1775 r. (V. L. VIII f. 208). Z Justyny Magnuskiej, miał Joachim cztery córki i dwóch synów, urodzonych w Grębaninie: Salomeę Elżbietę Cecylię Katarzynę Barbarę, ur. 1767 r, Maryannę Joannę Konstancyę, ur. 1774 r., zamężną Kiedrzyńską, Wiktoryę Ewę, ur. 1776 r., za Nerskim, Elżbietę, ur. 1780 r., za Konstantym Rekowskim, *Floryana* Stanisława Józefa, ur. 1771 r. i *Konstantego* Hermenegilda, ur. 1785 r. (metr. wszystkich w Baranowie).

Floryan, właściciel Masłowic, w wieluńskiem, 1837 r., zaślubił 1803 roku w Węglewicach Antoninę Karśnicką, z której córka Antonina i syn *Edward* Napoleon, ur. 1806 r. (metr. w Cieszęcinie), legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1837 r. Dziedzic Masłowic, pozostawił córki: Ewelinę i Kamillę, biorące 1863 r. spadek po babce.

Konstanty, hrabia pruski 1843 r., sędzia Trybunału cywilnego województwa kaliskiego, dziedzic Grębanina, zaślubił Brygidę Kożuchowską, zmarłą 1868 r. i z niej pozostawił syna hr. Napoleona, ur. 1820 r. w Zbiersku, zmarłego w Grębaninie 1870 r., bezpotomnego z Maryą z Krzyżanowskich (Teka B. W. Rummla). Wanda, pierwsza żona Gustawa Taczanowskiego; siostra jej N., za Kazimierzem Bąkowskim. Henryk Albert, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1863 roku.

KRĘTOWSCY v. KRENTOWSCY. Stanisław Krętowski, komornik królewski 1575 r. (Op. Łuc. 2049 f. 61). Katarzyna dziedziczyła 1581 r. na części Wojakowej (Paw.). Jan, łowczy kijowski, elektor Jana Kazimierza, to *Krzetowski*. Maryanna, za Stefanem Zawadzkim, babka Ignacego Zawadzkiego, żyjącego 1758 r. (Gr. Tremb. 75 f. 159).

KRĘŻELEWSCY h. ROLA z Krężelewic, w powiecie łęczyckim. Stasiek, Falek, Świątek, Pietrek, Jakób, Jan, Wiączek i Drogosława z Krężelowic, mają 1392 r. w Łęczycy sprawę, z Janem z Pomorzan (Łęcz. II. 4340). Wieś ta 1576 roku należała do Jakóba Krężelewskiego, syna Stanisława *Barana*, Stanisława Krężelewskiego i jego braci, Jana Krężelewskiego, syna Mikołaja *Skierki* i Stanisława, Walentego, Tomasza i Bartłomieja Krężelewskich. Mikołaj dziedziczył na Upali, w łęczyckiem (Paw.). Tomasz, sługa królewny Anny, kwitował 1573 roku podskarbiego Bużyńskiego, z odbioru jurgieltu naznaczonego mu jeszcze przez Zygmunta Augusta (Wittyg). Andrzej czy Adryjan, sędzia grodzki przedecki 1586 roku. Jan, syn Jana, w Przedeczu 1603 r. Wojciech, z żoną Łucyą, wprowadzony do Wstowa i Wrzosowa, 1666 r. (Gr. Przed. 51 f. 162 i 78 f. 289).

KRĘŻYŁOWSCY v. KRĘŻELOWSCY h. KORCZAK, przydomku *Łada*, wyszli z tych samych Krężelewic, co Krężelewscy. Katarzyna, 1-o v. Gabryelowa Kozietulska, podsędkowa kamieniecka, 2-o v. Marcinowa Adamowa Wolińska, wojszczyna kamieniecka i Agnieszka, 1-o v. Stanisławowa Siąska, 2-o v. Adamowa Stanisławska, kasztelanowa kamieniecka, córki Pawła z Krężelowic i Elżbiety Pyszkowskiej, właścicieli Podwyszyniec, Kociubiniec z zamkiem, Słobódki, Żabiniec, Żabińczyk, Kabowiec i Niżborka, dzielą się temi dobrami 1642 r. (Gr. Tremb.).

Elżbieta, żona Bartłomieja Jerzego Siąskiego, posesorka Łosiaczyna 1637 roku (Gr. Kamien.).

Karol Krężyłowski, przydomku *Łada*, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim lwowskim.

KROBANOWSCY h. GRYF z Krobanowa, w powiecie szadkowskim. Tomasz z Krobanowa, świadczy 1433 r. w Krakowie. Piotr, syn Piotra z Krobanowa 1437 r., a Jakób, syn Wojciecha z Małego Krobanowa, z dyecezyi gnieźnieńskiej, 1469 r. na uniwersytecie krakowskim. Mikołaj i Tomasz Krobanowscy, odstąpili 1479 roku w Sieradzu część swą na Krobanowie Głowackiemu, za rolę w Dzbankach, a Anna i Świętosława Krobanowskie, zrzekły się oprawy na tym majątku. Wojciech i Wawrzyniec, dziedziczyli 1552 r. na Krobanówku, a N. był dziedzicem części Krobanowa (Paw.).

Andrzej Krobanowski kwitował 1600 r. w Sieradzu Zaleską. Tenże Andrzej, dziedziczył 1592 r. na Rembieskiem. Dorota z Zadzimskich, Mikołajowa Krobanowska, kwitowała 1617 r. w Sieradzu Zaleskich. Marcin, wspólnie z żoną, posiadał 1644 r. wójtostwo w Gródku (AGZ. X. 4159). Jan, cześnik dobrzyński 1711 r., obrany 1709 r. komisarzem skarbowym, na sejmiku w Szadku, a 1716 r. deputatem na Trybunał koronny. Wawrzyniec, 1709 roku towarzysz pancerny w chorągwi wojewody bracławskiego, 1711 r. poseł województwa sieradzkiego do podskarbiego.

Herb Gryf.

Walenty, dziedzic Młodawina Górnego, urodzony z Jadwigi Dzierzbickiej, żonaty z Barbarą Zaleską h. Rola, pozostawił syna Jana Antoniego, dziekana i oficyała gnieźnieńskiego 1732 r., proboszcza łęczyckiego, kanonika łowickiego i chockiego, 1723 r. vice-prezydenta, a 1729 r. prezydenta Trybunału koronnego, zmarłego w Gnieźnie 1737 r. i tamże w katedrze pochowanego (Kor.).

Michał, 1733 r. na sejmiku w Szadku. Wawrzyniec, chorąży wielki piotrkowski 1728 r., zmarły 1746 r., miał syna Marcina Jaxę na Krobanowie Krobanowskiego, chorążego szadkowskiego 1764 r., który wraz z innym Marcinem i Melchiorem, chorążym kasztelana sieradzkiego i Stefanem, podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. Melchior, Marcin i Maciej, bracia Krobanowscy, przypozwani 1776 r. do sprawy Sanguszkowej z Bilską (Zs. Łęcz.).

Marcin Jaksa, podwojewodzy szadkowski 1773 r. Maciej, wojski mniejszy sieradzki 1764 r., a miecznik 1769 r., rezygnował z tego urzędu 1778 r. Inny Maciej, został wojskim mniejszym szadkowskim 1781 r., a umarł 1792 r. Był i sędzią grodzkim sieradzkim, w latach, 1779—1792.

Lucyan Felicyan, Karol Kryspin i Teofil Tomasz, synowie Walentego, potomkowie Jana, dziedzica Wielkiego Krobanowa 1699 r., legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KROBICCY h ROSPRZA (?). Mikołaj i Stanisław, synowie Wojciecha i Konstancyi Służewskiej, wnukowie Stefana i N. Kąckiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim pilznieńskim.

Stanisław, z Anny Łyszkowskiej, miał syna Eleuterego, ożenionego z Antoniną Hołubowiczówną, z której:

1. Ignacy Konstanty, żonaty z Józefą Teofilą Gołaszewską, pozostawił: Tadeusza, doktora medycyny, *Wiktora* Zygmunta, urzędnika w Wydziale Krajowym galicyjskim, *Leona* Michała Eleuterego, urzędnika w Namiestnictwie i *Macieja* Rafała, urzędnika Dyrekcyi skarbowej galicyjskiej, wylegitymowanych ze szlachectwa 1886 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim.

2. Stanisław, po którym, z Teresy Smetanównej, Józef i Aleksander.

3. Alfred bezpotomny.

Eleutery miał także kilka córek, z których żyły 1890 roku: Karolina Żuk Skarszewska, Józefa Kamieńska i Marya Abafijowa.

Doktór Tadeusz ma, z Bronisławy Skolimowskiej: Bronisława i Ewę, a Wiktor, z Zofii Leszczyńskiej— Maryę. Leon żonaty z Zofią Ładomierską, a po Macieju, z Maryi Romerównej, pozostali: Kazimierz i Jadwiga.

Ci Krobiccy, zdaje się, że są herbu *Nowina*, a pisali się tylko z Rosprzy (M. D. Wąs.).

KROBICCY h. STRZEMIĘ. Pieczęć Jadwigi Krobickiej z 1578 r., zakonnicy w Starym Sączu przedstawia ten herb. Czy nie tego herbu była Anna Krobicka, żona 1-o v. 1669 r. Kaspra Zawadzkiego z Poręby, 2-o v. 1673 r. Jana Gajewskiego (Gr. Sandec. 131 f. 1323; 138 f. 323 i 132 f. 1636).

KROBICCY h. TARNAWA z Krobic, w powiecie sandomierskim, których właścicielami w drugiej połowie XV-go wieku byli: Paweł i Marek, bracia, tegoż herbu (Dług II f. 335).

Jan z Krobic, zganiony przez Mściszka z Siedlec, dowiódł 1415 r. w Wiślicy szlachectwa z ojca h. Tarnawa, z matki h. Ostoja, z babki ojczystej h. Łodzia. Ten sam, czy też inny Jan Krobicki, zganiony 1424 r. w Lublinie, przez Macieja z Suchodołów, ma nakazany dowód. Elżbieta Krobicka, dziedziczka Krobic 1578 roku (Paw.).

KROBIELEWSCY z Krobielewa, w powiecie poznańskim. Pozew Zatomskiego z 1388 r. o 19 grzyw. w Poznaniu wspomina, o niegdy Wincentym Kobielewskim. Dzieci Bieniaka pozwane 1391 r. przed sąd w Poznaniu, o 18 grzywien, z czwartej części Krobielewa (Leksz.).

z KROBIELIC, w województwie sandomierskiem. Spytek ze Szczeki skupił części Krobielic 1376 r., od Spytka, syna Boguszu z Krobielic, za 12 grzywien, 1378 r. od Wiszka, Pawła, Dobiesława, Marcina i Stachny, rodzeństwa z Krobielic, za 60 grzyw. i tegoż roku od Mikołaja i brata i siostry jego z Gołembiowa, za 20 grzyw. i umierając darował te części klasztorowi Cystersów w Koprzywnicy, którą to darowiznę potwierdzili krewni jego 1382 r. Klasztor ten w dalszym cią-

gu skupował resztę Krobielic: 1385 r. od Świąchny, wdowy Boguszowej z Krobielic i jej córki Hanki, za 60 grzyw; 1386 r. od Marcina, Tomka, Piotra, Wirzchosława i Grety, rodzeństwa z Krobielic, za 100 grzyw. i 1407 r. od Jadwigi i jej brata Przybka, za 30 grzyw., część znów od Piotra z Bogoryi 1391 r. (Bart.; KMP. I do IV; Bibl. Zam. Dypl.).

z KROBINA, w powiecie ciechanowskim, Sandek, podkomorzy ciechanowski, w latach 1431 — 1440, a inny Sandek, starosta ciechanowski, 1494 r.

KROBONOWSCY z Krobonoszy, potem Skrobonoszy, w ziemi chełmskiej. Abraham i Mikołaj 1484 r. Aleksy, Feliks i Maciej, 1533 r. Jan Krobonowski 1547 r. Jan, komornik ziemski chełmski 1571 r. Seweryn 1629 r. (Akta XIX i XXIII). Jan, dziedzic części Skrobonoszy, w chełmskiem, 1564 r. (Paw.).

z KROBOWA pisali się DRWALEWSCY h. PRZEROWA, na którym dziedziczyli, nazywając się czasem Krobowskimi (Paw.). W 1415 r. występuje w Warce Czader z Krobowa, który pewnie do rodu Drwalewskich nie należał.

KROBSCY h. ODROWĄŻ (Wittyg).

KROBSCY z Krobi, w poznańskiem. Rycerz Unęta z Krobi-Unięcina, miał synów: Tomka, kustosza poznańskiego, w latach 1287 — 1307. Tomasza, podkomorzego księżnej i Bogusława, plebana w Witomyślu, którzy sołtystwo w dziedzictwie swem, Krobi-Unięcinie, zamienili 1294 r. z Marcinem Kryspulem, na Oczkowice. Komes Sułek, dziedzic Krobi, świadek 1307 r., miał syna Mikołaja, który jako Mikołaj, zwany Sułkowicz, wieś swą ojczystą Crob-Sulconis (dziś Sułkowice pod Krobią), zamienia w Poznaniu 1335 r. z biskupem poznańskim, na Zawidowice i Warszówkę. Pietrasz senior Krobski, ma sprawę w Poznaniu 1396 r. Jakób z Krobi, w orszaku biskupa poznańskiego, 1440 roku w Zbąszynie (Pom. Dz. W Śr. XVI. 1097).

KROBSKI Jakusz, obecny 1418 r. na sądach w Brześciu. Pisał się on pewno z Krobi, w dzisiejszym powiecie lipińskim.

KROCHOWSCY z Krochowa, w powiecie rawskim. W 1579 r. dziedziczyli na Krochowie: Maciej Krochowski, Tomasz Krochowski i Hieronim, a na Szczukach Wielkich—Jakób Krochowski (Paw.).

Marcelian Krochowski, wspólnie z żoną, Katarzyna Łuszczykówną, otrzymali 1639 r. w dożywocie Ohibałowicze, w województwie witebskiem (Ist. Jur. Mat. XXIII). Maksymilian Krochowski, posiadacz Białawicz, w powiecie orszańskim, umarł przed 1657 r.

Jan podpisał, z ziemią rawską, elekcyę króla Michała. Ewa z Krochowskich, córka Wojciecha i Zofii z Turobojskich, żona 1-o v. Wojciecha Medyńskiego, 2-o v. Marcina Grzegorzewskiego, kwitowała 1784 r. z sumy Brzezińskiego (DW. 100 f. 651).

z KROCIC pisał się Jerzy Niemsta, starosta warszawski i łożniczy królewski 1580 r. (Zs. Warec. 12). Winno być nie z Krocic, a z Krzcięcic.

KROCŁOWSCY Stanisław i Piotr mieli podpisać, z województwem rawskiem, elekcyę Jana III-go. Będą to pewnie *Krochowscy.*

KROCZ Józef, strażnikiewicz orszański, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 roku (V. L.).

KROCZEWSCY rzadko KROCZOWSCY h. GRABIE z Kroczewa, w ziemi zakroczymskiej. Jest Kroczewo i pod Raciążem, na którym również pewnie ciż sami Kroczewscy dziedziczyli.

Świętosław, syn Stanisława z Kroczewa, 1413 r. na uniwersytecie krakowskim. Piotr z Kroczewa zeznał 1474 r. dział z bratem Janem z Gzów, na mocy którego otrzymał Kroczewo (M. 9 f. 46). Dobra Macieja z Kroczewa, w płockiem, uległy konfiskacie 1497 r. (Wierzb. II. 804).

Jan Kroczewski, żonaty 1-o v. ze zmarłą bezdzietnie 1502 r. Dorotą Podleską, wniósł 1508 r., do aktów ziemskich wieluńskich, akt z 1507 roku, zeznany w grodzie wieluńskim, którym nabył połowę Konopnicy, za 370 grzyw., od Mikołaja Konopnickiego. Prawdopodobnie syn jego, Andrzej, bo pisał się Kroczewskim z Konopnicy, a nawet Konopnickim, został wojskim wieluńskim 1510 r. Umarł 1543 roku.

Mikołaj Kroczewski, chorąży wyszogrodzki (przypuszczam, że winno być chorążyc), został cześnikiem ciechanowskim 1531 r., a podkomorzym zakroczymskim 1545 r. Jan, 1546 r. w Poznaniu. Ten sam Jan otrzymał 1556 r. ekspektatywę na wójstwo ciechanowskie (M. 87 f. 431). Piotr został wojskim liwskim 1556 r., a Stanisław, wojskim rawskim, 1557 r. Piotr był 1566 r. krajczym królewny Anny (M. 101 f. 43). Wojciech, sędzia ziemski zakroczymski 1557 r. Erazm, kuchmistrz koronny 1569 roku, podpisał unią Litwy z Koroną. Pan Wittyg pisze, że pieczęć jego przedstawia w szczycie hełmu nie pióra strusie, a charta w obroży.

Jan, dworzanin królewski, lustrator dóbr królewskich na Rusi, 1570 roku. Stanisław, także dworzanin królewski i takiż lustrator w tymże roku (AGZ. X. 1552, 1578 i 1582), sądzę, że to będzie jedna osoba o dwóch imionach, Jan Stanisław. Tenże Stanisław, dworzanin królewski już 1568 roku, właściciel Kroczewa 1576 r. (Paw.), na którym zapisał 1571 r. żonie swej, Reginie z Drohojowskich, córce Krzysztofa, 3 000 flor. (Gr. Przem. 37 f. 517; Zs. Przem. 29 f. 668). Sebastyan, kanonik płocki i warszawski 1558 r., umarł 1572 r., pochowany w Płocku (Star. Mon.).

Wojciech, z ziemi ciechanowskiej, elektor Władysława IV-go. Jan, kanonik płocki, sekretarz królewski, umarł 1647 r., mając lat 29. Pochowany przez braci w katedrze warszawskiej. Jan pozostawił córkę Ewę, żonę Jakóba Kisielnickiego, której mąż zapisał 1624 r. 1,500 flor. (Gr. Koln. 940 f. 68). Paweł, żonaty 1652 r. z Anną Wyszocianką (Perp. Czers. 11 f. 471) Ludwik Grabia Kroczewski, sprzedał 1680 r., część Kroczewa Strzałkowskiemu (Ibid. 13 f. 680). Maciej, żonaty 1694 r. z Franciszką Radzikowską (Ibid. 16 A f. 76).

Na Kroczewie, w powiecie raciąskim, dziedziczyli 1578 r. Wojciech, syn Jana *Kota*, Sebastyan i Andrzej *Ptasznik*, Paweł i Albert, synowie Jana (Paw.). Mikołaj z Kroczewa, zwany *Kot*, procesuje 1532 r. Ciecierską. Stanisław, syn Jana *Kota* Kroczewskiego, procesuje 1534 r. Grochowskiego. Adam *Kot* z Kroczewa, obwiniony 1540 roku, o zadanie ran (Płoc. Grodz. Wiecz. 1 f. 276; 2 f. 291 i 6 f. 193).

KROCZOWSCY rzadko KROCZEWSCY h. JASTRZĘBIEC, zawołania *Nagórą*, z Kroczowa, w powiecie radomskim. Rozdzieliwszy się na kilka gałęzi, brali przydomki: Zawiszów, Ptaszków i Maciejowiczów. Pasek Synowiec z Kroczowa, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie w Radomiu 1419 r., a stryjowie jego, Lasota z Włoch i Grot z Głuszcza, zaprzysięgli, że herb jego przedstawia *in clipeo babatum et crucem in babato*, zawołania *Nagorą* (Rad. Inscr. Decret. 2 f. 184).

Piotr z Kroczowa 1420 r., a Grzegorz 1428 r., świadczą w Radomiu przy wywodach szlachectwa z rodu Jastrzębiec Nagórę. Klemens z Kroczowa, wójt z Pogorzałego Stawu, zganiony przez Dziersława ze Stróży, dowiódł 1431 r. szlachectwo tegoż herbu i zawołania (Inscrip. Clen.). Grzegorz pozwał 1414 r. Stanisława z Dąbrówki, prawem bliższości, o ruchomości po synowicach swych Kochnie i Dorocie. Janusz świadczy 1415 r. na akcie uposażenia kościoła w Wielgiem. Wielisław 1444 r. w Radomiu. Jakusz, Wyszek, Piotr, Jakób i Jan z Wielkiego i Małego Kroczowa, mają 1444 r. sprawę o granice z Brzezinkami, z Janem ze Szczekocin. Maciej wziął 1466 r. w zastaw część Kroczowa od Jakóba. Mikołaj 1466 r., a Stanisław, 1470 r, mają sprawy w Radomiu (A. Radom.). Jan, syn Piotra, 1483 r. na uniwersytecie krakowskim. Dobra Małgorzaty, wdowy Kroczowskiej i syna jej, Stanisława w Wojciechowicach, w sandomierskiem, uległy konfiskacie 1497 r. za zaniadbanie służby wojennej (Wierzb. II. 1080).

Marcin Kroczowski, 1504 roku na sądach we Lwowie (AGZ. XVII f. 511). Barbara Zawiszanka z Kroczowa, sędzianka grodzka radomska, za Janem Potkańskim, w końcu XV-go wieku. Jan Kroczowski z Kroczowa, ma sprawę o zbiegów z Kochanowskiemi, 1552 r.

Mikołaj Kroczowski dziedziczył 1569 r. na Piotrowicach, w radomskiem, a Andrzej na Kaszowie, Woli Kaszowskiej, Gulinie, Jankowicach i innych tamże. W tymże roku współwłaścicielem Dużego Kroczowa był Jan *Zawisza* i Jakób *Ogon*, a Małego — Stanisław i Andrzej *Dziabłowie*, Józef i Paweł Ptaszkowicz i Mikołaj *Zawisza* (Paw.). Sanisław, Jan i Zofia, dzieci Pawła (Ptaszkowicza), dziedziczyły 1592 r. na Kroczowie.

Jan Ptaszek Kroczewski, syn Remigiana, zabezpieczył 1690 r. na Kroczowie sumę swej żonie, Teodorze Pilikównie (Perp. Czers. 14 B f. 46). Maciej Ptaszek Kroczowski podpisał, z województwem sandomierskiem, obiór Augusta II-go.

Stanisław Zawisza, syn Kaspra, pozostawił syna Jana Zawiszę Kroczowskiego, działającego w Lublinie 1606 r. (Wyr. Lub. 51 f. 659 i 60 f. 675; Zap. Lub. 16 f. 403).

Wojciech, Jan i Józef, synowie Walentego, dziedziczyli na Kroczowie 1598 roku (Wyr. Lub. 78 f. 310). Z nich Wojciech pozostawił syna Tomasza Zawiszę Kroczowskiego, podwojewodzego 1633 r., a podstarościego i sędziego grodzkiego radomskiego 1644 r. Tomasz nabył 1630 r. Myśliszowice (Zap. Lub. 33 f. 22). Za-

rzucił on Tynieckim nieszlachectwo, którzy takowe udowodnili i wyrokiem Trybunału lubelskiego skazany został na rok i sześć niedziel wieży. Z Anny z Jasieńca, pozostawił następujące potomstwo 1661 r.: Andrzeja, Franciszka, Kazimierza Abrahama, Mikołaja, Świętosława i Teresę Zawiszów Kroczowskich (Zap. Lub. 47 f. 409). W 1654 r. odstąpił synom swoim Myśliszowice i Piotrkowice (DW. 52 f. 610). Mikołaj Kroczewski, syn Melchiora, odstąpił 1649 r. sumę Kazanowskiemu (DW. 51 f. 732).

Abraham, Andrzej, Franciszek i Kazimierz, Zawiszowie Kroczowscy, wspólnie z ojcem Tomaszem, podpisali elekcyę Jana Kazimierza. Jan, z sandomierskiego, elektor króla Michała. W liczbie elektorów Augusta II-go z sandomierskiego, spotykamy: Franciszka, Marcina, Stanisława i Tomasza Kroczowskich.

Konstancya z Kroczowa, żona 1-o v. Stanisława z Wronowa Suliszewskiego, 2-o v. Franciszka Kierzkowskiego, procesowała 1712 r. Morsztyna, o Wierzchowisko:

Mikołaj Zawisza, syn Tomasza, część swoją na Wielkim Kroczowie, odstąpił 1699 r. Wojciechowi Maciejowiczowi Kroczowskiemu, synowi Krzysztofa (Gr. Radoms.). Ci Maciejowicze dziedziczyli również 1569 r. na obu Kroczowach (Paw.). Mikołaj, żonaty z Maryanną Janiszowską, córką Samuela, miał syna Walentego, ożenionego z Zofią Gnatowską, z której: Walenty, Wojciech, Szymon, Józef i Klemens Andrzej, wylegitymowani ze szlachectwa 1796 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Byli oni dziedzicami Słochini, część której, Walenty i Klemens, zmarli 1813 r., przekazali braciom swoim: Szymonowi, Wojciechowi i Józefowi. Ten ostatni umarł 1826 r., zapisując te dobra córkom swoim naturalnym, Ksawerze i Joannie, z Ewy Chodzińskiej alias Sikocińskiej, urodzonym. Po Wojciechu zaś, z Róży Rykaczewskiej, zmarłej 1816 r., pozostali: Józef, Wojciech, Michał, Maryanna Joanna Petryńska i Teresa (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

Adam, Jan i Paweł Kroczowscy, elektorowie Stanisława Augusta. Adam, Felicyan, Hiacynt, Kazimierz, Andrzej i Ludwik, 1770 roku współdziedzice Kroczowa.

KROCZYŃSCY h. GRABIE, czy nie z Kroczyny, w powiecie kościańskim. Wojciech Kroczyński, współdziedzic Kaszewa Podsędkowego, w orłowskiem, 1576 roku (Paw.). Jan Kroczyński ze Skoroszewic, burgrabia grodzki kościański 1608 roku (Zap. Lub. 17 f. 229). Wawrzyniec Kroczyński, podczaszy żmudzki 1764 r., elektor Stanisława Augusta. Potomkowie jego: Władysław Andrzej i Henryk Jan, synowie Andrzeja, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 rokiem.

KRODNEROWIE. Kasper Krodner, subdelegat i susceptant grodzki sandecki 1753 r. (Gr. Biec.). Kaspra kwitował 1766 r. Kossecki w grodzie sandeckim (Ks. 163 f. 23).

KRODZKI Wojciech, chorąży i poseł powiatu radziłowskiego, co miał podpisać elekcyę Augusta II-go, to *Skrodzki*.

KROGEROWIE v. KROGIEROWIE h. KOŚCIESZA. N. Kroger, komendant w Dziśnie, 1665 r. (Ist. Jur. Mat. XXVI). Michał, sędzia grodzki orszański, w latach 1765—1774, chorąży orszański, w latach 1771—1774.

Piotr Krogier, żonaty z Klementyną ks. Lubomirską, córką ks. Franciszka Ksawerego. Separowana z nim, zmarła w klasztorze Brygidek w Dubnie, w początku XIX-go wieku.

Onufry Kroger legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim lwowskim. Patrz *Krojer*.

KROGULECCY h. JUNOSZA z Krogulczy, w powiecie radomskim Mikołaj z Krogulczy wziął 1442 r. w zastaw część w Kowali, a Jan nabył 1472 r. część Parznic (A. Radoms.). Andrzej dziedziczył 1508 r. na części Krogulczy, a Mikołaj Krogulecki, na części Parznic i Sycyny (Paw.). Mikołaj, żonaty był z Zofią Zasadówną Strzałkowską, 2-o v. 1522 r. żoną Piotra Kochanowskiego. Jakób Krogulecki, podstarości radomski, w latach 1522—1525. Dorota, żona Dobiesława Kochanowskiego z Garbatki 1527 r. Zygmunt odstąpił 1545 r. Kochanowskiemu, zastawę swoją w Długojowie. Córce jego, Krystynie, wdowie po Andrzeju Chamcu ze Slatyna, sprzedali 1591 roku Komorowscy, część Gródka (Zs. Bełs. 24 f. 719).

Mikołaj Krogulecki, na dworze Buczackich 1468 r. we Lwowie. Jan, 1491 roku na sądach we Lwowie. Klemens, za pieniądze żony Małgorzaty, 117 zł. węg., wziął w zastaw Kolinie od Pawła Koli, w latach 1486 — 1487. Tenże Klemens Krogulecki, na sądach grodzkich lwowskich, 1502 r. Maciej, podstarości żydaczowski 1569 r. Sebastyan dziedziczył 1578 r. na części Rzemieniowa, w ziemi lwowskiej (Paw.).

Maciej, podstarości urzędowski 1603 r., żonaty z Zofią z Chamców. Syn jego, Krzysztof, zeznał 1630 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Trembińskich (Zap. Lub. 14 f. 42 i 33 f. 374). Annę ze Strzyżowa, wdowę po Macieju i synów ich, Jerzego i Jana, pozwali 1634 r. Firlejowie o szkody (Woł. V B f. 864). Wojciech otrzymał 1601 r. sołectwo w Rajbrodzie (Gr. Sandec. 109 f. 191).

Stanisław wziął 1624 r., wspólnie z Broniowskim, w zastaw od Siemieńskiego, miasto Dobrowodę z 4-ma wsiami (AGZ. X. 3513). Mikołaj otrzymał od hetmana Sobieskiego Gąsiorowszczyznę, w starostwie kałuskiem. Król mu potwierdził to nadanie 1672 r. (AGZ. X. 5326 i 5357).

Fabiana i siostrę jego, Zofię Janowę Sułkowską, pozwał 1696 r. Świechowski o krzywdy (Gr. Żydacz. 79 f. 401). Jan, z województwem ruskiem i Jan i Mikołaj na Czestyłowie, łowczy żydaczowski, z ziemią halicką, podpisali elekcyę Augusta II-go. Tęż elekcyę podpisał, z ziemią nurską, Mikołaj, stolnik żydaczowski. Kazimierz został podczaszym trembowelskim 1752 r., z którego to urzędu rezygnował 1766 r.

Sebastyan, właściciel części Parznic, Stanisław i Tomasz, części Krogulczy i Rajca, Zygmunt, części Ociesca i Długiego, a Jan, posesor Łazik 1569 roku (Paw.). Krzysztof, Grzegorz i Sebastyan, synowie Sebastyana, 1590 r., a Stanisław, żonaty z Konstancyą, 1589 r. w Lublinie (Wyr. Lub. 41 f. 550 i 35 f. 71). Stanisław z żoną Ewą, dziedziczyli na Kończycach, w radomskiem, 1569 r. Syn jego Jan, dziedzic na Kończycach i Parznicach 1597 r. i córka Barbara (Wyr. Lub.

69 f. 326 i Zap. Lub. 8 f. 833). Jan, dziedzic części Kawca, w szczyrzyckiem, 1581 r. (Paw.). Stanisław podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Marcina i Zofii Kroguleckich córki: Agnieszka, 1-o v. 1636 r. za Aleksandrem Morsztynem, późniejszym wojewodą wendeńskim, 2-o v. za Mikołajem Skarbkiem Borowskim, 1665 r., Zofia, za Stefanem Dembińskim na Bugaju 1659 roku (Gr. Krak. 276 f. 517 i 521) i trzecia N., za Andrzejem z Chorągwicy Łodzińskim, której syn brał 1679 r. spadek po Dembińskiej. Katarzyna z Kroguleckich i mąż jej, Adam Włodkowski, pisarz żup wielickich, zawarli 1649 r. kontrakt z Morsztynami (A. Krak.).

Mikołaj, koniuszy królowej, nabył 1686 r. od Ołtarzewskiej, wójtostwo nizankowskie, w ziemi przemyskiej (M. 240 f. 21 i Sig. 14 f. 38). W 1688 r. został podstolim mielnickim. Grzegorz, żonaty 1695 roku z Zofią Białobrzeską, wdową po Zbigniewie Duninie Wąsowiczu z Taczewa (Tryb. Krak. Fasc. 48). Jan pozwał 1707 r. Zawadzkich, o zabór ruchomości i summ, pozostałych po Mikołaju Kroguleckim (Gr. Lwows. Fasc. 13 f. 1397).

Ignacy, syn Stanisława i Teofili Kościńskiej, wnuk Jana i Heleny Łychowskiej, a prawnuk Stanisława i Elżbiety Ramułtównej, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim.

KROGULECKI h. DOLIWA Jan, podstarości czorsztyński 1564 r. (Wittyg)

KROGULSCY przydomku *Sieczka*. Szymon Krogulski, syn Michała i Zofii z Komeckich, pozostawił, z Anny z Michałowskich: Marcina, żonatego 1738 roku z Maryanną Bułatówną Grabowiecką i Szymona, po którym, z Zofii Bułatównej Grabowieckiej: Jan, ur. 1780 r. i Jan, ur. 1783 r., dziedzice części Przerośli i Isakowa, wylegitymowani ze szlachectwa 1809 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

KROJEROWIE v. KROYEROWIE. Tomasz, starosta kiwilski 1715 r., miał czterech synów: Adama, Piotra, Michała i Antoniego. Adam, starosta wzbedzki, stronnik Augusta III-go 1733 r. (Oblig. Warsz. 49 f. 609) i brat jego Piotr, zmarli bezdzietnie. Michał po ojcu był starostą kiwilskim 1747 r., pisarzem Trybunału głównego litewskiego 1750 r. Inny Michał, towarzysz pancerny, któremu konstytucyą z 1775 r., nakazano wypłacić 2,000 flor. (V. L. VIII f. 133).

Matuszewicz w Pamiętnikach pisze, że Żaba, kasztelan połocki, ożenił się z wdową Krojerową, której córka, dziedziczka Giełwan, żona Marcinkiewicza, koniuszego upitskiego, zmarła bezdzietnie, a mąż jej godzi się 1745 r. o spadek ze świekrą. N. Kroyer, stolnik parnawski, umarł 1736 r. Zdaje mi się, że to będzie to samo, co *Kroger*.

[KROKISIUS Jan Fryderyk, sekretarz królewski i sekretarz miasta Malborga, został 1767 r. pisarzem publicznym królewskim (Sig. 32).]

KROKOCCY h. KORAB' z Krokocic, w powiecie szadkowskim. Jan z Krokocic 1420 r., a Jakób *Czarny* z Krokocic 1453 r., świadczyli w Sieradzu z h. Ko-

rab' (Łag.). Jakób Krokocki wziął 1453 r. w Sieradzu w zastaw, część Woli Bałuckiej od Otockiego, a 1463 r. nabył część Bałucza od Korablewskiego. Jan Krokocki, bratanek rodzony Eufemii, żony Jaśka z Kobierzycka, 1456 r. (Gr. Sieradz. 11 f. 365). Jakób, prokurator grodu sieradzkiego, w latach 1456—1470. Mikołaj Krokocki, w sądzie grodzkim sieradzkim, 1494 i 1499.

Jakób, syn Mikołaja, na uniwersytecie krakowskim, 1488 r. Jan, żonaty z Jadwigą z Głowaczyc, dziedziczył 1476 r. na Wielkim Kobierzycku (Gr. Sieradz. 19). Krokocki i Dziwisz, dziedzice Krokocic 1511 r., a Dzierżkowie, Stanisław i Andrzej, dziedziczyli na Krokocicach i Woli Krokockiej, 1552 r. Anna z Krokockich, za Piotrem Piotrachowskim, 1630 r. w Szadku.

KROKOWIE, których herb przedstawia tarczę dwudzielną. W prawej połowie błękitnej—jednorożec biały wspięty, w lewej połowie czerwonej — grabie do góry wystawione. W szczycie hełmu dwa czarne skrzydła, między któremi takiż jednorożec.

Anna Krokówna, matka Reinholda Heindensztejna. Krok, syn Kroka, opiekun 1233 r. dzieci Krystyna Piotrkowicza. Krok Krokowicz, z synem Tomaszem, darowali biskupowi pruskiemu Kosobudy, pod Radzynem (Kętrz. f. 105 i 317). Jerzy Krokow obrany opatem oliwskim 1500 r., umarł 1504 r.

KROKOWSCY h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu złotem — pod dwiema liliami błękitnemi rzędem, trabkę myśliwską czarną, z takimże nawiązaniem, w złoto oprawną, barkiem na dół, wylotem w prawo, na dwóch czarnych nogach ptasich, ze złotemi szponami. W szczycie hełmu dwie złote ręce, w łokciach zgięte, do góry wzniesione (Ostr. 1593).

Olbracht Wickerode, przybyły z Frankonii, osiadł pierwszy w Prusiech 1232 r., gdzie syn jego, Franciszek, nabywszy Krokowo na Pomorzu, z Krokowa pisać się począł. Syn tego ostatniego, Gneomar (Gniewomir), otrzymał 1288 roku, od ks. Mestwina, Jedldzin i Wysokę, leżące obok Krokowa. Do dóbr dziedzicznych po ojcu, Krokowa, Minkowic i Glinek, i nadanych mu przez księcia, otrzymał jeszcze Gneomar od tegoż księcia Gościn. W 1300 r. Piotr Krokowski, dziedzic Krokowa, miał tam budować kościół. Jan otrzymał 1339 roku od W. Mistrza 11 włók w Krokowie.

Petschze Piotr von Krockow, 1382 r. ławnik sądu ziemskiego ostrodzkiego (Kętrz. f. 599). Nicze, stolnik z Osłanina, za zgodą synów swoich: Jana i Tymana, dobra swoje Krokowo, Będargów, Błądzików i Osłanin, częścią darował, a częścią sprzedał 1417 r. Kartuzom w Kartuzach i wstąpił do ich zakonu. Mestwin, dziedzic Krokowa, Gościnina i Wysokiej 1425 r. W 1453 r. komtur gdański opuścił czynsz Jerzemu von Wickerode, dziedzicowi Krokowa, Gościnina, Glinek i Minkowic.

Wawrzyniec Kaszuba Krokowski, dworzanin królewski, otrzymał 1488 r., po Pawle Rosickim, dobra Rosice, Strzeszewo, Borkowo i Poraszyno, a 1493 roku Sawulin, od ks. Bogusława Pomorskiego. Zginął 1496 r. na Bukowinie, a za pozwoleniem królewskiem z 1497 r., dozwolono jego dzieciom odstąpić Kielię i Czissów, w powiecie gdańskim, Szpotowi, Bossów i Bestenhayn, Vitowi Weulsdorffo-

wi, a Basilię — Bażyńskiemu (Wierzb. II. 1119, 1120 i 1121). Synowie jego: Jan i Jerzy.

Reinhold, syn tego ostatniego, starosta połągski, kretyngski i gorzdowski 1565 roku (M. 189 f. 303). Reinhold, rotmistrz, obierał plenipotentów 1594 roku (M. 343 f. 2).

Leonard, dziedzic Krokowa 1583 r. Ernest, sędzia ziemski pucki 1624 r., żonaty z Anną Konopacką, kasztelanką chełmińską, miał przyjmować u siebie w Krokowie Zygmunta III-go, gdy ze Szwecyi wracał. Syn jego, także Ernest, otrzymał od tegoż króla prawo łowienia ryb w morzu.

W XVII-m wieku żyli bracia Gniewomir Reinhold i Marcin Dymitr. Pierwszy z nich, sędzia ziemski bytowski i pułkownik królewski, nabył 1637 r. dobra Kurau (Curau) ze wsiami Vitemberg i Zakentzin, ze starostwa lemburgskiego, od Borcha, w roku następnym, wspólnie z żoną, Brygidą Heynówną, otrzymał konsens królewski, na odstąpienie wsi Kossowe nowe i Bissau, w województwie pomorskiem, synowi Jerzemu Ernestowi (M. 182 f. 259; 183 f. 121 i 185 f. 104). Rodzice Brygidy odstąpili im 1633 r. wsie Bissowę i Bastenhagen, w województwie pomorskiem (M. 180 f. 57). Za konsensem królewskim z 1639 r., nabyli oboje małżonkowie starostwo lemburgskie od Denhoffa, które im król oddaje na lat 24 (M. 186 f. 192 i 204). W 1640 r. otrzymali ciż małżonkowie konsens królewski, na odstąpienie Bissowy małżonkom Krauz, a 1641 r., na odstąpienie wsi Bessin czy Bzin i Prusau, w powiecie puckim, synowi Jerzemu Ernestowi (M. 185 f. 274 i 186 f. 267). Drugą żoną Gniewomira Reinholda była Ermuta Gottbergówna, która, po jego śmierci, otrzymała 1646 i 1649 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa lemburgskiego bratu mężowskiemu, Marcinowi Dymitrowi i żonie jego, Weronice Natremerównie (M. 189 f. 527 i 192 f. 15). W tymże 1649 r. otrzymała znów nowy konsens, na odstąpienie tego starostwa Reinholdowi Krokowskiemu i żonie jego, Katarzynie (M. 191 f. 370).

Gniewomira Rejnholda, z pierwszej żony, syn Jerzy Ernest, sędzia ziemski pucki 1647 r., a prawdopodobnie z drugiej, bo dużo młodszy od pierwszego, Joachim Ernest (M. 201 f. 367), także sędzia ziemski pucki 1672 r., posiadacz, wspólnie z żoną, Kordulą Anną Cyremberkówną, wsi Bzina i Prussau (M. 209 f. 564). Joachim Ernest musiał otrzymać starostwo parchowskie, bo wdowa po nim, Kordula i synowie jej, Joachim Ernest i Teodor Bogusław, otrzymali 1704 r. pozwolenie królewskie, na wydzierżawienie tego starostwa Jezierskiemu (Sig. 16).

Teodora, córka Joachima Ernesta i Cyremberkówny, otrzymała 1673 roku konsens królewski, na odstąpienie starostwa baldemburgskiego (Sig. 12 f. 63). Starostwo parchowskie, konstytucyą sejmową z 1667 r., oddane było Krokowskim, na cztery dożywocia.

Po Joachimie Erneście, otrzymał to starostwo Teodor Bogusław, który został kasztelanem gdańskim 1724 r., a umarł 1725 r. Po nim otrzymali je 1725 r., na trzecie dożywocie, Joachim Ernest i żona jego, Anna Kordula ze Słubickich (Sig. 20). Po śmierci ich, na czwarte dożywocie, otrzymali to starostwo 1728 r., Antoni Ciecholewski i żona jego, Ida z Krokowskich, pewnie córka poprzednich (Sig. 20).

Henryk z Krokowa, 1315 r. w orszaku margrabiego brandeburskiego. Ruland, syn Mikołaja de Wykeraw, na uniwersytecie krakowskim 1452 r. Wawrzy-

niec, obrany 1549 r. biskupem kamieńskim, ale dla braku zdrowia nie przyjął tej godności.

Teodor Jakób, dziedzic Rosic 1639 r. Elżbieta z Krokowa, 1626 r. żona Rafała z Łabiszyna Latalskiego. Kostancya z Pogorzelskich, wdowa po Reinholdzie z Krokowa, otrzymała 1666 r. list żelazny w sprawie z Chrząstowskim, prowadzonej od 1661 r. w grodzie brańskim (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 37). W 1672 r. ustanowioną została opieka nad ich synem Janem (Sig. 12 f. 130).

Ernest, sędzia ziemski pucki, Franciszek Henryk, Jerzy i Jerzy Reinhold, z województwa pomorskiego, elektorowie króla Michała. Gneomar Wawrzyniec, starosta (a pewniej staroście) parchowski, rotmistrz powiatu mirachowskiego i Mikołaj, podpisali, z województwem pomorskiem, elekcyę Augusta II-go.

Elżbieta Karolina, 1725 r. żona Michała Antoniego Pierzchy (Sig. 20).

Ernest Bogusław, sędzia ziemski pucki, stronnik Augusta III-go, żonaty 1743 r. z Ludwiką z Felkierzambów (DW. 70 f. 1001 i Oblig. Warsz. 49 f. 610). Karol von Krokow, major regimentu konnego, koniuszego koronnego, został 1766 roku podpułkownikiem tegoż regimentu (Kancl. 31 f. 51).

KROKOWSCY h. ŚLEPOWRON skąd by wyszli, nie jest wiadomem. Spotyka się ich w województwie ruskiem i podolskiem. Marek Krokowski ma 4,000 flor. u Drohojowskiego, 1601 r. Ten sam pewno Marek, zaślubił 1609 r. Katarzynę Kosmowską.

Niemcewicz kwitował 1663 r. we Lwowie Erazma Krokowskiego, dzierżawcę obu Lubieni i żonę jego, Katarzynę z Zawadzkich, 1-o v. Łukaszowę Brumińską (Gr. Lwows. 236 f. 604 i 240 f. 1920). Jerzy podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę Augusta II-go.

Herb Ślepowron.

Jakób zawarł 1727 r. kontrakt z Morsztynem. Jan, dziedzic Psar, w sandomierskiem, 1728 r. (Gr. Lwows.). Jan został cześnikiem owruckim 1731 r. Stanisław, sędzia kapturowy lwowski 1733 r. Dominik, miecznik czerwonogrodzki, 1729 r., łowczy podolski 1744 r. i sędzia grodzki kamieniecki 1745 r., został 1748 r. sędzią ziemskim kamienieckim, a 1783 roku kasztelanem buskim. Umarł 1785 r. Z Teresy Zofii Łomżyńskiej, pozostawił: Ignacego, ur. 1749 roku w Ułaszkowcach, Elżbietę Salomeę, ur. tamże 1751 r., Julie Joannę, ur. 1753 r., syna N., zmarłego 1754 r. i Józefatę Teresę, ur. 1755 r., zmarłą w Zalesiu 1759 r. (metr. w Jagielnicy). N., podwojewodzy podolski, 1769 r.

Helena z Krokowskich, wdowa po Józefie Konstantym Łosiu, staroście ostryńskim, spisała 1777 r. inwentarz majątku, po nim pozostałego (AGZ. X. 7428). Ksiądz Maciej, gr.-kat. paroch w Wyszatyczach 1797 r. i Józef, dziedzic cząstki w Czajkowicach, bracia rodzeni. Józef umarł 1816 r., zostawiając, z Teresy Moczulskiej: Judytę Czaykowską, Józefę, 1-o v. Łękawską, 2-o v. Czaykowską, Jana, żonatego z Joanną Trunko Czaykowską i Tobiasza, ur. 1797 roku (A. Lwow. For. Nob.).

Bogusław, syn Jana i Franciszki Spendowskiej, 2-o v. Mikołajowej Chłopickiej, wnuk Macieja i Anny Dalkowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim lwowskim.

Marcin umarł 1807 r. w Morańcu, pozostawiając, z Magdaleny Łojewskiej: Józefa, Hipolita, Wojciecha, Michała i Dionizego, pod opieką brata swego Szymona (Ibid. M. D. Wąs.).

Franciszek, syn Grzegorza i Joanny z Krassowskich, sprzedał 1788 r. części dóbr Łopieni-Zyski i Łopieni-Szelągi, Jakóbowi i Janowi Krokowskim, synom Mateusza i Agaty Ściekliczanki (Wścieklica?), braciom swoim stryjecznym (DW. 104 f. 300). Maryanna, żona Jana Bieleckiego, 1791 r. w Czortkowie. Michał, żonaty 1776 r. z Maryą Kobielską. Eleonora z Daszkiewiczów Krokowska, 1797 r. w Galicyi. Honorata Krokowska, zwana podstolanką kijowską, dziedziczka na Kitajgrodzie, wyszła 1785 r. za Macieja Kośmińskiego, majora b. wojsk polskich, zmarłego 1835 r.

Adam i Tadeusz Krokowscy, synowie Tomasza, tytułowanego stolnikiem kijowskim i Maryanny z Kaczkowskich, sprzedali 1791 r. Modzelewskiemu, część Kochajowiec (DW. 107 f. 54). Adam, szambelan dworu polskiego, żonaty 1796 r. z Anną Karwicką, wdową po Libiszowskim (Zs. Radom.). Pewnie taż Anna z Wólki Karwickiej Krokowska, 1798 r. w Drzewicy.

Władysław Kazimierz, syn Leopolda i Piotr Aleksander Adam, syn Feliksa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Marcin z dziećmi: Konstantym Janem i Maryą Eweliną, Wincenty z córką Małgorzatą Alfonsą i Jan, synowie Piotra Pawła, wnukowie Michała, prawnukowie Jana, 1848 r., a Wiktor Aleksander Konstanty, syn Konstantego Jana, 1878 r. i Aleksander Tomasz i Teodor Antoni, synowie Jana, 1865 r.

Jan i Michał Augustyn, synowie Macieja, wnukowie Franciszka, prawnukowie Michała, 1844 r.

Erazm Antoni z synami: Olimpiuszem Feliksem, Gorgoniuszem Maryanem i Dominikiem Faustynem i Aleksander Mikołaj z córkami: Ludwiką Zofią Zuzanną i Zuzanną Feliksą Anną, synowie Tadeusza, wnukowie Tomasza, prawnukowie Jana, 1842 r., a Alfons Aleksander, syn Dominika Faustyna, 1868 r. Żoną tego Dominika była Eugenia Darowska, a córką ich Jadwiga.

Józef, pełnomocnik hr. Karola Lanckorońskiego, ur. 1838 r. w Tarnawcach, z zaślubionej 1862 r. Agaty Linkównej, ma: Stanisława, doktora praw, adwokata w Czortkowie, ur. 1863 r., Franciszka Kazimierza, ur. 1864 r. i N. zamieszkałego w Sassowie.

Metropolitą kijowskim prawosławnym był w latach 1709 — 1718 Joazaf Krokowski. Czy z tej rodziny pochodził, nie jest mi wiadomem.

KROKWIŃSKI Stanisław otrzymał szlachectwo na sejmie 1775 roku (V. L. VIII f. 169).

z KRÓLEWKOWIC Stanisław, pełnomocnik rządcy Chodorowskiego z Brzozdowiec, 1446 r. we Lwowie (AGZ. XIV. 1829—1830).

KROLEWSCY h. STRZEMIĘ z Krolowic, dawniej zwanych Królewicami, w powiecie wiślickim. Dionizy, Leonard i synowie zmarłego ich brata Krystyna: Andrzej, Sulisław, Włościbor, Henryk i Wirzchosław z Modarów, zamienili 1370 r. wieś swą Modary (dziś Niedary) z królem Kazimierzem, na Królewiec. Pod tą samą datą daje im król i Janowi i synowcom jego, Mikołajowi i Cztanowi, prawo niemieckie dla Królewic (KMP.).

Z nich Sulisław v. Sułek z Modaru, pisarz publiczny 1366 r., kanonik krakowski i archidyakon sandomierski 1383 r., kanclerz biskupi 1396 r., umarł 1397 roku, Włościbor, v. Włostek z Modaru, kanonik krakowski i pleban z Podgrodzia 1386 r., umarł 1398 r. Henryk z Królewic, w latach 1383—1390, ma różne sprawy w Krakowie, a nie nazwane z imienia dzieci jego, procesują 1396 roku Jana z Smiłowic.

Sułek z Królewic, występujący w aktach krakowskich, w latach 1386 — 1399, ożeniony z córką Piotra z Łuczanowic i Donatkowic, miał synów: Jaśka, Andrzeja i Wojciecha, którym dziadek oddał 1397 r. w posagu ich matki część Pławowic. Jasiek 1379 r., Miczek 1399 r., Tomisław v. Tomasz, żonaty z Kachną, wdową po Piotrze z Lekszyc, 1386 r. (St. Pr. P. Pom. VIII).

Herb Strzemię.

Stanisław z Królewic h. Strzemię, świadczy 1424 roku przy wywodzie szlachectwa. Tomek, żonaty z Elżbietą 1441 roku. Jan Krolewski z Krolewic, ma 200 grzyw. u Zdziebora z Swieradzic 1459 r. (Helc. II). Tego Jana wymienia Długosz, jako dziedzica dwóch trzecich części Krolewic (Lib. Benef.). W 1497 r. nadał mu król skonfiskowane dobra Jakóba, posesora w Królewicach (Wierzb. II. 955). Stanisław Królewski, świadczy 1525 r. przy rozgraniczeniu Topoli i Kobylnik.

Jan, Andrzej, Feliks, Katarzyna i Barbara, rodzeństwo, dziedzice Krolewic, procesowali 1508 r. Stanisława Białkowskiego z Białkówki (Zs. Pilzn. 3 f. 451 i 21 f. 189). Jan dziedziczył 1536 r. na części Białkówki, gdzie posiadał pół łana i 30 groszy dochodu z karczmy. Tenże Jan posiadał 1508 r. cząstki i w Proskach i Mistrowicach (Paw.).

Andrzej Krolewski z Bolmina, żonaty 1525 r. z Anną, córką Andrzeja Dembińskiego, sprzedał Bolmin 1527 roku (Gr. Chęc.). Krzysztof był 1578 r. posesorem części Jurkowa. Piotr, dziedzic Kolosów 1578 r., miał córkę Jadwigę, 1595 r. żonę Jana *Jedynaka* Morsztyna, dziedzica Strzelec i Sędziszowic. Felicya Krolewska ma 1569 r. 600 flor. u Wielogłowskich. Feliks Krolewski, dziedziczył na Krolowicach 1579 r. (Paw.). Jan, dziedzic Owczar i Głuchowa, umarł 1613 r.; pochowany w Busku. Hieronim kwitował 1617 r. w Krakowie Morsztyna.

Andrzej Krolewski odstąpił 1616 r. Tyzenhauzenowi, prawa swe do dóbr Mojza i Stachelberk (DW. 45 f. 677). Piotr, syn Hieronima z Krolewic, zeznał 1651 r. zapis dożywocia z żoną, Anną z Suchodolskich (Gr. Bełs. 68 f. 439). Ewa z Krolowic, za Aleksandrem Świegoń-Zawadzkim 1654 r. (Zs. Przem. 132 f. 1147; 157 f. 599; Gr. Lwows. 131 f. 616). Mikołaj, podczaszy brzeski-litewski, wspólnie z żoną, Zofią Cychrowską, odstąpił 1696 r. pewne prawa Czosnowskiemu (DW. 59

f. 627). W 1699 r. otrzymał nominacyą na podczaszego warszawskiego, ale widocznie nie doszła do skutku, bo pozostał podczaszym brzeskim. Z ziemią warszawską i z ziemią nurską, podpisał elekcyę Augusta II-go. Syn jego Józef, córki: Ludwika i Anna.

Józef, kapitan gwardyi królewskiej, otrzymał 1713 r. pozwolenie, na odstąpienie wsi Grabiny, alias Niemcowej - Woli, seu Dobroszyna, Mikołajowi Wayglowi, majorowi dragonów. W 1714 r. był już zakonnikiem, pod imieniem Adolbranda i sprzedał ojcu swemu schedę, przypadłą na niego po matce, we wsiach Krusze-Borki i Pianka (DW. 62 f. 425 i 432).

Ludwika wyszła za Ignacego Bąkowskiego, chorążego pomorskiego i sprzedała 1732 r. Krusze-Borki Stanisławowi Sobolewskiemu, a Anna była żoną Stanisława Czosnowskiego, wdowa po nim 1728 r. (DW. 67 f. 311 i 68 f. 455).

KROLICCY. Krzysztof Krolicki, żonaty z Teresą Jaworską, współwłaścicielką Dworów, miał córkę Helenę, żonę Józefa Załuskowskiego. Kwitowała ona Jaworskich z sumy, 1774 r. (Gr. Oświęc. 44 f. 97).

KRÓLIKIEWICZOWIE h. KNUT (Ostr. 1366). Antoni Krulikiewicz, z województwa sandomierskiego, elektor Stanisława Augusta, zwykle pisany w aktach Królikiewiczem, tytułowany łowczym mozyrskim 1774 roku, a następnie łowczym mielnickim, z Joanny Lasockiej, miał syna Jana, 1793 r. chorążego kawaleryi narodowej, a 1796 r. porucznika wojsk koronnych, który w tym ostatnim roku nabył Jasionę, od Domańskiego (DW. 109 f. 328; 111 f. 1161 i 112 f. 355; Perp. Czers. 34 f. 471).

Napoleon Leon Władysław i Marceli Adam Walenty, synowie Jana, Królikiewiczowie, legitymowali się ze szlachectwa z h. Knut w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku, a znów potomkowie Antoniego Krulikiewicza, mianowanego 1763 r. łowczym mielnickim (Herb. Król.), Feliks i Tomasz, synowie Rafała i Stanisław, syn Feliksa, Krulikiewiczowie, z h. Jasieńczyk, w latach 1851 — 1853.

Kazimierz i Adam, urzędnicy 1791 r. w sądach marszałkowskich, dzierżawili 1793 r. Sielec i Odolany (Perp. Czers. 42 f. 465). Jan, burgrabia grodzki nurski, w latach 1785 — 1790, wraz z żoną, Julianną Łukasiewiczówną, wprowadzony 1793 r. do Dobiesza i Sierzchowa, w ziemi czerskiej. W 1787 r. był instygatorem Trybunału koronnego lubelskiego (DW. 103 f. 174 i 497; 106 f. 93; Perp. Czers. 40 f. 507).

Ewa z Królikiewiczów Walentowa Grabowska, 1793 roku (Perp. Czers. 42 f. 294). Adam Królikiewicz, archidyakon katedrąlny warszawski, ur. 1752 roku, umarł 1827 r. On pewno, ksiądz Królikiewicz, dyrektor duchowny korpusu kadetów, rehabilitowany na sejmie 1793 r.

z KRÓLIKOWA, w wójewództwie kaliskiem, pisała się jedna gałąź Zarembów. Andrzej Zaremba, biskup poznański, syn Szymona, kasztelana gnieźnieńskiego, czyniąc 1304 r. darowiznę kościołowi swemu poznańskiemu, darował przy tem bratu swemu, komesowi Wawrzyńcowi i bratankom swoim, po drugim bra-

cie Abrahamie, Jankowi, Abrahamowi i Gotpoldowi, dobra Czermin, Skrzypno, Wolę i Ambrożkowice. Z braci biskupa:

Wawrzyniec z Królikowa, zamienił 1320 r. w Żninie z arcybiskupem wieś swą Miecierzyn na Pątnowo, blisko Konina i 10 grzywien. Syn jego także Wawrzyniec, zwany Zaremba v. Zarembka, dziedzic Królikowa 1333 r., przenosi wieś swą Janików z prawa polskiego, na prawo niemieckie i w tym celu sprzedaje sołtystwo w tej wsi nowym sołtysom, a 1335 r. potwierdza zamianę uczynioną przez ojca i zrzeka się Miecierzyna. W 1352 r., jako kasztelan lędzki, podpisuje razem z Jarkenboldem, synem Sędziwoja z Pątnowa, zapewne bratankiem swoim, konfederacyę zawiązaną w Poznaniu, 1362 r. sprzedaje część Wielkiego Wrąbczyna opatowi Lędzkiemu, a 1364 r. młyn, zwany Czartów młyn nad Wełną, proboszczowi Trzemeszeńskiemu, w końcu 1369 r. został kasztelanem poznańskim, 1372 roku nabył Kąty i Radlin z Grodziskiem, Przekopami i Ostrowem, pod zamkiem Żerkowem, za 300 grzyw. od Langwara i Marcina z Kątów, żył jeszcze 1377 r. Synem jego był pewno Andrzej Zaremba z Żerkowa i Radlina, kasztelan sremski w latach 1377 — 1388, którego wdowa, Małgorzata Żerkowska, ma nakazane 1411 i 1412 r. przez sąd kaliski zwrócić wieś Kąty Andrzejowi Onszowi (KWP. i Pis. Dz. Pol. IX.).

Mikołaj z Królikowa, kasztelan rogoziński, w latach 1378 — 1388, kasztelan gnieźnieński, w latach 1393 — 1395, żonaty 1387 roku z Mścichną z Koźla (Łęcz. I), otrzymał 1394 r. od króla w 100 grzywnach, wieś Cekowo (KWP.), umarł 1395 roku.

Jan z Królikowa, kasztelan santocki, w latach 1392 — 1393, a śremski, w latach 1398 — 1399, żonaty z Machną z Koźla, siostrą Mikołajowej z Królikowa. Obie siostry zyskały 1387 r. na braciach swoich, Raciborze i Mikołaju z Koźla, wsie, Wolę Malecką i Ostrów, w łęczyckiem, a w latach 1388, 1393 i 1399, mają przysądzone, wbrew pretensyom Oporowskich, wsie Kamieniec i Bedlno, w łęczyckiem, po zmarłym Mikołaju, scholastyku włocławskim (Łęcz. I. 626, 640. 641, 643, 3052, 5532, 5978 i 5979; w zapiskach tych poplątane są imiona Mikołaja i Jana).

Bracia Janusz z Królikowa, kasztelan gnieźnieński, w latach 1411 — 1419 i Marcin ze Sławska, podstoli poznański, w latach 1410 — 1416, podkomorzy poznański 1424 r., kasztelan kaliski, w latach 1427 — 1428, kasztelan poznański, w latach 1433 — 1435, w końcu wojewoda kaliski, w latach 1437 — 1450, mieli siostrę zamężną za Andrzejem Onschem, po której bezdzietnej śmierci, Andrzej zwrócił 1411 r. szwagrom 44 grzyw. i zaprzysiągł, że nic nie zatrzymał u siebie ze złota, srebra i klejnotów po żonie (Pis. Dz. Pol. IX).

Marcin z Sławska żonatym był 1441 r. z Anną z Rytwian, wdową po Janie Mężyku, wojewodzie ruskim; w 1414 r. otrzymał od króla 20 grzyw. na Cekowie; z czego sądzić można, że był on synem Mikołaja, kasztelana gnieźnieńskiego. Jego też może pierwsza żona, Jachna Marcinowa z Królikowa, ma zakazane 1413 roku pozywać swą matkę Katarzynę, o dobra i posag, a ma dopiero po jej śmierci do równego podziału z rodzeństwem przystąpić (Pis. Dz. Pol. IX.).

Marcin, Mikołaj i Wawrzyniec, bracia rodzeni, dziedzice Królikowa, odsądzeni 1443 r. od patronatu parafii Ś-go Wawrzyńca w Gnieźnie, na rzecz Ludziskich (Kor.). Marcin Królikowski i brat jego Maciej i Małgorzata, wdowa Oswal.

dowa, współdziedzice Cienina 1455 r. (Kor. Arcyb.). Wawrzyniec, syn Marcina, 1441 r., Piotr, syn Macieja, 1475 r., a Maciej, syn Jana, 1479 r., na uniwersytecie krakowskim.

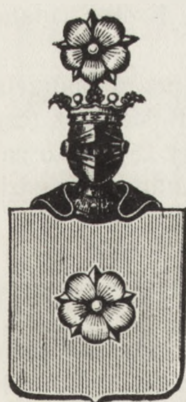
Jan Królikowski z Królikowa, altarysta i wikary katedralny w Gnieźnie 1470 r., pisarz królewski i poseł do Przemyśla 1475 r. (AGZ. XVII). Tu może należy, bo w kaliskiem ma dobra, Jadwiga, wdowa po Janie Kruku Królikowskim, która wyprawiła 1497 roku, z dóbr swoich oprawnych, na wojnę wołoską jeźdźca, Błażeja Wardęskiego, w orszaku swego siostrzeńca, Stanisława Bieganowskiego (St. Pr. P. Pom. VII. 368).

z KRÓLIKOWA, w powiecie kcyńskim, pisała się gałąź Pałuków h. Topór. Henryk z Królikowa świadczy 1259 r. w Rogoźnie, przy ugodzie synów Stanisława, dziedziców Łekna, z Cystersami z Łekna. Bogufał z Królikowa, świadek 1302 r. w Nakle, a 1320 r. w Żninie (KWP.). Piotr z Królikowa, rycerz z dyecezyi gnieźnieńskiej, w orszaku biskupa poznańskiego 1440 r. w Zbąszynie (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1097 i 1106).

Jan Królikowski walczy 1454 r. pod Chojnicami. W 1577 r. Królików należał jeszcze w części do Żarczyńskich Toporczyków, a w części do Jana i Jędrzeja, których ród nieznany.

KRÓLIKOWSCY h. PORAJ, może z Królikowa w powiecie kcyńskim, dawnego dziedzictwa Pałuków, którego współdziedzicami byli 1577 r. nieznanego rodu, Jan i Andrzej (Paw.). Paprocki umieszcza ich w województwie sandomierskiem, gdzie jednak Królikowa nie znajduję.

Dobiesław z Królikowa, z imienia sądząc Różyc, ma sprawę 1399 roku w Gnieźnie z Piotrem z Szyszyna, o Krotoszyn, leżący niedaleko Królikowa, w kcyńskiem (Leksz.). Jakób Królikowski, 1484 r. na sądach we Lwowie.

Herb Poraj.

Protosław (Przecław) Królikowski zawarł 1593 r. umowę z Łęskim. Przecławowi, dzierżawcy Połowiec, przyznaje 1595 r. Jazłowiecki 300 flor. (AGZ. X. 2598 i 2699). Jan, dziedzic Zaborowa, dobra te odstąpił 1605 r. żonie swej, Jadwidze z Młochowskich. Ernest, dworzanin królewski 1605 roku (DW. 32 f. 71, 194 i 1508; 35 f. 180 i 393). Wojciech, żonaty 1758 r. z Katarzyną Gołkowską, córką Stanisława i Anny Golianówny (DW. 80 f. 333). Marcin podpisał, z ziemią bielską, elekcyę Stanisława Augusta. Antoni z żoną, Ewą z Zabłockich, i synem Ignacym, sprzedał 1765 roku Boguszewskiemu, dworek na Nalewkach w Warszawie. Agnieszka, żona Ignacego (DW. 85 f. 22 i 89 f. 115). Augustyn, syn Wojciecha i Konstancyi z Sieczkowskich, otrzymał 1773 r. prawem kaduka dworek przy ulicy Brzozowej w Warszawie, po Eleonorze z Zawadzkich Pietruszyńskiej (DW. 85 f. 386; 89 f. 757 i 90 f. 278). Franciszek, żonaty z Bibianną Sarnecką, z której ma: Kaspra, Andrzeja, Franciszka i Rozalię. Antonina Maryanna, żona N. Piotrowskiego, pułkownika wojsk litew-

skich i Jadwiga Kazimierzowa Woycikowa, z której syn Feliks, zawarli 1797 r. pewien układ (DW. 109 f. 668 i 112 f. 39).

Pułkownik Ksawery Królikowski, mianowany 1807 r. nadleśnym w Korabiewicach, w departamencie warszawskim. Ignacy Tadeusz, ur. 1777 r., zmarły 1847 r., prezes Trybunału handlowego mazowieckiego 1816 r., ożeniony z Salomeą Kotowską, ur. 1783 r., zmarłą 1841 r., miał córkę za Hipolitem Cieleskim. Ignacy, ożeniony z Katarzyną Winklerówną, 1816 r.

Antoni, syn Józefa, Kazimierz i Józef, synowie Piotra, Maciej, syn Piotra Pawła i Adam Kalikst, syn Piotra, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Ostatnio wymieniony Adam Kalikst, z synem Antonim, zyskał przyznanie szlachectwa w gubernii połtawskiej, 1853 r.

Józef z Królikowa, syn Piotra, wnuk Stefana, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w sądzie grodzkim oświęcimskim.

Stanisław zadzierżawił 1594 r. Bakunowszczyznę, od Woyny Jasienieckiego (Ist. Jur. Mat. XXI). Kazimierz, instygator W. Ks. Litewskiego, w latach 1713 — 1730, poseł słonimski 1712 r., ciwun tendziagolski i rotmistrz województwa wileńskiego 1733 r. (Akta XIII), żonaty z ks. Ludwiką Ogińską, podstolanką litewską. Stanisław, oboźny inflancki 1782 r., umarł 1784 r.

Karol z synem Wincentym, Adam z synami: Adamem, Justynem, Józefem i Adolfem, Grzegorz z synami: Andrzejem, Stanisławem, Aleksandrem, Michałem i Bazylim, i Paweł z synami: Józefem, Felicyanem i Pawłem, synowie Michała *Szkiet* Królikowskiego, właściciela 1710 r. Zalesia, w powiecie pińskim, legitymowali się ze szlachectwa 1805 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KROLOWIE h. GRZYMAŁA z Króli, w powiecie płońskim. Dobra Jana Krola z Kolczyna w płockiem, nadane 1497 r. Czarnomieńskiemu, a dobra Marcina i Adama, i wdowy Marcinowej i syna jej, Jana i Andrzeja z Króli, nadane Piotrowi ze Strożecina i Konopce (Wierzb. II. 988 i 1021).

Jan Grzymała i syn jego Maciej z Kroli, obwinieni 1540 r. przez Andrzeja Mystkowskiego, o zadanie ran. Andrzej z Kroli, poręczyciel 1541 r. Mateusz (czy nie powyższy Maciej), syn niegdy Jana Grzymały z Kroli, obwiniony 1541 r., o zadanie ran (Gr. Płoc. Wiecz. 6 f. 9 i 326; 7 f. 81). Adam, Jan i Andrzej, dziedzice Kroli, 1578 r. (Paw.).

KROLOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia strzałę zwróconą w górę pod nią kulę (Wittyg). w księstwie oświęcimskiem.

Adam Krol (Crolus), pisarz grodzki oświęcimski, w latach 1571 — 1574. W tym ostatnim roku zeznał oblig (M. 113 f. 152). Zuzanna Królowa, oblatowała 1684 roku przywilej królewski, na część w Lipnikach (Gr. Oświęcim. Fasc. 78 f. 1607).

KROMCZYŃSCY, dzisiaj piszący się często Kramczyńskimi. Wojciech Kromczyński, syn Antoniego i Doroty Wiszniowskiej, wnuk Franciszka i Maryanny, wylegitymowany ze szlachectwa 1782 r., w grodzie trembowelskim, zaślubił Maryannę Błażowską i miał z niej: Antoniego, ur. 1791 roku w Kalinowszczyznie

i Juliannę, ur. tamże 1786 r. Ten sam, czy też inny Wojciech, zaślubił 1792 r. w Kalinowszczyznie Konstancyę Łysakowską. Jadwiga, 1787 r. żona Dymitra Topolnickiego, a Maryanna, 1790 r. żona Antoniego Popowskiego, zamieszkiwały Kalinowszczyznę.

Maryanna wyszła 1783 r. w Byczkowcach, za Mikołaja Czyżewskiego, Tomasz, zaślubił 1789 r. w Białobożnicy, Maryannę Hołyńską, a Mateusz 1768 roku w Zalesiu, Maryannę Popowską.

Aleksander, zmarły 1825 r. w Salówce, ze zmarłej 1829 r. Maryi Buczniowskiej, pozostawił syna Walentego, ożenionego 1826 r. w Salówce, z Barbarą Zielińską, z której córka Franciszka, ur. 1828 r., wyszła 1-o v. 1842 r. za Tomasza Burskiego, a 2-o v. 1860 r. za Szymona Bobowskiego. Antoni, syn Józefa i Franciszki, umarł w Salówce 1843 r. (M. Zaw. z metr. w Czortk. i Jagielnicy).

KROMEROWIE h. WŁASNEGO. Rodzina ta, już w XIV-m wieku liczna, osiadła w Krakowie i w innych miastach województwa krakowskiego, jako to, Bieczu i Sączu. Z nich Bartłomiej, rajca miasta Biecza, z Anny z Binarowy herbu Osmoróg; miał syna Grzegorza, także rajcę miasta Biecza, żonatego z Agnieszką z Czermna h. Jastrzębiec, po którym pozostali:córka Natalia, żona Jana, złotnika z Biecza i synów czterech: Marcin, Andrzej, Mikołaj i Bartłomiej. Z nich:

Marcin, ur. w Bieczu 1512 r., po ukończeniu akademii krakowskiej, ze stopniem magistra filozofii i odbyciu praktyki kancelaryjnej przy kanclerzu biskupie Chojeńskim, wysłany przez tegoż zagranicę, słuchał prawa w Bononii, gdzie otrzymał stopień doktora. W Rzymie zaś studyował teologię i wstąpił do stanu duchownego. Wróciwszy do kraju, otrzymał od biskupa Gamrata kustodię wiślicką i kanonie sandomierską, kielecką i krakowską. Zostawszy sekretarzem Zygmunta Augusta, otrzymał od niego dla siebie i braci, Mikołaja i Bartłomieja, 1552 roku szlachectwo, a herb jego miał przedstawiać w polu czerwonem, pół orła białego, z wieńcem wawrzynowym na szyi, do którego cesarz Ferdynand dodał w dolnem polu, na tarczy srebrnej — pas poprzeczny czerwony. W szczycie hełmu pół orła dwugłowego czarnego (Ostr. 1598). Marcin otrzymał jeszcze od Zygmunta Augusta kanonię warmińską i probostwo rohatyńskie. W 1548 r. jeździł w poselstwie do papieża Pawła III-go, celem złożenia hołdu od tegoż króla, przy objęciu tronu polskiego. Gdy powrócił do kraju, król mu powierzył uporządkowanie i spisanie archiwum koronnego, co ukończył 1551 r. Praca ta nasunęła mu myśl skreślenia dziejów ojczystych, czego dopełnił w 1555 r. Następnie jeździł w poselstwie do cesarzów: Karola V-go i Ferdynanda, bawiąc bez przerwy lat siedem przy tym ostatnim, jako pełnomocnik dworu polskiego. Brał też udział w soborze trydenckim. Powróciwszy do kraju, był używany przez Zygmunta Augusta, do wszystkich ważniejszych spraw. Zaprzyjaźniony z kardynałem Hozjuszem, który, gdy był wezwany do Rzymu, zrobił go 1574 r. swoim koadjutorem, powierzając mu zarząd dyecezyi warmińskiej. Po śmierci Hozjusza, zaszłej 1579 r., został, choć z opozycyą silną kapituły, biskupem warmińskim, na której to godności umarł 1589 r.

Dobry Polak, wzorowy kapłan, gorliwy biskup i senator, znakomity uczony pisarz, doczekał się tej wielkiej pociechy, że na sejmie 1580 roku, senat i koło rycerskie jednomyślną uchwałą, postanowili mu podziękować za napisanie

Dziejów narodu polskiego. W 1557 r. wystawił, w kościele w Bieczu, nagrobek rodzicom i dziadom.

Andrzej umarł młodo 1538 r. Brat jego Marcin wystawił mu pomnik, w kościele W. Świętych w Krakowie.

Mikołaj trzymał opactwo Welgradzkie, które Marcin otrzymał od cesarza Ferdynanda, a które mu odstąpił.

Bartłomiej, w latach 1537 — 1553 kilkakrotnie rajca, a 1556 r. burmistrz krakowski, przeniósł się za bratem do Warmii, gdzie i umarł, pozostawiwszy trzy córki i syna Sebastyana, kanonika warmińskiego, zmarłego 1605 r. Bartłomiejowi brat jego, koadjutor biskupa, założył 1574 r. wieś Kromerowo na 12-stu włókach pustych, zwanych Podlaski, sześciu łanach w Tumianach, ale kapituła nie pozwoliła mu rozporządzać tą wsią (Kętrz.). Bartłomiej, Polak, konsyliarz nacyi czeskiej, studjował prawo w Padwie 1562 r. Jest doktorem praw 1571 r.

Anna Kromerówna, zakonnica starosądecka, 1578 r.

Bliskim ich krewnym być musiał Bartłomiej, pisarz miasta Kazimierza 1525 r., następnie rajca 1535 r., w końcu rajca krakowski, zmarły 1553 r., którego córka Katarzyna, wyszła za Stanisława Sulikowskiego, rajcę przemyskiego (M, 44 f. 162; 51 f. 69 i 99 f. 440). Jan, rajca sandecki 1531 r. (M. 47 f. 121). Piotr Kromer, żupnik olkuski, w latach 1426 i 1444 — 1446.

KROMIA Jan, w ziemi warszawskiej, elektor Augusta II-go.

KROMIDOWSCY z Kromidowa, w halickiem. Wsi tej w żadnych dzisiejszych spisach niema. Dziedzicami jej są, Adam Kromidowski z Polahic, w latach 1435 — 1440 r. i bracia Zirgosze, Jan i Mikołaj 1435 r. Jan zastawił połowę Kromidowa 1443 r., Dziersławowi z Bybła i umarł bezdzietnie przed 1452 r., a siostra jego, Jadwiga Kromidowska, wykupiła 1472 r. ten zastaw. Po Mikołaju został się syn także Mikołaj, ożeniony 1460 r. z Katarzyną, córką Urbana z Bukówna i Miłowania, ale umarł także bezdzietnie po 1478 r.

Ciotka jego, Jadwiga, odziedziczyła cały Kromidow, który znów, po jej śmierci, spadł prawem bliższości na brata jej (zapewne nie rodzonego) Dadźboga ze Szpiegowa, stolnika dobrzyńskiego.

Dadźbóg sprzedał 1482 r. Kromidów cały za 400 grzyw. Janowi z Chodcza, a ten darował go za wierne usługi Januszowi v. Januszkowi, 1483 r. Januszek Kromidowski kupił 1491 r. za 300 grzyw. Niższy Sarnek i Jezierzany, od Morawskich, a ma w zastawie za 200 grzywien Dalejów, od Jana Koli, 1499 roku (AGZ. XI do XIX).

KROMLEWSCY v. KROMLOWSCY, w ziemi czerskiej. Jan, żonaty z Katarzyną Jasieniecką, pozostawił syna Józefa, kwitującego Pniewskiego 1736 roku, oraz córki: Franciszkę, żonę 1-o v. Stanisława Witwickiego, 2-o v. Franciszka Pszczołkowskiego, 1745 r., Teresę, wdowę po Piotrze Czaprażyńskim, 1719 roku i Teofilę, żonę Mikołaja Kamieńskiego, 1736 r. (Perp. Czers. 20 f. 376; 27 f. 74 i 165; 29 f. 119; 23 B f. 248 i 24 f. 108 i 109).

KROMNO v. KROMNOW. Mikołaj Kromnow z Jezierzyc, świadczy 1399 r w Poznaniu. Tomasz Kromnowo z Domaradzic 1405 r. w Kościanie. Kasper Kromno kwitował Mycielską 1584 r., a syn jego, Piotr, procesował ją 1588 roku. Jan Kromno, kwitował tęż Mycielską 1589 r. (Zap. Gr. Pozn.).

KROMOLICCY h. CIOŁEK z Kromolic, w powiecie pyzdrskim. Mścisława z Kromolic, pozwała 1392 r. w Pyzdrach Mściszka i żonę jego z Zalesia, o zabicie jej męża i syna. Zmisława z Kromolic, pozwała o toż samo Andrala z Kromolic. Sędziwój z Kromolic, syn Zmichny, wypłacił 1395 r. karę sądowi w Pyzdrach, za zabójstwo Mikołaja. Lutogniew z Kromolic i Świętosław Kromolicki, świadczą w Kościanie 1395 r. Wasilko z Kromolic, na sądach w Pyzdrach 1399 r., a Dzierżek z Kromolic 1400 r. (Leksz.).

Bronisz Kromolicki h. Ciołek, świadczy 1416 r. przy wywodzie szlachectwa w Kościanie (Ulan.).

Jan Kromolicki, pozwał 1497 roku Złotkowskiego, miecznika kaliskiego, o zwrot zabranego mu gwałtem z namiotu chłopca, w czasie wyprawy wołoskiej (St. Pr. P. Pom. VII. 46). Maciej Kromolicki, dziedzic części Krzekotowic, Gembic i Wilkowic małych, w powiecie kościańskim, 1580 r. Jan, właściciel Trzebowej i części Bobrów, w powiecie kaliskim, 1579 r. (Paw.). Mikołaj, wierzyciel Mycielskiego 1642 r. (Inscr. Gr. Pozn. 1 f. 686). Jan Kromolicki, z województwa poznańskiego, elektor Augusta II-go.

z KROMOŁOWA pisał się Michał z Broniszowa, podkomorzy krakowski, 1442 r. Był on h. *Półkozic.*

KROMOŁOWSKI h. GRYF z Kromołowa, w powiecie lelowskim. Wieś ta w końcu XIV-go i początku XV-go wieku należy do Zagórskich h. Gryf. Marek z Kromołowa, 1403 r. przyganił Niegosławskiemu. Stanisław, współdziedzic tego majątku, w drugiej połowie XV-go wieku (Dług.), ma sprawę 1453 r. z Pawłem z Ogrodzieńca. Ten sam pewno Stanisław 1473 r. na sądach w Przemyślu. W latach 1499 — 1505 Stanisław występuje stale na sądach grodzkich lwowskich, uwięziony 1504 r. na zamku lwowskim, przez Mikołaja Lanckorońskiego, uwolniony przez króla za poręką panów i za kaucyą 1,000 flor. (AGZ.).

Oprócz dziedziców, pisali się też Kromołowskimi landwójtowie z Kromołowa. Maciej, w latach 1388 — 1389, bracia Wawrzyniec i Stanisław 1400 r. Prawdopodobnie Macieja córka, Elżbieta, dziedziczka wójtostwa, była żoną Dziersława z Straszęcina 1397 r., który także pisał się Kromołowskim, zwłaszcza, że trzymał też w zastawie pół Kromołowa, za 130 grzyw. od Mikołaja z Zagórza 1400 r. Sądząc z przydomku *Momot*, jakiego używał, należał on do rodu Bibersteinów (St. Pr. P. Pom. VIII).

Paszko z Kromołowa, w latach 1419 — 1426, ma sprawy w sądzie krakowskim. Grzegorz, syn Piotra Kromołowskiego z Krakowa, 1481 r. na uniwersytecie krakowskim.

de KROMPACH HOLLO Zygmunt, zasłużony wojak, otrzymał 1673 r. indygenat (V. L.).

KROMPOLCOWIE h. POBÓG. Rodzina saska, osiedlona w Polsce za Augusta II-go, kiedy otrzymała h. Pobóg, nie jest mi wiadomem. N., kapitan wojsk saskich, osiedlił się w poznańskiem, gdzie syn jego ożenił się z Grandecką i z niej miał dwóch synów: Konstantego i Aleksandra Józefa.

Konstanty, właściciel Dworszowic i Paprotni, w piotrkowskiem, miał tylko dwie córki: Żelaskowską i Emilię, dziedziczkę Paprotni, żonę Józefa Celińskiego.

Aleksander Józef, ur. 1777 r., zmarły 1854 r., właściciel Strzelec, w piotrkowskiem, zaślubił Dominikę Celińską, z której synowie: Maryan, zmarły w młodym wieku i *Stanisław* Józef, ur. 1818 r., zmarły 1898 r., właściciel Strzelec, żonaty z Julią Siewieluńską, córką Jana Nepomucena, dyrektora gimnazyum piotrkowskiego, pozostawił córki: Helenę Ludwikową Budziszewską i Zofię Władysławowę Łagunową, oraz synów: Józefa Marcelego, ur. 1844 r., właściciela Strzelec i Janowic-Oblas, ożenionego 1882 r. z Heleną Łuszczewską i *Władysława* Piotra Pawła, bezżennego, zmarłego w Warszawie 1900 r.

Stanisław Józef i syn jego, Józef Marceli, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1855 i 1856 r.

KROMSCY książęta, od Kromy w gubernii orłowskiej tak nazwani. Książę Iwan Kromski, otrzymał w latach 1440 — 1492, od Kazimierza Jag. Żilino, Dajusino, Biriminowo, Ponikowicy i Timenicy, w powiecie brańskim. Książę Andrzej Kromski, prawdopodobnie syn jego, otrzymał 1494 r. Rosławl, w powiecie brańskim, po księciu Semenie Iwanowiczu. Na nim wygasł ten dom, o którym więcej nie słychać (J. Wolff i A. Zap. Ros. I).

KRONCZEWSKI Józef, podstarości krzemieniecki 1569 r. (Op. Łuck. 2043).

KRONKOWSCY, czy to nie będą KRĄKOWSCY. Stanisław Kronkowski, posesor Holeniszczowa, w starostwie kamienieckim, 1627 r. (Źr. Dziej. V). Maciej Kronkowski, podstarości winnicki, 1646 r. (Czerniech. f. 124). Wacław, żonaty z Barbarą Ledóchowską 1688 r. (Woł. IX f. 746).

Legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej Kronkowscy: 1849 roku Józef Ksawery i Antoni Jakób z synami: Leonem Józefem i Aleksandrem Mikołajem, synowie Marcina i Adam Feliks z synem Wincentym, syn Błażeja, wszyscy trzej wnukowie Jana, prawnukowie Andrzeja.

W 1859 r. Jan i Antoni z synami: Feliksem, Juliuszem i Mikołajem, synowie Jana, wnukowie Bazylego, a Adam, syn Jana i Leonard, syn Mikołaja, 1872 roku.

z KROPIDŁA, w powiecie ksiąskim, Jan z Kropidła, 1376 roku świadek w Krakowie, brat Marcina z Zarogowa h. Ostoja, 1385 r., ożeniony z Zulką ze Zbikał, miał córkę Agnieszkę, za Mikołajem z Węchadłowa 1382 r. Małgorzata, wdowa po Jaśku z Kropidła, z dziećmi: Mikołajem, Elżbietą, Femką i Dorotą, sprzedali cały swój dział w Zbikałach za 50 grzyw., Staśkowi z Polaninowic 1399 roku (St. Pr. P. Pom. VIII).

KROPIDŁO, tak nazwany Jan, książę z Piastów szląskich, syn Bolesława III-go, księcia opolskiego i Eufemii, 1382 r. biskup poznański, 1384 r. biskup kujawski, otrzymał, bez pozwolenia królewskiego i kapituły, 1389 r. paliusz, na arcybiskupstwo gnieźnieńskie. Czem urażony Władysław Jagiełło nie dopuścił go do objęcia stolicy arcybiskupiej, a gdy tenże wchodził w zmowę z Krzyżakami, wyzuł go ze wszystkich posiadłości i uwięził. Wypuszczony na wolność, otrzymał, z łaski papieża i krzyżaków, z czasem biskupstwo kamieńskie na Pomorzu, a przebłagawszy króla, otrzymał po drugi raz biskupstwo kujawskie 1404 r., na którem życie zakończył 1422 r. Zły biskup, gonił tylko za zbytkami i wesołem życiem, nienawidził polaków, sprzyjając niemcom i krzyżakom.

KROPIŃSCY h. SULIMA, w województwie brzeskiem litewskiem. Aleksander Kropiński, rotmistrz królewski, elektor Augusta II-go, właściciel dóbr Petryki, w powyższem województwie, pozostawił syna Jana, którego syn Jakób, miał syna Leopolda, wylegitymowanego ze szlachectwa, wspólnie z synami: Aleksandrem Wincentym i Janem Władysławem, przed Deputacyą Wywodową wileńską, 1819 roku.

Piotr, rotmistrz przedniej straży 1724 r., zastawny posesor Korolówki od Pociejów, umarł 1732 r. Z drugiej żony, Anny z Laskowskich, pozostawił syna Stanisława.

Stanisław, 1744 r. towarzysz husarski, 1752 r. sędzia grodzki brzeski litewski, 1748 r. miecznik nowogrodzki i poseł brzeski, straciwszy swój własny i żony majątek, 60,000 flor. wynoszący, został porucznikiem petyhorskim z pensyą 2,000 flor. Nabył Paszuki, w brzeskiem. Zrabowany w czasie konfederacyi barskiej, uciekł do Gdańska i tam umarł. Tytułował się pułkownikiem i z tym tytułem podpisał elekcyę Stanisława Augusta. Ożeniony 1754 r. z Zuzanną Orzeszkówną, pozostawił syna Ludwika.

Ludwik, ur. 1767 r. w Paszukach, w województwie brzeskiem, znakomity poeta i dzielny wojak, w 1794 r. podpułkownik artyleryi, otrzymał 13 ran pad Pragą. W 1812 roku generał brygady. Osiadłszy w Woronczynie na Polesiu wołyńskiem, dotknięty ślepotą, umarł tamże 1844 r. Córka jego Zofia, urodzona z Anieli Błędowskiej, wyszła 1836 r. za ks. Kaliksta Czetwertyńskiego.

KROPIWIEŃSKI Paweł Macewicz, roboruje 1628 r. ugodę zawartą w Lublinie z Tyszkiewiczami (Woł. V B f. 109).

KROPIWNICCY h. JELITA. Pan Wittyg wspomina o Marku Kropiwnickim h. Jelita, ziemianinie bracławskim, 1611 r. Przypuszczam więc, że zamieszkali w województwie bracławskiem Kropiwniccy, są tego herbu i że wyszli z Kropiwny wyższej i niższej, na których jeszcze w XVII-m wieku dziedziczyli.

Marek Kropiwnicki h. Jelita, ziemianin bracławski, 1611 r. (Wittyg). Seweryn Sudymontowicz Kropiwnicki, pisarz ziemski bracławski, 1582 roku, żonaty z Eudoksyą Kopciówną (Arch. I. Z. Ros. VI. 1), pozostawił trzech synów: Aleksandra, Michała i Jana, dziedziców Komarowa 1616 r. (Bracł. IV f. 920).

Aleksander, wojski winnicki, 1612 r., następnie pisarz ziemski bracławski, 1616 r., wspólnie z bratem Michałem, kwitował 1617 r. w Lublinie Daniłowicza (Zap. Lub. 22 f. 821), a 1618 r. pozwał Bajbuzę, o przywłaszczenie sobie części wyższej i niższej Kropiwny (Kij. III A f. 362). Kilkakrotny poseł na sejmy, naznaczony z nich bywał deputatem na Trybunał radomski, do rewizyi ksiąg podkomorskich i ziemskich i innych funkcyi.

Michał, miecznik bracławski 1612 r., następnie podsędek bracławski, 1618 roku i sekretarz królewski 1637 r. (Bracł. IX f. 33 i 39), żonaty z Anną Hołowińską, dziedziczką Komorowa (Bracł. XI f. 55). W 1627 r. uzyskał Michał kondemnatę zaoczną, pozbawiającą Adama Kalinowskiego starostwa bracławskiego i winnickiego, za znieważenie szlachty zebranej na sejmik w Winnicy (Woł. V A, f. 19). W 1633 r. otrzymał różne dobra w województwie czerniechowskiem (M. 180 f. 35 i 181 f. 234).

Jan, najmłodszy syn Seweryna, żył jeszcze 1642 r., w którym, wraz z wdową po Michale, pozwany przez Koreckiego o dobra Kalnickie (Kij. V f. 47).

Niesiecki tych wszystkich Kropiwnickich, uważa za Sasów.

KROPIWNICCY h. SAS z Kropiwnika, w ziemi przemyskiej, w powiecie stryjskim. Sidor i Kuźma, bracia, z Kropiwnika, w przemyskiem, 1447 r. Sidor, z żony Anny, miał córki: Nastkę, za Hryćkiem Berendziczem z Turzego, 1476 r. Oryśkę, za Iwaszkiem z Hurczy, 1478 r. i synów: Raszka inaczej Michała i Joska czyli Józefa, którym matka oddała 1468 r. całą swą macierzyznę w Kropiwnikach w zastaw, za 200 grzyw.

Herb Sas.

Raszko Michał, z żony Małgorzaty czyli Maruszy, miał córkę Annę, za Iwaszkiem z Hościsławic i syna Iwana.

Josko v. Juśko, ożeniony z Nastką, żył jeszcze 1504 r., w którym ma sprawę z Paniowskim (AGZ. XIII i XVIII).

Jerzy Kropiwnicki, dziedzic Kropiwnika 1508 (Paw.). Jerzy, Mikołaj i Fulko (?), pewno synowie Józefa, mają 1514 roku sprawę z Paniowskim, starostą stryjskim (AGZ. X. 251).

Na Kropiwniku dziedziczyli 1589 roku: Waśko, Fedko i bratanek tego ostatniego Hryczko, a Zacharko był dziedzicem Schodnika (Paw.). Jerzy, regent grabowiecki, 1651 roku. Samuel, syn Jana i Anastazyi Grabowieckiej, w Lublinie 1668 roku (Zap. Lub. 43 f. 10 i 52 f. 809). Hrehory i Iwan, synowie Hrehorego, prawa swe do wójtostwa w Załokieciu, odstąpili 1702 r. Jaworskiemu (Gr. Żydacz. Prot. 29 f. 257). Eliasz i Prokop, otrzymali 1701 r. konsens królewski, na odstąpienie Smoczęj z przyległościami, Aleksandrowi Kropiwnickiemu, żonatemu z Anną Jaworską (Ręk. Oss. Sig. 262 f. 71).

Józef, żonaty z Katarzyną Borowiecką, w sieradzkiem, 1723 r. Jan, rotmistrz starosty piotrkowskiego, podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę Stanisława Augusta. Teodor 1755 r., a Antoni 1790 r., w poznańskiem.

Jan Herbanowicz v. Pauczek Kropiwnicki, dziedzic części w Starym Kropiwniku, pozostawił: Jana, zmarłego przed 1740 r., Bazylego i Konstantego, który sprzedał część swoją w Kropiwniku Michałowskiemu, 1740 roku (Zap. Gr. Przem.

246 f. 93). Bazyli zaślubił Annę Łosowską i z niej miał syna Andrzeja, subdelegata grodzkiego lwowskiego, 1763 roku (Gr. Rel. Lwows. 595 f. 4212), żonatego z Kunegundą Niedźwiedzką, z której córka Barbara, 1758 r. za Janem Podolskim (Akt ślubny w Rawie). Córką powyższego Jana była Magdalena, żona Grzegorza Kropiwnickiego.

Andrzej, syn Bazylego, sprzedał 1793 r. część swoją w Ilniku żonie, Joannie z Piątkowskich. Umarł 1803 r. Tak on 1782 r., w ziemstwie przemyskiem, jako tęż jego synowie: Jakób, Jan, Bazyli i Jerzy, legitymowali się ze szlachectwa 1834 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Andrzej, vicesgerent grodzki lwowski, syn Grzegorza i Magdaleny z Kropiwnickich, córki Jana, wnuk Teodora, prawnuk Jana i Maryanny z Jaworskich, legitymował się ze szlachectwa 1782 r, w ziemstwie lwowskiem. Umarł 1794 r, pozostawiwszy, z Petroneli Skarzyńskiej, Maryannę, ur. 1772 r., 1795 r. za Stadelem i Michała, ur. 1774 r.

Jerzy, właściciel części Sielca, zmarły 1793 r., z Zofii Bilińskiej, pozostawił syna Józefa, zmarłego 1803 r., żonatego z Barbarą Szeptycką, z której: Józefa i Izabella, 1810 r. za Szeptyckim.

Stefan, Jerzy, Antoni i Józef, dziedzice Stupnicy, pozwali 1750 r. spadkobierców Humnickiego, o zabór gruntów (Pr. Przem. Fasc. 246 f. 145).

Stefan, syn Jana i Magdaleny Bąkowskiej, córki Stanisława i Zofii Młodnickiej, miał z Teresy Gołkowskiej: Jerzego, Antoniego i Józefa. Antoniego, z Wiktoryi Kalińskiej, synowie: Jan, Marcin, Władysław i Dominik, i Wojciech, syn Józefa, z Katarzyny Modrzejowskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1782 roku, w ziemstwie lwowskiem (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob).

Prokop *Raszko* z Kropiwnik, 1589 r. w Lublinie (Zap. Lub. 5 f. 211). Potomek jego pewnie, Tomasz *Raszkow* Kropiwnicki, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie trembowelskim.

Bazyli *Czołożyc*, syn Jana i Maryanny Manasterskiej, dziedzic części w Ilniku, Łosinie i Radyczu, zeznał 1758 r. zapis dożywocia z żoną Reginą, córką Jacka Dubicza Jaworskiego i Katarzyny z Wysoczańskich, wdową po Marku Bąkowskim (Zs. Przem. Prot. 221 f. 851). Może potomkowie jego. Bazyli i Aleksy 1791 roku i Michał wnuk, a Józef, prawnuk Bazylego, 1840 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich.

Oprócz już wymienionych, legitymowali się ze szlachectwa w ziemstwie przemyskiem: Stanisław Kostka Kropiwnicki 1783 r. i Szczepan Kropiwnicki 1782 roku, a Grzegorz, Szczepan i Michał *Chrapka* Kropiwniccy, 1782 r.

Kazimierz, podczaszy starodubowski i Bazyli, 1700 r. Jakób, z województwa smoleńskiego, Józef i Tadeusz, z województwa brzeskiego litewskiego, elektorowie Stanisława Augusta. Maciej nabył 1777 roku od Zielińskiego, części na Gąsówce, Skwarkach i Płonce (DW. 93 f. 224). Jan nabył 1796 r. sumę od Lisieckiego (DW. 111 f. 25).

Legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku: Wiktor, syn Michała, Alfons Ferdynand, syn Kajetana, Wojciech, syn Piotra, Andrzej, syn Felicyana, Kazimierz, syn Krzysztofa, Stanisław, syn Walentego, Andrzej Józef i Franciszek, synowie Piotra, Franciszek Stanisław,

syn Dionizego, Wawrzyniec, Grzegorz, Jan i Franciszek, synowie Mateusza, Ignacy, syn Piotra, Albin, syn Stanisława i Maciej, syn Jana.

Wymieniony wyżej Alfons Ferdynand, znany budowniczy w Warszawie, zmarły 1881 r., z Izabelli Miecznikowskiej, pozostawił: Izabellę Ryxowę, Zofię Maleszewską, Maryę Przybylską, Adelę Bylicką i N. Żychlińską, oraz synów: Stanisława i Wacława, ożenionego 1868 r. z Kornelią Malinowską.

Stanisława, dziedzica Przyłęku, z Justyny Zielińskiej, synowie: Marceli i Edmund 1857 r. Franciszek, Mikołaj, Feliks i Zofia, zamężna Paszkowska, rodzeństwo urodzone z Antoniny Pawłowskiej, 1868 r. w Warszawie.

Kropiwniccy wylegitymowani ze szlachectwa w guberniach: wołyńskiej, kijowskiej i podolskiej, nie wiem, czy tego są herbu.

W gubernii wołyńskiej legitymował się ze szlachectwa 1856 roku Hipolit z dziećmi: Cezarym, Ludwikiem, Julianem i Amelią, syn Łukasza, wnuk Jana, prawnuk Eliasza, praprawnuk także Eliasza.

W gubernii kijowskiej legitymowali się ze szlachectwa 1852 r.: Wawrzyniec Hipolit i Lucyan, synowie Gabryela, wnukowie Michała, prawnukowie Szymona, praprawnukowie Szczepana, a 1885 r. synowie Lucyana: Edmund, Włodzimierz, Maryan i Eustachy. Michał, syn Szymona, oprócz Gabryela miał jeszcze synów: Jakóba i Daniela, wylegitymowanych ze szlachectwa 1838 roku., w gubernii podolskiej.

KROPIWNICCY dawniej KROPILNICCY z Kropiwnicy, dawniej Kropilnicy, w województwie podlaskiem. Ziemianie Kropilniccy: Marko *Kernozek*, brat jego, Augustyn, Jan *Kernozek*, Jakób *Gayk*, brat jego Marcin, Paweł *Wołyniec*, Mikołaj Tomkowicz, Jan Paszkowicz *Materna*, Woytko Paszkowicz, Paweł Paszkowicz, wdowa Stanisławowa i Prewk *Gorczyc*, dostarczali 1528 r. trzy konie, na ekspedycye wojenne (Paw.; Jabł. Podlasie).

W 1580 r. dziedziczyli na Kropilnicy - Raciborach, Jan Kropiwnicki, syn Marcina Gorki i Wawrzyniec, syn Pawła; na Kropilnicy - Gaykach, Bartosz Gayk, woźny ziemi bielskiej i Wawrzyniec, syn Stanisława Kropilnickiego Gayka, a na Kropilnicy-Kiernoskach, Mikołaj, syn Jana Kropilnickiego i Wojciech Kropilnicki, syn Jakóba (Ibid.).

Wyroki lubelskie wymieniają jeszcze jako dziedziców Kropilnicy: Erazma, Wawrzyńca i Krzysztofa, synów Pawła, 1591 r., Wawrzyńca, syna Stanisława i Jana, syna Marcina, 1582 r. i Wojciecha i Stanisława, synów Walentego, wnuków Jakóba, 1598 r. (Ks. 48 f. 114; 11 f. 64 i 76 f. 968).

Dom to bardzo rozrodzony, biorący różne przydomki dla odróżnienia się między sobą, a większość z nich pochodzi od Ścibora z Kropilnicy, żyjącego w pierwszej połowie XV-go wieku.

Wyrok wydany 1549 r. przez Zygmunta Augusta, w sprawie sprzedaży połowy wójtostwa w Kropiwnicy, przez Macieja *Kumka*, wymienia wszystkich jego prawnuków, mianowicie: Pawła, syna Jana Wołyńca, Jakóba, syna Mikołaja, Bartłomieja, Tomasza i Jana, synów Marcina, z Kropiwnicy-Gayek; Pawła z braćmi, synów Pawła, Alberta z bratankami, Pawła z braćmi, synów Jana, Jana, syna Mikołaja, Jana, syna Stanisława i Marcina, syna Andrzeja *Gorki*, z Kropiwnicy-Raciborowięta.

Kropiwniccy *Gąsiorkowie* dziedziczyli na Kropiwnicy - Raciborach. Z nich: Marcin, syn Macieja, sprzedał część swoją na Kropiwnicy 1544 r., braciom swoim stryjecznym: Bartłomiejowi, Michałowi i Janowi, synom Mikołaja. Elżbieta, córka tegoż Mikołaja, żona Erazma Jabłonowskiego, kwitowała brata Jana, 1547 r.

Żyjący w pierwszej połowie XVI-go wieku Jan Paszkowicz *Materna*, miał pięciu synów: Pawła, Marka, Bartłomieja, Prokopa i Michała, którzy zawarli między sobą ugodę 1552 roku. Z nich: Paweł pozostawił córkę Perpetuę, żonę Jana z Drągu, 1584 r.; Marek miał syna Stanisława 1591 r., a Prokop pozostawił syna Jana *Gąsiorka*, żonatego 1-o v. 1577 r. z Anną ze Stypułek, córką Grzegorza, 2-o v. z Barbarą ze Strękowa Strękowską, córką Pawła, następnie żoną Jana Górki Kropiwnickiego, którego z pierwszej żony synowie: Marcin, Adam i Jan, a z drugiej - Stanisław i Jakób, 1611 r., oraz córka Zofia, 1622 r. wdowa po Bartłomieju Kobylińskim.

Kropiwniccy *Gorkowie* dziedziczyli na Kropiwnicy - Raciborowiętach. Andrzej Gorka, dziedzic na tejże Kropiwnicy, miał dwóch synów: Marcina i Józefa. Po tym ostatnim pozostała córka Dorota, żona Jana Łady, sprzedała 1556 r. część Kropiwnicy stryjowi Marcinowi. Marcina synów dwóch: Jan i Walenty. Temu ostatniemu ojciec zastawił 1577 r. część Kropiwnicy. Jan Gorka miał synów: Macieja, Wawrzyńca, Jakóba i Jana, którzy zawarli układ w Brańsku 1608 r. Z nich: Wawrzyniec, zaślubił Katarzynę Burzyńską, córkę Mateusza, 2-o v. żonę Alberta Milewskiego, wspólnie z którą nabył 1619 r. część Kropiwnicy i z niej pozostawił syna Łukasza i córkę Zofię, żonę 1-o v. Jana Wądołowskiego, 2-o v. 1647 roku Alberta Kierznowskiego. Jan, brat Wawrzyńca, żonaty z Barbarą Strękowską, wdową po Janie Gąsiorku Kropiwnickim, pozostawił syna Jana, któremu matka odstąpiła pewną sumę 1643 r.

Kropiwnicy *Skipkowie* dziedziczyli na Kropiwnicy-Raciborowiętach. Paweł, syn Pawła Skipka, żyjący 1548 r., miał czterech synów: Kaliksta, Krzysztofa, Wawrzyńca i Erazma, między których rozdzielił 1568 r., w Surażu, dziedzictwo swoje w Kropiwnicy. Z nich: Krzysztof miał synów: Mikołaja i Marcyana, żyjących 1637 roku. Wawrzyniec, żonaty 1-o v. z Anną Woynówną, córką Jerzego, 2-o v. z Barbarą N. 1582 r., z pierwszej żony pozostawił syna Pawła i córki: Zofię i Katarzynę, a z drugiej — syna Alberta. Katarzyna, 1617 r. żona Marcina Czajkowskiego, a Albert sprzedał 1619 r. dziedzictwo swoje na Kropiwnicy, a nabył część Jabłoni. Po Erazmie pozostali synowie: Jan i Cypryjan, oraz córka Anna, żyjący 1595 roku. Paweł Skipka miał drugiego syna Jana, po którym pozostał syn Serafin. Zastawił on stryjowi swemu Pawłowi, 1552 r., część swoją Kropiwnicy.

Kropiwniccy *Łapowie* dziedziczyli na Kropiwnicy - Raciborach. Wojciech i Paweł, synowie Pawła, zawarli układ 1552 r. W 1565 r. synowie Wojciecha z Kropiwnicy-Raciborów: Sebastyan, Michał i Franciszek, zawarli układ w Brańsku. Z nich Sebastyan nosił przezwisko *Łapa*. Synów miał dwóch: Wojciecha i Jana, żyjących 1610 r. W 1648 r. dziedziczył na tejże Kropiwnicy Jan, syn Wojciecha Łapki.

Kropiwniccy *Szczerbikowie* dziedziczyli na Kropiwnicy- Raciborach. Żyjący 1557 r. Jan *Szczerbik*, miał synów: Pawła, Jerzego i Szymona 1585 r. Po Pawle szli synowie: Marcin i Stanisław, którzy 1615 r. zawarli układ z Marcinem, synem Tomasza Szczerbika, a potomkowie Jerzego, zwali się *Jurczykami* Kropiwnickimi.

Miał on synów trzech: Mikołaja, Wawrzyńca i Jana, którym oddał 1617 r. pewne grunta w Kropiwnicy - Raciborowiętach. Stefan, syn Wawrzyńca Jurczyka i Jerzy, syn Jana Jurczyka, zawarli 1664 r. w Brańsku układ.

Kropiwniccy *Brody* z Kropiwnicy-Raciborowięta. Jan, syn Stanisława Brody, żył 1584 r., a syn jego Piotr, dziedziczył na tej wsi 1603 r.

Kropiwniccy *Pęsowie* na Kropiwnicy - Raciborach. W 1580 r. żyli bracia, Mikołaj i Grzegorz, synowie Pawła Pęsy. Stanisław i Krzysztof, synowie Mikołaja Pęsy, zawarli 1617 r. układ w Tykocinie. Po Grzegorzu Pęsie pozostał syn Walenty 1623 r.

Kropiwniccy *Gaykowie*, dziedziczyli na Kropiwnicy-Gaykach. Przodek ich Gayek, pisał się z sąsiedniego Kobylina. Wzmianki są o nim w aktach łomżyńskich i zambrowskich z lat 1437 — 1449. W wyroku z 1549 r. wymienieni, Bartłomiej, Tomasz i Jan z Kropiwnicy-Gajek, synowie Marcina. Po Tomaszu Gajku pozostali synowie: Jan, Andrzej, Maciej i Wojciech 1584 r. Z nich Jan zaślubił Dorotę Kostro, córkę Piotra, której 1569 r. zabezpieczył sumę i z niej miał synów: Jakóba, Macieja, Jana i Andrzeja, dziedziców na Kropiwnicy-Gaykach, w imieniu których zawarł tranzakcyę 1596 r. Po Janie, młodszym synie Marcina, szli: Franciszek, Paweł i Grzegorz, których siostra Małgorzata, żona Wojciecha Milewskiego, kwitowała 1580 r. z odbioru posagu.

Żyjący 1549 r. Jakób, syn Mikołaja Gayka z Kropiwnicy-Gayek, miał trzech synów: Walentego, Wojciecha i Mikołaja, którzy zawarli układ 1565 r. Po Walentym pozostali synowie: Stanisław i Wojciech i synowie Wojciecha: Stanisław, Krzysztof i Jan, zawarli ugodę w Brańsku, 1612 r.

Kropiwniccy, Tomasz, Stanisław i Marcin, synowie Pawła Kropiwnickiego, zwanego *Kudzin*, zawarli 1611 r. układ w Brańsku.

Kropiwniccy *Kiernozkowie* dziedziczyli na Kropiwnicy - Kiernozkach. Pochodzą od Macieja *Kumka* z Kobylina. Wawrzyniec, Stanisław i Jarocki (Jarosz v. Hieronim), synowie Augustyna z Kropilnicy - Kiernozek, zawarli układ 1557 r. Mieli jeszcze brata Jana, pewnie już wówczas nieżyjącego. W 1565 r. zawarli między sobą układ. Stanisław i Hieronim, synowie Augustyna, Augustyn i Paweł, synowie Wawrzyńca i Andrzej, Mikołaj, Maciej i Sebastyan, synowie Jana, Kiernozkowie z Kropiwnicy.

Z nich Maciej, przezwany *Kierdeszko*, miał dwóch synów: Jana i Floryana, żyjących 1586 r.

Marek, syn Mikołaja Kiernozka, a brat Augustyna z Kropilnicy, zeznał 1520 roku w Wiznie wzajemne zapisy z żoną Elżbietą, córką Jana Słubicy. Córki ich: Katarzyna, żona Jana Franka 1578 r. i Anna, żona Bartłomieja Sokołowskiego.

Kropiwniccy *Wołyńcowie*, dziedziczyli na Kropiwnicy- Kiernozkach. Żyjący w początkach XVI-go wieku Jan Wołyniec, miał dwóch synów: Pawła i Macieja. Wyrok królewski z 1549 r. wymienia Pawła, syna Jana Wołyńca, którego synowie: Michał, Jan i Łukasz, żyli 1565 r. Maciej, dużo młodszy syn Jana, zeznawał akta w Surażu 1572 r. Synowie jego: Stanisław i Krzysztof, 1611 r. Wawrzyniec Kropiwnicki, syn Stanisława Wołyńca, zapisał 1617 r. dożywocie żonie swej, Barbarze z Wroczeńskich, córce Walentego. Z niej synowie: Jakób i Piotr, 1623 roku (Milewski).

KROPIWOWIE (KROPIWA). Pieczęć Piotra Fedorowicza Kropiwy z 1541 roku, przedstawia trzy róże (Arch. Sang. IV f. 284). Ten sam pewno Kropiwo, 1525 r. namiestnik sielecki ks. Fedora Czartoryskiego (Arch. Sang.). Gabryel Ignacy Kropiwa, regent grodzki włodzimierski, 1645 r. (Bracł. XI f. 151).

KROPOTKA v. KROPOTKA JEŁOWICCY, książęta. Według J. Wolffa, pochodzą od księcia Bazylego Światosławowicza Smoleńskiego. Książę Iwan Kropotka otrzymał 1488 r. od Kazimierza Jag. postaw sukna, 12 kóp z myta łuckiego i wóz soli, a książę Fedko Kropotka — 6 kóp. lit. (ML. 4). Tenże król nadał księciu Iwanowi Dymitriewiczowi wsie: Jełowicze, Worsin, Czekon i Kotelew, w powiecie łuckim. Aleksander Jag. potwierdził mu to nadanie 1496 r. (ML. 5). Od dóbr Jełowicz, Kropotkowie zwali się Jełowickimi.

Księżna Iwanowa Kropotczyna ma dom w Łucku 1494 r. Książę Bazyli, widocznie syn ks. Iwana, bo dziedzic Jełowiec, dostarczał 1528 r., na potrzeby wojenne, dwa konie. Żył jeszcze 1545 r. (Arch. Sang.). Syn jego, książę Jakób Kropotka Jełowicki, dziedzic wsi nadanych ks. Iwanowi, zeznał testament 1564 roku (Op. Łuc. 2038). Pozostała po nim wdowa, Eudoksya z Kozińskich, wykonała 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Wołynia do Korony. Książę Jakób pozostawił same córki: Annę, żonę Michała księcia Rużyńskiego, Anastazyę, za Hrehorem Danilewiczem Czekońskim, Apolonię, za Stefanem Rusinem Beresteckim i Maryę, za Bazylim Pryweredowskim, które dopełniły działu dóbr po rodzicach pozostałych 1578 r. Siostra ks. Jakóba, Małgorzata, była za Dymitrem Isajkowskim (Op. Łuc. 2093 f. 7 i Teka Rulikowskiego).

Książę Andrzej Kropotka był jednym z dowódców w. ks. moskiewskiego, Iwana Wasilewicza, w 1500 r. (Karamz. VI Nr. 512).

KROŚCICCY v. CHROŚCICCY z Krościc v. Chrościc, w ziemi ciechanowskiej, którą to wieś posiadali 1567 r. Marcin i Jan Krościccy (Paw.). Adam i Marceli, synowie Jana, procesowali 1609 r. Michała, Bartłomieja, Zofię i Annę, dzieci Marcina, o Krościce i Bieńki. Michał znów i Walenty, synowie Marcina, procesowali w tymże roku Adama, o sumę (DW. 87 f. 1145 i 1146). Patrz *Chrościccy*.

KROSIŃSCY prawdopodobnie z Krossina (dzisiaj Kruszyn), w powiecie bydgoskim, którego część posiadał 1583 r. Marcin Krosiński (Paw.). Andrzej, syn Bogusza z Krossina, student uniwersytetu krakowskiego 1402 r., podkanclerzy arcybiskupa Jastrzębca 1430 r. Piotr Krossiński, jadąc do Włoch z biskupem poznańskim, pozostawił u Gosławskiego szuby i różne ubrania, o czem tenże w testamencie swoim z 1500 r. wspomina (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 746). Aleksander Krosiński h. Poraj, kwitował skarb koronny 1658 r. (Wittyg). Czy niżej wymienieni Krosińscy od nich pochodzą, wiedzieć niepodobna.

Mikołaj z żoną, Ewą z Rogozińskich, należną im sumę od Różyckich, odstąpili 1738 r. Wiktoryi z Kałuszowskich Wąsowiczowej, cześnikowej wendeńskiej (Zap. Gr. Krak. 352 f. 429).

Andrzej Krosiński, syn Stefana i Anny Wolskiej, z Ewy ze Strupczeńskich, miał syna Józefa Mikołaja, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie pilznieńskiem, żonatego z Elżbietą Radomyską, córką Aleksego, 2-o v. Leśniow-

ską, a 3-o v. Szreniawską, z której syn Paweł Wigilanty Marceli, ur. 1779 roku, zmarły 1841 r., właściciel Jankowej, członek Stanów galicyjskich 1817 r., zaślubił Elżbietę Katarzynę Fihauserównę, córkę Wincentego, właściciela Brzany, lecz z nią bezdzietny. Patrz *Kroszyńscy* i *Kruszyńscy* (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

KROSIŃSKI N. miał otrzymać szlachectwo 1696 r. (Bork.).

KROSKI Jan, kanonik włocławski, w latach 1404 — 1419.

z KROŚLINA Mieczko, stolnik inowrocławski lub brzeski, świadek 1413 roku w Kaliszu.

z KROSNA, w dzisiejszym powiecie sremskim, pisał się w latach 1311 — 1315 Wojciech, syn Mikołaja, wojewody kaliskiego, wnuk Przedpełka, z rodu Łodziów, który tę wieś z wielu innemi otrzymał 1241 r.

z KROSNA, w łęczyckiem, blisko Krośniewic, wsi dziś zwanej Chrosno, pisali się w latach 1389 — 1400 bracia, Piotr i Walter, siostra ich Krzechna, żona Adama z Wysokiej, Jadwiga i Klimek (Łęcz. I i II).

z KROSNA Bogusz h. NOWINA, 1427 r. świadczył w Sieradzu, przy wywodzie szlachectwa (Łag.). Z tego pewno Krosna pisał się Ninogniew z Przeręba, słuchacz uniwersytetu krakowskiego 1419 r., pisarz grodzki krakowski 1425 r.

z KROSNA, w ziemi lwowskiej, Janota 1440 r., a Jerzy 1441 r., na sądach we Lwowie (AGZ XIV 51 i 153—225).

KROŚNIA h. LIS (Wittyg) z Krośni, w ziemi warszawskiej, Adam Krośnia h. Lis, opłacał 1563 r. pobór z Krośni (Wittyg). Piotr i Marcin z Krośni, świadczą 1410 r. w Czersku. Mikołaj Czubatka Krosiński, Feliks Pieniążkowicz, Stanisław, syn Adama Łysicza, Małgorzata, wdowa po Pawle Kosnowiczu, dziedzice wsi Krośnie małe, alias stare, a Feliks, syn Mikołaja, dziedziczył 1580 r. na Krośniach wielkich. Inny Feliks, z przydomkiem *Strzyga*, zmarły przed 1580 r., z żony Zofii, dziedziczącej na Krośniach starej wsi 1580 r. (Paw.), miał czterech synów: Pawła, Wojciecha, Szymona i Jana.

Paweł nabył 1609 r., od Radzikowskiego, część Krośni, a 1611 r. zapisał sumę córce Annie (DW. 35 f. 673 i 39 f. 1494). W 1623 r. syn jego Stanisław, odstąpił część swoją na Starej wsi Krośniach Jakóbowi, a 1631 r. zabezpieczył posag żonie Elżbiecie, z której miał syna Jakóba, sprzedającego część swoją na Krośniach Pawłowi, 1640 r. (DW. 47 f. 386; 48 f. 436 i 49 f. 1627).

Wojciech, drugi syn Feliksa, wspólnie z żoną, Anną z Rybińskich, sprzedał 1622 roku Grzybowskiemu, część swoją na wsi Krośnie małe (DW. 39 f. 879 i 46 f. 1613).

Szymon, trzeci syn Feliksa, wspólnie z żoną Agnieszką, sprzedał 1613 r. część swoją na Krośniach-Starej wsi Grzybowskiemu, któremu i syn jego Jakób, sprzedał część tego majątku 1630 r. W 1621 r. tenże Szymon, przydomku *Strzyga*,

zeznał zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Pruszkowskich (DW. 39 f. 710; 41 f. 567; 46 f. 1374 i 49 f. 868).

Jan, czwarty syn Feliksa, zamienił 1609 r. grunta swe z Okęckim, na Kusem i Lesznie. Syn jego, Andrzej, nabył 1627 r. Szczaki od Szczakowskiego, których część odprzedał 1643 r. Słonawskiemu (DW. 47 f. 1887 i 50 f. 221).

Adam, drugi syn Jana, zeznał 1647 r. akt pewien z Prackim w Warszawie (DW. 50 f. 1563). Córki jego: Justyna Wojciechowa Jeziorkowska i Maryanna Zdzieszulska, które zrzekły się 1660 i 1667 roku dóbr rodzicielskich na brata Jana (Perp. Czers. 12 f. 184 i 13 f. 156).

Jan, syn Adama, żonaty z Maryanną Wilkowską, pozostawił syna Stefana (DW. 56 f. 2145), który podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Augusta II-go. Stefan, z Jadwigi Swięcickiej, miał syna Michała, żonatego z Anielą Latalską, z której córka Barbara, żona Tomasza Tretera, viceregenta stężyckiego, zeznała 1784 r. ten swój rodowód w Czersku (Deb. Czers. 2 f. 288).

Wojciech, syn Mikołaja, wydzierżawił część swoją na Krośniach Pawłowi, 1607 r. (DW. 34 f. 761).

Stanisław, także syn Mikołaja, zeznał 1606 roku oblig na Pawła Krośnię (DW. 33 f. 1342). Synów jego czterech: Adam, Gabryel, Wawrzyniec i Jan, którym matka, Anna z Myszczyńskich, schedę swoją na Myszczynie i Witkach, 1608 roku, darowała. Trzej pierwsi sprzedali 1619 r. Witki Kleniewskiemu. Siostra ich, Anna, zrzekła się majątku rodzicielskiego 1615 r. (DW. 35 f. 55; 43 f. 1062 i 46 f. 783 i 819).

Adam, syn Stanisława, żonaty z Anną Pracką, z którą zeznał zapis dożywocia 1625 r., pozostawił syna Jana, elektora króla Michała, który zeznał 1659 r. takiż zapis z żoną Barbarą z Kożuchowskich (DW. 47 f. 1026 i 52 f. 1656). Jana synów dwóch: Felicyan i Jan. Ten ostatni zaślubił 1-o v. Elżbietę Załęską i z niej miał córki: Annę Janowę Lasocką, Maryannę Waleryanowę Łazowską i Monikę, którym odstąpił 1715 r. przysługujące mu dożywocie na majątku żony, a sam ożenił się 2-o v. z Anną Nasielewiczówną, wdową po Adamie Kamińskim, z którą zeznał zapis dożywocia 1716 r. (DW. 62 f. 163, 660 i 841).

Felicyan, starszy syn Jana z Kożuchowskiej, podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. Żonaty 1-o v. z Maryanną Kaliszówną, z której córka Brygida, żona Jana Bitnera (DW 111 f. 1045), 2-o v. z Maryanną Rybińską, następnie żoną Jakóba Goślinowskiego, z drugiej żony miał syna Józefa i córkę Barbarę, żonę Adama Nowickiego, 1733 r. (DW. 68 f. 701).

Józef zaślubił Maryannę Grotównę, córkę Macieja i Anny Pruskiej, z którą zeznał 1762 r. zapis dożywocia (DW. 82 f. 459) i z niej pozostawił syna Franciszka, który sprzedając 1774 i 1784 r. część Słonawki Parulowi, zeznał, że jest synem Józefa i Maryanny Grotównej, wnukiem Felicyana i Maryanny Rybińskiej, prawnukiem Jana i Barbary Kożuchowskiej, a praprawnukiem Adama (DW. 100 f. 1033 i Debit. Czers. 1 f. 288).

Franciszek zeznał 1790 r. zapis dożywocia z żoną, Klarą z Kurzewskich, córką Piotra i Anny Chrzanowskiej (DW. 106 f. 1093).

Wojciech, syn Mikołaja, ma potwierdzony 1539 r. akt z 1522 r., którym Mikołaj, syn Tomasza, zamienił dobra swe z Michałem z Gołaszewa (M. 60 f. 54).

Stanisław, żonaty 1609 r. z Małgorzatą Chudzyńską (DW. 35 f. 1177). Aleksander i Jan, elektorowie króla Michała. Mikołaj zeznał 1688 r. zapis dożywocia z żoną, Konstancyą ze Słanczyńskich, córką Pawła i Jadwigi Mrokowskiej (DW. 57 f. 262 i 58 f. 1036). Z niej: Jan, Jakób, Cypryjan, Katarzyna i Konstancya (Arch. Łysołajskie). Małgorzata, córka Jakóba, żona 1742 r. Gotarda Józefa Regulskiego (DW. 65 f. 575). Kazimierz w latach 1712 — 1738, w krakowskiem.

z KROŚNI, tychże samych co poprzedni Mikołaj, h. DOŁĘGA. starosta płocki i marszałek nadworny księcia Kazimierza płockiego, w latach 1471—1475, kuchmistrz księcia Janusza 1478 r., wspólnie z bratem Janem otrzymali 1471 r. od ks. Bolesława, prawo niemieckie dla swej wsi Krośnie, w ziemi warszawskiej (M. 9 f. 5). Tenże Mikołaj, za położone zasługi, otrzymał od tegoż księcia 1472 roku Dobrzyków, w ziemi gostyńskiej (M. 6 f. 225 i 5 f. 28). Byli oni synami Abrahama z Krośni i Mikołaj 1451 r., a Jan 1464 r., byli na uniwersytecie krakowskim, a siostra ich, Dorota, zrzekła się na nich majątku ojcowskiego 1469 r. (M. 5 f. 120). Mikołaj Krośnia z Dobrzykowa v. Mikołaj z Krośni, sędzia ziemski płocki 1480 r., a kasztelan 1485 r. Patrz *Dobrzykowscy.*

KROŚNICCY h. LUBICZ z Krośnic, w powiecie nidzborskim. W 1497 r. skonfiskowany został majątek, Jakóbowi w Krośnicach, za niestawiennictwo na wojnę (Wierzb. II. 894). Andrzej, syn Jana z Krośnic i Urszuli Malewskiej, wnuk Stanisława i Barbary Kraszewskiej, przeniósł się do Prus, gdzie nabył Ruszlikowo. W 1575 r. wywodził się ze szlachectwa w Ciechanowie. Bracia jego stryjeczni, Andrzej, syn Mikołaja i Paweł, syn Feliksa, wnukowie Stanisława, wpływali do tego wywodu (M. 193 f. 11).

Regestra poborowe z 1578 r., wykazują jako właścicieli Krośnic Feliksa, Stanisława z braćmi, synów Mikołaja i Andrzeja Górkę, a obok położonego Pniewa—Dorotę, wdowę po Feliksie i syna jej Pawła (Paw.).

Gabryel Krośnicki, syn Marcina, zeznał 1612 r. zapis dożywocia, z żoną Dorotą (Gr. Przed. 59 f. 537). Jan podpisał, z ziemią ciechanowską, elekcyę Augusta II-go. Szymon, vicesgerent sądowy kijowski, w latach 1777—1779.

W gubernii wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa: Narcyz Antoni, syn Andrzeja, wnuk Marcina, prawnuk Grzegorza i Mikołaj Jan, syn Marcina, wnuk Grzegorza, 1849 r. Ignacy, syn Mikołaja Jana, z synem Klaudjuszem i wnukiem Antonim, 1861 r. Stanisław, syn Klaudjusza, 1870 r., a dzieci jego: Leon, Witold Stefan i Jadwiga Janina, 1905 r.

KROŚNIEWSCY h. HABDANK z Krośniewic, w powiecie łęczyckim. Jan z Krośniewic, syn Sobiesława, podkoniuszy łęczycki, 1386 r., zmarły w końcu 1390 roku, ożeniony z córką Filipa z Żychlina, podkomorzego łęczyckiego, miał trzy córki: Świętochnę, za Pietraszem z Widawy, Hankę, za Mszczujem z Rozprzy i Machnę, za Dobiesławem Błoskim z Błogiego, podczaszym sieradzkim, 1390 r., który od dóbr żony pisał się często Krośniewskim. Wszystkie trzy siostry wygrały 1394 roku sprawę o Krośniewice, Głaznowo, Kczewo, Mikołajczewice i Siemianice z Szerzewskimi i tegoż roku zawarły układ o Żychlin z Klemensem, chorążym łęczyckim. Dobiesław, jest 1408 r. cześnikiem sieradzkim, a 1413 roku kasztelanem

spicimirskim (A. Łęcz. I i II). Świętosław z Krośniewic, ma sprawę 1399 roku o dług z Bodzantą z Kajewa (A. Łęcz. I. 5890 i 5891).

Bodzanta z Krośniewic i syn jego Jan, na sądach w Łęczycy 1393 r. (A. Łęcz. I. 2850). Stanisław, syn Wawrzyńca 1403 r., a Jan, syn Macieja, 1472 r. na uniwersytecie krakowskim. Marcin, podstarości łęczycki, 1478 r., a łowczy łęczycki 1485 r. Córka jego Anna, za Rafałem z Wilczyna, w tym ostatnim roku (Wierzb. I. 1753). Grzegorz, miecznik łęczycki, nie umarł 1507 r., jak mylnie zamieszczono w nominacyi jego następcy, ale został cześnikiem łęczyckim i jako taki, umarł 1509 r., pozostawiwszy córkę Annę Zaleską i synów: Jana i Baltazara, wprowadzonych do Wierzbia i Brzezia 1538 r. (Gr. Przed. 1 f. 118; 2 f. 154, 155 i 330). Baltazar sprzedał 1549 r. Brzezie i Wierzbie Sierakowskiemu, a 1552 r. opłacał pobór z Krośniewic i Krajewic (Wittyg). Jan został miecznikiem łęczyckim 1538 r., umarł 1545 r.

KROŚNIŃSCY v. KROŚMIŃSCY z Krośnina, nie wiem gdzie leżącego. W 1411—1414 r. na sądach w Kaliszu: Jan Krośmiński, Mikołaj z Krośnina, Jan, Franciszek, Jonas i Wojciech z Krośmina. Maciej z Małego Krośmina, kanonik poznański 1443 r., a włocławski 1458 r., wybrał się do Jerozolimy 1453 r. W 1448 roku rozeszła się wieść, że umarł w drodze do Rzymu.

KROSNO h. LELIWA Jan, altarysta na zamku krakowskim, w latach 1571 — 1573 (Wittyg).

KROSNOWSCY h. JUNOSZA, wyszli z Załusk, stanowiąc jeden dom z Załuskimi, a nazwę swą wzięli z Krosnowej, również w powiecie rawskim leżącej, która w XIII-m wieku należała jeszcze do opactwa lubińskiego (RM. I. f. 110).

Herb Junosza.

Wojciech z Krosnowej, 1347 r. przegrał sprawę o dziesięcinę z Krosnowej, z proboszczem Jeżowskim, przed sądem arcybiskupa Jarosława. Nie można na pewno twierdzić, czy ten Wojciech należał do Junoszyców, bo i Rawicze siedzieli na tejże wsi. Goworek Krosnowski świadczył 1394 r. w Łęczycy (Łęcz. I. 3485), a Grot z Żelaznej, nabył czwartą część Krosnowej 1434 r., od Przerowów Belskich (M. 335 f. 4). Mikołaj, syn Jana z Krosnowej, 1414 r., a Piotr, syn Wojciecha, 1432 r., na uniwersytecie krakowskim.

Jan Tabasz z Krosnowej, już na pewno Junoszyc, może syn Jana Tabasza z Załusk, podkomorzego rawskiego, 1438 roku, broni 1473 r. swych kmieci z Krosnowej, w sprawie o dziesięcinę, z proboszczm Jeżowskim. W tymże roku, wspólnie z żoną Katarzyną, sprzedał kapitule łowickiej 3 grzywny czynszu rocznego z Krosnowej, za 45 grzyw. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 905 i 916).

Stanisław Krosnowski, podczaszy rawski 1510 roku, miał córkę Annę, za Wszeborem z Mrogi i wraz z zięciem procesował się tegoż roku z Jakóbem Jasieńskim (M. 24 f. 355). Anna, już jako wdowa, darowuje 1548 roku całą swoją

część w Mrodze, zapewne bratankom swoim, synom nieżyjącego już Macieja Krosnowskiego z Krosnowej: Feliksowi, Jerzemu i Maciejowi (Zs. Raws. 1 f. 185). Z nich:

Maciej, został wojskim rawskim 1570 r., nie żył już 1582 r., pisał się z Załusk. Córka jego Anna, żona 1-o v. 1577 r. Anzelma Strzeżeckiego z Machnatki, instygatora koronnego 1582 r., a 2-o v. Andrzeja Zbyszewskiego, sprzedała 1591 r. Czychrowskiemu połowę Machnatki (M. 119 f. 134 i Perp. Czers. 1 A f. 187). Oprócz tej córki miał jeszcze wojski siedmiu znanych synów, urodzonych z Katarzyny Błędowskiej, Stanisława, Abrahama, Floryana, Kaspra, Melchiora, Jana i Seweryna.

Stanisław w wojsku królewskim, przyznał 1577 r. dług Anzelmowi Strzeżeckiemu (M. 113 f. 609). Był dziedzicem części Krosnowej i Jasienia, a umarł bezdzietny 1590 r.

Abraham, kanonik gnieźnieński, 1581 roku i kujawski 1589 roku, umarł 1607 roku.

Floryan, kanonik gnieźnieński i łęczycki 1590 r., kantor gnieźnieński 1599 r., sekretarz królewski, obecny w Oliwie 1598 r. (M. 142 f. 182), zmarły 1606 roku.

Kasper, współdziedzic Mrogi 1594 r., asystujący siostrze 1591 r., pokwitowany 1611 r. przez brata Melchiora i przez synowca Macieja, umarł, zdaje się, bezdzietny.

Melchior, współdziedzic Mrogi, procesował się 1578 r. z Młodzianowskim, nabył 1590 r. od synowców, synów Seweryna, ich sumy na Krosnowej i Jasieniu, po bezdzietnie zmarłym Stanisławie (Zs. Gr. Warsz. 100 f. 639; Conv 7 f. 483; 17 f. 792). Synów znanych miał dwóch: Pawła i Jana.

Paweł przyznał 1619 r. dług Janowi, synowi Mikołaja, a 1641 roku nabył część Mrogi od brata Jana. W 1619 r. Paweł otrzymał dla siebie, a 1622 r. i dla żony, Małgorzaty z Bylinów, dożywocie na wójtostwie w Lubochni (M. 163 f. 157 i 168 f. 195). Oboje zapisali byli 1,500 flor. Janowi Chądzyńskiemu, które spłaca 1653 roku Olbracht, stolnik podolski (Gr. Lwows. 141 f. 40; Conv. 21 f. 877 i 27 f. 1641).

Jan, żonaty z Katarzyną Staniszewską, córką Tobiasza, otrzymał 1638 r. wspólnie z żoną, od jej ojca, połowę Staniszewic małych. Z niej synowie: Łukasz, po którym syn Mikołaj, Franciszek, który sprzedał 1668 roku część Staniszewic Omiecińskim i córka Maryanna, żona 1-o v. Stefana Węża, 2-o v. 1677 r. Tomasza Chynowskiego (Perp. Czers. 9 f 450; 13 f. 267 i 539). Franciszek ten w 1651 roku otrzymał od stryja Olbrachta 1,000 flor. (Gr. Lwows. 139 f. 1320), a 1653 r. jeszcze nieletni, wraz z Olbrachtem i z nieznanym bliżej Mikołajem, wymieniony jako spadkobierca Mikołaja, arcybiskupa lwowskiego. Widoczne zatem, że arcybiskup Mikołaj i podkomorzy Olbracht, byli synami Melchiora Krosnowskiego (Gr. Lwows. 141 f. 41 i 49).

Franciszek, namiestnik chorągwi Tuszyńskiego, przyznał 1676 r. dług 1,000 flor. bratankowi swemu Mikołajowi, synowi Łukasza, który odstąpił zapisu Rościszewskiemu, a ten kwituje Franciszka 1686 r. Franciszek zeznał 1684 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną Domiechowską, córką Jakóba (Gr. Lwows. 160 f. 471; 166 f. 2614; 169 f. 25 i 1192).

Mikołaj, prawdopodobnie zatem syn Melchiora, kanonik kujawski, sekretarz królewski 1631 r., biskup infiancki 1641 r., a arcybiskup lwowski 1645 r., administrator opactwa czerwińskiego 1647 r. (AGZ. X. 4253), umarł 1653 r.

Olbracht, brat rodzony arcybiskupa, otrzymał starostwo krzemieńczugskie 1638 r. W 1653 r. był stolnikiem podolskim, a 1662 r. i podstarościm lwowskim. W tym ostatnim roku został chorążym warszawskim, 1668 r. poseł województwa ruskiego, został w końcu 1671 r. podkomorzym lwowskim (M. 183 f. 4; 207 f. 712 i 209 f. 543; Sig. 50 f. 5 i 91 i 12 f. 133). Olbracht zabezpieczył 16 1 r. synowcowi Franciszkowi 1,000 flor., pokwitował drugiego bratanka Stefana z 1,550 flor. i zapisał siostrze rodzonej, Dorocie Grabowskiej, 2,000 flor. (Gr. Lwow. 139 f. 1318, 1320 i 1321). Żonaty 1-o v. z Maryanną ze Strusiów Janową Kamionomojską; której przyznano 1641 r. dożywocie na Bakowcach, Trybuchowcach i Rzepichowie, w lwowskiem, a z którą razem zrzekł się tegoż dożywocia 1643 r. (M. 186 f. 289; Gr. Lwows. 134 f. 53), a 2-o v. z Katarzyną z Wasiczyna, której zapisał 1657 r. dożywocie na Chyżowicach (Gr. Lwows. 142 f. 1147), umarł 1673 r., pozostawiając syna jedynego Mikołaja Franciszka.

Mikołaj ten, stolnik lwowski 1682 r., został podkomorzym lwowskim 1702 roku, a wojewodą czerniechowskim 1718 r., ożeniony z Anną Rojewską, kasztelanką wiślicką (Gr. Lwows. 184 f. 1908), umarł 19-go Grudnia 1723 r. Jedyna córka jego, Katarzyna, była żoną 1-o v. Jakóba Potockiego, starosty chmielnickiego 1704 r., a 2-o v. Stefana Humieckiego, wojewody podolskiego (Gr. Lwow. 184 f. 997; 188 f. 75 i 279 f. 357; Zap. Lub. 91 f. 122).

Jan z Załusk, szósty syn Macieja, kwitował 1582 r. Nieborskiego Adama z dzierżawy Woli Krosnowskiej, części sukcesorów Seweryna; łowczy sochaczewski 1598 r., obrany był plenipotentem przez bratanka swego Jana (Conv. 3 f. 256; M. 142 f. 183). Z niewiadomej żony, zostawił Jan trzech synów: Aleksandra, Stanisława i Samuela, Jezuitę, zmarłego 1646 r., których kwitowała Nieborska 1623 roku, z odbioru 100 flor.

Aleksander, zeznał 1626 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą Gostkowską, córką Andrzeja. Był dziedzicem Koziełków i Woli Cyrusowej, które sprzedał był Plichcie, a ten odstąpił je Sewerynowi Krosnowskiemu; żył jeszcze 1636 r., a umarł bezdzietny miecznikiem rawskim (Gr. Czers. Inscr. 23 B f. 1515; 30 f. 381; Perp. Czers. 7 f. 370; Zap. Gr. Piotrk. 30 f. 684; Zap. Lub. 61 f. 1567).

Stanisław, nazywany także miecznikiem rawskim, z Jadwigi Płochockiej, pozostawił synów: Jana, Seweryna i Maksymiliana.

Jan, syn Stanisława, kwitował 1654 r. Tarnowskiego z odbioru 6,000 flor. (Conv. 31 f, 1348).

Seweryn, syn Stanisława, miecznika rawskiego, sprzedał 1651 r. część Krosnowej za 12,000 flor. Tarnowskiemu (Zap. Gr. Piotrk. 56 f. 75).

Maksymilian, trzeci syn Stanisława, a bratanek rodzony Aleksandra, odstąpił 1685 r. Szczuce sumy 4,000 flor., należnej jego niegdy bratu Sewerynowi (Zap. Lub. 61 f. 1377).

Seweryn, syn Macieja, wojskiego rawskiego, może najstarszy, dziedzic Woli Wilczej i Woli Krosnowskiej, miał sprawę 1565 r., o wyrzucenie Trzebińskiej z Łękawicy (Conv. 1 A f. 47). Z Elżbiety Skoszewskiej, dziedziczki Jaro-

szek (Paw.), 1582 r. żony Adama Nieborskiego, stolnika wyszogrodzkiego, pozostawił: Stanisława, Jana, Macieja i Seweryna. W 1582 r. Elżbieta, wpowa po Sewerynie, oddała synom swoim, Stanisławowi i Janowi, pewne dobra, pozostałe po ich dziadzie Macieju, wojskim rawskim. W 1590 roku Jan i Maciej, działający w swojem i nieletniego brata Seweryna imieniu, pewną sumę, pozostałą po zmarłym bezdzietnie Stanisławie Krosnowskim, na Krosnowie i Jasieniu zabezpieczoną, odstąpili stryjowi swemu Melchiorowi (Conv. 3 f. 109 i 7 f. 483).

A). Stanisław, syn Seweryna, dziedzic Mikuł, obok Krosnowej leżących, zaślubił Jadwigę Rudzką, córkę Stefana, której zabezpieczył 1596 r. na Mikułach 2,000 flor., wypłaconych mu przez wuja żoninego, Jana Tarnowskiego, podkanclerzego koronnego (M. 140 f. 81 i 87; Gr. Opocz. Inscr. 27 f. 685). Nabył 1607 roku Bielejowice od Pawła Wąsowicza i zabezpieczył na tej wsi Zofii, siostrze Pawła, 400 flor. (Gr. Opocz. Inscr. 24 f. 102 i 152).

Syn jego Maciej, zapisał 1626 r. na Bielejowicach żonie swej, Katarzynie z Podlodowskich, córce Krzysztofa, 5,000 flor. i matce swej dożywocie, na połowie Bielejowic i Mroczkowa, a 1629 r. nabył od Pawłowej Wąsowiczowej, część Mroczkowa (Gr. Opocz. Inscr. 41 f. 32 i 227; 44 f. 352). Siostry Macieja: Zofia, za Bernardem Jeżem, 1655 r. już nieżyjąca, Elżbieta, za Stanisławem Chądzyńskim, podstolim drohickim, Anna, za Piotrem Karśnickim i Teofila, za Janem Charbickim. Ostatnie trzy już wdowy 1664 r. (Gr. Opocz.).

B). Jan, syn Seweryna, piszący się z Załusk, na Krosnowskiej Woli, już 1598 r. dworzanin pokojowy królewski, zapisał Floryanowi Krosnowskiemu, kanonikowi gnieźnieńskiemu, 200 flor. (Conv. 11 f. 1115). W tymże roku obrał plenipotentem swoim stryja Jana, łowczego sochaczewskiego (M. 142 f. 183). W 1600 roku, będąc i stolnikiem królewskim, za świadczone usługi, otrzymał pensyi rocznej 100 talarów, a 1602 r. 200 flor. i 1618 r. 300 flor. (M. 145 f. 167; 147 f. 177 i 159 f. 223). W 1611 r. wziął w zastaw od Radzimińskiego Drążowo w 7,000 flor. i zapisał bratu Sewerynowi 4,000 flor., z odbioru której to sumy kwitował go brat 1612 r. (DW. 39 f. 1019 i 1369: 40 f. 1134).

W 1618 r. otrzymał starostwo rypińskie z Głowińskiem, w roku następnym, jest podstolim koronnym, a 1620 r., w którym umarł, otrzymał starostwo ostrołęckie i wójtostwo Pomian (M. 159 f. 126 i 166 f. 179). W 1619 r. sprzedał Komorniki, a nabył Nieporęt (DW. 46 f. 630, 650 i 657). Żonaty 1-o v. z Jadwigą Humiecką, córką Andrzeja, administratora Komory solnej w Zakroczymiu, z którą zeznał zapis dożywocia 1601 r., 2-o v. z Elżbietą z Żyćka Wituską, córką Jana, stolnika gostyńskiego, z którą zeznał zapis dożywocia 1619 r. i której przyznano dożywocie na starostwie rypińskiem, 2-o v. żoną Adama Parzniewskiego, starosty rypińskiego, z tej drugiej żony pozostawił syna Feliksa, któremu król przyznał 1620 r. 300 flor. pensyi rocznej (M. 144 f. 203; 163 f. 357 i 166 f. 307; DW. 35 f. 12; 46 f. 729; Perp. Czers. 9 f. 421).

Feliks v. Feliks Adryjan, właściciel Pasznych Prac, wspólnie z matką zastawił część tej wsi 1638 r. Sławińskiemu (DW. 49 f. 897). W 1639 r. przyznał dożywocie matce swej, Elżbiecie z Żyćka Wituskiej (Perp. Czers. 10 f. 79). Umarł bezdzietny.

Jan, podstoli koronny, oprócz syna Feliksa, miał kilka córek: Annę, Konstancyę, Katarzynę, którym Minowski przyznał pewną sumę 1624 r. i Urszulę.

Anna, 1641 r. żona Kaspra Rykalskiego, pisarza ziemskiego czerskiego; Katarzyna, żona Stanisława Stempowskiego, podkomorzyca gostyńskiego, 1645 r.; Urszula, żona 1-o v. Pawła Grodzickiego, generała artyleryi koronnej, 1645 r., 2-o v. Mikołaja Bieganowskiego, chorążego lwowskiego, oboźnego koronnego, z czasem kasztelana kamienieckiego, z którym zeznała zapis dożywocia 1647 roku (Gr. Czers. Inscr. 24 A f. 274; Convent. 28 f. 1312 i 35 f. 304; Perp. Czers. 10 f. 265 i 752).

C). Maciej, syn Seweryna, już pełnoletni 1590 r., wraz z żoną, Anną Okuniówną, stolnikówną rawską, sprzedał 1596 r. dobra Promnik, Wał i Myślakowice Zofii z Krzysztoporskich Krosnowskiej. W 1609 r. łowczy sochaczewski, obecny przy rozgraniczeniu Bielejowic, kwitował 1611 roku stryja swego Kaspra. Umarł 1620 r. (Inscr. Ind. Cast. Opocz. 16 f. 314; Conv. 17 f. 987).

D). Seweryn, syn Seweryna, łożniczy królewski, otrzymał 1603 r. ruchomości pozostałe po żydach w Bochni. W 1604 r. otrzymał odsyp z młynów w Horodle, które to prawo odstąpił 1605 r. Liczkowskiemu, a 1606 r. Laskowskiemu. W 1611 r. zapisał 4,000 flor. żonie, Krystynie z Radzimińskich, córce Marcyana. W 1620 r. nabył od Plichty Koziołki i Wolę Cyrusową, w powiecie rawskim, kupione przez tegoż od Aleksandra Krosnowskiego, syna Jana, łowczego sochaczewskiego (M. 148 f. 4 i 370; 150 f. 16; DW. 39 f. 217 i 1016; Convent. 15 f. 465 i Gr. Piotrk. Inscr. 30 f. 684). Został 1620 roku łowczym sochaczewskim i żył jeszcze 1640 r., w którym zapisał 20 flor. czynszu rocznego córce swej, Małgorzacie, Franciszkance w Warszawie (M. 182 f. 471; DW. 49 f. 1612).

W drugiej połowie XVI-go wieku żyło trzech braci: Stanisław, Jan i Mikołaj, dziedzice na Krosnowej, których pozwał 1565 r. Belina, kanonik łaski, proboszcz łęgonicki, o dziesięcinę i o należność do kościoła Łaskiego z Myślakowic (Zap. Tryb. Piotrk. 24 f. 63—65). Z nich:

Stanisław otrzymał 1550 r. od żony swej, Katarzyny, córki Jana Goliskiego z Golis i Woli Kurdwanowskiej, część należącą do niej na tych wsiach (Zs. Raws. 1 f. 359. Wieś ta nazywa się Gołosze).

Jan dziedziczył na Żelaznej i syn jego, Stanisław, część tę swoją tamże, odstąpił 1597 r. bratu Trojanowi (DW. 22 f. 1705).

Trojan zapisał 1598 r. 1,800 flor. na Żelaznej żonie, Jadwidze Masłomięckiej, córce Mikołaja. Część Żelaznej, odziedziczoną po bracie Stanisławie, darował 1626 r. synowi Jakóbowi, którego matka, już jako wdowa po Trojanie, kwitowała 1627 r. z odbioru 1,800 flor.

Jakób zapisał tego ostatniego roku na Żelaznej, 500 flor. żonie swej, Zofii z Urbańskich, córce Piotra, podstarościego i sędziego grodzkiego piotrkowskiego (Gr. Piotrk. Inscr. 31 f. 362, 565 i 566). Syn jego, Jan, sprzedał 1662 r. Żelazną za 12,000 flor. Gniewoszom, którzy tegoż roku pospłacali posagi jego siostrom, Jadwidze Wojciechowej Kłopockiej, Annie Janowej Sławcowej i Dorocie Adamowej Jezierzyńskiej, wdowie 1663 r.

Mikołaj pisał się z Załusk, a dziedziczył 1579 r. na Prądniku, Woli Krosnowskiej i Łęgonicach, w rawskiem, a Myślakowicach, w opoczyńskiem (Paw.). W 1575 r. na powyższych dobrach, zabezpieczył 3,000 flor. żonie swej, Zofii z Krzysztoporskich, kasztelance wieluńskiej, córce Jana (Gr. Piotrk. Inscr. 21 f. 311). Mikołaj był 1586 r. wojskim rawskim (Zs. Gr. Czers. 55 f. 469) i 1590 r. królew-

skim komisarzem do rozstrzygnięcia sprawy Ligęzy z Odrzywolskim (Convent. 6 f. 77). Nie żył już 1596 r., w którym pozostała po nim wdowa, nabyła części Mikuł, Wału, Prądnika i Myślakowic, od Stanisława Krosnowskiego i Macieja Krosnowskiego i żony tego ostatniego, Anny z Okuniów, córki Stanisława, stolnika rawskiego (Gr. Opocz. Inscr. 16 f. 312 i 314).

Mikołaj, wojski rawski, miał za pierwszą żonę Katarzynę Plichciankę, córkę Mateusza, z której córka Anna, 1584 r. żona Jerzego Oborskiego z Lipin (Zs. Gr. Czers. 52 f. 671). Z drugiej żony pozostawił córkę Marynę, żonę Jana Ostrowskiego, 1617 r., oraz czterech synów: Mikołaja, Jana, Stefana i Pawła. Mikołaj raz tylko wspomniany 1584 r., w którym siostra przyrodnia Oborska, dobra odziedziczone po matce, darowała mu. Jan, w swojem i braci nieletnich, Pawła i Stefana, imieniu, cedował pewną sumę Żaboklickiemu 1600 r. W roku następnym, w którym i Stefan był już pełnoletni, matka oddała im Prądnik, Wał i Myślakowice duże i małe (Perp. Czers. 5 f. 324; Convent. 12 f. 1602; Gr. Piotrk. Inscr. 28 f. 321 i Gr. Opocz. Inscr. 22 f. 136). Z nich:

A). Jan, pisał się z Załusk. W 1601 r. żonie swej, Annie Przeczeń, córce Marcina, zapisał 3,000 flor. na Woli Krosnowskiej. W 1607 r. zeznał w Opocznie oblig na Bilińskiego, 1613 roku Stanisław Przeczeń odstąpił mu część dóbr Przecznie, leżących w powiecie szadkowskim. W 1621 r. dobra Przecznie i część Patoki, sprzedał Widawskiemu, a 1622 r. nabył, od Augustyna Dobieckiego, Dobiecin, Zwierzchno, Politalice i Korczów, za 13,000 flor. Drugą jego żoną była Katarzyna Nowomiejska, córka Jana. W 1630 r. został Jan podczaszym rawskim, żył jeszcze 1642 r. (Gr. Piotrk. Inscr. 28 f. 438; 29 f. 820; 30 f. 872 i 994; Convent 15 f. 356; 21 f. 877; Gr. Opocz. Ind. Inscr. 24 f. 209).

Córki jego: Zofia, żona Stanisława Szymanowskiego 1632 r. i Maryanna, za Adamem Boskim, zrzekła się 1641 r. majątku rodzicielskiego (Perp. Czers. 8 f. 596 i 10 f. 263), synowie: Jan, Jacek, ksiądz Seweryn i Mikołaj. Ten ostatni urodzony z Nowomiejskiej.

a) Jan, podczaszyc rawski, wprowadzony do Parzniewka 1637 r., nabytego od Kleniewskiej (DW. 49 f. 378), został, z pisarza skarbu koronnego, skarbnikiem warszawskim 1638 r. Elektor Jana Kazimierza. Żonaty 1-o v. z Jadwigą Osuchowską 1636 r., 2-o v. z Maryanną Izbińską, córką Abrahama, z którą zeznał zapis dożywocia 1640 r., z pierwszej żony miał córkę Katarzynę, żonę Stanisława Szymanowskiego, skarbnika warszawskiego (M. 192 f. 500 i 222 f. 383), z drugiej — synów: Władysława, Stanisława i Mikołaja; oraz córki: Zofię, Teresę i Jadwigę, wszystkich nieletnich 1654 r., których opiekunami byli ich stryjowie: Jacek, Mikołaj, podczaszy rawski i ksiądz Seweryn (Convent. 31 f. 1085; DW. 49 f. 1361 i Wyr. Piotr. 242 f. 3). Z synów skarbnika:

1. Władysław, 1685 r. odstąpił sumę 2,000 flor., po bracie Mikołaju, Mokronoskiemu (Convent. 36 f. 793). Żonaty z Urszulą Micowską, miał synów: Aleksandra, pułkownika Jego Kr. Mości, stolnika gostyńskiego 1709 r., starostę zagrobelskiego i petrykowskiego 1713 r. (M. 221 f. 468), po którego śmierci, otrzymał 1731 r. list przypowiedny na chorągiew pancerną Podoski (Sig. 17 f. 10 i 20 i 22 f. 130), Andrzeja i Michała, w zakonie OO. Jezuitów, którzy, wspólnie z matką i Janem Trzcińskim, dopełnili 1717 roku działu Prądnika (Gr. Opocz. Inscr. 39 f. 50).

Aleksander był żonatym z Konstancyą Mrozowicką i z niej pozostawił: Annę, 1-o v. za Franciszkiem Łopackim, kasztelanem zakroczymskim, 1730 roku (Gr. Lwows. 283 f. 7 i 566), 2-o v. za Antonim Krosnowskim, starostą petrykowskim i Barbarę, za Franciszkiem Szeptyckim, chorążym latyczowskim 1734 roku (Gr. Lwows. 285 f. 181).

Andrzej zabezpieczył 1723 roku 1,500 flor. żonie swej, Eufrozynie, córce Wojciecha Odrowąża Kietlińskiego, wojskiego sandomierskiego i Joanny Zakliczanki (Gr. Opocz. Inscr. 43 f. 291) i według Niesieckiego, miał z niej synów: Antoniego, żonatego z Ossowską i Michała, i dwie córki.

2. Stanisław, jako nieletni, wzmiankowany raz w plenipotencyi danej 1654 roku, przez jego opiekuna Jacka Krosnowskiego (Conv. 31 f. 1085).

3. Mikołaj umarł 1685 r. bezpotomnie, a Prądnik i Wał sprzedał 1682 r. Nowomiejskiemu (Convent. 36 f. 793, DW. 56 f. 413).

b) Mikołaj, podczaszyc rawski, był sam podczaszym rawskim 1654 roku, z którego to urzędu rezygnował 1688 r. Z ziemią rawską podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Żonaty z Eleonorą Rusieńską, córką Bartłomieja, której rodzice jego zapisują 12,000 flor. na Dobiecinie, Politalicach, Korczowie i Zwierzchowie, w latach 1641 i 1642. Miał mieć córkę Teresę 1660 r., o której wspomina Pasek (Gr. Opocz. Inscr. 56 f. 546 i 57 f. 130; Conv. 31 f. 1085).

c) Jacek, podczaszyc rawski, elektor Jana Kazimierza, mianowany 1676 roku wojskim rawskim, nazwany mylnie 1678 r. wojskim stężyckim, umarł około 1683 r. sędzią ziemskim rawskim (Perp. Czers. 14 A f. 59). W 1669 r., nabył od Dobrzelewskiego, część jego na Kamionny i Bukowem, w powiecie piotrkowskim, a 1670 r. od brata stryjecznego Stefana, wojskiego chęcińskiego, część jego na Prądniku, Domaniewicach i Myślakowicach. W 1646 r. zeznał wzajemny zapis dożywocia z żoną, Anną Kłoczewską, córką Tomasza z Kłoczewa (Perp. Czers. 10 f. 652 i Gr. Piotrk. Inscr. 36 f. 279). Z niej pozostawił: Kazimierza, Jana, Jacka, Szymona, oraz córkę Agnieszkę, żonę Wojciecha Jankowskiego, wdowę po nim 1686 r. (Gr. Opocz. Inscr. 28). Z synów Jacka:

1. Kazimierz, kanonik lwowski, część swoją na Dobiecinie, Politalicach, Korczowie i Zwierzchowie sprzedał 1684 r. bratu Janowi, stolnikowi gostyńskiemu. W 1685 roku, wraz z braćmi: Janem, Jackiem i Szymonem, procesuje się o spadek po Sławińskim. W 1699 r. odstąpił bratu Jackowi część sumy 3,450 flor., należną mu ze Zglinny. W tym ostatnim roku był proboszczem w Gródku (Gr. Piotr. Inscr. 37 f. 399; Wyr. Tryb. Piotrk. 279 f. 1205; Perp. Czers. 16 A f. 126).

2. Jan, ze stolnika gostyńskiego, chorąży podolski 1689 r. i pułkownik królewski 1692 r., zeznał tegoż roku plenipotencyę w Lublinie, w imieniu stryja Jana, Jezuity, (stryjecznego) braci swoich, Jacka (rodzonego), i Franciszka i Władysława (dalszych). Wspólnie z żoną, Anną z Gumowskich, otrzymał 1699 roku w dożywocie Ulanowce, Zieleńce, Hłubuczek, Stefanowce i Cygany, w powiecie kamienieckim (Zap. Lub. 65 f. 208 i Sig. 15 f. 54) Elektor Jana Kazimierza i Augusta II-go, umarł bezdzietny 1702 roku. Odznaczył się jako rotmistrz pod Wiedniem i potem w walkach z Tatarami na Podolu.

3. Jacek, podczaszy rawski 1688 r., w końcu stolnik rawski 1696 roku, otrzymał 1678 r. od ojca pozwolenie, na zapisanie oprawy żonie. Zapis ten powtórzył 1683 r., po śmierci ojca, tejże żonie, Justynie z Boskich, córce Seweryna, pisarza ziemskiego czerskiego i Maryanny Boglewskiej, 2-o v. żonie Jana Trzcińskiego. W 1701 r. wprowadzony został do Wągrodna, a w roku następnym już nie żył (Perp. Czers. 16 B f. 42 i Sig. 15 f. 231).

4. Szymon, tytułowany stolnikiem rawskim, zmarły 1705 r., zaślubił Ludwikę Groszkowską, 2-o v. Antoniowę Jezierską, stolnikowę łukowską 1701 roku i z niej pozostawił: Jana, Andrzeja, Ewę Antoniowę Krąkowską, Annę Krzysztofowę Jezierską, starościnę grodziecką i Maryannę Konstantowę Bąkowską. Dzieci Szymona występują 1714 r., jako sukcesorowie Justyny z Boskich Jackowej Krosnowskiej, posiadają Tulibów i Glew (Zap. Lub. 39 f. 204; Czerniech. f. 617).

Jan, syn Szymona, tytułowany stolnikiem rawskim, w latach 1717—1726, chorążym podolskim, w latach 1730—1733, w końcu chorążym dobrzyńskim 1757 roku, zastawił Myślakowice 1714 r. Bykowskiemu, a sprzedał Kaleń, w ziemi stężyckiej, Potockiemu, 1720 r. (Gr. Opocz. Inscr. 38 f. 78 i DW. 63 f. 489). Żonaty 1723 r. z Zofią Mokronowską, chorążanką rawską (Perp. Czers. 14 D f. 168 i 30 f. 465), miał z niej córkę Katarzynę, 1-o v. za Antonim Krosnowskim, 2-o v. za Bielickim i synów: Macieja 1768 r. i Dominika, tytułowanego stolnikiem czerniechowskim.

Dominik potwierdził 1775 roku układ zawarty z Dwernickim, o sprzedaż Wałowic, w ziemi rawskiej. Żonaty z Maryanną Krasińską, pozostawił córkę Agnieszkę, żonę 1785 r. Kajetana Czermińskiego, starościca zbyszowskiego (M. 293 f. 48 i DW. 101 f. 1538).

B). Stefan, syn Mikołaja, wojskiego rawskiego, został 1631 r. pokwitowany przez egzekutorów testamentu biskupa krakowskiego Lipskiego, z administracyi klucza Iłżeckiego. W 1633 r. otrzymał, od Libiszowskiego, Aleksandra poddanych z Idzikowic (M. 179 f. 203 i Gr. Opocz. Inscr. Ind. 48 f. 346). Żonaty 1-o v z Anną Kietlińską, 2-o v. z Zofią Bełchacką, córką Jakóba, której zabezpieczył 1626 roku 4,000 flor. posagu (Gr. Piotrk. Inscr. 31 f. 467), pozostawił z pierwszej żony córki: Barbarę Wojciechowę Magnuszewską 1634 r. Marynę i Annę, którym przyznał 1631 roku 2,500 flor. (Perp. Czers. 9 f. 149 i Gr. Inscr. 27 f. 324), oraz synów: Władysława, Andrzeja, Stefana, Jana i Hieronima, z których pierwszy, w imieniu swojem i braci, zastawił 1638 roku Idzikowice Radziątkowskiemu (Gr. Opocz. Inscr. Ind. 53 f. 372). Z synów Stefana:

a) Władysław, elektor króla Michała.

b) Andrzej, żonaty 1647 r. z Anną Kucińską, córką Jerzego. Anna, zrzekła się tegoż roku majątku ojczystego, a ojciec kwitował jej męża z odbioru 2.000 flor. (Gr. Łęcz. Rec. 191 f. 213 i 414). Synów jego dwóch: Władysław i Stefan, których opiekunem był 1664 r. stryj ich Stefan, wojski chęciński (Wyr. Lub. 329 f. 1131). Obadwaj mają 14,000 flor. po stryju Hieronimie na Idzikowicach, u stryjecznego brata Andrzeja.

Stefan, w 1693 r. nazwany stolnikiem gostyńskim, kupił Trzeszkowice od stryjecznego brata Andrzeja, a z ziemią warszawską podpisał, elekcyę Augusta II-go. Ten Stefan miał córkę Annę, za Michałem Humieckim, łowczym podolskim, 1714 r: (Gr. Lwows. 274 f. 518).

Władysławowi matka przyznała 1678 r sumę 10,000 flor. (Gr. Łęcz. Rec. 252 f. 101). Ożeniony z Barbarą Kleniewską, pozostawił syna Macieja, dziedzica Mnicha, łowczego rożańskiego, żonatego 1-o v. z Eufrozyną Wilkanowską, podczaszanką rawską, a 2-o v. z Zofią Kraśnicką. Tej drugiej żonie zapisał Maciej 1741 roku, na Mnichu, w powiecie gostyńskim, 1,000 flor. i razem z nią 1756 r. nabył od Kucińskich Sklęczki, Wyręby i części w Stodułkach i Rzeczułkach, w orłowskiem (Gr. Łęcz.). Z pierwszej żony syn Jan, stolnik inowłodzki, nabył 1789 r. od Świętosławskiego połowę Krzyżanowa, Marcinowa i Lisich Jam, w orłowskiem (DW. 105 f. 333), a z żony, Barbary Kożuchowskiej, pozostawił córkę Józefę, żonę Feliksa Kretkowskiego, podstolego kowalskiego. Z drugiej żony miał Maciej liczne potomstwo. Z córek: Teresa, żona Józefa Grabowskiego, pisarza ziemskiego łęczyckiego 1791 r., zmarła 1823 r.; Helena, żona Norberta Zdzieńskiego; Zuzanna i Salomea niezamężne. Z synów: Seweryn służył w wojsku saskim; Michał był księdzem; Roch w kawaleryi narodowej, z Joanny Hersztopskiej, pozostawił córki: Maryannę, Józefę i Joannę; Ignacy, ur. 1757 r. w Krzyżanówku (metr. w Łękach), prezes rady powiatowej orłowskiej, ożeniony 1-o v. z Wiktoryą Ośniałowską, pozostawił z drugiej żony, Ludwiki Górskiej, dwóch synów: Antoniego Erazma Nikodema, ur. 1804 r. w Krzyżanówku i Eustachego Januarego, ur. 1815 r. tamże (metr. w Łękach), wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1837 roku.

Antoni był oficerem b. wojsk polskich 1824 r. Wdowa po Eustachym, Emilia z Zabłockich, umarła w Koszelewie 1898 r. Siostrą ich pewno była, Pelagia Józefowa Górska, ur. 1808 r., zmarła 1851 r. w Szwarocinie.

c) Stefan, wojski chęciński 1661 r., elektor króla Michała, sprzedał 1670 roku Prądnik, Domaniewice i Myślakowice, bratu stryjecznemu Jackowi, a 1678 r. odstąpił pewną sumę Jaworskiemu (Gr. Piotr. Inscr. 36 f. 320 i Gr. Opocz. Inscr. 26). Żonaty 2-o v. z Aleksandrą Katarzyną Radońską, 1-o v. Krzysztofową Przerębską, z którą zeznał w Opocznie 1669 r. zapis dożywocia (Gr. Opocz. Inscr. Ind 68 f. 406), pozostawił z pierwszej żony, Anny Kamionomojskiej, synów: Andrzeja i nieżyjącego 1691 r. Władysława. W tymże roku Andrzej, jako sukcesor stryja swego Hieronima, zabezpieczył na Idzikowicach 14,000 flor., Władysławowi i Stefanowi Krosnowskim (Gr. Opocz. Inscr. 30). W 1693 r. tenże Andrzej sprzedał bratu stryjecznemu Stefanowi, stolnikowi gostyńskiemu, dobra Trzeszkowice. Władysław i Andrzej, synowie nieżyjących już wojskiego Stefana i Anny Kamionomojskiej, zeznali 1688 r. dział Idzikowic (Gr. Opocz. Inscr. 29 f. 44).

d) Jan, ur. 1629 r., zmarły 1697 r, w zakonie OO. Jezuitów, 1658 r. w Poznaniu, a 1664 r. w Lublinie, odstąpił 1658 r część swoją Idzikowic, Brzozy i Sobawin, bratu Stefanowi (Gr. Opocz. Inscr. 66 f. 455 i Wyr. Lub. 329 f. 1131). On to był owym sławnym kaznodzieją Trybunału koronnego.

e) Hieronim zabity przed 1664 r.

C). Paweł, syn Mikołaja, wojskiego rawskiego, zeznał 1620 r. oblig na Kietlińskiego, a 1628 r. nabył Czosnową Wolę od Opackiego (Inscr. Gr. Opocz. 36 f. 1043 i DW. 47 f. 2203). On to pewnie był stolnikiem sochaczewskim 1648 r., w którym podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Z Jadwigi Kietlińskiej, miał dwóch synów: Piotra i Teodora. Jego też córką była Maryanna, żona Franciszka Załęskiego, która w 1660 r., jako nabywczyni praw od Piotra, występuje z braćmi

stryjecznymi w sprawie przeciw Ostrowskim (Zs. Warec. 29 f. 153), a 1670 r. zeznała zapis na kościół w Wrociszewie (Perp. Czers. 13 f. 277).

Piotr nabył 1648 r. część Mosiębrzy, w powiecie orłowskim, od Tarnowskiego (Gr. Łęcz. Rec. 85 f. 180), a z dwóch żon, Agnieszki Bykowskiej i Heleny Tarnowskiej, pozostawił, z pierwszej żony: Domicellę Andrzejowę Sielską 1679 r., Katarzynę Wojciechowę Magnuską 1679 r., Annę Wojciechowę Kruszewską, Maryannę Maszkowską i Jana bezdzietnego; a z drugiej: Kazimierza, który zeznał 1692 r., w grodzie łęczyckim, zapis dożywocia z żoną, Teresą z Końskich Będnowską, po jej śmierci księdza, Wojciecha, kustosza katedralnego lwowskiego, Stanisława i Michała bezdzietnych, Elżbietę zakonnicę, Jadwigę Gajewską i Teresę Gajewską. Dzieci Piotra, z pierwszej żony, procesowały się w latach 1692—1700 z Szamowskim, o Ciechosławice (Wyr. Piotr. 263 f. 1210; 296 f. 586; 304 f. 1794; Zap. Piotrk. 47 f. 494).

Wyrok z 1685 r., w sprawie o Tomczyce, wymienia Helenę Tarnowską, wdowę po Piotrze, 2-o v. żonę Eustachego Wieszczyckiego i jego dzieci: Felicyana, Alberta, Maryannę, Jadwigę, Elżbietę i Teresę Krosnowskich (Wyr. Piotrk. 279 f. 1331)

Teodor, syn Pawła, procesował się 1681 r. z Zaleskim, o sumę 3,000 flor. zapisaną ciotce jego Ostrowskiej, a 1685 r., wspólnie z synem Franciszkiem, sprzedał Słubickiemu Krosnowo, za 34,000 flor., zatrzymując u nabywcy pewną sumę dla bratanków swoich, synów Piotra. Żon miał dwie, Jadwigę Bielską, córkę Macieja, wojskiego i pisarza grodzkiego sieradzkiego i Zofii z Waliszewskich, z której syn Franciszek i córka Zofia Anzelmowa Raciborska i Maryannę Czechowską, z której: Jan, Antoni, Stanisław, Aleksander, Łukasz i Anna Czarnowska. Wymienione dzieci Teodora, procesowały się 1714 r. ze Słubickim, o sumy z Krosnowej (Gr. Opocz. Inscr. 45 f. 91; Zap. Tryb. Piotrk. 36 f. 345 i 39 f. 2195; Wyr. Piotrk. 268 f. 1429). Z synów Teodora:

1. Franciszek, elektor Augusta II-go, dziedzic Stoku i Mikułowic, które nabył 1691 r. od Andrzeja, syna Stefana, zapisał 1695 r., na połowie dóbr swoich 1,000 flor. żonie, Konstancyi z Głogowy Kossowskiej, córce Wawrzyńca, sędziego ziemskiego łęczyckiego i Maryanny Bromirskiej (Gr, Opocz. Inscr. 31 f. 79 i 51). Z niej synowie: Adam i Antoni sprzedali 1713 r. Potok, w powiecie opoczyńskim, Krzemieniowskiej (Ibid. 37 f. 80). Oprócz nich, miał jeszcze Franciszek syna Ludwika, który część Potoka, odziedziczoną po bezpotomnie zmarłym bracie Antonim, sprzedał 1722 roku bratu Adamowi i córki: Franciszkę, Jadwigę i Kandydę, którym zapisał 1728 r. po 100 flor. (Gr. Opocz. Inscr. 43 f. 12 i 46 f. 106).

Ludwik, młodszy syn Franciszka i Konstancyi z Kossowskich, dziedziczył 1752 r. na Mikułowicach. W 1754 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Modlińskich, córką Stanisława i Ludwiki z Orłowskich. W 1770 r. sprzedał Mikułowice bratankowi swemu Janowi, podstolemu opoczyńskiemu i staroście klonowskiemu (Gr. Opocz. Inscr. 55 f. 38; 56 i 64 f. 5).

Łukasz Jan, syn Ludwika, ur. 1759 r. w Mikułowicach (parafii Wójcin), zeznał 1790 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Kraszkowskich, córką Antoniego, podczaszego trembowelskiego i Katarzyny z Młodeckich (Ibid. 75 f. 5 i 76 f. 488). Tytułowany 1796 r. skarbnikiem żytomierskim. W 1804 r. legitymował

się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Quat IX f. 62). Potomstwa zdaje się nie zostawił.

Adam, najstarszy syn Franciszka i Konstancyi Kossowskiej, otrzymał 1726 roku od ojca swego, część dóbr Kłoniszewa, w powiecie szadkowskim, spadłą na ojca jego po rodzicach żony jego, Bielskiej (Gr. Opocz. Inscr. 45 f. 91). W 1722 roku regent grodzki, 1742 r. podwojewodzy opoczyński, 1734 r. rotmistrz królewski i 1742 r. stolnik wendeński, przyznał 1718 r. dożywocie żonie swej, Katarzynie z Skarbków Radońskich, córce Jana, miecznika bracławskiego i Joanny Ledóchowskiej (Ibid. 51 i 39 f. 98). Z niej synowie: Jan i Antoni, oraz córki: Konstancya, 1752 r. żona Antoniego Kossakowskiego, podstolego inowrocławskiego; Maryanna, 1752 r. żona Adama Zajączkowskiego, podczaszego podlaskiego i Salomea, za Adamem Branwickim 1769 roku (Gr. Opocz. Inscr. 55 f. 3; 56 f. 214 i 64 f. 56).

Antoni, v. Antoni Wawrzyniec, młodszy syn Adama, miecznik chełmiński 1769 r., sprzedał 1769 r. połowę Potoka bratu Janowi. Żonaty z Barbarą Łopacką, kasztelanką zakroczymską, imieniem której, kwitował 1788 r. Frankowskiego (Gr. Opocz. Inscr. 64 f. 49 i DW. 104 f. 753; Kancl. 95 f. 59), pozostawił córkę Maryannę, żonę Jana Lusta, konsyliarza królewskiego, mianowaną 1787 roku kanoniczką przez cesarza Józefa II-go i synów: Wincentego, Stanisława, zmarłego 1812 r. w Zawieprzycach i Pawła, w wojsku rosyjskiem 1812 r., zmarłych bez potomstwa płci męskiej, którym Deputacya wywodowa gubernii podolskiej, przyznała 1802 r. tytuł hrabiowski.

Jan, starszy syn Adama, ur. 1714 r., burgrabia drohicki 1742 r., łowczy stężycki 1744 r., cześnik opoczyński 1765 r., podstoli opoczyński 1768 r., rezygnował z tego ostatniego urzędu 1774 r., otrzymawszy starostwo snochowskie. Poseł na sejmy 1773, 1774 i 1775 r. (Gr. Opocz. Inscr. 65 f. 48; Sig. 32 f. 250 i 333), kawaler orderu Św. Stanisława 1790 r. (Kancl. 95 f. 33). W 1764 r. sędzia kapturowy województwa sandomierskiego i konsyliarz konfederacyi tegoż województwa. W 1742 r., ojciec odstąpił mu spadek po Zuzannie z Kossowskich Luberackiej (Gr. Opocz. Inscr. 51). W 1757 r. nabył od Gawrońskiego część Rożenka i Ciechomina, w powiecie opoczyńskim (Gr. Piotr. Inscr. 62 f. 23). W 1758 r. nabył od pasierba swego, Andrzeja Malczewskiego, Mniszków, Jawor i część Grabowej, a sprzedał mu Rożenek (Gr. Opocz. Inscr. 58 f. 47 i 51) W 1770 roku nabył od stryja swego Ludwika, Mikułowice, a od Myszczyńskiego 1777 roku część Wólki Czosnowskiej i Dębiny. Sprzedał zaś Walickiemu Błogie i Końskie małe (Ibid. 64 f. 5; DW. 93 f. 524 i 94 f. 413). W 1787 r. nabył Kamienną Wolę i młynek w Odrzywole, od Pytowskiego, a sprzedał Potok za 24,000 flor. Zajączkowskiemu (Gr. Opocz. Inscr. 74 f. 265 i 285).

Starostwo snochowskie, za konsensem królewskiem z 1775 r., odstąpił synowi Ignacemu, po którego śmierci otrzymał je znów 1782 r., prawem emfiteutycznem na lat 50. W 1788 r. otrzymał nowy konsens, na odstąpienie tego starostwa, ks. Stanisławowi Poniatowskiemu (Sig. 32 f. 333; 35 f. 85 i Gr. Opocz. Inscr. 74 f. 380).

Żon miał trzy. Z pierwszą, Barbarą z Ostrowskich, wdową po Franciszku Malczewskim, córką Stanisława, chorążego sieradzkiego i Magdaleny z Mayów, zeznał 1755 r. zapis dożywocia (Gr. Opocz. Inscr. 57 f. 107). Drugą jego żoną była

Anna Duninówna Brzezińska, córka Błażeja, wojskiego opoczyńskiego i Maryanny Skotnickiej, chorążanki zakroczymskiej, którą zaślubił 13-go Listopada 1764 roku w Wielkiej Woli, a za którą otrzymał 15,000 flor: (Gr. Opocz. Inscr. 61 f. 67 i 62). W 1767 r. otrzymała przyznanie dożywocia na wsi Kłonnej, posiadanej przez męża (Sig. 31 f. 106). Trzecią żonę, Angelę z Łoskich, córkę Adama, chorążego owruckiego i Marcyanny z Wężyków Rudzkich, zaślubił 1775 r., której, w tymże roku, zapisał 20,000 flor., a 1796 r. 54,775 flor. na Krzczonowie, którego był także właścicielem (Gr. Opocz. Inscr. 72 f. 233 i 76 f. 451). Z drugiej żony Brzezińskiej: Julian, Ignacy, Hipolit, Tekla, Dorota, wydana 1791 r. za Zygmunta Kraszkowskiego, podczaszyca trębowelskiego i Zuzanna, ur. 1754 r., żona 1-o v. 1787 r. Jana Śniegockiego, a 2-o v. 1799 r. Stanisława Felinberga., a z trzeciej, Łoskiej, córka Maryanna, ur. 1781 r., zaślubiona 1803 r. Andrzejowi Jerowskiemu (Gr. Opocz. Inscr. 73 f. 17). Z nich:

Ignacy otrzymał od ojca starostwo snochowskie 1775 roku, które po jego śmierci, zaszłej 1782 r., wróciło do jego ojca (Sig. 32 f. 333 i 35 f. 85).

Julian, ur. 1762 r. w Mniszkowie, zmarły 1808 r., otrzymał 1774 r., od ojca swego Jana, Kłonnę (Sig. 32 f 250), a 1791 r. Kamienną Wolę i część Odrzywoła (DW. 107 f. 614). W 1790 r. został miecznikiem pilzieńskim. W 1791 r. zeznał zapis dożywocia z żoną, Izabellą z Jakubowskich, córką Wojciecha, marszałka polnego wojsk francuskich i Salomei Łoskiej (DW. 107 f. 226 i Gr. Opocz. Inscr. 76 f. 371). W 1804 r. legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej (Quat. IX f. 59).

W 1789 r. deputat na Trybunał koronny, dziedzic Kamiennej Woli, Krzczonowa i innych, w powiecie opoczyńskim, pozostawił oprócz Teodozyi i Bolesława zmarłych dziećmi:

a) Adolfa, ur. w 1794 r. w Krzczonowie, zmarłego bezpotomnie, majora b. wojsk polskich, dowódcę batalionu zwycięskiego pod Rajgrodem 1831 r., następnie emigranta, pułkownika wojsk francuskich, żonatego 1-o v. z Ludwiką Hervé, a 2-o v. z Zuzanną Kossakowską, zmarłą 1854 r. w Warszawie.

b) Jana, ur. 1799 r., zmarłego bezpotomnie.

c) Ludwikę, ur. 1795 r., 1-o v. za Michałem Kuszlem, a po rozwodzie z nim, 2-o v. za Kickim.

d) Romualda, ur. 1797 r. w Warszawie, w parafii Św. Jana, radcę Dyrekcyi Głównej Towarz. Kredyt. Ziems. dziedzica Jastrzębia, w opoczyńskiem, ożenionego z Kazimierą Skorkowską, zmarłego bezpotomnie.

e) Wojciecha.

f) Stanisława, ur. 1802 r. w Krzczonowie, oficera b. wojsk polskich, zmarłego 1878 r., bezdzietnego z Klotyldą Wolską. Romuald, Wojciech i Stanisław, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1847 r.

Z nich Wojciech, ur. 1800 r. w Kamiennej Woli, zmarły 1853 r., dziedzic Krzczonowa, major b. wojsk polskich, kawaler złotego krzyża wojskowego 1831 r, zaślubił Bonę Katarzynę Belina Brzozowską, córkę Józefa i Maryanny Jasieńskiej i z niej pozostawił: Izabellę, ur. w Płocku 1831 r., 1-o v. Stanisławowę Dobiecką, 2-o v. Juliuszowę Skiwską, Michała, Andrzej , oficera wojsk rosyjskich, zabitego w czasie kampanii krymskiej, Maryana, ur. 1837 r. w Krzczonowie, Juliana, pole-

głego pod Krzywosądzem 1863 r. i Jana. Synowie Wojciecha 1849 i 1850 roku, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem. Z nich:

Michał, ur. 1832 roku w Krzczonowie, zmarły w Płocku 1871 r., doktór medycyny, inspektor lekarski gubernialny płocki 1867 r., zaślubił 1860 r. w Gojsku, powiecie rypińskim, Anielę Ludwikę Strzegowską, córkę Jana Karola, właściciela Podlesia i Emilii z Gąsowskich i z niej pozostawił: Jana Damazego, ur. 1861 r. w Lipnie, członka sądu okręgowego gubernii ołonieckiej 1898 r.; Maryana Stanisława, ur. 1863 roku w Lipnie, urzędnika Kontroli Państwa w Petersburgu i Stanisława Macieja, ur. 1865 r. w Lipnie, żonatego z Zofią Krosnowską, z której Juliusz, Eugeniusz i Zygmunt.

Maryan, młodszy syn Wojciecha, ur. w Krzczonowie 1837 r., zmarły 1891 roku, profesor instytutu technologicznego w Petersburgu, rzeczywisty radca stanu i kawaler orderów: Św. Stanisława i Św. Anny I-ej klasy, zaślubił Zofię Przesmycką i z niej pozostawił: Maryę, za doktorem Janem Januszkiewiczem w Petersburgu; Józefę, za Wincentym Siecheniewiczem-Szumkowskim; Jana; Zofię, za Stanisławem Maciejem Krosnowskim i Emila.

2. Jan, syn Teodora z Maryanny Czechowskiej, elektor Augusta II-go, podczaszy płocki, żonaty z Barbarą Łozińską, 2-o v. żoną Józefa Izbińskiego, cześnika smoleńskiego 1726 r., z którą zeznał zapis dożywocia 1706 r. (Gr. Lwows. 185 f. 30), pozostawił synów: Józefa i Mikołaja, wspólnie z którymi matka ich kwitowała 1726 r. Daniłowiczową z odbioru 3,000 flor. (Zap. Lub. 93 f. 782). Józef, ożeniony 1-o v. z Maryanną z Głowińskich Antoniową Rudnicką 1744 roku (Gr. Lwows. 290 f. 152), a 2-o v. z Klarą Matuszewiczówną, miał synów: Antoniego i Ignacego, szambelana Stanisława Augusta 1781 r., kawalera orderu Św. Stanisława 1791 r. (Sig. 36 f. 14 i Kancl. 96 f. 138), członka Stanów galicyjskich, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w sądzie ziemskim lwowskim. Ignacy otrzymał 1791 r., od cesarza Leopolda II-go, tytuł hrabiowski. Umarł bezpotomny 1813 r., a do spadku po nim zgłosił się 1815 r., brat rodzony Antoni, zmarły także bezdzietnie.

3. Antoni, syn Teodora z Czechowskiej, cześnik gostyński, dziedzic Krzykos, był 1752 r. opiekunem dzieci brata Aleksandra. Żonaty z Katarzyną Krosnowską, 2-o v. Bielicką, nie pozostawił potomstwa (Gr. Opocz. Inscr. 55 f. 22).

4. Stanisław, syn Teodora z Czechowskiej, podczaszy trembowelski, umarł 1737 roku, nie pozostawiwszy potomstwa z Zofii Ulatowskiej (Gr. Kam. Podols. z 1721 r.).

5. Aleksander, syn Teodora z Czechowskiej, z Moszyńskiej, pozostawił: Ewę Poradowską, Maryannę Aleksandrowę Kłopocką, Scholastykę Domaszewską, Rozalię Wiecką, Angelę Antonillę, za Feliksem Straszem, Józefa bezpotomnego i Franciszka, Jezuitę, nad którymi sprawował opiekę stryj ich Antoni (Gr. Opocz Inscr. 55 f. 22). Aleksander z dziećmi, widocznie starszemi, Franciszkiem, Józefem i Ewą, pozwani 1743 r. przez Zakrzewskiego o klejnoty, wartości 3,000 flor. (Wyr. Lub. 530 f. 332).

6. Łukasz, syn Teodora z Czechowskiej, dowódca regimentu konnego, hetmana wojsk koronnych, stolnik buski 1744 r., żonaty 1722 r. z Zofią Katarzyną Szczuczanką, córką Piotra, podczaszego czerskiego i Teresy Dąbrowskiej, żoną 1-o v. Piotra Grocholskiego, skarbnika przemyskiego, 2-o v. Jakóba Szczuki,

stolnika wiskiego, współdziedziczką Częstuniewa, w czerskiem (Perp. Czers. 19 f. 341), miał syna Antoniego Józefa, tytułowanego stolnikiem buskim 1762 r., następnie starostę petrykowskiego i kawalera orderu Św. Stanisława 1790 r., członka Stanów galicyjskich, wylegitymowanego ze szlachectwa 1782 r., w grodzie trembowelskim, żonatego 1-o v. z Anną Krosnowską, wdową po kasztelanie Łopackim, 2-o v. z Justyną Popielówną, z której syn Marceli Wincenty Antoni, ur. 1790 r, właściciel Krzykos, w łęczyckiem, Siekierzyniec na Podolu i Zagrobeli w Galicyi. Senat Królestwa przyznał mu tytuł hrabiowski 1822 r., a cesarz Ferdynand I-szy, nadał tenże tytuł 1841 r.

Marceli Wincenty, zaślubił hr. Antoninę Komorowską, 1-o v. Bartłomiejową Gołaszewską, z której jedyna córka Delfina, wyszła za Feliksa Cygenberg Orłowskiego.

Nie znaleźli pomieszczenia w powyższym rodowodzie: Jan, starszy wśród chłopców dworu królewskiego, otrzymał 1623 r. kadukiem dobra po Aleksandrze Domaradzkim, a 1628 r. pensyę dożywotnią 200 flor. (M. 170 f. 155 i 177 f. 44) Floryan, plenipotent Domaradzkiego 1614 r. Seweryn, syn Maksymiliana, przyznał dług Maciejowi 1626 r. i obierał 1634 r. w Czersku plenipotentów (Gr. Opocz. Inscr. 41 f. 571 i Gr. Czers. Inscr. 29 f. 578).

Katarzyna z Pniowa, wdowa po Sebastyanie Krosnowskim, siostra Barbary Świdzińskiej, kwitowała z 831 flor. Urszulę z Krosnowskich Bieganowską 1653 roku (Gr. Lwows. 140 f. 677).

Mikołaj, Władysław, Anna, wdowa po Aleksandrze Branickim, Dorota, żona Kazimierza Parula i Helena, dzieci niegdy Jana, cześnika warszawskiego i Jadwigi z Leżenic, procesowani 1654 r. przez Głuszyńską, o spadek po Marcinie Leżeńskim (Zap. Lub. 44 f. 684).

Wojciech, żonaty 1667 r. z Katarzyną Rydzewską, córką Bartłomieja (Wyr. Piotrk. 244 f. 977). Kazimierz i Świętosław, elektorowie króla Michała, a Jan, Piotr i Jacek — Jana III-go.

Jan, mianowany miecznikiem warszawskim 1677 r., zmarły 1689 r., żonaty z Anną Korytowską, pozostawił córki: Annę, żonę Łukasza Puchały 1708 r. i Maryannę, żonę 1-o v. Franciszka Markowskiego, 2-o v. 1700 r. Aleksandra Krosnowskiego, wojskiego rawskiego 1712 r., syna Mikołaja, oraz syna Stefana, współdziedzica Kłopoczyna 1698 r., Jeżewic i Suchodołu, w tarczyńskiem, 1708 r., który zeznał 1692 roku zapis dożywocia z żoną, Zofią Szymanowską, córką Jana, wojskiego warszawskiego (DW. 58 f. 172 i 60 f. 252; Perp. Czers. 16 A f. 375; 17 f. 86 i 325).

Aleksander, stolnik trembowelski, Jan, Stefan i Szymon, elektorowie Augusta II-go. Jan, nieżyjący już 1691 r., z Febronii Kempskiej, pozostawił synów: Jana, Mikołaja i księdza Władysława, procesujących się tegoż 1691 r. z Bromirskim, o Ważyno (Wyr. Piotrk. 292 f. 1291).

Mikołaj, syn Andrzeja i Maryanny Pągowskiej, w imieniu swojem i siostry Elżbiety, kwitował 1754 r. Dąbskiego (Zap. Piotrk. 54 f. 129).

Antoni, poseł halicki, Jan, poseł łęczycki, Roch i Józef, sędzia kapturowy łęczycki, podpisali elekcyę Stanisława Augusta. Jan, podstoli smoleński, kwitował Szeptyckiego 1782 r. (DW. 98 f. 351). N., mianowany podczaszym dobrzyńskim 1737 r. Jan, mianowany podczaszym łęczyckim 1784 r.

KROSNOWSCY h. LUBICZ. Aleksander Krosnowski, syn Józefa i Ewy Zdziarskiej, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie grodzkim halickim.

KROSTA v. von KRÖSTEN w Prusiech. Henryk von Krösten, burgrabia i starosta piski 1529 r. Jerzy Krosta, starosta łecki, w latach 1545 — 1555. Tenże 1571 r. zatwierdzony w posiadaniu 42 włók lasu, nadanego mu 1554 r. Jerzy Kasper Krosta, współdziedzic Jagodnego 1660 roku. Fabian Krosta, dziedzic 1673 roku 30 włók w Ruskiej Wsi i Majczu, a 15 włók w Pistkach, w powiecie łeckim (Kętrz.).

z KROSTKOWIC Rafał, pozwany 1443 r. przez Dziewiątnickiego, o zwrot tej wsi, powołał się na poprzednio wydane wyroki starostów lwowskich; że jednak okazać ich nie mógł, odsądzonym został od tej wsi (AGZ. IX. 45).

KROSTOWSCY. Mikołaj Krostowski, skarbnik i burgrabia brzeski 1445 roku, pisał się i z Gierałtowic. Inny Mikołaj, zabezpieczył 1495 r. posagu 300 dukatów, żonie Annie, na połowie Krostowa i innych swoich majątków. Jan, 1420 roku w Brześciu. Jan, dworzanin ks. Fedora Sanguszki 1541 r. (Arch. Sang.).

KROSZYŃSCY książęta h. WŁASNEGO, który przedstawia, w polu czerwonem—rodzaj srebrnego trójzęba, na poprzecznej belce, w końcu na bokach ukośnie załamanej. W szczycie hełmu mitra książęca (Ostr. 1610).

Wyszli z Kroszyna, w powiecie nowogrodzkim, którym już w XV-m wieku nie władali. J. Wolff wyprowadza ich od księcia Iwana Romanowicza, bawiącego na dworze w. ks. Świdrygiełły w Łucku, którego, jako protoplastę tego domu, podaje Pominnik Supraślskiej ławry. W XV-tym wieku spotyka się ich w Smoleńszczyznie, gdzie posiadali znaczne dobra, jako to: Teszynow, Moszkowo i Wołstę, które wielki ks. moskiewski, Iwan Wasilewicz zabrał, zająwszy całą Smoleńszczyznę. Żyło wówczas dwóch książąt Kroszyńskich, Filip i Fedor, po których idą dwie gałęzie tego domu.

Książę Filip i jego synowie, otrzymali 1496 r., od Aleksandra Jag., Czerniatycze w Smoleńszczyznie. Synów tych było dwóch: Iwan i Timofiej, którzy otrzymali od Aleksandra Jag. 1498 r. Babinicze, także w Smoleńszczyznie. Ponieważ przywileje na posiadane przez nich dobra: Teszynow, Sukromno, Zaolele, Moszkowo, Hnezdiłow, Czerniatycze, Babinicze, Czertinu, Ożarowo, Płowuczoje i Nowogrodek, zginęły w pożarze zamku smoleńskiego, gdzie były złożone, Aleksander Jag. potwierdził im takowe 1502 r. (ML. 5).

Książę Iwan Filipowicz, dworzanin Aleksandra Jag. 1498 r., a króla Zygmunta 1518 r., żonaty z księżniczką Hanną Bujnicką, wspólnie z którą procesował 1520 r. Iwaszkowicza, o Bujnice (ML. 14), pozostawił córki: Owdotję, żonę Iwana Kmity Berezowickiego, Tatjanę, żonę Semena Kmity i Marynę, żonę ks. Michała Massalskiego, oraz synów: Bazylego i Aleksandra.

Książę Bazyli Iwanowicz zapisał 1533 r. żonie swej, Hannie Daszkównie Mikityczównie Boczarownie, 2-o v. Aleksowej Pawłowiczowej, 2,000 kóp gr. lit.,

na trzeciej części dóbr swoich. Zapis ten potwierdził jej, już jako wdowie, król Zygmunt 1539 r. Córka jego, Polonia, za Borkołabem Korsakiem, dzierżawcą świsłockim, rotmistrzem królewskim i syn Iwan, żonaty z Oleną Tyszkiewiczówną, córką Skumina Lwowicza, której zapisał 1,500 kóp groszy na Ostaszynie. Umarł 1561 r., pozostawiając córkę Aleksandrę, żonę Jana Baki, zmarłą w Ostaszynie 1579 roku.

Książę Timofiej Filipowicz Kroszyński, w latach 1506 — 1508 skarbny i okolniczy smoleński, trzymał od 1514 r. dożywociem dwór Rakiszki. W 1528 r. dostarczał na potrzeby wojenne 14 koni, a z zakupionego dworu Komajskiego trzy konie (ML. 12 i 21). Synów jego dwóch: Iwan i Jan, dworzanie królewscy, którzy otrzymali 1547 r. Rakiszki prawem lennem, ponieważ na tych dobrach król Zygmunt, pożyczywszy od ich ojca 400 kóp groszy litew., zapisał powyższą sumę (ML. 60 i 62). Z córek jedna była za Bobojedem, 1533 r.

Książę Iwan Timofiejewicz, namiestnik upicki 1546 r., starosta brasławski 1554 r., starosta upicki 1564 r., w latach 1566 — 1568 podkomorzy brasławski, 1568 r. wojski wileński, zaślubił Bohdanę Hornostajównę, córkę marszałka Onikeja, od którego nabył dom w Wilnie. Córka jego Fedora, 1593 r. za Janem Zenowiczem, kasztelanem smoleńskim, a synowie: Piotr i Aleksander.

Książę Piotr Iwanowicz, dzierżawca poniewieżski i szawdowski 1602 roku, umarł 1621 r. Żonaty 1-o v. z księżniczką Hołowczyńską, 2-o v. 1595 r. z księżniczką Anną Drucką Sokolińską, wdową po Karędze, z pierwszej żony pozostawił synów: Jerzego i Mikołaja.

Książę Mikołaj, dzielny wojownik, zginął pod Smoleńskiem 1610 r., a brat jego, książę Jerzy, starosta inturski, 1621 r., żonaty z Halszką Wiesiołowską, pozostawił: ks. Halszkę, żonę Kazimierza Koziełło-Poklewskiego, stolnika upickiego, Karola Jerzego, elektora Jana Kazimierza, żonatego 1652 r. z Elżbietą Tyzenhauzówną, zmarłego 1669 r. i Piotra Jerzego, podkomorzego brasławskiego, zmarłego około 1679 r., żonatego z Elżbietą Maryą Budberg, z której synowie: Adam i Kazimierz.

Książę Aleksander Iwanowicz, brat Piotra, zmarł bezpotomnie.

Książę Konstanty Fedorowicz Kroszyński, okolniczy i skarbny smoleński, w latach 1482—1506, otrzymał 1482 r., od Kazimierza Jag., wieś pod Smoleńskiem, a 1498 r., od Aleksandra Jag., Bałwanicze i włość Bielicką tamże (ML. 5). W 1503 roku zeznał, że całą ojcowiznę zabrał mu wielki ks. moskiewski, tak, że z żoną i dziećmi, nie ma gdzie się podziać. W skutek tego, nadał mu Aleksander Jag. dwór Dubień v. Dubno, w powiecie grodzieńskim, a odebrał mu Pobojewo, które wprzód otrzymał, a z którego wyżywić się nie mógł (ML. 5 i 20). Potwierdzenie tego nadania otrzymał w latach 1506, 1509 i 1512 (ML. 8 i 11), a pozostała po nim wdowa 1523 r. (ML 15). Książę Konstanty, żonaty z Anną, córką Iwana Koszki, pozostawił same córki. Najstarsza Marya, wyszła za Kopcia Wasilewicza, marszałka, pisarza, starostę miednickiego i przewalskiego; druga N., za Michała Chaleckiego, starostę owruckiego, a najmłodsza Anna, za Janusza Bohdanowicza Sapiehę.

KROSZYŃSCY z Kroszyna, w powiecie inowrocławskim i bydgoskim. Jan Jałbrzyk z Dużego Kroszyna, zabezpieczył 1496 r. na swoich majątkach 200 grzyw.

żonie swej, Dorocie z Szyrocka (Wierzb. II. 568). Marcin Kroszyński, współdziedzic Kroszyna Górnego 1583 r. (Paw.). Patrz *Kruszyński* i *Krosiński.*

KROSZYŃSKI Karol Jerzy, podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Hrehory Kroszyński, dziedzic części w Giedrojciach, miał synów: Jana i Mikołaja bezdzietnych i Piotra, który sprzedał 1563 r. części swoje w Giedrojciach i pozostawił same córki.

KROTKIEWICZ, prawdopodobnie to samo co KOROTKIEWICZ. Ksiądz Szymon, administrator gr.-kat. parafii w Grabowej, zmarły 1825 r., z Urszuli z Zinkowskich, pozostawił: Helenę Poletyłową, Juliannę Stefanowę Morawiecką i Maryannę Jakóbowę Ostapińską (A. Lwow. For. Nob.).

KROTKIEWSCY h. RADWAN. Roman Kajetan Antoni, syn Ludwika, przed 1850 r., a Ignacy Jan 1857 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie Polskiem.

KROTNICKI Michał podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go.

KROTOSCY v. KROTOWSCY h. LESZCZYC ze wsi Krotoszyna (a nie miasta) pod Pakością, stanowią jeden dom z dziedzicami Pakości, patrz artykuły z *Kościelca* t. XI f. 242 i z *Pakości.* Wieś Krotoszyn była własnością Cystersów z Łekna, od których nabył ją 1362 r. Zbilut z Danaborza, od którego przejść musiała do Leszczyców z Pakości.

Wojciech z Pakości, v. z Wielowsi, v. z Krotoszyna, kasztelan szremski, w latach 1432 — 1452, zamienił 1459 roku, z biskupem kujawskim, wieś swoją Wierzbiczany, na Dźwierzno.

Herb Leszczyc.

Syn jego Jakób, piszący się z Krotoszyna i Wierzbiczan, kasztelan szremski 1460 r., winien tegoż roku sto grzywien, biskupowi kujawskiemu (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 571). W roku następnym zawarł układ z tymże biskupem (RM.). Synów jego dwóch: Wojciech i Jan.

Ten ostatni na uniwersytecie krakowskim 1470 r., nazwany w matrykule siostrzeńcem biskupa Andrzeja z Bnina, kanonik poznański 1476 r., scholastyk poznański 1485 r., kantor gnieźnieński 1493 r., kanonik włocławski 1496 r., a krakowski 1504 r., umarł 1512 r.

Wojciech, syn Jakóba, nabył 1497 r. za 30 grzywien część Szczerbinka w nakielskiem i za 400 zł. węg. połowę jeziora w Kierzkowie w kcyńskiem. W 1498 r. prowadził własny orszak na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VII. 20, 68, 69 i 463). Wojciech i brat jego, Jan z Krotoszyna, otrzymali 1472 roku od króla ustanowienie jarmarków i targów, w miasteczku ich dziedzicznem Barcinie, w powiecie kcyńskim (Wierzb. I. 933). Wojciech był 1488 r. współpatronem kościoła w Kościelcu. Jan, syn Wojciecha, 1477 r. na uniwersytecie krakowskim.

Andrzej Krotoski, piszący się z Barcina, kasztelan kowalski 1527 r., wojewoda inowrocławski 1552 r., wojewoda brzeski 1553 r. W 1520 r. zabezpieczył posag żonie, Annie z Kościeleckich, wojewodziance inowrocławskiej (M. 34 f. 210 i 214). Syn jego Jan, kasztelan rogoziński, został kasztelanem inowrocławskim 1553 r., a wojewodą inowrocławskim 1563 r. Umarł w 1578 r. Córka jego Katarzyna, urodzona z Anny Potulickiej, żona 1-o v. Marcina Herburta, starosty barskiego, 2-o v. 1579 r. Jana Hlebowicza, późniejszego wojewody trockiego druga córka z tejże żony, za Krzysztofem Niewiarowskim. Syn Jan i córka Zofia Urszula Jakóbowa Rostworowska, urodzeni z drugiej jego żony, Anny Latalskiej, wojewodzianki poznańskiej, a synowie: Andrzej i Jakób, urodzeni z trzeciej jego żony, Urszuli Barbary z Ostrorogów, córki Jakóba, generała wielkopolskiego i Barbary Stadnickiej. Z nich:

Jan, współdziedzic Przedmiejskiej wsi, Jankowa, Mikołajkowa, Wilkowa, Bielaw, Krotoszyna, Sadłogoszcza, Piekczyna, Wielowsi, Rybitw i Radłowka (Paw.), sprawował wraz z Solikowskim poselstwo do cesarza 1576 r. W 1582 r. został kasztelanem inowrocławskim, umarł bezżenny 1584 r. W 1583 r. odstąpił trzymane przez siebie starostwo rogozińskie (M. 129 f. 263 i 287).

Andrzej, student uniwersytetu w Bazylei 1582 r., kasztelan kaliski 1620 r., zmarły w roku następnym, zaślubił Dorotę Uchańską, wojewodziankę bełską, córkę Pawła i Anny Herburtówny wspólnie z którą sprzedał 1599 r. Daniłowiczowi Uchanie, Wolę Uchańską i Wysokie (Zap. Lub. 10 f. 466) i z niej pozostawił córkę Urszulę, żonę Mikołaja Sieniawskiego, podczaszego koronnego, zmarłą w Podhajcach.

KROTOSZYŃSCY, z czasem KROTOSCY z Krotoszyna, leżącego w powiecie pyzdrskim. Piotrek Krotoszyński świadczy w Poznaniu 1390 roku. Mikołaj z Krotoszyna, 1396 r. na sądach w Gnieznie (Leksz.). Wieś Krotoszyn miał zamienić na miasto 1415 r. Wierzbięta z Krotoszyna.

Marcin Krotoski z żoną, Anną z Rozdrażewskich, sprzedali 1514 r. Targoszyce Annie Ponieckiej.

KROTOSZYŃSCY z Krotoszyna, w ziemi lwowskiej. Mikołaj Krotoszyński z Krotoszyna, poręcza Franciszkowi z Dziewiętnik wypłatę 3 grzyw., przez Jana Szadurkę z Urbanowic (AGZ. XIV. 104). Jan, wójt z Krotoszyna, synowiec Jana Szadurki, 1456 r. dostał za żoną, Kalenikówną z Podhajec (Lahodowską), 25 grz. posagu 1472 r. (AGZ. XIX).

[KROTTENDORF Jan Ernest, został 1778 r. pisarzem publicznym i sekretarzem na powiat piltyński (Kancl. 58 f. 78).]

KROTUŃSKI Franciszek Tadeusz, sekretarz królewski 1710 r., stolnik bracławski i sekretarz pieczęci mniejszej koronnej 1717 r., otrzymał 1721 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Łubionce, w starostwie ujskiem, Małachowskim (DW. 61 f. 1296; 69 f. 1368 i M. 253 f. 13).

KROTYCZ h. POBÓG Kalisz, dworzanin wojewody nowogrodzkiego i pisarz miasta Boczkowa 1577 r. (Wittyg).

KROWICCY h. JUNOSZA z Krowiczyna, w ziemi dobrzyńskiej. Mroczsław, syn Rudolda z Krowiczyna, 1416 r. na uniwersytecie krakowskim. Stanisław Krowicki, opłacał 1565 r. pobór z Krowiczyna i Zadusznik (Wittyg). Piotr Krowicki, wójt makowski, 1535 r. (Gr. Płoc. Wiecz. 3 f. 140). Jan Krowicki, dziedzic części Chalina, w dobrzyńskiem, 1564 r. (Paw.).

Kętrzyński wymienia w Prusach 1516 roku Andrzeja Dorpowskiego, alias Krowickiego. Z tej rodziny pochodził, zdaje się, słynny apostata Marcin Krowicki, ur. około 1500 r. w Toruniu, proboszcz w Sądowej Wiszni i rządca dóbr Piotra Kmity, następnie pastor kalwiński, w końcu arjański, ożeniony 1550 r. z Magdaleną Pobiedzińską, zmarły w końcu 1573 r.

KROWICCY h. KORAB' z Krowicy, w powiecie kaliskim, stanowili jedną rodzinę z Łaskimi i Łopateckimi. Wojciech Krowica, świadczył 1338 r. w Kaliszu (KWP.). Wojciech z Krowicy i z Łaska, kasztelan lędzki 1407 r., zmarły 1417 roku, miał kilku synów, z których Jan był protoplastą Łaskich, gdy inni pisali się Krowickimi.

Z nich Michał, kanonik gnieźnieński, został 1398 r. plebanem w Charłupi (Kor.). Scholastyk gnieźnieński 1399 r., kanonik krakowski, 1400 r., umarł 1418 roku, a Pielgrzym (Peregryn), był 1404 r. studentem uniwersytetu krakowskiego.

Równocześnie występują w aktach kaliskich, w latach 1411 — 1416 Jan, Janusz i Iwo v. Iwan z Krowicy, którego syn Jan. był na uniwersytecie krakowskim 1427 r. W 1443 r. Jan Łaski z Krowicy, Jan, Wawrzyniec, Janusz, Wacław, Wojciech i Mikołaj Jołda z drugiej Krowicy, Korabici, mają przyznane prawo patronatu kościoła w Chlewie, wspólnie z Korabitami Chlewskimi, ale tym razem prezentat ich Jan z Krowicy, musi ustąpić Tomaszowi, prezentowanemu na parafię przez Chlewskich.

Jakób z Krowicy, komornik podsędka sieradzkiego, 1446 r. Jan Krowicki ksiądz przy katedrze w Przemyślu 1449 r. Jan, syn Stanisława z Krowicy, student uniwersytetu krakowskiego 1478 r., dziekan katedralny lwowski i sekretarz królewski 1487 r. i pleban w Samborze 1496 r., otrzymał 1497 r. trzy dworzyszcza w Prusach, w powiecie samborskim (Wierzb. II. 555 i 737). Za wydatki poniesione w poselstwie na zjazd Korony z Wołochami, otrzymał 1502 r. od króla 30 grzyw. i 30 flor. (T. Paw.). Na wyroku wydanym 1503 r. w sprawie rajców lwowskich, z rektorem szpitala Św. Ducha, jako sędzia polubowny, przyłożył pieczęć, na której wydawcy AGZ. zmyleni podobieństwem herbów i wzmianką Niesieckiego, dopatrzyli się herbu Nowiny, zamiast Korabia (AGZ. IX. 152 i 153).

Marcin i Jakób z Krowicy, małoletni, pod opieką stryja rodzonego Jana z Łopatek, procesują się z Łaskimi 1483 r., o patronat kościoła w Łasku (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 665).

Mikołaj Krowicki, krewny prymasa Łaskiego, 1519 r. Marcin, kanonik kaliski 1522 r. (Ibid. XVI. 1976). Katarzyna Krowicka, dziedziczyła na Żychelskiej Woli 1576 r. i Krowicy 1579 r. (Paw.). Zofia z Cieleckich, wdowa po Jakóbie Krowickim, 1622 r. (A. Pyzdr.).

KROWICCY h. NOWINA Antoni Krowicki, syn Szymona i Zofii, wnuk Mikołaja i Katarzyny, prawnuk Jacka, dowiódł swego szlachectwa 1808 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

Maryanna, Prascewia, Helena, Grzegorz i ksiądz Teodor, rodzeństwo. Ostatni umarł 1810 roku, jako gr.-kat. paroch w Cewkowie, pozostawiając, z Maryanny z Pleszkiewiczów, Grzegorza, Maryannę, Justynę, Juliannę i Teklę (A. Lwows. For. Nob.).

z KROWICZYNA h. WCZELE Jakób, syn Goliana, prebendarz w kościele Świętego Jakóba i Filipa na Kleparzu pod Krakowem, w połowie XV-go wieku (Długosz Lib. Benef.).

z KROWINY Mikosz, komornik sądu trembowelskiego 1451 roku. Janusz wziął 1472 r. w zastaw Telacze, w halickiem (AGZ.).

KRUCHOWSCY h. NAŁĘCZ z Kruchowa, w powiecie gnieźnieńskim. Mikołaj i Piotr, bracia, dziedzice Kruchowa, zawarli 1414 r. układ, z plebanem z Niestronna (Pom. Dz. W. Śr. XVI). Bogusław z Kruchowa v. Budzisławia, podsędek kaliski, w latach 1431 — 1437 (Pom. Dz. W. Śr. XVI) i poborca wielkopolski 1433 roku, dziedzic Kruchowa, Ławek i Grabowa. Syn jego Jan, 1442 r. na uniwersytecie krakowskim. Maciej, pozwany 1452 r. o grabież Ostrowskiego, w pochodzie na wojnę.

Bogusz, burgrabia żniński 1510 r. Anna, wdowa po Jakóbie, wyprawiła 1497 r. na wyprawę wołoską zastępcę, konno i zbrojno. Tak samo i na wojnę turecką 1498 r. Agnieszka, wdowa po Grzegorzu, wyprawiła 1498 r. pieszego zastępcę, na wojnę turecką (St. Pr. P. Pom. VII. 270, 453 i 548).

Michał, syn Eliasza i Zofii z Witkowskich, wnuk Damiana i Heleny z Wieniawskich, wraz z synami: Janem, Grzegorzem, Andrzejem, Aleksym i Bazylim, legitymował się ze szlachectwa 1811 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

KRUCZAY h. KORWIN Franciszek Ksawery, pełnomocnik Potockich 1783 roku, żonaty był z Krystyną Walawską, prowadzącą proces rozwodowy 1788 roku z drugim mężem, Janem Podbielskim. Stanisław v. Marcin Stanisław, świadek 1802 r. w procesie rozwodowym Rostkowskich, z Barbary Walawskiej, pozostawił: Konstantego Aleksandra i Sylwię Izabellę (A. Lwow. For. Nob.)

KRUCZBORSKI Mikołaj 1498 r. za konsensem królewskim, zamienił wieś swą Dwór, w ziemi michałowskiej, z Działyńskimi na Sobiesiernie, w starostwie brodnickiem i otrzymał konsens królewski, na wykup wójtostwa w Sobiesierniach od wójtów, Abrahama i Tomasza i na zapisanie na tejże wsi oprawy żonie, Dorocie z Kijowa (Wierz. II. 1306, 1307 i 1308).

KRUCZEK. Majątek Jana Kruczka z Dłusnowa, w województwie płockiem, nadał król 1498 roku Stanisławowi z Dobrków, podstolemu płockiemu, za niestawiennictwo na wojnę (Wierzb. II. 1176). To pewnie *Dłużniewski.*

KRUCZEWSKI Tomasz podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Augusta II-go.

KRUCZKOWSCY h. KORWIN. Walenty Kruczkowski, żonaty 1638 roku z Jadwigą Pracką, córką Stanisława (DW. 49 f. 882). Paweł pozwany 1723 r. przez Malińskich, o najazd (Woł. XI f. 1246). Michał wpływa 1749 r. do procesu o Czerlenków (Kij. XII f. 1596). Leon i Tomasz, synowie Józefa i Felicyanny z Bieniaszewskich, wnukowie Wawrzyńca i Maryanny z Korzeniowskich, legitymowali się ze szlachectwa 1783 r., w ziemstwie halickiem.

Tomasz, z Heleny Pągowskiej, pozostawił syna Leonarda, zamieszkałego w Skałacie, żonatego z Julianną Hołubowską, którego synowie: Szczepan Kazimierz i Sylwester, uznani za szlachtę 1898 roku przez Wydział Krajowy we Lwowie.

Błażej Julian i Kazimierz, synowie Franciszka i Anastazyi, wnukowie Kazimierza i Barbary Teleżyńskiej, wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich, 1794 r.

W grodzie lwowskim legitymował się ze szlachectwa Teodor Kruczkowski, 1782 r.

Józef Kalasanty, ur. 1775 r. i Franciszek, ur. 1768 r., synowie Jana i Agnieszki. Ostatni adwokat we Lwowie, umarł 1818 r.

Ksiądz Daniel, komandor w Laszkach, umarł 1798 r., a spadek po nim brała Maryanna Karolowa Stochmalska. Aloizy, sekretarz lwowskiego szlacheckiego sądu, żonaty z Konstancyą Witowską, umarł bezpotomnie 1803 r. Piotr, sekretarz pruskiej tajnej kancelaryi, umarł w Berlinie 1814 r. Siostry jego, Anna Tarnowska i Marya Birecka, brała po nim spadek.

Marcin, dziedzic części Żerosławia i Podlubomierza, sprzedał 1773 roku te majątki Kamińskiemu (Gal. Tab. Centr. Ant. 16 f. 45). Jan, Antoni i Mateusz, bracia, ostatni zamieszkały w Laszkach, umarł 1818 r. (sepult. we Lwowie), pozostawiając, z Elżbiety de Himmel, 2-o v. Komarnickiej, córkę Antoninę, 1834 r. żonę Antoniego Brosenbacha (A. Lwow. For. Nob.).

KRUCZKOWSKI Tomasz, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r.

z KRUCZY Jan, ręczy 1399 r. za żydem w Poznaniu (Leksz.). Mikołaja z Kruczy herb z 1427 r. przedstawia Wremby od szczytu tarczy do dołu, a więc herb Nabra? (Not. Zamoyskiego).

KRUCZYŃSCY h. RAWICZ. Józef i Tomasz, uznani w Galicyi 1782 roku za starożytną szlachtę. Wyroki lubelskie z 1589 r. wspominają o Janie Kruczyńskim, synie Abrahama, dziedziczącym na Kruczynie (Ks. 36 f. 145). Marcin dziedziczył na Cieślach 1578 r. (Paw.). Stanisława i Jana kwitował Mycielski 1599 r., z odbioru 5,500 flor. (Zs. Pozn. f. 476 i 1599).

Gabryel, towarzysz chorągwi petyhorskiej, 1713 roku (Ist. Jur. Mat. XXI). Jerzy, posesor Buczniowiec, ze starostwa latyczowskiego, 1629 r. (Źr. Dziej. V). Wawrzyniec, podczaszy żmudzki 1764 r.

KRUEDENEROWIE v. KRUDENEROWIE w Inflantach, gdzie dziedziczyli na Kruedenershofie i wielu innych dobrach. Kruedenershof posiadał 1524 r. Jur-

gi Kruedener, a 1542 r. Jerzy na Rosenbeku, 1683 r. Jerzy Fryderyk, a 1734 r. Jerzy Andrzej, który sprzedał te dobra Zimmermannowi.

Fryderyk Kruedener nabył 1470 r. Essenhof od Essenów. Po nim dziedziczył te dobra syn jego, Henryk, a 1535 r. syn tego ostatniego Jerzy. W 1597 r. właścicielem tych dóbr był Fryderyk na Rosenbeku, drabant Zygmunta III-go 1604 r., a po nim syn Jego Jerzy, 1626 r.

Dobra Saadsen należały 1470 r. do Jerzego, a 1585 r. do braci: Klausa, Fryderyka i Michała Kruedenerów. Fryderyk odstąpił te dobra krewnemu swemu Bartoldowi, którego syn Krzysztof utracił je, za dochowanie wierności Polsce.

Dobra Fehren również do nich należały. W XIV-tym wieku posiadał je Wolmar, dalej syn jego Jerzy i syn tego ostatniego, Jerzy Fryderyk, 1470 r. Następnie Henryk, którego syn Jerzy, w liście cesarza Ferdynanda z 1535 r., nazwany jest dziedzicem tych dóbr, które z czasem przeszły do Patkulów.

Do rodziny tej, której jedna gałąź otrzymała tytuł baronowski, należały jeszcze w dawniejszych czasach dobra: Koskullshof, nabyte 1448 r. przez Didricha, Bisterwolde, które posiadali bracia, Jan i Tomasz, 1535 r. i Hohenheide tegoż roku należące do braci, Jerzego i Antoniego. Lubey nabyty 1729 roku przez Walentego Jana, sprzedał 1784 r. syn jego Bernhard Aleksander Konstanty.

Jan elektor Władysława IV-go.

KRÜGEL Karol Bogumił, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplom mu wydano 1791 r. Herb jego przedstawia tarczę dwudzielną, w której polu prawem błękitnem — między trzema parami gwiazd srebrnych, dwa pasy czerwone prawo ukośne, w lewem czarnem, lew złoty wspięty. Nad koroną trzy pióra strusie (Ostr. 1629); (Sig. 37 f. 110 i DW. 107 f. 539).

Karol ale Krügli, wprowadzony 1793 r. do Michrowa, Michrówka i innych (Perp. Czers. 42 f. 522).

KRUHELSKI Piotr, za zasługi wojenne, otrzymał prawem lennem 1621 r. Ostrów, Łukowicę i Ostrówek, w księstwie czerniechowskiem (M. 165 f. 301). Daszko z Kruhla i synowiec jego Miszko, zawarli 1451 r. ugodę o Czeszyn z Goworkiem z Zdziechowa (Wierzb. I. 143).

KRUKIENICCY h. KORCZAK, KRUKIENICCY z Chynowa i KRUKIENICCY z Drohojowa h. KORCZAK. Wszystkie trzy rodziny wzięły nazwisko od Krukienic, w ziemi przemyskiej. Pan Jaśko, pisarz Krukienicki, obecny 1366 r. przy kupnie Pnikoltu (Pnikut, w przemyskiem). Maciej z Krukienic miał synów: Piotra i Mikołaja Rychlika.

Piotr, student uniwersytetu krakowskiego 1428 r., następnie był plebanem w Kulikowie, w latach 1445—1448.

Mikołaj Rychlik, ożeniony z Giertrudą Mzurowską, stolnikówną przemyską, za którą dostał 100 grzyw. posagu, oprawił jej 200 grzyw. na połowie Krukienic 1436 r. Do dokumentu z 1434 r. przyłożył ten Mikołaj Krukienicki pieczęć z herbem Wręby (Not. Zamoyskiego), nie żył już 1445 r., w którym syn jego Jan, wraz z stryjem księdzem Piotrem, procesuje Fredrę. Jan widocznie umarł bez-

dzietny, bo Krukienice przeszły na jego siostry, a córki Mikołaja, Fennę, żonę Piotra Chynowskiego i Jadwigę, żonę Aleksandra Drohojowskiego. Wujowie ich, Mzurowscy, otrzymali 1450 roku od króla ustanowienie targów w Krukienicach (M. 10 f. 62).

Piotr Chynowski v. Chyniowski z Chynowa, w ziemi czerskiej, występujący często od 1447 r. w aktach lwowskich i przemyskich, dostawszy za żoną Fenną część Krukienic, pisał się zwykle Krukienickim. Oboje pomarli 1467 r., pozostawiwszy synów: Gotarda, Mikołaja i Marcina Krukienickich, pod opieką Pawła Odrowąża, kasztelana lwowskiego, który w latach 1473 — 1476 procesuje Drohojowskich, o najazd i grabież Krukienic, po śmierci Piotra i Fenny. Proces ten zakończył 1482 r. w imieniu swojem i braci Gotard, kwitując Drohojowskich ze szkód i z posiadania Krukienic przez lat 14, a obejmując je całe jako odszkodowanie, na lat 12.

Gotard w latach 1492 — 1494, nabył od obydwóch braci za 200 grzyw. ich część Krukienic i zabezpieczył na nich 150 grzywien posagu i wiana żonie Elżbiecie, córce Michała Bolanowskiego, był zastawnym posiadaczem Woszczaniec i Szamic, 1498 r., a nie żył już 1500 r., w którym jedyna córka jego Katarzyna, z opiekunem swym Stanisławem Derszniakiem, zamienia wsi swoje zastawne Woszczańce i Szamice z Rytarowskim na połowę Bylic. Mikołaja żona, Anna Zawięzówna z Sandkowic, wzięła 1480 r. od swego brata część Krysowic za 80 grzyw. Jego może synem był Josko Krukienicki 1505 r.

Aleksander Drohojowski, z żony, Jadwigi z Krukienic, pozostawił synów: Olechnę, Jana, Jerzego, Teodoryka i Parysa v. Jana Parysa. Z nich:

Jan pisze się prawie stale Krukienickim, a żyje jeszcze 1491 r., w którym, po długim procesie oddał siostrze swej, Annie Zamiechowskiej, w 100 grzyw. w posiadanie, część Krukienic. Wkrótce potem zdaje się umarł bezdzietny, a zapiska z 1499 r., w której Jan Krukienicki zabezpiecza żonie, Katarzynie, 120 grzyw. posagu na Krukienicach odnosi się albo do jego brata Jana Parysa, albo może do innego jeszcze, bliżej nie znanego, Jana z Chynowa. W 1498 r. bracia Drohojowscy, Teodoryk inaczej Dzietrzyk i Jan Parys, robią dział dóbr dziedzicznych. Jan Parys bierze Drohojów i pół Dydatycz i staje się protoplastą Drohojowskich, a Teodoryk bierze Krukienice i pół Dydatycz i przyjmuje nazwisko Krukienickiego. Teodoryk, zwany także czasem Dymitrem, ożeniony był 1-o v. z Barbarą, córką Jana Sokolnickiego, a 2-o v. z Barbarą, córką Dymitra z Bolanowic, za którą dostał w 80 grzyw. posagu wieś Horysławice 1502 r., a której oprawił 1504 roku 160 grzyw. na części Krukienic, nie poddanej oprawie pierwszej żony. Pożycie z tą drugą żoną nie musiało być dobre, kiedy musiał 1503 roku Dzietrzych stawić poręczycieli, że żony nie zabije, ani jej pokaleczy, ale będzie z nią żył uczciwie (AGZ. XI — XIX). Teodoryk nie żył już 1515 r. Synów zostawił dwóch, z pierwszej żony Andrzeja, a z drugiej, Aleksego, czyli Olechnę.

Andrzej, student uniwersytetu krakowskiego 1512 r., kwitował 1515 r. w swojem i nieletniego brata Olechny imieniu, stryja Jana Parysa z Drohojowa z opieki, a 1517 r. dopełnił z tymże bratem działu dóbr. Andrzej wziął połowę Krukienic, na której był oparty posag jego matki, a Aleksy wziął sumę po matce na Horysławicach, ojczystym zaś działem w Krukienicach dzielą się po połowie

(Gr. Przem. 5 f. 316 i 930; Zs. Przem. 8 f. 73). Aleksego żona, Helena Dedeńska, kwitowała 1525 r. braci z ojcowizny (Zs. Sanoc. 4 f. 219), a on sam opłacał 1552 roku pobór z Drohojowa (Wittyg mylnie go zwie Krukieńskim).

Sebastyan z Drohojowa Krukienicki, syn Andrzeja (Wyr. Lub. 52 f. 72), dzielny wojak, umarł 1600 r., pochowany w Przemyślu (Star. Mon.). Córka jego Regina, wdowa po Szymonie Goleckim 1602 r., 2-o v. żona Zygmunta Baranowskiego i syn Sebastyan (M. D. Wąs.; Gr. Przem. 67 f. 1821 i 2039; 72 f. 386). Wincenty i Andrzej Krukieniccy podpisali, z województwem ruskiem, elekcyę Władysława IV-go.

KRUKOWICZOWIE h. KORWIN. Konstanty, Jan i Aniela Hussakowska, rodzeństwo. Z nich: Konstanty, pułkownik b. wojsk polskich, żonaty 1-o v. z Teklą Wiszniowska, zmarłą 1802 r., 2-o v. z Julią z Somerfeldów, następnie żoną Ignacego Łączyńskiego, z pierwszej żony pozostawił: Ludwika, zmarłego 1818 r., Dawida i Józefa Ignacego, dziedzica Uliczka i Szczyrczyka, ożenionego z Joanną z Jaksów Bykowskich, zmarłą 1852 r., z której: Bronisława Backhausowa, Augustyna Sokołowska, Józefa Bilińska i Alfreda.

Jan, dożywotnik Pomłynowa, zmarły 1834 r., pozostawił, z Tekli Kraińskiej, Apolinarego, ożenionego z Zefiryną Sielską, z której: Stanisław, zmarły 1847 roku, Izydor Bolesław, Włodzimierz Adolf, Wilhelm Kandjusz, Marcin Eugeni i August Przemysław (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

KRUKOWICZOWIE - PRZEDRZYMIRSCY, patrz *Przedrzymirscy* herbu Łuk napięty.

KRUKOWIECCY h. POMIAN pisali się z Ziemblic. Jedna ich gałąź otrzymała tytuł hrabiowski austryjacki.

Herb Pomian.

Franciszek Krukowiecki, podczaszy nowogrodzki, 1602 roku (Zap. Lub. 11 f. 495). Róża Krukowiecka, wdowa po Franciszku Będkowskim, 1712 r. za Antonim Mroczkiem (Gr. Bełs. Rel. 302 f. 153). Dorota z Komorowskich Krukowiecka kwitowała w swojem i dzieci swych, Samuela, Marcina i Barbary imieniu, Dzierzka z 9,000 flor. (Gr. Przem. 219 f. 499).

Franciszek Krukowiecki, żonaty z Krystyną Łubińską, miał syna Macieja, ożenionego z Anną Przyłęcką, córką Stanisława i Joanny z Gruszeckich, z niej synowie:

Krzysztof, który zawarł układ z Leszczyńskim 1685 r. (M. 212 f. 112) i odstąpił 1684 r. Mroczkom sumę na Jaśniskach (Gr. Lwows.).

Franciszek, dziedzic Łopuszki i Zagórza, zmarły 1689 roku, żonaty z Krystyną Piasecką, córką Stanisława i Agnieszki z Hynków, miał z niej dwóch synów: Wojciecha i Józefa.

Józef, syn Franciszka, tytułowany podczaszym nurskim, nabył 1743 r. część Podlisek i Wiszenki (Gr. Przem.). Żonaty 1-o v. z Katarzyną Trzcińską, wraz z którą kwitował 1743 r. Komorowską z 20,000 flor. posagu, a 2-o v. 1751 r. z Konstancyą Złocką, zmarłą 1788 roku

(Gr. Przem. 245 f. 930; 736 f. 36; 738 f. 209; 741 f. 980), pozostawił z drugiej żony: *Adama* Ferdynanda, konsyliarza apelacyjnego galicyjskiego, właściciela Łączny i Kamyka, zmarłego bezżennie w Wiedniu 1808 r., Michała, Ignacego i Kajetana, wylegitymowanych ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem i grodzie przemyskim i córkę Anielę, zmarłą w Wiszence 1825 r. Z nich:

Michał, właściciel Kustowiec na Wołyniu, zostawił córki: Genowefę Rakowską i Antoninę Czarnecką.

Ignacy, szambelan Stanisława Augusta, ur. 1750 r., zmarły 1827 r., pochowany w Kalwaryi Pacławskiej koło Dobromila (M. Zawadz.), żonaty z Wiktoryą hr. Krukowiecką, pozostawił: Leokadyę Dunajewską, Sylwerego i Feliksa Karola, oficera wojsk austryjackich, a następnie b. wojsk polskich, ożenionego z Brygidą Michalską, obu bezdzietnych.

Kajetan, właściciel Podlisek i Wiszenki, żonaty z Teklą z Wagin Kretowiczówną, zmarłą 1819 r., pozostawił: Czesława, ożenionego z Pauliną Wieniawską, córką Kazimierza i Maryanny z Augustynowiczów, dziedziczką Uherzec, z której córka Zuzanna; Anielę Sokołowską; Ludwikę Antoniowę Dunajewską; Wincentego i Januarego Faustyna.

Wojciech, starszy syn Franciszka z Piaseckiej, tytułowany cześnikiem bracławskim, zmarły 1724 r., zaślubił Teofilę Bonin Sławianowską, córkę rotmistrza Andrzeja i Róży z Hynków, 2-o v. żonę Aleksandra Dunina Wąsowicza, cześnika żytomierskiego, dziedziczkę Miłoszowic i części Kociubiniec i z niej pozostawił: *Piotra* Pawła i Witalisa (Gal. Tab. Pact. Nov. 1 f. 224).

Piotr Paweł, jako komornik graniczny krakowski, podpisał elekcyę Stanisława Augusta. W 1767 r. regent ziemski chełmski, 1769 r. pisarz grodzki lwowski, tytułowany 1768 r. stolnikiem owruckim (Kij. XIII f. 1480), następnie tajny radca austryjacki i prezes lwowskiego Trybunału apelacyjnego, kawaler maltański, właściciel Nowosiołek, a wraz z braćmi przyrodnimi Wąsowiczami, Miłoszowic, Kociubiniec, Krogulca i Żabińczyk, otrzymał od cesarzowej Maryi Teresy 1780 roku tytuł baronowski, a od cesarza Józefa II-go 1784 r. tytuł dziedziczny hrabiowski, zmarł 1791 r. W 1770 r. otrzymał część Rokitna, ze starostwa lwowskiego (Kancl. 48 II f. 76). Żonaty z Apolonią Hordyńską, córką Stefana, podstarościego lwowskiego i Wiktoryi z Kobylińskich, zmarłą we Lwowie 1780 r., pozostawił z niej syna Stefana *Jana* i córki: Felicyannę, ur. 1772 r. i Wiktoryę, ur. 1774 r., za Ignacym Krukowieckim.

Hr. Stefan *Jan*, ur. 1770 r., wstąpił bardzo młodo do wojska austryjackiego. W 1806 r., wskutek odezwy Napoleona, wystosowanej do Polaków, wszedł do wojska Księstwa Warszawskiego, biorąc udział we wszystkich walkach 1807 — 1813 r. W 1819 r. generał brygady b. wojsk polskich, komandor orderu Legii Honorowej, kawaler krzyża wojskowego polskiego i neapolitańskiego, w końcu generał dywizyi, dowódca I-ej dywizyi piechoty b. wojsk polskich, generał-gubernator warszawski i dyktator 1831 r., umarł 1850 r. w Popieniu, w rawskiem, pochowany w Jeżowie, gdzie zaślubił 1820 r. Helenę z Podhajec Wolską, córkę Fryderyka, generała wojsk koronnych, dziedzica Popienia. Z Wolskiej pozostawił:

1. Hr. Aleksandra, właściciela Aksmanic i Kłokowic, w powiecie przemyskim, żonatego z Jabłońską, z której córka hr. *Julia* Wanda, właścicielka Popienia, wyszła za Karola Sulikowskiego.

2. Hr. Helenę, zmarłą 1897 r. w Popieniu.

3. Hr. Konstantego, którego, z Olszewskiej, córka Marya Helena, zaślubiła 1873 r. w Krakowie Jana Ludwika Marassé.

4. Hr. *Adama* Bronisława Karola, ur. w Warszawie 1831 r. Tytuł hrabiowski przyznany przez Senat Królestwa Polskiego 1819 r. Piotrowi, a przez Heroldyę 1847 r., a Adamowi 1853 r. (Teka B. W. Rummla; Bork. i M. D. Wąs.).

KRUKOWSCY h. GRYF, w województwie wileńskiem. Ignacy Michał Krukowski z synami: Edwardem Tomaszem i Michałem Ignacym, syn Michała, wnuk Adama, właściciela Mankuniszek-Dawidowszczyzna, w powiecie wileńskim, legitymował się ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Onufry, w powiecie oszmiańskim, 1764 r.

KRUKOWSCY h. KORWIN, w województwie trockiem. Jan Napoleon i Kazimierz Antoni, synowie Jerzego, wnukowie Jakóba, prawnukowie Dominika, praprawnukowie Bazylego Krzysztofa Korwin Krukowskiego, stolnika i podstarościego upickiego, właściciela 1682 r. Pomusz, Mejeryczek i Montryniszek, w województwie trockiem, legitymowali się ze szlachectwa 1834 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Do nich pewnie należą: N. Krukowski z Podwierzbołowa, dostarczał z uczestnikami jegnego konia, na popis powiatu kowieńskiego z 1670 r. Aleksander podpisał, z województwem trockiem, elekcyę króla Michała. Jerzy i Stefan, z powiatu kowieńskiego, elektorowie Jana III-go.

Dominik Krukowski, starosta szymański, wójt Bernatański, zmarły przed 1706 r. Władysław, starosta szymański, skarbnik upicki, sprzedał 1715 r. Ossolińskiemu Tarchomin kościelny (DW. 62 f. 561). N., podstoli, poseł kowieński, na sejm warszawski 1695 r. Władysław Korwin Krukowski, z województwa trockiego, elektor Augusta II-go. Adam Korwin Krukowski, budowniczy wiłkomierski, elektor Stanisława Augusta i Jan, krajczy wiłkomierski, podpisali manifest szlachty litewskiej 1763 r. (V. L.). Adam, budowniczy wiłkomierski, w latach 1765 — 1773. Ludwik, kapitan weteranów 1829 roku, kawaler krzyża Virtuti Militari.

Antoni i Jan Mikołaj Ambroży, synowie Jana, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku.

Antoni był naczelnikiem wydziału w Izbie Obrachunkowej 1850 r., a Jan, kapitanem sztabu głównego 1851 r. Karolina z Trzebuchowskich, żona Antoniego, zmarła 1857 r.

Aleksander i Felicyan, wylegitymowani ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1859 r. Felicyan był podporucznikiem 7-go pułku piechoty 1829 r.

KRUKOWSCY h. ŚLEPOWRON odm. Herb ich przedstawia Radwana, na którego krzyżu Ślepowron, z pierścieniem w dziobie, w prawo obrócony. W szczycie hełmu trzy pióra strusie.

Michał i Feliks, synowie Antoniego, Józef, syn Ignacego i Adam i Dawid, synowie Jana, wnukowie Stanisława, prawnukowie Mikołaja, łowczego inflanckie-

go, właściciela 1696 r. Buhowszczyzny, w powiecie grodzieńskim, legitymowali się ze szlachectwa 1821 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Milewski wyprowadza ich od Glinków, z których Maciej i Przecław otrzymali 1428 r., od księcia Jana Mazowieckiego, dziesięć włók pod Ostrołęką, na których założywszy wieś Kruki, od niej wzięli nazwisko. Do nich też pewnie należy zaliczyć zamieszkujących ziemię nurską: Fabiana, Kaspra, Mateusza, Wawrzyńca i Wojciecha, elektorów Augusta II-go.

Piotr i Onufry z Iwanowa, a Szymon z Dutkina, stawili się 1654 roku do obrony Smoleńska (Arch Zb. 14 f. 21 i 34).

Zacharyasz, skarbnik mścisławski 1646 r., podpisał, z województwem wileńskiem i mścisławskiem, elekcyę Jana Kazimierza. W 1654 roku był pisarzem grodzkim orszańskim.

Wincenty Mikołaj, skarbnik mścisławski, elektor Jana III-go. Antoni, podczaszy orszański, 1747 roku.

KRUKOWSCY, nie wiem jakiego herbu. Andrzej Krukowski, współdziedzic Łowczy, w przemyskiem, 1589 r. (Paw.), pozwał 1601 roku Drohojowskiego, o nieprzyjęcie sumy, na ugodzoną zastawę (Gr. Przem. 317 f. 85). Jan, z województwa ruskiego, elektor Augusta II-go. Teodora, 1-o v. Janowa Ciechanowiecka, 2-o v. Teodorowa Okołowiczowa Krzywcowa, skarbnikowa nowogrodzka, zmarła przed 1718 r.

W gubernii podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Stanisław Krukowski z synami: Janem, Zenonem Piotrem i Aleksandrem Antonim i Bartłomiej z synami: Rufinem, Franciszkiem i Eliaszem, synowie Wojciecha, wnukowie Franciszka, prawnukowie Józefa, 1838 i 1844 r.

Z potomków ich: Gerard Stanisław, syn Zenona, w kijowskiem, 1875 roku, Władysław, syn Franciszka, 1862 r., a Hilary Tadeusz, Marya, Romana Franciszka i Teodozya, dzieci Eliasza, w latach 1857 — 1870.

W gubernii kijowskiej wylegitymowani ze szlachectwa: Kazimierz Krzysztof Zacharyasz i Jan, synowie Mieczysława Maurycego Antoniego, wnukowie Jana, 1900 roku.

KRUKOWSKI h. WIENIAWA. Kazimierz, podstarości upicki, 1656 roku, ma być, według Wittyga, tego herbu. Widzieliśmy wyżej, że Krukowscy, zamieszkujący powiat upicki, są h. Korwin. Czy więc tu nie ma jakiej pomyłki?

KRUKOWSKI Henryk, wachmistrz gwardyi konnej koronnej, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. i herb przedstawiający, w polu czerwonem—rękę zbrojną w lewo w górę, szablę końcem na dół trzymającą. Nad koroną także ręka (Ostrow. 1612).

KRULIKIEWICZ Antoni podpisał, z województwem sandomierskiem, elekcyę Stanisława Augusta. Patrz *Królikiewiczowie.*

KRUMMES Jan, kapitan wojska koronnego, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Herb jego przedstawia na tarczy ściętej w polu górnem złotem, pół

lwa czerwonego, w dolnej zaś srebrnej, trzy czarne litery S odwrócone. W szczycie hełmu dwa skrzydła, złote i srebrne, na których i między któremi litera S odwrócona. Labry od góry czerwone, podbite złotem, od dołu czarne, podbite srebrem (Ostr. 1614).

[KRUMTINIER Jan, kapitan wojsk królewskich, wraz z żoną, Eufrozyną z Czerniewskich, 1-o v. Hansową Friderisonową, dożywotniczką na Pieszkowie i córką jej, Cecylią z Friderisonów Michałową Piotrową Fiedorowiczową, pozwali tegoż Fiedorowicza 1706 roku do grodu pińskiego, o zabór zboża i pobicie (Arch. Wileńs. 13047 f. 187, 195 i 456).]

KRUNIEWICZOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia w polu błękitnem, między barkami dwóch półksiężyców srebrnych, z których jeden u góry, drugi gi u dołu, krzyż kawalerski srebrny. W szczycie hełmu trzy pióra strusie (Ostr. 1617).

Filon, Paweł, Kondrat, Siemion, Józef i Filip, synowie Bogdana Kruniewicza, otrzymali 1568 r., od Zygmunta Augusta, Wodowicze i Oleksicze, w powiecie mozyrskim (Arch. I. Z. Ros[t] VII. 1).

Filon, rotmistrz królewski, miał syna Sebastyana, podstolego mozyrskiego 1609 r., którego syn Hrehory, elektor Jana Kazimierza, otrzymał na sejmie 1658 r. za waleczność Lekszyce i Chłyniec, w powiecie mozyrskim (V. L.).

Paweł miał mieć syna Jana, podkomorzego mozyrskiego, 1632 r., którego syn Kazimierz Aleksander, elektor Jana Kazimierza, był podczaszym mozyrskim 1648 roku.

Siemion, rotmistrz królewski i starosta hnidawski, umarł 1600 r.

Kazimierz, wojski mozyrski, 1665 r., podpisał, z powiatem lidzkim, elekcyę Jana III-go. Elżbieta, żona Wojciecha Szydłowskiego, pozwała 1609 r. wraz z mężem, Pawszów, którzy ich powracających z Kijowa, napadli na drodze i zabrali im różne dokumenty (Kij. III B f. 98).

KRUPA h. TARNAWA Piotr, dziedzic części Obrazowa, w drugiej połowie XV-go wieku (Lib. Ben,).

KRUPCZYC Bohusz Waskowicz, ziemianin brzeski, stawił na popis 1528 roku dwa konie; żył 1537 r. (Arch. Sang.; M. L. 33).

KRUPCZYŃSKI Jakób, plenipotent Szembeka w Oświęcimiu, 1738 r. Stefan, otrzymał 1768 roku sołtystwo w Kizlingu, w starostwie sztumskiem (M. 272 f. 42). Antoni, lat 42 liczący, wdowiec, zaślubił 1822 r. w Jagielnicy Annę Kłosowską, wdowę po Franciszku (M. Zawadz.).

KRUPECCY na Wołyniu. Iwaszko Protasiewicz Krupecki, ziemianin łucki, otrzymał 1525 r. od stryja swego Niemiery, pewne dobra w powiecie łuckim (ML. 15). Na popis ziemi wołyńskiej 1528 r., stawił jednego konia. Fedor zabezpieczył 1574 r. na całym swoim majątku wiano żonie swej, Anastazyi Kisielównie, córce Andrzeja (Op. Łuc. 2049 f. 6). Jan, wraz z żoną, Anną z Brylińskich, za-

warł 1630 r. ugodę z Ponętowskim (Gr. Hal. 21 f. 1347). Balcer, dziedzic Kustyna, pozostawił córkę N., 1-o v. Puzielewską, 2-o v. Samuelowę Wąsowiczową 1640 roku (Arch. Wileńs. 7371 f. 1201).

Atanazy, władyka przemyski i samborski 1633 r., nie żył w Kwietniu 1650 roku (M. 195 f. 105). Bracia jego, Józef i Janusz (Zap. Lub. 44 f. 514).

Krupeccy w ostatnich czasach zamieszkiwali Bessarabię, skąd przeszli na Podole, gdzie się legitymowali ze szlachectwa: Michał i Mikołaj, synowie Mateusza, ten ostatni z synami: Anatolem, Michałem, Włodzimierzem, Jerzym, Aleksandrem, Pawłem i Bazylim, 1885 r.

KRUPELOWIE h. KORCZAK. Józef z synami: Stanisławem, Ignacym i Antonim, i Jan z synami: Mateuszem i Janem, synowie Antoniego, wnukowie Jana, prawnukowie Teodora, praprawnukowie Marcina, a prapraprawnukowie Szczęsnego Krupela, dziedzica 1623 r. Widigierowszczyzny, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1818 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KRUPICCY z Krupic, w powiecie drohickim. Andrzej Padkowski, sędzia ziemski mielnicki, zabezpieczył 1540 roku posag żonie swej Zofii, córce Mikołaja Skirwina Krupickiego z Krupic (Mil.). Stanisław Krupicki, dziedzic Krupic 1580 r. (Źr. Dziej. XVII).

Na tychże Krupicach dziedziczyli 1598 roku: Melchior, Baltazar, Mateusz, Krzysztof i Hieronim, synowie Stanisława (Wyr. Lub. 76 f. 257). Krzysztof i Stanisław, dziedzice na Krupicach i Bujakach, synowie Baltazara, zawarli 1618 roku ugodę z Hieronimem, synem Stanisława z Krupic (Gr. Droh.). Waleryan Stanisław i Eljasz, w województwie brzeskiem-litewskiem 1697 r. Stanisław tytułowany cześnikiem bracławskim 1699 r. (Akta IV).

KRUPICCY h. SAS, w województwie ruskiem. Karol i Andrzej, synowie Michała i Teresy Wyszyńskiej, dowiedli szlachectwa 1782 r., w grodzie halickim. Antoni, syn Karola, żonaty z Anastazyą Ostrowską, pozostawił: Jana, Piotra i Ludwika, wylegitymowanych ze szlachectwa 1833 r., w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

Prawdopodobnie do nich należy Zygmunt, właściciel realności w Kamionce Strumiłowej, żonaty ze zmarłą 1894 r. Maryą Sidorowiczówną (M. Zaw.).

KRUPICZ Franciszek, podstoli parnawski, podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała. W 1665 r. był i sekretarzem królewskim (Zap. Lub. 49 f. 27).

KRUPIENICZOWIE, w województwie witebskiem. Borys Krupienicz miał dwóch synów: Artema i Piotra. Po Piotrze pozostał syn Sebastyan i córka Helena, żona Jana Żukowskiego, ziemianina witebskiego 1631 r. Jednocześnie z nimi żył jeszcze Fedor Bogdanowicz Krupienicz (Ist. Jur. Mat. XXIII). Sebastyan Pietruszewicz Krupienicz, sprzedał 1636 r. mieszczanom witebskim, sześć pól pod Witebskiem (Ibid. XXV). Żonaty był z Tchorzewską (Ibid. XXI). Szymon został 1720 r. mostowniczym witebskim. W 1717 r. sprzedał dobra swoje Danilcowo,

w województwie połockiem, graniczące z majątkami brata jego Pawła i Teodora Krupienicza, Gabryelowi Krupieniczowi i żonie jego, Maryannie z Hurków (Ibid. XXV).

Tomasz, ziemianin witebski, z żoną, Eleonorą z Korejwów, sprzedali 1720 roku Spaścierz za 10,000 flor. Gabryelowi i jego żonie (Ibid. XXVI). Tenże Tomasz, podczaszy smoleński, 1721 r., brat Gabryela, wraz z żoną procesuje Hurków o najazd i gwałty w Słobodach pod Witebskiem, trzymanych od Anastazyi z Krupieniczów Janowej Przesmyckiej. Józef Krupienicz, ziemianin newelski, 1766 r. (Ibid. XXIX).

KRUPIŃSCY h. BELINA według Wittyga. Czesław Krupiński opłacał 1564 r. pobór z Chorągwic, w powiecie szczyrzyckim (Wittyg). Stanisław pozwany 1644 r. przez Bykowskiego, o udział w najeździe (Woł. VI C f. 267). Anna, córka Jana Brzeskiego, żona Jana Krupińskiego, wdowa po nim 1690 r. (Bracł. XIV f. 735). Sumę należącą do Dołmata Krupińskiego na Hrozińcach, dał król Michał prawem kaduka Surynowi, który ją odstąpił 1701 roku Synhajewskiemu (Woł. IX f. 1872). Paweł, żonaty 1738 r. z Jadwigą Piotrowską. Synowie ich: Fabian Sebastyan i Jan, kwitowali 1754 r. zakon warszawski Panien Miłosierdzia (Perp. Czers. 29 f. 663 i 30 f. 17).

Michał Bogumił, subdelegat sądów asesorskich, w ostatnich latach panowania Stanisława Augusta (DW. 112 f. 166).

KRUPKOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia, w polu czerwonem, dwie lilie srebrne. W szczycie hełmu, między dwiema czarnemi trąbami, lilia srebrna (Ostr. 1619).

Piotr Kruczberg, miał do Polski z tym herbem z Niemiec przybyć, gdzie nazwany Krupkiem, a potomstwo jego Krupkami.

Już przed Piotrem żyje w Krakowie Michał Krupka, opiekun Wiśliców 1420 r. Ów Piotr Krupek, zwany też czasem dla wzrostu wysokiego Lang Peter, ławnik krakowski 1461 r., a rajca 1470 r., wykupił 1472 r. wójtostwo krakowskie od Stanisława Zakszeńskiego i odstąpił je miastu 1475 r. Miał on kilku synów, z których Jan 1472 r., a Stanisław 1476 r., byli uczniami uniwersytetu krakowskiego. Jan był w latach 1486 — 1506 ławnikiem krakowskim i z Katarzyny Morsztynównej, miał córkę Annę, za Jodokiem Justem Decjuszem, sekretarzem królewskim i syna Stanisława, ożenionego z Brygidą Hozjuszówną, 2-o v. Piotrową Danielową, 3-o v. Janową Morsztynową.

Trzeci syn Lang Petra Jerzy, którego i Niesiecki wymienia z przywileju króla Zygmunta, danego Krupkom 1515 r., zwany zwykle Langjurgą, rajca krakowski, w latach 1480 — 1503, zastawny posiadacz Proszowic, ożeniony z Anną Morsztynówną, córką Stanisława, miał kilka córek, z których Anna, wyszła za Mikołaja Cikowskiego, kasztelana sandeckiego i synów wymienia Niesiecki czterech: Jana, Erazma, Piotra i Konrada. Paprocki wymienionych synów Jerzego, mylnie uważa za jego braci i daje mu, oprócz córki Anny, tylko syna Pawła, dworzanina Zygmunta starego i Zygmunta Augusta.

Oprócz tych 4-ch synów, miał jeszcze Jerzy piątego, Feliksa, nazwanego Feliksem Langjurgą, za którego ręczył Konrad Kuncz Krupek, że przystąpi do podziału

kamienicy w Krakowie, folwarku i ogrodu, zwanych Wierzynkowskie, po niegdy szlachetnym Erazmie Langjurgu, z Anną Cikowską, kasztelanką sandecką, o co proces 1531 r. (St. Pr. P. Pom. VI. 496).

Feliks i Erazm Langjurgowie niepodzielni, bracia rodzeni, odprzedali 1519 roku na powrót Kmicie, prawa swe do Gierczyc, Bieniaszowic, Dąbrowy i Grabiny. Feliks 1537 r. był wójtem wileńskim. Potomstwo jego nieznane. Z pozostałych synów Jerzego:

1. Jan, rajca krakowski 1508 r., miał syna Malchra, dziedzica 1581 r. Mojkowic, Czajenczyc i części Niesułowic, w powiecie proszowskim, żonatego z Mężykówną, z której córka Anna, za Stanisławem Morskim i synowie: Stanisław i Mikołaj, dziedzice po ojcu Mojkowic 1590 r. (Wyr. Lub. 40 f. 19). Ci bracia, Stanisław i Mikołaj Krupkowie de Kruczberg, sprzedali 1583 r. Małe Strzelce Morsztynowi.

Stanisław z Mojkowic i Czajenczyc Krupka, syn Malchra, w 1585 r. zapisał oprawę żonie, Zofii Dembińskiej z Konar, 1-o v. Hieronimowej Strzalinie, z którą zeznał zapis dożywocia 1588 r. i której ponowił oprawę 4,000 flor. 1613 r. (Zs. Księskie 26; Zs. Krak. 57 f. 165 i Gr. Krak. 196 f. 997), miał córkę Zofię, żonę 1-o v. Tomasza Alemaniego, 2-o v. Samuela Rzeszowskiego, 3-o v. Andrzeja Rylskiego, wdowę 1646 r. i syna Stanisława, zmarłego przed 1634 r., po którym pozostały córki: Zofia Marcinowa Dembicka 1646 r., Agnieszka Rafałowa Orzechowska 1658 r. i synowie: Mikołaj, Krzysztof, Jan i Stanisław. Dwaj ostatni bracia, pisząc się z Mojkowic i wymieniając, że są synami Stanisława i wnukami także Stanisława i że mają braci, Mikołaja i Krzysztofa, sprzedali 1647 r. Podborowice i Międzygorzyce, w powiecie wiślickim, a 1649 r. Łagiewniki, Widuchów i inne (M. 190 f. 322 i 324). Jan, Stanisław i Mikołaj z Mojkowic Krupkowie podpisali, z województwem krakowskiem, elekcyę Jana Kazimierza. Z tych synów Stanisława:

Krzysztof, łowczy sandomierski, 1660 r., poseł na sejm 1661 r., z sejmu komisarz do rewizyi skarbu koronnego, nie żył już 1664 r., a król wyznaczył 1666 roku jego brata Mikołaja, opiekunem dzieci jego, Stanisława i Katarzyny, urodzonych z Anny Biezdziedzy Broniowskiej, 1-o v. Janowej Wierzbięciny (Zap. Lub. 50 f. 1330; 52 f. 141; Ręk. Oss. Sig. 139 f. 40).

Stanisław z Moykowic, otrzymał 1694 r. konsens królewski, na cesyę Zielonek, w krakowskiem, Lanckorońskiemu.

Mikołaj, syn Malchra, opiekun Dembińskich 1596 r., a Glińskich 1620 r., pozostawił syna Krzysztofa, piszącego się 1612 r. na Mojkowicach i Widuchowie (Zap. Lub. 19 f. 657). Ten Krzysztof był pacholęciem na dworze królewskim do 1583 r., w którym został dworzaninem, a następnie był i podczaszym królewskim 1615 r. Ożeniony z Zuzanną Żeleńską, miał córkę Elżbietę, za Aleksandrem Sewerynem Dembińskim 1615 r., zmarłą bezdzietnie.

Paprocki pisze, że Malcher miał brata rodzonego Jana, po którym był syn także Jan. Rzeczywiście żyje 1521 r. Jan Krupek, ożeniony z córką Franciszka Rothka, rajcy krakowskiego. Jana córka Anna, wdowa po Andrzeju Rottermundzie 1593 r. Jan dzierżawił w latach 1579 — 1586 wójtostwo krakowskie.

2. Erazm, syn Jerzego, rajca krakowski, w latach 1511, 1526 i 1528, wraz z braćmi, Piotrem i Janem, otrzymali pozwolenie królewskie 1504 r., aby w reszcie należnego im długu od króla Olbrachta, bili monetę w mennicy i zyskiem otrzymanym należność swoją odebrali. Erazm piszący się z Bogucic, nie żył już 1535 r., a wdowę po nim, Barbarę, kwitowała tegoż roku Paczołtowska. Córka Erazma, Barbara, wyszła 1-o v. za Piotra Szydłowieckiego, podkomorzego krakowskiego, nie żyjącego już 1507 r., a 2-o v. za Hieronima Kurozwęckiego, starostę szydłowskiego. Otrzymała 12,000 dukatów posagu, żyła wdową 1620 r. Druga córka Erazma wyszła za Krzysztofa Gnoińskiego. Z bałamutnych wzmianek Paprockiego sądzić można, że Erazm miał także syna Erazma, bo siostrami Erazma nazywa Paprocki Kurozwęcką i inne, a ten dopiero, z Barbary Ciołkówny Brzeskiej, miał syna Krzysztofa, dworzanina królewskiego, który otrzymał 1581 r. Sękocin i Słonim, w województwie mazowieckiem i córkę Jadwigę, za Wawrzyńcem Łazińskim tegoż roku (M. 80 f. 86 i 123 f. 500; Zap. Lub. 3 f. 230). On to zapewne, nabytą od Borkowskiej część Podola, wydzierżawił 1583 r. Ossowskiemu (Zs. Krak. 49 f. 1164).

3. Piotr, syn Jerzego, pisał się z Małego Książa. Pozostawił, z Barbary Kołkównej, córkę Zofię (Wyr. Lub. 32 f. 153).

4. Konrad Kuncz Krupek, syn Jerzego (St. Pr. P. Pom VI. 496), dziedziczył na Przecławicach, stąd jego potomkowie pisali się Krupkami Przecławskimi. Córki jego: Jadwiga Szczepanowska, Anna, 1-o v. Czuryłowa, 2-o v. Bernatowa Czepielowska, Katarzyna Wojciechowa Kowalewska, Zuzanna Stanisławowa Drochecka i Halszka Janowa Glińska. Synowie: Hieronim, Ludwik i Konrad. Z nich:

Hieronim, żonaty z Niewiarowską, miał dwie córki, z których jedna za Stanisławem Jarockim, druga za Strzemboszem i syna Krzysztofa, ożenionego z Katarzyną Gajewską. córką Andrzeja.

Ludwik, według Niesieckiego, miał mieć córki i dwóch synów, z których Jarosz zaślubił Annę z Brzezia Chrząstowską, córkę Cyrylla. Jarosz był 1581 r. dziedzicem Gnatowic (Paw.).

Drugi syn Ludwika Samuel Krupka Przecławski, kanonik pułtuski, obejmując 1630 r. kanonię gnieźnieńską, wymienił ojca swego i matkę, Małgorzatę z Bużeńskich, ale ojca herb podał Glaubicz, a matki Jastrzębiec. Byli Przecławscy Glaubicze w Wielkopolsce, ale nie pisali się Krupkami. Samuel był też dziekanem łowickim, kantorem sandomierskim 1619 r., a umarł 1659 r., pochowany w Łowiczu. Bratankowie jego, a więc synowie Jarosza, Piotr i Stanisław.

Konrad, brat dwóch poprzednich, a syn Konrada, pisał się Przecławskim. W 1581 r. był dziedzicem Chorążyc, Przecławic i Polikarcic, w powiecie proszowskim (Paw.). Był on sekretarzem królewskim i jeździł w legacyi do Prus i Turków z Piotrem Zborowskim, wojewodą krakowskim. W nagrodę położonych zasług, otrzymał od króla Stefana 1577 r. Radzinice, Jaczwiegi i Kornice, w województwie ruskiem, a Miturzę, Siechowę, Bakawinę, Jawor i inne, w województwie krakowskiem. W 1578 r. otrzymał jeszcze Świętosławice, Siarnowo i Skąsino na Kujawach. Żonaty 1-o v. z Zofią (Filipowską?), 2-o v. z Anną z Kotów, z pierwszej żony pozostawił córkę Elżbietę, za Stanisławem z Bezdziedzy Broniowskim, oraz synów: Jana, Piotra, Andrzeja i Hieronima Krupków Przecławskich (Wyr.

Lub. 49 f. 269 i 316). Jego też może córką była, bo kalwinka, tak jak i Konrad, Zofia, żona Andrzeja Glińskiego, zmarła w końcu XVI-go wieku.

Konrad Krupka Przecławski, dziedzic Markocic i Kłoniowa 1581 r., z żony, Elżbiety z Bebelna Gosławskiej, pozostawił syna Krzysztofa, który z matką swą i z opiekunem Hieronimem Dembińskim, zapisał był 1.500 flor. Suskiemu, z czego tenże go kwituje 1604 r. (Zs. Krak. 83 f. 41 i 71). Walenty wziął 1579 r. w zastaw kamienicę w Krakowie od Dembińskich.

Piotr Krupka Przecławski, żonaty 1662 r. z Magdaleną Lipnicką, a Jan, 1667 r. z Maryanną Dembińską, córką Hieronima z Małoszowa. Stanisław 1680 r. Hieronim 1685 r. miał siostrę Barbarę, 1-o v. za Stanisławem Rogolińskim, stolnikiem pomorskim 1681 r., wdowę 1691 r., a 2-o v. za Stanisławem Rzepeckim 1694 roku.

Andrzej z matką Maryą, współdziedzic Polikarcic 1700 r. Ludwik 1690 roku, w sieradzkiem. Aleksander, ożeniony 1670 r. z Zofią Stawiską. Ten sam może Aleksander, pisarz grodzki nowomiejski korczyński 1670 r., dziedzic Wojciechowic, miał syna Piotra, pisarza grodzkiego korczyńskiego, w latach 1714—1731, żonatego z Jadwigą Bełdowską, zmarłego bezdzietnie.

Helena z Krupków Przecławskich Żabicka i wdowa po Antonim Krupce Przecławskim, 2-o v. Józefowa Oraczewska, sprzedały 1731 r. Wojciechowice Dembowskiemu.

Stanisław Krupka Przecławski, z Zofii Kochowskiej, miał synów: Marcina i Franciszka, oraz córki: Elżbietę, 1-o v. Zygmuntowę Dobiecką 1679 r., 2-o v. Ludwikowę Pukarzowską (Gr. Chęc. i Opocz.), Justynę Oraczewską i Aleksandrę Aleksandrowę Chocińską. Katarzyna z Przecławic, wdowa po Michale Dobieckim 1681 r. Zofia z Przecławic, żona Marcina Pukarzowskiego, zmarła przed 1700 r. Anna, żona Franciszka Bonera, w początku XVI-go wieku.

Klemens Krupius, profesor uniwersytetu krakowskiego, proboszcz u Św. Mikołaja w Krakowie, umarł 1604 roku. Kasper Krupka, oskarżony 1607 r. przez Agnieszkę z Staniszewskich Burłową, o zabicie jej ojca, Jana Staniszewskiego (Kij. II A f. 554).

Sebastyan Krupka, doktór obojga praw, proboszcz wielicki, w powrocie z Rzymu 1611 r. w Padwie, kanonik krakowski 1627 r. Wojciech Krupka, 1634 roku proboszcz wielicki, 1649 r. w Padwie. Jan otrzymał 1666 r. Radziepy, skonfiskowane Janowi Łuszczyńskiemu, przywłaszczającemu sobie szlachectwo (Ręk. Oss. Sig. 139 f. 84). Król wezwał 1670 roku Michała Krupkę, aby zaprzestał najazdów na Nagórze i inne dobra, należące do starostwa szczerzeckiego (AGZ. X. 5143).

KRUPKOWIE w Wielkopolsce. Świętosław Krupka ze Skorzewa, w latach 1387 — 1398. Syn jego, Andrzej Krupczyc, Krupka, ze Skorzewa 1399 r., komornik sądu ziemskiego w Kościanie, w latach 1409 — 1413 i w Poznaniu w latach 1417 — 1421. Wojciech 1388 r., ma siostrę za Teodorykiem z Mroczkowa 1389 r. Bracia Mścigniew i Mikołaj, pisali się z Mierzewa, w latach 1388—1394. Dobrogost Krupka Szymankowski, w latach 1391 — 1396, a Pietrasz w latach 1391 — 1396, na sądach w Poznaniu (Ieksz.).

KRUPOCCY h. WŁASNEGO, który przedstawia na tarczy dwudzielnej w polach złotych — z prawej dwa, z lewej trzy pasy poprzeczne czarne w szachownicę. W szczycie hełmu dwanaście piór kogucich, po sześć z każdej strony zwieszonych (Ostr. 1620). Pochodzą z Krupocina, w województwie pomorskiem.

Miles Shyra (Żyra), dziedzic Krupocina, świadek przeciwko Krzyżakom 1320 r., trzymał klucze zamku Świeckiego i zarządzał wydatkami 1310 r. W czasie oblężenia został ranny strzałą i leżał w Świeciu.

Jerzy i Wojciech, z województwa pomorskiego, elektorowie Jana Kazimierza, a Jakób, z województwa inowrocławskiego i Maciej i Wojciech, z pomorskiego, podpisali elekcyę Augusta II-go.

KRUPOWICZOWIE h. KRUPOS. Michał Ignacy i Franciszek Wiktor, synowie Józefa, wnukowie Wiktora, prawnukowie Piotra, praprawnukowie Jana, prapraprawnukowie Augustyna Krupowicza, dziedzica 1600 roku Krupowszczyzny, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1805 roku, przed Deputacyą Wywodową wiileńską.

KRUPOWICZOWIE h. LUBICZ. Andrzej Krupowicz z synem Janem i Jan z synem Ludwikiem, synowie Marcina; Bartłomiej z synami: Janem, Michałem. Wincentym Franciszkiem i Józefem, i Antoni, synowie Michała; Karol z synami: Fulgentym i Aloizym, Jan z synami: Michałem, Bonifacym i Józefem, Adam, Tomasz i Józef, synowie Andrzeja, a wszyscy wnukowie Bartłomieja, potomka N. Krupowicza, który otrzymał, od Zygmunta Augusta, pewne grunta, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1799 roku, przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Tamże legitymowali się ze szlachectwa 1817 r.: Adam i Antoni, synowie Stefana, wnukowie Piotra, prawnukowie Stanisława; Ignacy z synami: Janem, Maciejem i Michałem, syn Jakóba, wnuk Samuela, prawnuk także Samuela; Andrzej z synami: Sylwestrem i Mateuszem Michałem, syn Kazimierza, wnuk Jana, prawnuk Kazimierza, a wszyscy praprawnuki Krzysztofa Krupowicza, dziedzica 1670 r. dóbr Krupowskie-Pocieluńskie, w powiecie lidzkim.

Tamże również legitymowali się ze szlachectwa 1824 r.: Dominik z synem Adamem, Maciej z synem Aleksandrem i Jan z synami: Józefem, Maciejem i Kazimierzem, synowie Michała, wnukowie Stanisława Krupowicza, dziedzica 1707 r. dóbr Krupowiczowskie-Pocieluńskie, w powiecie lidzkim.

Stanisław, rotmistrz powiatu grodzieńskiego, elektor Stanisława Augusta. Piotr Jakób Krupowicz, w powiecie grodzieńskim, 1766 r. (Akta VII). Daniel Antoni, stolnik latyczowski 1719 r. Kazimierz, proboszcz olszewski 1775 r. (V. L. VIII f. 464). Józef, rotmistrz powiatu grodzieńskiego 1780 r. (Akta VII). Michał, regent grodzki wołkowyski 1791 r. (DW. 107 f. 210).

KRUPOWICZOWIE h. PRAWDZIC. Bartłomiej i Jan, synowie Tomasza i Jakób, syn Michała, wszyscy trzej wnukowie Bartłomieja, a także Kajetan, syn Franciszka, wnuk Piotra, a wszyscy czterej prawnukowie Jakóba, praprawnukowie Kazimierza, prapraprawnukowie Aleksandra, praprapraprawnukowie Stanisława Krupowicza, dziedzica 1621 r. majątku ziemskiego w okolicy Białokowszczy-

zny, w powiecie lidzkim, legitymowali się ze szlachectwa 1834 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KRUPOWICZOWIE, potomkowie Kruposa, który chadzał z Witoldem na Krzyżaków, uznani przez króla Zygmunta za bojarów raduńskich, obowiązanych tylko do służby ziemskiej (Poczet. Rodów f. 158 i 159).

KRUPOWIESOWIE h. TOPÓR. Jan Krupowies, syn Bartłomieja, Michał i Marcin, synowie Stanisława, Wincenty, Dominik i Antoni, synowie Jakóba, Onufry, Karol i Aloizy z synami: Ignacym, Janem i Feliksem, synowie Ignacego, a wszyscy wnukowie Marcina, prawnukowie Jana, praprawnukowie Stefana Krupowiesa, dziedzica 1674 r. dóbr Sawaciszek, w powiecie trockim, legitymowali się ze szlachectwa 1804 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

KRUPSCY h. KORCZAK ze wsi Krupe, w ziemi chełmskiej, gdzie dziedziczyli i na Orchowie i z niego się pisali. Jan, Stanisław, Mikołaj i insi bracia młodsi, dziedzice Orchowa, odgraniczają się 1466 r. od Sobieboru. Z tych innych braci, znani są jeszcze Olechno, Sieńko i Waśko. Wymienieni bracia, za wyłączeniem Mikołaja, dopełnili 1470 r. działu dóbr Krupe i Orchowa (Akta XIX).

Jan z Krupego, na sądach w Chełmie 1481 r. (Ibid). Jerzy Krupski, piszący się z Orchowa, prawdopodobnie syn jednego z wyżej wymienionych, 1502 roku starosta chełmski, hrubieszowski, bełski i horodelski (M. 7 f. 346 i 20 f. 41), 1509 r. kasztelan bełski, 1515 r. kasztelan lwowski, 1533 r. wojewoda bełski, wkrótce umarł. Trzymał i starostwa, sokalskie i ratneńskie. W 1519 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa bełskiego i sokalskiego, Andrzejowi Tęczyńskiemu (Inw. Arch. Kor.; M. 33 f. 576 i 35 f. 40). On to miał pomódz królewiczowi Olbrachtowi ujść szczęśliwie z pola bitwy pod Koszycami. Żonaty 1-o v. z Beatą z Buczacza, córką Jakóba, wojewody ruskiego, której posag, dany przez brata Jakóba, biskupa kamienieckiego, zabezpieczył 1507 r. (M. 22 f. 183 i AGZ. XIX. 1958), 2-o v. 1519 r. z Małgorzatą z Rozwady, węgierką, której zabezpieczył 1523 r. trzysta dukatów (M. 31 f. 521 i 36 f. 164), pozostawił pięciu synów: Stanisława, Jana, Hieronima, Krzysztofa i Janusza (M. 55 f. 15).

Herb Korczak.

Po śmierci Jerzego, miał objąć starostwo horodelskie, najstarszy syn jego, Stanisław, ale że umarł, wziął je hetman Jan Tarnowski i oddał 1547 r. drugiemu z rzędu synowi Jerzego Krzysztofowi (M. 73 f. 138).

Krzysztof, piszący się z Orchowa, starosta horodelski, otrzymał 1550 roku prawem dziedzicznem Strzelce i Dubnę, w powiecie horodelskim (M. 78 f. 405). W 1562 r. przyznane zostało dożywocie na starostwie horodelskiem i żonie jego, Annie z Mieleckich (M. 93 f. 351). Dzieci jego, Zygmunt i Halszka 1569 r. (M. 128 f. 110 i Wyr. Lub. 16 f. 360). Synem Zygmunta był Krzysztof, żyjący 1595 r. (Wyr. Lub. 62 f. 20).

Jan, syn Jerzego, był 1538 r. dziekanem lwowskim i kantorem sandomierskim (M. 55 f. 15).

Hieronim, syn Jerzego, był kanonikiem chełmskim, z której to godności rezygnował 1538 r. (M. 54 f. 294).

Janusz, syn Jerzego, podczaszy chełmski 1565 r., nieżyjący już 1571 roku (M. 109 f. 722), dziedzic Gaci, w powiecie łuckim, 1570 r., którą otrzymał za żoną, zeznał 1566 r. zapis dożywocia z tąż żoną, Maruszą Kierdejówną Mylską, córką Piotra, marszałka ziemi wołyńskiej (Op. Łuc. 2093 f. 46 i 2060 f. 4).

Hieronim z żoną Heleną, pozwani 1566 roku przez sługę biskupa łuckiego (Op. Włodz. 923 f. 10). Hieronim, prawdopodobnie syn Krzysztofa, starosty horodelskiego, dziedzic Uściługa i Ludzina, w powiecie krzemienieckim (Jabł. f. 20), podstoli chełmski 1580 r., z żony Zofii, pozostawił córkę Annę i synów: Melchiora i Jana (Wyr. Lub. 53 f. 760 i Zap. Lub. 3 f. 23). Melchior, z żoną Heleną, oskarżeni 1577 r. o najazd (Arch I. Z. Ros. VI. 1). Jan, żonaty z Bogumiłą, 1-o v. żoną Jakóba Grebińskiego, pozwał 1590 r. biskupa łuckiego i kapitułę, o skrzywdzenie jego poddanych i zabranie 2,300 kóp różnego zboża z Osówki i Łychanówki (Woł. I f. 5).

Andrzej podpisał, z ziemią chełmską, elekcyę króla Michała. Jan v. Jan Stanisław, syn Jana Krzysztofa, elektor Augusta II-go, towarzysz pancerny 1685 roku, komornik ziemski 1679 r., a graniczny bracławski 1685 r., komornik graniczny kamieniecki 1697 r., nabył w tymże roku od Piasoczyńskiego, połowę Ometyniec z dworem i folwarkiem. Żona jego, Anna z Wierzchowisk (Zap. Lub. 60 f. 849; 61 f. 1368; Kij. VIII f. 708). Piotr, cześnik czerniechowski, 1692 r. Józef, łowczy błacławski 1785 r. Anna z Dębskich, wdowa po Józefie Krupskim, chorążym wojsk koronnych, 1793 r. (DW. 109 f. 951).

Jan Krupski w Uświacie, 1623 r. Piotr i Jan Krupscy, 1722 r. na sejmiku w Witebsku (Ist. Jur. Mat. XXVII). Jan, cześnik oszmiański, 1674 r. (V. L. VII f. 67). Andrzej, Michał, Józef i Kazimierz, synowie Michała, wnukowie Jana, prawnukowie Franciszka, praprawnukowie Stanisława Krupskiego, dziedzica 1684 r. Uzbłocia, w powiecie oszmiańskim, wylegitymowani ze szlachectwa 1820 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Jerzy, syn Michała Józefata, z synami: Jerzym Stefanem, Brunonem Antonim i Józefem Aleksandrem, pochodzący z gubernii kowieńskiej, wylegitymowani ze szlachectwa na Wołyniu 1867 r.

KRUPSCY - DOWOJNOWIE h. SZELIGA z Krupienina i Krup. Iwaszko Dowojnowicz, dziedzic Czaszyc, żonaty był z Anną, siostrą Mikołaja z Junoszy, która, jako wdowa, uposażyła 1460 r. kościół w Krupie. Z zapisu tego widać, że mieli córki: Helenę i Juliannę, oraz syna Piotra, który na zapis matki się nie zgodził i trzecią część zapisanej wsi Jastrabli sobie zatrzymał (patrz Dowojnowie).

Piotr Dowojna Krupski, dziedzic Krup, Szyłowicz, dworu Krupienina, miał syna Szczęsnego, zmarłego 1506 r. i córki: Hannę Floryanowę Radohoską, Katarzynę, za ks. Bohdanem Turem Świrskim, Zofię i Elżbietę (ML.).

KRUPSKI Jan, towarzysz pancerny, otrzymał szlachectwo na sejmie 1685 roku (V. L.). Pochodzą od niego Grzegorz i Jan, bracia, z których ostatni, gr.-

kat. paroch w Starzyskach, zmarł 1815 r., pozostawiając, z Joanny z Lewickich: Michała, Antoniego, austryjackiego urzędnika rachunkowego, Jana w austryjackiej artyleryi i Józefa (M. D. Wąs. z A. Lwows. For. Nob.).

Czy nie do tych Krupskich należy Wawrzyniec, podchorąży piechoty referendarza koronnego, który zaślubił w Czortkowie 1720 r. Teresę Dobrzańską, wdowę i z niej miał Jana, ur. 1721 r. i Jakóba, ur. 1724 r. w Czortkowie. Jego to pewnie siostra Teresa, zaślubiła w Czortkowie Franciszka Piotrowskiego. Józefa i Maryi Krupskich, córka Franciszka, urodzona 1781 roku w Białobóżnicy (M. Zawadz.).

KRUSCY. Baltazar Kruski i Marcin Kruski dziedziczyli 1583 r. na części Kruszy Zambkowej, w województwie inowrocławskiem (Paw.).

KRUSIEŃSCY v. KRUSIŃSCY herbu DOŁĘGA. Niesiecki o nich pisze. N. Krusieński, dzielny rotmistrz, zginął 1606 r. w Moskwie, będąc tam z carem Dymitrem. Wojciech, w województwie brzeskiem, 1632 r., a Świętosław, w województwie inowrocławskiem, 1669 r. Wojciech ale Kruszeński, podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Jana Kazimierza. Maciej Krusiński, z województwa kaliskiego i Mikołaj, z ziemi ciechanowskiej, elektorowie Augusta II-go. Patrz *Kruszyńscy*.

KRUSZCZOWSCY z Kruszczowa (dzisiaj Chruszczów), w powiecie lubelskim. Grzegorz, Leonard Tomkowicz, Mikołaj Bodzata i Jan *Przepiórka*, dziedziczyli 1531 r. na Kruszczowie, a Józef Kruszczowski na części Witoszyna (Paw.). Janowi zapewnił 1631 r., w grodzie lubelskim, Borkowski 800 flor. na Celejowie (Arch. Wileńs. 21039 f. 945). Szczęsny, Stanisław, syn Jerzego, Dorota i Mikołaj Kruszczowscy, dziedziczyli 1648 r. na Kruszczowie.

z KRUSZCZYNA Jasiek, pełnomocnik Sędziwoja, kasztelana gnieźnieńskiego, 1388 roku (Leksz.).

KRUSZELEWSKI Jan, starosta naszkuński (?), nabył 1772 r. od Wąsowicza kamienicę w Przemyślu (Gr. Przem. 270 f. 287).

Herb Sas.

KRUSZELNICCY h. SAS z Kruszelnicy, w ziemi przemyskiej, brali dla odróżnienia różne przydomki, jak: Czulewicz, Fryzowicz, Lepiszewicz, Łazarewicz, Procewicz, Salewicz, Sławnikowicz, Surulewicz, Zieniewicz i inne.

Władysław Jagiełło nadał 1395 r. Kruszelnicę, prawem lennem, Iwanowi i Damianowi. Przywilej ten potwierdził ich potomkom Zygmunt August 1556 r.

Piotr z Kruszelnicy 1427 r. (Not. Zamoyskiego). Mila z Kruszelnicy ma sprawę w Przemyślu 1445 r. z Tatyanną z Krynicy. Wdowa po Prokopie, Tatyanna, ustąpiła oprawy swej na Kruszelnicy, za spłatą 30 grzywien Hryćkowi, 1462 roku. Hryćko za żoną dostał część Skoli i Tuchli, a 1481 roku

wziął w zastaw część Krynicy. Bracia, Fedko i Iwan, czyli Iwaszko, Kruszelniccy mają w latach 1491 — 1494 sprawy w Przemyślu Łukasz 1501 r., a Steczko 1505 r. tamże (AGZ. XII, XVII i XVIII).

W 1497 r. nadał król Auktowi z Paniowa, staroście żydaczowskiemu, dobra Iwaszka z Kruszelnicy, za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 1093). Piotr Kruszelnicki, wspólnie z żoną, Heleną, procesuje 1523 roku wyżej wymienionego Zbożnego z Paniowa (AGZ. X. 344, 345, 346, 377 i 378). Tenże Piotr Kruszelnicki, dziedzic Kruszelnicy, Skoli i Tuchli 1508 r. (Paw.), wraz z Hoszowskim i Korczyńskim, procesuje 1527 r. Jerzego z Paniowa. starostę żydaczowskiego, o zajęcie im z lasów 600 świń (St.. P. Pr. Pom. VI. 361).

Wolfowicz, mieszczanin lwowski, procesuje 1574 r. sukcesorów Jana Kruszelnickiego z Dussanów, o wzięte przez niego sukno, wartości 21 flor. i 24 gr., mianowicie: Anastazyę, żonę Macieja Siemiginowskiego, synów Maruchny, żony Jacka Siemiginowskiego i syna Nieradki, żony Mikołaja Borssowskiego, siostrę i siostrzeńców tegoż Jana (AGZ. X. 1774).

Na Kruszelnicy, Skoli i Tuchli, dziedziczyli 1589 r. Issaja; Ignat Wołk· Iwan Hołowka i bratanek ich Hryćko Popowięta; Jerzy, Jan, Tomasz i Piotr, bracia; Iwaszko i Wasilko Iljaszowięta; Łazarz Wassiowicz i Fedko Błyszczyc. Jednocześnie Jerzy, Jan, Tomasz i Piotr, dziedziczyli na Korczynie (Paw.). Jerzy, Piotr i Marcin, synowie Tomasza, 1598 r. (Wyr. Lub. 77 f. 559).

Andrzej, syn Jerzego, za zgodą matki swej, Elżbiety z Kłodnickich, zastawił część Hrehorowa Rosnowskiemu, a ten odstąpił to prawo 1617 r. Daniłowiczowi (Gr. Lwows. 216 f. 573).

Teodora Słupiczanka, wdowa po Aleksandrze Kruszelnickim i dzieci ich: Andrzej, Augustyn, Stanisław, Jan, Franciszek, Ludwik, Wawrzyniec, Aleksandra, Helena i Maryna, pozwani 1637 r. przez Wiśniowieckich, o ograbienie poddanych ich Nossowieckich. Z nich Stanisław, żonaty z Maryanną Pasławską, pozostawił córkę Zuzannę, żonę Mikołaja Krasnosielskiego, której wnuk, Jan Łucki, spadłe na niego po niej wsie Nosowce, Michałówkę, Kunkę i Wasylówkę, sprzedał 1746 roku Bogdanowi Mikołajowi Ostrowskiemu (Bracł. IX f. 262 i Woł. XIII A f. 118) Marcin zawarł 1634 r. układ z Kalinowskim (Zs. Kam. Pod.).

Krzysztof, pisarz grodzki włodzimierski 1643 r.

Aleksander, chorąży czerniechowski 1660 r., rotmistrz królewski, zmarły 1665 r., z Zofii Orchowskiej, pozostawił: Andrzeja, Marcina, Jana i Eufrozynę, których pozwali 1680 r. Molscy, o zastawę części Kruszelnicy (Zap. Lub. 50 f. 370 i Gr. Przem. z 1680 r.).

Eufrozyna była za Adamem Jordanem, podkoniuszym koronnym, których syn, Józef Spytek, sprzedał 1724 r. część swoją Kruszelnicy, Krzysztofowi Kruszelnickiemu, podczaszemu żydaczowskiemu (Gr. Lwows.).

Jan oblatował 1680 r. przywilej królewski, na część wójtostwa w Gwoździcu (Gr. Przem. 714 f. 532). Jan, Teodor, Stanisław, Grzegorz i drugi Jan, podpisali, z ziemią przemyską, elekcyę króla Michała. Stanisław i Jan, synowie Pawła i Barbary Strzemeskiej, 1664 r. w Lublinie (Zap. Lub. 48 f. 658). Jan, syn Krzysztofa i Katarzyny Owadowskiej, 1678 r. w Lublinie (Ibid. 57 f. 154). Jan i żona jego Zofia, otrzymali 1678 r. od króla trzy łąki i ćwierć pola w Wierzblanach,

w starostwie jaworowskiem. W 1752 r. posiadali te łąki i pola w Wierzblanach Józef i Magdalena z Kryńskich Kruszelniccy, a około 1769 r. Stanisław (Kancl. 47 II f. 154; AGZ. X. 5627 i 7172). Córką Józefa i Magdaleny. była Katarzyna Tadeuszowa Kamińska 1785 r., a synem Antoni, zmarły 1795 r., żonaty z Magdaleną Duniecką, 2-o v. żoną Stanisława Mięty Mikołajewicza, z której: Maryanna, Ignacy i Michał (A. Lwows. For. Nob.).

Niegdy Jan, z Joanny Dobrzyńskiej, pozostawił: Krzysztofa, Jarosza i Konstancyę 1701 r. (Bracł. XIV f. 904). Konstancya, 1717 r. rozwiedziona z Michałem Kałusowskim (Czerniech. f. 450). Krzysztof, stolnik czerniechowski 1717 r., podczaszy żydaczowski 1722 r., podstoli lwowski 1737 r., w końcu sędzia ziemski lwowski 1744 r., dziedzic Dubia, zapisał 1743 r. na tym majątku 7,000 flor. dla łacińskiego seminaryum, a 2,000 flor. Karmelitankom we Lwowie (Gal. Tab. Fund. 99 f. 277). W 1727 r. pozwał Potocki, wojewoda kijowski, jego, Sołtyków i sukcesorów Dobrzyńskich, o wykazanie praw swoich do dóbr Koniuszek, Berlina, Bołdur i Bielawiec (Woł. XII f. 35). Z Maryanny Humieckiej, córka jego Joanna, 1737 r. za Kazimierzem Maciejem Spendowskim, skarbnikiem owruckim, a syn Jan, podstoli lwowski 1767 r., a podczaszy 1772 r., fundował 1777 r. cerkiew w Dubiu (Gal. Tab. Fund. 81 f. 166). Umarł 1783 r., pozostawiwszy, z Joanny Szeptyckiej, 1-o v. Michałowej Rohozińskiej, a 3-o v. Janowej Tomaszewskiej: Teklę Maryannę, 1-o v. Wolańską, 2-o v. Aleksandrowiczową, Annę Kunegundę za Dionizym Dubieckim i syna Ignacego, dziedzica Dubia, zmarłego 1823 roku, wylegitymowanego ze szlachectwa 1809 r., w Wydziale Stanów galicyjskich, żonatego z Karoliną Siemiginowską, z której: Leon i Jan, polegli pod Boremlem 1831 r., Seweryn, Kajetan, Apolonia i Olimpia (Ibid. Rel. Nov. 121 f. 364; Instr. 93 f. 136).

Kajetan, właściciel części Podlipiec, ożeniony z Julią Bemówną, pozostawił: Bolesława, inżyniera, żonatego z Albiną Matlachowską i Mieczysława, dziedziczącego na Podlipiu i Bereskiej Pasiece, którego, z Heleny Mierzyńskiej, zaślubionej 1874 r.: Juliusz, ur. 1875 r., Helena i Roman, ur. 1879 r. (Bork.).

Maciej, podstoli lwowski 1744 r., umarł 1767 r. Konstanty, kapitan regimentu pieszego 1759 r. Helena Kłodnicka, Kazimierz i Antoni, rodzeństwo. Antoni, zmarły 1827 r., zaślubił 1796 r. Maryannę Koźmińską v. Kuźmińską z Ulicznego i z niej miał: Ludwika, żonatego 1831 r. z Maryanną Krynicką, Juliannę, za Józefem Ortyńskim, Petronellę, Ewę. 1836 r. za Marcinem Sobolewskim i Maryannę, 1840 r. za Andrzejem Tołkaczem (A. Lwow. For. Nob.).

Elżbieta Benigna, ksieni Benedyktynek we Lwowie 1801 r. Bazyli, żonaty 1805 roku z Katarzyną z Kakowskich, córką Jana i Teresy z Blumerów (Ibid.). Grzegorz, dziedziczący na Nowoszycach, posiadacz części Kuhajowa, umarł 1811 roku, pozostawiając, z Honoraty Żuławskiej: Faustyna, zaginionego bez wieści w wojsku austryjackiem, Annę, za Leonem Czerneckim, zmarłą 1817 r. i Elżbietę, 1821 r. za Karolem Drużbackim (Ibid.).

Inny Grzegorz, z Katarzyny Bętkowskiej, pozostawił: Anastazyę Michałowę Borysławską, zmarłą 1824 r., Teodora, Jana i Aleksandra. Ten ostatni, zmarły 1822 r., z Anny z Chlibkiewiczów, pozostawił: Dymitra, Michała, ur. 1811 r., Maryannę Jaworską, Katarzynę, 1824 r. za Onufrym Mikowiczem Jaworskim, Magda-

lenę 1827 r. za Janem Topolnickim i Rozalię, 1844 r. za Jaworskim. Jan, brat Aleksandra, zmarły 1824 r., z Maryanny Jaworskiej, 2-o v. Grzegorzowej Popielowej, pozostawił: Łukasza i Anastazyę, 1844 r. za Piotrem Popielem (Ibid).

Inny Jan, zmarły 1817 r. w Wysocku wyższym, pozostawił, z Maryanny Komarnickiej: Ignacego, Michała w ułanach austryjackich, Grzegorza, Maryannę, 1821 r. za Bonifacym Wysoczańskim, Annę, Katarzynę i Justynę (Ibid.). Paweł, zmarły we Lwowie 1823 r., żonaty z Apolonią Kuncewiczówną, pozostawił: Wojciecha, Kazimierza, Józefę i Magdalenę (Ibid.).

Legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi niżej wymienieni Kruszelniccy:

Z przydomkiem *Czulewicz*: Stefan, Jakób i Bazyli, synowie Grzegorza i Maryanny Hołyńskiej, wnukowie Bazylego i Maryanny Podhorodeckiej, prawnukowie Eliasza i Fenny z Korczyńskich, praprawnukowie Łukasza i N. Podhorodeckiej. Stefan miał, z Katarzyny Jaworskiej, syna Stefana. Jakóba synami byli: Piotr, Jakób i Benedykt; a po Bazylim, z Maryanny Charzewskiej, pozostali: Andrzej, Teodor, Jakób, Mikołaj i Jan, który, z Maryi Bilińskiej, miał Michała, 1832 r. (Gr. Tremb. z 1782 r. i A. Wydz. Stan. Galic. z 1832 r.).

Jan, syn Pawła i Anny Salewiczównej Kruszelnickiej, z Anny Jędrzejowskiej, miał: Bazylego, dziedzica na Bratkowicach i Grzegorza. Ten ostatni, żonaty z Heleną Bereźnicką, miał Michała, Józefa i Jana, wylegitymowanych ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1809 r.

Jan, Andrzej i Grzegorz, bracia rodzeni, Jan, Grzegorz, Jacek i Eliasz, bracia rodzeni i Teodor, Bazyli, Grzegorz, Stefan i Jan, także bracia rodzeni, a między sobą stryjeczni, wylegitymowani ze szlachectwa w grodzie lwowskim, 1782 r. Z nich Bazyli miał synów: Stefana, Eustachego i Aleksego, 1840 r.

Andrzej, syn Hrehorego i Maryanny Saliczównej Kruszelnickiej, z Maryanny Makarowiczównej Hołyńskiej, pozostawił: Jana, którego wnukowie: Jan i Ludwik 1841 r., Mikołaja, Aleksandra i Antoniego, którego wnukowie, z dwóch synów, Józef i Jan 1837 roku, a Jan i Onufry 1841 roku, wylegitymowani ze szlachectwa.

Z przydomkiem *Fryzowicz:* Michał, Andrzej, Jan i drugi Andrzej, bracia rodzeni, wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r., w grodzie lwowskim.

Z przydomkiem *Lepiszewicz:* Grzegorz, Paweł i Jan, synowie Andrzeja i Zofii Hołyńskiej, jako też Jakób i Szymon, synowie N., a wszyscy wnukowie Andrzeja i Anny z Witwickich, wylegitymowani ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem, a Teodor, syn Stanisława i Anny z Jaworskich, wnuk tegoż Andrzeja, ale z Maryanny Hołyńskiej, w grodzie trembowelskim tegoż roku.

Z przydomkiem *Łazarewicz:* Jan, Antoni, Stefan i Grzegorz, w grodzie lwowskim 1782 roku, zaś Grzegorz, Józef i Stefan, synowie Andrzeja i Eudoksyi z Sopowskich, wnukowie Jana i Zuzanny z Michalewskich, jako też Jan i Andrzej, synowie Grzegorza i Heleny z Jachowiczów, wnukowie Jana i także Heleny Jachowiczównej Hołyńskiej, prawnukowie Macieja i Konstancyi z Rakackich, w ziemstwie lwowskiem, także 1782 r. Stefan i Mikołaj, bracia rodzeni, Stefan i Teodor, także bracia rodzeni, a między sobą stryjeczni, w grodzie lwowskim, 1782 roku.

Jan, syn jednego z tych Stefanów i synowie jego: Józef i Paweł, legitymowali się ze szlachectwa 1841 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Z przydomkiem *Procewicz:* Grzegorz, Stanisław, Teodor, Jan i Dymitr, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r, w sądzie grodzkim lwowskim, a potomkowi jednego z nich, Stanisławowi, cesarz Franciszek I-szy przyznał staropolskie szlachectwo 1824 r.

Z przydomkiem *Sławnikowicz:* Bazyli, syn Jana i Maryanny Winnickiej, wnuk Jana i także Maryanny Winnickiej, legitymował się ze szlachectwa w grodzie przemyskim, a Bazyli i Mikołaj, synowie Jerzego i Anny Czulewiczównej Kruszelnickiej, jako też Paweł Stanisław z synem Teodorem i Jan z synami: Bazylim Eliaszem, Janem i Mikołajem, synowie Jana i Fenny z Czulewiczów Kruszelnickich, a wszyscy czterej wnukowie Piotra i Maryanny Czerkawskiej, a także Jan, syn Aleksandra i Anastazyi Korczyńskiej, wnuk Andrzeja i Maryanny z Kruszelnickich, w grodzie trembowelskim 1782 r., zaś Jerzy, syn powyższego Jana i Maryi z Krasickich, w Wydziale Stanów galicyjskich 1805 r.

Stefan, Maciej, Szymon i Grzegorz, bracia rodzeni i drugi Stefan, bracia stryjeczni Stefana, Michała, Jacka i Teodora, synów Jana i Teresy Parascewii z Liskowiczów Jaworskich, wszyscy zaś wnukowie Jana i Maryanny z Czulewiczów Kruszelnickich, w ziemstwie lwowskiem 1782 r., a Andrzej, syn powyższego Teodora i Anastazyi z Procewiczów Kruszelnickich, 1828 r.; Jan, syn Tomasza, z Teresy Jaworskiej, Piotr, syn Pawła, z Katarzyny Korczyńskiej, jako też Kazimierz i Benedykt, synowie Jakóba, także z Katarzyny Korczyńskiej, wszyscy wnukowie Piotra i Eleonory z Kłodnickich, a prawnukowie Hrehorego i Maryanny z Janickich, 1832 r.; niemniej Teodor, Jan i Mateusz, 1833 r., w Wydziale Stanów galicyjskich; w końcu Mikołaj i Grzegorz, w grodzie lwowskim, 1783 r., a Jan, syn Grzegorza, w Wydziale Stanów galicyjskich 1841 r.

Z przydomkiem *Surulewicz:* Jakób, Szymon i Andrzej, bracia rodzeni; Teodor, Jan, Piotr i Jakób, także bracia rodzeni, a między sobą stryjeczni, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie lwowskim, a Teodor, dziedziczący na części Kurdwanówki, syn Stefana i Anny Kryczkowskiej, a wnuk powyższego Szymona, 1844 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

Z przydomkiem *Zieniewicz:* Aleksander, syn Bazylego i Katarzyny Toporowskiej, wnuk Macieja i Maryanny Tustanowskiej, prawnuk Ihnata, w ziemstwie przemyskiem, 1782 r.; trzech Janów, między sobą braci stryjecznych, w grodzie lwowskim, 1782 r.; Teodor, Mikołaj, Maciej, Paweł i Jan, synowie Bazylego i Anastazyi Jaworskiej, wnukowie Grzegorza i Heleny Hołyńskiej, prawnukowie Jana i Anastazyi Kruszelnickiej, w grodzie trembowelskim 1782 r.; Konstanty, Jan i Andrzej z synem Symeonem, z Anastazyi Kulczyckiej urodzonym, synowie Jana i Anny Jaworskiej, 1831 r. w Wydziale Stanów galicyjskich.

Bez przydomku zaś legitymowali się ze szlachectwa: Józef, syn Andrzeja i Agnieszki Barskiej, wnuk Bazylego i Anastazyi z Korczyńskich, w grodzie trembowelskim, 1782 r.; Michał, syn Jana i Franciszki Chmielowskiej, wnuk Piotra, prawnuk Symeona, w grodzie halickim, 1782 r., a Antoni, o którym wyżej, syn Józefa i Magdaleny z Kryńskich, wnuk Wojciecha i Konstancyi Sumiatkowskiej, prawnuk Jana i Zofii, w ziemstwie lwowskiem, 1782 r. (M. D. Wąs.).

Teodor zaślubił 1818 r. w Salówce Maryannę Raciborzyńską, wdowę po Józefie Zakrzewskim. Andrzej, ze zmarłej 1811 r. Rozalii Rutkowskiej, pozostawił: Agnieszkę, ur. 1785 r., Katarzynę, ur. 1791 r. i Annę, ur. 1788 r., zaślubioną Janowi Fryczyńskiemu. Maryanna, zaślubiła 1801 r. Michała Ciszewskiego. Marcyanna, córka Andrzeja i Teresy, wyszła 1798 r. za Józefa Hankiewicza. Katarzyna, zaślubiona 1709 r. Michałowi Lisowskiemu, a Jan ożenił się 1710 r. z Franciszką Chmielowską (metr. w Czortkowie).

Bartłomiej, zaślubił 1740 r. Zofię Pągowską, wdowę z Chomiakówki.

Jerzy v. Grzegorz, ur. 1766 r., zaślubił w Nagórzance 1789 r., zmarłą 1836 roku, Domicellę Korczyńską i z niej miał:

a) Eliasza, ur. 1806 r., ożenionego 1-o v. 1834 r. w Salówce z Franciszką z Haczyńskich, wdową Szczeburzyńską, zmarłą 1853 r., 2-o v. 1856 r. z Maryą Duczymińską, wdową Szczurowską, pozostawił córkę Rozalię, ur. 1837 r., zaślubioną 1856 r. Michałowi Mećek.

b) Aleksandra, ur. 1813 r., ożenionego w Salówce 1843 r. z Maryanną Ziobrowską, z której pozostawił: Rozalię, ur. 1844 r., Franciszkę, ur. 1845 r., Karolinę, ur. 1847 r. i Annę, ur. 1850 r.

Marya, córka Jakóba v. Jacka, żona Wojciecha Fedorowicza z Zabłotówki, zmarła 1830 r. Anna, córka Ignacego i Maryi Olsawickiej, żona Antoniego Cielińskiego, w Salówce 1830 r. Joanna, córka Mikołaja i Tekli z Hołyńskich, żona Ignacego Zaleskiego, w Nagórzance 1848 r. Anastazya, za Janem Karpińskim, w Salówce 1812 roku. Marya za Franciszkiem Grabowskim, zmarłym 1845 roku w Salówce.

Jerzy z Jagielnicy, ur. 1776 r., zmarły 1818 r., zaślubił w Białobożnicy Franciszkę Wojciechowską. Anna, córka Jana, żona Kazimierza Wysockiego, 1801 roku w Nagórzance. Józef, syn Ignacego i Justyny Bojanowskiej, zaślubił w Nagórzance 1832 r. Katarzynę Ziobrowską, zmarłą 1859 r., z której pozostawił: Maryę, ur. 1849 r. i Jana, ożenionego 1862 r. z Katarzyną Szuszko (metryka w Jagielnicy).

Ambroży Łazarewicz Kruszelnicki, ur. 1841 r., zmarły 1903 r., grec.-kat proboszcz w Biały obok Tarnopola, pozostawił córkę Salomeę, znakomitą śpiewaczkę. Brat jego stryjeczny Jan, ur. 1830 r., zmarły 1902 r., gr.-kat proboszcz w Jagielnicy Starej, z zaślubionej 1853 r. Franciszki N., miał synów: księdza Maryana, proboszcza w Jagielnicy Starej; Józefa, dyrektora kasy oszczędności w Tłumaczu i trzy córki: Janowę Hordziejewską, żonę gr.-kat. proboszcza w Szmańkowcach, Aleksandrowę Małanińską, żonę gr.-kat. proboszcza w Pauszówce i Porfirowę Jaremowiczowę, żonę notaryusza w Podhajcach (M. Zawadz.).

Pierwszą żoną Jana Świątopełka Zawadzkiego, była Anna Kruszelnicka, zmarła przed 1757 r. (Gr. Hal. 498 f. 58).

KRUSZEŃSCY v. KRUSZYŃSCY h. POBÓG z Kruszenicy, w powiecie płońskim. Feliks z Kruszenicy, otrzymał 1497 roku dobra Stanisława Smiotanki z Kruszenicy, skonfiskowane za niestawienie się na wojnę (Wierzb. II. 864). Zygmunt, syn Feliksa *Smiotanki* z Kruszenicy, 1531 roku w Płocku (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 98).

Żyjący w początkach XVI-go wieku Arnold z Kruszenicy, miał trzech synów: Mikołaja, Nikodema i Stanisława. Mikołaj został 1533 r. obwiniony, o zabójstwo Michała z Mączewa. Nikodem oskarżył 1540 r. Andrzeja z Grochowarska, o pobicie. Stanisław 1538 r. w Płocku (Gr. Płoc. Wiecz. 2 f. 55; 5 f. 106; 6 f. 145 i 9 f. 137).

Satko (Sądek) i Wit z Kruszenicy, pozwani 1538 roku o zadanie ran (Ibid. 4 f. 378).

Na Kruszenicy-Włotkach dziedziczyli 1578 r., wdowa po Andrzeju *Kozielku* z dziećmi i Andrzej Sętkowicz, a na Kr.-Sędkach Wawrzyniec Sędkowicz. Stanisław Nikodem i wdowa po Michale Kruszynie, dziedzicząca też na Draminie. O tym ostatnim patrz *Kruszyńscy* h. Pomian.

Herb Pobóg.

Niesiecki pisze, że Zygmunt August potwierdził 1559 roku Janowi, Walentemu, Jakóbowi i Adamowi z Kruszenicy przywilej, dany 1435 r. przez księcia Władysława Mazowieckiego ich przodkowi, Mikołajowi Szamocie z Kruszenicy. Ich czterech wymieniają rejestra poborowe z 1578 roku, jako dziedziców Kruszenicy-Smiotanek (Paw.).

Jakób, z Doroty Otrębusówny, miał trzech synów:

1. Wawrzyńca, którego, z Jadwigi Naropińskiej, syn N. poległ pod Chocimem.

2. Jerzego, pułkownika, któremu król zlecił 1635 r. utworzenie chorągwi pieszej (AGZ. X. 3875). Ten Jerzy jeździł w poselstwie dwa razy do sułtana tureckiego i w nagrodę położonych zasług, został podstolim kamienieckim i otrzymał znaczne dobra na Podolu. W 1635 i 1638 roku otrzymał konsens królewski, na odstąpienie miasta Barki, ze starostwa barskiego i wsi Buczniowiec i Mordyni, w powiecie latyczowskim, Stefanowi i Zofii z Kruszyńskich, małżonkom Godzimierskim (M. 180 f. 413 i 183 f. 33). Jerzy żonaty 1-o voto z Magdaleną Wilkowską, 2-o voto z Dorotą Bełżecką, chorążanką bełską.

3. Daniela, który służył w wojsku cesarskiem.

Jan, brat Jakóba, miał dwóch synów: Wojciecha i Krzysztofa. Wojciech podpisał, z województwem płockiem, a Marcin, z województwem kijowskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

Wawrzyńca córki: Agnieszka 1-o v. Sławska, 2-o v. Kutkowska, Zofia Stefanowa Godzimierska i Katarzyna Walicka. Konstancya, 1710 r. za Krzysztofem Konarzewskim (Perp. Czers. 17 f. 167).

Pan Wittyg pisze, że Aleksy *Kruszewski* h. Pobóg, opłacał pobory 1565 r. w województwie podolskiem, za Telefusowę. Zdaje mi się, że to pewnie jest *Kruszeński*.

z KRUSZEWCA, w powiecie opoczyńskim. W końcu XIV-go i początkach XV-go wieku, na Kruszewcu dziedziczyli Odrowążowie ze Sprowy razem z innymi, a w końcu XV-go wieku już cały Kruszewiec należał do Libiszowskich Wie-

niawitów. Jan z Kruszewca, działający w imieniu Sławnika z Kruszewca, zganił Czewoję ze Stawowic 1412 r. Żyje on jeszcze 1424 r. Leonard z Kruszewca, komornik sądn sandomierskiego w Opocznie, 1423 r.

z KRUSZEWIA, w powiecie płońskim, Maciej i Bartłomiej, synowie Mikołaja *Kobylaka* z pierwszego małżeństwa, Marcin i Paweł, synowie tegoż Mikołaja, z drugiego małżeństwa, mają w 1532 r. sprawę z Małgorzatą, wdową po Piotrze z Kruszewia, o wyrzucenie z majątku (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 284 i 332). Ścibor, syn Macieja z Kruszewia, zabity został przez Jakóba z Rakowa, o co sprawa 1532 roku.

Marcin, syn Mikołaja Krupy z Kruszewia, zapisał 1539 r. żonie swej Zofii, córce Racibora, z Większego Zbyszyna, 20 kóp groszy (Gr. Płoc. Wiecz 1 f. 284 i 313; 3 f. 234 i 5 f. 251).

Na Kruszewiu dziedziczyli 1578 r. Sebastyan z braćmi, Jakób z braćmi, Feliks, syn Pawła i Bartłomiej z braćmi (Paw.).

KRUSZEWSCY h. HABDANK wyszli z Kruszewa, w ziemi łomżyńskiej, a dziedziczyli na kilku wsiach tego nazwiska, leżących w powiecie bielskim, województwie podlaskiem, później powstałych.

Bartłomiej, Piotr i Jan, synowie Andrzeja z Kruszewa, nabyli od Milewskich dziesięć włók, zwanych Łubnica, za 20 kóp groszy, a książę Jan starszy Mazowiecki, w uznaniu ich zasług, do tych dziesięciu włók nabytych, dodał od siebie w Łomży 1426 r., jeszcze dwadzieścia włók. Jan, syn Piotra, 1467 r. student uniwersytetu krakowskiego. Jan Kruszewski, fundował wraz z drugimi 1471 roku kościół w Sokołach.

Herb Habdank.

Mikołaj z Kobylina - Kruszewa, w ziemi bielskiej, w imieniu syna swego Stanisława, zeznał pewien akt w Łomży 1506 r. Mikołaj był żonatym z N. Porycką, a syn jego, Stanisław, 1527 roku z Anną, córką Piotra Słubicy z Olszyn i Doroty z Cieciorek.

Adam Kruszewski, podstarości łomżyński 1550 r., ze Świątki Grodzanowskiej, podkomorzanki wiskiej, 2-o v. żony Marka Pogorzelskiego, pozostawił syna Jana i córkę Anastazyę, żonę Adama Targońskiego 1562 r. (Mil.).

Mateusz, syn Mikołaja, dziedziczącego na Kruszewie, procesuje się 1541 r. z Janem, synem Stanisława z Kruszewa, a Mikołaj, syn Jakóba z Kruszewa, 1554 r. z Mateuszem (ML. 42 i 220 B).

Tomasz, Stanisław i Mojżesz, synowie Marka, Jan, syn Macieja, Stanisław, syn Jana, Bartłomiej, syn Mikołaja, Urban, Mikołaj, Jan i Stanisław, synowie Stanisława, Jakób, syn Aleksandra, Mikołaj, syn Augustyna i Adam, syn Jana, wykonali 1569 r. przysięgę wierności, po przyłączeniu Podlasia do Korony (Mil.).

Tomasz, syn Marka, pozostawił synów: Stanisława, Marka i Daniela, a Mojżesz, dziedziczący na Kruszewie i Złoczewie, miał synów: Jana i Salomona, żyjących 1589 r. (Wyr. Lub. 86 f. 511 i 523).

Anastazya, córka Stanisława Kruszewskiego, żona Macieja z Idziek, kwitowała w Surażu 1571 r. braci swoich: Mikołaja, Pawła, Urbana, Jana, Stanisława i Rafała, z odbioru posagu Anna, druga córka Stanisława, była 1581 r żoną Jana Żędziana (Mil.).

Mikołaj, syn Stanisława i Salomon, dziedziczyli 1580 r. na Kruszewie-Kozikach [1], a Stanisław i Jan, synowie Stanisława, na Kruszewie-Starym-Głąbach. Szymon zaś dziedziczył na Roszkach (Paw.). Jakób, proboszcz w Jabłoni 1589 r., Mikołaj, Piotr, Baltazar i Serafin, synowie Jerzego, w Surażu 1586 r. Z nich Serafin Kruszewski, dziedziczył 1580 r. na Tłoczewie (Mil.; Paw.; Wyr. Lub.).

Paweł Kruszewski, syn Jakóba, zawarł 1605 roku układ z Żelazowskim w Warszawie (DW. 32.f. 127). Andrzej, podstarości i sędzia grodzki bobrownicki (dobrzyński) 1611 r., został podczaszym dobrzyńskim 1624 r. Anna za Piotrem Gosławskim, 1625 roku. Tomasz, żonaty z Elżbietą Bielawską, 1624 r. (Gr. Przed. 68 f. 14). Bartłomiej, komornik zawkrzyński, podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Jana Kazimierza, a Jakób i Wojciech, z województwem rawskiem, Adam, z ziemią wyszogrodzką, Adam, Jan i Kalikst, z ziemią bielską, a Antoni, z województwem płockiem, obiór króla Michała.

Paweł Kruszewski, żonaty 1642 r. z Zuzanną Czajkowską, córką Pawła, wdową po Janie Makowskim; a Jan 1650 r. z Anną Bajkowską, córką Jana, wdową po Szymonie Komorowskim (Mil.). Kalikst Kazimierz, syn Macieja, 1663 r., pozostawił córkę Katarzynę, żonę Dominika Faszczewskiego, 1685 r. (Mil.).

Paweł, kapitan chorągwi dragonów 1668 r. (Zap. Lub. 52 f. 982). Antoni Władysław i żona jego, Barbara z Dmochowskich, otrzymali 1684 r. konsens królewski, na wykupienie Mirowa, w starostwie olsztyńskiem, z rąk Lubomirskiego (M. 239 f. 17). Katarzyna, córka Kaliksta Kruszewskiego, otrzymała 1685 r. od Ciechanowieckich połowę dóbr swych na Kruszewie-Kobylinie (Gr. Brańs.). Wojciech, ożeniony z Anną Krosnowską 1692 r., miał syna Felicyana, który zawarł układ z wujem swym 1737 r.

Elektorowie Augusta II-go: Franciszek z województwa płockiego i Franciszek z ziemi łomżyńskiej, Jan, Paweł i Stanisław z ziemi nurskiej, Łukasz z województwa sandomierskiego i Marcin z ziemi dobrzyńskiej. Anna, za Melchiorem Uszyńskim 1717 r. (A Nurs.). Paweł został podczaszym bielskim 1720 r.; umarł 1737 r. W 1732 r. nabył od Jakóba Kruszewskiego, syna Szymona, część Kruszewa-Wypych (DW. 68 f. 544). W 1733 r. poseł bielski, stronnik Augusta III-go (Oblig. Warsz. 49 f. 422). N. mianowany stolnikiem buskim 1736 r.

Józef Kruszewski, syn Stanisława, nabył 1754 r. część Komor od Karczewskiego. Syn jego Józef, ur. z Domicelli Górskiej 1747 r. w parafii Korytnickiej, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VI f. 214).

Kunegunda, za Pawłem Karwowskim, chorążym bielskim, 1758 r.

Jan, cześnik bielski 1744 r., stolnik 1752 r., w końcu chorąży bielski 1762 roku, rezygnował z tego ostatniego urzędu 1788 roku. Tenże Jan, chorąży, poseł i marszałek sądów kapturowych ziemi bielskiej, starosta wasilkowski, elektor Sta-

[1]) Pan Wittyg podał, że Mikołaj, syn Stanisława, dziedziczący na Kruszewie - Kozikach, jest h. Ogończyk.

nisława Augusta. Wspólnie z żoną, Maryanną z Komarnickich, otrzymał konsens królewski 1769 r., na wykupienie pewnych gruntów od Zaleskich, w Kobylinie kościelnym, a 1771 roku na odstąpienie tychże gruntów Sękowskim (Kancl. 47 II f. 73 i 49 II f. 806).

Syn ich Ludwik (V. L.), szambelan Stanisława Augusta, został 1788 roku stolnikiem i jeszcze w tymże roku chorążym bielskim, a 1776 r., po ojcu, starostą wasilkowskim. Synowie jego, urodzeni z Anieli Ossolińskiej, Antoni i Wincenty, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r. Z nich:

Antoni, dziedzic Lejpun, marszałek powiatu sejneńskiego, ożeniony z Wawrzyną Abłamowiczówną, zmarłą 1900 r. w Radzyminie, pozostawił Teofilę, za Aleksandrem hr. O'Rourke; Stefanię, za Gustawem hr. Ronikierem; Antoniego, zmarłego 1903 r. w Warszawie, bezdzietnego z Leontyną Łączyńską i Jana Kaliksta, którego, z Maryi hr. Ronikierówny, syn Jan, zaślubił w Warszawie 1901 r. Maryę Gąsowską, córkę Jana i Maryi z Mejsztowiczów.

Wincenty, drugi syn Ludwika, dziedzic Łasewicz i Stankun, w sejneńskiem, z żony, Maryi Giełażewskiej, pozostawił: Maryę Anielę, za Michałem Ksawerym Osipowskim; Zofię Żyzniowską; Artura; Stanisława, dziedzica Czaprynowa, w grodzieńskiem i Konstantego, dziedzica Łowicz, w sejneńskiem, 1868 r.

Elektorowie Stanisława Augusta: Jakób, regent zawkrzyński, z województwa płockiego, Piotr z ziemi ciechanowskiej, Stanisław z ziemi łomżyńskiej, Antoni, Kazimierz i Wojciech, z ziemi bielskiej.

Michał, podstoli wendeński 1766 r. Józef, skarbnik bielski 1779 r. Józef, z regenta ziemskiego, pisarz ziemski zawkrzyński 1748 r., ożeniony z Joanną Karską, stolnikówną rożańską, rezygnował z tego urzędu 1785 r. Czy to nie on był posłem podlaskim 1775 r. (V. L.). Józef, pisarz grodzki zawkrzyński 1777 r. Jakób, pisarz grodzki i regent ziemski zawkrzyński, w latach 1777 — 1793. Jakób. pisarz publiczny w powiecie piltyńskim, 1782 r. (Sig. 25). Józef, skarbnik łęczycki, umarł 1784 r. Michał, żonaty 1790 r. z Konstancyą Nowińską, wdową po Bartłomieju Jakubowskim (DW. 106 f. 1174).

Józef Skarbek Kruszewski, syn Wojciecha i Katarzyny Szczepkowskiej, wnuk Mikołaja, prawnuk Bartłomieja, legitymował się ze szlachectwa 1782 roku, w ziemstwie lwowskiem. Z Konstancyi Porzyckiej, pozostawił córki: Chrzanowską, Pełkową i Małachowską, oraz synów: Wincentego, baszę tureckiego i Henryka Rafała, zmarłego 1831 r., żonatego z Elżbietą Osmólską, którego syn Wincenty Mieczysław, udowodnił pochodzenie swoje szlacheckie 1877 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim. Dziedzic Chorobrowa, porucznik ułanów austryjackich, ożeniony z Anną Rybicką, ma z niej: Izabellę Rozwadowską, Zofię, Maryę, Mieczysława i Romana (M. D. Wąs.).

Siostra Wincentego Mieczysława, Henryka Stefania, za Teodorem Serwatowskim, właścicielem Bucniowa.

Stanisław Kruszewski, syn Piotra, nabył 1762 r. część Jaczewa od Jaczewskiego. Żonaty z Łucyą Jaczewską, pozostawił dwóch synów: Pawła, ur. 1764 r. i Piotra, ur. 1766 r. w parafii Korytnickiej, wylegitymowanych ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat VI f. 225).

Piotr Kruszewski, syn Pawła, odstąpił 1751 r. część dóbr Jaczewa synowi Kazimierzowi, żonatemu 1-o v. z Konstancyą Żołądowską, 2-o v. z Katarzyną

z Wielądków. Z pierwszej żony syn Antoni Walenty, ur. 1754 r., a z drugiej — synowie: Tomasz, ur. 1764 r. i Maciej, ur. 1775 r. w parafii Korytnickiej, legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat VI f. 224).

Józef Kruszewski, syn Piotra i Jadwigi z Rowickich, nabył 1789 r. od siostry swej, Rozalii Jaczewskiej, część dóbr Kęse Kownaty. Syn jego Adam, urodzony z Rozalii N., legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. VI f. 223).

Tadeusz, Justyn, Józef, Dionizy, Antoni, Mikołaj i Jerzy Kruszewscy, synowie Jana, wnukowie Józefa, prawnukowie Piotra, a praprawnukowie Łukasza, dziedzica Kruszewa, w ziemi brańskiej, legitymowali się ze szlachectwa 1819 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Mikołaj Antoni, Adolf Ignacy, Konstanty Józef, Aleksander Antoni, Ludwik Napoleon, Jan Szymon, Mieczysław Andrzej i Michał, synowie Wincentego Michała, wnuki Jana Tadeusza; Tytus, Jan, Aleksander i Konstanty Dezydery, synowie Antoniego, Seweryn i Wacław, synowie Bazylego, Piotr, syn Józefa, Karol Teodor i August Józef, synowie Stanisława, wnuki Jana Nepomucena, a wszyscy prawnuki Józefa, praprawnuki Wawrzyńca Michała, prapraprawnuki Marcina, legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej 1842 r.

Tamże jeszcze legitymowali się ze szlachectwa: Adam z synem Dezyderym, syn Michała, wnuk Jakóba, prawnuk Adama, praprawnuk Pawła, prapraprawnuk Marcina, 1846 r.

Mikołaj, Wincenty Eliasz i Klemens, synowie Wacława, wnuki Bazylego, prawnuki Jana Nepomucena, 1859 r.

Konstanty z synami: Wacławem i Adolfem, Franciszek, Sylwester i Jan, synowie Piotra, wnuki Józefa, prawnuki Jana Nepomucena 1888 r. i Ludwik i Celestyn, synowie Konstantego, wnuki Piotra, 1905 r.

Adam, dziedzic Cybulic i Boczków - Zarzecznych 1714 r., miał syna Kazimierza, po którym pozostali synowie, Jan i Wojciech. Tobiasz, syn Jana, i Bernard i Sylwester, synowie Wojciecha, urodzeni z Klary Pogorzelskiej, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Jan, pułkownik wojsk koronnych (DW. 100 f. 1432), właściciel Bąkowa, Ciepłej i Świniowa, w województwie sandomierskiem, pozostawił syna Tadeusza, którego syn Henryk Ignacy, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1839 r. Córki Jana pułkownika i Heleny z Przyłuskich: Elżbieta, żona Antoniego Urbanowskiego, zmarła 1854 r.; Franciszka, za Wojciechem Woroniczem i N. za Stempkowskim.

Paweł, o którym było wyżej, podczaszy bielski, poseł 1733 r., z Scholastyki Wyszkowskiej, miał czterech synów: Zacharyasza, Adama, Dominika i Antoniego. Z nich:

1. Zacharyasz, właściciel Chmielewa, z Róży Szopskiej, miał czterech synów: Ignacego, Wiktora, Romualda i Melchiora, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w latach 1839—1842.

2. Adam miał syna Andrzeja, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1839 r.

3. Dominik, żonaty z Magdaleną Bontani, miał dwóch synów: Stanisława i Kazimierza, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1839 r.

A). Stanisław, właściciel Zdziechowa, zaślubił Katarzynę Zabielską i miał z niej syna Sylwestra 1850 r.

B). Kazimierz, z Ludwiki Żabickiej, pozostawił syna Adolfa, żonatego z Joanną Walewską, 2-o v. Stefanową Piotrowską, z której:

a) Stanisław, właściciel Stóżna, żonaty z krewną swą, Maryą Kruszewską, generałówną, ma z niej: Ignacego, ur. 1863 r., żonatego z Aleksandrą Gryf Konarską, z której Adam, ur. 1895 r., Zofia i Izabella; Adolfa, ur. 1865 r., żonatego z Maryą Kowalewską; Kazimierza, ur. 1867 r., ożenionego z Janiną Donimirską, z której syn Juliusz, ur. 1906 r.; Wandę Reginę, Szarytkę; Maryę Jabłkowską i Izabellę.

b) Kazimierz, właściciel Krępy, żonaty z Adelą Walewską, z której córki: Konstancya, zmarła panną; Irena i Adela Tomaszowa Wodzińska i synowie: Stefan, ożeniony z Franciszką Chelińską, ma dzieci: Jerzego, Stanisława, Antoniego, Irenę, Zofię, Maryę; Jan, z Heleny Kiślańskiej, ma Rodryga, Włodzimierza, Alicyę i Stefanię i Zygmunt.

4. Antoni Albin, porucznik wojsk rossyjskich 1786 r. (DW. 102 f. 1105), dziedziczący na Wielkim Kruszewie, żonaty z Rozalią Karwowską, pozostawił syna Wincentego, zmarłego 1812 r. [1]), po którym: Anna za Kęstowiczem; Karol, zmarły 1844 r., oficer inżynieryi, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem 1838 r. i Ignacy, ur. 1799 r. w Lusławicach, pułkownik 5-go pułku ułanów 1831 r., po upadku powstania emigrant, wszedł 1832 r. do służby wojskowej belgijskiej i w niej pozyskał stopień generała, zm. 1879 r. Żonaty z hr. Eufrozyną Moszczeńską, pozostawił niżej wymienione potomstwo: Maryę, za Stanisławem Kruszewskim ze Stóżna; Karolinę, 1-o v. za Erazmem Skarzyńskim, 2-o v. za Wiktorem Grabiańskim; Antoninę, zmarłą 1890 r.; Józefa i Michała Bolesława.

Józef, ożeniony z Katarzyną von Eckel-Hülsen, 1-o v. Antoniową Grzymała Siedlecką, ma córkę Maryę Eufrozynę, ur. 1892 r.; a Bolesław, z żony Anny Kamilli Sieczko-Krogulskiej, ma syna Ignacego Władysława, ur. 1904 r.

Jan nabył 1661 r. Lubicze i Trypucie, w powiecie goniądzkim. Paweł nabył 1738 r. Chmielewo i Chmielewko, w ziemi łomżyńskiej. Jakób posiadał 1737 roku Borzewek i Szeligi, w województwie łęczyckiem, a Michał w tymże roku Krusze. Jakób, właściciel Gołuszyna, w województwie płockiem, 1779 r. Mateusz sprzedał 1702 r. Kruszewo-Brodowo, w ziemi bielskiej. Marcin nabył tamże 1756 roku Truskolasy-Lachy i Olszynę.

Potomkowie dopiero co wymienionych: Karol, syn Antoniego, Tomasz, syn Jana, Antoni i Grzegorz, synowie Mateusza, Jan, syn Kazimierza, Mikołaj, syn Franciszka, Seweryn Aleksander, syn Stanisława, Joachim, syn Jakóba, Stanisław Grzegorz, syn Antoniego, Jan Klet, syn Romualda, Tomasz Mateusz, syn Ludwika, Wojciech, syn Wojciecha, Mikołaj, syn Macieja, Rafał Szymon, syn Jana,

---

[1]) Kosiński i Czarnecki dają za żonę temu Wincentemu Katarzynę Kossowską, gdy ta była żoną rzeczywiście Wincentego Kruszewskiego, ale h. Radwan. Patrz niżej. Jest jakieś zamieszanie z tymi dwoma Wincentemi, którego na razie rozwikłać nie można.

Wincenty Jakób, syn Pawła, Andrzej Mikołaj, syn Walentego, Idzi i Wincenty, synowie Tomasza, Franciszek, Kajetan i Jan, synowie Stanisława, Stanisław Kostka, syn Pawła, Jan, syn Stanisława, Tomasz i Józef, synowie Mateusza, Wawrzyniec i Paweł, synowie Adama, Jan, syn Pawła, Kasper Daniel, syn Kazimierza, Edward, syn Stanisława, Romuald, syn Jakóba, Paweł, syn Marcina, Józef Grzegorz, syn Rafała, Jan Wincenty, syn Piotra i Jan, syn Mateusza, legitymowali się ze szlachectwa w pierwszej połowie XIX-go wieku.

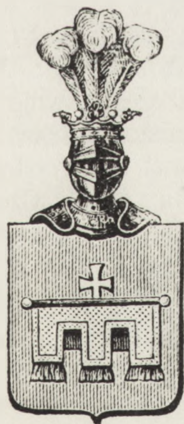
Stanisław zaślubił we Lwowie 1853 roku, Maryę Ferdynandę Moczarską (A. Lwow. For. Nob.).

KRUSZEWSCY h. ŁADA. Akta ziemskie grójeckie z 1497 r., wspominają o Mikołaju Kruszewskim h. *Łada* (Ks. 4 A f. 531).

KRUSZEWSCY h. OGOŃCZYK, w ziemi bielskiej, gdzie dziedziczyli na Kruszewie-Kozikach, z których opłacał pobór 1581 roku Mikołaj Kruszewski, syn Stanisława (Wittyg).

KRUSZEWSCY h. PRAWDZIC. Jan Kruszewski, tego herbu, opłacał pobór z Kruszewa, w województwie pomorskiem, powiecie tucholskim (Wittyg). Czy to nie będzie Kruszyński?

KRUSZEWSCY h. RADWAN wyszli z Kruszewa i Chmielewa, w ziemi liwskiej. Mikołaj Stanisławów, Mikołaj *Orzelt*, Maciej, Katarzyna Kaschyna i Anastazya, wdowa, wszyscy z Kruszewa, otrzymali 1476 r. od ks. Konrada Mazowieckiego, różne wolności (KM.).

Herb Radwan.

W 1607 r. wywodzili się ze szlachectwa w Warszawie Jan i Tomasz, Stanisław, Paweł i Jakób Łubowie Skolimowscy h. Radwan, a świadkowie ich, Paweł i Stanisław Kruszewscy z Kruszewa i Chmielewa h. Radwan, zeznali, że niegdy żyło dwóch braci, Maciej i Mikołaj Kruszewscy z Kruszewa i Chmielewa, w ziemi liwskiej, synowie Piotra, z których Maciej był dziadem świadka Pawła Kruszewskiego. Mikołaj sprzedał część swoją na Kruszewie i Chmielewie bratu Maciejowi i nabył, w ziemi drohickiej, część na Skolimowie-Ptaszkach i Rogoszczu, a potomkami jego są wywodzący się Łubowie Skolimowscy (DW. 34 f. 1270).

Jan, skarbnik sieradzki, żonaty 1746 r. z Katarzyną Kucharską. Wincenty Radwan Kruszewski, syn tegoż Jana i Katarzyny z Kucharskich, zeznał 1792 r. zapis dożywocia z żoną, Katarzyną z Kossowskich, córką Jacentego, regenta ziemskiego i grodzkiego nurskiego i Anny z Bartoldów (DW. 107 f. 1671).

KRUSZEWSCY h. ROGALA, przydomku *Tifanowicz*, z Kruszewa, w ziemi warszawskiej. Książę Trojden Mazowiecki na Czersku, nadał 1334 r. Lutkowi, za liczne położone przez niego zasługi, wieś Kruszewo, w ziemi warszawskiej. Nadanie to potwierdził król Zygmunt August 1555 r. jego potomkom, Marcinow

Kruszewskiemu, synowi Mikołaja Tifana i Marcinowi i Janowi Tifanom Kruszewskim, synom Feliksa (M. 87 f. 28). Lutek był 1340 r. prokuratorem czerskim ks. Trojdena.

Żona Alberyka z Kruszewa, pozwała 1419 r. w Warce Mikołaja Biejkowskiego o Biejków. Mikołaj Kruszewski, wraz z drugimi, zrabowali dobra Tarczyńskie, proboszcza warszawskiego, 1490 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1872). W 1563 r. opłacał pobór z Małego Kruszewa Stanisław Tiffanowicz Kruszewski h. Rogala (Wittyg), a 1580 r. dziedziczyli na tej wsi Zofia, wdowa po Stanisławie Tifanie Kruszewskim i córka jej Ewa, żona Bartłomieja Jezierzyńskiego (Paw.).

Herb Rogala.

Ci Kruszewscy dziedziczyli następnie na Pniowach, w ziemi warszawskiej, których byli właścicielami 1580 r. wyżej wymieniona wdowa po Stanisławie z córką Ewą, Anna, wdowa po Marcinie Kruszewskim i Jan, syn niegdy Feliksa Kruszewskiego. Paweł dziedziczył 1576 r. na Małym Czaplinie (Paw.).

Anna Kruszewska, córka Stanisława, za Kasprem Moczydłowskim 1590 roku (Perp. Czers. 1 A f. 39). Krzysztof i Franciszek, synowie Jana, wspólnie z Moczydłowskimi, sprzedali 1590 r. części swoje na Pniowach i Kruszówku Kobielskiemu (Ibid. f. 40), a 1589 r. zeznali oblig na Oczosalskiego (Zs. Gr. Czers. 57 f. 486).

Franciszek, syn Jana, zeznał 1602 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą z Potrykowskich, córką Stanisława (Ibid. 2 f. 280 i Zs. Gr. Czers. 57 f. 484).

Po Krzysztofie pozostał syn Jan, którego kwitował 1615 roku Rossochowski, a po Franciszku pozostali synowie: Jan Walenty, którzy 1632 i 1652 roku sprzedali części swoje na Pniowach (DW. 44 f. 600; 48 f. 1056 i 51 f. 1896). Anna Czaplińska, córka Jakóba, wdowa po Pawle Kruszewskim, odstąpiła 1589 r. Franciszkowi i Krzysztofowi Kruszewskim, sumę swą posagową, na Pniowach zabezpieczoną (Zs. Gr. Czers. 57 f. 484). Piotr, syn Pawła, zeznał 1622 r. zapis dożywocia z żoną, Małgorzatą z Gnojeńskich (Perp. Czers. 6 f. 490). Marcin, starosta bolimowski, obrany 1613 r. na sejmiku w Wiszni, posłem z województwa ruskiego, na sejm warszawski.

Stanisław podpisał, z ziemią warszawską, elekcyę Augusta II-go. Apolonia za Franciszkiem Narewskim 1726 r. (Perp. Czers. 20 f. 130). Szymon i żona jego, Konstancya z Rosińskich, zawarli 1710 r. układ z Bogdanowiczem. Córka ich Maryanna, 1743 r. za Antonim Nowomiejskim (Ibid. 17 f. 217; 26 f. 291 i 28 f. 133). Na Lipiu dziedziczyli 1582 r. Jan Kruszewski i syn jego Paweł (Zs. Gr. Czers. 51 f. 97).

KRUSZEWSCY. Maciej i synowie jego, Antoni Jan Aleksander i Józef Leon, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r., nie wskazawszy swego herbu.

KRUSZEWSKI Andrzej, laik z dyecezyi płockiej, zaświadczył 1559 r. szlachectwo Bielińskiego, kanonika poznańskiego.

KRUSZNIEWSKI Jan podpisał, z województwem podlaskiem, elekcyę Augusta II-go.

KRUSZOWIE (KRUSZ v. KRUSZA), w województwie wołyńskiem. Fronc (Franciszek) Krusza, żonaty z Heleną Stanisławówną Zaleską, 1-o v. księżną Porycką, był celnikiem królewskim 1568 r. Umarł 1586 r. (Teka W. Rulikowskiego). Właściciel części Laszek i dzierżawca Trysteński, 1583 r. (Jabł. f. 99 i 106), pozostawił dwóch synów: Mikołaja i Stanisława. Barbara z Łaszczów, wdowa po Stanisławie Kruszu i dzieci jej: Walenty, Łukasz, Piotr, Maciej, Zofia i Helena, procesowani 1620 r. przez ks. Sanguszków, o ucisk poddanych, w wydzierżawionych im dobrach Mirkowie i innych (Woł. IV f. 593). Krusz, współwłaściciel Leszczetowa, w ziemi bełskiej, 1578 r. (Paw.). Piotr, Łukasz i Maciej w Lublinie 1629 r. (Zap. Lub. 32 f. 624).

KRUSZOWSCY v. KRUSZEWSCY h. GRYF z Kruszowa, w powiecie piotrkowskim. Pełka i Andrzej z Kruszewa, mają 1414 roku sprawę w Piotrkowie, z Grzymką Stachową z Świrczów - Młyna. Bogusz z Kruszowa, podsędek kaliski, 1435 roku.

Herb Gryf.

Jakób *Świder* [1]) z Kruszowa, podsędek sieradzki, otrzymał 1497 r. dobra Kępalskich w Woli Bogusławskiej, w powiecie orłowskim, a dobra Mikołaja Kruszowskiego, żony jego Beaty i Anny, wdowy po Pawle Borzykowskim, w Bykach i Jaroszach, ziemi sieradzkiej, nadane Piotrowi Bykowskiemu 1497 r. (Wierzb. II. 858 i 1055). Jakób został następnie sędzią ziemskim i był 1504 roku poborcą sieradzkim. Umarł 1526 roku.

Ksiądz Jan z Kruszowa, pleban w Powidzu, zamienia się 1501 r. na probostwo z księdzem Janem ze Szremu, plebanem w Tuszynie (Wierzb. II. 1442). Jan Kruszowski, burgrabia kruszwicki 1520 r. Wojciech, syn Jakóba, pisarz arcybiskupa Łaskiego 1527—1531 r.

W 1552 r. dziedziczyli na Kruszowie, Wojciech i Jan Kruszowscy, a na części Wiewca i Woli — Jan Kruszewski (Paw.). Ów Wojciech był dziedzicem i Głuchowa, obok Kruszowa leżącego, a pieczęć jego przedstawia Gryfa (Wittyg). Stanisław kwitował 1596 r. skarb koronny (Ibid). Stanisław, pisarz grodzki nakielski, 1620 r.

Ludwik Kruszowski dziedziczył 1681 r. po ciotce swej, Krystynie z Kruszowa Piotrowej Sobockiej. Tenże Ludwik podpisał, z województwem sieradzkiem, elekcyę króla Michała.

KRUSZOWSKI h. JASIEŃCZYK Stanisław, był sługą sędziny sandomierskiej, 1594 r. (Wittyg).

---

[1]) Pan Wierzbowski nazywa go Jakóbem Świdą (II. 858).

KRUSZOWSKI ze wsi Krusze, w ziemi płockiej, otrzymał 1497 r. dziedzictwo w tejże wsi różnych Kruszowskich, jako to: Stefana, zięcia jego Stanisława, Jadwigi, wdowy Stefanowej, Stefana, Leonarda, Stanisława, Katarzyny i Elżbiety (Wierzb. II. 1002). Dziedziczyli na tej wsi 1578 r.: Jan i Piotr, Paweł i Jan *Kolpakowie*, Marcin i Stanisław Pełka (Paw.).

KRUSZYNA, przezwisko nosił Marcin Biernaszowski, sołtys z Łubny, dziedzic Nozdrzca i Wiesiołej, w sanockiem, w latach 1494 — 1508.

KRUSZYNOWIE h. MĄDROSTKI. Pochodzą od Pełki z Galowa, syna króla Kazimierza Wielkiego. Patrz *Galowscy*.

Jan Kruszyna z Galowa, podpisał konfederacyę korczyńską 1438 r. i Spytka z Melsztyna 1439 r. i przyłożył pieczęć z herbem Mądrostki. Był dziedzicem Galowa i Tarnowca, wydał 1454 r. córkę Katarzynę za Rafała Gołuchowskiego ze Zwieńczycy. Wnukiem jego być musiał Piotr Kruszyna z Tarnowca, kwitowany w latach 1486 — 1493 z opieki przez córki swej siostry, Zuzanny Marcinowej Iwanieckiej. Kruszyna (Piotr?) zostawił małoletniego syna Jana, którego dobra Tarnowiec, Brzozówkę i Patokówkę, w bieckiem, oddaje opieka w dzierżawę za 14 grzywien rocznie bratu jego bliskiemu, Piotrowi Gołuchowskiemu, 1505 r. (AGZ. XIX. 791). Maciej Kruszyna, pełnomocnik Małdrzyka z Chodywaniec 1482 roku (Ibid. 1982).

Jan, żonaty z Anną Kozłowską z Opatkowic, 1595 r. (A. Krak.). Po śmierci Jerzego Kruszyny, mianowany 1561 r. puszkarzem w Kamieńcu Siemoński (AGZ. X. 1234). Jan, podstarości bełski, na sądach w Chełmie, 1531 r. (Akta XIX).

Wyroki lubelskie wspominają 1597 r. o Marcinie, Mikołaju i Krzysztofie, synach Marcina (Ks. 72 f. 666). Marcin i Krzysztof, synowie Marcina, kwitowali 1616 r. w Lublinie Gawrońskiego (Zap. Lub. 22 f. 27). Paweł, współdziedzic Chodywaniec, zabił, wspólnie z innymi, 1609 r. Jemiołowskiego, kanonika chełmskiego (Akta XXIII). Paweł, żonaty z Barbarą Gołembiowską, dzierżawił 1617 r. od Bełżeckich, część Biły (Gr. Bełs. 40 f. 50).

KRUSZYNOWIE h. MORA. Jan Kruszyna, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. Dyplom mu wydano 1792 roku (ML. 220 A f. 473 i Sig. 37 f. 136). W 1793 r., będąc sekretarzem królewskim, nabył Gąski od Jezierskiego (DW. 109 f. 747).

Tomasz Jan Kruszyna, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KRUSZYŃSCY h. OKSZA z Kruszyny, w noworadomskiem. Sieciech z Kruszyny, kasztelan wieluński, 1337 r. (KWP. II). Elżbieta, wdowa po Mikołaju z Kruszyny, wyszedłszy drugi raz za mąż za Michałka z Borowna, zobowiązuje się 1400 r. oddać za spłatą 200 grzyw., trzymane w wianie Kruszynę i obie Lgoty, krewnym męża (St. Pr. P. Pom. VIII). Sieciech Kruszyński h. Oksza świadczył 1423 r. przy wywodzie szlachectwa.

Stogniew Czapla z Kruszyny, sprzedał Zóraw, Lucławice, Skowronow i Pabjanice, w lelowskiem, za 1,800 grzyw. Zarembie, 1458 roku (Wierzb. I. 491). Tu

pewno należą: Jan Kruszyna, dziedziczący 1552 r. na Stradzowie, Pratkowie i Rembieskiem, w powiecie szadkowskim (Paw.). Adam, Stefan i Paweł, bracia z Rembieska, w Lublinie 1609 r. (Zap. Lub. 18 f. 369).

KRUSZYŃSCY h. POBÓG, patrz *Kruszeńscy.*

KRUSZYŃSCY, dawniej czasem KROSZYŃSCY h. POMIAN, wyszli pewnie z Kruszyna v. Kroszyna, której to nazwy jest wsi kilka w województwie inowrocławskiem. Dziedziczyli też na Draminie, w powiecie płońskim, który do nich jeszcze należał w XVIII-m wieku i pewnie linia ta ich poszła od Jakóba Kruszyny z Dramina, który otrzymał 1497 r. różne części w Draminie, po współdziedzicach tej wsi, którzy się na wojnę nie stawili (Wierzb. II. 959). Patrz *Krosińscy.*

W grodzie brzeskim: Stanisław 1418 r., Dobek Baryczka z synem Wojciechem, nabyli część Kruszyna 1418 r., Mikołaj 1419 r., Janusz 1421 r., Paweł 1423 roku. Ten sam może Paweł, ale Krosiński, piszący się później z Przybranowa, ma sprawę w Poznaniu 1426 r., Mieczsław z Kroszyna i Czołpina 1458 r., Bernard 1459 r., Jan, syn Wojciecha, 1487 r., Jan Kroszyński z Jaruntowic 1484 roku, Mieczek Kroszyński z Osięcin i Mikołaj 1480 roku.

Herb Pomian.

Paweł, podsędek (pewnie inowrocławski), dziedzic Kroszyna, uwolniony 1311 r. przez Gerwarda, biskupa kujawskiego, od cenzur kościelnych, za grabież dóbr kościelnych.

Chebda i Jan, bracia, dziedzice Kroszyna, świadczyli 1429 r. w Ostrowąsie. Janusz, dziedzic na Kroszynie, wziął 1430 r. w zastaw część sołtystwa w Ostrowąsie. Jałbrzyk (Albryk), dziedzic Kroszyna, nabył 1457 r. za 70 grzywien, sołtystwo w Ostrowąsie. Jan Jałbrzyk z Wielkiego Kroszyna, zabezpieczył 1496 r. 200 grzywien posagu i tyleż wiana żonie swej, Dorocie de Szyroczky, na Czamaninie, Osięcinach, w brzeskiem, Wielkim Kroszynie i dworze w Ostrowąsie, na Woliszewicach i Balinie, w inowrocławskiem (Wierzb. II. 568). Mikołaj Kruszyński, marszałek dworu biskupa poznańskiego, 1527 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1804). Wacław i Sebastyan Kruszyńscy, dopełnili 1559 r. działu Jaruntowic i jednocześnie matce swej, Barbarze, zapisali dożywocie na Osięcinach, których byli współwłaścicielami (Paw.). Wacława synów trzech: Wojciech, Jan i Eremian 1589 r. (Gr. Przed. 11 f. 181 — 183; 36 f. 213 i 317: 37 f. 287). Wojciech, syn Eremiana, zapisał 1625 r. 6,000 flor. na Jaruntowicach żonie swej, Dorocie z Cieleckich z Wielowsi (Rez. Pozn. f. 131).

Marcin Kruszyński, dziedzic Kruszynka pod Kruszynem, w brzeskiem, 1566 roku (Paw.). Inny Marcin, współdziedzic Kroszyna Górnego, w bydgoskiem, 1583 r. (Paw.), syn jego, Melchior, 1596 r. (Gr. Przed. 44 f. 444). Adryjan Kruszyński, pisarz grodzki kruszwicki, 1626 r. (Ibid. 69 f. 291). Tomasz, syn Jana, w grodzie przedeckim, 1624 r. (Ibid. 68 f. 12, 13 i 147). Krzysztof, syn Remigiana, na rzecz którego zeznał 1628 r. oblig Mchowski, z Małgorzaty Wolskiej, miał córkę Zofię,

żonę Jakóba Smarzewskiego 1621 r. (Ibid. 69 f. 583 i Perp. Czers. 6 f. 313). Paweł, poborca województwa lubelskiego 1610 roku (Zap. Lub. 18 f. 1266). Franciszek Ksawery, opat sieciechowski, 1705 roku. Wojciech, burgrabia radziejowski, 1733 roku.

Stanisław Kazimierz, towarzysz pancerny, otrzymał od Augusta II-go 1699 roku Buchny w dożywocie, a 1713 r. pozwolenie, na odstąpienie wójtostwa w Smotryczu, Lubomirskim. Tytułowany cześnikiem liwskim, umarł przed 1733 r., pozostawiając z drugiej żony, Elżbiety z Hołodyńskich, synów piszących się z Kruszenicy: Stanisława Kostkę i Michała, kapitana wojsk koronnych, tytułowanego skarbnikiem gostyńskim, żonatego z Katarzyną Skarbkówną Borowską (DW. 71 f. 1543), 2-o v. Aleksandrową Marxenową. Z niej: Stanisław i Kasper, tytułowany skarbnikiem sanockim. Kasper, żonaty 1-o v. z Józefą z Petermannów, z której córka Kunegunda, ur. 1780 r. (metr. w Pogwizdowie), 2-o v. z Brygidą z Duninów Rzuchowskich.

Kasper i Stanisław legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem, ale że bez procedencyi, nie można być pewnym, czy to synowie Michała, czy też dwaj zupełnie inni. Z tych wylegitymowanych ze szlachectwa: Kasper, z Maryanny Stanisławskiej, miał dwóch synów: Józefa Kaspra i Tomasza.

Józef Kasper, chrzczony 1784 r., wprowadzony do Czerniawki i legitymowany ze szlachectwa 1819 r., w gubernii kijowskiej.

Tomasz, chrzczony 1791 r. (metr. obu w Michocinie), dzierżawca Rytarowic, następnie dziedzic Kornina, w kijowskiem, zmarły 1849 r. (sepult. w Sądowej Wiszni), z Anieli de Voisot, pozostawił: Emilię, 1852 r. za Żurawskim; Henryka; Klemensa, ur. 1834 r. (metr. w Krukienicach) i Ludwika Wincentego. Ten ostatni, z Rozalii Dobrowolskiej, miał Kazimierza, doktora medycyny, żonatego z Heleną bar. Taube, wylegitymowanego ze szlachectwa wraz z synem Michałem, ur. 1892 r. (metr. w Hołowaniesku), w galicyjskim Wydziale Krajowym.

Stanisław, brat Kaspra, żonaty 1-o v. z Magdaleną Mystkowską, z której syn Dionizy, 2-o v. z Katarzyną Woźnicką, której 1796 r. sumę w grodzie krakowskim zapisał, z nią bezpotomny.

Dionizy, ur. 1760 r., zmarły tak jak i żona jego, Józefa z Lacjosów, 1831 roku w Żółkwi, pozostawił: Michała, Feliksa, Jana i Józefa.

Jan, syn Dionizego, wraz z synem Janem Chryzostomem, zrodzonym z Katarzyny Szudłowskiej, legitymował się ze szlachectwa 1884 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim.

Józef, syn Dionizego, żonaty z Józefą z Curkiewiczów, pozostawił: Emilię, 1-o v. Janowę Michałowską, 2-o v. Kazimierzowę Leontowicz Cybylską; Jana, artystę malarza; Edwarda, zaginionego po 1864 r.; Ignacego, bezpotomnego z Julią z Wirthów i Kajetana, przemysłowca i obywatela miasta Lwowa, którego, z Agnieszki Rebsamównej, syn Krzysztof, zmarł młodo.

Andrzej, brat Stanisława Kazimierza, tytułowany także cześnikiem liwskim, miał: Ludwika, Barbarę, Jadwigę i Franciszkę (M. D. Wąs.).

Kasper, być może że ten, żonaty ze Stanisławską, miał za drugą żonę, Franciszkę Sosnowską, wierzycielkę na Golianach 1791 roku (Deb. Czers. 2 f. 122).

Jakób Pomian Kruszyński, z Teresy Zaleskiej, miał syna Józefa, który zeznał 1743 r. zapis dożywocia z żoną, Maryanną z Sarnowskich, córką Hilarego i Cecylii Fridyani (DW. 70 f. 822).

Tenże Józef, odstąpił 1761 r. pewne prawa Antoniemu Pomian Kruszyńskiemu (DW. 82 f. 12). Syn jego, Józef Antoni, zabezpieczył 1761 r. pewną sumę na Woli Jaszowskiej i Jazgarzewie, dla kościoła w Jazgarzewie, a 1791 r. sprzedał Stanisławowi Kruszyńskiemu, synowi Michała i Katarzyny Skarbkówny Borowskiej, wnukowi Stanisława Kazimierza i Elżbiety Hołodyńskiej, części swe na Kruszenicy, Draminie Wielkim, Koskowie, Chrzanówku i Kondrajcu. W 1768 r. był kapitanem gwardyi koronnej (Perp. Czers. 31 f. 390; DW. 82 f. 21; 86 f. 685 i 107 f. 550). Część Dramina i Kruszenicy-Sędków, sprzedana przez Józefa Antoniego, należała 1578 r. do wdowy po Michale Kruszynie (Paw.).

Ignacy Kruszyński podpisał, z ziemią bielską, elekcyę Stanisława Augusta.

Antoni, podstoli upicki, z Rozalii Szczygielskiej, 2-o v. Janowej Pernetowej, miał syna Jana, ur. 1773 r., zmarłego 1845 r., ożenionego w Puławach z Barbarą Poświatowską, córką Ignacego, podpułkownika gwardyi koronnej, z której: Władysław, Józef i Józefa.

Jan był podporucznikiem inżynieryi 1794 r. W 1812 roku został sekretarzem generalnym ministeryum skarbu. a następnie referendarzem stanu.

Józef Kazimierz, syn Jana, Onufry, syn Kaspra i Jan Szymon, syn Józefa, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

KRUSZYŃSCY h. PRAWDZIC z Kruszyna, w województwie chełmińskiem. Jan z Kruszyna, ze wspólnikami, porwał i uwięził 1375 roku Wilibalda, biskupa chełmińskiego. Papież nakazał 1376 roku sędziom, aby ich wyklął.

Herb Prawdzic.

Marcin Kruszyński, współdziedzic Bolemina 1648 r. Bernarda Kruszyńskiego pozwali 1639 r. Wolscy, o nieprawne posiadanie Nawry. Z Anny Wedelszted, syn jego Jan podpisał, z województwem chełmińskiem, elekcyę Jana Kazimierza, a córka Pudencyanna wyszła za Marcina Piwnickiego, pisarza ziemskiego chełmińskiego.

Jan miał być żonatym z Konstancyą Wedelszted i jego synem był Waleryan, z miecznika ziem pruskich, kasztelan gdański 1709 r. Waleryan otrzymał 1699 r. przywilej, na odprawianie jarmarków w Pluskowąsach i Nawrze (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 138). Żonaty 1-o v. z Joanną Kitnowską, córką Adryjana, sędziego ziemskiego malborskiego, 2-o v. z Teresą Konopacką, córką Stanisława, kasztelana chełmińskiego i Katarzyny Lukrecyi Guldenszternówny, z pierwszej żony miał córki: Konstancyę, żonę 1699 r. Melchiora Czapskiego, kasztelanica chełmińskiego; Ludwikę, żonę Bogdana Mostowskiego, kasztelana sierpskiego i Maryannę, oraz dwóch synów: Jana zmarełgo młodo i Piotra, żonatego z Zofią Czapską, córką Jana, kasztelana elbląskiego i Lu-

dwiki Rudnickiej, z której córka Konstancya, za Kazimierzem Korytowskim. Z drugiej żony miał kasztelan córkę Magdalenę, żonę Stanisława na Słupach Wałdowskiego, skarbnika wschowskiego i synów: Antoniego i Michała. Z synów kasztelana, Antoni i Michał, posłowie województwa malborskiego i Piotr, podpisali konfederacyę generalną warszawską (Oblig. Warsz. 49 f. 422).

Michał, kasztelanic gdański, z Maryanny Kaweczyńskiej, miał syna Olbrachta, którego, z Domicelli Szeliskiej, syn Antoni, w 1795 roku dziedzic Konopatu, kwitował z opieki stryja swego szambelana Konstantego (DW. 110 f. 1569).

Antoni, kasztelanic gdański, z bratankiem Olbrachtem i Magdaleną Wałdowską, jako sukcesorowie Teresy z Konopackich Kruszyńskiej, kasztelanowej gdańskiej, zawarli 1750 r. układ z Opalińskim (DW. 73 f. 270). Antoni, zaślubił 1-o v. Eleonorę Kochanowską, starościankę niechorowską, rozwiedzioną z Stanisławem Wyżyckim, 2-o v. Ludwikę Kochanowską, podczaszankę radomską i miał z pierwszej żony córki: Ludwikę, żonę 1775 r. Stefana Ksawerego Kochanowskiego i Apolonię, żonę Andrzeja Dunina Wąsowicza, starosty brodnickiego (Wyr. Lub. 718 f. 46), a z drugiej—syna Konstantego, szambelana dworu pruskiego 1795 roku, żonatego z Ludwiką Wilksycką, z której syn Józef i córki: Paula, Teodora, Helena i Rozalia.

KRUSZYŃSCY nie wiem jakiego herbu. Andrzej, syn Mikołaja z Małego Krosina, 1485 r., a Jan, syn Jakóba z Kruszyna, 1486 r. studenci uniwersytetu krakowskiego. Katarzyna, córka Abrahama Kroszyńskiego, żona Mikołaja Nadbora z Nadborowa, kupiła 1495 r. część W.-Kaczkowa, w kcyńskiem. Jakóba Kruszyńskiego procesował 1593 r. ks. Ostrogski, o niewniesienie różnych opłat z Bazalii, Lubartowa i Ostropola. Andrzej dzierżawił 1595 r., różne podatki należne księciu Ostrogskiemu, w województwie wołyńskiem. Konstancya z Kruszyńskich Iskrzyna, stolnikowa buska, pozwana przez Skarszewskiego 1725 r. (Woł. 1 f. 12 i 67; XI f. 1433). Reginald, z zapisu zmarłego 1595 r. brata swego Wojciecha, wypłacił 1,000 flor. Dominikanom lwowskim. Wiktoryn Franciszek, namiestnik podstarostwa włodzimierskiego (Arch. I. Z. Ros. III. 1). Bernard Kruszyński z Siemionkowa i Krzysztof, stawili się 1654 r. do obrony Smoleńska (Arch. Zb. XIV).

Jan i Mikołaj, bracia Kruszyńscy, procesowali się 1596 roku we Lwowie z Węglińskim. Jan został 1664 r. łowczym smoleńskim, a szlachta ziemi lwowskiej, przemyskiej i sanockiej, kwituje go 1667 r. na sejmiku w Wiszni, z arendy czopowego. Jan i Stanisław otrzymali 1670 r. list żelazny (AGZ. X. 2721, 4953, 5061 i 5200).

Kazimierz, towarzysz pancerny, otrzymał 1699 r. Tatarzyszcza, w latyczowskiem i wójtostwo Deraznę (Ręk. Oss. Sig. 136 f. 140 i 262 f. 5). Jan, żonaty był z Anną Kozicką, 2-o v. Mikołajową Gołyńską, sędziną ziemską kamieniecką, 3-o v. Aleksandrową Chomentowską, stolnikową kijowską, która 1723 r. już jako wdowa po trzecim mężu, procesuje pasierbów Chomentowskich, o naruszenie dożywocia, zapisanego jej przez pierwszego męża Jana (Gr. Tremb. 163 f. 1039 i 165 f. 685).

Ksiądz Michał, syn Andrzeja i Katarzyny z Russockich, wnosi 1761 r., do grodu krakowskiego, manifest, w sprawie spadku po ojcu (Obl. Krak. 194 f. 19).

Antoni, porucznik b. wojsk polskich, właściciel dóbr Owsinki, w powiecie dziśnieńskim, miał 1724 r. córkę Antoninę, żonę Mikołaja Abramowskiego.

Legitymowali się ze szlachectwa w gubernii wołyńskiej: Kajetan Wawrzyniec z dziećmi: Adolfem, Adamem, Michałem Sewerynem i Ludwiką Maryanną, i Ludwik z synami: Antonim Adolfem, Feliksem Ludwikiem i Adamem Sewerynem, synowie Wawrzyńca, wnukowie Wawrzyńca Antoniego, 1849 r.; a Wincenty Piotr Emanuel, Stanisław i Marya Jadwiga, dzieci Adolfa, Marya Ewarysta, Stanisława, Ludwika i Maryan Józef Antoni, dzieci Michała Seweryna, w latach 1865 — 1879. Aleksander Maciej Kazimierz i Konstanty, synowie Ignacego, wnukowie Ignacego, prawnukowie Wawrzyńca, praprawnukowie Piotra, 1838 r.

Legitymowali się ze szlachectwa w gubernii podolskiej: Wojciech Apolinary i Jan, synowie Spirydjona, wnukowie Jakóba, 1848 r.; a Ferdynand, syn Wojciecha Apolinarego, 1854 r.

Józef Tomasz z synami: Franciszkiem, Władysławem Teofilem i Leonem Melchiorem Stefanem, Tomasz Wiktor, Jan, Leopold Stanisław i Michał, synowie Jakóba, wnukowie Bartłomieja, prawnukowie Piotra, 1851 r.; a Antoni Kazimierz, Aleksander Czesław, Mieczysław i Henryk, synowie Franciszka, 1870 r.; Stefan Zacharyasz i Tytus Makary, synowie Jana, 1879 r.; Leopold i Stanisław z synem Mikołajem, synowie Leopolda Stanisława, 1894 r.; i Dionizy i Piotr, synowie Antoniego Kazimierza, 1895 r.

Ksiądz Teodor, gr.-kat. proboszcz w Derewni, pozostawił z żony Katarzyny: Julię Szankiewiczową, Antoninę, księdza Józefa, proboszcza w Dobrosinie, Leona, urzędnika sądowego, Jana, nauczyciela gimnazyalnego i księdza Adama, proboszcza gr.-kat. w Wólce Konińskiej, zmarłego 1854 r., po którym, z żony Maryanny, córka Emilia i syn Adolf (A. Lwows. For. Nob.). Mikołaja i Heleny Wędrychówny córka Wanda Helena, ur. w Stryju 1845 r., zmarła 1885 r. w Wygnance, wyszła 1874 r. w Czortkowie za Zefiryna Ćwiklińskiego (M. Zawadz.).

Kętrzyński wspomina o Klemensie z Kruszyn, pod Brodnicą, w latach 1386 — 1420 i o Jakóbie Kruszyńskim, nabywcy części Wilczewa, żonatym 1535 roku z Widlicką.

KRUTTA Antoni, tłomacz języków orjentalnych, otrzymał indygenat na sejmie 1775 r. Herb jego przedstawia, na tarczy ściętej, z pasem poprzecznym złotym przez środek, w polu górnem zielonem—trzy gwiazdy złote, w dolnem błękitnem—pod złotą gwiazdą, a nad czerwonem sercem, orzeł srebrny. W szczycie hełmu gwiazda złota. Labry z prawej zielone, podbite złotem, z lewej—błękitne, podbite srebrem (Ostr. 1623).

KRUZ Józef, podpisał manifest szlachty litewskiej 1763 r.

KRUZELEWSKI Karol pozwał 1788 r. ks. Radziwiłła o krzywdy i gwałty (Zs. Grodz.).

KRUZEROWIE v. KROEZEROWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia, w polu błękitnem, trzy srebrne równolegle nad sobą umieszczone krokwie, między trzema srebrnemi kubkami, dwa i jeden. Mają pochodzić z Niderlandów,

skąd przybył pierwszy do Polski Eneasz Kroezer, który odznaczywszy się w różnych ekspedycyach wojennych, otrzymał 1683 r. na sejmie indygenat.

Eneaszowi, generalnemu adjutantowi i pułkownikowi królewskiemu, żonatemu z Teresą Fredrówną, odstąpiła 1676 r. Zuzanna z Grzybowskich Fredrowa, Rokitno, w ziemi lwowskiej. Temuż Eneaszowi, dzierżawcy lasów Goraj, nakazał król 1687 r. nie przeszkadzanie Brygitkom lwowskim, użytkowania z tychże lasów. W tymże roku już pułkownik królewski, został 1689 r. łowczym inflanckim (AGZ. X. 5500, 5974, 5993, 6027 i 6119).

Z Fredrówny pozostawił Eneasz dwie córki: Joannę, żonę Jana Kurdwanowskiego i Konstancyę, żonę Jana Mazarakiego, oraz trzech synów: Karola Maksymiljana, Ludwika i Marcina Franciszka, których konstytucya sejmu 1726 roku uznała za indygenów i zwolniła od wszelkich procesów i zarzutów. Z nich:

Karol Maksymiljan, porucznik i dworzanin królewski, miecznik czerniechowski 1690 r., miecznik żydaczowski 1695 r., następnie podstoli latyczowski i burgrabia kamieniecki 1704 r. i podstarości i sędzia grodzki kamieniecki 1713 r., został sędzią ziemskim kamienieckim 1721 roku. W 1694 r. otrzymał pewne pole w Jasienicy (AGZ. X. 6213), a 1726 r., wspólnie z żoną, Heleną z Orchowskich, odstąpił Nestorowce Kalinowskim (M. 224 f. 126). W 1702 r., wspólnie z żoną, otrzymał konsens królewski, na odstąpienie Rokitnej Bombekom (Ręk. Sss. Sig. 136 f. 73 i 262 f. 961). Umarł 1748 r. bezdzietnie.

Ludwik, kapitan wojsk koronnych 1726 r., tytułowany łowczym inflanckim, ale zdaje się, że był tylko łowczycem, z Suchodolskiej, pozostawił syna Stanisława, łowczego inflanckiego, który, wspólnie z żoną, Teresą z Wilczewskich, nabył 1748 roku od Kickiego, prawa jego do Krutoborodyniec, w powiecie latyczowskim (M. 227 f. 421).

Syn ich Joachim, generał adjutant Stanisława Augusta, pokwitowany 1777 roku z odbioru sumy przez Gołkowskiego (DW. 93 f. 5), deputat na Trybunał koronny z województwa podolskiego 1790 r., sprzedał 1808 r. część Prymusowa Kownackiemu (A. Sąd. Kamien.).

Prymus, syn Joachima, dziedzic Karpowiec, z żony, Zofii Raciborowskiej, pozostawił syna Karola Adama, wylegitymowanego ze szlachectwa 1845 r., w gubernii podolskiej.

Marcin Franciszek v. Marcin, trzeci syn Eneasza, podczaszy latyczowski, został chorążym 1721 r. Umarł 1744 r. Wspólnie z żoną, Anną z Paplińskich, posiadał 1722 r. Bachwicę, w województwie podolskiem (M. 227 f. 267). W 1721 roku był deputatem na Trybunał koronny. Był dziedzicem Morozowa i Morozówki (Gr. Latycz.). W 1738 r. otrzymał zapis 17,000 flor. na Machnowie od brata Karola Maksymiliana (Gr. Kamien.).

Syn jego, Józef, po ojcu starosta bachwicki, sprzedał 1750 r. Bolanowice i Bolanówkę Konarskiej (Gr. Przem.). W 1743 r., wspólnie z ojcem, wpływa do procesu Potockich z Lubomirskimi (Kij. XI f. 852).

z KRWAT, w radomskiem, pisali się Firlejowie, na których dziedziczyli.

KRYCZKOWSKI Jan Nos, wziął 1450 r. w zastaw Dmitrowice i Winniczki od Piotra z Szamotuł. Od syna jego, księdza Jana, dominikanina, wykupił te

wsi Andrzej z Szamotuł 1498 r. Córka jego, Anna, jest żoną Pawła z Pieczychwostów 1479 r. Nazywali się też Dmitrowskimi (AGZ.).

KRYCZOWSKI N., wspomniany 1625 r. w zapisie ks. Anny z Chodkiewiczów Joachimowej Koreckiej, na rzecz syna księcia Karola Koreckiego (Kij. III C f. 8).

KRYCZYŃSCY h. RADWAN odm. Daniel Murza Kryczyński - Najmański, towarzysz pułku królewskiego, sprzedał 1769 r. Aleksandrowi Ułanowi Polany, w powiecie oszmańskim (DW. 88 f. 294).

Eliasz Kryczyński, rotmistrz królewski, syn Dawida, również rotmistrza wojsk W. Ks. Litewskiego, wnuk Mustaffy, także rotmistrza, sprzedał Kryczyn 1774 r. Józefowi Woynie (DW. 91 f. 306). Aleksander, porucznik w pułku lekkiej jazdy 1791 r.

Samuel Kryczyński, syn Józefa i Józef, syn Samuela, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Aleksander, syn Samuela, oficer wojsk rosyjskich 1850 r. Zacharyasz, syn Jana, radca Dyrek. Szczegół. Augustowskiej Tow. Kred. Ziems. 1858 r.

KRYDELOWIE h. ODSIECZ. Antoni Krydel, chorąży regimentu drugiego pieszego wojsk litewskich, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 roku i herb przedstawiający w polu błękitnem, dwie chorągwie białe ukośnie skrzyżowane, w pośrodku których kopia żeleźcem do góry. W koronie biała chorągiew (Ostr. 2332).

Z żony, Anny, pozostawił Antoni trzech synów: Aleksandra, Jerzego i Onufrego, wspólnie z którymi legitymował się ze szlachectwa 1798 r., przed Deputacyą Wywodową wileńską.

Aleksander, syn Antoniego, ur. 1784 r. (metr. w Słonimie), był 1826 roku prezydentem sądu grodzkiego lidzkiego.

Jerzy, syn Antoniego, był 1826 r. księdzem.

Onufry, syn Antoniego, ur. 1789 r. (metr. w Słonimie), 1826 r. urzędnik do szczególnych poruczeń, przy gubernatorze cywilnym wileńskim, zaślubił Jakóbinę Fonbrezilin, z której syn Michał Rudolf Jakób, ur. 1816 r. w Talkowszczyznie (metr. w kośc. Iszczołskim), żonaty ze Stefanią z Ryłłów, pozostawił syna Władysława Onufrego Aleksandra, ur. w Talkowszczyznie 1850 r.

Aleksander, Onufry i Michał 1847 roku, a Władysław Onufry Aleksander 1860 r., wylegitymowani ze szlachectwa w Cesarstwie (Teka B. W. Rummla).

KRYDNEROWIE to samo co *Kruedenerowie*. Krzysztof Krydner w Inflantach 1633 r. Elżbieta Magdalena, za Fabianem Borchem, rotmistrzem, 1649 roku. Fryderyk Jerzy, jeden z opiekunów Borcha 1649 r. (Gr. Brasł.).

KRYEGSTEJN Karol, kapitan wojsk koronnych, otrzymał szlachectwo na sejmie 1790 r. (V. L.). Herb jego przedstawia, w polu srebrnem, rycerza stojącego w zbroi, z listkami koniczyny w ręce prawej, z lewą na biodrze opartą. W szczycie hełmu dwa skrzydła srebrne (Ostr. 1634).

KRYGIEROWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia na tarczy dwudzielnej w polu prawem złotem — skrzydło czarne, w lewem czerwonem — skrzydło srebrne. W szczycie hełmu skrzydło srebrne (Ostr. 1630). Mieli być, podług Niesieckiego, w województwie chełmińskiem, gdzie Łukasz i Mikołaj, posiadali 1658 roku Sławkowo.

KRYHER Paweł Wojewski, został podkomorzym derpskim 1735 roku (Sig. 25).

KRYLIŃSCY h. GODZIEMBA. Aleksander Teofil Kryliński, pisarz grodzki sanocki, zapisał 1604 r. pewną sumę żonie, Jadwidze z Kolankowic (Zap. Lub. 15 f. 245). N. dziedziczył na Rogoźniku, w siewierskiem, 1623 r. Katarzyna z Krylińskich Frankenbergowa, 1639 r. w Siewierzu. Katarzyna z Krylińskich, 1-o v. Strachwiczowa 1713 r., 2-o v. Siekierzyńska, zeznała zapis mężowi, który on odstąpił 1728 r. Piegłowskiemu. Michał Kryliński, podczaszy latyczowski, 1768 r.

KRYLNICCY, w województwie ruskiem. Andrzej, Antoni i Piotr, elektorowie Augusta II-go. Czy to nie *Kryniccy?*

KRYŁOSZAŃSCY h. SAS. Antoni *Turek* Kryłoszański, zmarły w Łozinie 1802 r., uznany za starodawnego szlachcica, przez sąd ziemski lwowski 1782 r., z Brygidy Wierzbickiej, pozostawił: Urszulę, drugą żonę Jana Jarmołowicza Łozińskiego; Maryę; Elżbietę; Antoninę; Jana, w wojsku austryjackiem; Antoniego; Piotra i Pawła.

Antoni, z Anny Żerebeckiej, miał syna Onufrego, a Paweł, żonaty 1815 r. z Katarzyną Jarmołowiczówną Łozińską, pozostawił synów: Jana i Piotra, wylegitymowanych ze szlachectwa 1834 roku, w Wydziale Stanów galicyjskich (M. D. Wąs.).

KRYNICCY h. KORAB' i SAS z Krynicy, w ziemi lwowskiej. Herb ich Korab' ma przedstawiać w polu czerwonem Korab' złoty i Gryfa srebrnego (Ostr. 1637). Władysław Jagiełło nadał 1400 r. we Lwowie, miejscowość leżącą po obu brzegach rzeki Rzepecznika, zwaną Krynica, Aleksandrowi, Sandrowi alias Wałachowi. Jego potomkami są Kryniccy Sasowie, podczas gdy Korabici mają pochodzić od Jana, nobilitowanego 1613 r. za odznaczenie się na wojnie z Moskwą.

Sandro z Krynicy 1427 r. (Not. Zamoyskiego). Hryćko z Krynicy 1436 r., żonaty z Anastazyą, pasierbicą Chodka Hołowieńczyca, która już 2-o v. żona Hryćka z Stupnicy, układa się 1443 r. z bratem męża, Symkiem z Krynicy, o opiekę nad synem i majątkiem. Symka, z żony Tatjanny, syn Fedko, razem z ojcem procesuje Klimaszka z Krynicy 1463 r. Klimaszek oprawił 1478 r. żonie Katarzynie z Czołowiec 100 grzywien posagu i wiana na Krynicy i Kowsku, a syn jego, Iwanek, zabezpieczył 1480 r. żonie swej, Anastazyi, córce Iwana Bratkowskiego, 160 grzyw. na tychże wsiach.

Jan z Krynicy, dłużnik Derszniaka 1441 r., w przemyskiem. Bracia, Feddo i Iwanko Kryniccy, synowie Iwaszka Korczyńskiego, w latach 1466 — 1490, mają różne sprawy z siostrami i szwagrami (patrz Korczyńscy). Iwanek zeznał

zapis 120 grzyw. na rzecz żony, Maruszy Tustanowskiej, 1483 r. Paweł Krynicki 1490 r., Hryćko 1487 r., bracia Waśko i Wańko 1492 r., a Ilko 1500 r., w przemyskiem i lwowskiem (AGZ. XII — XIX).

Roman Krynicki, świadczy w przemyskiem, w latach 1529 — 1541 (Ibid. XIX). Eliasz i Sieńko, opłacali 1552 r. pobory z Kryniczek i Kawska. P. Wittyg podaje ich herb, stanowiący odmianę herbu Sas, który na niewyraźnych pieczęciach mógł być brany za Korabia.

Dziedziczyli na Kryniczkach 1589 r., Jerzy i Tymko, bracia, Piotr i Eliasz, a ten ostatni na Popielach i na Kawsku, na którym dziedziczyli także Piotr Krynicki Sienkiewicz i wdowa Mikołajowa.

Wyroki lubelskie z 1591 r. wspominają o Andrzeju Krynickim, synie Fedyńca, wnuku Romana (Ks. 46 f. 441).

Stanisław Krynicki posiadał 1583 r. Mizuryńce, w powiecie krzemienieckim i Zwiszcze, w powiecie łuckim (Jabł. f. 103 i 148). Jan, żonaty z Zofią Miedźwiecką 1634 r., na Wołyniu. Bazyli, dziekan łucki, pozwany przez Czaplińskiego 1644 r., o najazd Miłówki (Woł. V B f. 876 i VI C f. 261).

Teodor na Basaniach Krynicki, podstoli czerniechowski, wyznaczony z sejmu 1638 r. komisarzem, do rozgraniczenia województwa czerniechowskiego od kijowskiego (V. L.). Syn jego, Stefan, urodzony z Anny z Sadkowic, kwitował 1666 roku w Lublinie Duszyńskiego (Zap. Lub. 50 f. 771). Pisał się. jak i ojciec, na Basaniach. Elektor Jana III-go, otrzymał od niego 1688 r. Mołoczki, Rudkę i Podhonne, w powiecie owruckim, w zamian Krynicy, przyłączonej do Kijowa (Arch. I. Z. Ros. I. 4). W 1691 r. był cześnikiem żytomierskim. Łukasz, cześnik żytomierski, umarł 1697 r. Czy to nie pomyłka i czy to niema być Stefan (Sig. 15).

Jerzy na Basaniach, z województwem kijowskiem, a Andrzej, Hrehory, Jerzy, Jan, Bazyli i Mikołaj, z ziemią przemyską, podpisali elekcyę króla Michała. Sebastyan, otrzymał 1666 r. glejt królewski, do sprawy z Rybińskim (Ręk. Ossol. Sig. 139 f. 19). Piotr, syn Piotra i Elżbiety Bobowskiej, dziedzic 1689 r. Brzezna i Pustej Woli (Zap. Lub. 65 f. 276 i 67 f. 993). Franciszek podpisał, z województwem wileńskiem, elekcyę Augusta II-go. Józefa zachowała 1698 r. Marya Kazimiera w posiadaniu cerkwi w Żółkwi i jej dochodów (AGZ. X. 6314). Joanna była żoną N. Grocholskiego, w początkach XVIII-go wieku (Bracł. XVI f. 301).

Ludwik Korabita Krynicki, towarzysz kawaleryi narodowej, syn Stanisława i Konstancyi ze Stylińskich, dom swój przy ulicy Szczyglej w Warszawie, sprzedał 1789 r. Siemiątkowskiemu (DW. 105 f. 1251).

Legitymowali się ze szlachectwa w Galicyi niżej wymienieni Kryniccy herbu Korab, z przydomkami różnymi, które brali dla odróżnienia się od siebie.

Kryniccy z przydomkiem *Adamkowicz* v. *Adamczak*: Andrzej, z Konstancyi Łopuszańskiej, pozostawił:

1. Walentego, żonatego z Rozalią z Gorskich, z której:

a) Mikołaj, w ziemstwie przemyskiem, 1782 r.

b) Tomasz Ignacy, którego, z Anny z Kraińskich, syn Wojciech, wylegitymowani ze szlachectwa 1828 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

2. Stanisława, ożenionego z Katarzyną Miszkudzianką Baczyńską, z której :

a) Michał, ożeniony z Anną Wieliczańską, miał Bazylego.

b) Jan.

c) Ignacy.

d) Maciej, po którym, z Anny Mieczykowskiej, Paweł i Michał, a z Barbary Katyńskiej, także Michał.

e) N. (Andrzej), ożeniony z Katarzyną z Pasławskich, z której: Jan i Łukasz, wszyscy wylegitymowani ze szlachectwa w ziemstwie przemyskiem. 1782 r. Ostatni, zmarły 1816 roku, zaślubił Teklę Opoczyńską i z niej miał: Benedykta Józefa i Antoniego, wylegitymowanych w Wydziale Stanów galicyjskich 1821 roku, Kazimierza, Antoninę Józefowę Rotte, Annę Merunowiczowę i Teklę. Po Benedykcie Józefie, z Joanny Karpińskiej pozostali: Marya, Teresa, Joanna, Michalina i Stanisław, ur. 1847 r.

Kryniccy z przydomkiem *Eljaszowie* v. *Eljaszowicz* v. *Iljaszewicz*: Praojcem ich był Jerzy, zapisujący żonie Bartównie, 1682 r. dożywocie (Gr. Żydacz.). Syn jego, Piotr, żonaty z Heleną Grabowską, miał syna Bazylego, po którym, z Rozalii Czarneckiej, synowie: Jan, Bazyli, Paweł i Michał, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie lwowskiem.

Wojciech, syn Michała, urodzony z Anny Magdaleny Berezeckiej, legitymując się w grodzie halickim 1782 r., przedstawił za herb swój, herb matki *Sas*.

Andrzej Eljaszowicz, może brat, lub krewny Jerzego, miał syna Mikołaja, zmarłego przed 1710 r. bezdzietnie i drugiego Teodora, ożenionego z Anną Zaleską, po której syn Aleksander, dziedzic części Krynicy, żonaty z Maryanną Turzańską. Z niej synowie: Piotr, zabezpieczający 1745 r. posag żonie, Wiktoryi ze Skiwskich, Jan, Łukasz i Bazyli, tytułowany skarbnikiem latyczowskim.

Bazyli ten otrzymał 1757 r. w dziale po rodzicach część Krynicy (Gr. Żydacz.) i zeznał 1759 r. zapis dożywocia z żoną, Joanną z Zaleskich, 2-o v. Feliksową Kobylińską Syn jego Jan, żonaty z Anną Potocką, zmarłą 1818 r., pozostawił: Konstantego, Jana, Józefa, Feliksa, Antoniego, Małgorzatę Dąbrowską i Annę Antoniowę Małachowską (A. Lwows. For. Nob.). Synowie Jana musieli umrzeć bezpotomnie, bo 1818 r. cały spadek po Bazylim przyznano dzieciom Małachowskiej (Gal. Tab. Contr. Nov. 69 f. 207 i Instr. 171 f. 52—56).

Antonina z Rutkowskich Krynicka, dziedziczyła 1843 r. na części Krynicy niegdy Bazylego.

Trzeci syn Andrzeja, Dymitr, zostawił z Maryanny Baczyńskiej: Jana, po którym, z Maryanny Jakubowskiej—Teodor, a z Ewy Ortyńskiej—Stefan. Teodor, żonaty z Maryanną Kawecką, miał syna Jana, wylegitymowanego ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem, 1782 r. i drugiego syna Aleksandra, wylegitymowanego 1810 r., w Wydziale Stanów galicyjskich.

Oprócz wyżej wymienionych był Jan, mający z dwóch żon synów: Kajetana i księdza Bazylego, gr.-kat. parocha w Słotwinie, wylegitymowanego ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem, 1782 r. Tego, z Maryanny N., synowie: ksiądz Gabryel, katecheta w Przemyślu, ksiądz Samuel Jan w Tyliczu, ksiądz Tomasz w Kamiennej, ksiądz Andrzej w Krzywem i ksiądz Bazyli w Woli Cieklińskiej, gr.-kat. proboszczowie. Po księdzu Andrzeju, z Teresy Anny Mystkowskiej, 1-o v. Stańczakowej: ksiądz Onufry, dr. Św. Teologii, profesor i rektor uniwersytetu lwowskiego i ksiądz Piotr, proboszcz w Żółtańcach, wylegitymowani ze szlachectwa

1835 r., w Wydziale Stanów galicyjskich. Ksiądz Piotr zostawił, z Maryi Kåweckiej, Luciljana i Juljana, 1862 r. majora austryjackiego sztabu kwatermistrzowstwa. Po księdzu Bazylim, zmarłym 1800 r. zostali, z Maryanny Stańczakównej: Bazyli, strażnik kolejowy i ksiądz Jan, gr.-kat. proboszcz w Dzibułkach, ożeniony z Maryą Słoniowską, z której: ksiądz Hipolit, prefekt seminaryum; Józef, urzędnik biblioteki cesarskiej w Wiedniu; Maksymiljan, porucznik austryjackiej artyleryi 1865 r. i Teofil, likwidator Towarzystwa ubezpieczeń, wylegitymowani ze szlachectwa 1867 r., w Wydziale Krajowym galicyjskim.

Maryanna Borysławska, Anna Czernecka, Antoni i Łukasz, rodzeństwo. Ostatni, żonaty z Maryanną Czernikówną, zmarł 1818 r. bezpotomnie.

Kryniccy z przydomkiem *Tymkowicz.* Piotr, syn Grzegorza i Maryanny Bratkowskiej, wnuk Eljasza i Anastazyi Strutyńskiej, pozostawił, z Maryanny Eljaszewiczównej Krynickiej, 1-o v. Horodyskiej: Michała, w ziemstwie lwowskiem 1782 r. i Teodora którego synowie: Stefan, Teodor i Jerzy, wylegitymowani ze szlachectwa 1787 r., w Wydziale Stanów galicyjskch.

Bratem Piotra był pewnie Jan, którego syn Bazyli, wylegitymowany również w ziemstwie lwowskiem, miał, z Maryi Bilińskiej, córki: Marcelę; Justynę; Zofię Winnicką; Annę Horodyską; Juljannę Malanowską; oraz synów: Mateusza, ur. 1777 r., sędziego kryminalnego w Samborze, po którym, z Antoniny N., Marceli 1819 r.; Jana, ur. 1780 r., komornika stryjskiego, którego, z Zofii Junosza Zawadzkiej, syn Klemens Edmund, ur. 1843 r.; Piotra, ur. 1792 r.

Kryniccy bez przydomku: Stefan, syn Józefa i Maryanny Wyszyńskiej, wnuk Aleksandra, wraz z synem Wincentym, z Joanny Korendowiczównej zrodzonym, w grodzie trembowelskim 1782 r.; Maciej Józef 1782 r. i Kazimierz i Tomasz 1783 r., bez procedencyi, w grodzie lwowskim, a Jan, syn Teodora i Maryanny Turzańskiej, wnuk Piotra i Maryanny z Manasterskich, 1782 r., wylegitymowani ze szlachectwa w ziemstwie lwowskiem.

Ten Jan, zmarły 1811 r. w Kawsku, żonaty 1-o v. z Anną Tustanowską, córką Jerzego i Maryanny z Winnickich, pozostawił z drugiej żony, Heleny Hordyńskiej, Michała ożenionego z Maryą Danilewiczówną, którego syn Ludwik, legitymował się ze szlachectwa 1866 r., w galicyjskim Wydziale Krajowym; Jana; Stefana, ur. 1795 roku; Mikołaja, ur. 1805 roku; Annę, ur. 1798 roku, żonę 1820 r. Ignacego Kulińskiego i Maryannę, ur. 1800 r., żonę Feliksa Postupalskiego 1825 r. Siostra Jana, Maryanna Bazylowa Jakubowska, zmarła w Krynicy 1817 roku.

Również bez przydomku legitymował się ze szlachectwa Jan, syn Bazylego i Anny z Bandrowskich, wnuk Andrzeja i Barbary Kaszubińskiej, w Wydziale Stanów galicyjskich, 1794 r.

Pewnie z tejże samej rodziny, z przydomkiem *Walecha* i ze zmienionem nazwiskiem na *Krenicki*, legitymował się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie trembowelskim, Franciszek Wojciech, syn Antoniego i Apolonji Dębickiej, wnuk Jerzego i Juljanny Kuchlewskiej (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

Ewa zaślubiła w Rybotyczach 1668 r. Jana Kazimierza Pielwieckiego.

Andrzej z Laskowatego (dziś Liskowate koło Ustrzyk), a następnie z Arłamowa, miał z Konstancyi Łopuszańskiej:

1. Maryannę, ur. 1690 r. w Wełykiem, wydaną 1711 r. w Arłamowie za Władysława Krzesza z Michowej.
2. Kazimierza, ur. w Laskowatem 1697 r.
3. Michała, ur. tamże 1700 r.
4. Walentego, ur. tamże 1703 r.
5. Annę, ur. 1707 r. w Laskowatem.
6. Michała Józefa, ur. w Arłamowie 1708 r.
7. Macieja, ur. tamże 1712 r., zmarłego 1753 r. w Katynie. Stanisław umarł 1759 roku w Katynie. Maryanna z Katyny, zaślubiła 1721 r. Stefana Katyńskiego.

Andrzeja, z żony Anny dzieci:

1. Józef, ur. 1723 r.
2. Magdalena, ur. 1726 r.
3. Piotr, ur. 1728 r. w Katynie.

Michał, ale Kiernicki, zmarł 1780 r. w Katynie. Maryanna z Katyny, ur. 1805 r., zaślubiła 1823 r. Mikołaja Żelichowskiego z Łopuszanki. Ludwika i Pauliny z Semkowiczów syn Józef, rotmistrz austryjackiej żandarmeryi, ur. 1856 r. w Derżowie, zaślubił 1-o v. Adrjannę Joannę Rauch, a 2-o v. 1894 r. w Szmańkowcach Teofilę Stanisławę Krzysztofowiczównę (M. Zawadz. z metr. w Dobromilu, Rybotyczach i Czortkowie). Zofia, żona Jana Światopełka Zawadzkiego, w latach 1629 — 1642 (Gr. Bełs. 193 f. 347; 194 f. 1137; 109 f. 70 i 228 f. 212).

Jan umarł w Krynicy 1821 roku, pozostawiając, z Anastazyi Hordyńskiej: Grzegorza, Jana, Jakóba i Maryannę, 1824 r. za Aleksandrem Krynickim. Maryanna, córka Grzegorza, 1831 r. za Ludwikiem Kruszelnickim. Józef z Krynicy, żonaty z Marjanną Czaykowską, prowadzącą z nim 1850 r. proces rozwodowy (A. Lwows. For. Nob.). Franciszek Tomasz, syn Jana, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, przed 1850 r.

Mikołaj, z Elżbiety Sławkowskiej, miał syna Józefa i córkę Antoninę, 1-o v. Gilewiczową, 2-o v. Tadeuszowę Janiszowską, zmarłą 1869 r.

Legitymowali się ze szlachectwa na Wołyniu: Leonard z synem Piotrem, syn Piotra, wnuk Jana, prawnuk Teodora, 1859 r.

Na Podolu: Aleksander, syn Fortunata, wnuk Antoniego, prawnuk Wojciecha, praprawnuk Piotra, prapraprawnuk Józefa 1848 r.

Izydor Wincenty Feraryusz, Józef i Emeryk, synowie Mikołaja, wnukowie Fabjana, prawnukowie Stanisława, 1859 r., a Edward Jan z synem Edwardem, syn Izydora Wincentego, 1895 r. i Tadeusz Erazm i Jan Ignacy, synowie Emeryka, 1870 r.

Grzegorz, syn Kazimierza i Augustyn, syn Teodora, wnuki Józefa i Mikołaj Hilary, Wojciech Aleksander, Edward i Seweryn Adolf, synowie Augustyna, w latach 1841 — 1853, a Kazimierz Franciszek Józef, syn Seweryna Adolfa, 1890 roku.

W Kijowie: Andrzej i Stefan, synowie Józefa, wnukowie Arseniego, 1849 r.

Daszko i Sienko, dostali od króla 1448 r. Krynicę nad Morachwą, w kamienieckiem, którą trzymał Rat (Wierzb. I. 68). Niemierza Krynicki 1473 roku

w Bełzie. Jan ożeniony z Agnieszką, córką Marcina Chrapka z Korczyna, w bełskiem, 1494 r. (AGZ. XIX f. 346 i Nr. 2327).

KRYNICCY. Pantaleon i Grzegorz otrzymali szlachectwo na sejmie 1673 roku (AGZ. X. 5887).

KRYNIECCY, patrz *Kryniccy*.

KRYŃSCY h. PRZEGINIA z Krynek, w ziemi drohickiej, których to wsi tego nazwiska było kilka.

Na Krynkach-Sobolich dziedziczyli 1580 roku: Helena, wdowa po Jakóbie Kryńskim, Stanisław; Tomasz i Andrzej, synowie Mikołaja, Jan i Leonard Kryńscy. Stanisław, syn Piotra, z Krynek-Sobolich, w Lublinie 1652 r. Wojciech, syn Stanisława, w Lublinie 1692 r. (Zap. Lub. 43 f. 490 i 68 f. 726). Maciej na Krynkach-Sobolich podpisał, z ziemią mielnicką, elekcyę Stanisława Augusta.

Na Krynkach-Białokunkach dziedziczyli 1580 r.: Mateusz, syn Mikołaja, Jerzy i Jakób Kryńscy, na Pniewiskach, Paweł i Stanisław Kryńscy, a na Krynkach, Paweł (Paw.). Na Krynkach dziedziczyli 1598 r.: Leonard, syn Feliksa i Jerzy, syn Jakóba, a na Krynkach-borowych 1594 r. Jerzy, syn Jana (Wyr. Lub. 36 f. 706 i 57 f. 137).

Herb Przeginia.

Jakób, żonaty z Dorotą Wińską, która sprzedała 1593 roku Winnę Wińskiemu (Zs. Droh.). Stanisław, syn Bartłomieja, świadek 1637 r. w Warszawie przy wywodzie szlachectwa (DW. 49 f. 449). Wacław, burgrabia krzemieniecki 1633 roku. Jan, komornik graniczny bracławski 1681 r., zapisał 1666 r. pewną sumę żonie swej, Zuzannie z Woynów (Zap. Lub. 50 f. 1013). Józef, Adam i Łukasz, z województwem podlaskiem, a Jan Kazimierz, z ziemią bielską, podpisali elekcyę Jana III-go. Jakób, towarzysz pancerny chorągwi wojewody ruskiego, 1683 r. (Zap. Lub. 60 f. 1025). Franciszek, z ziemi chełmskiej, elektor Augusta II-go. Szymon, żonaty z Rozalją Suchodolską 1719 r. (Gr. Droh.).

N. Kryński z żony, Zuzanny (Lędzkiej?), 2-o v. Remigjanowej Niedobylskiej, pozostawił córkę Konstancyę, zakonnicę i synów: Józefa, Kazimierza, Adama i Aleksandra, którzy 1688 r. podzielili się dobrami po ojcu, mianowicie zastawem Rowna. Z nich Adam i Aleksander, zmarli bezdzietnie, a dzieciom Józefa i Maryannie, córce Kazimierza, w 1694 r., zapisała siostra ich babki, Maryanna Jeleniewska, po 2,000 flor. (Akta XXVII. 129).

Jan, cześnik bracławski 1736 r., syn Wawrzyńca i Zofii z Dąbrowskich, wspólnie z pierwszą żoną, Petronellą z Romanowiczów, nabył Czaplin 1725 r. od Grzegorzewskiego (DW. 65 f. 1155; Perp. Czers. 14 D f. 258 i 20 f. 68), a sprzedał 1736 r. część Bzowa Jordanowi (Perp. Czers. 23 A f. 146). Córka ich, Marcyanna, wdowa po Władysławie Grabowskim, subdelegacie grodzkim oświecimskim, sprzedała 1765 r. Czaplin, Maciejowi Skrodzkiemu (DW. 85 f. 344). Drugą żoną Jana była Maryanna Kaliszówna, wdowa po Władysławie Faleńskim, wspól-

nie z którą kwitował jej ojca 1753 roku, z odbioru sumy (Perp. Czers. 29 f. 594 i 34 f. 321).

Stanisław, syn Mateusza i Anastazyi Kulikówny, sprzedał 1745 r. część Kowali Walickiemu (DW 71 f. 440). Anna, córka Tomasza i Jadwigi, zeznała 1746 r. zapis dożywocia z mężem, Walentym Skrońskim (DW. 71 f. 839). Elżbieta z Piaseckich, córka Józefa i Katarzyny, wdowa po Franciszku Zakrzewskim, zapisała 1756 r. sumę przyszłemu mężowi, Walentemu Kryńskiemu, synowi Wojciecha i Doroty Brzezińskiej (DW. 80 f. 54). Zofia, żona Michała Chmarskiego, w chełmskiem, 1743 r. (Akta XXVII. 328).

Władysława i Reginę, małżonków Kryńskich, zatwierdził król 1750 r. w posiadaniu pół łanu we wsi Cytuli i półmiarka w Jeżowie Nowym (AGZ. X. 7157). Andrzej, burgrabia drohicki, nie żył 1775 r. (V. L. VIII f. 357). Paweł, syn Adama z Miłkowskiej, nabył 1762 r., od Boguszewskiego, część Boguszyc - Starejwsi (DW. 82 f. 449). Tomasz, syn Bernarda, sprzedał 1773 r. Błońskiemu, część Krynek-Rogali (Akta Galic. 295 [118]).

Władysław, pozwał 1785 r. Franciszkę z Dysperskich, wdowę po swym synie Wojciechu, o zwrot pozostałych po nim ruchomości (Tryb. Galic.). Mikołaj kwitował 1784 r. Mierzejewskich (DW. 100 f. 1408). Karol, żonaty 1791 r. z Franciszką Więckowską (DW. 107 f. 1080).

Wojciech, Mikołaj i Michał, rodzeni, Mikołaj przyrodni, a Franciszek i Łukasz, również rodzeni, a między sobą bracia stryjeczni, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w grodzie lwowskim.

Jakób zaś i Adam z Krynek - Sobolich, urodzeni z Maryi Magdaleny Kosseckiej; Jerzy, Tadeusz i Jan, urodzeni z Anny Szopińskiej, synowie Antoniego, wnukowie Józefa i Anny Rogowskiej, 1-o v. Olchowskiej, 3-o v. Mikulskiej, prawnukowie Jana, tytułowanego cześnikiem liwskim, legitymowali się ze szlachectwa także 1782 r., w ziemstwie przemyskiem (A. Lwow. For. Nob.).

Z nich Adam, dzierżawca Myślatycz, z żoną, Teklą z Piotrowskich, pozwali 1786 r. Przeczkowskich o sumę. Córka ich Maryanna, ur. 1773 r. (metr. w Myślatyczach), była 1796 r. żoną Andrzeja Burczymuchy Kamińskiego, sekretarza galicyjskiego Trybunału apelacyjnego (Tryb. Galic.; Gr. Przem. 274 f. 389; A. Lwows. For. Nob.).

Jakób z żoną, Brygidą z Biedrzyckich, 1-o v. Tomaszową Borowską, kwitowali 1777 r. Chrząnowskiego w Warszawie (DW. 93 f. 74).

Leon, nabywca 1771 r. części dóbr Olędy Bończe, legitymował się ze szlachectwa w Galicyi zachodniej 1804 r. (Quat. VIII f. 170).

W gubernji podolskiej legitymowali się ze szlachectwa: Tytus Stanisław i Seweryn Szymon, synowie Piotra i Hieronim, syn Walentego, wszyscy trzej wnukowie Jana, prawnukowie Andrzeja, 1856 roku, a Zygmunt Jakób, Wiktor Jan i Edward Józef, synowie Antoniego Franciszka Wincentego, wnukowie Walentego, prawnukowie Stefana, 1848 r. i Edward, Wacław i Jadwiga, dzieci Wiktora Jana, 1875 r.

Józef Kryński, syn Stefana, nabył 1753 r. część Wyrzyk od Szymona Wyrzykowskiego. Syn jego Paweł, ur. 1756 r., z Maryanny N., w parafii Górki, legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VIII f. 170), wła-

ściciel Ortelu-Królewskiego, w powiecie bielskim, pozostawił: Stanisława, młodo zmarłego, Jana, Józefa i Wawrzyńca. Z nich:

Jan, syn Pawła, właściciel Ortelu-Królewskiego, miał synów: księdza Juljana, proboszcza w Komorówce, Franciszka, wylegitymowanego ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w pierwszej połowie XIX-go wieku, właściciela Ortela, żonatego z Zofią Wasilewską, z której: Antonina Bogusławska, Leon, ożeniony z Maryą Czachorowską, Wacław, ożeniony z Puciatówną, Józef, Kazimierz i Franciszek; oraz córki: N. Mierzejewską i Elżbietę Brzoskową.

Józef, syn Pawła, właściciel Wyrzyk, z dwóch żon, Joanny Wyrzykowskiej i Maryi Tarkowskiej, pozostawił bardzo liczne potomstwo.

Wawrzyniec, syn Pawła, ur. 1800 r., zmarły w Niedźwiadzie, w lubelskiem, 1884 r, zaślubił 1-o v. Maryę Sielską, 2-o v. Barbarę Bucelską. Z pierwszej żony syn Kalikst Antoni, a z drugiej—Karol, żonaty z N. Mierzejewską, Adam Antoni, Amelja, Marya, Anna i Felicja. Wszyscy trzej synowie Wawrzyńca legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, w połowie XIX-go wieku.

Kalikst Antoni, ur. 1831 r. w Łukowie, zmarły 1881 r. w Warszawie, naczelnik biura Namiestnika Królestwa Polskiego, rzeczywisty radca stanu, zaślubił 1856 r. Józefę Czerniawską, z której pozostawił: Felicję, zmarłą 1860 r.; Zofię, zmarłą 1897 r., żonę 1879 r. Pawła Kuczyńskiego z Chmielowa; Stefana, ur. 1863 roku, żonatego z Heleną Frąckiewiczówną, córką Władysława i Maryi Kosteckiej; Leona, profesora uniwersytetu krakowskiego; Helenę; Włodzimierza, inżyniera elektrotechnika, ożenionego 1904 r. w Warszawie z Hanną Mrozowską, córką Józefa i Władysławy z Łupkowskich i Eugenję.

Adam Antoni, syn Wawrzyńca, ur. 1844 r. w Łukowie, lingwista, członek Akademji Umiejętności w Krakowie i Towarzystwa naukowego w Warszawie, radca stanu, profesor uniwersytetu lwowskiego, wylegitymowany ze szlachectwa w Królestwie Polskiem, 1859 r., zaślubił 1880 r. Zofię Roykiewiczównę, córkę Alfonsa Jana i Józefy z Garlikowskich, z której: Jadwiga, zmarła 1902 r.; Marya; Mirosław Zbigniew, ur. 1886 r. i Irena Halina.

W połowie XIX-go wieku Walentyna Kryńska, żona Adama Korytowskiego, brata Witolda, ministra skarbu austryjackiego. N., 1 o v. Kryńska, 2-o v. Paszkowska, dziedziczka Czemer, w gubernji czerniechowskiej, pozostawiła z pierwszego małżeństwa: Bolesława, Witolda i Mieczysława, właściciela Czemer.

Oprócz już wymienionych, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie Polskiem Jan z Matty, syn Krzysztofa. Jan, artysta rzeźbiarz, umarł 1896 r.

Czesław Kryński z pułtuskiego, syn Abdona i Martyny z Rzeszotarskich, zaślubił 1908 roku w Warszawie, Stefanię Sulejównę, córkę Stanisława, rejenta w Pułtusku.

KRYPSCY h. KOPACZ z Kryp, w ziemi liwskiej. Mścisław, Piotr *Pierzchała*, Mikołaj, syn Mścisława, Urban, Jan, syn Wojciecha, z Kryp, w ziemi liwskiej, otrzymali 1476 r. różne wolności, od księcia Konrada Mazowieckiego (KM.). Z aktu tego sądząc, należy przypuścić, że i *Pierzchałowie* na tych Krypach dziedziczyli.

Jak Krypski, zabezpieczył w Czersku 1604 r., sumę posagową żonie swej, Katarzynie z Kociszewskich (Perp. Czers. 2 f. 486). Suffczyński zeznał w War-

szawie 1613 r. oblig, na rzecz Krzysztofa Krypskiego, syna Stanisława. Grzegorz, syn Jana i Ewy z Karczewskich, zeznawał 1695 r. akt w Warszawie, z bratankiem swoim, Jakóbem, synem Pawła i Marjanny z Kossowskich (DW. 41 f. 894 i 59 f. 99).

Mikołaj, chorąży bełski, 1786 r. Szymon, syn Franciszka, nabył 1778 r., od brata swego, Mateusza, część Suchodołów i legitymował się ze szlachectwa 1804 roku, w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 152).

W gubernji wołyńskiej legitymowali się ze szlachectwa: Wincenty Jan, Erazm Józef z synami: Grzegorzem Bolesławem i Lucjanem Adamem i Maciej Wojciech, synowie Wojciecha, wnukowie Wawrzyńca, prawnukowie Jana, 1850 r., a Kazimierz Wiktor, syn Lucjana Adama, 1895 r.

KRYRSCY z Kryr, wsi w powiecie brzeskim - kujawskim, nie dającej się dziś odszukać, a leżącej dawniej w pobliżu Zakrzewa, z którego się Kryrscy także pisali. Florjan z Kryr i Zakrzewa, w latach 1419 — 1423, ma sprawy w Brześciu z Tomkiem z Przywieczerzyna, Janowskimi i inną okoliczną szlachtą. Siostra jego, Helska, żona Piotra ze Szczytna (Teka Paw. VII).

Dobiesław Kryrski z Kryr i Zakrzewa, osiadł na Rusi Czerwonej, gdzie go już 1439 r. spotykamy. Jest podstarościm halickim 1459 r., a podsędkiem ziemskim 1461 r. Zmarł 1462 r. Żonaty 1-o v. z Małgorzatą z Milczyc, która 1443 r. zapisała część swą tej wsi Porudzieńskim, z warunkiem wypłaty mężowi 80 grzywien i tegoż roku ręczyła za męża wypłatę 100 grzywien posagu i wyprawy siostrze jego, Świętochnie, żonie Jana z Cholowic. Drugą żoną Dobiesława była Jadwiga z Chodorowstawu, rozwiedziona z Michałem z Buczacza, a żona 3-o v. niejakiego Macieja 1476 r. Oboje trzymali w zastawie Bukaczowce od Chodorowskich. W 1464 roku Jadwiga z córkami, Katarzyną i Małgorzatą, zawarła układ z Mikołajem Chełmickim o długi męża; zobowiązała się dostawić córki do sądu w Brześciu i przyznała 150 grzywien Chelmickiemu na Szewcach i Woli (AGZ. XII — XIX).

Herb Prawdzic.

KRYSCY h. PRAWDZIC z Kryska, w ziemi ciechanowskiej. Pisali się z Drobnina (dziś Drobin), Grodzanowa i Łaszewa. Pewnym ich protoplastą jest Leon, żyjący w pierwszych latach XV-go wieku, ktory pozostawił trzech synów: Ninogniewa, Pawła i Tomasza, piszących się 1429 r. z Łaszewa, w którym to roku otrzymali od książąt, Ziemowita, Kazimierza i Władysława Mazowieckich, 120 włók, w ziemi wiskiej, na których założyli wsie Grodzanowo i Krzewo.

Ninogniew, piszący się tym razem z Grodzanowa, chorąży zakroczymski i podsędek płocki, dopełnił 1444 r. z bratem Pawłem działu dóbr. Ninogniew wziął Drobnin, Nowąwieś, Krysko, Krzewo i Dłutowo, a Paweł otrzymał Grodzanowo, Brwielino, Siemiątkowo i inne (M. 337 f. 132).

Małgorzata, córka Leona z Kryska, żona Jana Węża z Mnichu, podskarbiego mazowieckiego, zrzekła się 1445 roku dóbr ojczystych na braci, Ninogniewa, chorążego zakroczym-

skiego i Pawła (M. 4 f. 35). W 1439 roku Ninogniew i Paweł, występują jako opiekunowie dzieci pozostałych po ich stryjecznym bracie Leonie, żonatym z Wichną, dziedziczącym także na Krysku i Dłutowie (M. 3 f. 234).

Paweł, syn Leona, kasztelan sierpski 1458 r., miał dwóch synów: Mikołaja i Piotra, którzy sprzedali 1441 roku połowę Romoki (M. 336 f. 27). Losy ich są nie znane.

Ninogniew, syn Leona, piszący się z Kryska, lub z Grodzanowa, podsędek płocki, w latach 1434—1451, sędzia ziemski zakroczymski i wyszogrodzki 1451—1457, sędzia ziemski płocki 1462 — 1463 i jednocześnie kasztelan czerski, kasztelan warszawski 1464 r., kasztelan płocki 1464 — 1465, w końcu wojewoda płocki 1466 r., nie żył już 1468 r. W 1441 r. spotykam Ninogniewa stolnikiem zakroczymskim, a w latach 1440 — 1450 chorążym. Być może, że obok innych urzędów i te piastował. Ninogniew, którego Niesiecki pomieszał z synem jego, także Ninogniewem i również wojewodą płockim, zaślubił 1-o v. N. N., a 2-o v. Dorotę z Węgrzynowa, wojewodziankę mazowiecką, wdowę po Jakóbie Boglewskim, kasztelanie ciechanowskim, którego, wspólnie ze swoim ulubieńcem Pieniążkiem, archidjakonem gnieźnieńskim, zamordowała 1466 r. w Boglewicach (M. 7 f. 94). Z pierwszej żony pozostawił córki: Katarzynę, żonę Ziemaka z Borukowa, kasztelana wyszogrodzkiego i Dorotę, żonę Świętosława z Żukowa. Obie siostry zrzekły się 1476 i 1477 r. majątku rodzicielskiego, na swych braci (M. 9 f. 76 i 94; 6 f. 90). Synowie Ninogniewa: Jan, Ninogniew, Łazarz i Stanisław. Łazarz 1447 r., a Stanisław 1451 roku, byli studentami uniwersytetu krakowskiego. Z dwóch pierwszych:

Jan, wojewodzic płocki, kanonik płocki i podkanclerzy mazowiecki, w latach 1461 — 1466, odstąpił 1487 r. bratu swemu Ninogniewowi, część swoją na Drobninie, Nowej wsi, Śwircznie, Kucharach i Grodzanowie (M. 6 f. 203), żył jeszcze 1494 roku.

Ninogniew, wojewodzic płocki, kasztelan raciążski 1482 r., kasztelan wiski 1495 r., w końcu wojewoda płocki 1500 r., umarł w 1507 r. (M. 22 f. 195). Z Anny Boglewskiej, wojewodzianki mazowieckiej, córki Jana, miał wojewoda córki: Katarzynę, 1493 r. żonę Tomasza Bartnickiego, kasztelana płockiego (M. 6 f. 298); Małgorzatę, żonę Andrzeja Radziejowskiego 1504 r. (M. 19 f. 136); Elżbietę; Zofię i Dorotę Feliksowę Zielińską, 1526 r.; oraz synów: Jakóba, kanonika płockiego 1506 r.; Jana; Mikołaja; Bartłomieja; Piotra; Stanisława i Pawła. Ciż synowie wojewody, otrzymali 1510 r. konsens królewski, na odstąpienie starostwa płońskiego Węgorzewskiemu (M. 24 f. 382; 24 f. 24). Z nich:

Jan, wojewodzic płocki (M. 32 f. 129), otrzymał 1497 roku pewne dobra w ziemi płockiej, skonfiskowane różnym osobom, za niestawiennictwo na wojnę (Wierzb. II. 804). W 1517 r. kasztelan ciechanowski, 1525 r. kasztelan zakroczymski, umarł w tymże roku. Wspólnie z bratem Pawłem, dziedziczył na Drobninie i Grodzanowie i pozwany został 1524 r. przezRanieckich, o zabicie Wacława Unieckiego (St. Pr. P. Pom. VI. 347). Być może, że umarł przed objęciem kasztelanji zakroczymskiej, bo dzieci jego zwykle nazywane dziećmi kasztelana ciechanowskiego (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 274 i 314). Z Anny Lasockiej, kasztelanki wyszogrodzkiej, pozostawił liczne potomstwo, bo: Jakóba, Stanisława, Jerzego, Erazma, Rosłańca, Ninogniewa, Józefa, Marcina, Annę, Dorotę, Małgorzatę i Elżbietę, których

procesuje 1532 r., stryj ich Paweł, a 1533 r. Dłotowscy (Gr. Płoc. Wiecz. 1 f. 228 i 274; 2 f. 39).

Jakób, syn Jana, kasztelana zakroczymskiego, pozostawił syna Floryana, wojskiego zakroczymskiego, 1580 r., żonatego z Anną Wichorowską, którego córka Zofia, za Adamem Olęckim, 1596 r. (M. 140 f. 284).

Stanisław, syn Jana, kasztelana zakroczymskiego, pozostawił syna Jana, podczaszego zakroczymskiego, żonatego z Zofią Wichorowską, pisarzówną ciechanowską, z której: Stanisław, zmarły przed 1616 r., po którym córka Dorota, za Janem Berzewiczem, synem Marcina, starosty starogardzkiego; Wojciech; Jakób; Elżbieta, wdowa po Erazmie Łochockim 1616 roku i Katarzyna, żona Marcjana Sierakowskiego (M. 160 f. 157). Po Jakóbie pozostała córka Anna (DW. 49 f. 1195).

Jerzy, kasztelanic zakroczymski, część swoją na Brwilnie, sprzedał 1540 r. bratu Rosławowi (Gr. Płoc. Wiecz. 6 f. 208).

Rosław v. Rosłaniec, kasztelanic zakroczymski, dziedziczył na Brwilnie. W 1532 r. został cześnikiem zakroczymskim; umarł 1556 r. W 1537 i 1539 r. był poborcą ziemi płockiej (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 67 i 5 f. 248). Żonaty z Barbarą z Brudzewa, córką Jana, wojewody łęczyckiego, której Paweł Kryski zapisał 1530 roku połowę Świerczyna (Ibid. 1 f. 22 i 9 f. 380), tak on, jak i pozostali jego bracia, zmarli bezpotomnie.

Mikołaj, Bartłomiej i Stanisław, synowie Ninogniewa, wojewody płockiego. zeszli bezpotomnie.

Piotr, wojewodzic płocki, 1515 r. kasztelan sierpski, otrzymał w tymże roku konsens królewski, na wykupienie starostwa płockiego z rąk Elżbiety Sierpskiej. W 1517 r. jest już tym starostą. W 1519 r. mianowany kasztelanem płockim, otrzymał w tymże roku konsens królewski, na odstąpienie starostwa płockiego Niszczyckiemu (M. 33 f. 472). Umarł 1521 roku, nie pozostawiwszy potomstwa.

Paweł, wojewodzic płocki, dziedzic Drobnina, dzierżawca mławski 1530 r. i wójt w Biały (Płoc. Gr. Wiecz. 1 f. 3 i 6; 2 f. 177 i 3 f. 266), zapisał 1527 roku 2,000 flor. żonie swej, Annie ze Szreńskich, wojewodziance płockiej (M. 40 f. 736). W 1538 r. dziedziczył i na Świedziebnie, Księtem i Sarnowie (Płoc. Gr. Wiecz. 4 f. 309). Umarł 1543 r., lub 1544 r., albowiem w tym ostatnim roku, pozostała po nim wdowa i synowie jej: Wojciech bawiący we Włoszech na nauce, Feliks i Stanisław, jako sukcesorowie Piotra, kasztelana płockiego, zawierają układ w sprawie o zabójstwo Kobiernickiego, dokonane przez Piotra.

Pawła córki: Anna Brzoszczyna, kasztelanowa wiska; Barbara Ossuchowska; Agnieszka Jakóbowa Uchańska i Małgorzata Kostkowa, kasztelanowa zakroczymska, matka Św. Stanisława Kostki (Płoc. Gr. Wiecz. 9 f. 278 i 301).

Wojciech, syn Pawła, podkomorzy płocki, starosta dobrzyński i sekretarz królewski 1556 r., mąż wysoce wykształcony, biegły w prawie, jeździł jako poseł Zygmunta Augusta do Papieża, cesarza, Hiszpanji i Anglji. Umarł młodo w 33-m roku życia, 1566 r.

Feliks, syn Pawła, umarł bezżenny. Prawdopodobnie on to był wojskim zakroczymskim 1557 r.

Stanisław, syn Pawła, starosta dobrzyński 1569 r., z którym to tytułem podpisał przyłączenie Podlasia do Korony, kasztelan raciążski 1572 r., wojewoda mazowiecki i starosta płocki 1576 r., dalej starosta zakroczymski, którego to starostwa zrzekł się, otrzymawszy płockie (M. 114 f. 13 i 14) i starosta stanisławowski 1587 r. Na to ostatnie starostwo otrzymał przywilej 1588 r. (M. 134 f. 194). Starostwo zakroczymskie zajechał 1574 roku i odebrał Chądzyńskiemu (Orzelski). Umarł 1595 r. Poseł do Moskwy 1578 r. (Solik.). Wzniósł pomniki rodzicom swoim w Drobninie.

Wojewoda mazowiecki, żonaty 1-o v. z Małgorzatą Uchańską, wojewodzianką płocką, zmarłą 1570 r., 2-o v. z Katarzyną z Lisowa Kosińską, wdową Wodyńską, a po jego śmierci żoną Zbigniewa Ossolińskiego (Pam. Ossol. i Zap. Lub. 3 f. 942), z pierwszej żony pozostawił czterech synów: Wojciecha, Szczęsnego v. Feliksa, Pawła zmarłego dzieckiem i Piotra, ur. 1572 roku, zmarłego 1600 roku. Z nich:

Wojciech, wojewodzic mazowiecki, deputat na Trybunał koronny 1592 r. (Wyr. Lub. 49 f. 4), kasztelan sierpski 1609 r., kasztelan raciążski i starosta ostrowski 1613 r., w końcu tegoż jeszcze roku kasztelan płocki, umarł 1616 r. Rodzicom swoim wzniósł pomnik w Drobninie. Żonaty z Anną Duninówną Wolską, córką Hieronima i Jadwigi z Niszczyckich, której przyznano 1613 r. dożywocie na starostwie ostrowskiem (M. 155 f. 50; 156 f. 350 i 160 f. 21), pozostawił dwóch synów: Stanisława i Feliksa.

Stanisław otrzymał od matki starostwo ostrowskie, za konsensem królewskim z 1623 r. (M. 169 f. 251). W 1628 r. cześnik płocki, rezygnował z tego urzędu 1630 r. Następnie podkomorzy płocki 1636 r. (Zap. Lub. 35 f. 970), został kasztelanem raciążskim 1640 r. Poseł na sejm 1633 i 1638 r., deputat na Trybunał radomski 1633 r., elektor Jana Kazimierza 1648 r. Żonaty z Konstancyą Orzelską, której zapisał 1628 r. 10,000 flor. (M. 176 f. 338 i 340), pozostawił córkę Agnieszkę, żonę Ludwika Krasińskiego, kasztelana ciechanowskiego i dwóch synów: Stanisława i Jana.

Stanisław, kasztelan raciążski 1667 r., elektor króla Michała i Jana III-go, umarł 1691 r.

Jan, podstoli ciechanowski 1654 r., pozostawił córkę Zofię, żonę Ludwika Buńkowskiego (Bońkowskiego), która sprzedała 1670 r. część swoją na Krysku (M. 210 f. 71). Czy to nie żoną tego Jana, była Barbara Uchańska 1641 r. (DW. 49 f. 168).

Szczęsny v. Feliks, wojewodzic mazowiecki, deputat na Trybunał koronny 1592 r. (Wyr. Lub. 49 f. 4), referendarz koronny i starosta kruszwicki 1606 r., został 1609 r. podkanclerzym koronnym i był w tymże roku starostą zakroczymskim i kowalskim. Kanclerzem koronnym został 1613 r., a starostą przedeckim był 1615 r. Umarł 1618 r. Mąż wielkiej nauki i wymowy, posłował kilkakrotnie na sejmy, a 1603 r. marszałkował sejmowi. Otrzymał konsensy królewskie, 1606 roku na odstąpienie starostwa kruszwickiego, a 1612 r. na odstąpienie starostwa zakroczymskiego (M. 153 f. 30, 53 i 445). Żonaty z Zofią z Lubienia, wspólnie z którą otrzymał 1611 roku Mały i Nowy Ostrów i inne królewszczyzny (M. 153 f. 279 i 418), pozostawił z niej czterech synów: Arnolfa, Wojciecha, Pawła i Hie-

ronima, którzy pozwali Nowowiejskiego do grodu przedeckiego, 1618 r. (Gr. Przed. 64 f. 128). Kanclerza córkami miały być: Mikołajowa Kępska, kasztelanowa raciąższka i Władysławowa Skarbkowa.

Arnolf, syn kanclerza Feliksa, zaślubił Helenę Grabską, wspólnie z którą posiadał 1632 r. Ostrów, w województwie łęczyckiem (M. 178 f. 481). W 1629 r. odkupił od Dłutowskiego i Przykuckiego, część Drobnina i Grodzanowa (Gr. Przed. 69 A f. 75 i 69 f. 854). W 1641 r. oddał w zastaw Kaliska, a 1648 r. brat jego, Hieronim, zeznał na niego oblig (Ibid. 71 f. 381 i 72 f. 467). Elektor Jana Kazimierza, pozostawił córkę Annę, żonę Damjana Kretkowskiego, kasztelana chełmińskiego 1663 r. (Kor.). Jego też pewnie córką była Teressa, żona Stanisława Gniewosza, której synowie występują 1713 r., razem z Kretkowskiemi, jako sukcesorowie Jana, podkomorzego wyszogrodzkiego (DW. 62 f. 145).

Wojciech, syn kanclerza (M. 161 f. 79 i 89), starosta przedecki 1630 roku, otrzymał 1635 r. konsens królewski, na odstąpienie wójtostwa w Dziwiu, w temże starostwie, małżonkom Pleckim (M. 180 f. 538). W 1631 r. sprzedał Zbijewo Szczkowskiemu (Gr. Przed. 70 f. 317).

Paweł, syn kanclerza, ur. 1599 r., dworzanin królewski, za konsensem królewskim z 1614 r., otrzymał od ojca starostwo kowalskie. Umarł 1624 r., pochowany w kościele Św. Iana w Warszawie, gdzie ma pomnik wzniesiony.

Hieronim, syn kanclerza, podczaszy wyszogrodzki 1638 r., nabył 1619 r. pensyę wypłacaną Krzewskiemu (M. 163 f. 404). Żonaty z Marjanną Karnkowską, wojewodzianką płocką (M. 189 f. 151), pozostawił syna Jana v. Jana Kazimierza, który został pokwitowany 1654 r. z wypłaty legatów, zapisanych przez matkę różnym klasztorom (M. 392 f. 55 i 56). Cześnik zakroczymski 1658 r., a podkomorzy wyszogrodzki 1663 r., w latach tych potwierdził swój testament. W 1654 r. sprzedał Górce-Groty Kuczborskiemu, a 1655 r. Łaźniewo Łaźniewskiemu. Żonaty 1-o v. z Ewą Gumowską, córką Kazimierza, stolnika zakroczymskiego, z którą zeznał zapis dożywocia 1655 r., 2-o v. z Dorotą z Nagłowic Rejówną, wspólnie z którą zastawił 1668 r. Czubin i Malencin Lesiewskiemu, pozostawił syna Wincentego i córkę Marjannę, nad któremi ustanowił opiekę 1663 roku. Dzieci te widocznie zmarły bezpotomnie, bo do spadku po Janie przystąpili Kretkowscy i Gniewoszowie (DW. 52 f. 377, 774, 798, 1069, 1368; 55 f. 280, 307, 484, 495 i 503; M. 210 f. 71; 189 f. 151 i 392 f. 56).

Paweł, syn Jana z Kryska, 1475 r. na uniwersytecie krakowskim. Józef Kryski, podkomorzy zakroczymski, 1467 roku. Elżbieta, 1595 r. za Osińskim (Gr. Przed. 43 f. 248). Elżbieta z Kryskich, żona Władysława Żdżarskiego, sprzedała 1641 r. część Kryska Wojciechowi Kryskiemu, synowi Jana, podstolego (podczaszego?) zakroczymskiego (M. 185 f. 638).

Piotr podpisał, z województwem płockiem, elekcyę Jana Kazimierza. Aleksander, mianowany podstolim ciechanowskim 1656 r. Jerzy, podpułkownik wojsk koronnych, 1670 r. sprzedał pewne dobra Cypryjanowi (DW. 54 f. 1452). Szczęsny, elektor Jana Kazimierza, żonaty z Zofją Walicką, miał syna Michała, po którego śmierci o jego sukcesję, zawarli 1691 roku komplanację Morsztynowie i Waliccy (Perp. Czers. 14 C f. 105). Marta, żona Walentego Zielińskiego, poległego pod Wiedniem 1683 r., miała brata Andrzeja.

Marcjan, żonaty z Marjanną Sielską, miał córkę Małgorzatę, za Ignacym Waligórskim 1760 r. i syna Wawrzyńca, który nabył 1764 r., od Józefa Waligórskiego, część Pieskowic (Ibid. 31 f. 186 i 32 f. 213).

KRYSCY h. PRZEGINIA, mieli być, podług Paprockiego, w powiecie zakroczymskim. Być może, że Jan, Jan Konstanty i Wiktor Kazimierz, z tejże ziemi, elektorowie Jana Kazimierza, do tej rodziny należeli.

z KRYSINOWA Jan, syn Wita, ma dowieść szlachectwa swego 1444 roku (AGZ. XIV. 1205).

KRYSIŃSCY. Ksawery, generał audytor wojsk litewskich, Jan, kapitan artyleryi i Walenty, chorąży w regimencie siódmym, bracia z zwolnieniem od skartabellatu, a Maciej, chorąży w regimencie pierwszym litewskim, z zachowaniem prawa o skartabellacie, nobilitowani 1793 r. (V. L.).

Juljan Walerjan, Józef i Teofil Ksawery, synowie Macieja i Aleksander Piotr, syn Tomasza Ksawerego, legitymowali się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 rokiem.

KRYSOWSCY z Krysowic, w przemyskiem. Mikołaj Krysowski, zmarły 1468 r., zastawił przed 1466 r. część Krysowic Barbarze Ocinie z Bojowic i synowi jej, Szymonowi, którzy odtąd pisali się często Krysowskiemi. Mikołaj miał trzech synów: Mikołaja, Macieja i Stanisława. Jego też córką być musiała Małgorzata, żona Macieja Trzcieńskiego 1470 r. Z synów Mikołaja:

Mikołaj zabity przez brata Macieja 1466 r., miał syna Stanisława, żonatego z Katarzyną, wdową po Mikołaju Mzurowskim 1490 r. Stanisław, z żony Doroty, 2-o v. Pawłowej N. 1469 r., zostawił syna Jana i córkę Barbarę, żonę Stanisława, syna Jakóba z Jaromirki 1490 r.

Maciej, w 1471 r. w imieniu swojem i bratanka Jana, zamienił Kryssowice na sołtystwo w Cykowie i 200 grzyw. z Mikołajem Różą z Górki. Przeciw tej zamianie zaprotestowali 1478 r. obaj synowcy Macieja, Stanisław i Jan, dowodząc, że Macieja część w Krysowicach, została skonfiskowana za zabójstwo brata, a Jan był w czasie zamiany nieletni i odebrali dobra Mikołajowi Róży 1479 r.

Stanisław żył jeszcze 1504 r. (AGZ. XII, XVII do XIX).

KRYSTEK h. RADWAN Błażej, oblatował 1695 r. przywilej na folwark w Piotrowicach, nadany mu przez króla. W tymże samym roku ów Błażej nazwany *Krzyżkiewiczem* (M. D. Wąs. z A. Gr. Oświec. 85 f. 314; Fasc. 82 f. 1061 i 89 f. 1655 i 1658).

KRYSTYAN, biskup chełmiński, umarł 1245 r.

KRYSTYN, syn Piotra starego Wszeborowicza, wojewoda mazowiecki (płocki) 1194 r., z rozkazu księcia Konrada zamordowany 1217 r. (Rocznik Kapit.). Był on patronem kościoła w Strzelnie, na którego prośbę konsekrowano go 1216 roku. Krystyn wzięty został do niewoli przez Prusaków i na wykupienie go dano

tymczasowo zakładników. Opiekunowie jego dzieci, Świebora i Piotra, urodzonych z Goworkównej, Krok Krokowicz, Krzesław Krystyanowicz i Dzierżykraj Goworkowicz, sprzedali 1223 r. dobra Radzyńskie biskupowi chełmińskiemu Krystyanowi, za 90 grzywien i wykupili danych zakładników (Kętrz. f. 105). Ów Krystyn miał być Gozdawitą. Imię Krystyn jest rodowym imieniem Gozdawitów i Łabędziców. *Kr.*, wojewoda mazowiecki v. czerski, w latach 1313 — 1322, dziedzic Staniszewic i Szczytna. *Kr.* Gozdawita, wojewoda mazowiecki, w latach 1367 — 1382, ma synów: Pietrasza (Kr. J. z Czarnk.), który zajął dobra arcybiskupie, za co dwie wsie dać musiał 1372 r. (Dług.); Jakóba, kanonika płockiego 1373 r. i Krystyna, dziedzica Piaseczna, podskarbiego i marszałka ks. Ziemowita 1383 r., wojewodę płockiego v. mazowieckiego 1401—1404 r. *Kr.*, podczaszy ks. Kazimierza Kujawskiego i Łęczyckiego 1250 r. *Kr.*, podczaszy 1293 r., podkomorzy 1298 r. ks. Bolesława Mazowieckiego. *Kr.*, stolnik warszawski, w latach 1353 — 1371.

KRYSTYN, kasztelan kujawski 1282 r., następnie wojewoda, w latach 1292 do 1294. *Kr.*, kasztelan santocki 1250 — 1251 r. *Kr.*, kasztelan na Skrzynkach 1288 r. *Kr.* (z Żernik), kasztelan na Zbąszynie 1376 — 1382 r. *Kr.*, kasztelan kowalski 1381 — 1394 r. *Kr.*, podstoli kaliski 1337 — 1346 r.

KRYSTYN, kasztelan sandomierski (?), wraz z Januszem, wojewodą, podnieśli bunt przeciwko Leszkowi Czarnemu 1282 r. (Dług.). *Kr.*, kasztelan sieciechowski 1283 r. *Kr.*, podczaszy sandomierski 1308 r. *Kr.*, chorąży sandomierski 1365 r. *Kr.*, starosta chęciński 1370 r. *Kr.*, proboszcz czchowski, kanonik sandomierski, podrządczy wiślicki i korczyński 1388 r., wielkorządca krakowski 1393 — 1398 r.

KRYSZPINOWIE - KIRSZENSZTEINOWIE h. WŁASNEGO, który przedstawia na tarczy dwudzielnej pień prostopadły, o dwóch sękach z prawej, a o trzech z lewej, w polu prawem złotem, dwie jelenie głowy, jedna nad drugą, w lewem błękitnem wspięty lew, wspierający łapy na dwóch wyższych sękach. W szczycie hełmu pawi ogon, między dwoma skrzydłami srebrnemi.

Z rodziny tej, nazywającej się pierwotnie Kirschenstein, Wacław otrzymał 1437 r., od Zygmunta, cesarza świętego państwa rzymskiego, szlachectwo i herb wyżej opisany. Z jego potomków Kryspin Kirschenstein, za czasów Zygmunta Augusta, osiadł na Żmudzi i jego potomkowie Kryszpinami Kirszensztejnami się nazwali. Ów Kryszpin otrzymał od Zygmunta Augusta dobra Raudańskie (Słow. Geogr.). Bratem jego może będzie Krystyan Kierstenstein, który zawarł 1581 r, umowę przedślubną z Elżbietą ab Osten (M. 123 f. 641). Jego też córką była pewnie Anna Kierszensztejnówna, żona Jana Dziewiałtowskiego, chorążego kowieńskiego, 1614 r.

Kryszpin, syn Kryszpina, żonaty 1-o v. 1617 r. z Anną Szemetówną, córką Wacława, kasztelana smoleńskiego i Elżbiety Chodkiewiczówny, otrzymał, wspólnie z nią, 1619 r. ciwuństwo pojurskie. Następnie dworzanin królewski, zaślubił 2-o v. Annę Pacównę, wdowę po Mikołaju Zenowiczu, kasztelanie połockim. W 1636 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie ciwuństwa pojurskiego synowi Hieronimowi, urodzonemu z pierwszej żony. Z drugiej, miał syna Józefa

i córkę Elżbietę, żonę Stanisława Woyny, kuchmistrza litewskiego, wdowę po nim 1650 roku.

Hieronim Kryszpin Kirszensztein, syn Kryszpina, dworzanin pokojowy królewski i ciwun pojurski, elektor Jana Kazimierza, 1655 r. marszałek kowieński, 1658 r. kuchmistrz litewski, został podskarbim wielkim litewskim i pisarzem 1663 roku. Z urzędu tego rezygnował 1676 r. W 1663 r. był i administratorem płungiańskim i połągskim. Starostwo szereszowskie, którego był posiadaczem, odstąpił 1667 r. Denhoffowi (DW. 54 f. 1022). W 1668 r. nabył od Krajewskiego plac przy ulicy Senatorskiej w Warszawie (M. 206 f. 112). Żonaty z Anną Młocką, córką Andrzeja i Krystyny Massalskiej, wspólnie z którą odbudował i uposażył kościół w Świsłoczy 1668 r., pozostawił córki: Apolonję, za Janem Zawiszą, starostą brasławskim, 1674 r. (Akta XIII); Barbarę, 1-o v. za Aleksandrem Wołłowiczem, starostą płotelskim, 2-o v. za Stanisławem Konopackim, kasztelanem chełmińskim; Marję; Elżbietę, 1-o v. za Wojciechem Opackim, podkomorzym warszawskim (DW. 55 f. 1412), 2-o v. za Władysławem Łosiem, wojewodą malborskim (Perp. Czers. 15 f. 316) i Krystynę, za Janem Denhoffem, kasztelanem witebskim. Synowie Hieronima: Jan Hieronim, Franciszek Kazimierz, Andrzej Kazimierz, Michał Antoni i Marcin v. Marcjan. Z nich:

1. Jan Hieronim, kanonik wileński, został referendarzem litewskim 1687 roku, a biskupem żmudzkim 1695 r. Dziedzic Kołtynian, Olsiady, Popielan, Worni i innych, elektor Augusta II-go, umarł 1708 r.

2. Franciszak Kazimierz, był kanonikiem wileńskim 1669 r. W 1660 r. mając dziesięć lat życia, nadzwyczaj zdolny, zapisał się wraz z braćmi starszemi, na uniwersytet w Padwie.

3. Andrzej Kazimierz, starosta szereszewski, elektor Jana III-go i Augusta II-go, pisarz polny litewski 1690 r., wojewoda witebski 1695 r. i starosta puński 1695 r., złożył pisarstwo 1698 r., umarł 1704 r. W 1702 r. otrzymał starostwo botockie, a wspólnie z żoną, Rachelą z Brzostowskich, referendarzówną litewską, zaślubioną 1692 r., dzierżawę bułakowską. Jedyna jego córka Konstancja, żona 1-o v. Kazimierza Pakosza, starosty rzeczyckiego, wdowa po nim 1728 r., wyszła 2-o v. za Jana Michała Sołohuba, łowczego, a następnie podskarbiego litewskiego, z którym się rozwiodła i umarła 1751 r.

4. Michał Antoni, student uniwersytetu w Padwie 1660 r., generał artyleryi litewskiej, starosta gieranoński i lipnicki 1670 r., elektor króla Michała, pisarz polny litewski, ciwun pojurski, leśniczy białowieski i elektor Jana III-go 1674 roku. W 1687 r. był jeszcze pisarzem (DW. 56 f. 2200). Z Katarzyny ks. Sanguszkówny, córki ks. Jana Władysława, starosty surażskiego i Anny Izabelli ks. Radziwiłłówny (M. 213 f. 31), pozostawił syna Ludwika, małoletniego jeszcze 1699 roku, którego opiekunami byli: Jan, biskup żmudzki, Marcin, kasztelan trocki i Andrzej, wojewoda witebski. Ludwik umarł młodo.

5. Marcin v. Marcjan; student uniwersytetu w Padwie 1660 r., pułkownik 1667 r., starosta płungiański 1670 r., ciwun wileński i elektor Jana III-go, został starostą orszańskim 1675 r., podstolim litewskim 1687 r., podczaszym 1689 r., w końcu kasztelanem trockim 1697 r., poseł grodzieński na sejm 1693 r., a witebski na sejm 1697 r. W 1670 r. nabył Kurkle od Tyszkiewicza, a 1699 r. otrzymał konsens królewski, na odstąpienie starostwa orszańskiego synowi Jerzemu.

Umarł 1700 r. Żonaty 1-o v. z zaślubioną w Świsłoczy, Anną Zawiszanką, córką Andrzeja, pisarza litewskiego i Aleksandry Ogińskiej, zmarłą 1689 r., 2-o v. z Katarzyną Rudominianką Dusiatską, córką Piotra i Elżbiety z Sulistrowskich, wdową po Władysławie Kierdeju, a następnie żoną Aleksandra Ogińskiego, pozostawił córki: Katarzynę Janowę Kazimierzowę Biegańską, starościnę starodubowską, Ludwikę Adamowę Grotuzowę, starościnę wilkiejską; Elżbietę Janczyńską, łowczynę wileńską i Teresę, dziedziczkę Błogosławieństwa, w powiecie kowieńskim, oraz synów: Jerzego Hieronima i Kazimierza.

Jerzy v. Jerzy Hieronim, starosta płungiański, z cesyi ojca, elektor Augusta II-go, odstąpił powyższe starostwo bratu Kazimierzowi, a otrzymał od ojca orszańskie 1699 r. Stronnik Stanisława Leszczyńskiego, został przez niego mianowany 1707 r. podczaszym litewskim, z którym to tytułem występuje jeszcze 1713 r. August II-gi odebrał mu starostwo orszańskie, które z czasem jednakże otrzymał z powrotem i za konsensem królewskim, odstąpił Józefowiczowi. Generał lejtenant wojsk litewskich, został 1722 r. kasztelanem żmudzkim i umarł 1737 roku. Z Anny Chreptowiczówny, córki Adama, stolnika nowogrodzkiego i Elżbiety Pacówny, wdowy po Michale Jakóbie Rajeckim, staroście worklańskim, nie pozostawił potomstwa.

Kazimierz, starosta płungiański i poseł witebski 1699 r., ciwun gondyński 1700 r., stronnik Stanisława Leszczyńskiego, został przez niego mianowany strażnikiem litewskim. Z tym tytułem występuje 1708 i 1709 r. August II-gi odebrał mu starostwo płungiańskie, które dopiero uzyskawszy 1712 r. amnestyę, z powrotem otrzymał. Żył jeszcze 1722 r. (DW. 64 f. 845). Pochowany wraz z bratem Jerzym u Bernardynów w Kownie (Teka J. Wolffa).

KRYSZTECCY. Justyna z Rudzińskich, córka Jana i Katarzyny z Łabęckich, z mężem Tomaszem Krysteckim, wzięli w zastaw 1747 r. część Sobieniszlacheckich od Głodowskich (Perp. Czers. 28 f. 108 i 216).

KRYSZTOPORSCY, patrz *Krzysztoporscy*.

KRYWKOWSKI Piotr podpisał, z ziemią nurską, elekcyę Augusta II-go. Czy to nie będzie *Krzywkowski*.

KRYŻYN Iwaszko, dworzanin Aleksandra Jagiellończyka 1503 roku (Gr. Ant. f. 36).

KRZACZKOWSCY. Paweł Krzaczkowski, syn Sylwestra i Zofii z Gajewskich, z Franciszki Grabowskiej, miał synów: Ignacego, Wincentego i Franciszka. Ten ostatni zmarł bezpotomnie, a bracia jego, Wincenty 1789 r., a Ignacy 1790 r., kwitowali Małachowskiego z odbioru 7,000 flor., należnych im po bracie (DW. 105 f. 3 i 106 f. 1300). Ignacy był 1788 r. subdelegatem grodzkim nowokorczyńskim, a 1790 r. takimże subdelegatem sandomierskim i legitymował się ze szlachectwa 1804 r., w Galicyi zachodniej (Quat. VII f. 178).

Ignacy, może powyższy, dziedzic Gorzkowa, zmarły 1827 r., pozostawił syna Józefata Walerjana Kazimierza.

KRZANTKA Stanisław, zganiony w Sieradzu 1424 r. przez Jana z Rakowic, twierdzi, że jest h. *Korab'* (Łag.).

KRZATKOWSCY z Krzatkowa, w województwie płockiem. Piotr Krzatkowski, syn Mikołaja, zwanego *Lewiska*, procesuje 1537 r. Ostrowskiego. Jan, drugi syn tegoż Mikołaja, w Płocku 1541 roku (Gr. Płoc. Wiecz. 4 f. 165; 6 f. 70 i 307; 9 f. 162).

KRZCIĘCCY h. JASTRZĘBIEC z Krzcięcic, w powiecie ksiąskim. Piotr Garb, dziedzic Krzcięcic (Chrancicz), świadczy w sądzie w Krakowie 1346 roku. Krzczanta, syn Sambora z Krzciencic, w latach 1376 — 1388, ma różne sprawy w sądach, między innemi z plebanem z Krzcięcic, Sandkiem i sołtysem Przybkiem. Bratem, zdaje się, Krzczęty, był Andrzej, zwany Szyszka, 1376 r., którego synowie: Andrzej Szyszka i Jakób, zastawili 1398 r. część Woli Piołunowej Marciszowi z Olpic.

Jakób, syn Piotrka, 1388 i 1389 roku sprzedaje i zastawia swoje części Krzcięcic. Siostry jego: Małgorzata, żona 1-o v. Mikołaja Kobiałki z Olpic 1385 r., a 2-o v. Klemensa z Mozgawy 1387 r. i Skronka, żona Staśka Gniadego 1386 r.

Paszko, syn Starzyka, 1376 r., miał córkę Małgorzatę, pokwitowaną 1399 roku przez Mozgawskich ze sprawy o głowę brata.

W 1398 r. dziedziczą jeszcze na Krzcięcicach: Falka, córka Wiszka, Michał z żoną Hanką i Bartłomiej. Z czasem skupili tę wieś Niemstowie i z niej się pisali (St. Pr. P. Pom. VIII).

ze KRZCINA Jakusz, zwany *Ventris*, całą część swą w Krzcinie, odziedziczoną po wuju panu Janczy, oddaje 1395 r. w 33-ch grzywnach opatowi Koprzywnickiemu, za dusze swoją i przodków, a Stogniew z synami: Januszem, Wojtkiem, Markiem, Stogniewem i Stanisławem, zgodę swą na tę darowiznę oświadczają (KMP. IV).

KRZCZON, kasztelan sandecki, dziedzic Zarszyna, w sanockeim, 1434 r. (AGZ. XI), to Krystyn z Koziegłów.

KRZCZONOWICZOWIE h. SZELIGA z tą odmianą, że nad księżycem półtora krzyża kładą. Niesiecki o nich za Kojałowiczem pisze. Adam Kazimierz Krzczonowicz, cześnik trocki, podpisał elekcyę Jana Kazimierza. Bazyli, z województwa połockiego, obiór króla Michała, a Jan, skarbnik mozyrski, elekcję Jana III-go. Patrz *Chrzczonowiczowie*.

KRZCZONOWSCY h. ŁABĘDŹ z Krzczonowa, w powiecie opoczyńskim. Wieś tę w działach otrzymał 1354 r. Pietrasz, syn Krystyna z Damujowic (patrz Duninowie). Jan z Krzczonowa z bratankiem swym, Stanisławem, spłacił 1411 r. posag bratowej swej, Anny Mikołajowej z Zagorzyna, a Piotr sprzedał 1426 roku część swą Krzczonowa za 250 grzyw. Doninowi z Krajowa Mikołaj z Krzczonowa występuje 1440 r. wraz z synem Dziersławem, którego Długosz wymienia jako Dziersława Damujowskiego, dziedzica Krzczonowa (A. Radom. i Opocz. Lib. Benef.).

Urszula Krzczonowska, dziedziczka Krzczonowa, Woli i części Idzikowic, 1508 r. (Paw.).

KRZCZONOWSCY różni. Stanisław z Krzczonowic, zganiony 1403 r. w Sieradzu przez Dobiesława z Kamionacza, dowiódł 1405 r. szlachectwa h. Słubica, czyli Prusy.

Śmichna z Krzczonowic, w powiecie sieradzkim, procesuje się 1412 roku z Mikołajem z Kamionny, o najście domu, rany, uwięzienie męża etc. Jan i dwóch Jakóbów Krzczonowskich z Wilczkowic, w powiecie sieradzkim, procesuje się z plebanem z Błaszek 1520 r., o dziesięcinę (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 1973). Piotr Krzczonowski 1531 r. (Gram. Ant. f. 152).

Mikołaj z Krzczonowic herbu Zirawa, 1427 roku świadczy w Wiślicy. Dobiesław z Krzczonowic, w powiecie sandomierskim, z synami: Stanisławem, Mikołajem i Pełką, mają sprawę 1372 roku z plebanem z Szydłowa. W 1408 roku dziedziczą na tej wsi Dziersław, Wielisław, Piotr, Wojciech i Paweł, a 1425 r. Marcisz. Ci pewno należeli do rodu Janinów. Piotr, kanonik wiślicki, 1511 r. Piotr, syn Stanisława, 1468 r., a Wojciech, syn Jana, 1484 r., studenci uniwersytetu krakowskiego.

Mikołaj Krzczonowski, podstarości 1499 r. i pisarz ziemski buski 1500 r., trzymał w zastawie Kozłów, w powiecie buskim, od Ostrowieckiego, w latach 1498 — 1506. Żona jego, Katarzyna, 1504 r. (AGZ. XVII i XIX).

KRZCZONOWSKI h. ŚWINKA Jan 1564 r. (Wittyg).

KRZECCY, patrz *Kręccy*.

KRZECIECKI Adam, otrzymał 1621 r. w dziesięcioletnią posesyę dobra Nowostróżek, od egzekutorów testamentu ks. Ostrogskiego, kasztelana krakowskiego, w nagrodę usług wyświadczonych temuż księciu (Woł. IV f. 1029). Może to Krzęcieski?

KRZECZETOWSCY. Tomasz Krzeczetowski, sprzedał przed 1603 r. Dołżce Wołkom (Ist. Jur. Mat. XXV). N., ożeniony z Halszką Budohoską, 1-o v. Worotyńcową 1639 r. (Ibid. XXVI), Jan, namiestnik witebski, 1661 r. (Ibid. XXI). Jan Antoni, cześnik nowogrodzki i sędzia grodzki witebski, 1694 r. (Ibid. XX). Antoni, skarbnik i rotmistrz witebski, żonaty z Anną Komarówną, umarł 1712 r. Testament jego wspomina o siostrach: Helenie, żonie Walerjana Palemona Borka, podczaszego inflanckiego i Anastazji, żonie Michała Antoniego Białynickiego Biruli, łowczego i pisarza grodzkiego witebskiego (Ibid.). Ksiądz Krzeczetowski 1715 roku w Mohilewie.

KRZECZEWSCY. Katarzyna za Proboszczowskim 1594 r. (Gr. Przed. 42 f. 134). Stanisław Krzeczewski, pułkownik wojsk królewskich, 1648 roku (Zap. Lub. 41 f. 522).

KRZECZKOWSCY. Rodzin tego nazwiska jest co najmniej trzy. Jedni wyszli z Krzeczkowic, w powiecie sandomierskim, drudzy pochodzą z Krzeczkowa,

w ziemi nurskiej i ci są h. *Prawdzic*, a trzeci używający h. *Sas*, zamieszkiwali województwo ruskie, a byli i Krzeczkowscy h. *Łodzia*, podług Niesieckiego, w lubelskiem. Z nich Józef Krzeczkowski, syn Stanisława, legitymował się ze szlachectwa w Królestwie, przed 1850 r.

KRZECZKOWSCY z KRZECZKOWIC. Hieronim Krzeczkowski, dziedziczył 1578 r. na Adamkowicach, niedaleko Krzeczkowic leżących (Paw.). Wyroki lubelskie wspominają 1592 r. Jana Krzeczkowskiego, syna Hieronima (Ks. 51 f. 740). Jan, 1390 r. żonaty z Piechną Krzesławówną z Końskich, 1-o v. Mikołajową, wójtową z Tarczku (KMP.). Krzeczkowice za czasów Długosza należały do Mikołaja Chu sty i Jana Gęby h. Jasieńczyk (Lib. Benef.).

KRZECZKOWSCY h. PRAWDZIC z Krzeczkowa. Na Krzeczkowie - Nagórkach dziedziczyli 1578 r., Feliks, Mikołaj, Wojciech i inni, a na Rossochatem-Krzeczkowie: Jan, Feliks, Mikołaj i inni (Paw.).

Tomasz Krzeczkowski z ziemi drohickiej, Bartłomiej, Jakób, Stanisław i Władysław, z ziemi czerskiej, Jakób i Wojciech, z ziemi nurskiej i Wojciech, z ziemi sochaczewskiej, elektorowie króla Michała. Andrzej i Piotr, z ziemią nurską, a Gabryjel, z ziemią ciechanowską, podpisali elekcyę Augusta II-go.

Stanisław, syn Wojciecha, zeznał 1670 r. zapis dożywocia z żoną, Zofią z Żuchorskich. Synowie jego: Wojciech przyznał 1671 r., ojcu swemu, dożywocie na Żebraku, a Bartłomiej zeznał tegoż roku zapis dożywocia z żoną, Marcjanną z Lisowskich (Perp. Czers. 13 f. 279, 386 i 498).

Herb Prawdzic.

W 1670 r. wywodzili się ze szlachectwa w Warszawie: tenże Stanisław Krzeczkowski z ziemi nurskiej, syn Wojciecha i Anastazji Godlewskiej i synowie jego: Jakób, Wojciech, Władysław, Wawrzyniec i Bartłomiej, urodzeni z Zofji Żuchorskiej. Świadkami jego byli, Wojciech i Łukasz Krzeczkowscy h. Prawdzic, synowie Jana i Katarzyny Sutkowskiej, wnukowie Mikołaja i Mikołaj Krzeczkowski *Litwos*, syn Wojciecha, prawnuk Marcina Litwosa.

Z wywodu tego okazuje się że wywodzącego się Stanisława pradziadem był Jakób, a prapradziadem Stanisław, że świadkowie Łukasz i Jan, mieli siostrę Dorotę, żonę Władysława Tymińskiego i że Wojciech Krzeczkowski, ojciec wywodzącego się Stanisława, miał braci: Macieja, Rafała i Mikołaja, dziada świadczących Wojciecha i Łukasza (DW.54 f. 930).

Wojciech, cześnik nurski, żonaty ze Scholastyką Żuchorską, żoną 2-o v. Teodora Szaniawskiego, stolnika trockiego, zmarłego 1713 r., a 3-o v. Dominika Chaleckiego, chorążego rzeczyckiego.

Mikołaj Paweł ze Starego Krzeczkowa, żonaty 1677 r. z ks. Joanną Szuyską, córką Wojciecha, cześnika nurskiego. Ci małżonkowie odstąpili 1701 roku Lipnickim i Dubiskim, dany im przywilej na wójtostwo w Przybysławicach (Zap. Lub. 56 f. 327; Perp. Czers. 15 f. 354). Ignacy, przeor Dominikanów w Warce 1722 r. (Perp. Czers. 19 f. 266).

Krzeczkowscy tego herbu legitymowali się ze szlachectwa w województwie witebskiem, w końcu XVIII-go wieku.

KRZECZKOWSCY h. SAS, pisali się z Pacławia. Jakób z Krzeczkowa, pozwał 1451 r. Jana Zubrskiego, o konia (AGZ. XIV. 2466). Łukasz i Klemens Krzeczkowscy, dziedzice na Kopystnie, synowie Michała, zasądzili 1606 r. Drohojowskich, o bezprawne zabranie im dworzyszcza Laczowskiego (Zs. Przem. 307 f. 700). Ignacy został 1701 r. strażnikiem granic węgierskich, w ziemi przemyskiej i sanockiej (Sig. 15).

Jan, syn Mikołaja i Marjanny z Komarnickich, sprzedał 1730 r., wspólnie z żoną, Marjanną z Jakubowskich, części w Łozinie, Ilniku i Radyczu Jaworskiemu (Gal. Tab. Contr. Nov. 96 f. 370). Jan, syn Teodora i Aleksandry z Terleckich, zeznał 1738 r. zapis dożywocia z żoną, Krystyną z Duninów Borkowskich, córką Jana i Anny z Węglowskich (Gr. Przem. 241 f. 674). Bazyli i Aleksander w Ilniku 1752 r. (Gal. Tab. Test. Nov. 73 f. 418).

Andrzej i Mikołaj Krzeczkowscy, synowie Stefana, Jan Ilnicki, syn Marjanny z Krzeczkowskich, Teodozja Eljasza, a Katarzyna Stefana Ilnickich żony, wnuk i córki Bazylego Krzeczkowskiego, a bezdzietnego Jana Krzeczkowskiego, dziedzica części Komarnik, Ilnika, Radycza i Mielnicznego, bratankowie i bratanice, sprzedali 1753 r. te części Bazylemu Krzeczkowskiemu (Ibid. Contr. Ant. 12 f. 33). Trzy Krzeczkowskie były za Jaworskimi 1781 r., Barbara za Jackiem, Anna za Teodorem, a Regina za Andrzejem.

Herb Sas.

Jacenty, żonaty z Marjanną Matkowską, zmarłą w Łosińcu 1817 r., pozostawił: Mikołaja, Teodozję za Teodorem, Ewę za Grzegorzem i Marjannę za Janem Ilnickimi (A. Lwow. For. Nob).

Andrzej, Bazyli, Eljasz, Jacek, trzech Janów, Piotr i Teodor, dziedzice części swych w Ilniku, legitymowali się ze szlachectwa 1782 r., w ziemstwie przemyskiem.

Grzegorz i Stefan, synowie Jerzego i Anastazji Siemiginowskiej, wnukowie Romana i Zofji z Siewakowskich, prawnukowie Jana, udowodnili pochodzenie swoje szlacheckie 1782 roku, w sądzie grodzkim halickim.

Piotr na Pacławiu pozostawił:

a) Piotra, po którym, z Anastazji z Bilińskich, Dymitr i Samuel.

b) Teodora, żonatego z Marjanną z Terleckich, z której: Jan, ożeniony z Krystyną z Borkowskich, miał z niej Piotra i Mikołaja.

c) Stefana, żonatego z Prokopowiczówną Terlecką, z której Bazyli, ożeniony także z Prokopowiczówną Terlecką, miał: Stefana, Mikołaja i Jerzego, po którym znowu z Terleckiej Jan.

d) Mikołaja, żonatego 1-o v. z Teresą Kłodnicką, z której: Jerzy, dwóch Janów, Stefan i Kazimierz, po którym, z Marjanny Liskowackiej, synowie: Paweł i Stefan, 2-o v. z Marjanną z Komarnickich, z której Stefan miał, z Anny Komarnickiej, Mikołaja, żonatego z Anną Jaworską, po którym Michał. Wszyscy wymienieni wylegitymowani ze szlachectwa 1782 roku, w sądzie ziemskim i grodzkim przemyskim.

Powyższy Michał zostawił, z Anny Nanowskiej: Antoniego, którego synowie: a) z Marji Zankowiczównej Ilnickiej: Jakób, Andrzej i Teodor; a b) z Marji

Tereletyczównej Ilnickiej: Jan, Stanisław i Bazyli, wylegitymowani ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich 1835 r.

W tychże Stanach legitymowali się również 1809 r.: Jacek, dwóch Janów i Stefan, synowie Andrzeja i Marjanny z Jaworskich, wnukowie Jana, prawnukowie Aleksandra, jako też Piotr, z Rozalji Czulewiczównej Kruszelnickiej i Stefan, z Justyny Sławnikowiczównej Kruszelnickiej urodzeni, synowie Jerzego, wnukowie Teodora, prawnukowie Grzegorza (M. D. Wąs.).

Franciszek, żonaty 1813 r. z Teresą z Wituszowskich, 1-o v. Nieliską, a Jan 1815 r. z Katarzyną Wyszotrawczanką z Ilnika. Inny Jan, umarł 1815 r. w Ilniku, pozostawiwszy, z Apolonji z Mudryków, 2-o v. Ilnickiej: Jakóba; Marjannę, 1824 r. za Dymitrem Matkowskim i Annę, 1840 r. za Nanowskim. Katarzyna, od 1810 r. wdowa po Ignacym Szymkowiczu Terleckim, w Terle. Mikołaj, żonaty 1810 r. z Barbarą, a Jan 1824 r. z Marjanną, siostrami Miskowicz Terleckiemi. Audrzej umarł w Ilniku 1820 r., pozostawiając, z Rozalji z Jaworowiczów Ilnickich: Teresę, Apolonję, dwie Marjanny, Katarzynę Justynę, Ewę, Jakóba i Michała. W testamencie swoim wspomina o braciach stryjecznych, Stefanie, Janie i Jacku.

Michał, Jan i Mikołaj, bracia rodzeni, w Wysocku Wyżnym. Ostatni umarł 1818 roku, pozostawiając syna Konstantego. Konstanty umarł w Wysocku Wyżnym 1825 r. Z Marjanny Czernieckiej, jego dzieci: Tekla, Teodor, Jan, Antoni i Stefan, pod opieką Michała Ilnickiego (M. D. Wąs. z A. Lwow. For. Nob.).

Nie wiem, do ktorego z powyższych rodów należą niżej wymienieni Krzeczkowscy. Anna, córka Wojciecha i Katarzyny, ur. w Trzciańcu 1681 roku (Metr. w Rybotyczach). Władysław, mianowany 1697 r. podstolim wołyńskim. Katarzyna, za Kazimierzem z Głogowy Kossowskim, spisała testament w Pszczółkach 1751 r. Michał, mianowany podstolim kijowskim 1738 r. Jakób, dożywotnik wójtostwa w Siedlcu, w powiecie lelowskim, umarł przed 1750 rokiem (M. 264 f. 62). Franciszka, za Jakóbem Karpińskim 1767 r. (Kij. XIII f. 1314). Michał, z województwa witebskiego, elektor Stanisława Augusta.

Legitymowali się ze szlachectwa w gubernii kijowskiej: Feliks Władysław Józef i Antoni Ignacy, synowie Romualda Ignacego, wnukowie Jakóba (którego to pewno wymienia p. Wittyg, jako Jakóba Krzeczkowskiego h. Bróg, 1799 r. dzierżawcę Chwastowa, w kijowskiem), prawnukowie Jana, 1837 r., a Bolesław Dominik i Kazimierz, synowie Antoniego Ignacego, 1875 r. i Wacław i Jerzy Bronisław, synowie Kazimierza, 1902 r.

Mikołaj, właściciel domu w Warszawie, zmarły przed 1814 r., miał córkę Zuzannę, za Józefem Krzemienieckim.

KRZECZOT Samuel podpisał, z województwem mińskiem, elekcyę Jana Kazimierza.

KRZECZOWICZ h. GRYF Marcin, Litwin, został biskupem łuckim 1467 r. (Dług.). Nazywają go inni Krzeszowskim.

KRZECZOWSCY h. KORCZAK z Krzeczowic, w ziemi przemyskiej. Michał, syn Sienka z Siennowa, kasztelana lwowskiego, objąwszy działem dokonanym

z braćmi 1449 r. dobra Krzeczowice i Sarny, dał początek domowi Krzeczowskich z Siennowa. Michał, żonaty z Małgorzatą Dolińską, miał synów: Jana i Michała, dziedziców Krzeczowic, Sarn i Orzowic 1479 r. Obaj bracia, wraz ze stryjecznemi braćmi Siennowskiemi, robią 1484 r. dział dóbr po stryjach, Mikołaju i Andrzeju Siennowskich, a 1485 r. dzielą się między sobą i Jan starszy bierze pół Siennowa i Hniewnowic, Orzowice małe i królewszczyznę Malnów, Michał zaś młodszy bierze Orzowice wielkie i królewszczyznę Sarny.

Jan zamienił 1489 r. pół Siennowa, z Andrzejem Siennowskim, na Zarzecze i dopłacił 300 grzywien, a 1500 r. zamienił znów Zarzecze i Orzowice na Żuklin z Ramszem, od którego wziął dopłaty 500 grzyw. W 1498 r. wzięty do niewoli tureckiej, wraca wykupiony 1499 r. Na okup oddał brat jego w zastaw Malnów za 95 grzyw. i Zarzecze za 85 flor. Żonaty 1-o v. z Anną, córką Jana Boboli z Tywoni, której 1485 r. zabezpieczył 450 grzyw. posagu i wiana, a 2-o v. z Katarzyną Streptowską z Orpina 1501 r. Córka jego, Helena, jest 1501 r. żoną Janusza Chmieleckiego.

Herb Korczak

Michał, dziedzic Krzeczowic i Sarn 1508 roku (Paw.), otrzymał za żoną Barbarą, córką Jakóba Trzecieskiego, 200 grzyw. posagu, za co jej oprawił 1488 r. na swych dobrach 400 grzyw. (AGZ. XII—XIX).

W 1535 r. rozgraniczono dobra Krzeczowice własne braci, Jana i Jeronima Krzeczkowskich od Orzowic (Ibid. XIX. 3059).

Andrzej, podsędek przemyski, 1531 r. Mikołaj 1532 r., w przemyskiem. Stanisław z Siennowa Krzeczowski darował 1574 r. siostrzenicy swej, Annie, córce Sebastjana Chmieleckiego, Walentowej Komorowskiej, cały ruchomy majątek, po drugiej swej siostrze, Annie Bartłomiejowej Zaporskiej (Gr. Bełs. 13 f. 1205). Sąd polubowny rozdzielił 1566 r. Porzecze, między braćmi, Pawłem i Janem (AGZ. X. 1326).

Hieronim z Krzeczowic, starosta szereszowski i połoński 1574 r., żonaty z Elżbietą Fredrówną, umarł bezpotomnie, a spadek po nim wziął Włodek 1580 r. (M. 128 f. 3; 111 f. 69 i 123 f. 435). Jemu to król dozwolił 1578 r. brać drzewo z lasów medynieckich na opał i materjał, i zniósł banicję nieprawnie wyrzeczoną na niego, w czasie bezkrólewia (AGZ. X. 1911, 12 i 20; 1982).

Orzelski wspomina, że Hieronim wniósł 1574 r. skargę na starostę żmudzkiego, o najazd starostwa szereszowskiego.

Hieronim był 1578 r. dziedzicem Kukizowa, Rudanic, Odnowa i Drohosowa dużego, w ziemi lwowskiej, a Paweł był właścicielem Porzecza (Paw.).

Stanisław, wojski grodecki, 1586 r., dziedzic Domachoscisk (Wyr. Lub. 29 f. 404), miał synów: Kaspra, Marcina, Piotra, Mikołaja i Walerjana, 1589 i 1590 r. w Lublinie (Wyr. Lub. 34 f. 96; 38 f. 1092). W 1581 r. zapadł wyrok w Trybunale lubelskim, między Stanisławem a Dorotą Hinkówną (AGZ. X. 2150).

Walerjan, 1607 r. żonaty z Anną z Kormanic Uściańską, 2-o v. żoną Andrzeja Drohojowskiego 1610 r.

Marcin, żonaty 1-o v. z Anną z Drohojowa, 2-o v. z Krystyną Dunikowską, z pierwszej żony miał syna Andrzeja, któremu oddał 1608 r. posag matki jego, 8,000 flor. wynoszący.

Jan, Wojciech, Jerzy, Anna Bartłomiejowa Wnorowska 1621 r. i Zofia Popielowska, dzieci Jana (Wyr. Lub. 79 f. 471). Marcin, żonaty z Ewą Ossowską 1629 r. (M. 177 f. 313). Andrzej, żonaty z Anną z Sienna, wdową Poniatowską, 1633 r. (M. 180 f. 22). Może być, że tenże sam Andrzej Krzeczowski, ale już stolnik przemyski, żonaty 1637 r. z Anną Kazanowską (Sł. Geogr. Podhorce). Mikołaj, syn jego, w Lublinie 1651 r. (Zap. Lub. 43 f. 188). Maciej w województwie płockiem, 1632 r. Jan, pułkownik czehryński, 1647 r. (Pam. Wójc,). Marek, 1651 roku w ziemi lwowskiej.

Stanisław zeznał 1656 r. zapis dożywocia z żoną, Elżbietą v. Agnieszką Jordanówną, córką Spytka i Elżbiety z Siąskich, 2-o v. Mikołajową Stadnicką, a 3-o v. Wojciechową Miastkowską, z której pozostawił: Stanisława, w zakonie OO. Cystersów Dominika, koadjutora opata w Obrze 1709 r.; Michała, cześnika trembowelskiego i starostę hadziackiego, któremu matka odstąpiła 1690 r., połowę klucza Kociubińskiego; Elżbietę Maciejowę Cielecką i Annę Andrzejowę Hynkową.

Michał, elektor Augusta II-go, zaślubił Zofję Firlejównę, 1-o v. Strzemeską, 3-o v. Świrską, 4-o v. Radecką, lecz z nią bezpotomny. Po Hynkowej zaś, Kociubińce, Żabinczyki, Krogulec i inne, przeszły w XVIII-m wieku na Krukowieckich i Duninów Wąsowiczów, którzy się niemi rozdzielili 1782 r. (Zap. Lub. 51 f. 587; Gr. Tremb.)

Krzysztof, z województwem krakowskiem, Jan i dwóch Andrzejów, z ziemią przemyską, podpisali elekcję króla Michała. Samuel, rotmistrz królewski, 1689 r. (Zap. Lub. 65 f. 733). Zygmunt, nieżyjący 1675 r., żonaty był z Heleną z Poniatowic Poniatowską, 2-o v. Franciszkową Suską, 1685 r. już nieżyjącą (Gr. Przem.). Krzysztof Franciszek, elektor Jana III-go. Mikołaj, z Reginy Humnickiej, miał córkę Joannę, 1-o v. za Jackiem Popławskim, 2-o v. 1693 r. za Marcjanem Maścibrodzkim (Gr. Halic. Fasc. III, Nr. 20, za rok 1779—1782).

Szymona z Buchwałowa kwitował 1749 r. Jezierski, imieniem swej żony, z odbioru 10,000 flor. posagu. Andrzej i Teodor, o których niżej, sprzedali 1768 roku część Wojakowej Jezierskiemu (Gr. Sandec.).

Joachim, piszący się z Buchwałowa, syn Krzysztofa i Marjanny z Morskich, żonaty 1-o v. z Marjanną Czernecką, 2-o v. z Anną Bełdowską, pozostawił z pierwszej żony syna Antoniego, po którym, z Marjanny Łapanowskiej, syn Jan Kanty, wylegitymowany ze szlachectwa w grodzie bieckim 1782 r., a z drugiej, Szymona Antoniego, którego, z Heleny z Bieleckich, synowie: Andrzej i Teodor, wylegitymowani, pierwszy w ziemstwie czchowskiem 1782 r., a drugi, w Wydziale Stanów galicyjskich, 1787 r.

Teodor z żoną, Anną Górską, sprzedali 1788 roku Nieznamirowice, w opoczyńskiem, Dembińskiej (Inscr. Ter. Opocz. 13 f. 92).

Jan Kanty, z Teofili Wybranowskiej, miał córkę Katarzynę Wiktorję Juljannę, ur. 1789 r. w Sękowej.

Maciej, także syn tegoż Joachima, ale niewiadomo z której żony, zaślubił Apolonję Jasińską i z niej miał syna Tomasza, wylegitymowanego ze szlachectwa w Wydziale Stanów galicyjskich, 1809 r.

KRZECZOWSCY, rodzina tatarska na Litwie. Samuel Murza Krzeczowski, pułkownik tatarski, wspólnie z żoną, Panteralją ze Szczuckich i swoimi sukcesorami, otrzymał 1703 roku od króla Czuymice, w powiecie grodzieńskim (AGZ. X. 6483). Aleksander Murza Krzeczowski, chorąży ziemski tatarski powiatu grodzieńskiego, 1765 r., a Samuel, w tymże roku, był porucznikiem królewskim tatarskim (Akta VII).

[KRZECZUNOWICZ. Andrzejowi Krzeczunowiczowi oddał król 1659 roku pocztę królewską i prywatną (AGZ. X. 4758).]

KRZECZYKOWIE, patrz *Kreczykowie*.

KRZEKOTOWSCY h. CZASZA z Krzekotowa, w powiecie gnieźnieńskim. Herb ich przedstawia rybę, a nad nią jelenie rogi.

Michał Krzekotowski, świadczy w Poznaniu 1393 r., a w Kościanie 1394 r. Brat jego, Dzierżek, 1390 r. (Leksz.). Michał 1405 i 1411 r., a Mikołaj 1411 r., świadczą w Kościanie przy wywodach szlachectwa (Pis. Dz. Pols. IX). Tomasz z Krzekotowa, ręczy za Jakóbem z Krotoszyna, 1460 r. (Pom. Dz. W. Śr. XVI. 571).

Janowi Krzekotowskiemu skonfiskowano dobra 1497 r., za niestawiennictwo na wojnę (Wierzb. II. 873). Maciej Krzekotowski, w powiecie radomskim, oświadczył 1553 r., że nie ma z czego zapłacić poboru. Na pieczęci jego ma być herb Bróg (Wittyg).

Stanisław Krzekotowski, dziedzic Krzekotowa, 1580 r., a Krzysztof, właściciel Kołudzy wielkiej, w województwie inowrocławskiem, 1583 r. (Paw.).

Jan Krzekotowski, dworzanin prymasa Baranowskiego 1608 r. Aleksander na Kujawach 1610 r. (Zs. Kuj.). Stefan, żonaty z Konstancją Pobiedzińską, 2-o v. Jackową Czachurską, pozostawił syna Adama Franciszka, który kwitował 1711 r. Wąsowiczów, z sumy z Orzechowiec (Gr. Przem. 221 f. 808 i 240 f. 500). Są i Krzekotowice w powiecie kościańskim, z których Sobek był 1366 roku w Poznaniu.

KRZELCZEWSKI Stanisław, pisarz grodzki kowalski 1689 r. (Zap. Lub. 65 f. 683).

z KRZELCZOWA Jurko, okazał 1469 r. list królewski, na 40 grzywien na Krzelczowie, w halickiem (Jabł.).

KRZELCZYCCY h. OSTOJA z Krzelczyc, w powiecie chęcińskim, która to wieś należała 1508 r. do Florjana, Stanisława i Jana *Stogyerza* Krzelczyckich. Jan Stogyerz dziedziczył na tej wsi jeszcze 1540 r., a o Piotrze Stogyerzu wzmiankują księgi poborowe z 1573 r.

W 1540 r. dziedziczyli na Krzelczycach także Paweł Tworzjan, Andrzej Głąb i Jan Zientek. Wojciech, posesor części Szelig, w sandomierskiem, 1578 r. Stanisław Krzelczycki Mrożek, Zofja Krzelczycka i Jan i Piotr Krzelczyccy Mrożkowie, dziedziczyli na Jarząbkach, a Jan na Hinkowie, w wiślickiem, 1579 roku (Paw.).

Pietrasz z Krzelczyc, 1409 r. zasądzony w Wiślicy w sprawie o przyganę (Piek. VII). Anna z Polanowic, wdowa po Stanisławie Krzelczyckim Mrożku, wraz z synem Marcinem zamordowana przez Szwedów 1657 r., pochowana w Węgleszynie. Ksiądz Mikołaj, oficjał pilecki 1644 r. Marjan ma sprawę z Dembińskiemi w Krakowie 1668 r.

Jan Mrożek Krzelczycki, syn Stanisława, w Lublinie 1687 r. (Zap. Lub. 63 f. 792).

W liczbie elektorów Stanisława Augusta spotykamy: Adama, Franciszka Ksawerego, Kazimierza i dwóch Pawłów Mrożków Krzelczyckich, z województwa sandomierskiego.

Stanisław z Krzelczyc Mrożek, żonaty z Konstancją Niewiarowską, miał córkę Helenę, dziedziczkę Krzelczyc, żonę Pawła Bryszewskiego, około 1700 roku. Bracia, Paweł, podczaszy wieluński i Józef, podczaszy nowogrodzki, 1741 r. pozwani przez Dembińskich (Obl. Krak. 165 B f. 3179).

Antoni Mrożek Krzelczycki, wojski sanocki, 1731 roku, rezygnował z tego urzędu 1756 r. Antoni Krzelczycki Mrożek, tytułowany stolnikiem zakroczymskim, żonaty z Barbarą Gostkowską, ma 10,000 flor. u Morsztyna, 1751 r.

Stanisław Krzelczycki Mrożek, dziedzic Krężoł, tytułowany skarbnikiem kijowskim, żonaty 1774 r. z Konstancją Oraczowską, burgrabianką krakowską. Jakób 1741 roku w Krakowie. Antoni, ożeniony z Julją Bukowską, sędzianką ziemską sanocką, 2 o v. Apolinarową Dydyńską, zmarłą 1785 r.

KRZEMIENICCY v. KRZEMIENIECCY. Michał, syn Klemensa z Krzemienicy 1455 r., Wojciech, syn szlachetnego Jana, 1461 r., a Jakób, syn Wojciecha, 1471 r. na uniwersytecie krakowskim. Wojciech 1484 r., a Jan Krzemienicki 1498 r., mają sprawy we Lwowie.

Otolja z Brzustowskich Krzemieniecka 1781 r., w opoczyńskiem. Józef, ożeniony 2-o v. z Zuzanną Krzeczkowską, miał z pierwszej żony nieletnie dzieci 1814 r. Antoni, żonaty z Eleonorą Grabkowską 1860 r.

z KRZEMIENIEWA, w kościańskiem, pisali się w końcu XIV-go i początku XV-go wieku Wyskotowie (Leksz.).

KRZEMIENIEWSCY h. ŚLEPOWRON z Krzemieniewa, w powiecie łęczyckim. Akta łęczyckie z końca XIV-go wieku, wymieniają Prandotę i Wojtka Krzemieniewskich. Prandota pisał się potem Sarnowskim i był z rodu Łazęków. Wojtek mógł być protoplastą Ślepowrończyków. Wojciech, syn Mikołaja z Krzemieniewa, 1455 r. student uniwersytetu krakowskiego.

Piotr i Andrzej, syn Jakóba, Krzemieniewscy dziedziczyli 1576 r. na Krzemieniewie, a Jan na Grotowicach, w brzezińskiem (Paw.). Paweł, nabył 1576 r.

w Sieradzu część Otoczka. Ewa z Otockich Krzemieniewska, kwitowała 1588 r. w Sieradzu brata, z odbioru posagu. Tomasz, pełnomocnik Mycielskiego, 1619 r. w Poznaniu (Inscr. Gr. Pozn. II f. 334).

Stanisław, żonaty 1632 r. z Zofią Kruszewską, pozostawił syna Aleksandra, zeznającego akta w Sieradzu 1647 r. Andrzej, syn Jakóba, w Przedeczu 1652 roku (Gr. Przed. 73 f. 280). Dorota z Ślepowronów Krzemieniewskich Wysocka, babka kanonika gnieźnieńskiego (Kor.).

Tomasz, Walenty, Wojciech i Stanisław, synowie Rafała i Elżbiety Rudnickiej, 1723 r. Sukcesorowie ich: Antoni, syn Wojciecha, Katarzyna z Krzemieniewskich Dzierążyńska, Teresa z Krzemieniewskich, żona Kazimierza Krzemieniewskiego i synowie Salomei z Krzemieniewskich Kazimierzowej Dziewczopolskiej, sprzedali 1765 r. Otoczek Dąbskiemu, za 15,672 flor. (Gr. Sier.).

Rafał, młodszy brat Antoniego, był przy sprzedaży Otoczka zatajony i otrzymawszy część swoją z szacunku tych dóbr i część spadku po ciotkach, Annie i Ludwice Krzemieniewskich, sprzedaż tę w Sieradzu 1770 r. potwierdza.

Teofil, syn Wojciecha i Aleksandry Garczyńskiej (albo Gaszyńskiej), dziedzic Wielgiejwsi, w szadkowskiem, zeznał 1747 roku w Sieradzu oblig na Seroszewskiego.

Helena Krzemieniewska, córka Juljana i Wiktorji z Krupińskich, właścicieli Strobowa, wyszła 1905 roku w Skierniewicach za Wiktora Juchniewicza z Młyńca.

Koniec tomu dwunastego.

Uzupełnienia i Sprostowania.

T. XII. Str. 4 w. 1 i 2 od dołu. Do KOTWICZÓW h. KOTWICZ dodaj: Jan, dziedzic Palestyny i Jan, dziedzic Turny, są jedną osobą. Ów Jan, syn Ksawerego i Izabelli z Wołków, żonaty 1-o v. z Benisławską, a po rozwodzie z nią, z Mazarakówną, ma z drugiej żony córkę Maryę.

Siostry Jana: Marya, za Maryanem Zdziechowskim z Rakowca, w powiecie mińskim, profesorem uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, Katarzyna, za Aleksandrem Hatowskim, inżynierem górniczym, właścicielem dóbr w powiecie bobrujskim i Iza, za Jarosławem hr. Komorowskim, właścicielem Skrobiszek, w powiecie nowoaleksandrowskim.

T. XII. Str. 25 w. 1 i 2-gi. Do KOWALSKICH h. WIERUSZOWA. Wykreślić: *1-o v. z Zofią Banachiewiczówną, córką Adama, radcy Dyrekcyi Głównej Tow. Kred. Ziems. i Zofii Rzeszotarskiej, 2-o v.* Powinno być: a Tadeusz żonaty 1900 r. z Wiktoryą Szymańską etc.

Tom XII, str. 62 i 63 do KOZIEBRODZKICH.

W miejsce dwóch wierszy ostatnich str. 62 i pierwszych trzech słów str. 63, winno być: tach 1485 — 1497. Jan z Kempy, pewno syn Krzysztofa z Kempy, wojewody płockiego, także Boleścica, prowadzi 1493 r. proces z Jakóbem z Koziebród, o Koziebrody.

Do KOZIEŁŁÓW-POKLEWSKICH.

T. XII. Str. 75 w. 7. Józef, syn Jana, pochowany nie w Drymiatach, a w *Dryświatach.*

Str. 75 w. 11. Władysław, żonaty nie z Teklą Lenkiewiczówną, a z Teklą *Lewkowiczówną*

Str. 75 w. 13. Nie Jan, ur. 1871 r., a Maryan Henryk, ur. 1864 r., żonaty z Maryą Klottówną.

Str. 75 w. 14 dodaj: Józef Onufry, dziedzic Bronisławic i Kowalewa, żonaty z Marceliną Szachnówną, córką Bronisława i Kazimiery z Kamieńskich, z Józefowa.

Str. 76 w. 3 od dołu. Bykowszczyzna leży nie w gubernii permskiej, a witebskiej.

Str. 77 w. 2 dodaj: Stanisław, także syn Alfonsa, szambelan dworu ces.-ros., radca ambasady rosyjskiej w Londynie.

Lista Prenumeratorów Herbarza. [1]

Apelt (księgarnia w Częstochowie) egz. 2.
Archiwum miasta Lwowa.
Ascher A. i Sp. (księgarnia) Berlin.
Augustowski Julian, Petersburg.
Baden Durlach (księgarnia w Radomiu).
Badeni Eks. hr. Kazimierz, Lwów.
Bagniewski Zygmunt, Brzeście, gub. radomska.
Baier, Kraków.
Barzykowski I. I., Rostow nad Donem.
Bentkowski Józef z Konstantynówki.
Białkowski Leon, Mołczany gub. podolska.
Biblioteka Kórnicka, W. ks. Poznańskie.
Biblioteka hr. Krasińskich, Warszawa.
Biblioteka Ordynacyi hr. Zamoyskich. Warszawa.
Biblioteka Uniwersytetu, we Lwowie.
Bieliński M. z Szakarni w Kurlandyi.
Biesiadecka Zofia, Oświęcim.
Bisping Helena, Massalany gub. grodzieńska.
Błażowski Włodzimierz, adwokat w Przemyślu
Bogusz, adwokat w Krakowie.
Bojarski Michał, Warszawa.
Bondy F., Wiedeń.
Boniecki Edward, Kuźmińce gub. podolska.
Boniecki Stanisław, Potworów gub. radomska.
Boniecki Stanisław, Tomczyce gub. warszawska.
Borenstein, Koło.
Borkiewicz Felicya, Zielonki.
Borkowski Dunin hr. Jerzy, Lwów.
Boski Stanisław, Lipie gub. radomska.
Bouffał, Warszawa.
Branicki hr. Ksawery, Warszawa.
Breza hr., Nowy Sącz.
Brzozowska Helena, Popieluchy, guber. podolska.
Brzozowski Antoni, Warszawa.
Brzozowski Bronisław, Warszawa.
Brzozowski Korab' Jul. Posuchówka gub. podolska.
Brzozowski Dr. Władysław, Kłobucko.
Bułhak Edgar, Doboszna, gub. mohilowska.
Bykowski Jaxa Juliusz, profesor politech. Lwów.
Byszewski W., Soczewka gub. Warszawska.
Chełmiński Władysław, Strychowce, podolskiej gub.
Chrapowicki Edward, Warszawa.
Chrzanowski Edward, Moroczyn gub. lubelska.
Chylewski, Koło.
Ciechanowski, Warszawa.
Cielecki Artur, Hadyńkowce Galicya.
Cielecki Roch, Zygry, gub. Kaliska.
Czacki hr. Feliks, Warszawa.
Czapla Józef, Inowrocław.
Czapska hr., Kuchary W. Ks. Poznańskie.
Czapski hr. Mikołaj, Miropol gub. wołyńska.
Czarnowska Kazimierzowa, Warszawa.
Czartoryski książę A., Wielki Bór, W. Ks. Poznańskie.
Czernicki Józef, Dobre gub. warszawska.
Czerwiakowski, Warszawa.
Czerwiński ksiądz Fr., Petersburg.
Czetwertyński książę Włodzimierz, Warszawa.
Czosnowska hr. Adamowa, Warszawa.

[1]) Wszystkich tych, którzy na obecnej liście prenumeratorów Herbarza opuszczeni zostali, uprasza się, o łaskawe nadesłanie do księgarni Pp. Gebethnera i Wolffa w Warszawie, dokładnie wypisanego ich imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania, oraz o podanie księgarni, za pośrednictwem której prenumerują Herbarz.

Czosnowski hr. Izydor, Rzym.
Dachowski Tadeusz, Leśkowa gub. kijowska.
Dąmbski hr. Kajetan, Warszawa.
Dembiński Henryk, Przysucha gub. radomska.
Dembiński Ludwik, Góry gub. kielecka.
Dembiński Stanisław, Warszawa.
Demel Dr. Bolesław, Warszawa.
Departament Heroldyi Rządzącego Senatu, Petersburg.
Dobiecki Eustachy, członek Rady Państwa i radca komitetu Tow. Kred. Zs. Warszawa.
Dorożyński Antoni, Pasieczna gub. wołyńska.
Drohojowski hr.. Lwów.
Drużbacki Dr., Pratkowce Galicya.
Dunikowski Dr. Juliusz, Galicya.
Epimach - Szypiłło, Petersburg.
Falęcki, Warszawa.
Fangor Romuald ze Swidnicy, w Galicyi.
Fedorowicz W., Witebsk.
Fedorowicz Władysław, członek Izby Panów w Wiedniu, Okno Galicya.
Francuzowicz Jan, Wilno.
Garbowski, z Garbowskiej Woli.
Gebethner i S-ka (księgarnia) Kraków.
Gimnazyum c. k. III we Lwowie.
Giżycki Jan Marek, Kraków.
Glinka Władysław, Susk gub. łomżyńska.
Gliszczyński Józef z Zielonek.
Gołaszewski, Nowy Sącz.
Górski Paweł, Warszawa.
Grabowski Kazimierz ze Zbietki, W. Księstwo Poznańskie
Grocholski Dr. Bronisław, Moskwa.
Grodecki Konstanty Wiktor, Winnica.
Grodzicki z Równej.
Grodziński, Radom.
Grotowski Zdzisław, Załuszków.
Grudziński Mieczysław, Warszawa.
Gumowski Ignacy, Mała Derebczynka gub podolska.
Hiż Józef, Petersburg.
Hołyńska Stefania, Chołoblin guber. mohilewska.
Horoch Baron Józef, Poczałkowo gub. warszawska.
Idzikowski (księgarnia) Kijów.
Instytut heraldyczny „Gryf“, Poznań.
Jabłoński Józef, Pniewo.
Jabłoński Mikołaj, Warszawa.
Jackowski Bronisław, Promna gub. warszawska.
Jackowski Tomasz, Warszawa.
Jaczyński z Marcinków.
Jakowski Dr. M., Warszawa.
Jakubowski Starza, Lulińce gubernia podolska.
Jankowski, Petersburg.
Jaroński Mieczysław, Kielce.
Jaroszyński, Warszawa.
Jaroszyński Stanisław, Lwów.
Jezierski z Przystani.
Jodłowski Lucyan, Warszawa.
Kaczorowski Antoni.
Kaczorowski Henryk, Kraków.
Kahn-Podoski Leon, Monasteryszcze, gubernia kijowska.
Kamocki Witold z Mokoszyna.
Karnkowski Ignacy, Karnkowo gubernia płocka.
Karski Włodzimierz, Warszawa.
Karski Michał, Warszawa.
Karwicki, Warszawa.
Karwosiecki Henryk, Warszawa.
Kiesewetter (księgarnia), Lublin.
Kisielnicki Włodzimierz z gubernii lubelskiej.
Kiślański, Warszawa.
Klemensowski, z Celejowa gub. lubelska.
Klub Myśliwski, Warszawa.
Knast Stefan (księgarnia) w Inowrocławiu.
Kobierzycki Józef z Bogumiłowa.
Komierowski Konstanty, Warszawa.
Konopka Baron Jan, Galicya.
Konwikt Sw. Józefa, Chyrów.
Kopczyński Dr. Aleksander, Warszawa.
Korytko, Kraków.
Korytko K., Paryż.
Kossakowska Janina w Sosnowcu.
Kossowski Władysław, Petersburg.
de Kouroche (Kurosz), Paryż.
Kowalski Dr. Mieczysław, Lwów.
Kownacki dr. Józef, Wieliczka.
Kozieł-Poklewski, Wadwy gubernia kowieńska.
Kozłowski Stanisław Adwokat, Warszawa.
Krasicki hr. Bohdan, Warszawa.
Krasicki hr. Ignacy, Bachorzec Galicya.
Krasicki hr. Jan, Kniaża Krynica gub. kijowska.

Krasiński hr. Edward, Radziejowice gubernia warszawska.
Kruszewska Zofia, Borchow, gub. mińska.
Krzyżanowski (księgarnia), Kraków.
Krzyżanowski Jan, Hulcza Galicya.
Krzyżanowski Stanisław, Kijów.
Księgarnia Polska, Petersburg.
Księgarnia Spółki wydawniczej, Kraków.
Księgarnia św. Wojciecha, Poznań.
Kucharski Ksiądz dziekan Jan, Połtawa.
Kuczyński Stanisław, Warszawa.
Kuropecki ksiądz Konstanty z Krzymowa.
Kuszel, Warszawa.
Kuszelewski Inżynier, Warszawa.
Lange (księgarnia), Gniezno.
Lasocki hr. Zygmunt, Lwów.
Leśkiewicz Kazimierz, Warszawa.
Leśniewicz Zygm., Wielka Muksza, gub. podolska.
Lewandowski Władysław, Chodorków gub. kijowska.
Lipczyński Stanisław, Warszawa.
Lubecki Drucki książę z Bałtowa.
Lubomirski książę Konstanty, Strugi gub. warszawska.
Lubomirski książę Stanisław, Równo gubernia wołyńska.
Luboński Jan, Staszów gub. radomska.
Luedkę z Kalisza.
Łapiński Tadeusz, Warszawa.
Łowicki Mikołaj, Petersburg.
Łoziński z Łodzi.
Łoziński Zenon, Petersburg.
Łubieński hr. Roger, Warszawa.
Łubieński, hr. Warszawa.
Łuniewski Erazm, Warszawa.
Maćkiewicz Antoni, Petersburg.
Marcinkowski Władysław, Odessa.
Marczewski ksiądz Hieronim, z Czarnej, gub. radomska.
Merczyng Henryk, Petersburg.
Męciński hr. Adam, Kraków.
Mikulicz-Radecki, Adwokat z Odessy.
Milins Edmund, Warszawa.
Młynarski Emil, Warszawa.
Monkiewicz, Dobosna, mohylowskiej gubernii.
Moszczeńska z Przysiecia.
Moszyńska Stefania, Sójki gub. warszawska.
Moycho Karol Rzecz. Radca. Stanu, Warszawa.
Mroziński Warszawa.
Narzymski, Lwów.
Niemcewicz Zofia ze Skok.
Nowomiejski, Warszawa.
Nyko Adela, w Kamionce, gubernia wołyńska.
Orłowski hr. z Jarmoliniec.
Ośmiałowski Gustaw z Sobótki.
Ostrowski hr. Juliusz, Warszawa.
Paszyński Leonard, Skierniewice.
Pełczyński z Góry Kalwaryi gub. warszawska.
Pepłowski Adolf, Warszawa.
Perelman, Kielce.
Piasecki Tadeusz, Dyr. Wzaj. Kred. w Radomiu.
Piętka Romuald, Warszawa.
Plater Broel hr., Wilno.
Plater hr. z Pustyni gub. witebskiej.
Platerowa hr. Władysławowa z Szatejek.
de Pliszcza Pliszkowski Ottokar, w Nicei.
Pokrzywnicki - Grzymała Mieczysław, Warszawa.
Popiel Konstanty, Czaple Wielkie gub. kielecka.
Potocka hr. Adamowa, Kraków.
Potocki hr. Henryk z Koniecpola.
Przewłocki Henryk, Wola, gub. lubelska.
Przeździecki hr. Gustaw, Warszawa.
Przeździecki hr. Rajnold, Warszawa.
Przybysławski z Uniża.
Przyjemski Zygmunt z Glinek.
Pułaski Kazimierz, Zawadyńce gubernia podolska.
Pułjanowski Dr., Nieśwież, gub. mińska.
Pusłowski hr. Franciszek z Albertyna.
Pusłowski hr. Franciszek, Kraków.
Raczkowski (księgarnia), Lublin.
Radkiewicz A., Petersburg.
Radzimiński Zygmunt, Lwów.
Radziwił Książę Stanisław, Nieśwież.
Ramułt dr. Stanisław, sekretarz c. k. ministeryum rolnictwa, Wiedeń.
Rayski, Warszawa.
Rembowski Tadeusz, Sieradz.
Resursa szlachecka, w Krakowie.
de Riszkowski A. z Nicei.
Rogójski ksiądz Mieczysław z Dąbrowy Górniczej.
Romanowski Stanisław, porucznik, Warszawa.

Romer, Wilno.
Romer Kazimierz, Janopol, gub. witebska.
Rościszewski Włodzimierz, Kosara gubernia kijowska.
Rossochacki Feliks, Wilno.
Różycka Marya, Warszawa.
Rudzka, Warszawa.
Rusiecki, Warszawa.
Sanguszko książę Roman, Sławuta.
Sawełow Leonid, Moskwa
Sawicki, Warszawa.
Seyfarth i Czajkowski (księgarnia), Lwów.
Sęczykowski, Omsk.
Sicheń Tadeusz.
Sierakowska hr. Marya, Waplewo W. Ks. Poznańskie.
Skarzyńska Wanda, Warszawa.
Skórzewski Radca Komitetu Tow. Kr. Zs. Warszawa.
Sobański Adam, Pieńkówka gub. podolska.
Sobański Hieronim, Sumówka gubernia podolska.
Sobieszczański, Petersburg.
Sobolewski Zygmunt, Petersburg.
Sołtan hr. Wiktor, Warszawa.
Sozański z Kornalowa.
Starzeński hr. Adam.
Starzeński hr. Albert, Dąbrówka Starzeńska, Galicya.
Starzeński hr. Wiktor z Komorowszczyzny.
Starzyński hr. B., Paryż.
Stopierzyński ksiądz prałat, Włocławek.
Szachno B. B. z Józefowa.
Szaposznikow, Petersburg.
Szczawiński Jan, Taraszcza gub. kijowska.
Szempliński Bolesław, Warszawa.
Szeptycki hr., Przyłbice Galicya.
Szlubowski.
Szukiewicz Wandalin, Wilno.
Szwejkowski Władysław, Radom.
Szydłowski Gustaw, Żarki gubernia piotrkowska.
Tarnowski hr. Jan, Kozin, gub. wołyńska.
Tarnowski hr. Juljusz, Końskie gub. radom.
Tarnowski hr. Stanisław, Kraków.
Tarnowski hr. Stanisław, Turczyniec gubernia podolska.
Tarnowski hr. Szczepan, Nacpolsk gub. płocka.
Tipolt pułkownik, Petersburg.
Tołłoczko Edward, Wierdomicze.
Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Warszawa.
Trepte Konstanty, Warszawa.
Trzebińscy Julian i Jan (zakłady drukarsko-litograficzne w Radomiu).
Uchnast Kazimierz, Częstochowa.
Unger Gracyan, Warszawa.
Urbanowski Jozafat, Koło.
Urbański Kazimierz, Kalisz.
Wardzyński Władysław, Warszawa.
Ważyński Skarbek, Wilno.
Weyssenhoff Józef, Warszawa.
Weyssenhoff Waldemar, Jużynty gubernia kowieńska.
Węcławowicz, Wilno.
Wielopolski hr. Zygmunt.
Wilczewski-Tallen Leon, Warszawa.
Wilczyński Leon, Petersburg.
Windyk Wittyg Wiktor, Warszawa.
Wiśniewski Feliks, Łazin.
Wiśniowska Anna, Kraków.
Witkowski Józef, Kazimierz gub. kaliska.
Włodarkiewicz E., Warszawa.
Wodziński Antoni, Służew gubernia warszawska.
Wodziński Tadeusz, Sucha gub. radomska.
Wróblewski Tadeusz, Warszawa.
Wronka ksiądz Paweł, Potok Wielki gubernia radomska.
Wydział krajowy we Lwowie.
Wyszyński Jan, Warszawa.
Zaleski Bronisław, Warszawa.
Zamoyski hr. Tomasz, z Jabłoni.
Zawadzki (księgarnia), Wilno.
Zawadzki M., Czortków Galicya.
Zawadzki Szczęsny, Satanówka gub. podolska.
Zemplińska Sylwina, Sławków gub. kielecka.
Zimnoch Ludomir, Warszawa.
Zwierkowski Jerzy, Warszawa.

Przedruk techniką fotooffsetową
wykonany w Drukarni Narodowej w Krakowie
z egzemplarza udostępnionego
przez Bibliotekę Narodową w Warszawie.
Wydano w nakładzie 2 000 egzemplarzy
na zamówienie Zrzeszenia Księgarstwa.

Wydawnictwa Artystyczne i Filmowe
Warszawa 1987

WAiF Reprint

7.800,-